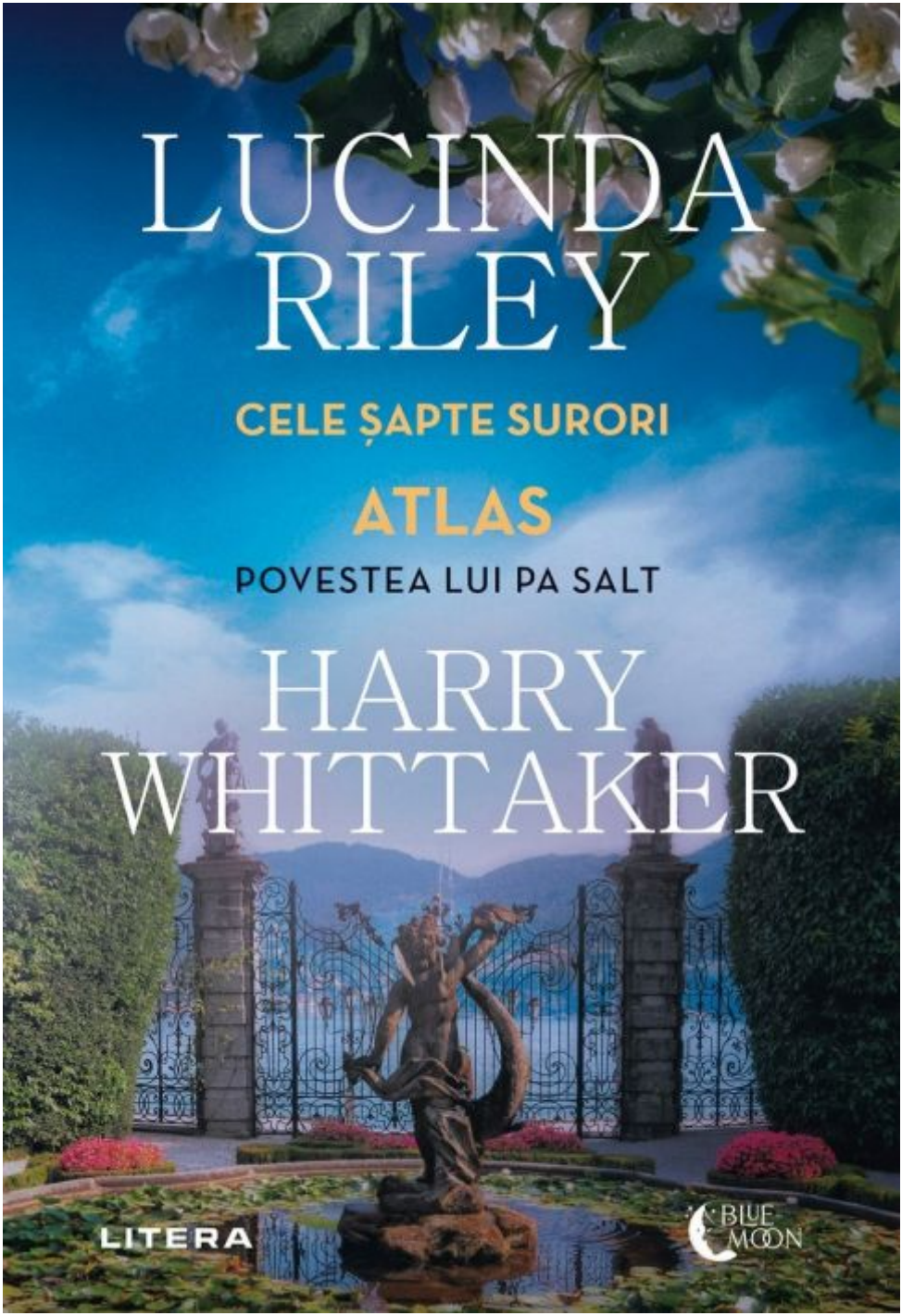
LUCINDA RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
ATLAS
POVESTEA LUI PA SALT
HARRY WHITTAKER
LITERA
BLUE MOON

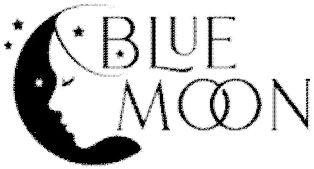
BLUE
MOON

LUCINDA RILEY

HARRY WHITTAKER

CELE ȘAPTE SURORI

ATLAS

POVESTEA LUI PA SALT

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Lucinda Riley
Harry Whittaker

Seria Cele şapte surori #8
Atlas. Povestea lui Pa Salt

Traducere din limba engleză şi note de
GABRIELA GHIRCOIAŞ
EDITURA LITERA
2023

Lucinda Riley, Harry Whittaker
Atlas: The Story of Pa Salt
Copyright © 2023

Toate drepturile rezervate
Copyright © 2023 Grup Media Litera
Pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

ISBN 978-630-319-000-6
ISBN EPUB 978-630-319-310-6

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Lucinda dedică acest roman cititorilor săi din întreaga lume. Eu i-l dedic mamei mele, Lucinda, care m-a inspirat din toate punctele de vedere – H.W.

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragă cititorule,

Permite-mi să mă prezint. Mă numesc Harry şi sunt fiul cel mare al Lucindei Riley. Nu cred, dar poate că ai fost surprins să vezi două nume pe coperta acestui roman mult aşteptat.

Cu puţin timp înainte de lansarea romanului *Sora pierdută* în 2021, Lucinda a anunţat că avea să existe un al optulea şi ultim episod-surpriză din seria „Cele şapte surori", care să spună povestea enigmaticului Pa Salt. În *Nota autoarei* de la sfârşitul celei de-a şaptea cărţi, ea a scris: *O am în minte de opt ani şi abia aştept s-o aştern în sfârşit pe hârtie*.

Din păcate, mama a murit în iunie 2021, în urma unui cancer esofagian diagnosticat în 2017. Poate că te gândeşti că n-a mai apucat să scrie nimic. Dar nebănuite sunt căile sorţii! În 2016, a fost chemată la Hollywood de către o companie de producţie care era interesată să cumpere drepturile de ecranizare ale seriei de romane „Cele şapte surori". Ca atare, echipa îşi dorea cu disperare să afle cum vedea autoarea finalul seriei – cu patru cărţi înainte de termen.

Astfel, mama s-a văzut silită să-şi adune într-un document gândurile fragmentate. A scris treizeci de pagini de dialoguri de scenariu – care au loc în punctul culminant al naraţiunii – pentru potenţialii producători. Sunt sigur că nu trebuie să te conving că acele pagini au fost, în mod previzibil, magnifice: pline de dramă, suspans... şi conţinând o surpriză enormă.

În plus, fanii seriei ştiu că Pa Salt are o apariţie în fiecare carte. Mama a păstrat o cronologie a mişcărilor personajului de-a lungul deceniilor, alcătuind un ghid complet de reperare. Astfel, Lucinda a pus „pe hârtie” mai mult decât a crezut vreodată că avea s-o facă.

În 2018, eu şi mama am creat seria pentru copii „The Guardian Angels” şi am fost coautorii a patru cărţi. În acest răstimp, m-a rugat să închei seria „Cele şapte surori” în cazul în care s-ar fi întâmplat ce era mai rău. Conversaţiile noastre vor rămâne întotdeauna confidenţiale, dar doresc să subliniez faptul că mama a făcut din mine un mecanism de siguranţă, desemnat să acţioneze în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva de neconceput. Şi de neconceput a fost. Nu cred că ea chiar s-a gândit vreodată că avea să moară *cu adevărat*. Şi nici eu nu m-am gândit. De mai multe ori, mama a sfidat cumva legile ştiinţei şi pe cele ale naturii, revenindu-şi de pe buza prăpastiei. Dar, pe de altă parte, a fost întotdeauna un pic fermecată.

După moartea ei, n-a încăput nici o îndoială că aveam să mă ţin de cuvânt. Mulţi oameni m-au întrebat despre marea presiune pe care o presupunea o astfel de sarcină. În cele din urmă, *Atlas* promite să dezvăluie secretele care i-au ţinut pe cititori în suspans timp de un deceniu. Cu toate astea, am văzut întotdeauna demersul ca pe un omagiu. Am dus la bun sfârşit sarcina încredinţată de cel mai bun prieten şi de cel mai mare erou al meu. Astfel, n-a existat nici un fel de presiune şi s-a dovedit a fi o muncă făcută cu dragoste. Prevăd că, în mod firesc, unii cititori vor dori cu tot dinadinsul să depisteze care dintre elementele intrigii îi aparţin mamei şi care îmi aparţin mie, dar nu cred că asta e important. Pur şi simplu povestea trebuie luată ca atare. Şi

ştiu că tu, cititorule, o să fii satisfăcut din punct de vedere emoţional la finalul acestei cărţi. Mama s-a asigurat de asta.

Se poate spune că cea mai mare realizare a Lucindei e faptul că nimeni n-a identificat corect forţa motrice secretă din spatele seriei – şi au existat *mii* de ipoteze! *Atlas* e menit să-i răsplătească pe cei care au iubit romanele încă de la început, dar există şi o nouă poveste (deşi a fost întotdeauna acolo, ascunsă discret printre primele patru mii cinci sute de pagini). Poate că, urzind încheierea acestei serii, n-am făcut altceva decât să înlătur ceaţa...

Să lucrez la *Atlas. Povestea lui Pa Salt* a fost provocarea şi privilegiul vieţii mele. Iată cadoul de despărţire al Lucindei Riley, pe care mă bucur din suflet să li-l ofer cititorilor.

Harry Whittaker, 2023

„Mult mai multe lucruri se petrec în cer şi pe pământ, Horaţio, decât cele pe care le închipuie filosofia ta."

William Shakespeare

PERSONAJE

ATLANTIS

Pa Salt – tatăl adoptiv al surorilor

Marina (Ma) – guvernanta surorilor

Claudia – menajeră la Atlantis

Georg Hoffman – avocatul lui Pa Salt

Christian – căpitan de vas

SURORILE D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merry (Merope)

PROLOG

Tobolsk, Siberia, 1925

Vântul năprasnic a aruncat o pală de zăpadă în calea lor, iar cei doi băieţi şi-au ascuns feţele în hainele de blană zdrenţuite.

— Haide! a strigat cel mare, care, cu toate că abia împlinise unsprezece ani, avea deja în voce o inflexiune aspră, răguşită. Ajunge! Ne întoarcem acasă!

Cel mic, în vârstă de numai şapte ani, a ridicat grămada de vreascuri pe care o adunaseră şi a alergat după celălalt, care deja se îndepărta cu paşi mari.

La jumătatea drumului, copiii au desluşit un ciripit firav între copaci. Băiatul mai mare s-a oprit în loc.

— Auzi şi tu? a întrebat el.

— Da, a răspuns celălalt, pe care-l dureau braţele de la greutatea lemnelor şi care, chiar dacă rămăseseră nemişcaţi doar o clipă, începuse să tremure. Putem să mergem acasă, te rog? Sunt obosit!

— Nu te smiorcăi! s-a răstit cel mare. Mă duc să investighez.

S-a îndreptat spre un mesteacăn din apropiere şi a îngenuncheat. Reticent, băiatul mai mic s-a dus după el. În faţa lor, pe ţărâna îngheţată, se zvârcolea, neajutorat, un pui de pasăre nu mai mare decât o rublă.

— A căzut din cuib, a gemut băiatul mai mare. Sau, mă întreb... ascultă! a spus el, după care au rămas neclintiţi în zăpadă şi, în cele din urmă, au auzit un ţipăt strident, care venea de sus. Aha! Ăsta-i cuc!

— Pasărea din pendulă?

— Da. Dar nu sunt creaturi prietenoase. Cucul îşi depune ouăle în cuiburile altor păsări. Pe urmă, după ce iese din ou, puiul îi împinge afară pe ceilalţi, a explicat băiatul mai mare, trăgându-şi nasul. Asta s-a întâmplat aici.

— O, nu! a exclamat băieţelul, aplecându-se şi mângâind uşurel, cu degetul mic, capul păsării. Nu-i nimic, prietene, acum nu mai eşti singur! a adăugat el, ridicându-şi ochii la tovarăşul său. Cred că dacă ne căţărăm în copac, îl putem pune la loc, a murmurat, uitându-se după cuib. Trebuie să fie foarte sus!

Dintr-odată, ceva a pârâit sinistru în ţărână. Băieţelul şi-a coborât privirea şi a văzut că băiatul cel mare strivise puiul sub cizmă.

— Ce-ai făcut?! a strigat micuţul, îngrozit.

— Mama lui nu l-ar mai fi primit. Mai bine să moară acum!

— Dar... n-aveai de unde să ştii! a spus băieţelul, iar ochii căprui i s-au umplut de lacrimi. Am fi putut încerca!

Cel mare a ridicat mâna, făcând un gest care însemna că respingea orice cârteală.

— N-are rost să încerci să faci ceva ce e sortit eşecului. Pur şi simplu, e pierdere de timp! a spus el, pornind la vale. Haide! Ne întoarcem!

Cel mic s-a aplecat ca să se uite la puiul neînsufleţit.

— Îmi pare rău pentru fratele meu, a spus el printre sughiţuri de plâns. Suferă. N-a vrut să facă asta!

JURNALUL LUI ATLAS
1928–1929

CAPITOLUL 1

Boulogne-Billancourt, Paris, Franţa

Jurnalul e un cadou de la *monsieur* şi *madame* Paul Landowski. Ei spun că, deoarece nu vorbesc, dar îşi dau seama că ştiu să scriu, ar fi o idee bună să încerc să consemnez ceea ce-mi trece prin minte. La început au crezut că eram pur şi simplu sărac cu duhul, că mi-am pierdut minţile, ceea ce, în multe privinţe, s-a şi întâmplat. Ori, mai precis, poate că doar i-am adus la epuizare locuind de atât timp la ei. Sunt foarte obosiţi, ca şi mine.

Totuşi, ei ştiu că sunt încă în minţile mele, drept pentru care mă şi rugaseră să scriu. Pentru început, încercaseră să mă facă să-mi scriu numele, vârsta şi locul din care venisem, dar am învăţat de multă vreme că, dacă pui aşa ceva pe hârtie, poţi da de bucluc. Şi numai buclucuri nu mai vreau în viaţa asta! Aşa că mă aşezasem la masa din bucătărie şi scrisesem o poezie învăţată de la Papa. Fireşte, era una care nu putea să trădeze locul din care venisem, ajungând, în cele din urmă, sub gardul viu din grădina lor. Poezia nu era nici măcar una dintre preferatele mele, însă simţisem că versurile se potriveau cu starea mea de spirit şi că erau suficiente ca să-i arate acelui cuplu cumsecade, pe care soarta mi-l scosese în cale atunci când fusesem gata să mor, că eram capabil să comunic. Aşa că scrisesem:

Astă-seară am privit
luna şi apoi
Pleiadele
scăpătând

Noaptea e deja
pe jumătate dusă; tinereţea
se duce. Sunt
singur, în pat

Scrisesem în franceză, engleză şi germană, nici una dintre acele limbi nefiind cea pe care o folosisem de când învăţasem să vorbesc (ceea ce bineînţeles că pot face, numai că, precum cuvintele aşternute pe hârtie, orice spui – mai ales în pripă – poate fi folosit împotriva ta). Recunosc că mă bucurasem să văd expresia de mirare de pe faţa lui *madame* Landowski în timp ce citea, chiar dacă poezia aceea n-o ajutase defel să afle cine sau al cui eram. În momentul în care îmi trântise castronul cu mâncare în faţă, Elsa, servitoarea, avea o privire care sugera că ar fi trebuit să fiu expediat înapoi, cât mai repede posibil.

Nu-i deloc greu să nu vorbeşti. A trecut mai bine de un an de când am părăsit casa pe care o cunoscusem de când mă ştiam. În tot acest răstimp, mi-am folosit glasul doar atunci când a fost absolut necesar.

Din locul în care scriu acum, mă pot uita pe ferestruica mansardei. Mai devreme, i-am văzut pe copiii Landowski venind pe alee. Fuseseră la şcoală şi păreau foarte eleganţi în uniformă – Françoise, cu mănuşi albe şi cu o pălărie de pai care se numeşte „panama", iar fraţii ei, în cămăşi albe şi sacouri. Cu toate că-l aud adesea pe *monsieur* Landowski plângându-se de lipsa banilor, casa mare, grădina superbă şi frumoasele rochii pe care le poartă doamnele din casă îmi spun că e foarte bogat, cu siguranţă.

Am mai şi ros creionul, obicei de care Papa încercase să mă dezveţe punând pe capătul lui tot soiul de substanţe cu gust îngrozitor. Odată, îmi spusese că substanţa din ziua

aceea avea gust destul de bun, dar că era otravă, aşa că, dacă aş fi băgat-o în gură, aş fi murit. Totuşi, în timp ce mă gândeam la traducerea pe care mi-o dăduse de făcut, creionul îmi ajunsese drept în gură. Tata mă văzuse şi ţipase, mă luase de guler şi mă scosese din casă, iar apoi îmi umpluse gura cu zăpadă şi după aceea mă pusese s-o scuip. Nu murisem, dar de atunci încolo mă întrebasem de multe ori dacă întreaga poveste fusese doar un şiretlic dur, care să mă forţeze să mă dezvăţ de rosul creioanelor, sau dacă zăpada şi scuipatul chiar mă salvaseră.

Cu toate că mă străduiesc să-mi amintesc de tata, au trecut atât de mulţi ani de când nu l-am văzut, încât imaginea lui se estompează în mintea mea...

Poate că e mai bine aşa. Da, cel mai bine e să uit tot ce s-a întâmplat înainte. Astfel, dacă o să mă tortureze cineva, n-o să am ce să spun. Iar dacă *monsieur* sau *madame* Landowski au impresia că o să scriu în jurnalul pe care mi l-au dăruit cu atâta amabilitate, având încredere în lăcăţelul cu cheie pe care-l pot ţine în punguţa de piele, atunci se înşală amarnic.

— Jurnalul e un loc în care poţi scrie tot ce simţi sau ce gândeşti, îmi explicase cu blândeţe *madame* Landowski. E totodată un loc intim, numai pentru ochii tăi. Promit să nu ne uităm niciodată la cele scrise de tine!

Dădusem din cap exagerat de tare, iar apoi îi zâmbisem şi-i aruncasem o privire plină de recunoştinţă, după care o zbughisem sus, în camera mea de la mansardă. N-o crezusem. Ştiam din experienţă că, aşa cum lacătele se pot sparge, promisiunile se pot lesne încălca.

„Îţi jur pe viaţa iubitei tale mame că o să mă întorc după tine... Roagă-te pentru mine, aşteaptă-mă...”

Clatin din cap, încercând să uit ultimele vorbe pe care mi le-a spus Papa. Şi totuşi, orice aş face, în vreme ce, în clipa în

care încerc să le cuprind, altele pe care aş vrea să mi le amintesc îmi zboară din minte asemenea pufului de păpădie, acele vorbe ale tatei nu se clintesc.

Jurnalul e legat în piele şi făcut din cea mai subţire hârtie. Probabil că i-a costat pe cei doi Landowski cel puţin un franc (aşa se numesc banii aici) şi a fost, cred, un gest menit să mă ajute, aşa că o să-l folosesc. Şi apoi, chiar dacă am învăţat să nu vorbesc, în lunga mea călătorie m-am întrebat adesea dacă nu cumva n-o să mai ştiu să scriu. Neavând hârtie şi nici creion, una dintre modalităţile prin care supravieţuiam acelor nopţi geroase de iarnă era să recit în gând pasaje din poezii, după care să-mi imaginez că scriam literele „cu ochiul minţii".

Îmi place foarte mult expresia asta – Papa spunea că era fereastra imaginaţiei noastre. Drept pentru care, atunci când nu recitam poezii, dispăream adesea în acel loc întortocheat despre care Papa spunea că n-avea hotare. Era cât de vast îţi doreai tu să fie. Oamenii cu mintea îngustă, adăuga el, aveau prin definiţie o imaginaţie limitată.

Şi chiar dacă blajinii Landowski se dovediseră a fi salvatorii mei umani, având grijă de fiinţa mea întrupată, tot simţeam nevoia să dispar înlăuntrul sinelui meu, să strâng din pleoape şi să depăn gânduri care n-ar trebui scrise cu nici un preţ, fiindcă dacă aş face-o, n-aş mai putea avea nicicând încredere în alt om.

„Prin urmare", îmi spusesem eu, „ceea ce ar vedea vreunul dintre ei dacă ar citi ce scriu acum" – şi cumva eram convins că ar fi încercat, măcar din curiozitate – „ar fi un jurnal început în ziua în care îmi spusesem deja ultimele rugăciuni".

De fapt, poate că nu le rostisem niciodată. Delirasem atât de intens din pricina febrei, a foamei şi a epuizării, încât

poate că visasem – dar, în orice caz, aceea fusese ziua în care privisem cel mai frumos chip feminin din câte văzusem vreodată.

În timp ce scriam un rezumat faptic despre frumoasa doamnă care mă primise, îmi şoptise cuvinte pline de afecţiune şi îmi îngăduise să dorm în casă pentru prima dată după cine ştie cât timp, mă gândisem la cât de tristă păruse ultima oară când o văzusem. De atunci, aflasem că o chema Izabela – Bel, pe scurt. Ea şi asistentul de atelier al lui Landowski, *monsieur* Brouilly (care mă rugase să-i spun „Laurent", nu că în starea mea actuală de muţenie i-aş fi spus cumva), se îndrăgostiseră nebuneşte unul de celălalt. Iar în seara aceea când părea tristă, ea venise să-şi ia rămas-bun. Nu doar de la mine, ci şi de la el.

Cu toată vârsta mea fragedă, citisem destul de mult despre dragoste. După plecarea tatei, cotrobăisem prin biblioteca lui şi aflasem câteva lucruri extraordinare despre felul de a fi al adulţilor. La început, presupusesem că actul fizic care era descris acolo trebuia să facă din întreaga poveste un soi de comedie, dar apoi, pentru că autorii – despre care ştiam că nu erau umorişti – îl descriau în repetate rânduri, îmi dădusem seama că trebuia să fie adevărat. Ei, bine, despre *asta* chiar că nu urma să scriu în jurnalul meu!

Gândindu-mă la acel subiect, am chicotit şi mi-am pus mâinile la gură. M-am simţit foarte ciudat, pentru că un chicot exprima un anumit nivel de fericire. Reacţia firească a corpului fizic.

— O, Doamne..., am şoptit.

Era ciudat să-mi aud propria voce, care părea mai pătrunzătoare decât ultima dată când rostisem vreun cuvânt. Nimeni nu m-ar fi auzit aici, în mansardă. Ambele

servitoare erau jos, frecând, lustruind şi ocupându-se de nesfârşitele şiruri de rufe care atârnau pe frânghiile legate în spatele casei. Oricum, chiar dacă nu mă puteau auzi, era mai bine să nu-mi fac un obicei din a mă simţi fericit, fiindcă dacă puteam chicoti, atunci însemna că aveam glas şi că, fără îndoială, puteam vorbi. Am încercat să mă gândesc la lucruri care să mă întristeze, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat, având în vedere că singurul mod în care – culmea! – izbutisem să-mi păstrez mintea întreagă şi să ajung în Franţa fusese să mă cufund în imaginaţia mea şi să am gânduri optimiste. Apoi mi-am amintit de cele două cameriste, pe care le auzeam mereu pălăvrăgind noaptea, prin peretele subţire care ne despărţea. Se plângeau că salariul lor era groaznic de mic, programul de lucru – prea lung, saltelele – cu gâlme, şi că iarna îngheţau în acel dormitor de la mansardă. Îmi venea să lovesc în peretele subţire şi să le strig că ar fi trebuit să se simtă foarte norocoase fiindcă exista un perete care să ne despartă, că familia care le angajase nu locuia într-o singură cameră, că *aveau* salarii, oricât de proaste ar fi fost. Cât despre faptul că ar fi fost frig în camerele lor… ei, bine, studiasem clima Franţei şi, chiar dacă Parisul, la periferia căruia ne aflam, era în nord, îmi venea să râd la gândul că o temperatură două grade sub zero ar fi fost o problemă.

Am terminat primul paragraf în noul meu jurnal „oficial” şi l-am recitit, prefăcându-mă că eram *monsieur* Landowski, cu barba lui ciudată şi cu mustaţa mare şi stufoasă.

Locuiesc la Boulogne-Billancourt. Sunt găzduit de amabila familie Landowski. Soţul şi soţia se numesc monsieur *Paul şi* madame *Amélie Landowski, iar copiii lor sunt Nadine (douăzeci de ani), Jean-Max (şaptesprezece ani), Marcel (treisprezece ani) şi Françoise (unsprezece ani).*

Cu toţii sunt foarte amabili cu mine. Mi-au spus că am fost foarte bolnav şi că, în timp, o să-mi recapăt forţele. Pe servitoare le cheamă Elsa şi Antoinette, iar pe bucătăreasă, Berthe. Aceasta din urmă îmi oferă din ce în ce mai mult din minunatele ei plăcinte, ca să mă îngraşe, spune ea. Prima oară când mi-a dat o farfurie plină, am înfulecat până la ultima firimitură şi, cinci minute mai târziu, mi s-a făcut îngrozitor de rău. Medicul a venit să mă vadă şi i-a spus lui Berthe că stomacul mi se micşorase din pricina subnutriţiei şi că trebuia să-mi dea porţii mai mici, ca să nu mă îmbolnăvesc iarăşi foarte tare şi să mor. Cred că asta a supărat-o pe Berthe, dar sper că acum, când mănânc din nou aproape aşa cum trebuie, ea a înţeles că preţuiesc cum se cuvine şi calitatea bucatelor ei. Există un membru al personalului pe care încă nu l-am cunoscut, dar despre care familia vorbeşte foarte mult. E vorba despre menajeră, al cărei nume e madame *Evelyn Gelsen. Acum e în vacanţă, în vizită la fiul ei, care locuieşte la Lyon.*

Sunt îngrijorat că, la cât mănânc acum, îmi pun gazdele să cheltuiască. În plus, mai e şi medicul care trebuie să vină şi să mă consulte. Ştiu cât de costisitori pot fi medicii! N-am bani şi nici nu muncesc, aşa că nu văd cum aş putea să-i răsplătesc pe binefăcătorii mei, lucru care, bineînţeles, e de aşteptat din partea mea şi ar fi normal să-l fac. Nu-mi dau seama cât timp o să mi se permită să stau aici, dar încerc să mă bucur de fiecare zi petrecută în casa asta frumoasă. Îi mulţumesc Domnului pentru bunătatea acestor oameni şi mă rog pentru ei în fiecare seară.

Am continuat să rod capătul creionului în timp ce dădeam din cap, cu satisfacţie. Simplificasem limbajul, adăugând şi câte o greşeală elementară de ortografie, doar ca să par un băiat normal, în vârstă de zece ani. Nu se făcea

să dau de înţeles ce fel de educaţie primisem cândva. După plecarea tatei, făcusem tot posibilul să mă ţin de învăţătură, aşa cum mă îndemnase el, numai că, fără el ca mentor, avusesem de suferit destul de mult la capitolul ăsta.

Scoţând o coală frumoasă de hârtie albă şi curată din sertarul biroului vechi – iar pentru mine, să am un sertar şi un loc de scris numai al meu era dincolo de orice lux pe care mi-l imaginasem vreodată –, am început să scriu o scrisoare.

Atelierul Landowski
Rue Moisson Desroches
Boulogne-Billancourt
7 august 1928

Dragă monsieur *şi* madame *Landowski,*

Doresc să vă mulţumesc amândurora pentru cadou. E cel mai frumos jurnal pe care l-am avut vreodată şi voi scrie în el în fiecare zi, aşa cum mi-aţi cerut.

De asemenea, vă mulţumesc că m-aţi primit în casă.

Era cât pe ce să adaug politicosul Al dumneavoastră şi numele meu, dar n-am făcut-o. Am împăturit frumos hârtia în două şi apoi în patru, după care am scris numele lor pe micul dreptunghi rezultat din împăturire. Urma ca a doua zi să aşez scrisoarea pe tava de argint pe care se colecta corespondenţa.

Chiar dacă nu ajunsesem în locul spre care plecasem, mă aflam destul de aproape. În comparaţie cu distanţa pe care o parcursesem deja, era echivalentul unei plimbări pe Rue Moisson Desroches şi înapoi. Dar încă nu voiam să plec. După cum îi spusese doctorul lui Berthe, trebuia să-mi recapăt forţele. Şi era necesar ca asta să se întâmple nu doar la nivel fizic, ci şi la cel psihic. Chiar dacă doctorul n-avea

cum să înţeleagă, aş fi putut să-i spun că cel mai rău lucru nu era pedeapsa corporală pe care o primisem, ci spaima care încă mă chinuia. Ambele servitoare, probabil pentru că se plictisiseră să se plângă de toţi ceilalţi din casă, îmi reproşaseră că noaptea strigam în somn şi le trezeam. În timpul lungii mele călătorii, mă obişnuisem atât de mult cu asta şi, în plus, fusesem atât de extenuat, încât izbuteam să adorm la loc, dar aici, fiindcă eram odihnit şi aveam un pat cald, devenisem mai sensibil. De multe ori, nu mai puteam adormi după ce aveam coşmaruri. Nici măcar nu eram sigur că era potrivit să le descriu prin cuvântul „coşmaruri". Mintea mea nemiloasă era cea care mă făcea să retrăiesc lucruri care mi se întâmplaseră cu adevărat.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre pat cu jurnalul în mână şi m-am băgat sub cearşaf şi sub plătura de care n-aveam nevoie, fiindcă vremea era *sufocantă*. Am ascuns jurnalul în pantalonii de pijama, ca să-mi stea confortabil pe interiorul coapsei. Apoi am scos punguţa de piele de la gât şi am pus-o în acelaşi loc în care ascunsesem jurnalul, pe cealaltă coapsă. În timpul lungii mele călătorii, învăţasem care era locul în care puteai ascunde cel mai bine lucruri atât de preţioase.

M-am întins pe saltea şi m-am lăsat pe spate – calitatea saltelei fiind un alt lucru de care se plânseseră Elsa şi Antoinette, însă pentru mine era ca şi cum aş fi dormit pe un nor alcătuit din aripi de înger –, am închis ochii şi am spus repede o rugăciune pentru Papa şi mama, oriunde s-ar fi aflat ea în ceruri, după care am încercat să dorm.

Dar un gând continua să mă sâcâie. Nu-mi plăcea să recunosc, însă mai aveam un motiv pentru care aşternusem pe hârtie acea scrisoare prin care le mulţumeam soţilor Landowski: deşi ştiam că trebuia să-mi continui călătoria,

încă nu eram pregătit să renunţ la cea mai minunată dintre toate senzaţiile – siguranţa.

CAPITOLUL 2

— Ei, cum ţi se pare, tinere? m-a întrebat *monsieur* Landowski în timp ce mă uitam în ochii Domnului nostru, care era aproape cât mine de mare.

Tocmai desăvârşise capul lui *Cristo Redentor*[1], aşa cum îi ziceau brazilienii, sau Isus Hristos, aşa cum îl ştiam eu. *Monsieur* Laurent Brouilly îmi spusese că statuia avea să fie aşezată pe piscul unui munte dintr-un oraş numit Rio de Janeiro. După asamblarea tuturor elementelor, statuia urma să aibă o înălţime de treizeci de metri. Văzusem versiunile în miniatură ale sculpturii finite şi ştiam că Hristosul brazilian (şi francez) avea să stea în picioare, cuprinzând oraşul în braţele larg deschise. Mi se părea foarte ingenios faptul că, de la distanţă, ai fi zis că era o cruce. Cum să ducă statuia pe munte şi cum s-o asambleze fuseseră principalele subiecte de discuţie şi motivele de îngrijorare din ultimele săptămâni. *Monsieur* Landowski părea să aibă multe altele pe cap, fiindcă lucra în acelaşi timp la statuia unui chinez pe nume Sun Yat-sen şi se frământa din pricina ochilor. Era un perfecţionist, după părerea mea.

În zilele lungi şi fierbinţi de vară, fusesem atras de atelierul lui *monsieur* Landowski. Mă furişam acolo şi mă ascundeam în spatele numeroşilor bolovani care aşteptau să prindă formă. De obicei, atelierul era plin de ucenici şi de asistenţi care, la fel ca Laurent, se aflau acolo ca să înveţe de la marele maestru. Majoritatea mă ignorau, deşi *mademoiselle* Margarida îmi zâmbea întotdeauna dimineaţa,

[1] Hristos Mântuitorul (în limba portugheză în original)

după ce sosea. Era bună prietenă cu Bel, aşa că ştiam că era unul dintre oamenii de încredere.

Monsieur mă zărise într-o zi în atelier şi, ca orice tată, îmi reproşase că nu-i cerusem permisiunea înainte de a intra. Clătinasem din cap şi îmi întinsesem braţele în faţă, îndreptându-mă cu spatele spre uşă, dar amabilul domn se înduioşase şi îmi făcuse semn să vin la el.

— Brouilly mi-a spus că îţi place să ne priveşti când lucrăm. E adevărat?

Încuviinţasem din cap.

— Ei, bine, atunci nu-i nevoie să te ascunzi! Atât timp cât juri să nu atingi nimic, eşti binevenit, băiete. Mi-aş fi dorit ca şi copiii mei să arate la fel de mult interes faţă de munca mea.

Din acel moment, mi se îngăduise să mă aşez la masa de lucru, mi se dăduse o bucată de steatit de prisos şi mi se pusese la dispoziţie propriul set de unelte.

— Priveşte şi învaţă, băiete, priveşte şi învaţă! mă sfătuise Landowski.

Şi aşa făcusem. Nu că mi-ar fi ieşit ceva după ce loveam cu ciocanul în daltă, încercând să modelez piatra mea. Indiferent de felul în care încercam s-o modelez – în cele mai simple forme –, mă alegeam mereu cu o grămăjoară de moloz.

— Deci, băiete, ce părere ai? a întrebat *monsieur* Landowski, arătând spre capul lui *Cristo*.

Am încuviinţat energic din cap, ca întotdeauna, simţindu-mă vinovat că acel om bun, care mă primise în casa lui, încă aştepta să-i răspund în cuvinte. Doar datorită perseverenţei lui, merita să rostesc măcar unul, dar ştiam că, de îndată ce aş fi deschis gura şi aş fi vorbit, m-aş fi pus în pericol.

Madame Landowski, dându-şi seama la un moment dat că scriam şi că înţelegeam ce mi se spunea, îmi dăduse un teanc de hârtie veche.

— Să înţeleg că dacă îţi pun o întrebare, poţi scrie răspunsul, da?

Dădusem din cap în semn de încuviinţare. De atunci, comunicarea devenise foarte simplă.

Acum, ca răspuns la întrebarea lui *monsieur* Landowski, am scos creionul din buzunarul pantalonilor, am scris un cuvânt care ocupa aproape întreaga pagină şi i l-am arătat.

El l-a citit şi a chicotit.

— *Magnifique*[2]*,* zici? Ei, bine, îţi mulţumesc, tinere, şi să sperăm că aprecierea ta e cea de care o să aibă parte acest *Cristo* atunci când o să stea, maiestuos, în vârful Muntelui Corcovado, de cealaltă parte a lumii! *Dacă* izbutim să-l ducem vreodată acolo...

— Aveţi încredere, domnule! a răspuns Laurent din spatele meu. Bel îmi spune că sunt în plină desfăşurare pregătirile care se fac ca să putem folosi funicularul.

— Zău? a întrebat *monsieur* Landowski, ridicând dintr-o sprânceană grizonantă şi stufoasă. Se pare că ştii mai multe decât mine! Heitor da Silva Costa îmi tot zice că o să discutăm despre cum să expediem sculptura şi s-o punem în picioare, dar discuţia la care se referă nu pare să mai aibă loc. E deja ora prânzului? Am nevoie de nişte vin ca să-mi calmez nervii! Încep să simt că proiectul ăsta, *Cristo,* ar putea fi sfârşitul carierei mele. Am fost un neghiob să accept o asemenea nebunie!

— Mă duc să aduc mâncarea, a răspuns Laurent, iar apoi s-a îndreptat spre bucătăria minusculă, pe care o să mi-o

[2] Magnific (în limba franceză în original)

amintesc veşnic în detaliu, acea încăpere fiind primul meu refugiu de când, cu multe luni în urmă, plecasem de acasă.

Am zâmbit în timp ce îl priveam pe Laurent deschizând o sticlă de vin.

Ori de câte ori mă trezeam devreme, în zori, mă strecuram în atelier doar ca să mă aflu printre frumuseţile de-acolo. Stând în acel spaţiu cu totul deosebit, mă gândeam că Papa ar fi râs la aflarea veştii că, dintre toate locurile în care aş fi putut ajunge – ca, de pildă, fabrica Renault, aflată la doar câţiva kilometri de aici –, ajunsesem, în schimb, într-un loc pe care el însuşi l-ar fi numit un templu al artei. Ştiam că Papa, cumva, s-ar fi bucurat.

Azi-dimineaţă, stând printre blocurile de piatră şi privind faţa blândă a lui *Cristo,* auzisem un zgomot în spatele unei draperii ce masca intrarea într-o cameră în care mâncam de obicei. Mergând tiptil şi aruncând o privire dincolo de draperie, văzusem două picioare ieşind de sub masă. Se dovedise că sunetul era sforăitul uşor al lui Laurent. De când Bel se întorsese în Brazilia, observasem că Laurent arăta mai rău dimineaţa, din pricina băuturii, cu ochii roşii şi împăienjeniţi, cu pielea de o nuanţă bolnăvicioasă, pământie, de parcă ar fi fost mereu pe cale să dea afară tot ce avea în stomac. (Şi aveam *multă* experienţă, ştiind când anume un bărbat sau o femeie depăşea cu mult limitele normale în ceea ce privea băutura.)

Acum, uitându-mă cum Laurent îşi umplea paharul până la buză, mi-am făcut griji pentru ficatul lui, despre care Papa spunea că era organul cel mai afectat de băutură. Dar nu numai ficatul lui Laurent mă îngrijora, ci şi inima lui. Chiar dacă înţelegeam că era imposibil ca organul în sine să fie distrus fizic de dragoste, ceva în sufletul lui chiar se frânsese.

Poate că într-o zi aveam să înţeleg de ce ai vrea să-ţi îneci amarul în băutură.

— *Santé!*[3] au spus cei doi bărbaţi în timp ce ciocneau.

Câtă vreme ei au şezut la masă, eu mi-am făcut de lucru la bucătărie, luând pâinea, brânza şi pătlăgelele roşii pe care doamna ce locuia la capătul drumului le creştea în grădina ei.

Ştiam asta pentru că o văzusem pe Evelyn, menajera, apărând în bucătărie cu o ladă plină cu legume. Cum nu era o doamnă zveltă şi nici nu era deloc tânără, dădusem fuga ca să-i iau lada din mâini şi s-o pun deoparte.

— O, Doamne, ce cald e azi! spusese ea gâfâind, în timp ce se aşeza greoi pe unul dintre scaunele de lemn.

Îi adusesem un pahar cu apă înainte să mi-l ceară şi, scoţând din buzunar hârtie şi un creion, îi pusesem o întrebare.

— *De ce nu sunt trimise servitoarele?* citise ea, după care se uitase la mine. Pentru că, băiete, nici una n-ar deosebi o piersică stricată de una perfectă. Amândouă servitoarele sunt fete de la oraş, n-au noţiunea de fructe şi legume proaspete.

Luându-i bucata de hârtie, scrisesem o altă propoziţie:

Data viitoare, vin eu cu dumneata ca să car lada.

— E foarte amabil din partea ta, tinere, iar dacă vremea nu se schimbă, s-ar putea să profit de ofertă.

Vremea nu se schimbase şi mă dusesem cu ea ca s-o ajut. Pe stradă, îmi vorbise despre fiul ei, spunându-mi cu mândrie că el studia ingineria la universitate.

---

[3] Noroc (în limba franceză în original)

— Într-o bună zi o să ajungă mare, o să vezi! adăugase ea în timp ce ne făceam loc printre legumele expuse la tarabă, iar eu ţineam lada pentru cele care trecuseră testul ei.

Dintre toţi cei din casa Landowski, Evelyn era preferata mea, chiar dacă mă temusem de întoarcerea ei după ce auzisem prin pereţi pălăvrăgeala servitoarelor despre „balaur". Îi fusesem prezentat ca „băiatul fără nume, care nu vorbeşte". (Cel care spusese asta fusese Marcel, fiul în vârstă de treisprezece ani al familiei Landowski. Ştiam că el mă privea cu suspiciune, lucru pe care-l înţelegeam pe deplin – era firesc ca sosirea mea bruscă în mijlocul familiei să deranjeze pe unul sau pe altul.) Cu toate astea, Evelyn pur şi simplu îmi strânsese mâna şi îmi zâmbise cu căldură.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, eu aşa zic! Ce rost are o ditamai casa dacă nu umpli toate camerele?

Apoi îmi făcuse cu ochiul şi, mai târziu în acea zi, văzând că mă uitam lung la o *tarte tatin* rămasă de la prânz, îmi tăiase o felie.

Era ciudat, într-adevăr, să leg un soi de prietenie secretă şi evident nedeclarată (din partea mea, cel puţin) cu o doamnă între două vârste, dar ştiam că asta se întâmplase. Observasem în ochii ei o privire pe care o cunoşteam prea bine şi care îmi spunea că suferise profund. Poate că şi ea recunoştea ceva similar în mine.

Hotărâsem că singura modalitate de a mă asigura că nimeni din casă n-avea să găsească motiv să se plângă de mine era fie să mă fac invizibil (pentru copiii Landowski şi, într-o măsură mai mică, pentru *monsieur* şi *madame* Landowski), fie să fiu foarte disponibil pentru cei care aveau nevoie, categorie pe care, în principiu, o reprezentau servitorii. Bănuiesc că Evelyn, Berthe, Elsa şi Antoinette ştiau deja că, la nevoie, aveau în preajmă un mic colaborator.

Acasă, eu fusesem cel care făcea ordine în modesta noastră locuinţă. Încă de mic simţisem nevoia să ştiu că totul era la locul lui. Tata observase că îmi plăcea rânduiala, nu haosul, şi spusese în glumă că aveam să devin o soţie foarte bună cândva. Pe vremuri, fusese imposibil să-mi pun talentele în practică, pentru că fiecare activitate a noastră se desfăşura într-o singură cameră, dar aici, în casa Landowski, ordinea în sine mă încânta. Cred că treaba mea preferată era să le ajut pe Elsa şi pe Antoinette să strângă cearşafurile şi hainele de pe frânghie după ce acestea se uscau la soare. Ambele femei râseseră de nevoia mea de a vedea că toate colţurile se întâlneau perfect, iar eu nu mă puteam abţine şi-mi vâram nasul în fiecare rufă pe care o dădeam jos, ca să trag pe nări acel miros de curat, care pentru mine era cel mai frumos dintre toate parfumurile.

În orice caz, după ce am tăiat roşiile cu aceeaşi precizie cu care împătuream rufele, m-am dus să iau masa împreună cu *monsieur* Landowski şi cu Laurent. I-am privit în timp ce rupeau bagheta proaspătă şi tăiau o felie de brânză, însă nu m-am înfruptat din festin decât după ce *monsieur* Landowski m-a invitat să le urmez exemplul. Papa îmi spusese cât de minunată era mâncarea franţuzească şi avusese dreptate. Totuşi, după crizele de greaţă de pe vremea când înfulecam extrem de iute, ca şi cum ar fi fost ultima masă care mi s-ar mai fi oferit vreodată, începusem să mănânc ca un domn, aşa cum fusesem educat, nu ca un sălbatic, aşa cum o auzisem odată pe Berthe spunând despre mine.

La masă încă se vorbea despre *Cristo* şi despre ochii lui Sun Yat-sen, dar asta nu mă deranja. Am înţeles că *monsieur* Landowski era un adevărat artist – câştigase medalia de aur la concursul olimpic de artă din vară şi se pare că harul lui îl

făcuse renumit lumea întreagă. Ceea ce admiram cel mai mult la el era faptul că faima nu-l schimbase. Sau, cel puţin, aşa îmi imaginam, pentru că muncea oră de oră, lipsind adesea de la cină, motiv pentru care *madame* Landowski îl mustra, fiindcă ea şi copiii aveau nevoie să-l vadă. Atenţia lui la detalii şi faptul că se străduia să atingă perfecţiunea, când ar fi putut foarte uşor să-l pună pe Laurent să termine lucrarea, mă inspiraseră. Indiferent de ceea ce aş fi fost menit să fac sau să fiu pe lumea asta, îmi promisesem că aveam să dau tot ce era mai bun în mine.

— Şi tu, băiete? Băiete...?

Încă o dată, m-am smuls din gânduri. Ele însemnau pentru mine un loc în care mă obişnuisem atât de mult să poposesc, încât trebuia să mă obişnuiesc cu faptul că oamenii mă băgau în seamă.

— Nu erai atent, aşa-i? a continuat *monsieur* Landowski, iar eu, cerându-mi scuze din priviri, am clătinat din cap. Te-am întrebat dacă eşti de părere că ochii lui Sun Yat-sen sunt cum trebuie! Ţi-am arătat fotografia lui, îţi aminteşti?

Am luat creionul, gândindu-mă bine la răspuns înainte de a-l scrie. Fusesem învăţat să spun doar adevărul, dar trebuia să fiu şi diplomat. Am scris cuvintele cuvenite, iar apoi i-am dat caietul lui *monsieur* Landowski.

Aproape, domnule.

El a luat o gură de vin, după care şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Întocmai, băiete, întocmai! Aşadar, după-amiază mai fac o încercare.

După ce mesenii au terminat de mâncat, am strâns resturile de pâine şi de brânză. Apoi le-am făcut cafea, aşa cum ştiam că-i plăcea lui *monsieur* Landowski. Între timp, mi-am îndesat resturile de pâine şi de brânză în buzunarele

pantalonilor scurţi. Era un obicei de care nu apucasem să mă dezvăţ – n-aveai de unde să ştii când se terminau proviziile de mâncare. După ce le-am dus cafeaua, am salutat dând din cap şi m-am întors în mansarda mea. Am pus bine pâinea şi brânza în sertarul biroului. De obicei, orice puneam acolo ajungea la coşul de gunoi, în secret, a doua zi. Dar, după cum ziceam, n-aveai de unde să ştii.

După ce m-am spălat pe mâini şi m-am pieptănat, am coborât la parter ca să-mi încep programul de la amiază, prin care mă făceam util. În ziua aceea trebuia să lustruiesc argintăria, treabă la care, mulţumită preciziei şi răbdării mele, până şi Evelyn spusese că mă pricepeam. Radiasem imediat de mândria unui om care vreme îndelungată nu primise nici un compliment. Însă bucuria mea nu durase mult, fiindcă Evelyn se oprise la uşă şi se întorsese spre Elsa şi Antoinette, care tocmai puneau cuţitele şi furculiţele în cutiile lor de catifea.

— Aţi putea învăţa amândouă de pe urma dibăciei acestui tânăr! spusese ea înainte să iasă, motiv pentru care cele două se uitaseră urât la mine.

Dar, fiindcă erau leneşe şi nu aveau răbdare, ele se bucurau să lase lustruitul pe seama mea. Îmi plăcea să stau cufundat în liniştea din salonul cel mare, la masa din lemn de mahon, care sclipea întotdeauna perfect, cu mâinile ocupate şi cu mintea liberă să rătăcească oriunde dorea.

Principalul meu gând, acum şi aproape în fiecare zi de când începusem să-mi revin la trup şi la minte, era cum să fac bani. Oricât de cumsecade ar fi fost cei din familia Landowski, ştiam că mă aflam la mila lor. Chiar şi în seara aceea mi-ar fi putut spune că, din cine ştie ce motiv, nu mai puteam locui la ei. Încă o dată, aş fi fost azvârlit pe o stradă oarecare, vulnerabil şi singur. Instinctiv, mi-am dus degetele

la punguţa de piele pe care o purtam pe sub cămaşă. Atingerea şi forma ei bine cunoscute erau de ajuns ca să mă liniştească, deşi ştiam că ceea ce se afla în ea nu-mi aparţinea, ca să pot vinde. Faptul că supravieţuise călătoriei era un miracol în sine, şi totuşi prezenţa acelui obiect era atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Era însuşi motivul pentru care mă aflam acum la Paris şi trăiam sub acoperişul unor străini.

După ce am terminat de lustruit ceainicul de argint, am hotărât că în casă se afla un singur om în care să am atâta încredere încât să-i cer sfatul. Evelyn locuia în ceea ce familia numea „căscioară”, dar care în realitate era o anexă cu două camere a casei principale. După cum îmi spusese Evelyn, cel puţin avea baie proprie şi, lucrul cel mai important, intrare separată. Încă nu intrasem în „căscioară”, dar voiam ca în seara aceea, după cină, să-mi fac curaj şi să bat la uşă.

M-am uitat pe fereastra salonului la Evelyn, care se îndrepta spre casă. Ea pleca întotdeauna după ce se servea felul principal, lăsându-le pe cele două servitoare să se ocupe de desert, apoi de spălatul vaselor. Am luat cina şi am ascultat discuţiile familiei. Nadine, sora mai mare, nu era încă măritată şi-şi petrecea mare parte din timp ieşind din casă cu un şevalet, cu pensule şi cu o paletă. Nu văzusem nici unul dintre tablourile ei, dar ştiam că se ocupa şi de decoruri pentru teatru. Încă nu văzusem o piesă de teatru jucată pe o scenă şi, bineînţeles, nu puteam să vorbesc cu Nadine ca s-o întreb despre munca ei. Întrucât petrecea foarte puţin timp în casă şi părea foarte absorbită de viaţa ei, nu mă băga prea mult în seamă, aruncându-mi câteodată un zâmbet dacă ne intersectam dimineaţa devreme. Mai era Marcel, care într-o zi mă oprise din drum, îşi umflase pieptul, îşi pusese mâinile

în şolduri şi îmi spusese că nu mă plăcea. Ceea ce bineînţeles că era o prostie, fiindcă nu mă cunoştea, dar îl auzisem numindu-mă „lingău” în faţa surorii mai mici, Françoise, pentru că dădeam câte o mână de ajutor la bucătărie înainte de cină. Înţelegeam cum se simţea. Faptul că părinţii lui luaseră în primire un coate-goale, care fusese găsit în grădina lor şi care refuza să vorbească, ar fi făcut pe oricine să aibă suspiciuni.

Cu toate astea, îi iertasem totul din momentul în care auzisem prima dată sunetul unei muzici frumoase, care venea dintr-o cameră de la parter şi care se auzea în bucătărie. Mă oprisem din ceea ce făceam şi încremenisem, fermecat. Chiar dacă tata îmi cântase la vioară pe potriva cunoştinţelor lui, nu auzisem niciodată sunetul pe care-l puteau scoate clapele pianului atunci când erau mânuite cu măiestrie de o fiinţă umană. Şi era minunat! De atunci, devenisem uşor obsedat de degetele lui Marcel, întrebându-mă cum de izbuteau să traverseze clapele pianului atât de repede şi într-o ordine desăvârşită. În perioada următoare, trebuise să fac eforturi ca să-mi iau privirea de la acele degete. Într-o zi, aveam să-mi iau inima-n dinţi şi să-l întreb pe Marcel dacă puteam să-l privesc atunci când cânta. Indiferent de felul în care mă trata, îl consideram un magician.

Fratele cel mare, Jean-Max, părea indiferent faţă de mine, fiind în pragul maturităţii. Nu ştiam prea multe despre ce făcea după ce pleca de acasă, dar el încercase într-o bună zi să-mi arate cum stătea treaba cu jocul de *boules*: distracţia naţională a Franţei. Trebuia să arunci bile în pietrişul din curte, iar eu învăţasem destul de repede.

Mai era Françoise, fiica cea mică a familiei Landowski, nu cu mult mai mare de vârstă decât mine. Fusese prietenoasă

la început, deşi foarte timidă. Îmi stârnise recunoştinţa atunci când, aflându-ne amândoi în grădină, îmi dăduse o bomboană, un fel de zahăr pe băţ, după care ne aşezaserăm unul lângă altul şi linseserăm bunătăţile în timp ce priveam cum albinele îşi adunau nectarul. Repeta la pian împreună cu Marcel şi, ca şi lui Nadine, îi plăcea să picteze. O vedeam adesea stând afară, la şevalet, cu faţa spre casă. Habar n-aveam dacă se pricepea sau nu, pentru că nu văzusem niciodată ce picta, dar bănuiam că ea era autoarea frumoasei privelişti pastorale cu un câmp şi un râu, expuse pe unul dintre pereţii coridorului de la parter. N-aveam să devenim buni prieteni, bineînţeles – oricine s-ar fi plictisit de o persoană cu care nu se putea vorbi –, dar ea îmi zâmbea adesea, iar în ochi îi citeam înţelegere. Rareori – de obicei duminica, ziua în care *monsieur* Landowski era liber –, jucau *boules* sau mergeau împreună la picnic. Întotdeauna mă chemau şi pe mine, dar refuzam, din respect pentru timpul petrecut în familie şi fiindcă învăţasem pe pielea mea ce putea face ranchiuna.

După cină, le-am ajutat pe Elsa şi pe Antoinette cu vasele şi, după ce au urcat la mansardă ca să se culce, m-am strecurat pe uşa bucătăriei şi m-am furişat prin spatele casei, pentru ca plecarea mea să treacă neobservată.

Am ajuns la uşa lui Evelyn cu inima bătându-mi puternic în piept. Oare să fi fost o greşeală? Oare ar fi trebuit să fac pur şi simplu cale întoarsă şi s-o las baltă?

— Nu, mi-am şoptit eu în barbă.

La un moment dat, trebuia să am încredere în cineva. Instinctele care mă ţinuseră în viaţă atâta vreme îmi spuneau că făceam bine ce făceam.

Mâna îmi tremura în clipa în care am întins-o şi am bătut timid. Nici un răspuns – sigur că nu, nimeni nu m-ar fi auzit

decât dacă ar fi stat lipit de cealaltă parte a bucăţii de lemn. Aşa că am bătut mai tare. În câteva clipe, Evelyn a tras perdeaua la fereastră, apoi a deschis.

— Măi, să fie, ce-avem noi aici? a întrebat ea, zâmbindu-mi. Haide, intră! Nu-mi prea bate nimeni la uşă, asta-i sigur! a conchis, chicotind.

Am intrat în cea mai plăcută încăpere din câte văzusem. Chiar dacă mi se spusese că odinioară fusese garaj pentru maşina lui *monsieur* Landowski şi nu era decât un simplu cub de ciment, privirea mea întâlnea ceva frumos oriunde m-aş fi uitat. Două scaune tapisate, acoperite de pleduri viu colorate, erau aşezate cu faţa spre centrul camerei. Pereţii erau decoraţi cu portrete de familie şi cu tablouri înfăţişând natură moartă şi la fereastră se afla o masă curată, din lemn de mahon, pe care trona un aranjament floral. Mai era o uşiţă care, bănuiam, ducea în dormitor şi la baie, iar pe un raft de deasupra unei comode pline cu ceşti de porţelan şi cu pahare se afla un teanc de cărţi.

— Aşa, ia loc! a spus Evelyn, arătând spre unul dintre scaune şi luând un soi de goblen de pe scaunul ei. Vrei o limonadă? Reţetă proprie!

Am încuviinţat din cap cu putere, în semn că voiam. Nu băusem niciodată limonadă înainte de a veni în Franţa şi acum nu mă mai săturam de ea. Evelyn s-a dus la dulap şi a luat două pahare. Apoi a turnat lichidul galben, lăptos, dintr-un urcior plin cu gheaţă.

— Poftim! a spus ea în timp ce se aşeza, abia încăpând în scaun. *Santé!* mi-a urat, ridicând paharul.

L-am ridicat şi eu, dar n-am spus nimic, ca de obicei.

— Prin urmare, cu ce te pot ajuta?

Scrisesem deja ce voiam s-o întreb. Am scos hârtia din buzunar şi i-am dat-o. A citit şi s-a uitat la mine.

— Cum să câştigi bani? Asta vrei să mă întrebi? s-a mirat ea, iar eu am încuviinţat din cap. Ei, bine, tinere, nu cred că ştiu. Ar trebui să mă gândesc. Dar de ce simţi nevoia să câştigi bani? m-a iscodit, iar eu i-am făcut semn să întoarcă foaia. *În caz că buna familie Landowski decide că nu mai e loc pentru mine în casă,* a citit ea cu glas tare. Păi, având în vedere succesul domnului şi numeroasele comenzi pe care le primeşte, mă îndoiesc că o să fie nevoiţi să se mute într-o casă mai mică. Aşa că o să aibă mereu loc pentru tine aici. Dar cred că ştiu la ce te referi. Te temi ca într-o bună zi să nu cumva să te dea afară din senin, aşa-i? a continuat ea să mă chestioneze, drept pentru care am dat energic din cap în semn că da. Şi astfel tu ai deveni încă unul dintre orfanii nevârstnici şi înfometaţi de pe străzile Parisului! Ceea ce mă face să-ţi pun o întrebare foarte importantă: eşti orfan? E suficient să răspunzi cu „da" sau „nu"! m-a instruit, iar eu am dat din cap în semn că nu, la fel de viguros ca atunci când o făcusem în sens afirmativ. Unde sunt părinţii tăi? a întrebat ea, dându-mi hârtia.

Am luat-o şi am scris răspunsul:

Nu ştiu.

— Înţeleg, a murmurat ea. Mă gândeam că i-ai pierdut în Marele Război, dar războiul s-a sfârşit în 1918 şi poate că eşti prea mic pentru ca ăsta să fi fost cazul.

Am ridicat din umeri, încercând să nu-mi schimb expresia. Problema legată de bunătate era că, în faţa ei, aveai tendinţa de a lăsa garda jos. Iar eu ştiam că, orice s-ar fi întâmplat, nu trebuie să fac asta. Evelyn m-a privit fără să scoată o vorbă.

— Tinere, ştiu că, dacă vrei, poţi vorbi! Doamna din Brazilia care a fost aici ne-a spus tuturor că i-ai mulţumit într-o franceză perfectă în noaptea în care te-a găsit.

Întrebarea e: de ce nu vrei să vorbeşti? Singurul răspuns la care mă pot gândi – mai puţin în cazul în care vei fi amuţit între timp, lucru de care mă îndoiesc foarte tare – e că eşti prea speriat ca să ai încredere în cineva. Am dreptate?

În sinea mea se dădea o luptă. Voiam să-i confirm concluzia la care ajunsese, fiindcă avea perfectă dreptate, la urma urmei, şi să mă arunc apoi în braţele ei ocrotitoare, s-o las mă ţină la piept şi să-i mărturisesc totul, dar ştiam că încă... *încă* nu puteam. Am arătat că aveam nevoie de hârtie şi am scris câteva cuvinte, după care i-am înapoiat hârtia.

Am avut febră. Nu-mi amintesc să fi vorbit cu Bel.

Evelyn a citit şi a zâmbit.

— Înţeleg, băiete! Ştiu că minţi, dar totodată îmi dau seama că, indiferent de trauma pe care ai suferit-o, nu mai poţi avea încredere în nimeni. Poate că într-o bună zi, după ce o să ne cunoaştem mai bine, o să-ţi povestesc câte ceva despre viaţa mea. Am fost infirmieră pe front în timpul Marelui Război. Ce suferinţă mi-au văzut ochii... N-o să uit în veci! Şi, da, ca să fiu sinceră, o vreme mi-am pierdut credinţa – şi încrederea – în umanitate. Şi în Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu?

Am încuviinţat din cap, dar cu o mişcare mai puţin viguroasă. Pe de o parte, pentru că nu ştiam dacă mai era credincioasă după acel episod mărturisit chiar de ea, iar pe de alta, pentru că nu eram sigur nici în privinţa mea.

— Cred că te afli la aceeaşi răspântie la care eram şi eu atunci. Mi-a luat mult până să-mi pun din nou încrederea în ceva. Ştii ce mi-a redat credinţa şi încrederea? Dragostea. Dragostea pentru iubitul meu fiu. Asta a îndreptat lucrurile. Desigur, dragostea vine de la Dumnezeu sau cum vrei să numeşti spiritul care uneşte toţi oamenii cu El, într-o reţea invizibilă. Chiar dacă uneori simţim că ne-a abandonat, El n-

a făcut-o niciodată. Oricum, mă tem că n-am răspuns la întrebarea ta. Sunt mulţi băieţi ca tine pe străzile Parisului, fiinţe ce reuşesc să supravieţuiască în moduri la care chiar nu vreau să mă gândesc. Dar... o, Doamne, aş vrea măcar să-mi mărturiseşti care e numele tău! Îţi jur că *monsieur* şi *madame* Landowski sunt oameni buni şi amabili şi că nu te-ar da niciodată afară din casa lor.

Am arătat că aveam din nou nevoie de hârtie şi, după ce am scris, i-am dat-o înapoi.

Atunci, ce o să facă ei cu mine?

— Păi, dacă ai vorbi, ţi-ar îngădui să locuieşti în casă oricât de mult timp şi te-ar trimite la şcoală, ca pe copiii lor. Dar aşa..., a murmurat ea, gânditoare, ridicând din umeri, ... e imposibil, nu? Mă îndoiesc că vreo şcoală ar primi un băiat mut, indiferent de instrucţia pe care ar fi primit-o până acum. Din câte ştiu despre tine, bănuiesc că eşti un copil şcolit şi că ai dori să continui în direcţia asta. E adevărat?

Am ridicat din umeri cu un gest pe care l-am socotit imitaţia perfectă a celui autentic franţuzesc, la care toată lumea din casă părea să se priceapă de minune.

— Însă nu-mi plac mincinoşii, băiete! m-a mustrat Evelyn dintr-odată. Ştiu că ai motivele tale să păstrezi tăcerea, dar ai putea măcar să fii sincer. Vrei sau nu vrei să-ţi continui învăţătura? m-a chestionat ea, iar eu am încuviinţat din cap, şovăind, totuşi, ceea ce n-a oprit-o pe ea să se plesnească peste coapsă şi să spună pe un ton pragmatic: Păi, ne-am înţeles! Trebuie să te hotărăşti să începi să vorbeşti, moment în care viitorul tău în casa Landowski o să devină mult mai sigur. Ai fi un copil normal, care se poate duce la o şcoală normală şi ştiu că ei s-ar bucura să te aibă în familie în continuare. Bun, a mormăit ea, căscând, mâine mă trezesc

devreme, dar mi-au plăcut seara asta şi compania ta. Te rog să-mi baţi la uşă oricând doreşti!

M-am ridicat numaidecât, am mulţumit printr-o înclinare din cap şi m-am îndreptat spre uşă, urmat de Evelyn, care se ridicase ca să mă conducă. În clipa în care mă pregăteam să pun mâna pe clanţă, am simţit pe umeri atingerea plăcută a mâinilor ei, care m-au răsucit şi m-au apucat de mijloc ca să mă strângă în braţe.

— Ai nevoie doar de puţină dragoste, *chéri*! Noapte bună!

CAPITOLUL 3

26 octombrie 1928

Astăzi, înainte de cină, au aprins focul în şemineul din sufragerie. E foarte emoţionant să vezi aşa ceva, deşi nu înţeleg de ce toată lumea se plânge de frig. Toţi membrii familiei sunt sănătoşi şi foarte ocupaţi. Monsieur *Landowski se frământă în legătură cu transportul la Rio de Janeiro al preţioasei lui sculpturi, Cristo. De asemenea, trebuie să-l termine de sculptat şi pe Sun Yat-sen. Încerc să ajut prin casă cât pot de mult şi sper că sunt considerat util, nu o povară. Sunt foarte mulţumit de noile mele haine de iarnă, care au fost ale lui Marcel. Ţesătura din care sunt făcute cămaşa, pantalonii scurţi şi puloverul e neînchipuit de fină şi de moale. În bunătatea ei,* madame *Landowski a hotărât că, deşi nu pot merge la şcoală în momentul de faţă fiindcă sunt mut, ar trebui să am, totuşi, parte de învăţătură. Mi-a pregătit câteva întrebări de matematică, precum şi un test de ortografie. Mă străduiesc din răsputeri să dau răspunsurile corecte. Sunt fericit şi recunoscător că mă aflu alături de oameni buni, adăpostit în casa asta minunată.*

Am lăsat stiloul din mână şi am închis jurnalul şi lăcăţelul, în speranţa că nici un ochi indiscret n-ar fi putut găsi ceva de reproşat dacă ar fi citit cele scrise de mine. Am căutat sub sertar micul teanc de hârtii pe care-l tăiasem la aceeaşi dimensiune cu paginile jurnalului, pe foile acelea fiind aşternute gândurile mele *reale*. La început, scrisesem în jurnal doar ca să le fac pe plac celor care mi-l dăduseră, în cazul în care m-ar fi întrebat vreodată dacă îl folosisem, dar constatasem că îmi venea din ce în ce mai greu să nu-mi

exprim gândurile şi sentimentele, pe când să le consemnez era o despovărare necesară, o eliberare. Mă gândisem că aş fi putut, într-o bună zi, atunci când n-aveam să mai locuiesc împreună cu familia Landowski, să introduc acele pagini în partea relevantă a jurnalului, ceea ce ar fi oferit o imagine mult mai autentică a vieţii mele.

Cred că din pricina lui Evelyn îmi fusese şi mai greu să plec, fiindcă de când mă rugase s-o vizitez în voie, chiar asta făcusem. Şi credeam sincer că ea avea un fel de sentiment matern faţă de mine, unul care părea autentic, real. De multe ori în ultimele săptămâni, pe când stăteam împreună în camera ei plăcută, o ascultasem vorbind despre viaţa ei, în care, după cum bănuisem, avusese parte de multă suferinţă. Soţul şi fiul ei cel mare nu se mai întorseseră din Marele Război. Învăţasem multe despre conflict de când locuiam în casa familiei Landowski, dar, cum mă născusem în 1918, acela era un război pe care nu-l apucasem. Mă cutremurasem atunci când Evelyn îmi povestise cât de mulţi bărbaţi muriseră pe câmpul de luptă, forţaţi să iasă din tranşee, urlând de durere în timp ce exploziile cumplite le smulgeau bucăţi din trup.

— Ceea ce mă tulbură cel mai mult e faptul că dragii mei Anton şi Jacques au murit singuri, fără nimeni care să-i consoleze!

Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar eu întinsesem mâna spre a ei. De fapt, voiam să-i spun vorbe precum:

„Îmi pare foarte rău! Cred că îţi e tare greu. Şi eu i-am pierdut pe toţi cei dragi...”

Evelyn îmi explicase că de aceea era atât de mândră şi de protectoare faţă de singurul fiu care-i rămăsese. Dacă nu l-ar mai fi avut, şi-ar fi pierdut minţile. Voiem să-i spun că eu

chiar mi le pierdusem, dar că, spre surprinderea mea, îmi reveneam încetul cu încetul.

Îmi era din ce în ce mai greu să păstrez tăcerea, mai ales că ştiam foarte bine că, dacă aş fi vorbit, aş fi fost trimis la şcoală. Şi, mai presus de toate, voiam să-mi continui studiile. Dar, vai, mi s-ar fi pus întrebări despre situaţia mea. Întrebări la care, pur şi simplu, nu puteam răspunde sau ar fi trebuit să mint, iar acei oameni buni, care mă primiseră în casa lor, mă îmbrăcaseră şi mă hrăniseră, meritau mai mult.

— Intră, intră! a spus Evelyn în timp ce deschideam uşa.

Ştiam că avea un picior vătămat, care cred că o durea mai mult decât voia ea să spună. Nu eram singurul îngrijorat de posibilitatea ca, la un moment dat, să nu mai aibă loc în casa Landowski.

— Tinere, fă nişte ciocolată caldă, bine? Am pregătit tot ce-ţi trebuie! a adăugat ea.

Aşa am făcut, inhalând aroma minunată de ciocolată, pe care desigur că o mai savurasem la un moment dat în trecut, dar de care acum nu mă mai săturam. Ciocolata băută împreună cu Evelyn devenea rapid momentul preferat al zilei.

Am luat cele două căni şi am aşezat una pe masa de lângă ea, iar pe cealaltă am pus-o pe şemineu, unde focul firav ardea vesel. Aşezându-mă, mi-am trecut mâna peste faţă, aproape ameţit de căldură.

— Ai trăit într-un ţinut foarte rece, nu-i aşa?

Ea m-a privit pătrunzător şi am ştiut că pândea informaţii, în caz că m-ar fi prins pe picior greşit.

Mi-am luat ciocolata şi am sorbit din ea ca să-i dovedesc că puteam tolera o băutură fierbinte în trupul meu înfierbântat, chiar dacă îmi doream cu disperare să mă dezbrac de puloverul de lână.

— Ei, las' că-mi răspunzi tu într-o zi! a spus Evelyn zâmbind. Dar deocamdată rămâi o enigmă! a exclamat, iar eu am privit-o curios, fiindcă „enigmă" era un cuvânt pe care nu-l mai auzisem, dar care suna interesant. „Enigmă" înseamnă că nimeni nu ştie cine eşti cu adevărat, mi-a explicat ea. Ceea ce te face interesant, cel puţin o vreme. Apoi devine mai degrabă plictisitor.

Au! Asta zău că m-a durut.

— În orice caz... iartă-mi frustrarea, dar îmi fac griji pentru tine. La un moment dat, s-ar putea să le treacă răbdarea lui *monsieur* şi lui *madame* Landowski. I-am auzit vorbind zilele trecute, pe când ştergeam praful în salon. Se gândesc să te trimită la un psihiatru. Ştii ce-i aia? a întrebat ea, clătinând din cap. E – sau sunt – doctori de cap. Îţi pun întrebări şi decid care îţi e starea psihică şi motivele din care eşti aşa. De pildă, dacă ai anumite tulburări mintale, ar însemna că trebuie să fii internat într-un spital anume.

De groază, am făcut ochii mari. Ştiam exact la ce se referea. Unul dintre vecinii de acasă, pe care-l auzisem de multe ori răcnind şi urlând şi pe care-l văzusem cândva rătăcind dezbrăcat pe strada principală din oraşul nostru, fusese dus la ceea ce se numea „sanatoriu". Se pare că acelea erau nişte locuri îngrozitoare. Pline de bărbaţi şi de femei care răcneau şi urlau sau care zăceau şi se holbau în gol, ca şi cum ar fi fost deja morţi.

— Scuze, nu trebuia să-ţi zic aşa ceva! a spus acum Evelyn. Ştim cu toţii că nu eşti nebun şi că, de fapt, ascunzi cât de inteligent eşti. Motivul pentru care se gândeau să te trimită la un psihiatru era ca să afle de ce te simţi incapabil să comunici cu noi toţi, când ştim că poţi.

Ca întotdeauna, am clătinat din cap cu hotărâre. Ştiau cu toţii că răspunsul meu la acea întrebare era că avusesem

febră şi că nu-mi aminteam să fi vorbit cu Bel. Ceea ce nu era neapărat o minciună.

— Ei doar încearcă să te ajute, dragul meu, nu să-ţi facă rău. Te rog, nu mă privi cu atâta groază! Uite, a spus Evelyn în timp ce întindea mâna spre un pachet maro de lângă scaunul ei, asta-i pentru tine, pentru iarnă!

Am luat pachetul din mâinile ei şi m-am simţit ca şi cum ar fi fost ziua mea de naştere. Trecuse mult de când nu mai avusesem ce pachet să deschid. Mai că-mi venea să savurez momentul, dar Evelyn mi-a făcut semn să rup hârtia. Înăuntru erau un fular cu dungi colorate şi o căciulă de lână.

— Probează-le, băiete! Vezi dacă-ţi vin.

Cu toate că eram încins ca un cuptor, m-am supus. Fularul mi se potrivea perfect – cum să nu? Dar căciula de lână era puţin prea mare şi mi-a căzut peste ochi.

— Dă-mi-o, a spus Evelyn, iar apoi a suflecat partea din faţă a căciulii. Aşa! Acum stă. Ce părere ai?

„Că s-ar putea să mor de căldură dacă le mai ţin mult pe mine…”

Am dat din cap cu entuziasm, m-am ridicat şi m-am dus s-o îmbrăţişez. După ce m-am desprins, mi-am dat seama că aveam lacrimi în ochi.

— Of, prostuţule, ştii cât de mult îmi place să tricotez! Am făcut sute pentru băieţii noştri de pe front, a spus Evelyn.

M-am întors ca să mă duc la scaunul meu, cu un „Mulţumesc!” pe buze, dar n-am deschis gura. Mi-am scos căciula şi fularul, le-am împăturit şi, plin de respect, le-am înfăşurat în hârtia maro.

— Haide, e timpul să ne culcăm! a spus Evelyn, uitându-se la ceasul de pe şemineu. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun că astăzi am primit nişte veşti minunate, a adăugat ea,

arătând spre o scrisoare aşezată în spatele ceasului. E de la fiul meu, Louis. Vine să mă viziteze în ziua mea liberă. Ce zici de asta?

Am dat din cap cu putere, încercând să sugerez că eram entuziasmat, dar în sinea mea mi-am dat seama că, într-un fel, eram gelos pe acel magnific Louis, care, în ochii mamei lui, n-avea cum să facă nimic rău. M-am gândit că aş fi putut să-l urăsc.

— Aş vrea să treci pe la mine ca să-l cunoşti. Mă scoate în sat ca să prânzim şi ne întoarcem la ora la trei şi jumătate. Ce-ar fi să treci pe-aici la patru?

Am încuviinţat din cap şi am încercat să nu par atât de îmbufnat pe cât mă simţeam. Am fluturat vag din mână şi i-am zâmbit larg lui Evelyn, bătând cu degetul în pachet, iar apoi am ieşit. În acea noapte m-am ghemuit în pat, neliniştit de sosirea acestui concurent la afecţiunea lui Evelyn şi de psihiatrul la care Landowski m-ar fi putut obliga să merg.

N-am dormit bine.

Duminică după-amiază m-am spălat pe faţă în vasul cu apă pe care mi-l punea la dispoziţie în fiecare zi una dintre servitoare. Sus, în mansardă, n-aveam „instalaţii" (alt inconvenient de care se plângeau Elsa şi Antoinette, pentru că erau silite să coboare noaptea ca să-şi facă nevoile). M-am pieptănat şi am decis să nu-mi pun pulover de lână, fiindcă existau şanse ca, dacă fiul ei era acolo, Evelyn să fi aprins cel mai zdravăn foc. Odată ajuns la parter, am ieşit pe uşa bucătăriei şi am pornit spre casa ei. Apoi m-am oprit brusc, din pricina unui sunet. Am ascultat şi am închis ochii, iar pe buze mi s-a înfiripat un zâmbet pe care pur şi simplu n-am putut să mi-l înăbuş. Cunoşteam piesa muzicală şi mi-am dat seama că era cântată nu tocmai de un maestru precum tatăl meu, dar de cineva care exersa de mulţi ani.

După ce s-a oprit muzica, m-am adunat, m-am dus la uşă şi am bătut. Imediat mi-a deschis un bărbat înalt şi zvelt, despre care ştiam că avea nouăsprezece ani.

— Bună ziua! a spus el, zâmbind. Bănuiesc că tu eşti tânărul oropsit care s-a alăturat familiei de când am fost în vizită aici ultima dată.

M-a poftit înăuntru şi am căutat din priviri instrumentul la care tocmai cântase. Vioara era aşezată pe scaunul pe care stăteam eu de obicei. Fără să vreau, m-am uitat lung la ea.

— Bună ziua! a spus Evelyn. El e Louis, fiul meu!

Am salutat dând din cap, dar tot nu-mi puteam lua ochii de la acea simplă bucată de lemn, care fusese transformată în mod magic dintr-un copac, într-un instrument care putea scoate cele mai minunate sunete de pe lumea asta. După părerea mea, cel puţin.

— L-ai auzit pe fiul meu cântând?

Lui Evelyn nu-i scăpase felul în care mă uitam la instrument.

Am încuviinţat din cap, fiecare părticică din mine dorind să ajungă la vioară şi să mi-o pun frumuşel sub bărbie, să ridic arcuşul şi să scot notele din ea.

— Vrei s-o ţii în mână?

M-am uitat la Louis, versiunea masculină a mamei lui şi având acelaşi zâmbet dulce. Am dat din cap cu vehemenţă. El mi-a înmânat vioara, iar eu am luat-o cu acelaşi respect cu care aş fi ţinut în mâini lâna de aur. Apoi, aproape automat, am pus instrumentul sub bărbie.

— Aşadar cânţi, a spus Louis, pe un ton afirmativ, nu interogativ, iar eu, drept răspuns, am încuviinţat din cap. Păi, să te auzim! a adăugat el, întinzându-se după arcuş şi oferindu-mi-l.

După ce îl auzisem cântând, ştiam că vioara era perfect acordată, dar tot am trecut arcuşul peste corzi, încercând s-o simt. Era mai grea decât cea pe care cântaserăm eu şi Papa, cumva mai solidă, şi mă întrebam dacă aveam să pot să cânt notele acelea. Trecuse extrem de mult timp de când nu mai ţinusem o vioară în mâini. Închizând ochii, am făcut ceea ce mă învăţase tata să fac întotdeauna şi am început să mângâi corzile. Înainte să încep să cânt, nici măcar n-am fost sigur ce piesă anume să abordez, dar frumoasele note ale „Allemandei" din *Partita pentru vioară* a lui Bach au început să izvorască dinlăuntrul meu. M-a surprins liniştea care s-a aşternut după ce am terminat de cântat. Şi au urmat aplauze.

— Ei, bine, numai la asta nu mă aşteptam! a exclamat Evelyn, făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Tu, *monsieur*..., a spus Louis, ... eşti, ce să zic, de-a dreptul remarcabil! *Ai cântat* de-a dreptul remarcabil pentru un băiat de vârsta ta! Spune-mi, unde ai învăţat?

N-aveam de gând să las vioara din mână ca să caut hârtie, aşa că am ridicat din umeri, în speranţa că tânărul acela avea să-mi ceară să mai cânt ceva.

— Louis, ţi-am spus că nu vorbeşte!

— Ceea ce-i lipseşte la coardele vocale e compensat de sunetele pe care le scoate cu vioara, i-a spus Louis mamei lui, zâmbind, iar apoi s-a întors spre mine. Eşti excepţional, zău, pentru cineva atât de tânăr! Haide, dă-mi-o, ia loc şi bea o ceaşcă de ceai!

În timp ce el se îndrepta spre mine, parcă îmi venea să strâng pur şi simplu vioara la piept şi apoi să dau bir cu fugiţii.

— Nu-ţi face griji, băiete! a spus Evelyn. Acum ştiu cât de frumos cânţi, aşa că o să te încurajez s-o faci cât mai des posibil. Vezi tu, vioara a fost a soţului meu. Şi el cânta

frumos. Aşa că o ţin aici, sub pat. Poţi s-o pui la loc, a adăugat ea cu blândeţe, arătând spre cutia rămasă pe duşumea.

În vreme ce Louis pregătea ceaiul, am aşezat uşurel vioara în culcuşul ei. Numele producătorului era scris pe interiorul capacului. Nu auzisem niciodată de el, dar nu era important. Calitatea sunetului n-o fi fost la fel de bună precum în cazul viorii tatei, însă mie îmi era de ajuns. M-aş fi mulţumit cu orice vioară. Evelyn nu mi-a cerut să pun cutia deoparte, aşa că aceasta a rămas lângă mine câtă vreme am băut ceai şi l-am ascultat pe Louis vorbind cu mama lui despre cursul pe care-l făcea.

— Poate că într-o zi o să creez conceptul următoarei maşini Renault! a spus el.

— Păi, pe lângă faptul că aş fi mândră dacă ai face-o, ştii cât mi-ar plăcea. Ai locui aproape, nu atât departe ca acum, la Lyon.

— Nu mai e mult – mai am doar optsprezece luni până la absolvire, iar apoi o să scriu tuturor companiilor auto şi o să văd care dintre ele decide că are nevoie de mine şi de talentul meu.

— Încă de mic a fost obsedat de maşini, mi-a explicat Evelyn. Pe vremea aceea nu erau atât de multe pe drumuri, dar Louis desena ce îşi imagina că ar fi fost un vehicul modern. Ştii, erau foarte apropiate ca aspect de ceea ce produc acum companiile auto. Bineînţeles, astfel de lucruri sunt doar pentru cei bogaţi...

— Ei, dar în curând situaţia asta o să se schimbe, *Maman*! Într-o bună zi, fiecare familie o să aibă un automobil, inclusiv eu.

— E bine să visezi, nu? a răspuns Evelyn cu bunătate. Băiete, poţi să termini plăcinta, sau vrei s-o pună Louis în cutie, pentru mâine?

Am hotărât că mai aveam loc în stomac şi am luat ultima felie de pe platou.

— Spune-mi, ce anume te pasionează? m-a întrebat Louis.

Am scos hârtia şi am scris trei cuvinte:

Mâncarea!

Vioara.

Cărţile.

Am adăugat „lectura” în paranteză şi i-am dat hârtia, iar el a citit-o şi mi-a zâmbit larg.

— Înţeleg! Azi te-am văzut ocupându-te de primele două. Ai vorbit vreodată?

N-am vrut să pară că stăteam pe gânduri, aşa am decis să spun adevărul şi am încuviinţat din cap.

— Pot să te întreb ce te-a făcut să păstrezi tăcerea? a vrut să ştie Louis.

Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap.

— Ei, nu-i treaba noastră, nu? l-a întrerupt Evelyn. O să ne spună atunci când e pregătit, nu-i aşa? a întrebat ea, iar eu am încuviinţat din cap, după care mi l-am am plecat în semn de regret, bucuros că, deşi nu-mi foloseam glasul, eram din ce în ce mai iscusit ca actor. Ce-ar fi să mai pui lemne pe foc, Louis? a continuat ea. Începe să se întunece mai repede! a exclamat, înfiorându-se dintr-odată. Nu-mi place iarna, ţie îţi place, băiete? a întrebat, ceea ce m-a făcut să neg clătinând din cap cu vehemenţă. Dar Crăciunul, cel puţin, ne aduce lumina în case şi în inimi şi merită aşteptat cu nerăbdare! Îţi place Crăciunul?

M-am uitat lung la ea şi am închis ochii, amintindu-mi de o zi în care focul luminase puternic încăperea şi de nişte cadouri infime care ni se împărţiseră după slujba de la biserică. Primiserăm carne la cină, precum şi câteva bunătăţi

pregătite anume pentru acea sărbătoare. Îmi plăcuse, dar acum amintirea îmi apărea ca o imagine văzută într-o carte, ca şi cum nu mi-ar fi aparţinut cu adevărat.

— Sper să-mi pot permite biletul ca să vin să te văd, *Maman*! O să economisesc cât de mult pot, a spus Louis.

— Ştiu că aşa o să faci, *chéri*! Bineînţeles, a adăugat Evelyn, adresându-mi-se şi mie, acum e cea mai aglomerată perioadă a mea aici. Lui *monsieur* Landowski îi place să dea petreceri pentru prieteni, aşa că ar fi mai bine să lăsăm totul pentru perioada de după Crăciun, când mai scad preţurile biletelor de tren.

— Bine, rămâne de văzut. Iar acum, nu-mi place s-o spun, dar trebuie să plec.

— Bineînţeles! a zis Evelyn, deşi îi vedeam tristeţea în ochi. Stai puţin, aşteaptă să-ţi pun nişte mâncare la pachet!

— *Maman,* stai acolo, te rog! s-a împotrivit Louis, făcându-i semn lui Evelyn să nu se ridice de pe scaun. Am mâncat enorm la prânz şi sunt burduşit de plăcinte, nu ajung flămând acasă, crede-mă. După cum ai observat, lui *Maman* îi place să hrănească oamenii, a adăugat el doar pentru mine.

Era evident că despărţirea îi întrista pe mamă şi pe fiu, aşa că m-am ridicat, nevrând să le stau în cale. Am luat-o în braţe pe Evelyn şi i-am strâns mâna lui Louis. El mi-a spus, zâmbind:

— Mă bucur să te cunosc şi îţi mulţumesc că-i ţii companie mamei. Are nevoie de un pui pe care să-l cocoloşească, nu-i aşa?

— Ce bine mă cunoşti! a chicotit Evelyn. La revedere, băiete, ne vedem mâine!

— Şi când vin data viitoare, poate că o să ai şi un nume, ca să ştim cum să-ţi spunem, a zis Louis în timp ce mă îndreptam spre uşă.

M-am întors în casă, gândindu-mă la spusele lui. De când devenisem mut, deseori îmi pusesem şi eu întrebări referitoare la acel subiect. Cert era că nu mai aveam de gând să spun cuiva adevăratul meu nume. Ceea ce însemna că îmi puteam alege orice nume doream. Nu că ar fi fost mai bun decât cel real, dar era interesant să mă gândesc la unul nou. Necazul consta în faptul că, odată ce *aveai* un nume, chiar dacă acesta era cel mai îngrozitor din lume, cu el rămâneai. Şi adeseori ăsta era primul lucru pe care-l aflau oamenii despre tine. Aşa că, oricare ţi-ar fi fost numele, a te detaşa de el era mult mai dificil decât părea. În ultimele săptămâni îmi spusesem multe nume în şoaptă, fiindcă nu-mi plăcea că oamenii se chinuiau, neştiind cum să mi se adreseze. I-ar fi ajutat dacă aş fi avut un nume, unul destul de uşor de scris. Totuşi, oricât încercam, cel potrivit nu-mi venea în minte.

După ce am tăiat o felie sănătoasă de baghetă şi am pus gem la mijloc (familia se servea singură duminică seara), am urcat în camera mea de la mansardă şi m-am aşezat pe pat, privind de la ferestruica mea cum se lăsa noaptea. Apoi mi-am luat jurnalul ca să adaug câteva rânduri la paragraful anterior.

Tocmai am cântat la vioară pentru primă oară după multă vreme. A fost o senzaţie minunată să simt din nou arcuşul în mână şi să fac instrumentul să cânte...

Am rămas cu creionul în aer, dându-mi seama că tocmai găsisem numele perfect.

CAPITOLUL 4

— Aşadar, statuia e gata, în sfârşit! a exclamat *monsieur* Landowski, uşurat, bătând cu palma în masa de lucru. Dar brazilianul ăla nebun vrea să fac acum o machetă a capului şi a mâinilor lui Hristos. Capul o să aibă o înălţime de aproape patru metri, aşa că abia o să încapă în atelier, iar degetele aproape că o să ajungă până la căpriori. Noi, toţi cei din atelier, o să simţim la propriu mâna lui Hristos asupra noastră! a glumit el. Apoi, după cum îmi spune da Silva Costa, el o să-mi tranşeze creaţiile imediat ce termin, ca pe nişte muşchi de vită, ca să le expedieze la Rio de Janeiro. Niciodată n-am mai lucrat astfel. Dar..., a adăugat, oftând, ... poate că ar trebui să am încredere în nebunia lui...

— Poate că n-ai de ales, a spus Laurent pe un ton aprobator.

— Ei, bine, aşa plătesc facturile, Brouilly, deşi nu mai pot accepta comenzi decât după ce capul şi mâinile Domnului pleacă din atelierul meu. Pur şi simplu, nu mai e loc. Prin urmare, începem! Adu-mi mulajele pe care le-ai făcut pentru mâinile celor două doamne acum câteva luni. Trebuie să am de unde începe.

M-am uitat după Laurent, care s-a dus la magazie ca să ia mulajele şi am decis că era timpul să mă fac nevăzut. Simţeam tensiunea ambilor bărbaţi. Am ieşit din atelier şi m-am aşezat pe banca de piatră, uitându-mă la cerul frumos şi senin al nopţii. M-am cutremurat de frig dintr-odată, bucurându-mă pentru prima oară că purtam puloverul de lână. Avea să fie ger în acea noapte, dar nu credeam că urma să ningă. Şi ar fi trebuit să ştiu. Am întors capul spre un anumit loc din cer, ştiind că acum, în noiembrie, stelele care

mă călăuziseră până aici, la noua mea casă, aveau să apară în emisfera nordică. Le mai văzusem de câteva ori, atunci când pâlpâiseră slab, fiind adeseori acoperite de nori, dar în seara asta...

Am tresărit, ca de fiecare dată când auzeam paşi în apropiere, şi am încercat să-mi dau seama cine putea fi. Silueta familiară a lui Laurent şi-a făcut apariţia, iar apoi el s-a aşezat lângă mine, în timp ce continuam să privesc cerul.

— Îţi plac stelele? m-a întrebat Laurent, iar eu am zâmbit şi am încuviinţat din cap. Uite Centura lui Orion! a spus el, arătând spre cerul nopţii. Iar în apropiere se află Cele şapte surori, adunate într-un ciorchine, împreună cu părinţii lor, Atlas şi Pleione, care le veghează.

I-am urmărit degetele în timp ce trasa liniile dintre stele, neîndrăznind să mă uit la el ca să nu-mi bage de seamă mirarea.

— Tatăl meu era pasionat de astronomie şi ţinea un telescop într-o cameră de la mansardă, adică la ultimul etaj al castelului nostru, mi-a explicat Laurent. Uneori, tata urca pe acoperiş în serile senine şi mă învăţa despre stele. La un moment dat, am văzut o stea căzătoare, ceea ce mi s-a părut cel mai magic lucru din lume! mi-a mărturisit el, iar apoi şi-a coborât privirea şi s-a uitat la mine cu multă atenţie, după care m-a întrebat: Ai părinţi?

Am rămas cu ochii la stele, prefăcându-mă că nu-l auzisem.

— Ei, bine, trebuie să plec, a spus el, bătându-mă uşurel cu palma peste cap. Noapte bună!

L-am petrecut cu privirea şi mi-am dat seama că fusesem cât pe ce să vorbesc – după episodul cu vioara, cel puţin. Dintre toate stelele pe care ar fi putut să le numească Laurent, în toate constelaţiile... Ştiam că erau faimoase, dar,

cumva, întotdeauna simţisem că erau secretul *meu* şi nu prea ştiam dacă îmi convenea faptul că şi altcineva le considera deosebite.

„Caută Pleiadele, Cele şapte surori, fiule! Ele o să fie întotdeauna undeva, veghind asupra ta şi protejându-te atunci când eu nu pot…”

Cunoşteam pe dinafară toate poveştile despre ele. Pe vremea când eram mult mai mic, îl ascultasem pe tata povestindu-mi despre străvechea şi miraculoasa lor existenţă. Ştiam că nu erau doar simple creaturi ale mitologiei greceşti, ci şi ale multor legende din întreaga lume, iar, în minte, le consideram cât se poate de reale: şapte femei care vegheau asupra mea. În timp ce alţi copii învăţau despre îngeri care-i îmbrăţişau cu aripi pufoase, Maia, Alcyone, Asterope, Celaeno, Taygete, Electra şi Merope îmi erau cu toatele ca nişte mame. Mă simţeam foarte norocos să am şapte, fiindcă dacă una nu strălucea prea tare într-o anumită noapte, o făceau celelalte. Fiecare avea calităţile ei, puteri diferite. Uneori mă gândeam că, dacă le-ai fi pus pe toate laolaltă, poate că ai fi obţinut femeia perfectă, precum Sfânta Fecioară. Şi chiar dacă în prezent eram – sau trebuia să fiu – băiat mare, fantezia că surorile erau reale şi că veneau să mă salveze la nevoie nu dispărea, pentru că n-o lăsam. M-am uitat din nou la ele, iar apoi m-am ridicat de pe bancă şi am alergat până în camera mea de la mansardă, ca să mă uit pe fereastră. Şi da… DA! Erau vizibile şi de acolo.

Cred că în acea noapte am avut parte de cea mai bună odihnă de când mă ştiam, simţind că ocrotitoarele erau la datorie, veghind asupra mea.

Toată casa aflase că ştiam să cânt la vioară.

— Vor să te audă! spusese Evelyn. Şi o să cânţi duminică!

Mă bosumflasem, mai mult de teamă decât de supărare. Una era să-i cânt lui Evelyn, menajera, şi alta – familiei Landowski, mai ales că Marcel era un pianist extrem de talentat.

— Nu-ţi face griji, poţi exersa cu asta, spusese Evelyn în timp ce îmi dădea vioara. Vino în timpul zilei, când toată lumea are treabă. Nu că ar fi nevoie să repeţi, dragul meu, dar poate că ai prinde mai multă încredere. Ştii destule piese pe de rost? se interesase ea, iar eu dădusem din cap în semn că da. Atunci, trebuie să alegi cel puţin două-trei! mă sfătuise, deşi nu reuşisem să înţeleg de ce.

Aşa că, în următoarele zile, mă dusesem în căsuţa lui Evelyn câtă vreme ea lucra alături, mă asigurasem că toate ferestrele erau închise – în caz că cineva ar fi tras cu urechea – şi cântasem toate piesele mele preferate. Evelyn avusese dreptate: începusem să uit, degetele mele îşi pierduseră din agilitate, probabil că din pricina celor îndurate de-a lungul călătoriei până aici. După ce mă gândisem bine, alesesem trei piese. Prima, pentru că suna impresionant, dar era, de fapt, destul de simplă. Următoarea, pentru că era tehnic dificilă, în cazul în care vreun membru al familiei Landowski avea suficiente cunoştinţe de vioară ca să-mi judece dibăcia. Şi ultima, pentru că era, probabil, piesa mea preferată de vioară şi îmi plăcea s-o cânt.

„Spectacolul” urma să aibă loc duminică, înainte de prânz. Chiar şi servitorii fuseseră invitaţi. Fără îndoială că gazdele mele fuseseră doar amabile şi încercaseră să mă facă să mă simt deosebit, dar aveam senzaţia că eram cumva testat, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Oricare ar fi fost motivele lor, şi eram sigur că *o făceau* din bunătate, ştiam că n-aveam de ales şi că trebuia să cânt. Într-adevăr, era destul de înfricoşător, pentru că nu mai cântasem decât în faţa fostei

mele familii şi, în afară de Papa, nu mai conta cu adevărat părerea altcuiva. Dar acum era vorba de un sculptor celebru şi de familia lui cea talentată, unii dintre membrii ei având cunoştinţe muzicale temeinice.

N-am dormit bine în noaptea de dinainte, întorcându-mă pe toate părţile şi dorindu-mi doar să dau fuga jos şi să intru în căsuţa lui Evelyn, ca să pot exersa până când vioara ar fi devenit o prelungire a mâinilor mele, aşa cum spusese tata că ar fi trebuit să fie.

Mi-am petrecut dimineaţa de duminică cântând până când aproape că mi-au căzut degetele, iar apoi Evelyn a venit să mă caute şi mi-a cerut să urc în mansardă ca să mă schimb. Pe urmă ea m-a dus la bucătărie, unde mi-a făcut ceea ce numea „lins şi scuipat", adică mi-a udat părul şi mi l-a dat pe spate, iar apoi m-a şters pe faţă cu prosopul.

— Aşa, am terminat! Eşti gata! mi-a spus Evelyn zâmbind, iar apoi m-a tras spre ea. Nu uita cât de mândră sunt de tine!

Mi-a dat drumul şi am văzut lacrimi în ochii ei.

Am fost primit în salon, unde familia se adunase în jurul şemineului, în care ardea un foc foarte mare. Cu toţii aveau în mâini pahare de vin şi m-au poftit să stau în faţa lor.

— Haide, băiete, n-ai de ce să fii emoţionat, nu? Cântă doar atunci când eşti pregătit! m-a încurajat *monsieur* Landowski.

Mi-am pus vioara sub bărbie şi mi-am potrivit-o. Apoi am închis ochii şi le-am rugat pe cele despre care Papa îmi spusese că mă protejau – şi, bineînţeles, l-am rugat şi pe el – să se adune în jurul meu. Am ridicat arcuşul şi am început să cânt.

După ce am terminat de cântat ultima piesă, s-a aşternut o tăcere înfiorătoare. Toată încrederea mi se dusese în

degetele de la picioare. Ce ştia Papa? Ce ştiau menajera şi fiul ei inginer? De stânjeneală, începusem să roşesc şi îmi venea să fug şi să plâng. În nefericirea mea, cred că nici nu mai auzeam bine. Dar de îndată ce mi-am revenit, am auzit aplauzele. Până şi Marcel părea însufleţit şi impresionat.

— Bravo, tinere! Bravo! m-a felicitat *monsieur* Landowski. Mi-aş dori doar să ne poţi spune unde ai învăţat să cânţi aşa. Ne spui? a adăugat el, aruncându-mi o privire aproape disperată.

— Serios vorbind, eşti foarte, foarte iscusit, mai ales pentru vârsta ta! a exclamat Marcel, reuşind să-mi facă un compliment şi, în acelaşi timp, să mă trateze condescendent.

— Foarte bine! a adăugat *madame* Landowski, bătându-mă pe umăr şi oferindu-mi unul dintre micile ei zâmbete afectuoase. Iar acum, a adăugat ea când a sunat clopoţelul din hol, trebuie să mergem la masă!

La aperitive, s-a vorbit mult despre incredibila mea dibăcie, iar apoi, la felul principal, familia s-a distrat punându-mi întrebări la care trebuia să răspund dând din cap. Chiar dacă în parte mă simţeam stânjenit pentru că îmi priveau viaţa, despre care nu ştiau nimic, ca pe un simplu joc, ştiam că nici unul dintre ei n-avea vreo intenţie rea. Dacă nu doream să răspund la una dintre întrebările lor, nu trebuia să dau din cap.

— Trebuie să-ţi găsim un meditator la muzică, tinere! a spus Landowski. Am un prieten la conservator. Cu siguranţă că Rahmaninov cunoaşte un profesor bun.

— Papa, la conservator nu primesc decât elevi mari! a intervenit Marcel.

— Ei, dar tânărul nostru prieten are un talent excepţional, aşa că n-ar fi un elev oarecare. Iar vârsta, oricare ar fi ea, nu-i o barieră atunci când vine vorba despre

talent. O să văd ce pot face, a adăugat *monsieur* Landowski făcându-mi cu ochiul.

L-am văzut pe Marcel bosumflându-se.

Chiar înainte ca toată lumea să se ridice în picioare după desert, am luat o decizie. Îmi doream cu disperare să-i ofer lui *monsieur* Landowski un cadou care să răsplătească tot ceea ce făcuse pentru mine. Aşa că am luat hârtie şi am scris câteva cuvinte. În timp ce toată lumea se ridica de la masă, am întins mâna ca să-l opresc pe stăpânul casei. Apoi, cu mâinile tremurând uşor, i-am dat hârtia. L-am privit cum citea cele patru cuvinte.

— Măi, măi, măi! a chicotit el. După prestaţia ta de mai devreme, parcă aşa a fost să fie! Să presupun că porecla e legată de talentul tău? Pentru că eşti un *BON violoniste*[4]? a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap. Foarte bine, atunci o să le spun şi celorlalţi. Îţi mulţumesc că ai avut încredere în noi. Înţeleg cât îţi e de greu.

Am ieşit pe coridor şi am fugit în camera de la mansardă. M-am aşezat în faţa oglinzii şi m-am privit în ochi. Apoi am deschis gura şi am rostit:

— Numele meu e Bo.

*

Se părea că îmi găsiseră un profesor de vioară şi că trebuia să plec la Paris după Crăciun, ca să cânt în faţa lui. Nu-mi dădeam seama prea bine ce anume mă bucura mai mult: să cânt pentru un adevărat violonist, sau să plec la oraş însoţit de Evelyn.

---

[4] Bun violonist (în limba franceză în original). *Bon* se pronunţă aproape la fel ca *bow* („arcuş“) şi *Bo* în limba engleză.

— Paris..., am murmurat eu de sub pătură.

Evelyn le ceruse servitoarelor să-mi dea o pătură de lână mai groasă, iar să mă cuibăresc în pat, la căldură, devenise deja unul dintre punctele culminante ale zilei. Aveam şi o senzaţie ciudată în stomac, pe care îmi aminteam că o mai simţisem pe vremea când eram mult mai mic şi inima nu-mi era cuprinsă de teamă. Era ca şi cum o mică bulă mi se ridica din pântec şi apoi îmi ajungea în piept, făcându-mi buzele să se arcuiască într-un zâmbet. Termenul pentru acea senzaţie era, credeam eu, „entuziasm". Ceva ce parcă nici nu mă încumetam să simt, fiindcă pe urmă ar fi venit fericirea, iar eu nu voiam să fiu prea fericit, fiindcă dacă aş fi fost, s-ar fi întâmplat ceva cumplit, ca, de pildă, familia Landowski să decidă că nu mă mai voia sub acoperişul ei, iar apoi mi-ar fi fost şi mai greu să înfrunt nefericirea de a fi din nou singur, fără un sfanţ şi flămând. Vioara mă salvase, mă făcuse şi mai „captivant", aşa cum îi spusese *monsieur* Landowski a doua zi lui Laurent în atelier (fusesem nevoit să caut cuvântul „captivant" în dicţionar, fiindcă îmi lipsea din vocabular).

Astfel că, dacă voiam să rămân, trebuia să continui să fiu cât se putea de captivant, precum şi util, ceea ce, de fapt, era extrem de obositor. Deja se făceau şi planurile pentru sărbătorirea Crăciunului şi se şuşotea mult despre cadouri, lucru care mă îngrijorase foarte mult, fiindcă, evident, n-aveam bani să cumpăr nimic pentru nimeni şi eram îngrozit la gândul că ceilalţi, fiind atât de buni la suflet, aveau să-mi facă daruri. În timpul uneia dintre vizitele mele zilnice, mă sfătuisem cu Evelyn în privinţa asta.

Ea citise întrebarea pe care i-o pusesem:

Cum fac rost de bani pentru cadouri?

Se uitase la mine, gânditoare.

— Ţi-aş putea împrumuta câţiva cenţi ca să cumperi câte ceva pentru fiecare, dar ştiu că ai refuza şi că, dacă n-ai face-o, familia Landowski s-ar putea întreba, totuşi, de unde ai banii... înţelegi tu, adăugase ea, dându-şi ochii peste cap.

Cred că se referea la faptul că aş fi putut să fiu suspectat de furt, lucru care nu m-ar fi făcut deloc să le fiu simpatic membrilor familiei Landowski. Evelyn mi-a cerut să prepar o ciocolată fierbinte cât timp se gândea ea la o soluţie pentru problema mea. I-am dat ascultare şi, după ce am aşezat cana lângă ea, mi-am dat seama că avea deja un plan.

— Ştii cum încerci mereu să dai formă pietrei în atelier?

Am încuviinţat din cap, după care am scos hârtia şi am scris:

Dar nu mă pricep deloc.

— Păi, cine se pricepe, în afară de un geniu precum *monsieur* Landowski? Dar tu exersezi şi creezi forme, aşa că mă gândeam să încerci un material mai simplu, cum ar fi lemnul, ca să vezi dacă poţi sculpta pentru fiecare membru al familiei câte ceva, drept cadou de Crăciun. Asta i-ar face plăcere lui *monsieur* Landowski, fiindcă ar simţi că lunile pe care le-ai petrecut urmărind şi învăţând ţi-au oferit un dar util.

Am încuviinţat din cap cu nerăbdare în semn că mă învoiam, pentru că, deşi Evelyn spunea mereu că n-avea multă şcoală, uneori îi veneau cele mai bune idei. Aşa că am plecat de la ea şi apoi am găsit nişte bucăţi de lemn într-o grămadă din hambar.

În fiecare dimineaţă, înainte să se trezească ceilalţi, mă aşezam la masa de lucru şi exersam. Evelyn avusese dreptate şi în privinţa alegerii lemnului în locul pietrei. Era ca şi cum aş fi învăţat să cânt la un fluier de tinichea în loc de flaut. Şi apoi, îi văzusem pe alţii făcând asta în fosta mea casă.

Fosta mea casă... aşa începusem să mă gândesc la ea.

Şi astfel, în cele trei săptămâni de dinaintea Crăciunului, am izbutit să sculptez pentru fiecare membru al familiei ceea ce speram să fie un lucru drăguţ, pe care respectivul să-l aprecieze. Făurirea celui al lui *monsieur* Landowski a durat cel mai mult, fiindcă voiseм să fac o copie din lemn a îndrăgitei lui statui, *Cristo*. De fapt, mi-a luat la fel de mult timp ca s-o fac cât mi-a luat pentru toate celelalte sculpturi la un loc.

Monsieur Landowski trecuse prin momente dificile în ultimele săptămâni, fiindcă arhitectul lui *Cristo* spusese că singura modalitate de a expedia ceea ce eu numeam „paltonul lui Hristos" (betonul menit să susţină statuia în întregime) era să-l taie în bucăţi. Din câte auzisem, în lunga călătorie din Franţa până la Rio, ar fi fost mai puţine şanse ca o parte din el să se fisureze. *Monsieur* Landowski se neliniştea teribil, fiindcă simţea că ar fi trebuit să călătorească alături de statuia preţiosului său Hristos şi s-o supravegheze, dar drumul dus-întors era unul extrem de lung – timp pe care simţea că nu-l putea irosi, pentru că încă nu era mulţumit de Sun Yat-sen şi de ochii săi.

Bineînţeles, mă gândisem la soluţia perfectă pentru toată lumea: Laurent ar fi trebuit să facă acea călătorie în calitate de dădacă a lui *Cristo*. Asta ar fi însemnat nu numai că *monsieur* Landowski ar fi putut rămâne aici, ci şi că Laurent ar fi avut, poate, şansa să-şi vadă iubita la Rio... ceea ce l-ar fi făcut să fie mai fericit şi l-ar fi împiedicat să-şi petreacă nopţile pe străzile din Montparnasse (un loc pe care îmi doream cu disperare să-l văd, chiar dacă *monsieur* Landowski se plânsese de multe ori că era plin de pretinşi artişti, de cerşetori şi de hoţi). Tocmai mă pregăteam să-i sugerez asta gazdei mele, când, din fericire, Laurent îşi

venise în simţiri şi o făcuse el însuşi. La început, *monsieur* Landowski nu-şi dăduse consimţământul, fiindcă în ultima vreme nu se putuse bizui prea mult pe Laurent. Dar, după ce acesta din urmă jurase de nenumărate ori ca, dacă avea să fie necesar, să doarmă în cală alături de bucăţile statuii şi promisese ferm să nu pună picătură de alcool în gură cât timp *Cristo* avea să se afle în grija lui, toată lumea decisese că era mai bine ca el să meargă în Brazilia. Îmi plăcea să văd privirea nerăbdătoare a lui Laurent şi chiar speram ca într-o zi să fiu suficient de norocos încât să trăiesc acel lucru fascinant numit dragoste, care-l aprindea pe dinlăuntru pe Laurent ori de câte ori se gândea că urma s-o revadă pe frumoasa Bel, pe care o consideram îngerul meu.

„Plăcere şi durere!", îmi spuneam, în timp ce împachetam cu grijă propria mea sculptură a lui *Cristo* în hârtia maro pe care Evelyn mi-o dăduse pentru cadouri.

— Nu eşti perfect, dar cel puţin eşti întreg!

I-am zâmbit în timp ce împătuream hârtia peste faţa lui nu tocmai simetrică.

După ce am terminat de împachetat toate sculpturile, le-am depozitat în scrinul meu. Apoi, văzând că se lăsa noaptea, am coborât scările şi am intrat în vârful picioarelor în salon, ca să mă uit la bradul adus mai devreme, fiindcă în ziua aceea era Ajunul Crăciunului. Mai devreme privisem cum fiecare membru al familiei agăţase de ramuri conuri de pin atârnate de panglici, iar apoi aşezaserăm cu toţii sub brad câte o pereche de încălţări, pentru ca *Père Noël*[5] să le umple cu cadouri. *Monsieur* Landowski îmi spusese că asta era o tradiţie franceză foarte veche, de care adulţii se bucurau deopotrivă cu cei mici. Apoi prinseseră lumânări la capetele

[5] Moş Crăciun (în limba franceză în original)

crengilor şi, la lăsarea întunericului, le aprinseseră. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, mai ales acum, pe întuneric.

— Încă te mai uiţi la el, băiete?

Vocea persoanei la care tocmai mă gândeam m-a făcut să tresar şi m-am întors spre *monsieur* Landowski, care nu se obişnuise să mă strige pe noul meu nume de împrumut.

— Ori de câte ori mă uit la brad în Ajunul Crăciunului, mă gândesc la muzica lui Ceaikovski. Cunoşti partitura de la *Spărgătorul de nuci*?

Am făcut semn din mână că da, dar nu prea bine. Papa nu se prea omora după Ceaikovski, plângându-se că acesta îşi compunea muzica astfel încât să mulţumească publicul, în loc să-şi scrie partiturile mai tehnic.

— Pun pariu că nu ştiai că, în perioada în care s-a aflat la Paris, Ceaikovski a avut un instrument numit „celestă”, care se mai numeşte şi „pian cu clopoţei”, datorită sunetului pe care-l scoate. Asta i-a inspirat „Dansul Zânei prunelor de zahăr” şi l-a făcut să se întoarcă în Rusia cu o energie reînnoită în ceea ce privea compoziţia lui.

Nu ştiusem şi am dat din cap cu nerăbdare, dorind ca *monsieur* Landowski să continue.

— Ştii să cânţi uvertura? a vrut el să afle, iar eu am ridicat încă o dată din umeri, ca să sugerez un „poate”, întrucât o ştiusem cândva, însă acum ar fi trebuit să exersez mai întâi. Poate că asta o să te ajute să-ţi aminteşti! Urma să urc la tine şi să ţi-o dau, fiindcă m-am gândit că te-ar putea stânjeni dacă ţi-aş fi dat-o în faţa familiei.

În lumina slabă a lumânărilor din brad, a scos de la spate un toc de vioară şi mi l-a întins.

— Părinţii mi-au dăruit vioara asta pe vremea când eram mic, dar mă tem că n-am dat niciodată dovadă de talent.

Totuşi, am păstrat-o, aşa cum se face cu cadourile primite de la părinţi. Valoare sentimentală... ştii tu... Ştiam. Preţ de o clipă, am rămas suspendat între tristeţea pe care mi-o provoca amintirea a tot ceea ce lăsasem în urmă, şi bucuria iminentă a ceea ce îmi oferea *monsieur* Landowski. Poftim, mai bine în mâinile tale talentate, decât să stea pe dulapul meu, unde adună praf!

Am deschis gura în mod automat, atât de copleşit de generozitatea lui şi de posibilităţile care mi se ofereau având propria vioară, încât a fost cât pe ce să vorbesc. Am privit instrumentul pe care-l ţineam în mâini şi l-am sărutat, iar apoi m-am dus la *monsieur* Landowski şi l-am îmbrăţişat cu stângăcie. După câteva secunde, el m-a împins uşor de umeri, zicând:

— Poate că într-o zi, băiete, o să poţi să ai cu adevărat încredere în mine şi să spui cuvintele de recunoştinţă care îţi stau pe buze. Deocamdată, îţi urez Crăciun fericit!

La rândul meu, am dat din cap cu putere în semn că îi întorceam urarea, iar apoi l-am petrecut cu privirea în timp ce ieşea din încăpere.

La etaj, ştiind că servitoarele erau încă jos, la bucătărie, bând un lichior care mirosea a petrol şi cântând melodii care nu prea semănau cu colindele, am pus tocul pe pat şi l-am deschis, cu inima bătându-mi iute în piept. Înăuntru se afla o vioară care fusese făcută pentru o persoană micuţă, precum eram eu şi precum fusese primul ei proprietar. Ar fi fost mult mai uşor de manevrat decât instrumentul pentru adulţi pe care mi-l împrumutase cu amabilitate Evelyn. Ridicând vioara din toc, am văzut că purta urmele timpului – luciul lemnului de nuc era brăzdat de zgârieturi, iar coardele erau acoperite de praf.

M-am aşezat şi, plin de reverenţă, am scos-o cu respect din cutie, am dus-o la gură şi am suflat, privind cum firele de praf se eliberau din închisoarea lor şi dansau în dormitorul meu. A doua zi aveam să deschid fereastra şi să le dau drumul afară. Apoi mi-am scos batista din buzunar şi am şters coardele. Am luat arcuşul şi mi-am pus vioara sub bărbie. O simţeam aşezată exact aşa cum trebuia. Am ridicat arcuşul, am închis ochii şi am cântat.

La auzul sunetului suav al acelei viori bine făcute, inima mi-a ieşit din piept în paşi de dans şi li s-a alăturat firelor de praf. Da, după ani de nefolosire, coardele aveau nevoie de câteva reglaje, dar era simplu. Inspirat de povestea lui *monsieur* Landowski despre *Spărgătorul de nuci,* am cântat primele măsuri din uvertură. Apoi am chicotit cu voce tare şi am dansat prin cameră, interpretând un cântec popular vesel, aşa cum făceam acasă pe vremuri, ori de câte ori viaţa devenea mai grea decât de obicei. Gâfâind de emoţie, m-a luat dintr-odată cu leşin şi a trebuit să mă întind pe pat. În timp ce-mi trecea ameţeala, m-am ridicat şi am băut puţină apă din urciorul aflat în dulapul de lângă mine.

M-am gândit că anul trecut, pe vremea asta, crezusem că n-aveam să mai apuc vreun Crăciun. Dar acum trăiam un deznodământ fericit, ca şi Clara în clipa în care îşi dăduse seama că tot ceea ce văzuse nu fusese decât un vis. Ori poate că era un nou început.

Am trecut încă o dată, maiestuos, arcuşul peste instrumentul... *meu,* iar apoi l-am pus la loc şi l-am aşezat sub aşternuturi, la picioare, astfel încât să pot întinde degetele şi să ating tocul.

Punând capul pe pernă, am zâmbit şi am spus:

— Eu sunt Bo şi *o să am* parte de un deznodământ fericit!

CAPITOLUL 5

După o perioadă foarte veselă în casa Landowski, în special cu prilejul petrecerii din Ajunul Anului Nou, când *monsieur* Landowski îi invitase pe mulţi dintre prietenii lui artişti, număram zilele până la proba cu posibilul meu profesor de vioară. Nimeni nu se obosise să-i pomenească numele şi nici nu-mi păsa, fiindcă dacă era angajat la conservatorul la care fusese Rahmaninov, nu putea să fie decât un profesor impresionant.

Exersasem cât de mult putusem, atât de des încât servitoarele mă dojeniseră că „scârţâitul" meu la „chestia" aceea le făcea să-şi pună pernele în cap şi, oricum, era „trecut de miezul nopţii".

Îmi cerusem mii de scuze după ce mă uitasem la ceas şi îmi dădusem seama că aveau dreptate. Pierdusem complet noţiunea timpului.

A venit ziua cea mare şi Evelyn a dat buzna în camera mea, aducându-mi un sacou gri al lui Marcel, pe care să-l pun peste cămaşă şi puloverul de lână.

— Bun, trebuie să plecăm! Autobuzul vine când dă Dumnezeu, nu după programul afişat în staţie.

A continuat să sporovăiască pe drumul până în sat, dar n-o prea ascultam, nici măcar atunci când, odată ajunşi în staţie, ea a început să se fâţâie de frustrare, vorbind cu ceilalţi pasageri care aşteptau, despre lipsa de fiabilitate a autobuzelor noastre şi despre cât de ridicol era faptul că la Boulogne-Billancourt se fabricau atât maşini, cât şi avioane, dar nu se putea face nimic ca autobuzul să vină la timp. Eram cu gândul în altă parte, vedeam notele muzicale cu ochii minţii, încercând să-mi amintesc ce mă învăţase tata cu ani

în urmă despre „a trăi muzica” şi a-i simţi sufletul. Chiar şi în drum spre Paris, oraşul despre care tata îmi povestise atât de multe, am închis ochii, ştiind că urma să am o altă ocazie să-l văd şi să-i admir frumuseţea, dar că, deocamdată, importante erau vioara de pe genunchiul meu şi muzica pe care ea urma s-o cânte.

— Haide, tinere, ţine pasul! m-a mustrat Evelyn văzând că insistam să ţin vioara cu ambele mâini, lipită de piept, ca să nu mă poată ţine ea de mână.

Am observat că pe trotuarele late mergeau o mulţime de oameni, am mai văzut câţiva copaci şi... da! O construcţie care era imediat recognoscibilă! Turnul Eiffel. Încă îl priveam atunci când s-a oprit Evelyn.

— Am ajuns. Rue de Madrid 14. Să intrăm, aşadar! a spus ea.

M-am uitat la clădirea mare, placată cu piatră, care se întindea pe aproape toată lungimea străzii, şi am numărat trei etaje de ferestre înalte şi nişte niveluri mai mici de mansardă. O plăcuţă de alamă anunţa că acesta era într-adevăr celebrul Conservatoire de Paris.

Chiar dacă Evelyn spusese că trebuia să intrăm, am aşteptat până când ea şi-a împrospătat rujul şi şi-a aranjat părul care-i ieşise de sub cea mai bună pălărie pe care o avea. Înăuntru era o sală de aşteptare grandioasă, în care se aflau portretele unor compozitori de demult. În mijlocul podelei de lemn lustruit se afla o femeie care şedea la un birou rotund, la care Evelyn s-a dus imediat. Lumina pătrundea prin ferestrele ce dădeau spre stradă şi spre un parc mare, în spate.

M-am bucurat foarte mult atunci când doamna cea sobră de la recepţie a dat din cap, binevoitoare, spunându-ne să ne prezentăm la camera patru de la etajul doi. A arătat spre un

soi de cuşcă în care puteai băga un urs şi, în timp ce mă îndreptam spre scările de alături, Evelyn m-a tras în faţa acelei cuşti şi a apăsat pe un buton lateral.

— În cazul în care ai impresia că, dacă există lift, o să urc două etaje, eşti nebun!

Am vrut s-o întreb ce era acela un „lift”, dar apoi am văzut o altă cutie coborând în interiorul celei dintâi şi cuvântul a căpătat noimă. Chiar dacă părea interesant, nu voiam să risc. Am arătat spre trepte şi am început să le urc două câte două. Am ajuns lângă altă cuşcă, identică cu cea de la parter, şi n-am văzut nici urmă de Evelyn. M-am îngrijorat, dar deodată am auzit un vâjâit şi cutia dinăuntrul celei mai mari a ieşit din pământ. Uşa s-a deschis, Evelyn a tras de partea din faţă a cuştii şi a ieşit cât se poate de nevătămată.

— Să înţeleg că n-ai mai văzut aşa ceva, nu? a întrebat ea, iar eu, încă minunându-mă de miracol, am clătinat din cap în semn că avea dreptate. Poate că vii cu mine la coborâre! Asta o să însemne un eveniment pe care să-l aştepţi cu nerăbdare, orice s-ar întâmpla la întrevederea care urmează. Aşa, trebuie să găsim camera patru!

Evelyn s-a îndreptat spre un coridor în care reverbera sunetul diferitelor instrumente la care se cânta în spatele uşilor închise. Ne-am oprit în faţa camerei cu numărul patru, iar Evelyn a bătut la uşă cu mişcări iuţi. N-a primit nici un răspuns. După câteva secunde bune, a bătut din nou.

— Nu, nu-i nimeni! a exclamat ea ridicând din umeri, iar apoi a apăsat pe clanţă cât de lent şi de silenţios a putut, a împins uşa cât să-i încapă capul, sau, mai bine zis, pălăria, şi s-a uitat înăuntru. Nu, nu-i nimeni aici! Trebuie să aşteptăm, nu-i aşa?

Aşa că am aşteptat. Ştiu că oamenii exagerează atunci când vorbesc despre cel mai fericit, cel mai grav sau cel mai

lung moment din viaţa lor, dar, într-adevăr, timpul petrecut la uşa camerei cu numărul patru, în aşteptarea celui care urma să-mi spună dacă eram suficient de bun ca să-mi fie profesor, chiar că a părut că abia se scurgea. Şi mai enervant era faptul că, din locul în care mă aflam, vedeam uşa liftului, drept pentru care ori de câte ori acesta urca şi apoi îşi elibera pasagerul, îmi imaginam că *acela* era cel care urma să-mi decidă soarta. Cu toate astea, pasagerii respectivi ori se îndreptau în direcţia opusă, ori treceau drept pe lângă noi.

— Nu, serios vorbind, a spus Evelyn, iar eu am văzut că îşi muta greutatea de pe un picior pe altul fiindcă o durea să stea în picioare, oricine ar fi profesorul ăsta, manierele lui sunt de-a dreptul nepoliticoase!

În cele din urmă, tocmai în timp ce ea bombănea că voia să plece şi că, evident, venirea noastră acolo fusese o greşeală, s-a deschis o uşă. În faţa ochilor noştri s-a ivit un tânăr subţire, cu pielea foarte albă şi cu părul negru. S-a îndreptat spre noi, părând un pic cherchelit, după părerea mea, iar apoi s-a oprit în faţa noastră.

— Vă rog să mă iertaţi, mai devreme am avut o lecţie cu un elev, după care am decis să iau o scurtă pauză. Mă tem că am aţipit, a adăugat el întinzându-i lui Evelyn o mână pe care ea a strâns-o cu reticenţă. *Madame, petit monsieur*[6], vă cer încă o dată scuze! Zilele de lucru sunt lungi aici şi somnul mă ocoleşte adeseori noaptea. Ei, *madame,* din moment ce mi-aţi adus preţioasa dumneavoastră comoară, ce-ar fi să coborâţi cu liftul şi să aşteptaţi în holul de la intrare, unde există un scaun confortabil? Spuneţi-i Violetei că Ivan o roagă să vă aducă un ceai sau o cafea, după bunul dumneavoastră plac!

---

[6] Doamnă, tinere domn (în limba franceză în original)

Uşurată, dar puţin reticentă la ideea de a mă lăsa cu un om pe care era limpede că îl considera destul de ciudat, Evelyn a primit, totuşi, propunerea care i se făcuse – mai ales pentru că o dureau picioarele.

— După ce termini, trebuie să cobori imediat! Ai înţeles, Bo? a spus ea, iar eu am încuviinţat din cap. Ştiţi că e mut? l-a întrebat apoi pe *monsieur* Ivan.

— Da, dar muzica o să vorbească în locul lui, nu-i aşa? mi s-a adresat el.

Acestea fiind zise, *monsieur* Ivan a deschis uşa şi m-a poftit înăuntru.

Chiar şi atunci când am scris, serile, în jurnalul meu – şi în jurnalul secret imediat după aceea, paginile de faţă făcând parte din acesta din urmă –, am avut doar amintiri vagi despre timpul pe care l-am petrecut în ziua aceea împreună cu *monsieur* Ivan. Ştiu că mai întâi m-a pus să cânt ceea ce el numea „piesele mele de petrecere” şi că apoi mi-a arătat o partitură ca să vadă dacă ştiam s-o citesc, după care a luat propria vioară şi a cântat un şir de game şi de arpegii pe care a trebuit să le repet. Toate astea s-au întâmplat foarte repede. Pe urmă, el m-a condus la o masă mică de lemn, cu scaune de jur împrejur, şi mi-a cerut să mă aşez.

În timp ce trăgea scaunul, a înjurat şi s-a uitat la deget. A mai spus ceva şi mi-am dat seama că vorbea în rusă.

— Se pare că am o aşchie pe care trebuie s-o scot diseară acasă! Cele mai mici chestii provoacă cele mai mari dureri, nu crezi?

Am dat din cap în semn că eram de acord, fiindcă indiferent dacă credeam sau nu spusele lui *monsieur* Ivan, n-avea nici o importanţă. Voiam să-i fac pe plac acelui om mai mult decât oricui altcuiva pe care-l întâlnisem de când plecase Papa.

— Dacă nu vorbeşti, cum comunicăm? a întrebat el.

Deja pregătit, am scos hârtia şi creionul din buzunar.

— Te cheamă Bo?

Da.

— Câţi ani ai?

Zece.

— Unde sunt părinţii tăi?

Mama a murit şi nu ştiu unde e tata.

— De unde vii?

Nu ştiu.

— Nu te cred, *petit monsieur,* şi deja am suspiciunile mele, dar nu mă cunoşti, iar noi, *les émigrés*[7]*,* nu prea dăm informaţii despre noi atât de uşor, corect?

Impresionat că înţelesese şi că nu mă considera ciudat, ca toată lumea, am scris:

Da.

— Cine te-a învăţat să cânţi la vioară?

Papa.

— Când a fost ultima lecţie?

Am încercat să-mi amintesc, dar nefiind sigur de răspuns, am scris:

Acum trei sau patru ani.

— N-am întâlnit niciodată un elev atât de tânăr care să cânte cu atâta iscusinţă. E remarcabil, într-adevăr! Armonia îţi vine natural, ceea ce maschează hibele tehnice. M-a impresionat şi faptul că nu te-au lăsat nervii, deşi îmi imaginez că şansa asta de a studia la conservator înseamnă totul pentru tine.

Da.

---

[7] Emigranţii (în limba franceză în original)

— Hmmm..., a murmurat el, ducându-şi mâna la bărbie, iar apoi mişcând-o în sus, în jos, la dreapta şi la stânga, în timp ce se întreba în sinea lui dacă meritam sau nu să mă înveţe. După cum îţi poţi imagina, mulţi părinţi vin la mine cu copiii lor geniali, copii care au avut cele mai bune viori şi cei mai buni profesori din suburbii şi care sunt obligaţi să exerseze cu orele. Chiar dacă din punct de vedere tehnic sunt mai pricepuţi decât tine, de multe ori am impresia că ei nu pun suflet în muzica pe care o interpretează. Cu alte cuvinte, sunt nişte maimuţe care cântă, pur şi simplu o extensie a orgoliului părinţilor lor. În ceea ce te priveşte, cu siguranţă că nu e cazul, pentru că eşti orfan şi n-ai părinţi şi pentru că tutorele tău e un om care n-are nevoie de copilul altcuiva ca să-şi impresioneze prietenii, când el *însuşi* e atât de impresionant. Aşa că... deşi există hibe în modul în care cânţi şi, fără să fiu lipsit de respect faţă de tatăl tău, pot să-ţi spun că bănuiesc că n-a fost un profesionist..., a continuat el, iar vorbele lui m-au făcut să clatin din cap, simţind că eu *eram* cel lipsit de respect, indiferent de ceea ce spunea *monsieur* Ivan. Nu fi atât de trist, *petit monsieur,* zău aşa! Văd că tatăl tău te-a învăţat cu drag. Şi, la rândul său, a descoperit un talent mult mai mare decât al lui, pe care a dorit să-l cultive. La ce şcoală înveţi în prezent?

La nici una. Nu pot vorbi, aşa că nu mă pot duce la şcoală.

— Deşi nu-i treaba mea, afirm cu tărie că asta nu-i bine. Ştiu că poţi să vorbeşti, nu doar pentru că mi s-a spus, ci şi prin modul instinctiv în care te-ai abţinut să-mi răspunzi în cursul discuţiei ăsteia. Cred că eşti înconjurat de oameni buni şi amabili şi, indiferent de lucrurile cumplite care poate că ţi s-au întâmplat în trecut, întâmplări care te-au afectat atât de mult încât nu îndrăzneşti să comunici, sper, pentru binele tău, că o să vină un moment în care o s-o faci. Dar să

ştii că spun asta doar ca un om care a suferit şi el mult de când a plecat din Rusia. Atât de multă suferinţă, atât de multe războaie în doar cincisprezece ani pe care i-a parcurs umanitatea... Eu şi cu tine suntem rezultatul lor. Un singur sfat, micul meu prieten: nu-i lăsa pe oamenii ăia răi să câştige, bine? Ţi-au luat atât de multe – trecutul, familia! Nu-i lăsa să-ţi ia şi viitorul.

În mod stânjenitor, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am dat încet din cap şi apoi mi-am scos batista.

— Of, te-am făcut să plângi, îmi cer scuze! a adăugat *monsieur* Ivan. Sunt cam slobod la gură. Partea bună e că, dacă nu te duci la şcoală, o să fie mult mai uşor să te încadrez în programul meu. Iar acum, stai să verific! a spus el, scoţând din buzunarul jachetei o agendă subţire şi întorcând paginile, care nu erau multe, fiindcă ne aflam doar în ianuarie. Aşadar, o să începem cu două lecţii pe săptămână. Pot să ţi le dau marţea, la ora unsprezece, şi vinerea, la ora două. Vedem cum merge, dar am o presimţire bună în ceea ce te priveşte. Zău că da! Iar acum o să te conduc la guvernanta care te-a adus aici. Pare om bun! a declarat el în timp ce ieşea din încăpere şi se îndrepta spre lift.

Am încuviinţat din cap. Apoi mi-am adus aminte şi am scris degrabă:

Cât costă lecţia?

— O să vorbesc cu *monsieur* Landowski, dar noi, emigranţii, trebuie să ne ajutăm reciproc, nu-i aşa?

M-a bătut pe umăr atât de tare, încât aproape că am căzut în cutia din cuşcă. *Monsieur* Ivan a tras de uşă, a apăsat pe un buton şi am coborât. M-am întrebat dacă nu cumva aşa se simţeau păsările în zbor, dar cumva mă îndoiam. Totuşi, mersul cu liftul era distractiv şi abia aşteptam ca, în viitor, s-

o fac de două ori pe săptămână. Dacă *monsieur* Landowski şi *monsieur* Ivan se puteau pune de acord asupra unui preţ.

— *Madame,* băiatul a fost trăsnet! Îl primesc cu siguranţă şi am stabilit deja lecţiile: marţea, la ora unsprezece şi vinerea, la ora două. Spuneţi-i lui *monsieur* Landowski că o să-i telefonez ca să discutăm amănuntele. Drum bun spre casă!

După ce a făcut cu ochiul şi a zâmbit, *monsieur* Ivan s-a întors la lift.

MERRY
ÎN TRANZIT: DE LA DUBLIN LA NISA IUNIE 2008

CAPITOLUL 6

Am închis paginile jurnalului vechi, legat în piele, şi m-am uitat pe fereastra avionului. După ce citisem scrisoarea ce mă dusese la jurnalul care se afla acum în poala mea, renunţasem la ideea de a dormi. Atlas, bărbatul care pretindea că era tatăl meu, scrisese cu profund regret:

Nu pot să exprim sau să explic dragostea pe care am simţit-o pentru tine de când am aflat despre sosirea ta neîntârziată. Nici nu pot să-ţi spun în scrisoarea asta cât de mult m-am străduit să vă găsesc pe tine şi pe mama ta, după ce v-am pierdut într-un mod atât de crud înainte ca tu să te naşti...

Povara emoţională a ultimelor săptămâni s-a revărsat asupra mea şi am simţit că ochii mi se umpleau de lacrimi. În acel moment nu mi-am mai dorit decât îmbrăţişarea lui Jock, soţul meu, care parcă fusese luat de lângă mine în momentul în care aveam cea mai mare nevoie de el.

— De-ai fi aici..., am murmurat, tamponându-mi ochii cu unul dintre şerveţelele de mătase care fuseseră puse în buzunarul lateral al scaunului luxos, de piele. Ţi-ar fi plăcut serviciile astea de cinci stele, sunt sigură!

Scrisoarea de la Atlas îmi promitea să găsesc în jurnalul lui răspunsurile despre adevăratul meu trecut, dar povestea din jurnal era de-a dreptul extraordinară şi de neînţeles. După ce citisem prima parte, eram încă departe de a înţelege istoria acelui personaj misterios sau legătura mea cu ea. Oricine ar fi fost „tata", era clar că dusese o viaţă pe cinste. Cu toate că prima parte a jurnalului fusese scrisă de un copil de zece ani, eul care răzbătea din acele pagini era unul matur

şi înţelept, ca şi cum în trupul băiatului ar fi sălăşluit un suflet bătrân.

Am clătinat din cap, observând că tiparul ultimelor săptămâni se repeta. De fiecare dată când se părea că mă apropiam de adevărul trecutului meu, apăreau alte mistere. De ce se prefăcea băiatul că era mut? De ce simţea că nu-şi putea dezvălui adevăratul nume? Şi cum naiba ajunsese să fie descoperit, fără nimeni pe lume, sub un gard viu, în mijlocul Parisului? În orice caz, se părea că, pentru mine, povestea din jurnalul lui Atlas începuse prea târziu ca să înţeleg imaginea de ansamblu.

Dar mă gândeam că, la urma urmei, dacă tot e să te trezeşti la uşa cuiva, nu-i rău deloc ca acela să fie celebrul sculptor al uneia dintre Cele şapte noi minuni ale lumii – *Hristos Mântuitorul*.

Am suspinat, simţindu-mă oarecum ciudat fiindcă Atlas îmi încredinţase mie – după cât se părea, fiica lui biologică, pe care n-o cunoscuse niciodată –, povestea vieţii lui, înainte să le permită iubitelor fiice adoptate s-o citească. Ele erau, bineînţeles, cele care-l cunoscuseră şi care-l iubiseră enorm pe „Pa Salt" al lor. Normal că ar fi meritat să fie primele care să-i descopere secretele.

Am încercat să-mi stăpânesc emoţiile şi m-am gândit îndelung la situaţia în care mă aflam. Iată, plecam cu avionul ca să mă alătur unui grup de străini într-un pelerinaj întreprins la bordul unui iaht luxos, străini alături de care urma să depun o coroană de flori pentru un om cu care, deocamdată, nu simţeam nici o conexiune. Da, pe unele dintre acele fiice adoptive le întâlnisem, dar asta nu era suficient ca să mă destind. Nici măcar nu ştiam dacă celelalte femei erau conştiente de faptul că, aparent, mă înrudeam genetic cu tatăl lor adoptiv. Asta, împreună cu faptul că Atlas

stabilise ca eu să fiu prima care-i citea jurnalul, ar fi putut să le stârnească ranchiună.

Am încercat să mă consolez gândindu-mă la faptul că ele fuseseră cele care încercaseră să-mi dea *mie* de urmă şi nu invers.

„Te vor alături, Merry!" mi-am spus.

Desigur, cea mai mare alinare a mea consta în faptul că mă îndreptam spre copiii mei, Jack şi Mary-Kate, care se aflau deja pe *Titan*. Ştiam cât de încântaţi aveau să fie de hotărârea mea de a merge în croazieră împreună cu ei. Iar dacă cele şase surori se dovedeau nebune de legat, cel puţin familia mea avea să mă protejeze şi să mă ţină întreagă la cap pe tot parcursul călătoriei. Din cât se părea, croaziera urma să dureze şase zile în total – trei ca să călătorim de la Nisa până la Delos şi să depunem coroana, celelalte trei însemnând drumul de întoarcere. Mai mult de-atât, dacă n-aş mai fi suportat, puteam să „abandonez nava" pe insula Mykonos, aflată în apropiere, care se fălea cu un aeroport internaţional.

S-a auzit o bătaie în uşile trase din stânga şi din dreapta cabinei astfel încât să formeze un paravan între partea din faţă şi cea din spate.

— Da? am întrebat, smulsă din gânduri.

Paravanul s-a deschis şi în faţa mea s-a ivit silueta înaltă şi bronzată a lui Georg Hoffman. Purta un costum închis la culoare, care rămăsese impecabil. Georg nici măcar nu-şi desfăcuse cravata în timpul celor trei ore de zbor.

— Bună seara, Merry! Ori, mai degrabă, bună dimineaţa..., a spus el uitându-se la locul de lângă mine, unde se aflau pătura şi perna pe care mi le dăduse însoţitorul de zbor şi care rămăseseră nefolosite. Aha, să înţeleg că nu te-ai odihnit prea mult? Ai... deschis pachetul?

— Da, Georg! Am citit scrisoarea şi, bineînţeles, a trebuit să încep să citesc jurnalul. E foarte lung, după cum ştii, desigur.

O urmă de zâmbet a apărut pe faţa mustăcioasă a lui Georg.

— Îl port cu mine de multă vreme, dar îţi jur că nu l-am răsfoit nici măcar o dată. Ar fi fost o indiscreţie din partea mea.

— Adică îmi spui că, sincer vorbind, n-ai nici o idee despre povestea lui Atlas?

— A, nu! N-am spus asta. Doar că n-am citit jurnalul, a răspuns Georg, care apoi a şovăit. Îl cunosc... L-am *cunoscut* foarte bine pe Atlas – pe tatăl tău. A fost cel mai curajos şi cel mai bun om pe care am avut privilegiul să-l întâlnesc vreodată.

— Cât mai avem până la aterizare?

— Pilotul tocmai m-a anunţat că începem aterizarea la Nisa în câteva momente. Ne aşteaptă o maşină care o să ne ducă direct în port, unde e acostat *Titan*.

M-am uitat pe fereastra cabinei.

— Încă e întuneric, Georg! Cât e ceasul?

El şi-a privit ceasul de la mână şi a ridicat din sprâncene.

— Se face trei şi jumătate în Franţa. Îmi cer scuze, înţeleg ce nebunie trebuie să fie pentru tine!

— Asta aşa-i! Încă nu ştiu dacă e bine ce fac. Aş vrea să ştiu dacă celelalte fiice au habar că... mă rog... potrivit tuturor informaţiilor pe care le-am aflat... că sunt fiica lui biologică?

Georg şi-a plecat privirea.

— Nu. Eu presupun... Ele presupun că ţi se spune „fiica dispărută" pentru că Atlas a avut intenţia să te adopte, dar n-a izbutit. Trebuie să mărturisesc că, oricât de ciudat ar suna,

ele nici măcar nu-i cunosc adevăratul nume. După cum ştii, îi spuneau pur şi simplu „Pa Salt”.

— O, Doamne, Georg! am exclamat, sprijinindu-mi fruntea între degetul mare şi arătător. Totuşi, îmi amintesc că, atunci când am cunoscut-o, Tiggy dezlegase anagrama! am adăugat, uitându-mă din nou la el. Adică măcar una dintre ele chiar ştie! am conchis, cu un strop de sarcasm.

Georg a dat din cap în semn că era de acord.

— Merry, trebuie să înţelegi că eu nu sunt decât un simplu angajat. Chiar dacă îl cunoşteam pe tatăl tău de o viaţă şi l-am considerat un prieten drag, e de datoria mea să-i urmez ordinele, chiar şi după moartea lui.

— Şi totuşi, pari să ştii totul despre mine, Georg! Ai ştiut unde să mă găseşti. Ştii că, după cât se pare, sunt urmaşa lui Atlas. Şi zici că toate astea au ieşit la iveală în ultimele câteva săptămâni?

— Ăăă... da!

Georg s-a fâstâcit.

— Deci, având în vedere că Atlas a murit acum un an, de unde naiba ai luat toate informaţiile? Cine ţi-a spus despre inelul cu care am fost găsită? am întrebat eu, simţind cum epuizarea şi frustrarea din ultimele săptămâni începeau să mă copleşească. Şi cum rămâne cu Casa Argideen? Cum ai aflat că m-am născut acolo?

Georg a scos batista şi a început să-şi tamponeze fruntea.

— Merry, pui nişte întrebări foarte pertinente, la care îţi promit că o să primeşti răspuns. Dar nu de la mine.

Reacţia lui n-a fost tocmai pe placul meu.

— Nu vreau să jignesc vreuna dintre surori, dar sunt mirată că ele nu s-au întrebat niciodată de ce acel bărbat ciudat a decis să adopte şase fete şi să le numească după Cele

şapte surori! Şi nu li s-a părut straniu că numele lor de familie, D'Aplièse, e o anagramă a numelui de „Pleiades"?

— Ba da, şi-au pus toate întrebările astea. Şi nu doar o dată. Aşa cum o să descoperi după ce le cunoşti, cu toatele sunt la fel de inteligente ca şi bărbatul care le-a crescut. Pur şi simplu l-au crezut pe cuvânt că au fost botezate după roiul lui stelar preferat şi că numele lor de familie era o dovadă în plus a iubirii lui pentru lumea celestă. Nu şi-au dat seama de legătură, adică de faptul că au fost numite astfel fiindcă erau fiicele lui Atlas.

Am închis ochii, perspectiva de a pătrunde în propriul meu basm creat pe *Titan* devenind din ce în ce mai puţin atrăgătoare.

— Unde ai ajuns cu cititul jurnalului?

— Nu prea departe. Atlas e încă mic. A fost luat în primire de sculptor şi de familia lui.

Georg a dat din cap şi a spus:

— Înţeleg. Mai ai multe de aflat. Crede-mă, Merry, cu cât citeşti mai mult, cu atât imaginea urmează să se limpezească. O să înţelegi cine a fost el, cine eşti tu... şi de ce a adoptat cele şase fete.

— Păi, tocmai asta e problema, Georg! Nu ştiu dacă e drept ca eu să fiu prima care citeşte. Aşa cum ai spus chiar tu, celelalte şase fete au fost crescute de Atlas. L-au iubit. Eu nici măcar nu l-am cunoscut. Cred că ele ar trebui să aibă acces la jurnal înaintea mea.

— Eu... pricep, Merry! E o situaţie foarte dificilă pentru tine. Dar te rog să înţelegi că a fost dorinţa lui Atlas ca tu să-i afli povestea imediat ce reuşeam să te găsim. Pentru că e şi povestea ta. El a trăit toată viaţa cu un sentiment de vinovăţie fiindcă tu ai crezut că te-a abandonat, ceea ce nu putea fi mai departe de adevăr. Doar că... întâmplările s-au

precipitat, aşa cum, dintr-un motiv oarecare, se pare că se petrece întotdeauna. N-aş fi putut prevedea că aveam să dăm de tine exact atunci când celelalte surori plănuiau să depună o coroană cu ocazia comemorării lui Atlas. S-ar zice că stelele s-au aliniat, a conchis Georg, iar zâmbetul i-a revenit pe faţă.

— Ei, bine, poate că aşa vezi tu lucrurile! Eu simt mai degrabă că ricoşează, decât că se aliniază. Scrisoarea zice că mama a dispărut şi că Atlas nici măcar n-a putut afla dacă ea trăia sau murise. Aşa că bănuiesc că el n-avea de unde să ştie că am fost abandonată la uşa părintelui O'Brien.

Georg a clătinat din cap.

— Nu. Încă o dată, nu pot decât să te sfătuiesc să citeşti jurnalul. Pentru ca surorile să înţeleagă de ce au fost adoptate, trebuie mai întâi să priceapă cine eşti tu.

— Ai auzit de parabola fiului risipitor, Georg?

— Ştiu câte ceva, dar trebuie să recunosc că...

— În Evanghelia după Luca, Isus povesteşte despre un fiu care îi cere tatălui său moştenirea, pe care o risipeşte ca un nesăbuit, trăind o viaţă de lux şi de desfrâu. După ce rămâne fără bani, se întoarce la taică-său şi-i cere iertare, dar, în loc să fie supărat, tatăl se bucură nespus de mult de întoarcerea fiului şi pregăteşte un ospăţ în cinstea lui. Şi ştii care e cea mai relevantă parte a poveştii, Georg? Fratele fiului risipitor nu e deloc încântat de întoarcerea acestuia. Pentru că acel frate a fost loial şi a rămas alături de tată de-a lungul anilor, neprimind nici o recompensă pentru asta. Nu vreau să fiu fiica risipitoare, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Georg s-a încruntat, deranjat de poziţia mea fermă.

— Merry, te rog să înţelegi că fetele sunt extrem de încântate să te primească în familia lor, dacă asta alegi! Ştiu şi ele cât de mult şi-a dorit tatăl lor s-o găsească pe sora dispărută şi te asigur că fiicele lui Atlas n-o să-ţi arate decât

dragoste. Cred că le-ai întâlnit deja pe Tiggy şi pe Star. Ai simţit altceva decât dragoste şi emoţie din partea lor?

M-am întins în stânga şi am deschis un compartiment tapisat cu piele crem, în care erau sticle de apă. Am luat una şi am desfăcut-o.

— Din partea lui Tiggy, nu. Atitudinea ei e o mare parte din motivul pentru care sunt în avion. Dar Star se dădea drept Lady Sabrina nu-ştiu-cum, ca să mă tragă de limbă. Ideea e, Georg, că eu cunosc mai bine decât oricine amărăciunea pe care o poate provoca o dispută în familie. Ce se întâmplă dacă unele dintre surori sunt fericite să afle că „Pa Salt" are o fiică de sânge, iar altele nu se bucură nici pe departe?

M-am dus cu gândul la recenta descoperire cum că eu şi bărbatul care mă făcuse iniţial să fug din Irlanda, Bobby Noiro, aveam aceeaşi bunică, pe Nuala.

— Ştii, din conversaţiile mele cu Mary-Kate am înţeles că acea Electra, care e fotomodel internaţional, n-are cea mai... plăcută personalitate, am adăugat.

Am luat o gură mare de apă.

— Te asigur, Merry, că fiecare dintre surori s-a aflat în ultimul an într-o călătorie personală de autocunoaştere. A fost marele meu privilegiu să le văd maturizându-se şi devenind nişte fiinţe magnifice. Cu toatele..., a spus Georg, iar eu am observat că înghiţea în sec, luptându-se vizibil cu emoţia, ... cu toatele au avut revelaţia pe care cei mai mulţi dintre noi o au prea târziu... şi anume că viaţa e mult prea scurtă.

Am suspinat şi m-am frecat la ochi.

— Tu afirmi că Atlas a fost un om grozav şi înţelept. Ei, bine, dacă am moştenit genetic ceva din acea înţelepciune, poate că ar fi bine s-o pun la lucru acum, în absenţa lui. După

cum spui, Georg, el a vrut ca eu să-i citesc povestea imediat ce am fost găsită. Ceea ce o să şi fac. Dar aş vrea să copiezi jurnalul în şase exemplare, câte unul pentru fiecare dintre celelalte fete. Ca să putem citi despre tatăl nostru în acelaşi timp.

Georg s-a uitat la mine şi am intuit, în spatele privirii lui, mecanismele mentale care lucrau de zor. Indiferent de motiv, era hotărât să urmeze întocmai instrucţiunile lui Atlas. Oare ce-mi ascundea?

— Da... da, ar putea fi o idee bună. E alegerea ta, Merry!

— Deşi îmi imaginez că o să fie o provocare să găseşti un centru de fotocopiere la ora patru dimineaţa, în sudul Franţei.

— A, nu te teme! *Titan* e dotat cu tot confortul modern. La bord există un birou în care sunt computere şi câteva imprimante industriale. Mă bucur că e aşa, fiindcă jurnalul conţine... – a spus el, iar apoi a făcut o scurtă pauză, căutându-şi cuvintele – informaţii personale. Nu pot să risc ca aşa ceva să cadă în mâinile cui nu trebuie.

— Un întreg birou la bordul vasului? O, Doamne! Aş fi zis că scopul unui iaht de lux e să te relaxezi şi să te deconectezi, să laşi în urmă stresul cotidian! Mă rog, zic „cotidian”, dar dacă ai un iaht de lux, atunci Dumnezeu ştie ce presupune termenul ăsta, „cotidian”. Spune-mi, Georg, ce a făcut Atlas de-a strâns atâţia bani?

El a ridicat din umeri şi a arătat spre jurnalul cu coperţi de piele uzată, care mi se odihnea în poală.

— Răspunsurile se află acolo.

Cineva a bătut în paravan. Era însoţitorul de zbor, care apoi a aruncat o privire prin deschizătură.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar căpitanul vă roagă să vă pregătiţi de aterizare. Să vă puneţi centurile de siguranţă, vă rog! Aterizăm la Nisa în doar câteva minute.

— Da, bineînţeles, mulţumesc! a răspuns Georg. Merry, te rog să-mi dai jurnalul pentru ceva vreme, ca să-l copiez în şase exemplare după ce ne îmbarcăm pe *Titan*.

I l-am dat, dar am păstrat scrisoarea. El mi-a zâmbit larg şi a adăugat:

— N-ai de ce să te temi, crede-mă!

— Mulţumesc, Georg! Ne vedem după aterizare.

Georg a plecat, iar eu m-am uitat din nou pe fereastră. La aterizare, am văzut cum lumina răsăritului dansa pe unduirile Mediteranei azurii. Speram ca apa să fie ceva mai caldă decât cea a Atlanticului de pe plaja Inchydoney din West Cork. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii, întrebându-mă cum îmi dăduse viaţă într-o zi acel orfan găsit sub un gard viu din Paris.

CAPITOLUL 7

TITAN

Ally se uita la tavanul de mahon lustruit care împodobea toate cabinele de la bord. Însuşi termenul de „cabină” o amuza, deoarece era obişnuită să stea în cele mai înghesuite încăperi, împreună cu bărbaţi voinici şi transpiraţi, pe ambarcaţiuni Contessa, lungi de opt metri. Dormitoarele de pe *Titan* semănau mai degrabă cu apartamentul prezidenţial de la Grand Hotel din Oslo. Pe deasupra, vasul era imaculat. Chiar dacă familia nu-l folosise în ultimul an, loialul său echipaj era tot acolo şi continua să-l menţină la cele mai înalte standarde. Ally bănuia că acei angajaţi erau plătiţi de trustul pe care Pa îl înfiinţase înainte de a muri. Ca multe altele din lumea lui, astfel de lucruri se... întâmplau, pur şi simplu, iar ea nu le punea aproape niciodată la îndoială.

O rază de soare s-a strecurat printre perdele şi a poposit pe chipul ei. Se întreba cât mai avea până când strigătele lui Bear, din pătuţul aşezat la capătul patului ei, să anunţe începutul zilei.

Mare minune dacă reuşise să doarmă o jumătate de oră noaptea trecută. Chiar dacă în luna iunie valurile blânde ale Mediteranei nu prea legănau iahtul, ea se adaptase atât de mult la senzaţia dată de apa de sub ambarcaţiune, încât simţea cea mai uşoară undă. Asta, laolaltă cu zarva gândurilor care nu-i dădeau pace, nu era deloc o combinaţie perfectă pentru odihnă. Însăşi situaţia în care se afla era destul de încordată, cu surorile ei şi cu partenerii lor adunaţi ca să aducă împreună un omagiu tatălui lor. Numai că ea, Ally, trebuia să se confrunte cu multe altele.

Până la urmă, ea fusese cea care văzuse iahtul în largul coastei Delos, la scurt timp după ce murise Pa. Îşi amintea extrem de bine că se afla pe puntea lui *Neptune,* Sunseekerul[8] lui Theo, când acesta îi spusese, entuziasmat, că prietenul lui zărise de pe catamaran un iaht de lux Benetti, cu un nume pe care ea l-ar fi putut recunoaşte. Stomacul îi zvâcnise de emoţie la gândul de a i-l prezenta pe Theo lui Pa. Dar, ştiind deja că era îndrăgostită până peste cap, nu prea văzuse de ce ar fi amânat inevitabilul. Încercase să ia legătura prin staţie cu *Titan,* aşteptându-se să audă tonul calm al căpitanului Hans, dar nu primise nici un răspuns. De fapt, se părea că cel care conducea iahtul luase decizia de a se îndepărta de ea cu toată viteza.

— Se pare că tatăl tău fuge de tine! spusese Theo.

După ce Georg şi Ma le anunţaseră pe surori că, în cazul morţii sale, Pa ceruse o înmormântare discretă pe mare (ca să nu-şi tulbure fiicele), Ally presupusese că peste asta dăduse. De fapt, trăise chiar şi un sentiment de vinovăţie la gândul că nu respectase ultimele dorinţe ale tatălui ei. Cu toate astea, având în vedere recentele întâmplări, începuse să pună sub semnul întrebării povestea care îi fusese spusă.

Îşi amintea că *Titan* nu fusese singura navă ancorată în largul coastei Delos în acea zi. Atunci când prietenul lui Theo îi spusese prin staţie că văzuse iahtul *Titan,* adăugase că lângă acesta se mai afla încă un „palat plutitor": *Olympus,* vasul infamului Kreeg Eszu, proprietarul companiei Lightning Communications. Şi mai ciudate fuseseră relatările despre moartea magnatului în aceeaşi zi, care făcuseră titluri de primă pagină în întreaga lume. Cadavrul fusese adus la ţărm în urma unei aparente sinucideri. Dintr-odată, lui Ally i

[8] Marcă de iahturi de lux

se făcuse rău. Oare de ce nu investigase cu mai multă atenţie?

Nu era singurul lucru ciudat care părea să-l lege pe Pa Salt de Kreeg Eszu. Coordonatele lui Merry – care fuseseră gravate pe sfera armilară şi descoperite recent de către surori – indicau Casa Argideen din West Cork, în Irlanda. Ally tocmai aflase de la Jack un amănunt îngrijorător, şi anume că proprietatea era deţinută de un anume „Eszu". Deşi se părea că imobilul fusese abandonat de mult timp, acela era ultimul nume consemnat al proprietarului.

Ceea ce Ally respinsese în ultimul an ca fiind o coincidenţă bizară, începuse dintr-odată să intre în sfera misterului. Nu era un secret faptul că Zed, fiul lui Kreeg, avea o pasiune soră cu obsesia pentru fetele D'Aplièse. Pe Ally încă o scotea din minţi felul în care, cu înfăţişarea lui frumoasă şi cu farmecul insinuant, o ademenise în braţele lui pe Maia, o adolescentă, pentru ca apoi s-o abandoneze în clipa în care ea avusese mai mare nevoie de el. Ally se gândise de multe ori că se părea că Zed îi făcuse dinadins rău surorii ei. Şi era sigură că nu întâmplător „Dubiosul", aşa cum îl numea ea în bătaie de joc, trecuse la Electra. Neîndoielnic, Zed îşi făcuse calculele că, dacă vreuna dintre surori l-ar fi acceptat ca amant după felul în care o tratase pe Maia, aceea ar fi fost Electra. Pentru un prădător de teapa lui, vulnerabilitatea indusă de un stil de viaţă bazat pe băutură şi pe droguri trebuia să fi fost prea tentantă ca s-o ignore. Era logic să fi pus ochii şi pe Tiggy. Înclinaţia acesteia de a vedea binele din fiecare om, laolaltă cu cea către spiritualitate, îi făcuse pe alţii, în trecut, să profite de ea. Ally era nespus de mulţumită că Tiggy nu se lăsase păcălită de avansurile lui Zed şi că, în schimb, îl găsise pe minunatul Charlie Kinnaird.

Ally era sigură că Pa nu pomenise niciodată numele de Eszu. De fapt, fusese una dintre primele întrebări pe care ea i le pusese Maiei atunci când, cu un an în urmă, aceasta se întorsese la Atlantis.

— Sunt sigură că nu există nici o legătură! insistase Maia. El şi Papa nici măcar nu se cunoşteau, nu-i aşa? Delos e pur şi simplu o insulă foarte frumoasă, o destinaţie pentru multe ambarcaţiuni.

Ally începuse să se îngrijoreze la gândul că răspunsul prompt al Maiei nu se datora doar negării faţă de grozăvia fără precedent a situaţiei în care se afla. Ally se dojenea că prezenţa lui *Olimp* nu-i dăduse de bănuit. Până la urmă, ce ştia oricare dintre surori despre viaţa lui Pa dincolo de casa şi de iahtul lui? În copilărie, nu-i cunoscuseră prea mulţi prieteni şi asociaţi de afaceri. Cu siguranţă că nu era imposibil ca Pa Salt şi Kreeg Eszu să se fi cunoscut.

A închis ochii, sperând să doarmă forţat o oră sau două. Aşa cum făcea de multe ori atunci când era neliniştită, şi-a imaginat vocea profundă şi liniştitoare a tatălui. S-a dus cu gândul la Atlantis, unde, pe vremea când era copil, în weekenduri, se uita la Pa, care naviga cu Laserul lui pe apele lacului Geneva. Eleganţa cu care ambarcaţiunea străbătea lacul în zilele liniştite, creând doar o undă pe apa cristalină, parcă îl descria pe Pa însuşi. Întotdeauna fusese un reazem de nădejde şi o forţă, părând să se strecoare prin lume cu o graţie şi cu o prestanţă pe care toţi cei din jurul lui le admirau profund.

Într-un weekend de toamnă, Pa o văzuse pe ţărm, de unde-i privea cu nostalgie barca, aşa că venise lângă pontonul de lemn care ieşea din grădină.

— Bună, *petite princesse*[9]! E un frig de îngheaţă apele. Cred că Maia citeşte în salon. N-ai vrea să te duci la ea şi să staţi împreună la căldură?

— Nu, Pa! Îmi place să te privesc navigând.

— Aha! exclamase el, aruncându-i acel zâmbet afectuos care îi era propriu şi care izbutea mereu s-o înveselească, indiferent de problemele ce s-ar fi ivit în ziua respectivă. Păi, atunci, ai vrea să fii secundul meu?

— Ma spune că e prea periculos.

— Atunci, noroc că pregătirea cinei o ţine ocupată pe Claudia! spusese el făcând cu ochiul, iar apoi o ridicase de pe ponton cu braţele lui musculoase, făcând-o să se simtă uşoară ca o pană, şi şi-o aşezase în poală. Aşa, ai văzut că atunci când barca se întoarce, se înclină într-o parte. Dacă vreau să merg în cealaltă parte, trebuie să mă mut dincolo, strecurându-mă pe sub vela asta.

— Da, Pa! răspunsese Ally, extaziată.

— Excelent!

El îşi scosese vesta portocalie de salvare şi i-o dăduse ei. Firește, Ally înota în ea, iar Pa chicotise în timp ce strângea curelele cât mai bine.

— Pa, dar tu ce te faci fără vestă?

— Ei, lasă-mă pe mine, micuţo! Vântul e slab şi o să mergem foarte încet. Vezi adâncitura asta? întrebase el, arătând spre o scobitură deloc adâncă, făcută în coca albă. Pare să fie mare cât tine, nu? adăugase el, iar fata dăduse din cap în semn de încuviinţare şi se aşezase acolo unde-i era locul, în mijlocul ambarcaţiunii. Nu trebuie decât să te uiţi înainte şi să ţii braţele întinse, pentru echilibru! Dăm roată şi ne întoarcem la ponton, ceea ce înseamnă că mă aplec doar

---

[9] Mică prinţesă (în limba franceză în original)

spre stânga, uite, în felul ăsta! Vezi? îi arătase el, iar ea, plină de nerăbdare, dăduse din cap ca să-i arate că înţelesese. Bine, atunci!

El îşi ridicase piciorul de pe ponton şi Laserul începuse să lunece. Apoi Pa apucase mânerul mare şi negru pe care Ally îl observase ca fiind principala metodă de dirijare a ambarcaţiunii.

— Nu înaintează, Pa! spusese ea, oarecum dezamăgită.

— Nu totul se află sub controlul marinarului, Ally! Trebuie să aşteptăm să adie vântul.

Ca la un semn, Ally simţise un val care trăgea Laserul de lângă ponton. Vântul începuse să i se strecoare în părul castaniu, des, iar bătăile inimii i se înteţiseră.

— Şi ne ducem! strigase Papa.

Ally îşi amintea de entuziasmul pe care-l simţise atunci când fusese atât de aproape de apă şi de felul în care navigase Laserul, propulsat doar de aer pe lacul liniştit. Ea privise peste umăr la Atlantis, magnificul castel de basm. Munţii acoperiţi de zăpadă se ridicau abrupt în spatele zidurilor zugrăvite în roz pal, iar Ally simţise cât de norocoasă era fiindcă trăia într-un loc atât de magic.

— Acum măresc virajul! spusese Pa. Asta înseamnă că barca o să se încline un pic mai mult spre mine. Nu uita să întinzi braţele! o sfătuise el, iar ea făcuse întocmai. Perfect, Ally, perfect!

Pa radiase de bucurie în timp ce ea se adapta fără probleme la schimbarea unghiului şi la denivelare.

Soarele strălucea pe oglinda sticloasă a apei, iar Ally închisese ochii. În acea zi, pentru prima dată, avusese o senzaţie de libertate pe care mai târziu o retrăise ori de câte ori navigase. După ce Pa dusese Laserul la ponton şi se

asigurase că fetiţa coborâse cu bine, zâmbetul ei îi dezvăluise totul.

— Aşadar, prinţesa mea, şi tu o simţi... nimic nu se compară cu senzaţia pe care o ai atunci când eşti pe lac! Nu-i loc mai bun pe lume în care să cugeţi.

— De-asta vii aici atât de des?

El chicotise, plin de afecţiune.

— Aşa-i, poate că nu-i o coincidenţă! De altfel, nu prea există coincidenţe, murmurase el luându-şi privirea de la ea şi îndreptându-şi-o spre lac, ochii lui înnegurându-se ca şi în alte dăţi, ceea ce-i dădea lui Ally senzaţia că mintea lui rătăcea în alte locuri. În fond, coincidenţa înseamnă doar că o anumită conexiune n-a fost încă făcută! exclamase el, uitându-se din nou la ea. Îmi pare rău, micuţo... Dar sunt foarte fericit să ştiu că ai aceeaşi dragoste faţă de navigaţie ca şi tatăl tău!

— Crezi că aş putea lua lecţii? gângurise Ally.

— Hmmm... cred că se poate rezolva. Numai să-ţi faci timp şi pentru lecţiile de flaut.

Îi făcuse iarăşi cu ochiul.

— Normal, Pa! Crezi că într-o zi o să fiu la fel de pricepută ca tine?

— Nu, Ally! Cred că o să fii şi mai pricepută. Haide, du-te înăuntru, la căldură! Şi nu-i spune lui Ma despre mica noastră escapadă.

— Nu-i spun, Pa! răspunsese Ally în timp ce-şi scotea vesta de salvare.

Apoi ea fugise pe ponton, spre silueta casei cu turle.

Gânguritul lui Bear a scos-o pe Ally din visare. S-a frecat la ochi, bucuroasă că în sfârşit reuşise să se odihnească puţin, s-a dat jos din pat şi s-a dus la el. La vederea mamei, Bear şi-a ridicat braţele şi a scos un chiot de încântare.

— Bună dimineaţa şi ţie! a spus Ally, ridicându-şi fiul din pătuţ. Ne e foame astăzi, domnule? Mă tem că meniul pentru micul-dejun e puţin cam sărac.

Cu o singură mână, şi-a descheiat cu îndemânare bluza de pijama, iar Bear a început să sugă, fericit, în timp ce ea privea pe hublou.

Nu putea domoli furtuna de vinovăţie care se isca înlăuntrul ei. Incontestabil, era plăcut să-l revadă pe Jack. Imaginea lui păşind pe verandă noaptea trecută fusese suficientă ca să confirme faptul că sentimentele ei pentru el nu numai că existau, dar că erau şi profunde. Şi totuşi, iată, era pe cale să navigheze exact în locul în care, cu un an înainte, fusese copleşitor de fericită împreună cu Theo. Dacă acum el ar fi fost cu ea, călătoria ar fi devenit mult mai uşoară. N-avea o predispoziţie spre autocompătimire, dar ştia foarte bine că era singura dintre surori care n-avea cui să se destăinuie sau de la cine să împrumute un dram de putere. Deşi era cu adevărat fericită să-şi vadă surorile şi pe partenerii lor la bord, tot simţea sare pe rana încă prea proaspătă pe care i-o făcuse moartea prematură şi crudă a lui Theo.

„Până şi Electra s-a cuplat cu un avocat pentru drepturile omului!" şi-a zis Ally în gând, ştiind că ironiile ei veneau din dragoste de soră, nu din amărăciune.

S-a uitat la Bear, care avea ochii blânzi ai lui Theo şi părul lui şaten, rebel.

„Ce dezastru!"

Ally credea că era posibil să-şi fi distrus orice şansă de a avea o relaţie cu Jack doar pentru că nu-i pomenise acestuia nimic despre fiul ei. Privirea întrebătoare pe care el i-o aruncase seara trecută în momentul în care i-l prezentase pe Bear fusese de ajuns ca să-i arate că nu făcuse bine.

— Probabil crede că sunt complet nebună, Bear! Mai întâi, apar incognito în Provenţa ca să aflu informaţii despre familia lui şi, tocmai după ce el m-a iertat pentru asta, îi trimit mesaje zile întregi şi uit complet să-i spun despre tine. Iar dacă *el* mă crede ţicnită, stai să vezi ce părere o să aibă mama lui despre mine!

Ally s-a uitat la ceas. Era aproape cinci dimineaţa. Dacă Georg reuşise s-o convingă să se urce în avion, Merry urma să se îmbarce foarte curând. Ultimul lucru pe care-l auzise de la Jack fusese că „sora dispărută" nu era nici pe departe interesată să li se alăture în croazieră. Deşi, după privirea pe care o avea la plecare, Georg dăduse de înţeles că ar fi fost în stare s-o bage în avion cu forţa. Văzând în ce hal de panică plecase la Dublin în după-amiaza zilei trecute, Ally se neliniştise şi mai mult. Foarte rar îl văzuse atât de neliniştit.

Ea a gemut de frustrare. Uneori îşi dorea să poată face cu Georg ceea ce făcea cu echipajul ei cu câteva zile înainte de orice regată, adică să-l scoată în oraş şi să-l îmbete bine. De-a lungul carierei, descoperise că nu exista o modalitate mai bună de a construi o relaţie bazată pe încredere decât aceea de a bea cantităţi copioase de alcool şi de a împărtăşi apoi poveşti şi secrete.

„Sunt şanse foarte mici să se întâmple asta!"

Bear a scheunat, mulţumit, iar Ally s-a dus să-l aşeze în pătuţul lui. Apoi a traversat camera şi s-a dus la baie, a pornit duşul şi a început să se pregătească mental ca să-şi cunoască sora dispărută. Se gândea cât de ciudat avea să fie s-o vadă fizic, în faţa ochilor. Copilul misterios despre care Pa spunea mereu că nu-l găsise! Cele şase surori străbătuseră tot globul în căutarea ei, iar Ally spera că Pa, oriunde s-ar fi aflat, era cât se putea de mândru de ceea ce izbutiseră să facă fiicele lui. Bineînţeles, încă nu aflaseră

motivul misterios pentru care Merry „dispăruse”. Oare ceva mersese prost în procesul de adopţie? Şi de ce fusese Pa obsedat de acea fată?

În timp ce se lăfăia sub jetul de apă fierbinte, bucurându-se de presiunea superbă a duşului – lucru care nu înceta s-o uimească, dat fiind faptul că se aflau pe mare –, Ally a încercat să-şi dea seama când anume ar fi putut Merry să intre în viaţa lui Pa. Ea avea acum cincizeci şi nouă de ani. Pa murise anul trecut, la vârsta de optzeci şi nouă de ani, ceea ce însemna că avusese în jur de treizeci la momentul în care încercase s-o adopte. Având în vedere că el o găsise pe Maia în perioada în care se apropia de şaizeci de ani, Ally începea să se întrebe ce se întâmplase cu Merry astfel încât Pa să fie împiedicat, vreme de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, să încerce din nou s-o adopte.

Totuşi, vârsta lui Merry chiar o făcea pe Ally să se liniştească puţin din pricina faptului că ea, Ally, dezvolta cu repeziciune sentimente puternice faţă de fiul acesteia, Jack. Şi-a îngăduit să chicotească din pricina unei astfel de situaţii stranii.

„Şi credeam că familia noastră n-avea cum să devină mai ciudată de-atât!”

CAPITOLUL 8

MERRY

Maşina care ne-a dus de la aeroport la Port de Nice era la fel de luxoasă ca şi avionul. Trebuia să recunosc că, deşi nu mă omoram după călătoria asta, îmi plăcea luxul. Am coborât toate geamurile şi m-am bucurat de mirosul proaspăt al pinilor. Soarele abia răsărise, dar deja simţeam că urma să fie o zi sufocantă.

Întrucât era foarte devreme, lipsa traficului rutier i-a permis limuzinei să meargă întins până la docuri. Fiecare centimetru pătrat de apă era ocupat de un vas, unul mai jenant de opulent decât altul. Era infimă distanţa dintre iahturile uriaşe, care acum stăteau cu spatele la ţărm, în spaţii inimaginabil de mici. Mă cutremuram gândindu-mă la costul reparaţiei unei ambarcaţiuni zgâriate. Cu toatele păreau să aibă propriul echipaj care lustruia, mătura, aşeza mesele pentru micul-dejun. Îmi dădeau o incredibilă senzaţie de claustrofobie, poate pentru că eram prea obişnuită cu spaţiul vast al podgoriilor din Gibbston Valley sau, mai recent, cu câmpurile verzi şi vălurite din West Cork.

— Ştii, Georg, dacă aş avea toţi banii ăştia, aş cumpăra un loc imens în pustietate, n-aş veni aici ca să mă îngrămădesc ca sardinele şi să n-am parte de linişte şi pace!

— Tind să fiu de acord. Mi se pare că majoritatea celor din port îşi petrec toată vara la ţărm, plecând rareori pe mare. Pentru ei, iahturile sunt doar simboluri ale statutului şi nimic mai mult.

— Păi, nu asta e şi *Titan*?

— Nu. Aici trebuie să te contrazic. Pentru Atlas, *Titan* era un refugiu.

— Refugiu?!

M-am uitat lung la el.

— Exact. Dacă avea vreodată nevoie să... scape de... stresul şi de apăsările vieţii, ştia că se putea îmbarca pe iahtul lui, împreună cu fiicele, şi să se ducă oriunde în lume.

Am remarcat felul în care pronunţase „să scape”. Limuzina s-a oprit la capătul docului.

— Deci, care e? Trebuie să recunosc că mă mulţumesc cu oricare. Nu sunt pretenţioasă!

Şoferul mi-a deschis portiera şi apoi mi-a scos valiza din portbagaj. Slavă Domnului că trebuia să mă aflu într-un tur prin lume, asta însemnând că aveam în valiză tot ce-mi trebuia! Până una-alta, un alt bărbat, îmbrăcat într-un tricou polo de culoare bleumarin, a luat valiza de la şofer.

— Ăsta e? Chiar la capăt? am întrebat, arătând spre ultimul iaht de pe doc.

— Nu, Merry! mi-a răspuns Georg în timp ce tânărul care îmi luase geanta a trecut direct pe lângă ceea ce presupusesem că era *Titan* şi mi-a cărat bagajul pe un ponton de lemn. De fapt, *Titan* e ancorat mai departe de golf! Facem până acolo o plimbare foarte scurtă cu gigul.

Georg a arătat dincolo de capătul docului, spre o ambarcaţiune care le făcea pe celelalte să pară jucării făcute să plutească într-o cadă.

— O, Doamne!

Nu puteam să neg faptul că iahtul arăta absolut magnific. Am numărat nu mai puţin de patru niveluri, iar enormul turn radio cu o grămadă de antene de satelit îl deosebea de oricare altă navă din apropiere.

— Jack şi Mary-Kate îmi spuseseră cât de imens e... dar... uau! Îmi retrag comentariul cum că m-aş înghesui ca sardinele.

Georg mi-a zâmbit.

— Bună dimineaţa, domnule! a spus tânărul care îmi luase valiza mai devreme. E singurul bagaj?

— Da, mulţumesc! a răspuns Georg.

— Foarte bine. Căpitanul a adus chiar el gigul, a spus tânărul, iar apoi s-a uitat la mine. Vă rog să mă urmaţi până la capătul pontonului, doamnă!

Aşa am făcut, iar la bord ne aştepta un bărbat chipeş, bronzat, cu părul cărunt şi cu ochelari cu ramă de baga.

— Trebuie să recunosc că sunteţi foarte elegant la o oră atât de matinală! am spus eu.

— Mărturisesc că, în mod normal, l-aş fi trimis pe Victor să vă recupereze, dar sunteţi un pasager cu totul deosebit. E plăcerea mea să vă însoţesc personal la bord. Numele meu e Hans Gaia, a spus el întinzându-mi mâna şi ajutându-mă să urc în gig. Sunt comandant pe *Titan*.

— Mulţumesc foarte mult, Hans! Îmi pare rău dacă înfăţişarea mea te dezamăgeşte. N-am mai dormit de patruzeci şi opt de ore.

— Vă asigur, doamnă McDougal, că numai o dezamăgire nu sunteţi! E o mare onoare să vă primim la bord. Îl cunoşteam pe tatăl dumneavoastră de mulţi ani şi a fost foarte bun cu mine. Ştiu cât de fericit ar fi fost să vă vadă în sfârşit în casa lui de pe ocean.

— Atunci... vă mulţumesc din nou că v-aţi trezit atât de devreme!

— Bună dimineaţa, domnule Hoffman! Bine aţi revenit!

Hans Gaia i-a făcut semn din cap lui Georg.

— Mulţumesc, Hans!

— Bine, dacă suntem prezenţi cu toţii, să ne întoarcem la iaht! Victor, parâma! a strigat comandantul, iar matelotul a desfăcut bucla din jurul pilonului de beton şi a urcat pe gig. Durează doar câteva momente, doamnă McDougal.

— S-a mai trezit cineva?

— Nu, din câte ştiu eu, nu. Victor, s-a trezit cineva?

— Nu, căpitane.

M-am simţit uşurată. Sincer vorbind, primirea pe care mi-o făcuse căpitanul Hans fusese destul de intensă, iar el era doar omul care pilota iahtul. Dar deja aveam o certitudine: oricine ar fi fost Atlas, se vedea că generase o loialitate feroce în rândurile tuturor celor pe care îi angajase. Nu eram sigură că aveam să fiu în stare să fac faţă unei „reuniuni de familie" imediat ce puneam piciorul la bord. Nu-mi doream decât un pat în care să mă odihnesc vreme de câteva ore.

— O să aranjez ca, de îndată ce ajungem la bord, jurnalul lui Atlas să fie copiat în şase exemplare, m-a asigurat Georg în timp ce parcurgeam acea scurtă distanţă pe apa lină.

— Mulţumesc, Georg! Nu-i nici o grabă. Crede-mă, vreau doar să dorm!

După ce Victor a dus geanta pe punte, iar căpitanul Hans m-a ajutat să urc la bord, am fost condusă pe scările de la pupa şi apoi în salonul principal, unde Georg mi-a arătat planul cabinelor, fixat pe un uriaş panou de plută.

— Ia să vedem... puntea doi, apartamentul unu. Excelent! O să locuieşti chiar lângă copiii tăi. Ei sunt cazaţi în cele două cabine aflate imediat în dreapta.

— Vai, Georg, ce de nume! Toate surorile şi-au adus partenerii?

— Da, bineînţeles! După cum îţi imaginezi, călătoria asta are o încărcătură emoţională semnificativă, iar fetele au decis că ar fi cel mai bine ca fiecare să vină cu perechea.

— Toate surorile au *pereche*?

Am ridicat dintr-o sprânceană, mama prea protectoare din mine gândindu-se imediat la Jack. Ştiam foarte bine că principalul lui motiv de a lua parte la croazieră era o anumită tânără cu părul arămiu.

— Toate în afară de Ally, cea de-a doua soră. Dar a venit împreună cu fiul ei, Bear.

Din pricina oboselii, mi-am trădat mirarea.

— S-a întâmplat ceva, Merry?

— Ei, nu, nimic! Sunt mulţi copii la bord?

— Încă doi. Valentina, fiica lui Floriano, partenerul Maiei, şi Rory, care e fiul lui Mouse – partenerul lui Star. Ar trebui să-ţi destăinui, de asemenea, că tânărul Rory e surd, deşi citeşte pe buze incredibil de bine.

— Vai, câtă lume! Cred că o să trebuiască să fiţi cu toţii înţelegători cu mine în privinţa numelor.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă că toată lumea o să fie. Vrei să te conduc în cabină?

— Da, mulţumesc, eu..., am murmurat, iar salonul a început dintr-odată să mi se învârtă prin faţa ochilor, am avut o senzaţie familiară de ameţeală şi mi-am dat seama că, pe lângă lipsa somnului, nici nu mâncasem nimic, ultimul lucru pe care-l consumasem fiind o cafea irlandeză băută la Belfast în după-amiaza zilei trecute. Pot să iau puţin aer, Georg? Am cam ameţit...

— Da, cum să nu! Ia-mă de braţ!

Georg m-a condus pe punte, în spate, iar apoi m-am aşezat pe nişte perne enorme, care formau o vastă zonă de relaxare.

— Dă-mi voie să-ţi aduc o sticlă cu apă! Îmi pare rău, e atât devreme încât personalul încă doarme. Te descurci singură o clipă?

— Fără îndoială!

Georg a plecat iute. Am încercat să-mi reglez respiraţia şi să-mi încetinesc ritmul cardiac, care era accelerat de parcă inima urma să-mi explodeze în piept. Chiar mă simţeam copleşită, după cum mă temusem. Gândul de a fi blocată în larg alături de acele străine, de partenerii lor şi de toţi ceilalţi, ca să nu mai vorbim de dezvăluirile pe care fusesem însărcinată să le fac, era prea mult. Tocmai închideam ochii, când am auzit un alt sunet în afară de respiraţia mea profundă – ritmul unor tălpi care călcau pe punte. Am deschis ochii, aşteptându-mă să-l văd pe Georg venind sprinten, cu o sticlă de Evian în mână, dar în faţa mea s-a ivit un bărbat pe care nu-l mai întâlnisem niciodată. Era înalt, plesnind de muşchi care se vedeau perfect prin echipamentul de alergare mulat. După argintiul care-i înspica părul puternic cârlionţat, aş fi zis că avea spre patruzeci de ani.

— A, ’neaţa, a spus el cu accent american.

— Bună! i-am răspuns eu cu sfială.

— Te simţi bine? Pari cam... năucă.

— Da, da. Georg a dat fuga după apă.

— Georg e avocatul, nu?

— Da. Nu ştiai?

— Scuze, permite-mi să mă prezint. Eu sunt Miles. Am venit cu Electra.

— Doamna care e fotomodel, nu-i aşa?

— Exact. Cu siguranţă că tu eşti Mary.

— Da, aşa-i. Dar toată lumea îmi spune „Merry”.

— Poftim, ia o înghiţitură din asta! m-a îmbiat el, întinzându-mi o sticlă în care era un lichid de un albastru atât de viu, încât ar fi putut să fie un amestec chimic. E Gatorade. M-am gândit că poate n-aveau aşa ceva pe vas, drept pentru care am avut grijă să aduc o provizie îndestulătoare din Statele Unite.

Am luat o înghiţitură din lichidul rece şi dulce. N-avea un gust atât de cumplit pe cât îl arăta culoarea.

— Mulţumesc!

— Pentru puţin. Obişnuiesc să mă trezesc foarte devreme, ca să fac mişcare. Aveam de gând să folosesc una dintre benzile de alergare din sala de sport, dar locul ăsta e imens şi, nefiind nimeni în jur, mi s-a părut păcat să pierd răsăritul. Câteva ture pe fiecare punte şi pot să-mi încep ziua.

— Felicitări! am spus, luând încă o gură mare de Gatorade. Îmi pare rău, probabil că te las fără preţioasa ta rezervă!

— Nici o problemă. Cred că ai avut douăzeci şi patru de ore neplăcute.

— Să ştii că da, Miles!

— Ei, bine, ştiu cât e de încântată Electra să te cunoască. La fel ca toată lumea de la bord, de altfel. Hei, eşti mai căutată decât celebrul fotomodel!

Mi-a zâmbit larg.

— Ca să fiu cinstită, Miles, tocmai asta mă îngrijorează!

— Înţeleg. Ştiu că situaţiile noastre nu se compară, dar şi pentru mine totul e nou. O cunosc pe Electra doar de câteva săptămâni. M-am cam mirat că m-a invitat. Ca s-o spun pe şleau, sunt foarte stresat de câteva zile.

— Cu ce te ocupi? Eşti actor? Fotograf, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, doamnă, mă tem că nimic atât de interesant. Sunt avocat.

M-am mustrat pentru presupunerea pe care o făcusem doar fiindcă el avea o relaţie cu un fotomodel. De fapt, Miles avea ceva care mă liniştea. Încercam să-mi dau seama dacă mi se limpezise mintea mulţumită sucului, sau prezenţei acelui bărbat politicos, cu picioarele pe pământ, care îmi arăta puţină înţelegere.

— Şi cum v-aţi cunoscut tu şi Electra?

Miles s-a uitat spre ocean.

— Ei, aveam... ăăă... interese comune. Drumurile noastre s-au intersectat la o fermă din Arizona. Apropo, a fost o adevărată plăcere să-ţi cunosc copiii aseară, Merry! Jack şi Mary-Kate au fost sarea şi piperul la cină. M-am bucurat de prezenţa lor, au făcut în aşa fel încât să nu stagneze conversaţia. Ar fi fost cam ciudat, ştii? O mulţime de străini, un moment atât de emoţionant pentru surori...

— Aşa sunt copiii mei. Cei „de la antipozi" se pricep de minune să vorbească.

— Aşa-i! Prietena lui CeCe – Chrissie, cred că o cheamă – e din Australia. Şi este exact la fel.

— Aşa, deci tu eşti din America, Chrissie din Australia... Mai vine cineva dintr-un loc îndepărtat, despre care ar trebui să ştiu?

— Păi, asta depinde de ceea ce înseamnă pentru tine „dintr-un loc îndepărtat". Partenerul Maiei, Floriano, şi fiica lui, Valentina, sunt din Brazilia. Dar toate surorile au o poveste uimitoare. Tatăl lor – tatăl *tău* – a lăsat indicii pe care ele să le descopere după moartea lui. Omul avea coordonatele tuturor locurilor lor natale gravate pe sculptura aceea din grădina lor, numită „sferă armilară". Se pare că el a adoptat copii din toate colţurile lumii...

— O, Doamne! A dus o viaţă pe cinste, zău aşa!

— Ca şi tine, după cât se pare. Jack şi Mary-Kate ne-au povestit despre călătoria voastră în ultimele săptămâni. Merry, îmi pare foarte rău să aflu prin câte ai trecut! Nu ştiu cum te-ai descurcat. Cred că surorile, urmărindu-te prin toată lumea, te-au speriat de moarte. Şi mai cred că dacă te afli aici, pe iahtul ăsta, înseamnă că eşti o persoană incredibil de puternică. Copiii tăi sunt de aceeaşi părere. Aseară te tot ridicau în slăvi.

Nu ştiu exact ce anume, dar ceva din sinceritatea lui calmă mi-a adus lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, Miles! E foarte generos din partea ta să spui asta.

— Şi încă ceva, Merry... Nu-i cunosc de mult timp pe cei adunaţi pe iaht, dar sunt oameni buni. Mă pricep cât de cât la caractere. Lucrez în domeniul drepturilor omului, vezi tu, aşa că a trebuit să învăţ să citesc oamenii. Îţi jur că eşti în siguranţă aici şi că toată lumea e foarte încântată să te cunoască!

— Sper doar să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

M-am simţit din nou copleşită.

— Eu zic că surorile te cunosc de o viaţă. Mă rog, cel puţin au ştiut de existenţa ta. Se pare că tatăl tău vorbea deseori despre tine. Mereu spunea că te-a pierdut şi că nu te găsea. Aşa că ele sunt foarte încântate că au reuşit să te aducă aici, îndeplinind astfel marea lui dorinţă.

— Miles, eşti avocat, aşa că înţelegi sensibilităţile care există în familii, mai ales după moartea unei persoane dragi.

— Fără doar şi poate.

— Poate că ai observat deja că eu sunt puţin mai în vârstă decât celelalte fete.

— N-aş fi zis, dar, evident, am auzit de la ele.

— Chiar *eşti* avocat, Miles! Ai spus-o foarte delicat. Oricum, îmi imaginez că, având în vedere profesia ta, poţi păstra un secret?

Miles a chicotit şi a încuviinţat din cap.

— O, da! Am câteva cu care mă duc în mormânt.

— Ei, bine, din fericire n-o să fie nevoie, dar aş aprecia opinia ta despre un anumit lucru.

El s-a uitat o clipă în ochii mei.

— Te poţi bizui pe discreţia mea.

Am băgat mâna în geantă şi am scos scrisoarea de la Atlas.

— Vrei să citeşti asta, Miles?

— Bineînţeles. Eşti sigură că vrei s-o fac?

— Am nevoie de o opinie din afară, alta decât cea a lui Georg. E un bilet de la tatăl meu, pentru mine. Pare să confirme că sunt a lui... citeşte şi tu!

Miles a citit, timp în care i-am studiat chipul. Curând, el era cel cu lacrimi în ochi.

— Scuze! a spus, dându-mi scrisoarea. E o chestie destul de emoţionantă.

— Da.

— Pot să te întreb de ce eşti atât de îngrijorată? De faptul că asta înseamnă că eşti fiica lui biologică?

— Da! Şi de faptul că mi-a încredinţat povestea vieţii lui şi că a vrut ca eu s-o cunosc înaintea celorlalte surori.

Miles a stat o clipă pe gânduri înainte să-şi formuleze răspunsul.

— Cred că înţeleg. Mă rog, nu pot vorbi în numele tuturor, dar gândeşte-te din perspectiva lor – eşti un răspuns la o întrebare fundamentală. Surorile s-au întrebat mereu de ce misteriosul lor tată îşi făcuse o misiune de viaţă din a le adopta din întreaga lume. Dacă şi-a pierdut soţia şi fiica pe

vremea când era mult mai tânăr, asta ar putea să fie o explicaţie?

M-am rezemat de perne şi am cumpănit.

— Nu m-am gândit la asta.

— În orice caz, în privinţa relaxării atmosferei de aici, de pe iaht, Jack şi Mary-Kate au dus greul. Toată lumea îi iubeşte atât de mult, încât s-au integrat deja!

— Îmi imaginez. Mulţumesc, Miles!

— Nu-i bai. Iar dacă lucrurile devin puţin prea emoţionante în următoarele zile şi ai nevoie de o părere din afară, anunţă-mă!

Am auzit din nou zgomotul unor paşi de alergare şi m-am întors spre Georg, care ieşea din salon, cu o sticlă de apă în mână.

— Îmi cer scuze, Merry! A trebuit să mă aventurez în bucătărie. Se pare că e mai uşor să obţii o diplomă în drept de la Universitatea din Basel, decât să cauţi în cămările intendentului-şef!

— Nu-i nimic, Georg! Miles a reuşit să mă salveze cu preparatul lui albastru.

Am ridicat sticla de Gatorade.

— La sfârşitul şederii, îl pun pe nota de plată, doamnă! a răspuns Miles făcându-mi cu ochiul. Te las să te instalezi, Merry. Mai am de făcut câteva ture de alergare înainte să se trezească Electra şi e rândul meu să duc cafeaua, a adăugat el, iar apoi s-a ridicat şi a dat din cap în direcţia lui Georg. Nu uita, sunt aici! Puntea trei, apartamentul patru, cred.

Miles a râs, iar eu i-am făcut cu mâna înainte ca el să se întoarcă şi să-şi continue tururile pe *Titan*.

— Îmi pare rău, Merry, nu mi-am dat seama că era cineva treaz!

— Stai liniştit, Georg! Mi-a făcut plăcere să-l cunosc. Prezenţa lui m-a calmat.

— Da. A depăşit multe obstacole la viaţa lui. Cred că e partenerul perfect pentru Electra. În sfârşit, te simţi puţin mai bine?

— Da, mulţumesc, Georg! Suficient de bine cât să ajung în cabina mea.

— Ia-mă de braţ. Te conduc la parter. Victor a avut grijă să ai bagajele la îndemână.

M-am sprijinit de Georg în timp ce ne aventuram în pântecul uriaşei nave. Nu ştiu dacă din cauza stării mele delirante sau a faptului că fiecare coridor era placat cu acelaşi lemn maro închis – lustruit în aşa măsură, încât fiecare suprafaţă părea oglindă –, dar mă simţeam ca şi cum aş fi traversat un tablou de M.C. Escher. În drum spre cabină, am trecut pe lângă numeroşi membri ai personalului, care se treziseră ca să se pregătească pentru călătoria ce urma. Unii purtau tricouri polo, iar alţii, cămăşi albe cu mânecă scurtă, împodobite cu epoleţi. Georg mormăia ceva despre „echipajul de punte" şi „echipajul de interior", dar nu prea dădeam atenţie spuselor lui. Însă toate uniformele aveau un numitor comun – cămăşile erau brodate cu numele de *Titan,* iar imediat dedesubt, cusută cu auriu intens, era imaginea unei sfere armilare. Câteva scări şi coridoare mai târziu, Georg a făcut semn către o uşă de pe puntea a doua.

— Asta e cabina ta, a şoptit el. Mary-Kate şi Jack sunt chiar aici, la dreapta.

A deschis uşa.

— Minunat, Georg! Mai am vreun motiv să stau trează înainte să mă prăbuşesc pe pat şi să plec de pe tărâmul celor vii vreme de câteva ore?

— Nici unul, Merry! Te rog să te odihneşti cât de mult ai nevoie. Dar plecăm în curând de la Nisa şi ar trebui să te avertizez că motoarele pot fi oarecum... deranjante, a adăugat el pe un ton sfios.

— Nu-i nimic, Georg, cred că sunt destul de obosită ca să dorm orice s-ar întâmpla. Îmi imaginez că şi tu vrei să tragi un pui de somn, dar, dacă nu te deranjează să rogi pe cineva să-i anunţe pe copiii mei că mama lor a ajuns la bord, ar fi minunat.

— Nici o problemă, mă ocup de asta şi de pregătirea jurnalelor. Noapte bună, Merry!

— Bună dimineaţa, mai degrabă!

Am suspinat, obosită, iar apoi am intrat în cabină şi am închis încetişor uşa în urma mea. Nu m-a mirat deloc să constat că încăperea semăna cu ceea ce vedeai într-un hotel de cinci stele. De fapt, cred că era şi mai frumoasă decât apartamentul în care stătusem recent la Claridge's din Londra. Valiza mea fusese aşezată lângă pat, dar n-aveam energia necesară s-o deschid şi să caut lenjerie de noapte. În schimb, mi-am aruncat pantofii din picioare, am împins pe jos prosoapele (frumos aranjate şi împăturite în formă de mici elefanţi) şi m-am trântit pe saltea. Am tras bine pătura peste mine, am închis ochii şi am dormit.

CAPITOLUL 9

Maia s-a întins şi a căscat, privind masa goală. S-a uitat la ceas şi a văzut că se făcuse ora zece şi cincizeci de minute. Planul era să se vadă cu toţii pe punte la unsprezece, însă după cum stăteau lucrurile, avea să mănânce singură. Trecuse aproximativ o oră de când porniseră motoarele şi începuse călătoria spre Delos şi spre Pa. Cu toate astea, bănuia că din pricina cantităţii de vin băut cu o seară în urmă, zgomotul nu-i trezea pe cei care se desfătaseră, întrecând puţin măsura. Bineînţeles, ea nu pusese un strop în gură. Din fericire, toţi o crezuseră atunci când spusese că voia „să aibă capul limpede zilele astea".

Iniţial, îşi făcuse griji că n-avea să se bucure de ocazionalul pahar de Provençal rozé pe care se bizuia în croaziere, dar, după seara trecută, nu mai considera că vinul acela urma să-i lipsească prea mult. De fapt, trăise o senzaţie de profundă mulţumire fiindcă se înţeleseseră cu toţii de minune la cină. În sinea ei, se temea de călătoria asta de câteva luni – ca şi ceilalţi pasageri, după părerea ei. Ea şi surorile făcuseră progrese uriaşe în ultimul an, fiecare învăţând să se adapteze la viaţa trăită fără lumina călăuzitoare a lui Pa Salt.

Cea mai mare dintre surorile D'Aplièse se temea că acea croazieră n-avea decât să le reamintească de pierderea enormă pe care o suferiseră. Chiar şi sosirea la doc, cu o zi în urmă, se dovedise dificilă, pentru că *Titan* fusese întotdeauna un simbol al reunirii familiei pe timpul verii, un refugiu în care să se relaxeze cu toţii şi să-şi povestească ce se mai întâmplase între timp. Dar, sorbind din apă, Maia

recunoscuse în sinea ei că seara trecută aproape că – să îndrăznească s-o spună? – se distraseră.

Într-adevăr, prezenţa „partenerilor” făcuse ca seara să fie extrem de veselă. O distribuţie destul de eclectică se adunase pentru acea călătorie, ceea ce Pa ar fi apreciat cu siguranţă. Harnicul doctor Charlie Kinnaird, care făcuse o treabă minunată aducând-o cu picioarele pe pământ pe Tiggy, sora ei care avea înclinaţii către spiritualitate. Electra îl avea pe Miles, un bărbat calm şi perspicace, care n-o vedea ca pe o vedetă internaţională, ci ca pe o fiinţă vulnerabilă şi totuşi pătimaşă, după cum şi era. Chrissie izbutea să nu se lase mai prejos decât CeCe (deşi Maia se bucura că nu trebuia să trăiască sub acel acoperiş, unde atmosfera era deosebit de zgomotoasă). Până şi Mouse cel reticent din punct de vedere social se dovedise seara trecută un stâlp de elocvenţă şi de bun-simţ. Împreună cu fermecătorul lui fiu, Rory, îi dăduse liniştitei Star încrederea de care ea avea nevoie ca să înflorească.

Pe urmă, desigur, era Ally. Maia nici nu-şi putea imagina noua suferinţă pe care sora ei fusese nevoită s-o îndure în ultimul an, după pierderea iubitului ei, Theo. Admira enorm puterea şi dârzenia surorii care izbutea să facă faţă provocării de a fi mamă în cele mai dificile momente. Lucru pe care, cândva, ea însăşi nu reuşise să-l facă.

— ’Neaţa, Maia! a spus Tiggy, venind pe punte şi trăgând un scaun în faţa ei.

— Bună dimineaţa, Tigs!

Tiggy şi-a trecut mâinile prin părul des, castaniu, care sclipea în soare.

— Ce zi frumoasă!

Maia s-a gândit că sora ei arăta foarte bine. Tiggy avusese dintotdeauna o graţie şi o dezinvoltură naturale, numai că

moartea lui Pa, cu un an în urmă, parcă o afectase mai mult decât pe oricine. Acum, avându-l lângă ea pe Charlie cel de neclintit şi obţinând slujba de vis care-i îngăduia să repopuleze munţii Scoţiei cu pisici sălbatice, zâmbetul părea să se fi întors pe buzele ei o dată pentru totdeauna.

— Se pare că la micul-dejun o să fie mai multă linişte decât mă aşteptam, a suspinat Maia.

— Ei, n-aş fi atât de sigură! Se aud bufnituri sub puntea inferioară. Charlie tocmai a intrat în birou. Se uită la nişte analize de sânge sau ceva de felul ăsta. Mă bucur că nu sunt medic, se pare că n-ai dreptul la un minut de linişte! Cei doi ai tăi unde sunt?

— Floriano tocmai s-a dus s-o caute pe Valentina. Până la urmă, echipajul a trebuit să pregătească aseară o cabină pentru ea şi pentru micul Rory, ca să doarmă împreună. Au insistat. Rory a început s-o înveţe pe Valentina limbajul semnelor şi, în schimb, ea îl învaţă portugheză.

Maia şi Tiggy au chicotit.

— Parcă sunt frate şi soră! a exclamat cea dintâi.

Tiggy a ridicat din sprâncene, iar apoi s-a întors şi a iscodit cu privirea ca să vadă dacă nu cumva mai apăruse careva pe punte.

— Ei, apropo de fraţi şi surori, Maia...

Tiggy a aruncat o privire la pântecul Maiei şi a zâmbit cu toată gura. Maia a răsuflat adânc, a clătinat din cap şi i-a zâmbit surorii mai mici.

— În mod normal, m-aş supăra că faci comentarii despre greutatea mea! Dar, pentru că te cunosc, bănuiesc că nu de-asta întrebi.

Tiggy a chiuit de bucurie şi a zis:

— Ştiam eu! Le-ai spus?

— Ştt! Da, i-am spus lui Floriano. Dar nu şi Valentinei. Cum de ştii mereu, Tiggy? a întrebat ea, iar fata a ridicat din umeri, cu o expresie incredibil de satisfăcută. Nu, haide! Întotdeauna te-am lăsat în pace atunci când a venit vorba de subiectul ăsta, încă de când eram mici. Nu pot să uit când mi-ai spus că Madeleine, pisica, urma să facă exact şase pui, iar în seara aceea au apărut şase pui smiorcăiţi. Şi cu toatele am aflat de la Ally povestea despre naşterea lui Bear. Ally jură că nici ea, nici copilul n-ar mai fi pe lumea asta fără tine şi Angelina. Spune-mi, ce vezi şi alţii, nu?

Tiggy s-a uitat la oceanul din spatele iahtului, unde motorul imens făcea o dâră de spumă albă, fremătătoare.

— E un har ancestral. Sunt *bruja*.

— Stai aşa, eşti vrăjitoare? a întrebat Maia.

Tiggy a râs.

— A, da, trebuia să mă gândesc că eşti traducătoare! Nu, Maia. Nu sunt vrăjitoare. A fi *bruja* înseamnă să vii dintr-un neam cu înclinaţii către spiritualitate.

Maia şi-a luat un aer spăşit.

— Îmi pare rău, Tiggy, n-am vrut să bat câmpii, doar că aşa funcţionează mintea mea.

— Păi, să-ţi pară rău! Fii atentă câtă vreme îţi explic, ca să nu-ţi dau cu mătura în cap! a glumit Tiggy, iar apoi a arătat spre apă. Când te uiţi la ocean, vezi albastrul, undele, valurile. Dar asta nu-i tot. Nu vezi dincolo de suprafaţă, unde *Titan* creează un curent. Pentru viaţa marină – peşti, plante –, acel curent e o forţă pe care peştii şi plantele n-o pot controla, venită dintr-un loc pe care nu-l înţeleg, a explicat ea închizând ochii, de parcă ar fi văzut ceea ce descria. Aşa e şi la suprafaţă! De jur împrejurul nostru, există energii şi forţe pe care majoritatea oamenilor nu le cercetează sau nu le înţeleg. Dar eu văd o parte dintre ele. Tiggy a deschis ochii

din nou şi s-a uitat la Maia. Nu-i magie, nimic de felul ăsta. Totul e la vedere. Doar că eu ştiu cum să mă uit.

— Eşti incredibilă, Tiggy! Şi întrebarea e... vezi dacă o să fii mătuşă de nepoată sau de nepot?

Tiggy a ridicat dintr-o sprânceană.

— Îţi sugerez o frumoasă culoare neutră pentru camera copilului, a răspuns, făcându-i Maiei cu ochiul.

O angajată blondă şi zâmbitoare a ieşit pe puntea superioară. Maia i-a aruncat o privire lui Tiggy şi aceasta a tăcut de îndată. Nici una dintre surori n-o mai văzuse până acum pe acea angajată. De fapt, personalul de interior se schimba la fiecare anotimp pe *Titan,* un nou echipaj de „iahtangii" apărând an de an.

— Bună dimineaţa, domnişoară D'Aplièse şi domnişoară... D'Aplièse! Vă aduc o cafea? Un suc, poate? a întrebat fata pe un ton timid.

Maia o compătimea. Îşi imagina că, în general, cei care navigau pe iahturile de lux nu erau cei mai plăcuţi indivizi pentru care să lucrezi. A dat s-o liniştească.

— Te rog, spune-ne pe nume! Şi, da, mulţumesc, eu aş vrea un espresso cu mult lapte, dacă se poate.

— Mulţumesc, şi eu vreau tot asta! a adăugat Tiggy. Cu lapte de ovăz, te rog!

— Minunat, vi le aduc imediat! Iar bucătarul-şef vrea să ştie dacă s-a schimbat planul sau dacă luaţi micul-dejun cu toţii la ora unsprezece.

— Da, bineînţeles, poţi să începi să aduci mâncarea, te rog! Sunt sigură că mirosul de şuncă şi de cafea o să-i îmbie şi pe ceilalţi să iasă din bârlog. Iar dacă nu, ne ducem după ei, a promis Maia.

— Perfect! a răspuns angajata, iar apoi s-a retras.

Maia a răsuflat adânc.

— Ştii, chiar mi se pare straniu să trăiesc acum în asemenea bogăţie şi lux. Mi-e puţin jenă, sinceră să fiu!

— Ştiu ce zici. Eu, una, mă simt mai bine sub un coviltir, în mijlocul unei poieniţe din pădure, a spus Tiggy.

— Mă rog, nu ştiu dacă mie personal mi-ar plăcea aşa ceva. Nu ştiu cât aş supravieţui fără căldura din Brazilia. În orice caz, nu trebuie să uităm să mai şi dăm din ce avem, ori de câte ori putem s-o facem. De fapt, am început să mă duc săptămânal într-o favelă din Rio, ca să le predau engleză şi spaniolă copiilor.

— Uau, Maia, e fantastic! În fond, acolo ţi-ai început viaţa, a spus Tiggy cu glas blajin.

— Aşa-i, da! Îmi place enorm să-i ajut şi să le ofer perspective mai bune. E puţin probabil să apară printre ei un miliardar enigmatic care să-i salveze, aşa cum a fost cazul nostru.

— Da, ai dreptate! Pa ne-a oferit tuturor o traiectorie în viaţă. Parcursul nostru ar fi fost cu totul altul dacă el nu ne-ar fi adunat din toate colţurile lumii, a spus Tiggy, iar apoi a clătinat din cap şi s-a uitat din nou la sora ei. Mi-e tare dor de el, Maia! Parcă mi-am pierdut ancora. Indiferent de problema pe care o aveam, el ştia exact ce să-mi spună ca să mă simt mai bine. Bănuiesc că şi în cazul tău a fost la fel.

— Da. Pentru toate a fost la fel, cred.

— Ironia sorţii face ca acum să avem nevoie de el mai mult ca niciodată, iar el să nu fie aici, ca să ne ajute.

— Fizic, nu, dar într-un fel cred că-i aici, a răspuns Maia.

Tiggy s-a uitat la sora ei.

— Maia, eşti cât pe ce să-i oferi din înţelepciunea ta spirituală unei *bruja*?

— N-aş merge până-ntr-acolo, dar uite ce am reuşit să facem – ne-am găsit sora dispărută. N-am fi izbutit dacă nu ne călăuzea el.

— Pa s-ar bucura foarte mult de venirea ei, a spus Tiggy zâmbind.

— Aşa-i.

— Doar că... – a murmurat Tiggy, luându-şi capul în mâini – ştii ce ziceam, că simt diversele energii care ne influenţează vieţile?

— Da...

— Te rog să nu mă crezi nebună! a spus Tiggy pe un ton rugător.

— Jur că nu te consider aşa, Tiggy, niciodată n-a fost cazul!

— Mă bucur că gândeşti astfel. Ei, bine, de obicei, când cineva e pe moarte, o simt. Dintotdeauna am avut darul ăsta. La fel cum simt şi o viaţă care începe, precum cea care e în tine acum, a spus ea, iar Maia încuviinţat din cap, plină de sinceritate, în semn că o credea întru totul. Apoi, când mor oamenii pe care i-am cunoscut de-a lungul vieţii, întotdeauna îmi pot lua... rămas-bun de la ei. Adică de la spiritul lor, ori de la forţa lor vitală sau cum vrei să-i zici. Asta m-a liniştit de fiecare dată. Şi cred că şi pe ei.

— Înţeleg.

— Dar, Maia, în cazul lui Pa n-am simţit-o! N-am simţit că urma să ne părăsească şi de-atunci nici că i-am mai simţit prezenţa. De-asta mi-a fost atât de greu anul trecut. N-am reuşit să-mi iau rămas-bun de la el.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău! Tiggy, cred că ţi-e incredibil de greu!

— Da. El era totul pentru mine – pentru noi toate – şi nu-mi vine să cred că n-a venit să mă vadă pentru ultima oară.

Tiggy şi-a plecat capul şi a început să-şi privească mâinile, aşa cum făcea ori de câte ori contempla lucruri de dincolo de lumea materială. Maia nu ştia ce să-i spună.

— Poate că asta s-a întâmplat fiindcă el ştia cât de mult te-ar fi tulburat, Tiggy?

— E posibil. Începusem să cred că el mi-l trimisese pe Charlie şi că *ăsta* a fost modul lui de a-şi lua adio.

— Pa era genul care să facă aşa ceva, a răspuns Maia.

— Da. Numai că în ultimele săptămâni am început din nou să simt nelinişte.

— S-a întâmplat ceva cu Charlie?

— Nici vorbă. Zic doar că, dintr-odată, am început să simt nelinişte atunci când mă gândeam la Pa. Nu-i ceva la care să mă fi aşteptat, având în vedere că el a murit anul trecut.

— Nu, îmi închipui! Dar, Tiggy, cred că e firesc, având în vedere ce anume facem acum. Sunt sigură că noi toate am simţit ceva de felul ăsta.

Tiggy a rămas puţin pe gânduri.

— Da. Ai dreptate, fără îndoială. Scuze, Maia, n-am vrut să devin prea serioasă şi să fac pe *bruja*. Mai ales după seara trecută. Ce nebunie a ieşit!

— O, Doamne, ştiu! Jack şi Mary-Kate sunt nemaipomeniţi!

— Aşa e. Apropo, ştim dacă Georg s-a întors aseară împreună cu Merry?

— Ceva îmi spune că da. Au apărut încă două scaune la masă. Aseară eram şaisprezece, iar acum suntem optsprezece.

— O, nu-mi vine să cred că, în sfârşit, o s-o cunoaştem pe sora dispărută! După atât amar de vreme... În trecut, ea era doar o legendă. Şi în dimineaţa asta o să bea suc de portocale alături de noi!

— Biata Merry! A trecut prin multe, Tiggy. Nu-mi vine să cred că Georg a convins-o să urce la bord. Trebuie să ne asigurăm că-i oferim tot confortul zilele astea.

— De acord. Are un suflet foarte frumos, Maia! Cu toate că am văzut-o extrem de puţin la Dublin, ştiu că ne seamănă incredibil de mult.

S-a aşternut liniştea în timp ce fetele reflectau asupra semnificaţiei noului pasager. În cele din urmă, Maia a spus:

— A fost destul de amuzant să-l vedem ieri pe Georg luând-o la sănătoasa de pe iaht, aşa-i? Nu cred că l-am mai văzut să se agite vreodată aşa. Chiar că era disperat s-o vadă pe Merry la bord! Vreau să spun că şi noi, surorile, avem acelaşi sentiment, dar că, pe de altă parte, ştim şi să acceptăm un refuz.

Tiggy s-a uitat din nou în depărtare.

— Maia, nu cred că-i dădea mâna s-o lase în pace, a spus ea zâmbind larg. Ştii, am strania senzaţie că...

Tiggy a fost întreruptă de nişte voci care veneau din salon.

— Tati zice că *Ore Brasil* e mai mare decât vaporul ăsta! tocmai îi spunea Valentina lui Rory, pe un ton plin de mândrie.

— Uaauu...! Ştii ce-i aia *Titanic*? a întrebat Rory.

Cei doi au apărut pe punte, urmaţi de Floriano.

— Bine, bine, nu-i nevoie să vorbim despre acel vapor, tinere!

Floriano i-a zâmbit larg Maiei şi a ridicat din sprâncene.

— *Bom dia*[10], Maia!

— *Bom dia,* Valentina! *Apenas Inglês, por favor!*[11] În timpul excursiei ăsteia, vorbim doar în engleză!

---

[10] Bună ziua (în limba portugheză în original)

— Bine...

— Mulţumesc, Valentina! a spus Tiggy. Nu toţi suntem atât de deştepţi ca tine. Sau de frumoşi!

— Te rog, mătuşă Tiggy, şi aşa e destul de orgolioasă..., a spus Floriano, luând-o în braţe pe Valentina şi gâdilând-o.

— Ceilalţi au dat vreun semn de viaţă, Floriano? a întrebat Maia.

— Ne-am dus şi am bătut la toate uşile, nu-i aşa, Valentina? a intervenit Rory. Pe urmă ne-am întrecut la alergat şi le-am găsit pe Ma şi pe Ally, împreună cu Bear, pe puntea din faţă. Vin încoace. Mâncăm cârnăciori la micul-dejun?

— O, sunt sigură că bucătarul ne trimite şi nişte cârnăciori, Rory! Bună alegere! Asta îţi place să mănânci cel mai mult la micul-dejun? a întrebat Tiggy.

— Aş zice că da, nu-i aşa, bătrâne?

Vocea lui Mouse răsunase din salon. Apoi el ieşi pe punte, ţinând-o de mână pe Star.

— 'Neaţa, Star! 'Neaţa, tati!

— Bună, Rory! 'Neaţa, tuturor! i-a salutat Star pe cei aşezaţi la masă, făcându-le cu mâna. M-am întâlnit cu Mary-Kate pe drum. Zicea că ea şi Jack se duc s-o vadă pe mama lor şi că ar trebui să începem să mâncăm fără ei, a anunţat ea.

— Bine. Eşti stresată, Star? a întrebat Maia.

— Da. Sincer să fiu, m-a durut stomacul toată dimineaţa. Evident, ultima oară când am vorbit cu Merry, intrasem „în pielea personajului", ca parte din complotul stupid al lui Orlando. Mă simt groaznic din cauza asta!

---

[11] Doar engleză, te rog! (în limba portugheză în original)

— Zău, Star, nu-ţi face griji! Atunci când m-am văzut cu Merry la Dublin, mi-a lăsat impresia că a trecut peste incident, a asigurat-o Tiggy.

— Nu mă îndoiesc! a adăugat Maia, luând-o de mână pe Star. Momentul de faţă e unul foarte important, a spus ea uitându-se la toţi cei de faţă. Cele şase surori urmează să devină şapte.

CAPITOLUL 10

MERRY

Chiar dacă am dormit doar şase ore, somnul a fost profund şi odihnitor. În Gibbston Valley, în mijlocul vastelor podgorii care înconjurau casa noastră, nopţile erau în întregime liniştite. Singurul dezavantaj al obişnuinţei cu liniştea era faptul că, ori de câte ori nu dormeam în patul meu, somnul îmi era de-a dreptul îngrozitor. În hoteluri, descoperisem că până şi cel mai mic pas pe coridor era suficient ca să mă trezească. Dar pe *Titan* mă cufundasem numaidecât într-un somn greu. De fapt, abia după ce m-am dat jos din pat şi m-am apropiat de hublou, mi-am dat seama că vaporul se deplasa. Nici măcar zgomotul motoarelor nu mă deranjase. Am deschis hubloul cât am putut de tare şi am inspirat aerul cald şi sărat care venea dinspre Marea Mediterană, ceea ce m-a revigorat şi mai mult. După moartea lui Jock, îmi promisesem o aventură. Şi iată că aveam parte de ea! Nu, nu era chiar turul lumii, aşa cum îmi imaginasem, dar mă aflam pe un iaht de lux, în căutarea adevăratei mele obârşii. Da, ziua de astăzi avea să fie... imprevizibilă, însă discuţia cu Miles şi cele câteva ore bune de odihnă mă făceau să mă simt mult mai optimistă.

Mi-am luat telefonul de pe noptieră şi am găsit două mesaje, unul de la Jack şi unul de la Mary-Kate. Amândoi îmi ceruseră să-i anunţ când mă trezeam. Le-am răspuns că erau bineveniţi peste o jumătate de oră, după ce făceam un duş.

M-am spălat şi pe păr, după care am scos din valiză o rochie de in curată şi un uscător. Privindu-mă în oglindă, m-am gândit la desenul în cărbune pe care Georg mi-l arătase

seara trecută. Fără doar şi poate, femeia din portret aş fi putut fi eu. M-am întrebat care era povestea mamei mele biologice şi ce o făcuse să mă lase la uşa părintelui O'Brien cu atâţia ani în urmă. Pur şi simplu, nu-mi puteam imagina ce m-ar fi putut determina să le fac aşa ceva lui Jack sau lui MK. M-am înfiorat toată.

La câteva minute după ce oprisem uscătorul de păr, s-a auzit o bătaie familiară în uşă – mâna care bătuse la uşa dormitorului meu cu mai bine de un sfert de secol în urmă, atunci când fiul meu avusese un coşmar şi voise să vină în pat alături de mine şi de Jock.

— Intră, Jack! am strigat.

Uşa s-a deschis şi am văzut părul lui blond, ondulat, ochii albaştri, pătrunzători, şi figura veselă ca întotdeauna.

— Bună, mamă! Bine ai venit la bordul măreţului *Titan*! a spus el, bucuros.

— Mamă! Ai ajuns! Mă bucur atât de mult să te văd!

Mary-Kate, care purta bikini şi un caftan, a venit în urma lui. I-am îmbrăţişat pe amândoi deodată şi i-am ţinut îndelung la pieptul meu. Chiar dacă pluteam în mijlocul unei mări imense, într-o altă emisferă, în acel moment eram din nou acasă.

— Şi eu mă bucur să te văd, Mary-Kate! Nici nu-ţi dai seama cât de mult! Luaţi loc!

Am arătat către cele două fotolii aşezate de o parte şi de alta a măsuţei şi m-am aşezat la capătul patului.

— Deci, mamă... ce te-a făcut să te răzgândeşti? Ally ne-a spus că Georg a fugit de pe vapor aseară, ca să te răpească. Presupunând că nu te-a băgat într-un sac, cum de te-a convins să vii?

— Nu el, ci vechiul meu prieten, Ambrose. Ştii cât de multă încredere am în el. Mă cunoaşte de mai mult timp

decât oricine altcineva care e încă în viaţă. Mi-a spus că ar trebui să vin. Şi l-am ascultat.

— Ei, bine, eşti o celebritate la bord! Mai ceva decât *însăşi* vedeta! O cunoşti pe Electra, mamă? În prezent, e una dintre cele mai renumite vedete de pe planetă. A ţinut un discurs la Concertul pentru Africa, imediat după Obama, şi...

— Da, da, cred că am citit ceva despre asta în NZ, am răspuns, iar apoi m-am întors spre fiul meu. Şi ce mai face tânăra Ally, Jack?

— A, da! E cât se poate de bine! a răspuns fiul meu, dar eu am rămas cu privirea aţintită la el. Mă rog, da, are un copil!

— Mai devreme, Georg mi-a şoptit ceva de genul ăsta, am spus eu. Şi ce părere ai despre un astfel de lucru? E un pic ciudat că ea n-a spus nimic.

— Copilul nu reprezintă o problemă. E un băieţel drăguţ, îl cheamă Bear.

Mary-Kate i-a dat un ghiont în braţ lui Jack.

— Cert e că Ally nu-i căsătorită, mamă. Să-i vezi pe mamă şi pe fiu împreună! Sunt adorabili!

— Ei, haide, MK! Ally l-a pierdut pe tatăl lui Bear abia acum un an. Dacă mă întrebi pe mine, ea nu mi-a spus despre copil pentru că n-a vrut să-mi rănească sentimentele, atâta tot. O să supravieţuiesc. Oricum, nu eu sunt atracţia principală aici, mamă! Eşti gata să vii şi să faci cunoştinţă cu familia?

Am tras aer adânc în piept.

— Ştii, de fapt am aflat recent câteva lucruri despre care aş vrea să discutăm. Mai ales înainte de toate prezentările astea oficiale.

Simţindu-mi neliniştea, Mary-Kate s-a ridicat şi s-a aşezat pe pat, lângă mine, punându-şi mâna peste a mea.

— Sigur că da, mamă!

Mi-am luat geanta şi am scos din ea scrisoarea lui Atlas, alături de desenul în cărbune.

— Vai de mine, mamă! Cam multe de cuprins cu mintea! Mai ales după toate întâmplările prin care ai trecut în ultimele săptămâni. Cum te simţi? m-a întrebat Jack cu blândeţe, ţinându-mă de umăr.

— Neplăcut, la început. Dar mai bine acum, după un somn odihnitor. L-am cunoscut pe acel tip pe nume Miles...

— Iubitul Electrei?

— Chiar pe el. Şi m-a liniştit. Georg copiază jurnalul în şase exemplare pe care o să li le dea tuturor surorilor, pentru ca ele să poată citi simultan.

— Atunci, chiar eşti fiica biologică a acestui Pa Salt? a întrebat Mary-Kate.

— Aşa se pare. Atlas e tatăl meu. Şi bunicul vostru.

Preţ de câteva clipe, s-a aşternut tăcerea.

— Da, fireşte! Deşi voi doi sunteţi, de fapt, de-a dreptul şi oficial, înrudiţi cu el, a spus MK, referindu-se la faptul că ea fusese adoptată. Ce nebunie! a exclamat, trecându-şi mâinile prin părul lung şi blond.

— O, Doamne, nu-i de mirare că Georg era atât de disperat să te aducă la bord, mamă! Eşti... suntem carnea şi sângele lui Pa Salt, s-a bâlbâit Jack.

— Toate astea au fost, ştii tu, verificate? a întrebat Mary-Kate.

— Te referi la testele ADN? Ar fi cam greu, având în vedere unde ne aflăm în momentul de faţă şi ce avem de făcut aici.

— Oricum, nu cred că e nevoie de aşa ceva. Tu şi femeia din desen sunteţi leite, mamă! Bănuiesc că n-ai idee despre ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Jack.

— Nu. Sper că jurnalul o să ofere nişte răspunsuri.

— Da. Iar eu sper să ne spună şi ceva mai multe despre Casa Argideen din Cork.

Mary-Kate a arătat spre tavan.

— Şi ele? Cum crezi că o să reacţioneze?

— Nu ştiu. E important să ne amintim că n-am căutat să mă aflu aici. Femeile astea au bătut lumea în lung şi-n lat după mine, la modul propriu, am răspuns eu, privind de jur împrejurul acelei cabine grandioase şi contemplând candelabrul ornamentat, precum şi tăblia de nuc a patului făcut pe comandă. Nici n-am de gând să le cer nimic din toate astea!

Jack părea abătut.

— O să-ţi spun pe şleau, mamă: cred că revelaţia că sunt nepotul secret al lui Ally o să eclipseze faptul că ea nu mi-a mărturisit că are un băieţel.

— Nu fi neghiob, Jack! Ally a fost adoptată. E fiica unui muzician din Norvegia. Nu există absolut nici un fel de legătură de sânge, i-a reamintit Mary-Kate cu fermitate. Oricum, nu asta contează. Te simţi bine, mamă? Te putem ajuta cu ceva?

— Poate să furăm o barcă de salvare, dacă cele şase surori se hotărăsc să mă azvârle peste bord!

— Părerea mea e că n-o s-o facă, a spus Mary-Kate punându-mi o mână pe spate. Toate şase sunt destul de simpatice. Apropo, care-i planul? Ai de gând să te duci direct la ele şi să le spui?

— Cred că n-am de ales, am răspuns eu, oftând. Nu mi se pare drept să păstrez nici o informaţie pentru mine. După cum le-am spus tuturor, acest Atlas e un străin în ceea ce mă priveşte. Dar pentru ele, e totul.

— Ştii, mamă, eşti uimitoare! După toate cele prin care ai trecut – şi *încă* treci – tot îi mai pui pe ceilalţi pe primul loc!

— Mulţumesc, Mary-Kate! Pe de altă parte, tatăl tău m-a pus mereu să-i promit că, dacă vreodată i se întâmpla ceva, eu trebuia apoi să caut să am parte de o aventură fulminantă. Şi iată-ne aici! am exclamat, iar apoi ne-am luat toţi trei de mâini şi am rămas aşa pentru o clipă. În plus, asta ar fi făcut şi tata! Era cel mai altruist individ din întreaga lume. Dumnezeu ştie că noi trei cam avem habar de starea prin care trec ele acum. Aşa că dacă eu – dacă *noi* le putem ajuta pe aceste şase tinere în cel mai dificil moment al vieţii lor, atunci o s-o facem! am făgăduit, strângându-le cu putere mâinile fiului şi fiicei mele. Îşi văd toţi de-ale lor?

— De fapt, nu. Toată lumea s-a aşezat la un mic-dejun târziu. Am spus că mergem şi noi după ce venim să te vedem.

— Bine! am exclamat, trăgând apoi aer în piept, plesnindu-mă pe genunchi şi ridicându-mă. Haideţi să-i salutăm!

Jack şi Mary-Kate m-au condus sus. Cu cei doi copii ai mei formând o infanterie în miniatură, m-am simţit liniştită. Indiferent de ceea ce urma să se întâmple, erau lângă mine şi mă protejau.

Scara centrală a iahtului ne-a purtat spre saloane mari, spre spaţii de luat masa şi spre biroul despre care pomenise Georg în timpul călătoriei noastre cu avionul. Acum, după ce mă odihnisem, puteam să remarc cu adevărat ce fortăreaţă plutitoare era, de fapt, nava.

După ce am urcat nu mai puţin de trei etaje, am ajuns pe puntea superioară, formată dintr-un salonaş cu pereţi de sticlă într-o nuanţă pală. Unele dintre geamuri fuseseră glisate, lăsând să pătrundă razele strălucitorului soare francez.

— Eşti pregătită, mamă? Pe aici! a spus Jack, aruncându-mi unul dintre zâmbetele lui liniştitoare.

Inima a început să-mi bată ceva mai tare în clipa în care am auzit vocile.

„Probabil că aşa te simţi atunci când eşti aruncat în cuşca leilor!" mi-am zis.

În mijlocul mulţimii, am auzit glasul cumpătat al lui Georg, ceea ce mi-a dat încrederea de care aveam nevoie ca să trec pragul. Mary-Kate m-a luat de mână şi mi-a strâns-o, în timp ce intram toţi trei.

Masa era complet ocupată şi am fost întâmpinată de o mare de feţe. Jack a vorbit primul:

— 'Neaţa, tuturor! Daţi-mi voie să v-o prezint pe mama mea, Mary. Poate că aţi mai auzit de ea...

A urmat o tăcere ciudată. Probabil că a durat doar câteva secunde, dar mie mi s-a părut o eternitate. Am simţit că mulţimea mă absorbea şi măsura, ca şi cum prezenţa mea era cumva greu de înţeles. Câteva dintre femei s-au uitat una la alta şi au zâmbit. Celelalte doar se uitau lung la mine, cu ochii mari şi cu buzele uşor întredeschise, ca şi cum ar fi fost copleşite. În orice caz, se părea că nimeni nu ştia ce anume să spună, aşa că am rupt tăcerea încordată:

— Bună ziua! Toată lumea îmi spune „Merry", ca în „Merry Christmas"[12]. Dacă vreţi, puteţi să-mi spuneţi şi voi la fel, aşa că...

De emoţie, mi-am recăpătat numaidecât accentul de West Cork. O femeie cu păr des, roşcat, care legăna un copil în poală, a fost prima care s-a ridicat în picioare. Era lesne de ghicit care dintre surori era. Avea pielea albă şi ochii mari,

---

[12] Crăciun fericit (în limba engleză în original). *Mary* şi *merry* (care înseamnă „vesel", „fericit") se pronunţă identic.

captivanţi, iar sprâncenele delicate şi pometii înalţi îi sporeau frumuseţea. Era limpede de ce Jack fusese fascinat de ea.

— Merry! Bună! Eu... noi, cu toţii... suntem foarte încântaţi să te avem la bord!

— Mulţumesc! E minunat că v-aţi dat atâta osteneală să mă aduceţi.

În acel moment, o altă femeie, cu ochii căprui şi cu părul negru, a început să aplaude. Aproape instantaneu, întreaga adunare a imitat-o. S-au ridicat apoi cu toţii, iar eu, fără să vreau, am râs drept răspuns la reacţia lor entuziastă. Georg, aflat în capul mesei, m-a privit lung şi a dat din cap. Oare vedeam o lacrimă în ochii lui? Nu se putea! Cert era că fiecare chip zâmbea, căldura autentică pe care o emanau acei oameni fiind cu adevărat încurajatoare.

O femeie înaltă s-a îndreptat spre mine. Am estimat că avea în jur de şaizeci şi cinci de ani. Era elegantă, cu trăsături puternice, acviline.

— Bună, Merry! Numele meu e Marina. Fetele – iartă-mă, aşa le spun eu – mă strigă „Ma". Eu le-am crescut. Nu pot să-ţi spun ce privilegiu e pentru noi faptul că ni te-ai alăturat! Ai făcut o mulţime de oameni incredibil de fericiţi şi de mulţumiţi, *chérie*!

— Ai accent franţuzesc?

— O, ce auz fin! Sunt franţuzoaică, dar ştii, poate, că locuiesc în Elveţia.

— Bineînţeles. Am auzit de fermecătoarea ta casă de pe malul lacului Geneva.

— *Oui, chérie!*[13] Trebuie să vii în vizită!

[13] Da, draga mea! (în limba franceză în original)

Entuziasmul acelei doamne m-a făcut să chicotesc fără să vreau.

— Haide, Ma, n-o speria, pentru numele Domnului! Dacă o ţii tot aşa, Merry o să sară peste bord şi o să înoate spre ţărm!

De data asta vorbise o femeie statuară, cu o piele frumoasă, neagră ca abanosul, şi cu o coamă încâlcită, puternic cârlionţată. Era izbitor de frumoasă şi aproape că mi-am pierdut cuvintele la vederea ei.

— Bună, eu sunt Electra! Mă simt onorată să te cunosc!

Ochii ei galben-aurii s-au uitat într-ai mei. Fără îndoială că ea era fotomodelul.

— A, desigur! Te-am văzut la televizor! De fapt, ai apărut recent într-o reclamă la un parfum?

Electra a chicotit şi a clătinat din cap.

— Probabil că da. Îmi pare rău că, înainte să avem ocazia să ne cunoaştem în persoană, faţa mea a încercat să-ţi vândă ceva la televizor.

— Ei, bine, pot să confirm că eşti la fel de frumoasă în realitate ca şi pe ecran!

— Eşti foarte amabilă. Ea e sora mea, CeCe, a spus Electra arătând spre o femeie corpolentă, cu ochi căprui, migdalaţi, şi cu păr scurt, tuns băieţeşte.

— Bună, Merry! Pot să-ţi spun că ai un nume grozav?

— Mulţumesc. Şi tu! CeCe, nu-i aşa?

— Da, prescurtarea de la „Celaeno”. E vina tatei că port numele ăsta, iar „CeCe” se pronunţă mai uşor.

În spatele ei se afla blonda zveltă care îmi amintea de Mary-Kate. Ne mai întâlniserăm la Claridge’s, bineînţeles, cu alt prilej. M-am uitat în ochii ei.

— Bună, Merry! a spus ea cu blândeţe. Ăăă...

— O, Doamne! am exclamat. Nimeni alta decât Lady Sabrina Vaughan! Ciudat să te văd aici! Ce mai face vicontele?

Faţa palidă a bietei fete a căpătat imediat o nuanţă roşiatică.

— Îmi pare nespus de rău, Merry! A fost ideea stupidă a caraghiosului meu de prieten, Orlando. E cam excentric. Pe toate planurile.

— E mult prea amabilă. Într-adevăr, e foarte caraghios! Am ghinionul de a fi fratele lui, a spus un englez cu accent şi înfăţişare elevate.

— N-ar fi trebuit să accept niciodată aşa ceva! a spus femeia cea blondă, întinzând mâna. M-aş bucura să putem s-o luăm de la capăt. Eu sunt Star! E prescurtarea de la...

— Asterope, am completat, strângându-i mâna. Cu toatele sunteţi botezate după Pleiade. Frumos!

— Da, ai perfectă dreptate. O, Doamne, în mod normal asta necesită destul de multe explicaţii! a spus Star.

— Ei, bine, cu mine aveţi noroc. Mi-am făcut teza de doctorat despre urmărirea lui Merope de către Orion. Şi nu-ţi face griji, Lady Sabrina, eşti iertată! Mă bucur s-o cunosc pe *adevărata* Star.

O altă figură familiară stătea în spatele ei.

— Salut din nou, Merry! a spus blânda Tiggy. Mă bucur să te văd!

S-a apropiat şi ne-am îmbrăţişat. Atunci când ne întâlnirăm la Dublin, felul ei blajin de a vorbi mă convinsese că familia ei nu-i pusese gând rău familiei mele.

— Bună, Tiggy! Mă bucur să te revăd, i-am răspuns.

Ea s-a uitat adânc în ochii mei.

— Uau, nu-mi vine să cred că eşti aici! Asta ar însemna foarte mult pentru tatăl nostru. Mulţumesc!

Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui Tiggy, acel moment ar fi devenit unul destul de stânjenitor, dar aura ei mângâietoare m-a convins. Şi, la fel ca înainte, m-am simţit întrucâtva conectată cu ea. Mă privea ca şi cum noi două am fi avut un secret pe care ceilalţi nu-l împărtăşeau.

— Cred că mai rămânem doar noi. Eu sunt Ally, iar ea e sora mea mai mare, Maia. Am vorbit la telefon de câteva ori.

— Bună, Ally, Jack mi-a povestit totul despre tine! am spus, aşteptând ca ea să roşească, ceea ce s-a şi întâmplat. Mă bucur să te cunosc, Maia!

— Suntem extrem de încântate, Merry! a spus Maia cu glas gâtuit. Scuză-mi emoţia, e un moment important pentru noi!

— Îmi imaginez. Cred că treceţi printr-o perioadă dificilă. Dar e foarte frumos că sunteţi cu toţii aici, am răspuns eu, adresându-mă tuturor, inclusiv celor care încă stăteau la masă. De fapt, în copilărie am avut mulţi fraţi. Dar nu i-am mai văzut de multă vreme.

— Cred că eşti flămândă, Merry! Haide să haleşti! a exclamat o femeie a cărei piele era maro precum coaja de nucă, de aceeaşi culoare cu cea a lui CeCe. Apropo, io-s Chrissie! E o plăcere să te cunosc!

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Mă bucur să avem pe cineva de la antipozi printre noi!

— Păi, nu? Deşi accentul tău arată că australienii n-au reuşit să te facă să pari de-a locului...

Am luat loc între Mary-Kate şi Jack. Masa era plină de farfurii cu pateuri, iar sub capacele de metal se găseau cârnaţi, şuncă, ouă şi tot felul de bunătăţi proaspăt pregătite. La micul-dejun, am făcut cunoştinţă cu un medic, moştenitorul unei uriaşe proprietăţi rurale din Scoţia, cu un autor brazilian, cu englezul educat care restaura o casă şi, ca

fapt divers, am aflat că Chrissie era o fostă înotătoare de performanţă, care îşi pierduse piciorul într-un accident.

— Merry, el e Miles! a spus Electra, arătând spre cel de lângă ea.

— De fapt, am avut deja plăcerea să ne cunoaştem azi-dimineaţă, după ce Georg m-a adus la bord.

— O, nu mi-ai zis nimic despre asta, Miles! a spus Electra, aruncându-i o privire feroce.

— N-ai întrebat! a răspuns el privind-o, aruncându-i un zâmbet larg şi făcându-i cu ochiul, ceea ce a avut un efect dezarmant asupra Electrei. În sfârşit, ai reuşit să dormi bine, Merry?

— Minunat, mulţumesc!

Până când am reuşit să termin de mâncat, capul mi se învârtea de atât tumult. În cele din urmă, am reuşit să bâigui:

— Vai, să nu vă supăraţi că vă spun, dar parcă suntem într-unul dintre vechile romane ale Agathei Christie, cu atâtea personaje interesante laolaltă!

— *Crimă pe Titan!* a chicotit Mouse.

Star a ţâţâit din buze şi şi-a dat ochii peste cap.

— Nu eşti în pericol, Merry!

— Mă mir doar că Georg te-a convins să vii, a spus CeCe.

Am aruncat o privire spre bărbatul aşezat în capul mesei. Mă fixa cu privirea, anticipându-mi răspunsul.

— Păi, mi-a spus cât v-aţi străduit voi, fetelor, să mă găsiţi şi prin ce momente groaznice aţi trecut. A fost foarte convingător.

— Da, dacă vrea, poate. La urma urmei, e avocat. Nu-i aşa, Georg? l-a tachinat Electra.

— După cum ştiţi, mă aflu aici ca să îndeplinesc dorinţele tatălui vostru, chiar dacă el nu e cu noi. Ştiam că, dacă se

confirma cine e Merry, el ar fi făcut orice ca s-o aducă la bord, a răspuns Georg pe un ton calm.

CeCe mi s-a adresat din nou:

— Mai mult ca sigur, ţi-a spus ceva care te-a făcut să te răzgândeşti, nu-i aşa? Pentru că înţeleseserăm cu toatele că nu voiai să vii...

— CeCe! a întrerupt-o Ally.

— Nu, vreau să spun că e firesc că n-ai vrut să vii, Merry! Ce mama naibii, eu n-aş fi fost deloc încântată dacă aş fi fost urmărită pe tot mapamondul de o gaşcă de necunoscute care susţineau că eram *sora lor dispărută*!

La masă s-a creat imediat o tensiune tacită, iar eu n-am putut să-mi dau seama dacă asta fusese intenţia lui CeCe.

— Ce s-a schimbat? Asta-i tot ce întreb! a conchis ea.

I-am mai aruncat o privire lui Georg. El le-a trecut în revistă cu privirea pe toate surorile, iar apoi s-a uitat la toţi ceilalţi de la masă, în timp ce ploua cu întrebări.

Star i-a aruncat surorii ei o privire serioasă, ceea ce a făcut-o pe CeCe să tacă.

— Te rog s-o ierţi pe CeCe, nu prea ştie să filtreze ce-i iese pe gură, nu-i aşa, Cee?

— Îmi pare rău. Am fost nepoliticoasă? Probabil că da. Îmi cer scuze, Merry! Doar că...

— Poftim? Te rog, nu-ţi face griji, nu mă superi! Poţi să mă întrebi ce vrei! am liniştit-o eu.

— Cred că Georg ne ascunde ceva, a îndrăznit să spună CeCe.

În mod aproape comic, toate capetele s-au întors spre bărbatul din capul mesei.

— Rory! Haide, bătrâne, parcă mi-ai promis că mă duci sus, ca să arunc o privire la punte, nu? a intervenit Mouse, cu

tact. Vii şi tu, Valentina? Sunt sigur că, dacă ne purtăm frumos, căpitanul Hans ne-ar lăsa chiar să stăm la cârmă!

Cei doi copii, deloc conştienţi de atmosfera tensionată care se înstăpânise rapid, au ţopăit în spatele lui Mouse, care se bucura, cred, să plece de la masă.

— Te rog să continui, CeCe! Cum adică „ascunde ceva”? a răspuns în cele din urmă Georg.

— Ce crezi că vreau să spun, Georg? Ai coordonate gravate în sfera armilară a lui Pa fără ca noi să ştim. Se pare că sunt acolo de mult timp. Apoi dispari câteva săptămâni, imediat ce ne-ai făcut să alergăm în jurul lumii încercând s-o găsim pe sora dispărută. Maia şi Ally ne-au povestit despre discuţiile tale misterioase la telefon. Iar ieri ai fugit, practic, de pe *Titan,* ducându-te la Dublin ca s-o târăşti pe biata Merry la bordul unui iaht pe care ea deja spusese clar că nu dorea să se afle!

Buimăceală şi tăcere. În timp ce aşteptam răspunsul lui Georg, Mary-Kate şi-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Of! Mulţumesc pentru sinceritate, CeCe! Aşa vedeţi voi treaba? Credeţi că vă ascund diverse lucruri într-un fel sau altul?

— Haide, Georg! Mereu ne-ai ascuns lucruri! a spus şi Electra. Pentru început, moartea lui Pa. Ai făcut în aşa fel să nu ne spui decât după înmormântarea aceea discretă. Pe urmă, sfera armilară, coordonatele, scrisorile de la Pa. Întotdeauna ai ştiut mai multe decât noi, deşi cică am fi fiicele lui. Iar noi ne-am consolat, pur şi simplu.

Marina – Ma – a luat apoi cuvântul:

— *Chérie,* te rog, nu te supăra pe Georg! Nu cunosc om mai dedicat meseriei şi mai loial. Crede-mă, a ajuns să vă iubească pe fiecare în parte la fel de mult ca şi mine.

— Mersi, Marina! Dar nu-i nimic. Le înţeleg frustrarea, a suspinat Georg.

— Georg, să n-ai impresia că trebuie să te justifici, a spus Ally pe un ton calm. Trăim cu toţii o mare emoţie şi trebuie să facem tot posibilul ca să-l cinstim pe Pa printr-un comportament care i-ar fi plăcut. Mai ales că ni s-a alăturat şi sora dispărută!

A făcut semn spre mine şi am încercat să-i zâmbesc cât am putut de înţelegător. Însă adevărul era că simţeam numai goluri în stomac.

— Îmi pare rău, Ally, n-am vrut să par frustrată! Doar că uneori parcă sunt cu trei paşi în urma celorlalţi. Şi era tatăl *nostru,* ştii? a spus CeCe.

— Înţeleg, Cee. Poate că discutăm mai târziu despre asta, a răspuns Ally.

— Da, sigur! Îmi cer scuze de la voi toţi. N-am vrut decât să spun că e minunat că te afli printre noi, Merry. Cumva, am crescut toată viaţa cu tine. Erai o poveste. Un basm. Şi totuşi, iată-te!

— Da. Şi în tot acest timp, nici măcar n-am ştiut că lipseam! am spus, încercând cu disperare să destind atmosfera încărcată.

— Cred că am vrut doar să ştiu cum ai dispărut de fapt, a continuat CeCe, care nu se lăsa cu una, cu două. La asta mă referem atunci când am spus că Georg ne ascunde ceva. Cred că ştie exact cum ai dispărut. Şi poate că ţi-a spus aseară. De aceea te-ai hotărât să vii. Sunt doar supărată că nu ne-a spus şi nouă.

CeCe părea cu adevărat dezumflată.

— CeCe! Chiar trebuia să spui asta? Te rog! a certat-o Star pe sora ei. Îmi pare foarte rău, Merry!

— Of, am murmurat eu, calm, înţeleg de ce eşti supărată, CeCe. Dar îţi jur că Georg nu mi-a spus cum am ajuns să fiu „sora dispărută”. Totodată, te asigur că nici eu nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

M-am uitat la Georg, cerând ajutor.

— Fetelor, a început el, tatăl vostru era clientul meu. Credeţi-mă că *personal* nu v-am ascuns şi nu v-aş ascunde informaţii, a continuat, suspinând adânc. Totuşi, e adevărat că uneori am fost responsabil de respectarea unor instrucţiuni stricte pe care el le-a impus înainte să moară. De pildă, pentru tatăl vostru era foarte important ca voi să puteţi alege să descoperiţi sau nu adevărul despre familiile voastre biologice. Aşadar, deşi e adevărat că ştiam, de pildă, de unde veneaţi, nu era treaba mea să divulg informaţiile. După cum spune Ma, ţin foarte mult la voi.

M-am uitat la bietul Charlie Kinnaird. Arăta de parcă ar fi vrut să-l înghită pământul. Mi-era milă de el. Nu se afla acum printre britanicii lui, care preferau să se arunce peste bord decât să suporte o confruntare ca urmare a exprimării adevăratelor sentimente. Floriano sau Miles nu se simţeau atât de penibil, ci erau amândoi absorbiţi de acea discuţie, ca şi cum ar fi urmărit o piesă de teatru.

— Trebuie să mă credeţi o dată pentru totdeauna: indiferent de secretele pe care le-a păstrat tatăl vostru, ele au fost păstrate ca să fiţi protejate, a continuat Georg.

— Cum adică? De ce trebuie să fim protejate? a întrebat Star.

— Linişteşte-te, Star! a rugat-o Maia. Cred că Georg încearcă să spună că Pa a vrut să se asigure că cineva o să aibă grijă de noi toţi după moartea lui.

— Da, a continuat Georg, dar şi în timpul vieţii! Există motive pentru care-l cunoşteaţi atât de bine ca tată, dar nu

ştiaţi mare lucru despre viaţa pe care o ducea atunci când nu era la Atlantis.

Am observat că Ma i-a aruncat lui Georg o privire în care se citea limpede angoasa.

— Ce vrei să spui, Georg? a întrebat Maia.

El a clătinat din cap, consolându-se, parcă, la gândul că trenul care gonea pe şine nu mai putea frâna.

— Spun doar că nimeni n-a fost mai apropiat de Pa Salt decât voi, cele şase fiice ale lui. I-aţi văzut bunătatea, căldura, pasiunea pentru umanitate... şi dragostea de viaţă. Voi înşivă sunteţi rezultatele acestora.

— Continuă! l-a îndemnat CeCe.

— Cu toate astea, copilăria voastră a fost una neobişnuită. Ştiu că majoritatea aţi observat ce ciudat era că tatăl vostru a căutat să adopte şase fete din diferite colţuri ale lumii. În acelaşi timp, poate că vă întrebaţi de ce nu s-a însurat, în ciuda faptului că avea un potenţial superb – era sufletist, chipeş şi cu o situaţie financiară bună. Motivele nu v-au fost niciodată explicate pe deplin. Pentru siguranţa voastră.

— Georg, nu înţelegem! Te rog să nu mai vorbeşti în dodii, a spus Ally cu fermitate.

— Există o cauză pentru orice în viaţă, fetelor! Încerc doar să vă explic că, în cazul în care vi se pare că traiul vostru sau orice comportament al meu după moartea tatălui vostru au fost neobişnuite, există o logică pentru toate astea.

Încordarea celor de la masă se transformase în nelinişte. Nu ştiam unde bătea Georg, dar bănuiam că destul de curând urma să am un rol de jucat.

— Tatăl vostru a creat un refugiu pentru familia lui, unde putea să vă asigure protecţia şi bunăstarea. Iată motivul pentru care a construit Atlantis – un colţ idilic în univers, în

care eraţi izolate de realităţile crude ale vieţii. Acolo putea să aibă grijă de voi, să vă educe şi să vă ofere toată dragostea pe care şi-ar fi putut-o dori orice copil. De-asta ne-a angajat pe mine, pe Marina şi pe Claudia. Lumea lui Pa Salt a fost creată pentru voi, copiii lui.

— Georg, orice încerci să zici, zi mai repede! a cerut Maia.

— Îmi cer scuze! Vreţi răspunsuri. Ei, bine, poate ar trebui să începem cu numele lui. Pa Salt. Aşa i-aţi spus cu toatele, atât timp cât aţi fost în grija lui. Într-adevăr, aşa-i spuneau aproape toţi oaspeţii de la Atlantis. Acelaşi lucru era valabil şi pentru profesorii, pentru prietenii voştri... el era „Pa Salt" pentru toţi cei din jurul lui.

— Da. Era doar... Pa, a murmurat Tiggy.

— Da, a continuat Georg. Aşa a vrut el.

— Îmi amintesc că l-am întrebat de multe ori despre asta, a spus CeCe încruntându-se. Râdea şi spunea: „Ştii cum mă cheamă! Pa Salt".

— Ori de câte ori trebuia să-i trecem numele pe un formular oficial, ne spunea doar să scriem „domnul D'Aplièse", şi-a amintit Star.

— Da, aşa-i. De aceea nu vreau să vă... reproşaţi că nu v-aţi pus niciodată problema că era oarecum ciudat.

— O, Doamne, a gemut Electra, nici măcar nu-i ştiam numele! Cea mai importantă persoană din vieţile noastre – şi nici măcar nu-i ştiam numele...

— Îţi spun încă o dată că nu trebuie să-ţi reproşezi nimic, Electra! Asta şi-a dorit el. Tatăl vostru a vrut să fie aşa, a încercat Georg s-o liniştească. El şi lumea pe care a construit-o au meritul că n-aţi avut niciodată dorinţa arzătoare de a-i pune pe deplin la îndoială.

— Georg, ne sperii! Cum îl chema pe Pa?

Georg s-a uitat la mine şi a dat din cap, conspirativ. Se părea că venise momentul meu. Am tras aer adânc în piept şi mi-am luat inima-n dinţi.

— Atlas, am murmurat blând. Cred că îl chema Atlas.

S-au întors cu toţii spre mine. M-am uitat în ochii surorilor şi se vedea că ele îşi doreau cu disperare să afle mai multe.

— Floriano, Charlie, Miles, Chrissie, v-ar deranja dacă ne lăsaţi puţin singure? a întrebat Maia după o clipă.

— O, Doamne, bineînţeles! Absolut! Vă lăsăm să discutaţi. Tiggy, strigă-mă dacă ai nevoie de ceva!

Charlie s-a ridicat cu viteza fulgerului şi a ieşit numaidecât pe uşile salonului.

— Eşti bine, mamă? m-a întrebat Jack, aplecându-se spre mine.

— Da, mulţumesc, dragul meu! Tu şi sora ta puteţi merge. Mă descurc.

— Eşti sigură? Dacă ai nevoie de noi, ne găseşti pe puntea de la pupa.

Jack şi Mary-Kate s-au ridicat amândoi şi au plecat. Au rămas doar Ma, Georg şi surorile.

— Îmi pare rău, Merry! Ce spuneai? a întrebat Maia.

— Da, era vorba despre tatăl vostru. Numele lui era Atlas.

Fetele s-au uitat la mine cu zăpăceală şi suspiciune. În afară de Tiggy, care avea un mare zâmbet pe faţă. Am păstrat contactul vizual, iar ea a dat din cap în semn de susţinere.

— Nu-i cine ştie ce că am descifrat anagrama, a spus Ally. „Pa Salt”, a zis ea în timp ce mâzgălea pe un şerveţel. Conţine literele din Atlas. Şi încă un „p”.

— Ce reprezintă „p”-ul? După cum ne-am obişnuit, ar fi fost ieşit din comun ca Pa să fi făcut ceva la întâmplare, a spus Star.

— Cred că pot răspunde eu la această întrebare..., a intervenit Ma. „P”-ul vine de la „Pleiade”.

— Marina are dreptate, a confirmat Georg.

— Presupun că se dezleagă un mister destul de mare – numele noastre, a zis Maia. Fiicele lui Atlas.

— Parcă îmi amintesc de ce i se spunea „Pa Salt”: fiindcă Maia spunea că întotdeauna mirosea a mare. A inventat el asta? a întrebat Electra.

— Sincer vorbind, nu ştiu, a răspuns Maia. Am luat-o pur şi simplu de bună.

— Ca noi toate, a adăugat Ally. Dar, Merry, spune-ne mai multe! De unde ştii numele tatălui nostru?

— Mi-a scris o scrisoare.

— O scrisoare?

— Întocmai. După ce Georg a venit aseară la Dublin şi m-a convins să iau avionul şi să vin la voi, mi-a dat un pachet în timpul zborului. În pachet se aflau o scrisoare şi un jurnal.

Vorbeam încet şi prudent, ca să nu omit vreun detaliu sau să greşesc ceva.

— Scrisoarea era de la Pa? a întrebat Star.

— Da. Am dreptate să cred că voi toate aţi primit o scrisoare de la el? am întrebat, iar ele au încuviinţat din cap. Ei, bine, şi eu am primit una. După cum vă puteţi imagina, totul e foarte stresant pentru mine, mai ales după ce mai devreme ai vorbit cu atâta... patimă, CeCe.

Am observat că unele dintre ele i-au aruncat o privire surorii lor, care se uita în pământ. Mi-am vârât mâna în geantă şi am scos scrisoarea şi portretul mamei. În timp ce le puneam pe masă, am remarcat cât de tare îmi tremurau mâinile.

— Te rog, Merry, n-ai de ce să te stresezi! Vrem doar să ştim ce se întâmplă, a spus Ally, încercând să mă liniştească.

— În primul rând, aş vrea să vă arăt un desen.

L-am ridicat, ca să-l vadă cu toatele.

— Vai, Merry...! Ştiam eu că îţi recunosc faţa de undeva, a spus Star. Ştie toată lumea ce se vede în desen?

— Scuzaţi vocabularul, dar *să-mi bag picioarele*! a adăugat Electra. Desenul ăsta a fost expus în biroul lui Pa de când mă ştiu!

— Şi eşti tu! În desenul ăsta în cărbune erai tu! a exclamat CeCe.

— De fapt, nu e portretul meu. Dar sunt de acord cu tine, asemănarea e stranie. Georg mi-a confirmat aseară că e portretul mamei mele. Vederea lui a stârnit în mine o reacţie emoţională, primară, am mărturisit eu.

— Portretul pe care Pa l-a ţinut în biroul lui în toţi aceşti ani e al mamei tale... a spus Maia, uitându-se cu ochi mari la surorile ei.

Am simţit că începuseră să facă legătura.

— Mi-am dat seama că, în decursul ultimului an, portretul a dispărut la un moment dat din biroul lui. Asta explică misterul, a spus Ally întorcându-se spre Georg. Tu l-ai luat şi ai făcut acea copie ca să ne ajuţi s-o găsim pe Merry?

Georg a încuviinţat din cap.

— Să presupun că încă ai originalul pe undeva? a întrebat CeCe.

Georg a tăcut preţ de o clipă, iar apoi a răspuns:

— Da, ştiu unde e originalul.

Am preluat ştafeta:

— În realitate, fetelor, am venit aici atât pentru mine, cât şi ca să vă însoţesc pe voi în călătoria asta. Vreau să-mi descopăr adevărata obârşie, o enigmă care începe cu tatăl

vostru. Iar Georg mi-a spus clar că, în ceea ce priveşte viaţa lui Pa Salt, se pare că ştiţi la fel de puţine ca mine.

— Aşa se pare, a mormăit Electra.

— A fost tatăl *vostru*. V-a crescut, iar voi l-aţi iubit. Şi de aceea sper să-l putem cunoaşte împreună! am spus eu, după care am scos scrisoarea din plic. S-o citesc?

Au încuviinţat cu toatele, pline de entuziasm.

Draga mea fiică...

Am lăsat scrisoarea din mână şi mi-am întors privirea spre fete. Tiggy a venit la mine şi m-a strâns în braţe cu putere.

— Mi s-a părut că-l simt aproape, a spus ea. Dar pe tine te simţeam.

— N-a mers nimic prost în procesul de adopţie. Tu erai *a lui*... a şoptit Maia.

— Eşti sânge din sângele lui Pa, Merry! E uimitor! a adăugat Ally.

— În tot acest timp, avea o fiică *adevărată*! a spus CeCe.

— Nu, ăsta nu-i cuvântul potrivit, CeCe! a spus Georg pe un ton vehement, avocatul din el ieşind la iveală. Aţi fost toate fiicele lui adevărate şi v-a iubit ca şi cum aţi fi fost sânge din sângele lui. Sper sincer că nici una dintre voi nu contestă asta.

— Nu, bineînţeles că nu! a răspuns Star.

S-a lăsat tăcerea, surorile încercând să priceapă. Electra a vorbit prima:

— Aşadar, Pa Salt are moştenitori! Ce nebunie!

— Mi se pare minunat, a spus Tiggy cu blândeţe. Şi ochii tăi, Merry! Acum văd că sunt ai lui Pa.

— O, Doamne, ai dreptate, *chérie*! a exclamat Ma, cu gura căscată de uimire.

— Probabil că ai devenit „sora dispărută” fiindcă mamei tale i s-a întâmplat ceva, a presupus Star. Probabil că Pa v-a pierdut pe amândouă în acelaşi timp. Ce trist!

Şi-a dus mâna la gură.

— Dar el nu s-a lăsat, a adăugat Georg. Şi-a dedicat întreaga viaţă căutării. În realitate, ăsta era motivul pentru care pleca atât de des.

— Credeam că se ducea foarte des la muncă, a spus CeCe.

— Tatăl vostru se pensionase de multă vreme. A făcut toţi banii în tinereţe. În timp, acţiunile şi dobânzile au crescut şi el a făcut o avere.

— Cu ce se ocupa, Georg? De fiecare dată când îl întrebam, ne spunea ceva vag despre investiţii şi finanţe, până când ne plictiseam şi o lăsam baltă.

Georg s-a uitat la mine şi am priceput, aşa că am spus:

— Aşadar, Atlas mi-a încredinţat jurnalul lui, iar în scrisoare îmi cere să vă destăinui ce aflu după ce-l citesc. Totuşi, în ciuda unor astfel de instrucţiuni, nu cred că e dreptul meu să-i cunosc povestea înaintea fiicelor pe care le cunoştea, am explicat, făcând un gest către Georg. De aceea, am cerut ca jurnalul să fie copiat în şase exemplare. Dacă vreţi şi voi, putem să-i aflăm povestea în acelaşi timp.

După o pauză, Ally a luat cuvântul:

— Mulţumesc, Merry! Eşti incredibil de generoasă!

— Mi-aş dori să ne povestească toate astea el însuşi, a adăugat cu tristeţe Electra.

— După cum ziceam mai devreme, totul a avut un motiv. Atlas a fost cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată. A păstrat secretul originii lui Merry ca să vă asigure protecţia, a afirmat Georg.

— O tot ţii cu protecţia şi siguranţa, dar habar n-am la ce te referi! În copilărie, nici măcar o singură dată nu m-am simţit ameninţată, a spus Maia.

— Asta înseamnă că planul lui a funcţionat.

— Ce plan? Serios vorbind, vreau nişte răspunsuri acum!

Nu prevăzusem că Maia avea să fie prima soră care să ridice tonul.

— Georg, am intervenit eu iute, ai reuşit să faci copiile jurnalului?

— Da, Merry, sunt la parter.

— Ai vrea să le aduci sus şi să le împarţi? Cred că o să ne simţim cu toţii mult mai bine dacă o să ţinem în mâini ceva concret, am adăugat, hotărâtă.

Avocatul a încuviinţat din cap şi, în momentul în care a trecut pe lângă Ma, am observat că ea l-a apucat şi l-a strâns de mână. Era limpede că amândoi aşteptaseră acea clipă.

— În excursia asta, trebuia să-l comemorăm pe Pa. În schimb, am senzaţia că nici măcar nu l-am cunoscut, a murmurat Electra, cu privirea plecată.

— *Lumea* pe care a creat-o pentru noi..., a spus CeCe, ...de ce n-am pus-o mai mult la îndoială? Nici una dintre noi nu-i proastă, da? s-a întrebat ea retoric, iar apoi s-a emoţionat, a oftat şi a pufnit-o plânsul, drept pentru care Star s-a ridicat, s-a dus la ea şi a cuprins-o cu braţul. Îmi pare rău, fetelor! Sunt doar obosită. În ultimul an, ne-am maturizat cu toatele foarte repede. Să învăţăm să trăim fără Pa, să călătorim prin lume, să ne găsim familiile biologice – a fost o nebunie! Credeam că în excursia asta avem ocazia să ne luăm rămas-bun de la Pa şi apoi să începem un nou capitol. Dar ce să vezi? Nu s-a terminat! Sunt pur şi simplu epuizată...

Discursul ei a avut acelaşi efect asupra celorlalte. Se vedea că erau de acord cu sora lor. M-am foit pe scaun.

— Fetele mele..., a început Ma. Fetele mele frumoase, talentate şi bune! Îmi pare rău că vieţile voastre au fost atât de pline de drame în ultima vreme! Aţi trecut printr-o suferinţă atât de mare în ultimul an! Dar nu uitaţi că, totodată, aţi avut şi de câştigat.

Am observat cum se uitau surorile la ea. Dintr-odată, femeile adulte din faţa mea au redevenit copii, speriate şi în căutare de mângâiere părintească. Ma a reluat:

— Ştiţi ce cred eu? Cred că vieţile noastre sunt ca nişte bătăi de inimă afişate pe un monitor. Urcă şi coboară. Şi ce vă spune asta? Că sunteţi *în viaţă,* dragele mele! a exclamat ea, iar una sau două dintre surori au zâmbit. Dacă fiecare dintre voi ar avea o existenţă monotonă şi plictisitoare, atunci linia n-ar urca şi n-ar coborî. Ar fi nemişcată! Şi ce ar însemna asta? Că nu sunteţi deloc în viaţă! a continuat ea, făcând ca unele dintre zâmbetele surorilor să se transforme în chicoteli. Deci, vedeţi, mai bine să aveţi parte de o astfel de... emoţie în viaţă, decât să treacă zilele ca autobuzele, una după alta, la nesfârşit!

— Pa zicea că dacă vrei să-ţi trăieşti cele mai bune momente ale vieţii, trebuie să le cunoşti pe cele mai rele, a spus Tiggy.

— Aşa-i, *chérie*! O să aflaţi curând că el a trăit cele mai crunte momente posibile într-o viaţă de om. Dar şi pe cele mai bune, care au fost strâns legate de voi, copiii lui.

— Deci tu *şi* Georg îi cunoaşteţi trecutul, Ma? De ce ne-ai ascuns asta? a întrebat Maia.

— *Non!*[14] Ajunge! Nu-i vorba despre mine şi despre *monsieur* Hoffman, ci despre iubitul vostru tată şi despre calea pe care a vrut s-o urmaţi.

---

[14] Nu (în limba franceză în original)

— Îmi pare rău, Ma! a spus Maia, făcându-se mică.

— Vreau să vă spun cât de mândră sunt de fiecare dintre voi. Cu toatele aţi înfruntat evenimentele din ultimele douăsprezece luni cu un curaj, o hotărâre şi o înţelepciune care l-ar fi făcut foarte fericit pe tatăl vostru. Ştiu că o să continuaţi să fiţi femeile tolerante, generoase şi inteligente pe care tatăl vostru şi cu mine, dacă îmi permite-ţi să-mi asum o mică parte din merite, le-am crescut.

Efectul pe care acele vorbe l-au avut asupra surorilor a fost impresionant. Din ce observasem până atunci, aş fi putut paria că Ma era genul de om care îşi alegea cu grijă momentele în care să-şi afirme autoritatea.

Ally a rupt tăcerea:

— Merry, ştiu că vorbesc în numele tuturor atunci când spun că suntem cu adevărat foarte fericite şi mândre că eşti aici! Iartă-ne dacă ne lăsăm întrucâtva copleşite de emoţii.

— Nu-i nimic. Dacă înţelege cineva ce anume simţi în momentul în care ţi se întoarce lumea cu susul în jos, eu sunt aceea.

Georg s-a întors din salon cu teancul de pagini peste care se afla jurnalul original, jerpelit şi legat în piele.

— Şase cópii şi originalul!

A aşezat câte un exemplar în faţa surorilor şi apoi mi-a dat jurnalul.

— Vai, e de-a dreptul enorm! a spus Star. Cred că are sute de pagini!

A ridicat exemplarul de pe masă şi s-a uitat la el, iar eu am spus:

— Nu te înşeli. Să ştiţi că am citit o parte. Dar nu foarte mult. Sunt încă la copilăria lui Atlas. Până acum, povestea e destul de interesantă, recunosc.

— Nu mă mir, a spus Tiggy zâmbind.

— Textul are şi o latură educativă. Dacă stau să mă gândesc, trebuie să pun Rio pe lista de locuri pe care vreau să le vizitez.

— Poftim? a făcut Maia, aplecându-se spre mine.

— Scuze, gândeam cu voce tare! Jurnalul începe cu întâlnirea dintre Atlas şi autorul statuii *Hristos Mântuitorul*. O întâmplare cu totul neobişnuită! am adăugat, iar Maia a rămas mască. Scuze, e important? am întrebat, mirată.

— S-ar zice că da, a răspuns Ally. Asistentul lui a fost străbunicul Maiei.

Ca şi Maia, am înmărmurit.

— Glumeşti? Laurent... şi mai cum?

— Brouilly, a îngăimat Maia.

— Vai... E incredibil! Îmi pare foarte rău, Maia, n-am vrut să stric surpriza!

— Nu, nici vorbă. E... uluitor! a spus ea, clătinând încet din cap.

Am observat că surorile se priveau entuziasmate una pe alta.

— Aşa e tot jurnalul? a întrebat Electra. O să aflăm de ce a ales Pa să ne adopte? Georg?

— Trebuie să citeşti ca să afli, a răspuns el cu stoicism.

Tiggy a bătut din palme şi a întrebat:

— Bine, cum facem? Vreţi să citim împreună?

Maia a fost prima care a răspuns.

— Nu. Cred că aş vrea să fiu singură, ca, pe măsură ce aflu, să meditez la cele citite. Voi ce părere aveţi?

— Cred că e o idee bună, Maia, a răspuns Ally. Se pare că în croaziera asta n-o să petrecem prea mult timp în jacuzzi, ci o să ne îngropăm capul în povestea vieţii lui Pa.

S-a auzit un murmur de asentiment.

— Eu nu pot citi atât de repede ca voi, a spus CeCe, precaută. Mai ales dacă sunt presată. Dislexia mea face ca literele să se amestece între ele, a adăugat ea, plecându-şi privirea.

— Of, îmi pare rău, CeCe! Vrei să citim împreună? Nu m-ar deranja să citesc cu voce tare.

CeCe i-a aruncat un zâmbet recunoscător.

— Mersi, Star, ar fi minunat! Dar aş vrea să fiu sigură că nu te deranjează.

— Nu fi fraieră, bineînţeles că nu!

Ally s-a ridicat.

— Atunci, am stabilit! Avem trei zile la dispoziţie, suficient timp ca să-l citim pe tot.

— Parcă se potriveşte, nu? a spus Electra. Până să apucăm să ne luăm rămas-bun de la Pa, o să ştim cine a fost el cu adevărat.

CAPITOLUL 11

Maia a pornit spre puntea secundară. Încă de când Merry dezvăluise că Brouilly apărea în jurnal, gândurile nu-i dădeau pace. Care era legătura cu Pa? Îşi amintea de călătoria iniţiatică pe care o făcuse cu un an în urmă. Piesele puzzle-ului ei biologic fuseseră asamblate strună şi era pe deplin conştientă de moştenirea genetică ce o înzestrase cu părul şaten închis şi strălucitor şi cu pielea nepătată, arămie ca mierea. Dar Maia începea să-şi dea seama acum că imaginea era incompletă. De ce alesese Pa s-o salveze tocmai pe ea? Şi cum de ştia el atât de multe despre istoria familiei ei? Maia l-a găsit pe Floriano lăfăindu-se într-un fotoliu de piele din colţul sălii de lectură, cu o carte în mână. I s-a pus un gol în stomac. Îi amintea de Pa, care obişnuia să petreacă foarte mult timp în acel loc anume. Camera era, fără îndoială, unul dintre locurile ei preferate de pe întreg iahtul – pe fiecare perete se afla câte o mare bibliotecă ale cărei rafturi erau făcute pe comandă şi care erau ticsite cu o selecţie eclectică de volume, preferatele lui Pa. Maia îşi amintea de veri nesfârşite şi luxuriante, în care alegea romane şi se retrăgea pe puntea însorită, ca să petreacă o zi citind sub razele aurii. A închis ochii şi a inhalat mirosul dulce, de mosc, al cărţilor. Nu se schimbase nici un pic de când avea zece ani şi cărţile de acolo îi stârniseră curiozitatea pentru prima dată. S-a lăsat purtată de amintiri în trecut.

— Pa? întrebase Maia, fără să dorească să-l întrerupă pe tatăl ei, adâncit în *Mizerabilii* lui Victor Hugo.

El îşi ridicase privirea la fiica lui.

— Maia, draga mea! Îţi place croaziera?

— Da, Pa, mulţumesc! Dar am terminat cartea. Pot să iau una de pe rafturile tale?

Pa se luminase la faţă.

— Bineînţeles, *petite princesse*! Nimic nu m-ar face mai fericit, spusese el ridicându-se, luând-o de mână şi conducând-o la cel mai mare dintre rafturi. Aici ţin beletristica!

— Poveştile inventate?

— Of, draga mea, nu există poveşti inventate! Toate s-au întâmplat odată ca niciodată.

— Vorbeşti serios?

— O, eu aşa zic! a răspuns el, aruncând o privire la exemplarul lui ponosit din *Mizerabilii,* despre care Maia îşi dădea prea bine seama că fusese citit de o groază de ori. Până la urmă, cineva le scrie! Ia spune-mi, ce-ţi doreşti?

Maia s-a gândit.

— Cred că o poveste de dragoste. Dar să nu fie plictisitoare.

— Hmmm..., o alegere înţeleaptă, într-adevăr! Însă îmi testezi talentul de bibliotecar. Ia să văd..., murmurase el, pornind apoi să se plimbe pe lângă rafturi, să-şi treacă degetul peste rândurile de cărţi pe care le acumulase de-a lungul anilor şi oprindu-se în cele din urmă. Aha, desigur! exclamase, luând cartea de pe raft, privind coperta şi zâmbind. *Fantoma de la Operă,* de *monsieur* Gaston Leroux!

— Fantoma?! Sună înspăimântător, Pa!

— Îţi jur că e o poveste de dragoste. O să-ţi placă, sunt sigur. De fapt, dacă nu-ţi place, poţi să mă arunci în piscină!

Maia râsese, iar Atlas îi dăduse cartea.

— A, nu! se răzgândise el. Îmi pare rău, draga mea, dar exemplarul ăsta e în limba engleză. Dă-mi voie să văd dacă am şi în franceză.

— Nu-i nimic, Pa, aş vrea s-o citesc în engleză.

— O, Doamne, eşti curajoasă, într-adevăr! Chiar nu vrei să găsesc o versiune în franceză? Eşti în vacanţă, până la urmă, nu-i nevoie să înveţi dacă nu vrei.

— Nu mă simt ca şi cum aş învăţa. Îmi place.

— Foarte bine, mica mea prinţesă!

Vocea lui Floriano a răzbătut până la ea.

— Maia? Te simţi bine? a întrebat-o el, privind-o din locul în care stătea.

— Scuze! Da, mă simt bine. Eram în lumea mea. Unde-i Valentina?

— Ma i-a dus pe ea şi pe micul Rory să înoate. Haide, stai cu mine! Povesteşte-mi ce s-a întâmplat sus! Ce-i cu teancul ăsta mare de hârtii? a întrebat el luându-i paginile din mână şi aşezându-le pe măsuţa veche de stejar.

Maia l-a pus la curent cu discuţiile de dimineaţă.

— *Meu Deus!*[15] Sunt foarte multe de cuprins cu mintea! Cum te simţi?

— Bine, cred. Merry e de-a dreptul minunată şi chiar nu înţeleg cum de se ţine atât de bine în vria asta. *Se vede* că e fiica lui Pa!

— Şi jurnalul... ziceai că îl pomeneşte pe Laurent Brouilly? E posibil ca Pa Salt să-l fi cunoscut?

— Se pare că da.

— Atunci, ce cauţi aici? De ce nu citeşti?

Floriano a făcut un gest spre una dintre canapelele de catifea albastră din mijlocul camerei.

— S-ar putea ca spusele mele să sune ciudat, dar am emoţii. Dacă descopăr ceva supărător? Nu ştiu, Floriano...

[15] O, Doamne! (în limba portugheză în original)

Dacă se dovedeşte că Pa era un fel traficant internaţional de droguri?

Floriano şi-a pus o mână în poala ei.

— Înţeleg. Deşi nu ştiu câţi dintre traficanţii internaţionali sunt împătimiţi după operele lui Shakespeare şi Proust.

El s-a uitat în jur, iar Maia a suspinat.

— Da, dar înţelegi ce vreau să spun.

— Bineînţeles. Însă tu ai mai pătruns în beznă fără o lumânare, ca la sfârşitul călătoriei să găseşti o lumină. Zău că n-ai cum să te plictiseşti în familia D'Aplièse!

— Aici ai dreptate. Ai fi preferat să găseşti pe cineva care să trăiască într-o *fazenda*[16] liniştită, cu patru găini, un câine şi o bunică bolnavă?

Floriano a râs.

— Draga mea Maia, n-aş schimba nimic! Nu uita că eu am fost cel care te-a încurajat să te întorci la casa familiei Aires-Cabral. Şi tot eu sunt cel care îţi spune acum că, indiferent de ceea ce urmează să descoperi în jurnal, o să găseşti consolare după ce afli legătura pe care a avut-o tatăl tău cu Brazilia. Ce ar crede cititorii mei dacă le-aş oferi o poveste spusă doar pe jumătate?

Apoi Floriano a pus mâna pe abdomenul Maiei, s-a aplecat şi i-a şoptit:

— Nu uita, ca să ai speranţă pentru viitor, trebuie să priveşti spre trecut.

Maia s-a liniştit imediat, firea dezinvoltă a partenerului ei oferindu-i ancora de care avea nevoie ca să se cufunde din nou în trecut.

---

[16] Fermă, plantaţie (în limba portugheză în original)

— Apropo, a adăugat el, când le spunem? Ştiu că ai discutat cu Ally, dar sunt sigur că surorile tale o să înceapă să se întrebe de ce ai trecut de la vin la apă.

— Of, m-am gândit să fac anunţul în timpul călătoriei ăsteia, dar acum se întâmplă altele... Te superi dacă mai aşteptăm puţin?

— Bineînţeles că nu, draga mea! Fac cum zici tu, s-a învoit el, aplecându-se şi sărutând-o. Mă bucur că micuţul nostru o să ştie fără putinţă de tăgadă cine e bunicul lui.

— *Al lui?* Ce te face să fii atât de sigur că o să fie băiat?

Floriano a chicotit şi a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greşit! Deşi, ce să zic, ar fi frumos să avem un mic *garoto*[17] care să ne împărtăşească durerea de a susţine echipa de fotbal Botafogo.

— De acord. M-aş mai destinde şi eu!

— Aşa-i. Cred că acum vrei să fii singură, ca să te apuci de jurnal.

— Mulţumesc, Floriano!

— Pentru puţin. Nu uita că, dacă ai nevoie de mine, sunt pe aproape.

Floriano s-a îndreptat spre uşa dublă, care era deschisă, a ieşit şi apoi a închis-o după el. Înainte să se îndrepte spre canapea, cu jurnalul în mână, Maia s-a uitat lung la camera goală. Liniştea, cu excepţia zumzetului surd al motoarelor, era exact ceea ce-i trebuia ca să se concentreze.

[17] Băieţel (în limba portugheză în original)

JURNALUL LUI ATLAS
1929

CAPITOLUL 12

Boulogne-Billancourt, Paris, Franţa

Monsieur Landowski a ţinut să iasă din atelier ca să ne întâmpine la întoarcerea de la conservator.

— Ei, bine? a întrebat el, părând sincer nerăbdător să afle.

— *Monsieur* Ivan l-a declarat pe Bo un succes şi ar dori să-i dea meditaţii de două ori pe săptămână! a răspuns Evelyn.

Privirea lui *monsieur* Landowski m-a luat prin surprindere. Ochii i s-au luminat şi mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— O, excelent! Felicitări, băiete, o meriţi din plin!

Mi-a strâns mâna viguros. Am zâmbit şi eu. Trecuse atât de multă vreme de când cineva îşi arătase interesul faţă de fericirea mea, încât nu ştiam cum să reacţionez.

— E o veste bună! continuase el să se bucure. Cu permisiunea ta, o să ţin un toast în cinstea reuşitei şi o să anunţ familia.

Am scos hârtia din buzunar, am scris şi i-am întins-o.

Bani?

— Tinere, e privilegiul unui artist să ajute alt artist! Am mare noroc că sunt plătit foarte bine pentru lucrările mele. N-o să ezit să te ajut!

Străduindu-mă din răsputeri să nu plâng, am scris:

Mulţumesc, monsieur!

— Ai auzit de *Prix Blumenthal,* băiete? a întrebat el, iar eu am clătinat din cap în semn de negare. E o bursă importantă, acordată de filantroapa americană Florence

Blumenthal – şi de soţul ei, George – unui tânăr pictor, sculptor, scriitor sau muzician. Eu fac parte din juriul din Franţa. Întotdeauna m-am simţit un pic... ciudat atunci când a venit vorba să cheltuiesc banii altcuiva, aşa că mă bucur să ofer personal ajutor cu ocazia asta. În plus, sunt sigur că într-o zi o să te afli în situaţia de a-i ajuta şi tu pe alţii. Vezi să accepţi un asemenea privilegiu!

Am dat din cap cu tărie, în semn că eram perfect de acord.

În acea seară, toţi membrii familiei Landowski m-au felicitat sincer, în afară de Marcel, care a avut tot timpul o mutră de parcă ar fi mâncat acrituri.

În timp ce stăteam în pat, m-am gândit ce noroc avusesem să ajung în grădina acelei familii. Fusesem atât de epuizat, de subnutrit şi de ameţit, încât pur şi simplu căzusem din picioare şi mă târâsem sub cel mai apropiat gard viu, ca să mă adăpostesc. Gardul ar fi putut aparţine oricui, iar soarta ar fi putut să-mi fie pecetluită de jandarmeria locală. Ar fi fost posibil să fiu condamnat la internarea într-un orfelinat, într-o casă de corecţie – sau într-un spital de psihiatrie, dat fiind refuzul meu de a vorbi. Cel mai probabil, bineînţeles, aş fi murit în acea noapte sub stelele franceze. Dar îngerul meu, Bel, mă salvase. Să fi fost o simplă coincidenţă că mă găsise ea? M-am gândit la astrele care vegheau asupra mea, Cele şapte surori. Poate că ele o trimiseseră la mine pe Bel, aşa cum credeam că mă feriseră de rele în călătoria mea imposibilă...

Nu mă îndoiesc că familia Landowski vede ceva romantic la băiatul mut din tufişuri, care are talent la vioară. Probabil că inventează poveşti despre identitatea mea. Cert e că, indiferent de ceea ce şi-ar imagina ei, adevărul e de-a dreptul devastator.

Nu trebuie să uit că atelierul lui Landowski nu e sfârşitul călătoriei mele. Am pornit în lume cu un scop pe care încă nu l-am îndeplinit.

Am închis ochii şi m-am gândit la ceea ce-mi spusese tata în ultima zi în care-l văzusem:

— Fiule... Mă tem că a sosit momentul în care nu mai am de ales între a rămâne sau a pleca. Nu mai rezistăm aşa. Trebuie să încerc să găsesc ajutor.

Mi se strânsese inima şi simţisem cum începea să mă mistuie disperarea.

— Te rog, Papa, nu pleca! Ce ne facem fără tine?

— Eşti puternic, copile! Poate că nu la trup, dar cu siguranţă că la minte. Asta o să te ajute să supravieţuieşti cât timp o să fiu plecat.

Mă aruncasem în braţele lui, lăsându-mă învăluit de căldura fiinţei sale.

— Cât o să dureze? îngăimasem, plângând din ce în ce mai tare.

— Nu ştiu. Multe luni.

— N-o să supravieţuim fără tine!

— Aici greşeşti. Dacă nu plec, cred că nici unul dintre noi n-are un viitor. Jur pe viaţa iubitei tale mame că o să mă întorc după tine. Roagă-te pentru mine, aşteaptă-mă!

Dădusem din cap, smerit, în semn de supunere.

— Nu uita cuvintele lui Lao Tze: *Dacă nu schimbi direcţia, s-ar putea să ajungi în locul spre care te îndrepţi*.

M-am întors pe burtă, sperând ca schimbarea poziţiei să mă facă să uit acea amintire. Am simţit un junghi în piept şi mi-am dat seama că încă aveam punguţa la gât. Să fi uitat de ea pentru prima dată în ultimele luni?

În timp ce o scoteam, m-am uitat înăuntru. Era întuneric, dar razele lunii intrau pe fereastră. Lumina a surprins

vârfurile ascuţite ale obiectului din interior şi m-am minunat de reflexia alb-gălbuie care dansa pe pereţi. Mă durea gândul că ceva uluitor de frumos putea provoca atâta durere şi suferinţă. Gelozia te poate îndemna să faci lucruri îngrozitoare.

M-am gândit la următoarea mea mişcare. Traversasem deşerturi arctice şi lanţuri muntoase în speranţa de a-mi revedea tatăl. Oare mai credeam că putea fi în viaţă? Chiar dacă în clipa aceea mi-am mărturisit mie însumi că şansele îmi păreau mici, cum aş fi putut acum, când ajunsesem atât de departe, să amân căutările?

Adevărul era că în casa Landowski găsisem adăpost şi siguranţă, iar promisiunea de a lua lecţii cu *monsieur* Ivan îmi oferea mult mai multe. Am dat pătura deoparte, am coborât pe podeaua de lemn şi m-am dus la fereastră. Luna lăptoasă lumina curtea şi am ridicat ochii la strălucitoarea boltă cerească suspendată deasupra planetei noastre.

— Eşti acolo, tată?

Am deschis fereastra cu grijă şi am lăsat aerul rece al nopţii să mă învăluie. Veneam de la frig şi încă îmi plăcea să simt răcoarea pe piele. Afară era linişte perfectă şi m-am lăsat absorbit de vraja nopţii. În timp ce priveam cerul senin, m-am uitat după ocrotitoarele mele. Iată, Pleiadele, Cele şapte surori, erau acolo. Prezenţa lor însemna o certitudine şi poate că de aceea găseam atât de multă alinare în ele. Indiferent de ceea ce s-ar fi putut schimba în viaţa mea, indiferent de pierderile pe care le-aş mai fi avut de îndurat, stelele ar fi fost mereu acolo, veghind creaţia pe vecie. Am observat că, în acea seară, Maia era cea care strălucea cel mai puternic, aşa cum făcea iarna.

— Maia, am şoptit, ce să fac?

Atunci când vorbeam cu stelele, avusesem întotdeauna speranţa copilărească că ele aveau să-mi răspundă într-o bună zi. După ce am închis fereastra şi m-am întors spre pat, am dat cu piciorul peste ceva şi era să mă împiedic. Am văzut cutia de vioară, pe care nu reuşisem s-o strecor de tot sub pat. Gândul de a cânta pentru *monsieur* Ivan la conservator mi-a trezit asemenea entuziasm şi bucurie, încât m-a luat cu ameţeală şi m-am băgat din nou sub pătură.

După ce mi-am aşezat punguţa de piele între picioare, m-am învelit bine. Aşa mic cum eram, îndurasem deja mai multe traume decât ar fi trebuit să îndure orice fiinţă omenească. După ani şi ani, mă aflam într-un loc sigur, înconjurat de oameni cărora părea să le pese de bunăstarea mea. Ar fi fost atât de greşit să petrec o vreme la atelierul Landowski? Dacă într-adevăr Papa era în viaţă, oare m-ar fi dojenit că amânam căutarea lui? Cel mai probabil, ar fi fost un pic mândru de ceea ce dobândise fiul lui. Trecusem graniţe periculoase ca să scap de oroarea vieţii de dinainte, mă împrietenisem cu un sculptor celebru şi, lucru de necrezut, devenisem student al apreciatului Conservatoire de Paris. Vocea tatălui meu mi-a şoptit în minte:

„Dacă nu schimbi direcţia, s-ar putea să ajungi în locul spre care te îndrepţi”.

Da... da. Dacă mi-aş fi continuat călătoria acum, călăuzit de cele mai vagi informaţii, soarta de care mă temeam cel mai mult ar fi putut deveni realitate. Ar fi trebuit să fur din nou mâncare, să beau apă de ploaie, ca să nu mai vorbim de încercarea de a găsi adăpost pe drum. Mă îndoiam că asta era viaţa pe care tata şi-ar fi dorit-o pentru fiul lui.

Mă hotărâsem. Aveam să rămân alături de familia Landowski atâta vreme cât mi se permitea. Apoi urma să duc

la bun sfârşit sarcina care mă adusese aici de la bun început: căutarea tatălui meu.

— Când e ziua ta, băiete? a întrebat *monsieur* Landowski în timp ce Evelyn îi dădea un teanc de formulare de la conservator. Formularele astea cer o mulţime de informaţii pe care nu le cunosc! Data naşterii, un rezumat al experienţei tale la vioară şi, înainte de toate, numele tău, a spus el, după care a chicotit şi a clătinat din cap. Tinere Bo, o să ai nevoie de un nume de familie, să ştii! Ai deja? a întrebat el, iar eu am ezitat. Unul pe care ai fi dispus să mi-l împărtăşeşti, ca să te pot înscrie la conservator?

M-am gândit o clipă şi am scos hârtia. Am început să mâzgălesc câteva dintre cuvintele mele preferate: „stele", „aurora", „serendipitate", „Pleiade"... A, da... aveau numărul potrivit de consoane şi de vocale ca să iasă ceva interesant. M-am tot jucat, rearanjând literele în timp ce *monsieur* Landowski se uita la formulare. I-am dat bucata de hârtie.

Mă numesc Bo D'Aplièse.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— Bravo, băiete! Ai inventat cu succes un nume care o să-ţi fie de folos la conservator. În ceea ce priveşte experienţa... Ei, bine, cine ar putea să scrie despre asta mai bine decât tine însuţi? a spus el, dându-mi formularele.

La rubrica *l'expérience antérieure de l'élève,* am scris:

Fără pregătire tehnică sau experienţă profesională.

Monsieur Landowski s-a uitat la formularele completate cu străduinţă şi a spus:

— O, Doamne, chiar că *eşti* mic de vârstă şi naiv, dragă băiete! Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le poate învăţa un *artiste* e să se vândă! m-a sfătuit el, după care mi-a remarcat mirarea. Nu confunda asta cu aroganţa! Poţi rămâne modest, dar cunoscându-ţi şi valoarea. Poate că

ar fi bine să scrii despre momentul în care ai început să cânţi.

Mi-a dat formularele înapoi, iar eu m-am gândit o clipă şi am scris:

Cânt la vioară de la vârsta la care mâinile mele au devenit suficient de mari ca s-o apuce. Îmi priveam tatăl cântând şi mă minunam de felul în care arcuşul lui dansa pe coarde. Tata a fost destul de bun să-şi împărtăşească pasiunea cu mine. La început am învăţat să cânt după ureche, imitându-l pe el notă cu notă. Asta e în continuare metoda mea preferată, pentru că cei din jurul meu o consideră magică. Totuşi, tata şi-a dedicat foarte mult timp instruirii mele. M-a învăţat să citesc, iar eu am ajuns să înţeleg „armonicele naturale" ca şi cum acestea ar fi fost o limbă vorbită. Tata îmi spunea adesea că prin cântat se pot îmbunătăţi memoria şi capacitatea de concentrare, precum şi funcţia mentală şi sănătatea generală. Nu-mi dau seama dacă am beneficiat de toate astea, dar ştiu că, atunci când cânt, timpul stă pe loc şi călătoresc într-o altă sferă. Dansez pe aripile universului.

După ce am terminat de scris, i-am dat hârtiile lui Landowski.

— Poate că ar trebui să te faci şi poet, a murmurat el. Spune-mi, cine a fost tatăl tău? Unde e acum? a întrebat, iar eu am clătinat din cap în semn că nu ştiam. Ei, bine, tinere, oriunde s-ar afla tatăl tău acum, în universul ăsta sau în următorul, sunt convins că ar fi mândru de realizările tale! Ca şi mine, dacă îmi îngădui s-o spun! mi-a mărturisit, ceea ce m-a făcut să-l privesc drept în ochi. Tinere Bo, eu sunt sculptor. Treaba mea e să imortalizez în piatră esenţa unui individ. Clientul trebuie să simtă *emoţia* din statuie, trebuie să *simtă* ceva. Astfel, mă pricep de minune să-mi dau seama de ceea ce se află dincolo de faţadă. Iar tu, tinere, ai cunoscut

o mare durere, a spus el, drept pentru care mi-am plecat privirea, am suspinat şi am încuviinţat din cap. Ăsta e, fireşte, motivul pentru care mă bucur să te primesc în familia mea! Sper ca gestul meu să te ajute să-ţi recapeţi încrederea în umanitate, a conchis el, privind pe fereastra atelierului. Uneori e greu să-ţi aminteşti, mai ales atunci când ai trăit tristeţea pe care o simt în tine... dar în viaţa asta există mult mai mulţi oameni buni decât răi.

Am pus stiloul pe hârtie şi am scris: *Sunteţi un om bun.*

— Of! Încerc şi eu. Deşi s-ar putea să mă apuce o furie criminală dacă Brouilly nu reuşeşte să mi-l ducă pe *Cristo* la Rio în condiţii perfecte.

Am chicotit.

— Ai râs, dragă băiete?! O, Doamne, chiar că *sunt* privilegiat astăzi!

Landowski s-a întors la formularele cerute de *monsieur* Ivan pentru înscrierea mea. Dintr-odată, m-am simţit obligat să-i ofer ceva ca să-i demonstrez recunoştinţa mea. Nu eram obişnuit cu asemenea altruism, iar faptul că vedeam cum el îmi dedica momente preţioase din zi, m-a împins să fac ceva. În ciuda golului din stomac, am făcut un efort şi am deschis gura:

— Vă mulţumesc, *monsieur*! am rostit eu pe un ton plin de supunere.

Landowski a făcut ochii mari şi a zâmbit larg.

— Ce să vezi! Bun! E plăcerea mea.

Mi-am dus degetul la gură şi i-am aruncat o privire rugătoare.

— Nici o grijă, băiete! Recunoştinţa ta exprimată în cuvinte o să rămână un gest despre care o să avem cunoştinţă doar noi doi. Iar acum o s-o rog pe Evelyn să trimită formularele la conservator. *Monsieur* Ivan mi-a

propus să începi de săptămâna viitoare. Asta înseamnă că ar trebui să-ţi împrospătăm garderoba.

14 ianuarie 1929

Astăzi, Evelyn m-a dus la Paris. Am mers până la o clădire imensă de pe Malul stâng[18], în Arondismentul şapte, numită Le Bon Marché. Era un magazin cum nu mai văzusem până atunci. Sub un singur acoperiş, se pot cumpăra alimente, mobilă şi îmbrăcăminte. Evelyn mi-a spus că se numeşte „centru comercial". Le sunt îndatorat lui monsieur Landowski şi familiei lui pentru că mi-au cumpărat o pereche nouă de pantofi maro şi un sacou numai al meu, pe lângă pantaloni scurţi, cămăşi şi lenjerie intimă. Nu mai avusesem parte de serviciile unui croitor, un domn care măsoară hainele ca să se asigure că vin perfect pe corpul clientului. Evelyn i-a cerut să facă sacoul mai mare, fiindcă prezice că o să cresc destul de repede. În timp ce aşteptam ca bunul domn să-şi termine treaba, Evelyn a avut amabilitatea de a-mi cumpăra un éclair au chocolat[19] *de la Grande Épicerie, de la parter, unde se află o hală cu mâncare, ce se întinde pe kilometri întregi. Apoi ne-am plimbat pe malul Senei. M-am simţit ca şi cum aş fi fost în faimosul tablou al lui* monsieur *Seurat. După ce am luat hainele şi ne-am întors acasă, am dat fuga în camera mea ca să exersez cântecele pentru* monsieur *Ivan, fiindcă mâine încep lecţiile.*

[18] Arondismentele situate la sud-est de Sena

[19] Ecler cu ciocolată

CAPITOLUL 13

— Bo D'Aplièse! *Entre, s'il te plaît.*[20]

Silueta subţirică a lui *monsieur* Ivan s-a ivit în prag. Profesorul meu mi-a făcut semn să intru în mica lui sală de clasă. Deşi faţada conservatorului era măreaţă, spaţiile dedicate lecţiilor nu arătau deloc astfel. Ca să izoleze sunetul, lipiseră fetru roşu de tapetul scorojit, iar în aer plutea un miros rânced. Nu că asta m-ar fi descurajat.

— Permite-mi să te felicit pentru frumosul tău nume de familie, pe care l-am aflat între timp. E aparte! a spus *monsieur* Ivan mângâindu-şi bărbia sfrijită, iar eu i-am mulţumit printr-o înclinare din cap. A, da! Băiatul care nu vorbeşte! Ei, bine, n-o să pierd timpul cu pălăvrăgeala, *petit monsieur*. Să începem!

Am dat să deschid tocul viorii.

— *Non!* Trebuie să lăsăm instrumentul să se aclimatizeze. Abia ce-a venit de pe străzile pariziene, în ianuarie, aşa că trebuie să se încălzească. Apropo, te rog să mă urmăreşti, mi-a cerut *monsieur* Ivan, ridicând mâna stângă şi întinzându-şi degetele. *Un, deux*[21], strânge! a exclamat el strângând din pumn, iar eu i-am urmat exemplul. Trebuie să facem asta de cinci ori, cu ambele mâini!

După aceea, *monsieur* Ivan m-a pus să-mi aşez mâinile pe catedră. Apoi mi-a cerut să ridic fiecare deget cât mai mult posibil şi să-l ţin pe loc doi timpi. În mod clar, el mi-a simţit nedumerirea, căci nu făcusem aşa ceva în timpul lecţiilor de muzică pe care le luasem cu Papa.

---

[20] Intră, te rog (în limba franceză în original)

[21] Unu, doi (în limba franceză în original)

— *Petit monsieur,* nu crezi că un alergător ar face întinderi înainte de a intra pe pistă? Îi suntem datori instrumentului să fim pregătiţi ca să-l folosim!

Am dat din cap în semn că eram de acord. Mi s-a permis să scot vioara din cutie doar după câteva minute de pregătire a degetelor şi încheieturilor.

— După mine, te rog! mi-a cerut *monsieur* Ivan.

I-am imitat trilurile[22] şi *études*-urile[23], iar apoi am trecut la solfegii şi arpegii.

— Excelent, micuţule Bo! Văd că te descurci mai bine decât la prima noastră întâlnire. Ai exersat? a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap. Foarte promiţător! Asta e metoda care poate permite unui cântăreţ mediocru să atingă virtuozitatea. Aşadar, în calitate de profesor, o să te învăţ tehnici de strune de nivel superior, cum ar fi controlul *vibrato*-ului, diferite atacuri de arcuş şi gamele armonice. O să încerc să-ţi corectez problemele tehnice şi o să te încurajez să depăşeşti limitele interpretării muzicale. Ţi se pare satisfăcător?

Era mai mult decât satisfăcător. Într-adevăr, parcă Dumnezeu însuşi se oferise să-mi arate poarta către rai.

Restul lecţiei a fost obositor. Nu izbuteam să cânt mai mult de câteva note, că *monsieur* Ivan mă şi oprea ca să comenteze poziţia degetelor, postura sau urechea muzicală. Eram învăluit de o tornadă de admonestări şi am început să mă întreb de ce pusesem vreodată mâna pe vioară. Tocmai când stăteam să plâng, *monsieur* Ivan a declarat că prima noastră şedinţă s-a încheiat.

---

[22] Ornament muzical constând din executarea rapidă (şi prelungită), cu vocea sau cu un instrument, a unui sunet de bază împreună cu unul alăturat lui

[23] Schiţe muzicale

— Lecţia s-a terminat, *monsieur* Bo! m-a anunţat profesorul meu, drept pentru care mi-am luat bărbia de pe vioară şi am lăsat-o pe genunchi, împreună cu arcuşul. Obositor, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, e normal! N-ai mai luat niciodată o lecţie adevărată. Multe dintre şedinţele noastre o să se dovedească a fi la fel de dure, atât pentru corp, cât şi pentru minte. Dar o să fie din ce în ce mai uşor, crede-mă! Ne vedem vineri. Între timp, te rog să exersezi relaxarea umerilor. Am observat că, de fiecare dată când te opream, îi încordai şi mai tare. Asta nu-i bine!

Nedumerit, am scris:

Cum?

— Bună întrebare. Trebuie să încerci să te duci într-un „loc sacru" din mintea ta. Poate să-ţi imaginezi un moment din viaţă în care te-ai simţit în deplină armonie. Asta ai de făcut în următoarele câteva zile. Ne vedem vineri. Mulţumesc, *petit monsieur*!

Am pus vioara în toc şi am ieşit din încăpere. Majoritatea oamenilor nu şi-ar fi dat seama dacă un băiat tăcut era supărat sau exaltat, dar Evelyn a văzut că ceva era în neregulă.

— A fost greu, dragul meu? a întrebat ea, iar eu m-am uitat în pământ. Nu uita că *monsieur* Ivan nu-i obişnuit să le dea lecţii unor elevi atât de mici de vârstă. Conservatorul e pentru studenţi, care îşi petrec fiecare oră din zi studiind. Câtă vreme te-am aşteptat la recepţie, am văzut cum intrau şi ieşeau studenţi care aveau dublul vârstei tale. Mă îndoiesc că profesorul tău te tratează altfel decât pe ei! a fost ea de părere, iar eu am privit-o şi am zâmbit. Cred că eşti mai tânăr cu zece ani decât oricare de-aici, *chéri*! Realizările tale sunt mai mult decât remarcabile.

În următoarele săptămâni, am muncit cu furie. Seara mă duceam la Evelyn, unde exersam gamele, îi arătam postura şi cântam „Venus” din *Planetele* lui Holst. Biata femeie, cred că auzise piesa de o sută de ori, dar în fiecare seară aplauda şi spunea că îi plăcuse şi mai mult decât data trecută. În zilele în care nu eram la conservator, îmi petreceam timpul în atelier împreună cu *monsieur* Landowski. *Monsieur* Brouilly plecase deja la Rio de Janeiro, iar, în absenţa lui, devenisem asistentul de facto – înmânam uneltele, pregăteam cafeaua şi îl ascultam pe *monsieur* Landowski exclamând de încântare sau de frustrare în timp ce lucra la proiectele sale. Ca recompensă, îmi dăduse voie să împrumut cărţi din biblioteca lui personală. Îmi făcuse acea onoare fiindcă mă surprinsese într-o seară, după cină, uitându-mă cu nostalgie la unul dintre rafturi.

Drept urmare, devorasem cărţi de Flaubert, Proust şi Maupassant. După ce am pus la loc în bibliotecă a treia carte într-o săptămână, *monsieur* Landowski a făcut ochii mari.

— O, Doamne, băiete, în ritmul în care îmi citeşti colecţia, o să trebuiască să cumpăr întreaga *Bibliothèque de la Sorbonne*! a exclamat el, ceea ce mi-a iscat pe faţă un zâmbet larg. Ştii, trebuie să mărturisesc că nu cunosc mulţi tineri care să aibă o asemenea pasiune pentru literatură. Trebuie să fii mai înţelept decât te arată vârsta. Eşti sigur că n-ai patruzeci de ani şi că n-ai descoperit fântâna tinereţii?

La conservator, lecţiile cu *monsieur* Ivan au continuat cu paşi repezi şi, cu fiecare şedinţă, mă obişnuiam tot mai mult cu felul lui de a fi.

— Relaxează-ţi umerii, *petit monsieur!* Mergi în spaţiul tău sacru! mă dăscălea el, ceea ce, trebuia să recunosc, îmi venea greu. De fiecare dată când îţi dau o notă, te încordezi şi

mai tare! Astea sunt lecţii, micuţule Bo, iar tu eşti aici ca să înveţi!

Era o ironie a sorţii ca *monsieur* Ivan să-mi ceară asta în timp ce, simultan, ridica vocea şi dădea din braţe. Dacă aş fi avut opţiunea de a vorbi, cred că aş fi ţipat de frustrare. În schimb, strângeam din dinţi şi continuam să cânt. Deşi ajunsesem la exasperare, nu-i reproşam nimic profesorului meu. Nu era agresiv, nici rău intenţionat, ci pur şi simplu pasionat de meseria lui şi dornic ca eu să mă perfecţionez. Iritarea mea se năştea mai degrabă din dorinţa de a atinge perfecţiunea. În fiecare seară transpiram exersând tot ceea ce mă învăţase. Muncind asiduu, presupuneam că, încetul cu încetul, criticile lui aveau să înceteze.

După câteva săptămâni, *monsieur* Ivan mi-a permis să cânt un solo întreg fără să mă întrerupă.

— Bine, Bo! Ai început să te pricepi la *legato*. E un progres! a remarcat el, iar eu mi-am plecat capul. Acum, pentru că nu cred că eşti capabil s-o faci de unul singur, o să alcătuim împreună o listă cu lucrurile care te fac fericit. Apoi, când te enervezi că îţi dau note, o să te poţi gândi la lucrurile astea şi încordarea o să-ţi dispară. Te rog, ia loc! m-a îndemnat, arătând către taburetul de lângă scaunul lui. Se pare, tinere, că porţi greutatea lumii pe umeri!

Am încremenit, întrebându-mă dacă îmi descoperise cumva adevăratul nume. Deja îşi dăduse seama că eram din aceeaşi parte a lumii. Oare pe cine cunoştea? De teama consecinţelor, mi s-a strâns stomacul.

— Nu-i bine, Bo! Un mare violonist nu poate cânta dacă e legat de o ancoră atât de grea. Umerii tăi trebuie să fie liberi să se mişte odată cu instrumentul. Aşa că, împreună, o să încercăm să ridicăm greutatea asta.

Mi-am dat seama că analogia aleasă de el nu era decât o coincidenţă. Mi s-a calmat pulsul. M-am aşezat lângă el şi am scos hârtia.

— Să începem, aşadar, lista de lucruri vesele! a decretat el privindu-mă cum stăteam cu stiloul în mână, iar apoi a chicotit. Bine, încep eu! Ce mă face fericit? O, da... „O vodcă bună”, a scris el. Aşa, acum e rândul tău! m-a îndemnat, dar stiloul meu tot nu s-a clintit. Ai prieteni, *petit monsieur*?

Am scris:

Familia Landowski.

— Da, da. Şi în afară de ei?

Nu merg la şcoală, aşa că nu cunosc alţi copii.

— Hmmm... bine zis! Ori de câte ori vreau să-mi amintesc ce mă făcea fericit pe vremea când eram mic, mă gândesc la prietenii mei de la şcoală. Făceam ravagii cu orele pe străzile Moscovei! a povestit *monsieur* Ivan, încrucişându-şi braţele peste vesta de lână şi sprijinindu-se de spătarul scaunului. Îmi amintesc că aruncam bulgări de zăpadă şi construiam igluuri. Dar tu n-ai ocazia să faci aşa ceva.

Am scris:

Vioară, cărţi.

— O, da, lucruri într-adevăr minunate! Dar te izolează. Dacă eu îţi cer să mergi într-un „loc sacru”, ele nu ţi-l pot oferi. Ai nevoie de *experienţe,* tinere! O să văd dacă putem aranja să petreci ceva timp împreună cu nişte copii de vârsta ta. Am un fost elev care merge la orfelinatul Apprentis d’Auteuil de câteva ori pe săptămână, ca să le cânte copiilor. O să-i telefonez şi o să-l întreb dacă ai putea participa la activităţile lor de recreere atunci când vii la Paris. La prânz sau seara, poate, a spus el, iar apoi mi-a observat privirea îngrozită. Nu te speria aşa, *petit monsieur!* De ce te temi? Să nu ajungi chiar tu la orfelinat? m-a chestionat el, iar eu am

încuviinţat energic din cap, ceea ce l-a făcut să râdă. Nu trebuie să te îngrijorezi, băiete! Vorbesc des cu *monsieur* Landowski şi, întâmplător, ştiu cât de mult preţuieşte prezenţa ta în casa lui. Batem palma? mi-a cerut, dar eu, de neclintit, mi-am arătat împotrivirea clătinând din cap. Of! Ascultă-mă, ştiu ce zic! Viaţa înseamnă oameni şi nu există pedeapsă mai rea decât singurătatea. Demersul pe care intenţionez să-l fac e doar spre binele tău. M-am uitat în pământ, dar *monsieur* Ivan a continuat: În plus, şi acei tineri sunt orfani şi au ajuns să cunoască greutăţile vieţii prea devreme, la fel ca tine. Cred că ţi-ar prinde bine să petreci ceva timp alături de ei! m-a îmbiat el, dar n-am răspuns, ceea ce l-a făcut să ofteze. Bine! Dacă accepţi, îţi promit să mă abţin de la critică vreme de o şedinţă întreagă. În plus, poţi cânta orice doreşti. Asta e o ocazie rară! N-o să mă vezi făcând asemenea învoială cu elevii mei, să ştii! Batem palma?

Simţind că n-aveam de ales, am întins mâna şi i-am strâns-o pe a lui.

— Excelent! O să-i telefonez lui *monsieur* Landowski ca să ne dea permisiunea, după care o să iau legătura cu fostul meu elev. Mersi, *petit monsieur*! Ne vedem marţi.

CAPITOLUL 14

— O, Doamne, micuţul meu! Probabil că vizitele astea o să-ţi sporească recunoştinţa faţă de ospitalitatea pe care ţi-o oferă *monsieur* şi *madame* Landowski!

Evelyn nu se înşela atunci când vorbea astfel despre Apprentis d'Auteuil. Aspectul clădirii era cu adevărat gotic, fiindcă ferestrele aveau rame putrede, iar zidăria era dărăpănată. Am fost întâmpinaţi la porţile mari, de fier, de o femeie înaltă şi sprintenă, *madame* Gagnon, care ne-a deschis şi ne-a condus prin curtea betonată.

— Asta e o favoare datorată strict contribuţiei pe care tânărul *monsieur* Baudin o aduce cu vioara lui. Zău, n-avem timp să supraveghem încă un copil! *Madame,* vă daţi seama cât de aglomerat e orfelinatul după Marele Război? N-avem loc nici să respirăm!

— *Madame* Gagnon, ştiu că *monsieur* Landowski şi *monsieur* Ivan vă sunt nespus de recunoscători că i-aţi permis lui Bo să-şi petreacă timpul împreună cu alţi copii!

— Ei, bine, nu ştiu ce folos poate trage băiatul din toată treaba asta. Nu vorbeşte, aşa că nu văd ce ar avea de câştigat dacă mi-ar aglomera terenul de joacă.

— *Madame* Gagnon, *monsieur* Landowski mi-a spus că ar dori să contribuie la întreţinerea orfelinatului.

— Dacă asta îi aduce pace sufletească, n-are decât, *madame*! Există mulţi parizieni cu conştiinţa încărcată, ale căror donaţii ne permit să ţinem porţile deschise şi să hrănim copiii. Dacă *monsieur* Landowski ar dori cu adevărat să facă ceva, ar putea găsi de cuviinţă să le ofere o familie iubitoare unora dintre copiii ăştia.

Am văzut-o pe Evelyn crispându-se şi făcând semn către mine. *Madame* Gagnon a ridicat din sprâncene şi a conchis:

— Ei, bine, e timpul ca aceşti copii să iasă la aer curat! O să stea aici doar o oră şi mă aştept să vă întoarceţi repede, *madame* Evelyn! După pauză, o să-l scot băiat pe poartă şi n-o să mai fie responsabilitatea mea.

— Înţeleg, *madame* Gagnon! a răspuns Evelyn.

Femeia aceea uscăţivă s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în orfelinat. În momentul în care marile uşi de lemn s-au închis în urma ei, bufnitura a răsunat în curte.

— Of, nu mă grăbesc să judec, micule Bo, fiindcă doamna asta are de îndeplinit o slujbă grea, dar parcă îi curge lavă în vine. Totuşi, sunt sigură că cei de care are grijă sunt altă poveste. Nu uita, mă întorc într-o oră. Încearcă să te distrezi, *chéri*! Vrei să iau asta? a întrebat Evelyn apucând vioara, pe care încă o ţineam în mână după lecţia cu *monsieur* Ivan, dar, instinctiv, m-am agăţat de ea, fiindcă era bunul meu cel mai de preţ şi nu-mi venea s-o las nici măcar pe Evelyn să mi-o ia. Foarte bine, Bo, dacă doreşti, poţi s-o ţii la tine!

Uşile s-au deschis din nou, iar copiii au dat năvală în curte.

— O, Doamne, au paltoanele mai ciuruite decât *şvaiţerul,* a spus Evelyn în şoaptă. Mult noroc, micuţule Bo! Ne vedem în curând!

Şi a ieşit pe poarta de fier. Mă întrebasem de multe ori cum se simţeau sclavii antici în timp ce aşteptau să iasă într-un Colosseum ce clocotea de romani, ca să înfrunte leii. Parcă tocmai aflasem.

Eram şocat de varietatea vârstelor. Mi se părea că despre unii abia dacă puteai zice că erau copii, pe când alţii n-aveau mai mult de doi sau trei ani, cei mari ţinându-i de mânuţele firave. Curtea s-a umplut rapid, iar cei care treceau pe lângă

mine mă priveau cu suspiciune. Unii au scos cretă din buzunare şi au început să deseneze pătrate pe jos. Alţii aveau mingi vechi de cauciuc, pe care şi le aruncau unii altora. În toată frenezia, am rămas pur şi simplu nemişcat şi m-am uitat în jur, neştiind ce să fac.

De fapt, pentru că nu mai fusesem niciodată la şcoală, nu ştiam cum să intru în contact cu alţi copii. În afară de unul singur, bineînţeles: băiatul care îmi fusese cel mai bun prieten, cel pe care-l iubisem ca pe un frate şi... de care fugisem. *El* era motivul pentru care plecasem prin nămeţi, în cea mai cruntă zi din viaţa mea. Gândindu-mă la ceea ce mi-ar fi făcut el dacă ne-am mai fi revăzut vreodată, m-a trecut un fior pe spinare. Jurase să mă omoare şi, după privirea lui ucigătoare din acea dimineaţă cumplită, n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc că ar fi făcut-o.

— Tu cine eşti?

În faţa mea s-a ivit un băiat cu o faţă colţuroasă şi care purta o căciulă de lână uzată. Am scos hârtia din buzunar şi am început să scriu.

— Ce faci? Ţi-a pus o întrebare! a spus alt băiat cu sprâncene groase şi negre.

Mă numesc Bo, nu pot să vorbesc. Salut!

Le-am arătat cele scrise. Amândoi au mijit din ochi. Brusc, mi-am dat seama ce aroganţă pe mine să presupun că cei pe care-i întâlneam aici ar fi ştiut să citească!

— Ce zice, Maurice? a întrebat cel cu căciulă.

— Că nu vorbeşte.

— Păi, atunci, ce rost are? Care-i rostul tău? a întrebat cel dintâi, făcându-mă să simt că întrebarea lui n-avea treabă cu filosofia compatriotului meu, Dostoievski. De ce au murit părinţii tăi?

Am venit doar în vizită.

— Nu înţeleg. De ce ai veni în văgăuna asta?

Plin de nădejde, am scris:

Aş vrea să-mi fac prieteni.

Ambii au izbucnit în râs.

— Prieteni? Locul tău e la circ! Şi asta ce-i, clovnule?

Cel cunoscut sub numele de Maurice mi-a înşfăcat tocul viorii. M-a cuprins panica. Am clătinat din cap cât am putut de tare şi mi-am împreunat mâinile, implorându-l pe muteşte să mi-o dea înapoi.

— Scripcă, nu? De ce ai adus-o? Cine te crezi, păcăliciul Baudin?

— Da, chiar aşa, Jondrette! Uită-te la hainele lui. Se crede un mic *monsieur* dichisit, aşa-i?

— Ia zi, ţi se pare amuzant să vii aici ca să râzi de noi fiindcă n-avem de nici unele? m-a repezit Jondrette, iar eu am continuat să clatin din cap şi am căzut în genunchi, sperând ca cei doi să-şi dea seama de disperarea mea. În locul ăsta, rugăciunile nu te ajută! Ia să vedem ce avem aici!

Jondrette a dat să deschidă cutia. Îmi doream cu fiecare fibră a fiinţei mele să zbier, să-l atac verbal sau să mă folosesc de raţiune ca să-mi recapăt vioara. Dar ştiam că nu era cazul să atrag atenţia asupra mea.

— Dă-o încoace, păpălăule!

Maurice i-a smuls vioara lui Jondrette şi a început să tragă de cleme, încercând de zor să le desfacă. Bruta a izbutit şi a aruncat cataramele metalice pe jos. Apoi Jondrette a ridicat violent capacul şi, cu mâinile lui murdare, a ridicat preţiosul meu obiect.

— Ia te uită! Cred că-i mai frumoasă decât cea a lui Baudin! Ce zici, Jondrette? Încercăm s-o vindem?

— Ştii tu pe cineva care să ne dea bani pentru aşa ceva şi să nu ne denunţe imediat la jandarmerie, acuzându-ne că am încercat să vindem bunuri furate?

— Da, ai dreptate! Zic că ar fi o ocazie bună să-i dăm o lecţie lui *Monsieur Dichisit*!

Jondrette a ridicat vioara deasupra capului. Am închis ochii şi m-am aşteptat să aud zgomotul lemnului crăpând pe beton. Spre surprinderea mea, acel sunet nu s-a auzit.

— Ce naiba crezi că faci, ticălos de doi bani ce eşti?!

Am deschis ochii şi am văzut o fată cu părul blond, care tocmai îl apucase de braţ pe Jondrette.

— Băi! Dă-mi drumul! a strigat el, dar fata l-a strâns şi mai tare. Au!

— Dă-i instrumentul înapoi, Jondrette, altfel îi spun lui *madame* Gagnon că voi doi sunteţi cei care au intrat în magazie şi au furat biscuiţii!

— N-ai nici o dovadă, pârâcioaso!

— Ba cred că firimiturile de sub patul tău ar fi suficiente, Maurice! l-a contrazis fata arătând spre uşă, în pragul căreia *madame* Gagnon fuma o ţigară în timp ce îi supraveghea pe cei mici. Dacă dau fuga să-i spun, una-două se duce să verifice, ştii bine!

Maurice şi Jondrette s-au uitat unul la altul.

— De ce-i iei apărarea viermelui? N-aţi văzut ce haine poartă? Are bani. A venit aici ca să-şi bată joc de noi!

— Nu toată lumea îţi vrea răul, Maurice! Jondrette, dă-i înapoi vioara! a poruncit fata, dar Jondrette a ezitat, iar ea şi-a dat ochii peste cap. Mă rog, cum vrei! a conchis, întorcând capul spre clădire şi strigând: *Madame...!*

— Bine, bine, bine! Na! s-a stropşit Jondrette, smulgându-şi braţul din strânsoarea ei şi dându-mi vioara. Întotdeauna te apără fetele? a mormăit el, scrâşnind din dinţi.

— Gata! Plecaţi de-aici, neghiobilor! a strigat salvatoarea mea.

Maurice şi Jondrette au dat să plece, neconvinşi, dar nu înainte ca cel din urmă să dea cu piciorul în tocul de vioară crăpat, care s-a dus cât colo. Fata l-a ridicat şi mi l-a adus. Mă aşezasem pe jos, legănându-mi vioara ca pe un căţeluş bolnav.

— Îmi pare rău! N-aş lua-o personal, ăştia doi se poartă oribil cu toată lumea. Dă-mi voie să te ajut! m-a îmbiat fata, începând să adune bucăţile de hârtie care îmi căzuseră pe jos în timp ce mă rugasem de băieţi, iar ea a aruncat o privire la foaia de deasupra teancului. Nu poţi vorbi? s-a mirat, drept pentru care am clătinat din cap. O, Doamne! Şi eu, care mă întrebam de ce n-ai strigat! Cum te cheamă?

Am răsfoit repede hârtiile şi am găsit pagina potrivită.

— Bo?

Am încuviinţat din cap. Fata a chicotit. Sunetul acela a fost atât de plăcut, încât am crezut că inima avea să-mi stea în loc.

— Îmi place numele tău, Bo! De aceea ai vioară?

Am ridicat din umeri şi, fără să-mi dau seama, am zâmbit. Am scos stiloul din buzunar şi am început să scriu.

Cum te cheamă?

— A, da, scuze! Mă numesc Elle. Încântată de cunoştinţă, Bo!

20 martie 1929

Monsieur *Ivan a insistat să particip la activităţile recreative de la orfelinatul Apprentis d'Auteuil, ca să mă bucur de experienţe frumoase împreună cu alţi copii. Crede că dacă îmi fac prieteni, o să mi se ridice de pe umeri povara lumii şi o să devin un violonist mai bun. Respect dorinţa lui* monsieur *Ivan şi, în ultimele săptămâni, am fost la orfelinat*

în pauzele de prânz de marţi şi în timpul recreaţiei de seară, vinerea. Sunt recunoscător pentru experienţa asta şi mi-am dat seama că mare noroc am avut atunci când am fost primit de generoasa familie Landowski. Mulţi dintre copiii de la orfelinat şi-au pierdut părinţii în Marele Război. În realitate, îmi e oarecum greu să fac cunoştinţă cu ceilalţi, din cauza muţeniei mele. Nu pot să cer mingile sau să cânt în timpul jocului care se numeşte „şotron". Cu toate astea, sunt hotărât să devin un violonist virtuoz şi o să perseverez. Există o persoană pe care am întâlnit-o la Apprentis d'Auteuil şi împreună cu care îmi face plăcere să-mi petrec timpul. Pe ea o cheamă Elle şi n-o deranjează faptul că nu vorbesc. O interesează mai mult muzica mea şi m-a întrebat în repetate rânduri dacă vreau să-i cânt la vioară. Mărturisesc că încă nu mi-am făcut curaj, nu de teama a ceea ce ar putea face ceilalţi copii (deşi, pe baza experienţei de până acum, e o grijă firească). Sincer vorbind, mi-ar fi teamă să n-o dezamăgesc în vreun fel pe Elle, fiindcă mă paralizează nervozitatea. Părul ei auriu şi ochii albaştri mă fac să mă gândesc la un înger, iar gândul de a dezamăgi un înger e prea supărător.

Am ridicat stiloul de pe foaie. Nu cred că e potrivit să-mi consemnez sentimentele în jurnalul *oficial,* în cazul în care familia Landowski ar încerca vreodată să-l citească. O să trec la cel secret, din care fac parte şi paginile astea. Dacă nu e deja evident, declar acum sus şi tare că merită să îndur ororile orfelinatului ca să petrec două ore pe săptămână împreună cu Elle Leopine.

În puţinul timp de când o cunosc, am descoperit că ştie să cânte atât la violă, cât şi la flaut şi că e autodidactă. Instrumentele au fost ale părinţilor ei şi reprezintă singura legătură pe care o mai are cu ei. Amândoi au pierit în război. Tatăl lui Elle a murit în tranşee, iar mama, în timpul

epidemiei de gripă din 1918. Are treisprezece ani şi, ca atare, nu-şi aminteşte de ei. Poate că cel mai trist lucru pe care l-am aflat despre ea e că avea un frăţior, care era în vârstă de doar câteva săptămâni atunci când a murit mama ei. Orfelinatul reuşise să aranjeze adoptarea lui imediată, pentru că exista o mare cerere de nou-născuţi din partea familiilor care pierduseră enorm de mult în război. Însă Elle n-a fost la fel de norocoasă. Era la Apprentis d'Auteuil de unsprezece ani.

Atunci când sunt cu ea, constat că nu mă gândesc la nimic altceva. În acele momente nu-mi contemplu trecutul, nici durerea şi nici tragedia pe care le-am trăit. Din punctul ăsta de vedere, ea e ca o muzică, capabilă să mă transporte într-un loc dincolo de pământul fizic de sub picioarele mele. O, Doamne! Cine mă cred, Lord Byron?

De fapt, poezia lui mi s-a părut întotdeauna puţin cam greu de digerat. Dar acum am descoperit că versurile lui Byron rezonează cu toată fiinţa mea. De când am cunoscut-o pe Elle, mi-e ruşine să spun că acum nu-mi mai pasă de prea multe altele. Vizitele la Evelyn sunt pe locul doi, precum şi cărţile pe care le împrumut de la *monsieur* Landowski. Până şi lecţiile mele de vioară cu *monsieur* Ivan ocupă acum un loc secundar în mintea mea. În timpul celor două drumuri pe săptămână pe care le fac la Paris, nu mai sunt alimentat de entuziasmul de a cânta la conservator, ci de gândul de a petrece timp împreună cu noua mea prietenă.

Sunt conştient de efectele „iubirii" asupra unei minţi. Din literatura pe care am citit-o, înţeleg că până şi cel mai robust creier îşi poate pierde orice simţ al raţiunii şi al logicii. Şi totuşi, chiar dacă o ştiu, nu mă interesează.

Elle mi-a spus că a citit de două ori toate cărţile din biblioteca orfelinatului, aşa că m-am hotărât să-i aduc

romane din colecţia lui *monsieur* Landowski. Dacă asta nu-i o dovadă că îmi pierd minţile, nu ştiu ce ar putea fi. Cărţile nu sunt ale mele ca să le împrumut şi nu-mi place să mă gândesc la ce ar simţi *monsieur* Landowski dacă ar descoperi ce am de gând să fac. Dar nu mă pot abţine. Dorinţa de a o mulţumi pe Elle depăşeşte teama de orice repercusiuni pe care le-ar putea avea faptele mele. După ce Elle termină de citit o carte, discutăm despre ea (e mult spus „discutăm" – ea vorbeşte, eu scriu). Deşi, în mod remarcabil, de multe ori Elle ştie ce vreau să spun, fără ca stiloul meu să atingă hârtia.

Mâine e marţi şi sper că ea a terminat de citit *Fantoma de la Operă*. Mă înroşesc ori de câte ori mă gândesc la cartea asta, pentru că e povestea unui muzician talentat care încearcă să cucerească o femeie de o frumuseţe inegalabilă. Îmi place să cred că am şi un avantaj semnificativ, pentru că faţa mea nu e desfigurată, precum cea a fantomei. Cu toate că, trebuie să recunosc, dacă vreau s-o impresionez pe Elle cu talentul meu muzical, ar trebui ca mai întâi să-i cânt.

Am pus bine jurnalul şi m-am urcat în pat. Mai devreme îi cântasem lui Evelyn nişte arpegii deosebit de dificile şi, destul de repede, am simţit că adormeam, cu gândul la chipul dulce al lui Elle. M-am întors pe pântec şi, din nou, am simţit un junghi în piept. Uitam tot mai des să-mi scot punguţa de la gât. Pe măsură ce treceau zilele, pur şi simplu devenea din ce în ce mai uşor să uit cine eram şi de ce mă aflam aici.

*

Vineri seara mi se permitea să intru în Apprentis d'Auteuil şi să merg în sala comună de la primul etaj ca să

stau împreună cu ceilalţi copii. Eu şi Elle ne-am cocoţat pe divanul de la fereastră şi am privit spre Rue Jean-de-La-Fontaine.

— Nu-mi vine să cred că Christine ar putea fi cu adevărat fericită cu Raoul! a spus Elle despre romanul lui Gaston Leroux. Muzica e pasiunea ei şi numai Fantoma înţelege asta cu adevărat. Raoul e plictisitor. E doar... chipeş şi bogat...

Fantoma e un ucigaş!

Elle a râs.

— Aşa-i, Bo!

Tu pe cine ai alege?

Ochii ei albaştri m-au privit parcă dincolo de ai mei, pătrunzându-mi drept în suflet.

— Hmmm... bogătaşul plictisitor sau criminalul interesant? a cântărit ea. Chiar dacă pare o nebunie, cred că aş risca şi aş alege Fantoma. În cazul în care m-ar ucide, măcar voi fi trăit o viaţă scurtă şi pasională în locul uneia lungi şi plictisitoare.

Eşti foarte înţeleaptă.

— Nu, ne confunzi, Bo! Tu eşti cel înţelept. Nu vorbeşti, dar poţi transmite într-o propoziţie scrisă ceva ce mie mi-ar lua câteva ore să spun.

E o necesitate.

— Zău? a întrebat ea zâmbind, iar apoi s-a uitat pe fereastră. Uneori mi se pare că ai vrea să vorbeşti, mi-a mărturisit, iar mie mi s-a strâns stomacul şi m-am gândit la noianul de cuvinte care îmi stăteau pe buze. În sfârşit, ce-ar fi să-mi cânţi ceva, Bo? Îţi promit că Maurice şi Jondrette n-o să cuteze să te mai necăjească.

Tu nu mi-ai cântat nimic.

— Sunt doar o amatoare autodidactă, am învăţat din cărţi şi prin exerciţiu. Adevărul e că nici nu ştiu cât de pricepută

sunt. Mi-ar fi jenă să-ţi cânt. Tu, în schimb, eşti studentul lui *monsieur* Ivan!

Încă nu sunt perfect.

— Păi, nimeni nu-i perfect. Dar iei lecţii la Conservatoire de Paris! Nu mai ştiu pe nimeni de vârsta noastră care să fi fost primit. Visez să ajung într-o zi acolo, însă..., a murmurat ea, arătând cu mâna de jur împrejur, ... cum să-mi permit vreodată taxele?

Şi-a plecat privirea şi în acea clipă am crezut că mi se frângea inima.

O să ajungi într-o zi.

— Mulţumesc, dar mă îndoiesc! Nu văd să vină ziua în care să mi se dea drumul de-aici, darămite să fiu lăsată să intru pe uşile conservatorului.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Îmi doream cu fiecare fibră din mine să deschid gura şi să-i spun platitudini, s-o asigur că eu constituiam dovada vie că *orice* era posibil. Însă ştiam că trebuia să mă abţin cu orice preţ.

Mi-a venit o idee. Am desfăcut iute sforile cu care ţineam legată vioara în tocul spart şi am dus instrumentul la bărbie. Am luat arcuşul, am închis ochii şi am început *Sonata nr. 9* a lui Beethoven. În timp ce-i cântam lui Elle, simţeam că interpretam mai bine, că fiecare notă era mult mai importantă. Am îndepărtat arcuşul de vioară după încheierea piesei şi am cutezat să deschid ochii ca să văd reacţia lui Elle.

Ea se uita la mine cu ochii mari, iar tristeţea îi dispăruse din privire.

— Bo... a fost incredibil! Ştiam că eşti foarte talentat dacă te-a primit *monsieur* Ivan, dar chiar şi aşa...

Mi-am plecat capul. Adrenalina îmi curgea prin vene şi faptul că ştiam că interpretarea mea avusese efectul scontat

făcea să-mi crească inima de bucurie. Dintr-odată, mi-am dat seama că publicul meu nu-l constituise numai Elle, ci că fusese considerabil mai mare. M-am întors încet spre sală, unde am văzut o mare de chipuri uluite, care mă priveau lung. În spate, *madame* Gagnon îşi ţinea sprâncenele atât de ridicate, încât păreau că aveau s-o înalţe de la pământ. Spre marea mea uimire, ea a ridicat mâinile şi a început să aplaude. Ceilalţi au făcut la fel şi curând primeam aplauze furtunoase. Până şi Maurice şi Jondrette, deşi nu băteau din palme, mă priveau uluiţi. Cred că Elle a simţit că eram copleşit, fiindcă m-a luat de mână şi acela a fost momentul perfect al vieţii mele.

Aplauzele s-au domolit, iar *madame* Gagnon a decis să-mi facă un compliment.

— Bravo! În pofida vârstei tale, cred că i-ai putea da lecţii lui *monsieur* Baudin!

— Vezi, te pricepi, fără îndoială, mi-a şoptit Elle, şi apoi m-a sărutat pe obraz. Mulţumesc, Bo!

Mi-a fugit tot sângele din obraji şi am încercat să-mi ascund stânjeneala punând vioara la loc în tocul ei. Apoi, după ce am legat sfoara, am scris:

Tu când îmi cânţi?

— Crezi că aş mai cânta? Aş fi ca un bebeluş care ar încerca să recite sonetele lui Shakespeare.

Aş fi foarte fericit dacă mi-ai cânta.

Elle şi-a luat chipul zâmbitor în mâini.

— Of! Bine. O să exersez în weekend, ca să fiu pregătită marţea viitoare, când vii aici. Măcar aş putea primi de la tine nişte sfaturi ca să mă perfecţionez.

După ce Evelyn a sosit ca să mă ducă înapoi la Boulogne-Billancourt, *madame* Gagnon m-a lăsat la poartă şi i-a povestit ce se petrecuse.

— E un mare talent şi e binevenit aici!

În autobuz, în drum spre casă, Evelyn mi-a remarcat bucuria.

— Nu-mi vine să cred că ai cântat în faţa copiilor! E o veste fantastică, Bo! Ştiu că *monsieur* Landowski o să fie foarte fericit să afle că ai început să capeţi încredere în tine.

Ceea ce Evelyn nu ştia, bineînţeles, era că nu pentru copii cântasem. Doar pentru o fată, care părea să-mi schimbe iute cursul vieţii.

Marţi m-am întors la Apprentis d'Auteuil, iar Elle m-a luat de mână şi mi-a cerut s-o urmez. Am traversat curtea şi, spre uimirea mea, *madame* Gagnon a deschis uşa şi ne-a îngăduit să trecem.

— Mi-a dat voie să cânt singură în sala comună. Sunt prea timidă ca să ţin un spectacol în faţa mai multor auditori, aşa cum ai făcut tu alaltăieri.

Am gonit amândoi pe coridoare şi Elle m-a tras după ea cu asemenea forţă, încât a fost nevoie să alerg ca să ţin pasul cu ea. După ce am ajuns, m-am aşezat pe unul dintre scaunele vechi, cu pielea uzată până la cadrul de metal. Elle a scos flautul şi l-a asamblat repede.

— Am hotărât să cânt Debussy, *Prélude à l'après-midi d'un faune*. Te rog să nu mă critici prea tare. Nu uita că nu m-a învăţat nimeni!

Nu-mi venea să cred că cea mai frumoasă fiinţă din lume urma să-mi ofere un concert între patru ochi.

— Acum o să încep! a spus Elle.

A dus flautul la gură, a tras aer adânc în piept şi a cântat. Se vedea că era foarte talentată. Dar faptul că învăţase să cânte doar din cărţi era de-a dreptul magic! Nu cred că eu aş fi fost în stare. În plus, motivul pentru care pusese mâna pe un instrument era mult mai nobil decât al meu. Dorise să le

aducă un omagiu părinţilor pe care-i pierduse, socotind că muzica era o modalitate de a se conecta cu ei chiar dacă nu mai erau în viaţă.

Am închis ochii. Rezonanţa clădirii vechi, cândva grandioase, făcea ca notele să sune plăcut în aer. Cu toate astea, am forţat muzicianul din mine să evalueze aspectele tehnice ale interpretării lui Elle, aşa cum îmi ceruse ea. Am observat că respira neregulat şi că se grăbea în interpretarea lui Debussy. Am scos stiloul şi am scris:

Relaxează-te.

Am întins biletul spre ea şi şi-a ridicat privirea ca să citească, iar apoi a luat flautul de la gură.

Am scris din nou:

Nu uita că am doar unsprezece ani!

Spre încântarea mea, Elle a râs şi a dat din cap în semn că înţelesese. A inspirat din nou şi a luat-o de la capăt. De data asta, notele nu mai aveau nici o nuanţă de staccato şi, dintr-odată, am înţeles beneficiul trecerii în „locul sacru" despre care vorbea *monsieur* Ivan. După ce Elle a terminat, m-am ridicat în picioare ca să aplaud.

— Încetează! mi-a cerut ea. A fost mai bine, însă ai dreptate, prima dată am cântat groaznic, a adăugat, dar eu am dat din cap în semn de negare. Nu trebuie să fii amabil! Eram foarte emoţionată la gândul că urma să cânt în faţa ta, Bo. De când ai plecat data trecută, m-am gândit doar la cât de mult voiam să te impresionez.

Şi ai reuşit!

Eram încântat că opinia mea însemna atât de mult pentru Elle.

— Acum o să cânt la violă. Parcă mă descurc mai bine decât cu flautul.

A ridicat instrumentul la bărbie şi a început să cânte *Don Quixote* de Strauss. Avea dreptate – cânta cu mai multă forţă la flaut, dar promitea şi la violă. După ce a terminat, am aplaudat la fel de entuziast ca înainte.

Nu-mi vine să cred că eşti autodidactă!

— Mulţumesc. Nici mie, uneori. Presupun că e rezultatul orelor de singurătate. Dar, oricum, te rog să-mi spui ce crezi, Bo! Cum să mă perfecţionez?

Nu ştiu să cânt la instrumentele astea, dar o să încerc să-ţi dau nişte sfaturi generale!

M-am apucat să scriu o listă de trucuri de bază pe care le învăţasem de la *monsieur* Ivan.

— Vai, mulţumesc, Bo! O să pun totul în practică, a spus ea, după care s-a uitat din nou pe listă. Ai scris: *să exersezi plasarea arcuşului*. Poţi să-mi arăţi la ce te referi?

M-am îndreptat spre ea şi i-am luat arcuşul. Apoi m-am aşezat în spatele ei şi i-am luat mâna dreaptă. I-am întins-o uşor în faţă, întorcându-i palma astfel încât s-o ţină cu faţa spre noi. Apoi am adus arcuşul înăuntru şi l-am aliniat cu baza degetelor ei.

— Aşa? a întrebat Elle.

Am încuviinţat din cap. I-am luat degetul mare şi m-am asigurat că apăsa lemnul cu o oarecare fermitate. Apoi i-am aşezat degetul mijlociu în direcţia opusă, articulaţia abia atingând arcuşul. Bineînţeles, viola în sine era mult mai mare decât ar trebui să fie pentru un copil, fiindcă fusese a mamei ei, aşa că ajustările mele i se păreau de două ori mai ciudate.

— O, Doamne, nu mi-am dat seama că greşeam atât de mult!

M-am întors cu faţa la ea şi am continuat să-i ghidez degetele în poziţia pe care o învăţasem de la *monsieur* Ivan. Între timp, i-am surprins privirea. Se uita la mine într-un fel

straniu, ca şi cum ar fi vrut să fac ceva, dar nu spunea ce anume. Probabil că mi-a citi curiozitatea în ochi, fiindcă a chicotit. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat. Buzele ei moi s-au lipit de ale mele, iar lumea mea s-a schimbat pentru totdeauna.

— Văd că s-a terminat lecţia de muzică!

M-a trecut un fior pe spinare în clipa în care m-am întors şi am văzut silueta lui *madame* Gagnon, care pândea în prag. Elle s-a dus imediat să-şi pună viola în husă şi şi-a luat flautul, iar apoi s-a repezit spre uşă.

— Le duc în dormitor, *madame* Gagnon!

Aceasta a ridicat dintr-o sprânceană, dar a lăsat-o pe Elle să treacă şi să plece în grabă. Am rămas în sală, iar *madame* Gagnon m-a străpuns pur şi simplu cu privirea. Dintr-odată, m-a cuprins o ruşine imensă. Lui Elle i se îngăduise anume să cânte pentru mine departe de ochii celorlalţi copii şi probabil că părusem să abuzez de amabilitatea lui *madame* Gagnon. Am luat în grabă stiloul şi am scris nişte scuze.

— Nu scrie, şezi! a spus *madame* Gagnon arătând spre un scaun.

Eram convins că se pregătea să-mi spună că nu mai eram binevenit la orfelinat, ceea ce ar fi însemnat, desigur, că n-aş mai fi putut s-o văd pe Elle. În câteva secunde, am simţit că lumea avea să mi se dărâme, iar speranţa, să mi se transforme în disperare. M-am aşezat şi, spre surprinderea mea, *madame* Gagnon a închis uşa şi s-a aşezat în faţa mea. Probabil că mi-a văzut privirea speriată şi, în mod incredibil, m-a alinat:

— E fascinată de tine, tinere! Sper că ştii cât de fragile sunt inimile fetelor. Trebuie să fii foarte delicat cu ea, m-a sfătuit, iar eu am încuviinţat din cap. Nu mai spun că, dacă

mai văd vreodată... aşa ceva, n-o să ezit să te lovesc cu bastonul. M-ai înţeles?

Da, madame *Gagnon!*

— Bun. Acum, am ceva de discutat cu tine. Lucrez la Apprentis d'Auteuil de douăzeci de ani şi am văzut sute de copii trecând pragul stabilimentului nostru. Prioritatea mea e să încerc să le găsesc pupilelor mele o casă nouă cât mai repede posibil, dar niciodată în detrimentul bunăstării lor, a spus ea, oprindu-se o clipă ca să respire adânc. După război, ne-am confruntat cu o perioadă foarte dificilă, fără resurse şi cu mulţi copii. Nu credeam că o să putem hrăni atâtea guri, ca să nu mai vorbim de necesitatea de a le oferi tuturor medicamente, aşternuturi, îmbrăcăminte şi toate celelalte lucruri necesare creşterii unor copii. A fost o situaţie foarte grea. Asta a însemnat că m-am văzut nevoită să iau unele decizii dificile. Elle şi fratele ei au sosit la scurt timp după ce mama lor a cedat în faţa gripei. Cu o lună înainte, un soţ şi o soţie din străinătate mă rugaseră să-i anunţ dacă orfelinatul primea nou-născuţi, fiindcă ei doi nu puteau concepe. I-am asigurat că la noi existau şi nou-născuţi. În mod normal, aş fi aranjat bucuroasă ca un copil să se mute direct în căminul unor părinţi iubitori. Dar... copilul în cauză avea o soră mai mare. În condiţii normale, n-aş fi permis adopţia decât dacă familia ar fi fost de acord să-i ia pe amândoi. Eu sunt de părere că, atunci când copiii şi-au pierdut deja părinţii, e neapărat necesar ca ei să rămână împreună. Şi totuşi, după cum ziceam, m-am temut pentru viitorul orfelinatului şi mărturisesc, plină de ruşine, că am permis ca simţul practic să prevaleze asupra moralităţii. Pe scurt, n-ar fi trebuit să îngădui ca fratele mai mic al lui Elle să fie separat de ea. Cu fiecare an în care Elle a stat aici, la orfelinat, ignorată de familiile care voiau să adopte, vina mea a crescut. După cum

fără îndoială că ţi-a spus, cântă la instrumente ca să simtă o legătură cu părinţii pe care i-a pierdut, a adăugat ea, iar eu am încuviinţat din cap, ştiam asta. Poate că îţi imaginezi cât de supărător e sunetul unei astfel de muzici pentru mine, când sunt singura răspunzătoare pentru îndepărtarea adevăratei legături cu trecutul ei – fratele mai mic!

Cine l-a luat pe fratele lui Elle?

Madame Gagnon şi-a plecat privirea.

— Sunt sigură că n-ai îndoieli asupra faptului că cineva atât de exigent ca mine întocmeşte o evidenţă impecabilă a fiecărui copil care ajunge aici. Numai că în cazul de faţă, cuplul care a luat copilul a dorit să rămână complet anonim, astfel încât să nu se poată descoperi niciodată că fiul nu era al lor. După cum spuneam, presiunea a fost inimaginabilă. Mai mult decât atât, familia a fost de acord să facă o donaţie substanţială orfelinatului. Vorba aceea, *calul de dar nu se caută la dinţi*. Dar în situaţia asta, Elle nu numai că e separată de fratele ei, ci nici nu poate spera să-l mai găsească vreodată.

În speranţa ca măcar să am ceva să-i spun lui Elle dacă ea avea să aducă vreodată vorba, am scris:

Ce naţionalitate avea cuplul cel bogat?

— Sincer vorbind, nu-mi amintesc. Oricum, după ce ţi-am spus întreaga poveste, vreau să-ţi fac o rugăminte. Şi să ştii că, în toţi anii pe care i-am petrecut aici, n-am cunoscut un suflet mai blând şi mai înţelept decât tânăra Elle Leopine.

De ce nu doreşte nimeni s-o adopte pe Elle?

— Mulţi erau cât pe ce, dar întotdeauna s-au răzgândit. Dacă mă întrebi pe mine, a spus *madame* Gagnon clătinând din cap, familia ei, Leopine, a fugit de pogromurile îngrozitoare din Europa de Est şi a emigrat la Paris. Ştii ce-i acela pogrom? a întrebat ea, iar eu am dat din cap, plin de

tristeţe, în semn că ştiam, tata vorbindu-mi adesea despre nebunia şi imoralitatea nedreptăţii făcute pe baze rasiale. Hmmm... nu ştiu dacă eşti conştient, băiete, dar umblă zvonuri despre o mişcare care e în ascensiune în Germania, ce ar putea ameninţa viaţa populaţiei evreieşti. După ororile din ultimul deceniu, francezii sunt conştienţi de puterea statului german. E posibil ca, în cazul în care s-ar mai isca un conflict, potenţialii părinţi să nu dorească să aducă probleme în casele lor.

Elle n-a fost adoptată pentru că este evreică?

— E doar o bănuială, dar cred că e posibil, da.

Fratele?

— După cum ziceam, copilul a fost dus într-o ţară nouă şi înregistrat sub un nume nou. Oricum, în acel moment, mintea lumii era în altă parte. N-a fost un factor semnificativ. În orice caz, indiferent de motiv, Elle e încă aici, iar eu mă simt extrem de vinovată. O cunoşti de câteva săptămâni, dar e clar că aveţi o afinitate. Orice însufleţeşte viaţa fetei uşurează povara mea, aşa că îţi sunt recunoscătoare.

Am dat să-i zâmbesc, dar cred că arcuirea buzelor mele a arătat uşor maniacal, fiindcă eram neliniştit de faptul că doamna de oţel mi se destăinuia.

— Aşadar, să trecem la rugămintea mea. Din câte am vorbit cu *madame* Evelyn, am înţeles eşti îndrumat la Conservatorul din Paris de *monsieur* Ivan. Visul lui Elle e să urmeze cursurile conservatorului. De când a fost capabilă să ridice fizic instrumentele, a cântat la ele, învăţând singură, cu ajutorul cărţilor pe care am reuşit să le procur prin donaţii pentru biblioteca noastră. Eu n-am aptitudini muzicale, înţelegi, dar de-a lungul anilor am observat că Elle cânta din ce în ce mai bine. Am rugat-o de multe ori să cânte în faţa lui *monsieur* Baudin, dar a refuzat întotdeauna,

invocând teama de critici. E o adevărată performanţă că ai izbutit s-o convingi să-ţi cânte ţie!

A fost o plăcere s-o ascult.

— Tu te pricepi, aşa că spune-mi: promite?

Foarte mult.

Am citit uşurare pe chipul lui *madame* Gagnon.

— Mă bucur că nu sunt atât de afonă încât să nu pot remarca talentul! Crezi că e suficient de pricepută pentru conservator?

Fără îndoială.

— Îţi dai seama că şansele ca Elle să studieze acolo sunt mici, din simplul motiv că taxele sunt foarte mari. Ar avea nevoie de o bursă completă, iar astea sunt mai greu de obţinut decât diamantele albastre, a spus ea, iar acea remarcă mi-a făcut stomacul să se strângă pe dată. Poate că ştii ce urmează să-ţi cer, Bo! Mă întreb dacă nu cumva ai putea să-l convingi pe *monsieur* Ivan s-o primească pe Elle la lecţii.

M-am încordat. Cum naiba să fac asta? Cine ar fi plătit? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă Elle ar fi aflat că dădusem greş?

Am scris:

Monsieur *Ivan predă doar vioară.*

— Cu siguranţă că ştie care sunt persoanele potrivite în privinţa cultivării talentelor lui Elle.

Bani?

— Bineînţeles! Am un cont de economii cu care am fost foarte cumpătată de-a lungul anilor. Am acumulat o sumă deloc neglijabilă pentru pensie, dar nu văd cum mi-aş putea folosi mai bine economiile decât ajutând la repararea unei nedreptăţi pentru care sunt responsabilă.

Madame Gagnon a rămas nemişcată, continuând să mă privească drept în ochi. Dincolo de spatele drept şi de

privirea dură, îi simţeam neliniştea legată de răspunsul meu. În mod clar, avea remuşcări de-adevăratelea şi, după mulţi ani, credea că eu eram un soi de răspuns la vinovăţia ei.

Pot să încerc, madame *Gagnon!*

— Bun! Sunt foarte mulţumită. Desigur, n-o să-i spun lui Elle despre sarcina secretă pe care ţi-am încredinţat-o. Rămâne între noi, până când avem un rezultat pozitiv.

Mulţumesc.

Uşurarea ei era vizibilă.

— O să te recompensez pentru eforturile tale, tinere! Mă gândesc ca, atunci când vii la noi, să ţi se îngăduie de acum încolo să fii singur cu Elle aici sau într-o clasă, în loc să fiţi înconjuraţi de mulţimea zgomotoasă, mi-a promis ea, iar eu m-am luminat la faţă. Doar ca să înveţe muzică, înţelegi? O să stau cu ochii pe voi ca un vultur! a adăugat, şi, spre surprinderea mea, mi-a zâmbit. Mulţumesc, Bo! Eşti un om bun.

CAPITOLUL 15

— Ce te supără astăzi, *petit monsieur*? a întrebat *monsieur* Ivan aruncându-şi braţele sfrijite în aer. Ai făcut progrese semnificative în ultimele săptămâni! Umerii tăi au o postură mult mai lejeră. Asta e foarte bine! Ştiam că avea să-ţi prindă bine să petreci ceva timp alături de prieteni de vârsta ta, a adăugat el, iar eu nu i-am zis că mai degrabă era vorba de *o singură prietenă*. Dar azi parcă eşti o statuie de gheaţă! Atât de încordat şi de plin de nervozitate! Spune-mi, ce te doare?

Monsieur Ivan nu se înşela în privinţa stării mele psihice. După câteva şedinţe în care făcusem în aşa fel încât să-i respect întru totul instrucţiunile, zâmbind la glumele lui şi dând din cap ori de câte ori el vorbea despre salariul oferit de unele orchestre, în ziua asta îmi făcusem curaj să-l întreb despre Elle. Am pus stiloul pe hârtie.

Mulţumesc pentru sugestia de a merge la Apprentis d'Auteuil*. Mi-a schimbat viaţa în bine.*

Monsieur Ivan a ridicat din umeri, cu un aer înfumurat.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, tinere Bo! a răspuns el, bătându-se peste tâmplă cu degetul arătător. Să nu se spună că nu ştiu cum să scot ce-i mai bun de la elevii mei, indiferent de vârsta lor. Totuşi, asta nu răspunde la întrebarea mea. De ce eşti atât de încordat azi? E totul în regulă în casa Landowski?

Da, vă mulţumesc. Monsieur *Landowski şi familia sunt foarte bine. Vreau să vă pun o întrebare de natură personală.*

— Ei, atunci să mă pregătesc. Nu te jena, tinere! Suntem *émigrés,* nu uita! Suntem aici unul pentru celălalt, a spus *monsieur* Ivan aşezându-se pe scaun şi încrucişându-şi

braţele. Întrebarea asta e, poate... de natură anatomică? Ţi-e jenă să-i întrebi pe *monsieur* Landowski sau pe *madame* Evelyn? Nu te teme, îmi amintesc că şi eu, pe vremea când eram tânăr, m-am mirat să aflu că trupul masculin suferă anumite schimbări care...

Am dat din braţe cu frenezie şi am clătinat din cap în semn de negare. *Nu* era o conversaţie pe care doream s-o am cu el sau, de altfel, cu oricine altcineva. Am scris repede:

E vorba despre un copil de la orfelinat şi despre talentul său muzical.

— Aha... înţeleg. O să-l contactez pe Baudin ca să-l asculte pe băiat şi să facă o evaluare critică despre cum ar putea acesta să-şi îmbunătăţească şansele de admitere la conservator. Bine? Vezi că uneori problemele se pot rezolva uşor? Nu trebuie să fii atât de neliniştit! Iar acum o să repetăm din Ceaikovski.

Dar eu deja scriam pe foaie cuvântul „fată".

— Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să presupun din principiu că e vorba de un băiat! M-am gândit doar că îţi petreci majoritatea timpului jucând bile şi făcând năzdrăvănii împreună cu alţi băieţi. În orice caz, îl pun pe Baudin s-o asculte şi să-i facă o evaluare.

Simţisem că n-avea să fie simplu.

Voiam să ştiu dacă poate să ia lecţii la conservator, ca mine.

A urmat o pauză lungă, în timp ce *monsieur* Ivan analiza ideea. Apoi mi-a aruncat o privire nedumerită şi a început să râdă.

— A, nu! E clar că am făcut o greşeală atunci când te-am trimis la Apprentis d'Auteuil, fiindcă acum o să vrei să aduci toţi copiii aici! a exclamat el, continuând să chicotească şi plesnindu-se peste genunchi. Bănuiesc că ştii că nu se poate!

Conservatorul e pentru studii universitare. Nu suntem şcoală de muzică pentru ţânci. Există mulţi profesori particulari care îşi dedică timpul ţipetelor şi horcăielilor scoase de copii. Sunt sigur că pot găsi pe cineva dispus să-i dea meditaţii micuţei tale prietene. E în regulă? Iar acum, Ceaikovski!

E autodidactă şi cântă de multă vreme. Am ascultat-o şi e nemaipomenit de talentată. Cred că ar câştiga doar de pe urma pregătirii la conservator.

— Aha, acum înţeleg! Asta schimbă totul, a spus *monsieur* Ivan ducându-şi mâna la gură şi prefăcându-se că striga: Tânărul profet a decretat că numai pregătirea la conservator o s-o ajute pe prietena lui! Faceţi loc şi pregătiţi profesorii! *Micul* nostru cercetaş ne-a găsit următorul mare geniu! a trâmbiţat el, făcându-mă să-mi plec privirea. Tinere Bo, nu mă îndoiesc că intenţiile tale sunt bune şi că încerci doar să-ţi ajuţi prietena, dar eşti doar un băiat care se află aici mulţumită unui aranjament special, pentru că *monsieur* Landowski îl cunoaşte pe *monsieur* Rahmaninov. Din păcate, fără o astfel de relaţie n-aş fi fost niciodată de acord să te ascult cântând. De fapt, mă aşteptam ca acel gest de bunăvoinţă al meu să rămână unul făcut din pură politeţe şi-atât. Ne aflăm aici, la lecţie, doar datorită talentului tău unic. Eşti înzestrat cu o... maturitate foarte neobişnuită la un băiat de vârsta ta. Conservatorul nu-i pentru copii şi cu asta am încheiat povestea. Iar acum, te rog, Ceaikovski!

E unică şi prin faptul că e autodidactă. Nu-mi pot imagina tăria mentală pe care...

El mi-a smuls hârtia din mână şi a aruncat-o pe jos.

— Ajunge! Ceaikovski, băiete!

Tremurând, am întins mâna spre vioară, am apucat-o şi am dus-o la bărbie. Am luat arcuşul şi m-am pornit să cânt.

Înainte să-mi dau seama, lacrimile au prins să-mi şiroiască pe faţă şi am început să respir sacadat. Asta a dus la o multitudine de erori, ceea ce l-a făcut pe *monsieur* Ivan să-şi ia capul în mâini.

— Opreşte-te, Bo, opreşte-te! Îmi cer scuze! Nu trebuia să reacţionez aşa. Îmi pare rău!

Platitudinile lui erau inutile. Barajul se spărsese şi nu mai puteam opri torentul. Mi-am dat seama că trecuse multă vreme de când nu mai plânsesem aşa. În timpul lungii mele călătorii, avusesem parte de nopţi negre în care mă zguduisem de plâns, dar fusesem pur şi simplu prea deshidratat că să-mi curgă lacrimi. *Monsieur* Ivan a scotocit prin sertarele biroului său şi a scos o batistă.

— E curată! a spus el, dându-mi-o. Îţi spun încă o dată, tinere, că n-ar fi trebuit să ţip la tine. Încercai doar să ajuţi pe cineva. Iar un astfel de gest nu trebuie descurajat niciodată.

Mi-a pus mâna pe umăr ca să mă aline. N-a funcţionat. Am plâns până n-am mai putut. Faptul că *monsieur* Ivan ţipase la mine fusese doar catalizatorul unei eliberări după care tânjeam de mult timp. Am plâns pentru tata, pentru mama şi pentru băiatul pe care-l considerasem fratele meu, dar care acum mă voia mort. Am plâns pentru multele variante ale vieţii pe care aş fi putut s-o duc dacă n-aş fi fost obligat să fug. Am plâns gândindu-mă la generozitatea lui *monsieur* Landowski şi la disponibilitatea lui *monsieur* Ivan de a-mi da lecţii. Am plâns din pricina epuizării, a durerii, a disperării, a recunoştinţei, dar, lucru care, poate, era cel mai semnificativ dintre toate, am plâns din dragoste. Am plâns pentru că n-aveam să-i pot oferi lui Elle şansa pe care o merita. Plânsul meu trebuie să fi durat un sfert de oră, timp în care *monsieur* Ivan şi-a ţinut cu stoicism mâna pe umărul meu, repetând „Gata, gata!” la nesfârşit. Bietul om! Mă

îndoiesc că se aşteptase la o reacţie atât de dramatică atunci când ridicase tonul la mine. Era puţin probabil să se fi confruntat cu o astfel de problemă în timpul lecţiilor pe care li le dădea studenţilor lui.

În cele din urmă, fântâna din ochi mi-a secat. Am respirat adânc şi prelung.

— O, Doamne! Trebuie să spun că, deşi am greşit, ai avut o reacţie mai puternică decât anticipam. Te simţi mai bine? a întrebat *monsieur* Ivan, iar eu am încuviinţat din cap, ştergându-mi nasul cu mâneca. Mă bucur! Lesne de înţeles că mai bine lăsăm lecţia pe altă dată.

Îmi pare rău, monsieur *Ivan!*

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, *petit monsieur*! Îmi dau seama că sunt multe altele la mijloc. Te-ar ajuta să plângi pe umărul unui prieten? Sau, mai bine zis, în faţa unor ochi prietenoşi? Nu uita, suntem *émigrés* şi, chiar dacă strigăm unul la altul, între noi există o legătură indestructibilă.

Am dat să scriu, dar m-am oprit din nou. Poate că din pricina substanţelor chimice pe care organismul meu le eliberase prin intermediul lacrimilor, m-am simţit cuprins dintr-odată de o puternică senzaţie de linişte. Dacă vorbeam, ce se putea întâmpla mai rău? Poate că asta m-ar fi dus la moarte. Atunci, cel puţin, aş fi ajuns în lumea de dincolo, la mama şi poate că şi la tata. În clipa aceea, totul mi se părea minunat şi complet lipsit de sens. Dorinţa de a mă descărca m-a făcut să uit de raţiune. Aşa că am făcut ceea ce era de neconceput. Am deschis gura.

— Dacă vreţi să mă ascultaţi, o să vă spun povestea mea, *monsieur*! am zis în limba mea maternă.

Monsieur Ivan mi-a aruncat o privire perplexă.

— Măi, să fie...

— Sunt mic, dar povestea e lungă. Nu cred că o să reuşesc să istorisesc totul în cele zece minute pe care le avem la dispoziţie.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Păi, stai să-mi eliberez programul! E important. Cum rămâne cu *madame* Evelyn? O să-i las un mesaj la recepţie, spunându-i că prelungim lecţia de astăzi ca să ne pregătim pentru un recital.

S-a ridicat şi aproape că s-a împiedicat de scaunul de lemn.

— Mulţumesc, *monsieur* Ivan!

Aş minţi dacă aş spune că n-a fost oarecum plăcut să-l văd încurcat pentru prima dată. Să-mi folosesc vocea era ca şi cum aş fi încordat un muşchi care se odihnea de câteva luni. Părea nouă şi ciudată, de parcă nu era a mea. Desigur, o folosisem când şi când ca să-mi amintesc că încă posedam capacitatea de a vorbi şi ca să-i mulţumesc lui *monsieur* Landowski, cu câteva săptămâni în urmă. Dar mai mult decât îi spusesem acum lui *monsieur* Ivan, nu vorbisem tot anul.

— Numele meu... e Bo, am spus. Numele meu e Bo. Sunt Bo.

Glasul îmi era mai profund decât mi-l aminteam, deşi încă nu se îngroşase. Ce senzaţie ciudată!

Monsieur Ivan s-a întors, păşind împleticit.

— În regulă, suntem gata!

S-a aşezat pe scaun şi mi-a făcut semn să încep să vorbesc. Am închis ochii, am respirat adânc şi i-am spus adevărul. Povestea mi-a luat aproape o oră, timp în care el a stat liniştit, făcând ochii mari, complet absorbit de natura şocantă a informaţiilor pe care i le dezvăluiam. După ce i-am istorisit cum mă descoperise Bel sub gardul lui *monsieur* Landowski, între noi s-a lăsat o tăcere profundă.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! a continuat să repete *monsieur* Ivan clătinând din cap, rozându-şi unghiile şi încercând să formuleze un răspuns. Tinere Bo... Sau *nu* Bo, după cum ştim... Pur şi simplu n-am cuvinte! a exclamat el, după care s-a ridicat şi m-a strâns în braţe de mi-a scos tot aerul din plămâni. Dar ştiam eu! *Émigrés!* Suntem puternici, Bo! Mai puternici decât s-ar putea crede.

— *Monsieur* Ivan, dacă cineva ar afla vreodată...

— Te rog, *petit monsieur*! Ne leagă locul nostru natal. Nu uita că înţeleg din ce ţară ai venit şi prin ce traume ai trecut. Jur pe mormintele alor mei că n-o să divulg niciodată un cuvânt din ceea ce tocmai mi-ai spus.

— Vă mulţumesc, *monsieur*!

— Mă simt dator să-ţi spun că părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine, Bo! Tatăl tău... crezi cu adevărat că mai trăieşte?

— Nu ştiu.

— Şi... mai ai obiectul despre care mi-ai povestit?

Poate că asta era singura parte a poveştii mele pe care ar fi trebuit să i-o ascund. După cum învăţasem, lăcomia putea contamina minţile şi-i putea înnebuni chiar şi pe cei mai raţionali dintre oameni. *Monsieur* Ivan mi-a simţit ezitarea.

— Te rog să mă crezi că nu mă interesează. Poţi fi sigur de asta! Vreau doar să-ţi spun că trebuie să-l protejezi cu orice preţ. Nu din pricina valorii materiale, înţelegi, ci pentru că într-o zi l-ai putea folosi drept monedă de schimb ca să-ţi salvezi viaţa.

— Aşa o să fac. Asta fac.

— Mă bucur să aud. Iar acum te rog să-mi spui mai multe despre Elle. După toate greutăţile pe care le-ai înfruntat, înţeleg cât de important e să ai o astfel de prietenă în viaţa ta.

I-am istorisit povestea ei.

— E o persoană cu totul deosebită, *monsieur* Ivan! am conchis eu. A rămas atât de optimistă şi de curajoasă în ciuda împrejurărilor vitrege! E precum gravitaţia, atrage totul spre ea.

Monsieur Ivan a chicotit.

— Of, Bo, acum înţeleg! Dar cred că e posibil ca ea să nu atragă *totul,* ci doar pe tine. Dumnezeu să te ajute, tinere! De parcă n-aveai deja destule probleme, eşti şi îndrăgostit!

— Nu ştiu dacă un copil de unsprezece ani se poate îndrăgosti.

— Nu fi prostuţ, *petit monsieur*! Bineînţeles că se poate! *Iubirii* nu-i pasă că eşti atât de tânăr. Te-a prins în mreje, iar acum eşti sclavul ei.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?! Te rog, nu vorbi aşa! Nu trebuie să-ţi pară rău! E ceva ce trebuie sărbătorit. Într-adevăr, dacă ai fi mai în vârstă, ţi-aş turna o vodcă şi am putea vorbi până târziu în noapte despre iubirea ta.

— Vreţi s-o ascultaţi, *monsieur* Ivan?

— Dacă aflu că povestea pe care mi-ai împărtăşit-o e un şiretlic ca s-o faci pe prietena ta să ajungă la conservator, o să fie vai şi-amar de tine! a exclamat el privindu-mă în ochi, dar după aceea a zâmbit cu gura până la urechi. Glumesc, *petit monsieur*! Bineînţeles că o s-o ascult. *Monsieur* Toussaint predă flautul, iar *monsieur* Moulin, vioara. Fata o să dea proba. Dar dacă, totuşi, i se pot da lecţii, profesorii n-o să lucreze pe gratis.

— De asta se ocupă o persoană caritabilă de la orfelinat.

— Foarte bine. Mă îngrijesc de detalii şi te anunţ data viitoare. Să presupun că, după ce o să te întorci pe uşa aceea, o să redevii mut la lecţiile noastre?

Am stat să mă gândesc.

— Nu, *monsieur* Ivan. Ne leagă locul nostru natal.

— Mulţumesc pentru încredere, *petit monsieur*! Te asigur că n-o să regreţi, m-a asigurat el, iar eu am dat din cap, mulţumindu-i, după care am dus mâna la clanţă. Încă ceva! Mi-ai spus totul, mai puţin numele tău adevărat. Vrei să mi-l împărtăşeşti?

Am făcut-o.

— Ei, bine, acum înţeleg!

— Ce anume?

— De ce, atunci când cânţi, porţi greutatea lumii pe umeri.

Până la urmă, proba lui Elle fusese o formalitate. *Monsieur* Ivan lăsase să se înţeleagă asta atunci când o aranjase.

— Micule Bo, a trebuit să spun o minciunică nevinovată ca să mă asigur că prietena ta avea să fie primită.

— Nu e iubita mea, *monsieur* Ivan!

— Bineînţeles că e! Oricum, nu mai spun că ceilalţi profesori n-ar fi prea fericiţi dacă respectabilul nostru conservator s-ar transforma într-o creşă.

— Ce le-aţi zis? am întrebat eu, neliniştit.

— Doar că tânăra ta prietenă e rudă cu *monsieur* Rahmaninov, care doreşte ca talentele ei muzicale să fie cultivate.

— *Monsieur* Serghei Rahmaninov?

— Exact. Un adevărat geniu, nu-i aşa?

— Dar, *monsieur* Ivan, nu înţeleg! Elle locuieşte la orfelinat!

— Tinere Bo, cum să spun cu tact... *monsieur* Rahmaninov, deşi e un om cu adevărat amabil şi talentat, e renumit pentru protejatele lui, dintre care multe au locuit la

Paris. Prin urmare, e perfect de înţeles ca tânăra Elle să fie fructul uneia dintre aventurile lui cu o femeie, iar, în cazul ăsta, vinovăţia să-l oblige să acţioneze.

— *Monsieur* Ivan, nu sunt sigur că Elle o să poată să păstreze o aparenţă atât de ridicolă!

— Nu-i nevoie de nici o aparenţă, *petit monsieu*r. I-am informat pe Toussaint şi pe Moulin că tânăra nu-şi cunoaşte obârşia şi că *monsieur* Rahmaninov s-ar înfuria dacă ea ar afla. Pot garanta pentru tăcerea lor, ei n-ar dori să-l supere pe *Marele Rus*.

— *Monsieur* Ivan...

— Bo, presupun că vrei ca amândoi să luaţi lecţii în acelaşi timp? Fără îndoială că o să trebuiască să se refacă programul, iar numele lui Rahmaninov o să rezolve şi problema asta.

Deşi cu reticenţă, am acceptat să-i sprijin planul, fiindcă îi oferea, indirect, o protecţie în plus lui Elle. Toussaint şi Moulin n-ar fi îndrăznit să fie prea înverşunaţi în criticile lor la adresa fiicei lui Rahmaninov. Deşi, trebuie să recunosc, m-am simţit destul de prost să fiu complice la pătarea reputaţia bunului compozitor.

Şi iată că eu şi Elle am devenit cei mai tineri studenţi la Conservatorul din Paris. În ultimele săptămâni, Evelyn mi-a permis să iau autobuzul spre şi dinspre Paris neînsoţit, cu condiţia s-o anunţ dinainte la ce oră mă întorceam acasă. Era oarecum inutil, având în vedere experienţele mele din ultimele optsprezece luni, dar m-am simţit minunat să am pe cineva atât de preocupat de bunăstarea mea.

După cele două lecţii pe săptămână, înainte să ne întoarcem la Apprentis d'Auteuil, eu şi Elle am început să cumpărăm îngheţată de la o cofetărie mică de pe Avenue Jean-Jaurès, după care ne plimbăm pe malul Senei. E un

privilegiu pe care ni l-a acordat *madame* Gagnon, care e încântată peste măsură că am izbutit cumva să-i ofer un curs la conservator protejatei ei. De fapt, pe măsură ce au trecut săptămânile, am început să depăşim puţin mai mult limitele, îndrăznind să stăm afară din ce în ce mai târziu. Uneori luăm cărţi şi creioane pe mal. Elle citeşte cu voce tare, iar eu desenez. Nu pretind că sunt deosebit de priceput, dar peisajele mele sunt din ce în ce mai bune.

Cu câteva zile în urmă, Elle şi-a aşezat capul pe umărul meu şi mi-a povestit *Cocoşatul de la Notre-Dame.* Mi-am întrerupt încercarea de a schiţa castanul şi m-am uitat la părul ei blond, apoi la râul care curgea. Lumina soarelui încă mai dansa pe unduirile apei.

— Iubirea e ca un copac: creşte de la sine, prinde rădăcini adânci în fiinţa noastră şi continuă să înflorească peste o inimă frântă. Inexplicabil e faptul că e cu atât mai tenace cu cât e mai oarbă. Nu-i niciodată mai puternică decât atunci când e complet nerezonabilă..., a recitat Elle. Crezi că e adevărat, Bo? Pot fi oamenii orbiţi de dragoste?

Şi-a ridicat privirea către mine. Am clătinat din cap şi mi-am luat stiloul.

Dimpotrivă, cred că dragostea îngăduie ca în cele din urmă ochii unei persoane să se deschidă cu adevărat.

M-am uitat în ochii ei. Şi-a ridicat capul şi m-a sărutat. Mai mult ca înainte, iar buzele ei calde se plimbau delicat peste ale mele. După ce s-a retras, pluteam ca un fulg şi simţeam fluturi în stomac. Am râs fără să vreau. Asta a făcut-o şi pe Elle să râdă. Încurajat, am luat-o de mână. De atunci, de fiecare dată când ne vedem, nu-i mai dau drumul.

Elle mă face să mă simt în siguranţă. Înainte, credeam că asta era treaba caselor încălzite, a mâncării puse pe masă şi a banilor ţinuţi în bancă. Dar Elle m-a învăţat că poţi trăi fericit

şi fără toate astea, atât timp cât eşti alături de cineva pe care...

După ce am întors-o pe toate părţile, am ajuns la concluzia că, da: sunt complet, iremediabil şi necondiţionat îndrăgostit de Elle Leopine.

CAPITOLUL 16

Sper că aptitudinea pentru proză scrisă nu mi s-a diminuat în aceste ultime luni. În realitate, de când am făcut pasul de a vorbi cu *monsieur* Landowski, cu multe luni în urmă, n-am mai simţit nevoia să scriu un jurnal de dragul amabilei mele gazde, iar dacă citiţi cumva asta, o să observaţi că am renunţat la inserţiile acelea fade, menite să menajeze orice ochi indiscreţi. Asta, pentru că am ajuns să am încredere deplină în familia Landowski. Aceşti oameni binevoitori continuă să mă hrănească şi să-mi ofere un acoperiş deasupra capului.

Cred că mi se pare terapeutic să-mi aştern pe hârtie gândurile cele mai intime. Fireşte, majoritatea oamenilor sunt capabili să le exprime în cuvinte faţă de un prieten sau de un membru al familiei, dar, la început, eu n-aveam parte de luxul ăsta. Acum pot vorbi cu *monsieur* Ivan, iar în ceea ce priveşte păstrarea secretelor mele, el s-a ţinut de cuvânt. La începutul semestrului de toamnă, mi-a împărtăşit câteva gânduri.

— Bo, am stat şi m-am gândit la progresele pe care le-ai făcut în vacanţa de vară. Mulţi ar fi invidioşi pe viaţa pe care o duci: cursuri la Conservatoire de Paris, posibilitatea de a lucra alături de un sculptor de renume mondial... ca să nu mai vorbim de atenţia pe care ţi-o acordă o anumită fată blondă cu ochi albaştri, din clasa vecină.

M-am înroşit la faţă.

— Da. Sunt foarte recunoscător, *monsieur* Ivan!

— Şi totuşi... n-am izbutit până acum să te conving să-ţi relaxezi *cu adevărat* umerii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Sunt convins că ai capacitatea de a fi un virtuoz. Într-adevăr, eşti mai agil la vioară decât mulţi dintre cei care îşi câştigă traiul din cântat.

— Vă mulţumesc, *monsieur*!

— Dar nu ţii umerii bine. Nu cred că e o problemă pe care s-o putem rezolva prea uşor.

— Aha...

Evaluarea sinceră a lui *monsieur* Ivan m-a sfâşiat ca un cuţit.

— Nu te arăta descurajat, tinere Bo! Bineînţeles că o să continui să te îndrum în ceea ce priveşte instrumentul tău preferat. Dar insist să adăugăm un alt instrument în repertoriul tău, a spus el ridicându-se şi îndreptându-se spre o valiză mare, care se sprijinea de biroul lui. Te-ai înălţat mult peste vară, ceea ce o să ne ajute enorm, a constatat, iar eu am privit cu atenţie cutia. Ce părere ai despre violoncel, Bo?

Cu mâna pe inimă, n-aveam nici o opinie şi i-am spus-o.

— E un instrument frumos. Melodios, sonor, transcendental... posedă o mare varietate de tonuri, de la registrul inferior, calm şi solemn, până la explozii de pasiune în registrul superior. Îmi aminteşte puţin de tine. În viaţa ta, ai cunoscut dureri şi suferinţe imense. Şi totuşi, ai ceva de erou. Simt că, în ciuda a tot ceea ce ţi s-a întâmplat, îţi e dat să atingi măreţia.

— La violoncel? am întrebat eu cu sinceritate.

Monsieur Ivan a chicotit.

— Poate că la violoncel, da. Poate că la altceva. Ce vreau să spun e că violoncelul e un fel de personalitate fragmentată. Pe de o parte, joacă rolul instrumentului de bas solid, deşi melancolic, dar pe de altă parte aspiră la pasiunea unui tenor eroic. Cred că o să ţi se potrivească.

— N-am mai cântat la un instrument atât de mare! Dar, bineînţeles, sunt dispus să încerc orice îmi propuneţi, *monsieur* Ivan.

— Bine. Desigur, avantajul e că violoncelul se odihneşte confortabil între picioare. N-o să fie nevoie să foloseşti acei umeri îngreunaţi, aşa cum o cere vioara. E al doilea instrument al meu, aşa că eu o să te învăţ.

Prin urmare, am început să cânt la vioară marţea, iar la violoncel, vinerea. Iniţial mi s-a părut ciudat să am un obiect atât de mare între picioare şi să ţin arcuşul la nivelul abdomenului. Dar m-am implicat din toată inima şi eram mulţumit de progresele mele. Bineînţeles, n-am violoncel, aşa că nu pot exersa acasă. În orice caz, cântatul la un astfel de instrument mi-a stimulat mintea şi mi-a alimentat dorinţa de a profita la maximum de cursurile de la conservator.

Cred că am simţit nevoia să iau din nou stiloul în mână pentru că astă-seară e Ajunul Crăciunului, iar tata zicea că e un moment de reflecţie asupra anului care a trecut, un moment care marchează trecerea timpului în mintea noastră. Prin urmare, m-am gândit foarte mult la Bel, dar poate că nu la fel de mult ca *monsieur* Brouilly, care a fost o epavă de când s-a întors din Brazilia. Nu mai spun că eu continui să ajut la atelier, fiindcă Laurent, deşi prezent fizic, e în altă parte cu mintea. Acum câteva zile, m-a auzit exersând „Morning Mood” pe banca din faţa atelierului şi s-a apropiat de mine cu lacrimi în ochi.

— Unde ai învăţat să cânţi aşa? a întrebat, privindu-mă în ochi. Cine ţi-a dat vioara? Landowski? a vrut el să ştie, iar eu am încuviinţat din cap. Văd că, a adăugat în şoaptă, tu, ca orice artist, vorbeşti prin intermediul măiestriei tale. Zău, ai un har! Preţuieşte-l, da?

Am zâmbit şi am dat iarăşi din cap, iar *monsieur* Brouilly mi-a pus o mână pe umăr. Apoi m-a salutat şi s-a îndepărtat ca să continue să-şi rumege nefericirea în barurile din Montparnasse, unde părea să-şi petreacă tot timpul liber.

Noaptea trecută, m-a trezit un vaiet ciudat care venea dinspre fereastră. M-am uitat la ceas. Era puţin după ora două. Cu excepţia cazului în care Père Noël făcea o oprire deosebit de matinală la atelierul Landowski, zgomotul venea de la cineva întru totul real. Mi-am scos punguţa de piele dintre coapse şi mi-am atârnat-o de gât. Apoi am deschis fereastra cu precauţie şi m-am uitat în curtea de jos. Am zărit silueta lui *monsieur* Brouilly, lângă care se găseau mai multe sticle. Am ajuns repede la concluzia că ar fi fost inutil să mai încerc să dorm, iar tata mă învăţase că de Crăciun trebuie să cauţi prilejuri de a-ţi ajuta semenii. Am ţinut seama de asta şi am pus mâna pe cea mai groasă haină. Am deschis fără zgomot uşa dormitorului, am coborât pe scări şi am ieşit din casă. Am urmărit suspinele în curte, unde l-am găsit pe *monsieur* Brouilly cu capul în mâini. Ce bine că alesese să plângă sub fereastra mea din spatele casei şi nu sub cea din faţă, a familiei!

Pe măsură ce mă apropiam, am păşit intenţionat mai zgomotos ca să mă audă şi, beat fiind, să nu mă confunde cu Fantoma Crăciunului Trecut[24]. Exact asta s-a întâmplat, iar Brouilly s-a răsucit, răsturnând o sticlă. Am dus instinctiv degetul la buze şi apoi mi-am culcat obrazul pe palmele împreunate, ca să-i sugerez că în casă se dormea.

— Bo! Îmi pare rău, s-a smiorcăit el. Te-am trezit? a întrebat, iar eu am dat din cap în semn de confirmare. O, Doamne, mi-e ruşine! Tu eşti copilul, nu eu, a mormăit în

[24] Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens

timp ce mă aşezam lângă el, ceea ce l-a făcut să-mi arunce o privire uşor perplexă. O să fac linişte, te rog să te întorci la culcare! a promis, dar eu am arătat cu degetul la lună, iar apoi spre inima lui. *Monsieur* Landowski e foarte amabil să mă ţină aici, când e clar că acum sunt la fel de util ca ciocolata topită, a murmurat, scoţând apoi un chicot brusc. A fost chiar de acord să mă trimită în Brazilia, când ştia foarte bine că scopul meu nu se limita la transportarea în siguranţă a lui *Cristo*. E un om minunat! a exclamat, iar eu am arătat cu degetul spre mine. Aşa e! A dat dovadă de o imensă omenie faţă de noi amândoi, a recunoscut, coborându-şi privirea la mine. Ai crescut foarte mult cât am fost plecat! Te-ai şi împlinit. Şi nu mă refer doar la fizic. Mă bucur să te văd că începi să înfloreşti. Bel ar fi fost foarte fericită pentru tine. De i-aş putea spune! a exclamat, după care eu am ridicat din sprâncene şi din umeri. Vrei să ştii ce s-a întâmplat? De fapt, încă încerc să înţeleg şi eu. Eu şi Bel am fost împreună la Rio. Dar amândoi ştiam că trebuia să mă întorc la Paris. Nu puteam să las să se risipească oportunitatea oferită de *monsieur* Landowski. Am implorat-o să vină cu mine şi să-l părăsească pe viermele ăla jalnic, Gustavo. Am crezut că avea să mă aleagă pe mine, Bo. Dar n-a făcut-o. Şi asta-i tot. Nu cred că o să înţeleg vreodată de ce, a conchis, după care a început să plângă, ceea ce m-a făcut să-i pun o mână pe umăr. Înţeleg că, de când am plecat, ţi-ai făcut o prietenă deosebită, corect? a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap, compătimitor. Îţi mai poţi imagina viaţa fără ea? a vrut el să ştie, drept pentru care de data asta am dat din cap în semn de negare. Pesemne că atunci, tinere, poţi înţelege puţin din necazul care s-a abătut asupra mea, a spus el, suspinând. Cunoşti blândeţea lui Bel mai bine decât majoritatea. La urma urmei, n-ai fi fost aici fără ea!

Asta aşa era. Sincer să fiu, mă cam mirasem că *monsieur* Brouilly se mai întorsese la Paris. Din ceea ce văzusem la Bel şi Laurent în atelier, n-aveam nici o îndoială că se iubeau. Dacă ar fi fost să fac pariu, aş fi mizat totul pe ideea că cei doi ar fi fugit într-un colţ îndepărtat al lumii, unde ar fi fost fericiţi doar unul cu celălalt. Firește, aşa cum mă învăţase deja viaţa, uneori dragostea nu e de ajuns ca să ţină doi oameni laolaltă.

— Ştii, Bel nici măcar n-a venit să-şi ia rămas-bun! Poate că a considerat că ar fi fost prea traumatizant. Până la urmă, şi-a trimis menajera cu asta, a spus Brouilly, iar apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo ceva alb şi neted. Ştii ce e, Bo? Am mijit din ochi şi, în lumina lunii, am recunoscut ce avea în mână. O ţiglă de la *Cristo* însuşi. Devenise o tradiţie printre muncitori să scrie mesaje de iubire veşnică pe verso, pe care să le sigileze pe statuie pentru eternitate.

— Poftim, a spus Brouilly şi mi-a întins plăcuţa, iar eu am dus-o la ochi.

Puteam doar să disting inscripţia:

30 octombrie 1929

Izabela Aires-Cabral

Laurent Brouilly

— M-am gândit foarte mult la decizia lui Bel de a-mi dărui ţigla. Făcând asta, a ales să nu pecetluiască dragostea noastră, ci s-o respingă pe a mea ca neîmpărtăşită. Aşa că nu vreau să păstrez obiectul ăsta. Te rog, ia-l tu! a exclamat el, iar eu am făcut un gest de respingere, dar el a insistat să-mi dea ţigla. Poate că nu înţelegi, Bo! Dacă, după cum prevăd, statuia o să fie celebră într-o bună zi, îmi imaginez că ţigla asta mică o să aibă o valoare destul de mare. Ţi-o fac cadou şi poate că o s-o vinzi cândva, m-a îmbiat el, ridicându-se şi lovindu-se uşor de zidul casei. Sau poate că o s-o păstrezi, ca

să nu uiţi că nu trebuie s-o pierzi niciodată pe cea pe care o iubeşti. Ca să nu ajungi ca mine! a oftat, în timp ce mă ridicam şi eu. Dragostea pierdută e un blestem, Bo! Doare. Nu doar în minte. Are capacitatea să doară până în adâncul sufletului. Sper să nu trebuiască să suferi vreodată ca mine!

S-a aplecat, a luat singura sticlă care mai avea un rest de băutură în ea şi a tras o duşcă, dramatic, după care s-a uitat la lună.

— Ciudat, nu-i aşa? a întrebat, ceea ce m-a făcut să-i arunc o privire nedumerită. Bel e în cealaltă parte a lumii, dar acum vede pe cer acelaşi lucru! a oftat el, rămânând nemişcat preţ de o clipă şi închizând ochii. Noapte bună, micuţule Bo! Aştept cu nerăbdare să lucrez alături de tine în atelier. Crăciun fericit!

Acestea fiind zise, Laurent Brouilly s-a îndepărtat, clătinându-se în întunericul nopţii.

M-am întors în camera mea şi am pus ţigla în punguţă, alături de obiectul pe care continuam să-l protejez. Apoi m-am urcat în pat şi mi-am aşezat punguţa între coapse. Durerea pe care o trăia Brouilly era profundă şi viscerală. Am făcut o rugăciune în gând către Cele şapte surori ale mele, cerându-le să aibă grijă de el şi, bineînţeles, şi de Bel.

Ziua de Crăciun a fost magică. Sub bradul măreţ, împodobit frumos cu lumânări şi cu ornamente de hârtie, am fost uimit să descopăr că se afla un cadou pentru mine.

— Père Noël a fost foarte impresionat de faptul că l-ai ajutat atât mult pe *monsieur* Landowski în absenţa lui *monsieur* Brouilly, aşa că a ţinut să te răsplătească! mi-a spus *madame* Landowski, zâmbind.

Pachetul avea o formă recognoscibilă. Am îndepărtat cu delicateţe hârtia maro şi am desfăcut husa mare de piele de dedesubt. Înăuntru se afla unul dintre cele mai magnifice

instrumente pe care le-am văzut vreodată. Violoncelul era din lemn lucios de molid, cu spatele şi cu părţile laterale din lemn sclipitor de arţar. Era atât de bine lustruit încât mă oglindeam în el, iar atunci când l-am scos complet din cutie, mi-a pătruns în nări un miros plăcut de vanilie şi de migdale.

Monsieur Landowski mi-a pus o mână pe umăr.

— E făcut de meşterul neamţ G.A. Pfretzschner. Dacă nu e avariat datorită cine ştie cărui accident, ar trebui să ţină o viaţă. *Monsieur* Ivan prezice că o să creşti repede, aşa că m-am gândit că ar fi potrivit un instrument dimensionat pentru un adult. M-am interesat personal..., a adăugat el, dar *madame* Landowski i-a aruncat o privire pe sub sprâncene. Vreau să spun că Père Noël m-a rugat să mă interesez în numele lui!

Instinctiv, i-am sărit în braţe.

Totuşi, darul acela generos n-a fost nici pe departe cea mai bună parte a zilei. Datorită conversaţiilor frecvente dintre *monsieur* Landowski şi *monsieur* Ivan, familia ştia totul despre Elle. Drept urmare, avuseseră amabilitatea să-mi propună s-o invit la cina de Crăciun. Deşi la început fusesem emoţionat, cina s-a dovedit a fi un eveniment plin de bucurie, iar sufletul mi s-a înălţat în timp ce mă uitam în jurul mesei pline de oameni care însemnau atât de mult pentru mine. Elle, bineînţeles, s-a descurcat magnific, captivând familia cu farmecul şi cu firea ei dezinvoltă.

După masă, în încăpere s-a înstăpânit o atmosferă melancolică. Unul câte unul, cei prezenţi s-au retras din salon fie ca să şadă pe una dintre canapelele din sufragerie, fie ca să citească o carte ori să dezlege un puzzle, iar alţii s-au dus să tragă pur şi simplu un pui de somn. Eu şi Elle am ajutat la strânsul farfuriilor, după care ne-am pus paltoanele şi am mers să ne aşezăm pe banca din faţa atelierului.

Am luat-o de mână şi mi-am făcut curaj. Plănuisem acel moment de câteva săptămâni. Era ziua de Crăciun, Elle se afla aici şi ştiam ce voiam să fac. Era momentul potrivit. Mi-am ridicat privirea spre ocrotitoarele mele strălucitoare de pe cer, ca să-mi dea putere. Apoi, în sfârşit, mi-au ieşit din gură cuvintele pe care îmi doream de atâta vreme să le spun:

— Te iubesc, Elle!

Ea m-a strâns de mână şi a făcut ochii mari.

— Spune-mi că nu visez, Bo!

— Nu, nu visezi, i-am răspuns.

Elle s-a luminat la faţă.

— Mă gândeam eu! a exclamat ea izbucnind în râs, după care mi-a sărit în braţe. Bună, Bo!

— Bună, Elle! am răspuns, simţindu-mă euforic. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc! a ţipat ea de-a dreptul, încântată. O, Bo, de când aştept să-mi vorbeşti! Ştiam că poţi! Dar, spune-mi, de ce ţi-a luat atât de mult timp?

M-am uitat la cerul senin al Parisului, pe care străluceau Cele şapte surori.

— Înainte să-ţi mărturisesc de ce am făcut un jurământ de tăcere, spune-mi... cunoşti roiul de stele numit Pleiade, Elle?

Ea a clătinat din cap în semn de negare, încă uimită de faptul că vorbeam.

— Nu... Trebuie să recunosc că nu.

— Ei, bine, nu cunosc un subiect mai bun pentru prima noastră conversaţie! De multă vreme n-am mai putut să împărtăşesc povestea lor altcuiva.

Elle şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Bine, Bo, spune-mi povestea!

— Vezi cea mai strălucitoare stea de pe cer? Chiar deasupra turlei bisericii?

— Da! Ce frumos!

— Se numeşte Maia. Iar acum, dacă te uiţi cu atenţie, o să vezi alte câteva stele strălucitoare care o înconjoară, sub forma unei semiluni crescătoare.

— Văd...

— Sunt celelalte şase dintre Cele şapte surori – începând de sus, Alcyone, Asterope, Taygete, Celaeno, Electra... şi Merope, sora dispărută.

— Sora dispărută? De ce i se spune aşa? Eu o văd!

— Ştiu, întotdeauna mi s-a părut interesant. Nu pot decât să presupun că a dispărut la un moment dat şi că apoi a fost găsită. Îmi place s-o văd ca pe o speranţă. Acum, în stânga lui Merope distingi o stea strălucitoare, aşezată deasupra alteia? Cea mai mică e Pleione, iar cea mai mare... e Atlas, am spus eu, iar după aceea am respirat adânc. Părinţii lor.

— Vorbeşti despre ei de parcă ar fi oameni adevăraţi, Bo!

— Cine suntem noi să spunem că n-au fost? Legenda zice că, în timp ce tatăl lor era osândit să poarte greutatea lumii pe umeri, surorile au fost urmărite de necruţătorul Orion. Aşa că atotputernicul Zeus le-a transformat pe fete în stele, ca să-l consoleze pe Atlas.

Lui Elle îi străluceau ochii în timp ce privea cerul.

— Ce frumos!

— Aşa zic şi eu. Bineînţeles că există şi alte interpretări, dar nu la fel de romantice. Însă asta e povestea în care aleg să cred, am spus eu, uitându-mă iarăşi la Elle. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă singur, dar niciodată fără stele deasupra mea. Le consider protectoarele mele. Tata spunea asta, am mărturisit, plecându-mi privirea.

— Tatăl tău? Unde e, Bo?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut de mulţi ani. Am plecat să-l caut, dar... deşi îmi e greu să recunosc, nu cred că mai e în viaţă.

— Şi mama ta?

— A murit.

— Îmi pare foarte rău, Bo!

Am îndrăznit s-o cuprind cu braţul.

— Asta ai îndurat şi tu toată viaţa.

— De aceea te compătimesc atât de mult, Bo! a exclamat ea, punându-mi o mână pe obraz. Crede-mă că îmi pare foarte rău!

Un nod mi s-a pus pe neaşteptate în gât.

— Mulţumesc, Elle!

— Spune-mi... de ce ai ales să vorbeşti cu mine astăzi? Puteai să deschizi gura oricând, dragul meu!

Am stat să mă gândesc.

— Ei, bine, până la urmă e ziua de Crăciun – un moment care ne aminteşte că suntem în viaţă o singură dată şi că nu trebuie să irosim nici un moment.

— Extrem de drăguţ, dar complet fără sens. Te rog, suntem împreună aici şi suntem singuri. Spune-mi adevărul!

M-am uitat din nou la stele. Maiestatea lor tăcută şi stoică mi-a dat încrederea de care aveam nevoie ca să-i dezvălui adevărul lui Elle.

— Nu vorbesc pentru că mi-e teamă că, dacă spun ceva greşit, aş putea da de necaz.

— Necaz? a repetat ea, iar pe faţă i-a apărut o expresie de îngrijorare.

— Da. Dar atunci când sunt cu tine, nu mi-e frică, Elle. Mă simt curajos. Prin urmare, n-am nici un motiv să rămân tăcut.

— O, Bo! De ce te protejează tăcerea?

— Fug de cineva, Elle. De cineva care a jurat să mă omoare. Singurul avantaj pe care-l am în prezent e că urmăritorul meu nu ştie unde mă aflu. Dacă vorbesc, atunci există o şansă mai mare ca el să prindă de veste unde sunt, un risc pe care nu mă simt în stare să mi-l asum.

— *Mon Dieu*[25], Bo! Cine îţi doreşte răul?

Am tăcut pentru scurtă vreme, după care am răspuns:

— Un alt băiat.

— Un băiat? Bo, ar fi trebuit să-mi spui! Mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc. Singurul lucru de care se tem băieţii mai mult decât de orice altceva e o fată mai mare şi mai înţeleaptă. Ai văzut cum îi ţin în frâu pe Maurice şi pe Jondrette!

Bunătatea ei a făcut să-mi crească inima în piept.

— Îţi mulţumesc că vrei să mă aperi, Elle! Dar, cu tot respectul, băieţeii ca Maurice şi Jondrette nu sunt cu adevărat periculoşi. Cel de care fug eu crede că am făcut ceva cumplit, iar asta îl face foarte periculos.

— Cât de periculos poate fi un băiat?

— Mă consideră responsabil pentru... o moarte.

— O moarte?! s-a mirat Elle, încercând să-şi reprime un icnet.

— Da.

Ne-am privit în ochi şi a urmat o pauză stânjenitoare.

— Eşti răspunzător pentru acea moarte?

— Nu. Dar băiatul acela n-o să creadă niciodată adevărul. Aşa că am fost nevoit să fug de el. Mă tem că sunt blestemat să fac asta toată viaţa.

— Unde e băiatul? În Franţa?

---

[25] O, Doamne (în limba franceză în original)

— Nu, cred că nu. Sper că e peste mări şi ţări.

— *Ţări,* Bo? Ai traversat ţări?

Am dat din cap cu solemnitate, în semn că da.

— Fugeam *de* el şi *către* tata. Acesta din urmă se ducea spre Elveţia – unde s-a născut –, în încercarea de a mă salva pe mine şi... familia băiatului. Acolo voiam să ajung atunci când m-au găsit prăbuşit sub gardul familiei Landowski, acum mai bine de un an.

— Bo... multe nu înţeleg, dar cum ar putea băiatul ăsta, oricine ar fi, să afle unde eşti?

— Există un lucru care complică treaba. Obiectul... de faţă... e cauza întregii nenorociri.

M-am uitat în jur ca să văd dacă nu cumva se ascundea cineva în umbră, iar apoi am scos obiectul. Cu toată bezna nopţii şi în ciuda faptului că fusese dat cu cremă de ghete şi cu lipici, acesta putea cumva să atragă cea mai apropiată sursă de lumină şi a sclipit în faţa ochilor noştri.

— Bo...! a exclamat Elle, şocată.

L-am ridicat ca să-l vadă bine.

— E un diamant.

— Nu se poate, e de-a dreptul enorm! Cel mai mare din câte am văzut!

— Te asigur că e real. Celălalt băiat crede că l-am furat de la mama lui, pe care am ucis-o, am spus eu, iar Elle şi-a dus mâna la gură. Te rog, crede-mă când îţi spun că e perfect neadevărat! Dar sunt de părere că, atât timp cât urmăritorul meu ştie că piatra e la mine, nimic n-o să-l oprească să mi-o ceară şi apoi să-mi ia viaţa. E deştept.

— La fel de deştept ca tine?

Am izbutit să zâmbesc la vorbele ei bune.

— Poate. Înţelegi acum de ce nu vorbesc, Elle? Şi de ce nu poţi dezvălui altora nici asta, nici ceea ce ţi-am spus astă-seară?

Am pus diamantul în punguţa de piele şi mi-am prins-o la gât.

— Trebuie să-mi spui povestea ta, Bo. Cu lux de amănunte.

Am clătinat din cap.

— E lungă şi tulburătoare.

Elle s-a îndreptat de spate şi mi-a spus pe un ton franc:

— Uită-te la mine! Sunt Elle a ta şi te iubesc mai mult decât am iubit orice şi pe oricine. Promit că orice îmi spui astă-seară o să rămână secret până în ziua în care o să mor. Îţi jur sub Pleiade!

De fapt, tânjeam să-i dezvălui fiecare amănunt. Dar era de datoria mea s-o fac să conştientizeze consecinţele.

— Elle, am început eu să spun, de când eşti în viaţa mea, mă simt *viu*. Îmi plac mirosul cafelei tari a lui *monsieur* Landowski, păturile calde şi sunetul Senei curgătoare. Doar pentru că te-am cunoscut pe tine.

— Şi eu simt la fel, a răspuns ea pe un ton tandru.

— Trebuie să înţelegi că dacă îţi spun povestea mea, îţi pot pune viaţa în pericol. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată, am declarat, luându-mi ochii de la ea. Chiar n-aş mai vedea rostul existenţei.

Elle mi-a întors faţa spre ea.

— Ei, bine, nici eu n-aş vrea să trăiesc fără tine. Dar *tu* trebuie să înţelegi, Bo, că te accept *întru totul*.

Cum să refuz ceva vreodată acelor ochi albaştri?

— Foarte bine. O să-ţi spun povestea vieţii mele, am răspuns eu.

I-am povestit totul, de la momentul naşterii mele într-un vagon de tren, în 1918, până în prezent. I-am povestit despre tata, despre iernile cumplite, despre privitul stelelor şi despre vioară, despre familiile dezbinate şi despre burţile flămânde. I-am povestit despre inventarea numelui de „Bo” şi despre numele meu real, pe care ea nu trebuia să-l folosească niciodată.

Elle era mută de uimire în timp ce îi povesteam. După ce am terminat, am observat că plângea.

— De ce plângi, Elle?

— Pentru că eşti un om atât de bun, iar universul a fost rău cu tine!

— Şi eu simt acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Dar acum ne avem unul pe celălalt. Pe veci.

— De-a pururi! a răspuns Elle.

Ne-am ţinut în braţe sub privirea Celor şapte surori. În acel moment nu eram copii, ci două suflete bătrâne, obosite înainte de vreme.

— Se schimbă ceva acum? am întrebat-o.

— O, da, a răspuns Elle, iar mie mi s-a strâns inima. Dragostea mea pentru tine e şi mai mare, iar dorinţa mea de a te ţine în siguranţă a devenit mai puternică.

— Asta e o veste bună! am răspuns. Sincer să fiu, m-am gândit că te-ar descuraja vocea mea, care acum pare să scârţâie chiar în momentele importante.

Elle a chicotit.

— Mi se pare drăguţ! Şi nu-ţi face griji, am văzut şi alţi băieţi de la orfelinat trecând prin faza asta până când li se stabiliza vocea. O să treacă.

— Atunci, asta, da, uşurare!

— Bo...

— Da, Elle?

— Ai omis un detaliu. Care e numele băiatului care a jurat să te ucidă?

Am privit stelele ştiind că, în cealaltă parte a lumii, el făcea, inevitabil, acelaşi lucru.

— Kreeg Eszu.

TITAN
IUNIE 2008

CAPITOLUL 17

Ţipetele lui Bear au readus-o în prezent şi, cu mâini tremurânde, Ally a aşezat jurnalul cel masiv pe comoda din cabină.

— Gata, gata, dragule!

L-a ridicat pe Bear din pătuţ, unde dormise neîntors până în urmă cu câteva clipe. Huruitul puternic al motoarelor iahtului tocmai se liniştise şi, în mod ironic, cea care-l trezise părea să fi fost tocmai acea schimbare.

— Căpitanul Hans o fi găsit un loc în care să ancoreze peste noapte, Bear, asta-i tot!

Ally s-a aşezat din nou pe pat şi, funcţionând pe pilot automat, a legănat copilul pe genunchi. A clipit puternic, dându-şi seama că în ultimele ore fusese atât de absorbită de jurnal, încât nu-şi dăduse seama că se făcuse seară. A aprins veioza de pe noptieră şi l-a pus pe Bear la sân, măcinată de gânduri. Îşi închipuia că şi restul surorilor erau la fel de zguduite de revelaţia concretă că Pa îl *cunoscuse* pe Kreeg Eszu şi, mai mult de-atât, că păruse să fugă de el. Ally se gândea în special la Maia, pentru care adevărul trebuia să fi fost deosebit de greu de acceptat. Era fericită că Floriano se afla în apropiere.

Totuşi, ea avea de înţeles şi alte lucruri. Pseudonimul lui Pa, „Bo”, şi „Elle”, numele femeii care fusese dragostea vieţii lui. Ally cunoştea acele nume. Fuseseră prieteni apropiaţi ai bunicilor ei, Pip şi Karine Halvorsen, şi apăreau frecvent în manuscrisul *Grieg, Solveig og Je*g, principalul document prin care Ally aflase despre moştenirea ei. Bo fusese Pa, de fapt. I-au dat lacrimile în clipa în care şi-a amintit că nu vorbea prea mult, dar că era cel mai talentat muzician de la

Conservatorul din Leipzig. A încercat cu disperare să-şi amintească mai multe despre prietenii bunicilor, dar, în afară de faptul că fugiseră în Norvegia – fiindcă Elle şi Karine erau evreice –, nu ştia prea multe. Ce se întâmplase cu cei doi? Oare ajunseseră în Scoţia? Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în uşă.

— Intră! a spus ea, automat.

Uşa s-a deschis, iar silueta înaltă şi frumoasă a lui Jack a intrat în cabină.

— Bună, Ally, eu..., a început el să spună, dar apoi a văzut-o hrănindu-l pe Bear. Ups, îmi pare rău, pot să mă întorc mai târziu! N-am vrut să...

Ally a roşit.

— Nu face nimic, Jack, eram în lumea mea! Intră, te rog, Bear o să termine imediat.

— Fie! s-a învoit Jack, luând loc pe scaunul de piele de lângă comodă. Am vrut doar să văd cum te simţi. Eşti bine?

— Da, mulţumesc, Jack!

Ally i-a zâmbit slab.

— Ai mâncat? Sau măcar ai reuşit să bei nişte apă sau o ceaşcă de ceai?

Ally s-a gândit un moment.

— Ştii, n-am mâncat, de fapt.

— Asta ar putea explica de ce eşti albă ca varul.

Ally n-avea energia necesară să lămurească tot ce presupuneau lucrurile pe care le citise în jurnal.

— O să pun ceainicul pe foc! Între timp, poţi să începi cu asta!

Jack a scos o sticlă de Evian din frigiderul camerei şi i-a dat-o lui Ally.

— Mulţumesc. Te superi dacă...?

Ally a dat din cap spre sticlă.

— A, scuze! Desigur!

Jack a deşurubat capacul şi Ally a luat sticla cu mâna liberă, după care a băut o gură sănătoasă de apă.

— Aşa, da! Apropo, ce face toată lumea sus? a întrebat ea, uitându-se în tavan.

— Sincer vorbind, e un oraş-fantomă. Toată lumea s-a pus pe citit. Nici pe mama n-am văzut-o după-amiaza asta. Cred că e la fel de absorbită ca şi tine. Noi, „piesele de schimb", ne învârtim în jurul cozii, făcând o conversaţie ciudată, prea jenaţi ca să cerem ceva personalului!

— Jack, nu fi fraier! Nu sunteţi deloc piese de schimb. De fapt, având în vedere ceea ce am citit, o să aveţi cu toţii roluri foarte importante, pentru că surorile mele o să aibă nevoie de sprijinul vostru.

— Şi tu, desigur!

Jack i-a zâmbit în timp ce pregătea ceaiul, iar inima lui Ally a zvâcnit precum cea a unei adolescente.

— Foarte drăguţ din partea ta, Jack, mulţumesc! Dar, sincer vorbind, sunt bine. Îl am pe el, a spus ea uitându-se la Bear.

— Nu mă pricep, dar, din câte îmi amintesc despre bebeluşi, de obicei nu fac cine ştie ce conversaţie, a spus el, iar Ally a râs. Vezi tu, cred că eşti un soi de lider printre surorile tale. Ele îţi caută îndrumarea. Dar cu toatele au parteneri la care se pot plânge după ce se retrag în cabinele lor. Tu nu-ţi permiţi un astfel de lux, îl ai doar pe prichindelul ăsta care să-ţi dea bătăi de cap. Aşa că, practic, am vrut să-ţi spun că..., a conchis el, deschizându-şi braţele, ... sunt alături de tine.

— Foarte drăguţ din partea ta, Jack, mulţumesc! a răspuns Ally cu sinceritate, în timp ce-şi făcea de lucru aşezând ceaiul pe comodă şi punând laptele în frigider. Jack...

— Da, Ally?

— Voiam doar să spun că..., a murmurat ea, dar, tocmai în clipa aceea, Bear a scuipat, privind-o drept în ochi. Scuză-mă un moment!

— A, bineînţeles! Nu te grăbi!

Ally l-a luat pe Bear de la sân. A observat că Jack şi-a abătut privirea, ceea ce ei i s-a părut un gest frumos. Şi-a aşezat fiul pe pat, iar acesta a gângurit, mulţumit.

— Ce spuneai? a întrebat ea, roşind.

— A, nimic! a răspuns el clătinând din cap şi plecându-şi privirea.

Ally s-a dojenit în sinea ei şi a încercat să schimbe rapid subiectul.

— Nici măcar nu ţi-am spus cea mai mare revelaţie din jurnal, a spus ea, ducându-se să ia paginile de pe comodă. Cum se numea casa din Irlanda? Cea din West Cork, la care duceau coordonatele mamei tale.

— Casa Argideen?

— Da. Îţi aminteşti că ai găsit o legătură cu numele de Eszu?

— Da.

— Ei, află că tata îl cunoştea. Destul de bine, se pare.

— Interesant. Ce înseamnă asta?

— N-am încă toate răspunsurile, dar mă apropii. Dacă stau să mă gândesc, chiar ar trebui să mă duc la Maia. Informaţia asta o afectează cel mai mult pe ea.

— Pot să te întreb de ce?

— Îmi pare rău, Jack, asta nu-i povestea mea!

— Bineînţeles. Îţi spun cum facem: vrei să am eu grijă de micuţ, iar tu să te duci la sora ta?

— Ai face asta pentru mine?

— Da, nici o problemă!

— Mulţumesc, Jack! Dacă nu vrei să stai aici, poţi să-l duci pe Bear în altă parte. Iar dacă te plictiseşti, află că Ma trebuie să fie prin preajmă şi poate să-l preia ea, a spus Ally luându-şi ceaiul şi îndreptându-se spre uşă.

— Bun. Haide, Grizzly Bear, mergem sus? Du-te, Ally! Ne vedem mai târziu.

*

Maia se simţea rău fizic. Amintiri îngrozitoare despre şmecherul şi insinuantul Zed Eszu – fiul lui Kreeg – îi răscoleau mintea şi-i venea să plângă la gândul că, în urmă cu o generaţie, Pa fusese obligat să fugă de lângă tatăl lui. Oare Zed cunoştea istoria familiei lor? Aproape sigur. Poate că asta explica de ce părea să le vizeze pe surorile D'Aplièse. Maia ştia foarte bine că el şi Electra fuseseră împreună, iar Tiggy îi povestise totul despre sosirea lui în munţii Scoţiei. Fără îndoială că prezenţa lui Zed în vieţile fetelor îi provocase lui Pa multă durere şi totul era prea greu de suportat.

— Ticălosul! a strigat Maia, aruncând paginile jurnalului pe podea.

— Maia?

Star şi CeCe apăruseră la uşa sălii de lectură chiar în momentul în care Maia şi-a luat capul în mâini şi a început să plângă. Cele două surori au dat fuga s-o ia în braţe.

— Îmi pare atât de rău, Maia! Ce groaznic! a exclamat Star.

— Nu ştiu cât contează, dar sunt de acord cu tine, Maia! Ce nenorocit de ultimă speţă! a adăugat CeCe.

— Ştia, nu-i aşa? Ştia despre Kreeg şi Pa. De-aia ne dădea roată ca o viespe de care nu se mai putea scăpa. Mă simt atât de folosită! Am făcut un *copil* cu el! a strigat Maia.

— Ştiu, scumpo, ştiu. N-a fost vina ta.

Chiar dacă Maia îi spusese doar lui Ally, celelalte surori bănuiseră întotdeauna adevărul, având în vedere mutarea ei în Pavilionul de la Atlantis sub pretextul unei „mononucleoze" care ţinuse nouă luni.

— Am venit imediat ce am citit! a spus Star.

— Mulţumesc, draga mea! a răspuns Maia, trăgându-şi nasul. O, Doamne! Totul e nespus de *emoţionant,* nu-i aşa? Nu-mi place să mă gândesc că Pa a avut perioade în viaţă când a fost atât de disperat şi de singur!

— Acum a găsit-o pe Elle, cel puţin. Ea i-a schimbat viaţa. Chiar şi caligrafia lui pare să fie mai... mai... rotunjită. Înţelegi ce vreau să spun? a întrebat CeCe.

Maia a scos un sunet care pe jumătate era scâncet şi pe jumătate, chicot.

— În mod ciudat, da! Şi mă bucur să citesc despre cât de amabilă a fost familia Landowski cu el.

— Vai, bineînţeles! Nu m-am gândit serios la asta. Cred că a fost destul de ciudat să citeşti despre perioada lui la atelier şi despre interacţiunile cu Laurent Brouilly, a spus Star cu blândeţe.

— Da. Era băieţelul cel tăcut despre care citisem în scrisorile lui Bel. Nu mi-a venit să cred!

— Aşa se explică şi cum a făcut rost de ţigla pe care ţi-a lăsat-o împreună cu scrisoarea, a adăugat Star.

— Aşa este!

Ally a intrat în cameră, s-a apropiat de surorile ei şi a strâns mâna Maiei.

— Of, draga mea! Suntem cu toatele alături de tine! Orice ţi-ar trebui.

— Ştiu. Îmi pare rău, o să mă adun, a răspuns Maia ştergându-şi lacrimile cu dosul mânecii. Doar ştiam prea bine cine e Zed!

Ally a scos un şerveţel din buzunar şi i l-a întins Maiei, care l-a luat, recunoscătoare, şi şi-a tamponat ochii, concluzionând:

— Prin urmare, Pa îl cunoştea pe Kreeg.

— „Cunoştea" e puţin spus! a adăugat CeCe pe un ton sever.

— De ce n-a spus niciodată nimic? Cred că a făcut atac de cord în momentul în care am zis prima dată că am cunoscut un băiat pe nume Zed Eszu! s-a smiorcăit Maia.

— Nu ştiu, scumpo. Poate că s-au împăcat? Până la urmă, noi nu cunoaştem deocamdată decât o parte din poveste, a adăugat Star, mângâind părul surorii ei.

— Ceva îmi spune că n-a fost aşa, Star, a răspuns Maia. Ştim cu toatele că în ziua în care a murit Pa, Kreeg s-a sinucis. Iar tu, Ally, parcă ai spus că ai văzut *Olympus* lângă *Titan* în acea zi?

— Nu l-am văzut eu, dar prietenul lui Theo a spus asta prin staţie, a confirmat Ally, suspinând şi trecându-şi mâinile prin păr. De fapt, cred că e timpul să vă pun la curent.

— Ce vrei să spui, Ally? a întrebat CeCe cu asprime.

— Coordonatele lui Merry duceau la Casa Argideen din West Cork, vă amintiţi? a întrebat Ally, iar surorile s-au gândit o clipă şi apoi au încuviinţat din cap. Ei, bine, chiar dacă locul e abandonat de mult timp, aparţine familiei Eszu. Jack a aflat asta pe când făcea cercetări pentru noi.

S-a aşternut tăcerea, în timp ce surorile încercau să desluşească semnificaţia legăturii.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Star în cele din urmă.

— Sincer vorbind, încă nu ştiu. Dar un lucru e cert: Zed, Casa Argideen şi prezenţa vasului *Olympus* în ziua morţii lui Pa... relaţia dintre Pa şi Kreeg e cheia întregii enigme.

— De acord! a exclamat Maia, trăgându-şi nasul.

— Mă duc să văd unde au ajuns celelalte cu cititul jurnalului. Pe urmă, putem discuta despre legătură la câteva sticle de vin rozé.

— Bună idee, Ally! a spus Star, dând din cap. Sunt foarte multe lucruri pe care încă nu le ştim. De unde a venit Pa, de ce crede Kreeg că i-a ucis mama... diamantul...

— Putem doar spera că lucrurile o să se clarifice pe măsură ce citim, a spus Ally, punând o mână pe umărul lui Star.

CAPITOLUL 18

Georg Hoffman îşi rotea whiskyul în pahar, ascultând clinchetul gheţii. Din salonul de sus, se uita la întinderea Mării Mediterane şi la coasta italiană, aurie în apusul strălucitor. Se vedea Napoli, iar dincolo de el se întindea oraşul antic Pompei, cu locuitorii încremeniţi în timp, de mii de ani. Asta i se părea lui Georg o metaforă potrivită pentru călătoria de acum, fiindcă evenimentele din trecut încă modelau, cumva, prezentul.

El se gândea la ultimele douăsprezece luni. Ce tumult fusese acel răstimp pentru surorile D'Aplièse! Fiecare dintre ele, fără excepţie, ajunsese să accepte adevărul despre trecut cu multă maturitate şi înţelepciune.

— Ai fi foarte mândru! a spus Georg către camera goală.

În special ultimele câteva săptămâni fuseseră epuizante, marcate de stresul indus de nenumăratele telefoane care-l ţineau la curent cu actualizările constante ale „situaţiei". Cu toate că încerca să se ocupe cât mai bine de toate, Georg se împărţea din nou între avocatul din el, dator să îndeplinească dorinţele clientului, şi fiinţa umană, care iubea familia D'Aplièse precum pe cea proprie. S-a auzit o bătaie în uşa salonului. Georg s-a întors şi a văzut-o pe Ma vârându-şi capul pe uşă.

— Am vrut doar să văd ce faci, *chéri*. Rezişti? a întrebat ea.

— Da, rezist. Mulţumesc pentru grijă! Intră, te rog, Marina! Vrei să bei ceva cu mine?

Marina a închis uşa încet în urma ei.

— Ştii, Georg, cu ocazia asta, cred că da.

El a întins mâna după decantor, apoi i-a turnat un pahar vechii lui prietene.

— Whiskyul ăsta a fost al lui. Un Macallan din 1926. De fapt, nu mă îndoiesc că el a fost ultimul care a atins decantorul ăsta.

I-a dat Marinei paharul.

— Mulţumesc. Da, îmi amintesc că spunea că şi-a dezvoltat gustul pentru băuturile locale după ce a petrecut atât de mult timp în Scoţia, a spus Marina luând o înghiţitură mică şi simţind lichidul cald şi plăcut care îi cobora pe gât, până în stomac. Crezi că fetele au ajuns deja în acel punct al jurnalului?

— Nu ştiu. Cum crezi că o să reacţioneze, Marina?

— Greu de zis. Poate că unele dintre ele o să priceapă anumite elemente ale poveştii mai uşor decât celelalte. Dar pur şi simplu mă bucur că, pentru prima dată, ele o să ştie ceea ce ştim şi noi.

— Da.

— Pot să întreb ce se mai aude?

Marina l-a privit pe Georg cu atenţie.

— Nimic în afară de ce ţi-am spus dimineaţă. Lucrurile se deteriorează rapid. N-a mai rămas mult timp.

Marina şi-a făcut cruce.

— Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să te învinovăţeşti, Georg! Ai acţionat onorabil.

Şi-a pus o mână peste a lui.

— Îţi mulţumesc, Marina! Astfel de vorbe înseamnă foarte mult pentru mine, mai ales fiindcă vin din partea ta. Am trecut prin atâtea împreună de-a lungul anilor! Simt că îi sunt dator să fac lucrurile aşa cum *trebuie*.

— Ştiu că o s-o faci, Georg, indiferent de ce anume alegi. Mă tem că nu auzi asta destul de des, dar şi Atlas ar fi extrem

de mândru de tine. Şi de sora ta, bineînţeles. Îmi pare rău că n-am întrebat-o... cum face faţă?

— Îi e greu, aşa cum i-ar fi greu oricui în situaţia asta.

— Îmi pot doar imagina, a murmurat Marina privind oceanul. Lui întotdeauna i-a plăcut litoralul ăsta!

Georg n-a răspuns, iar Marina s-a uitat la prietenul ei şi i-a văzut lacrimile din ochi.

— O, *chéri,* te rog, nu plânge! Mi se rupe inima!

— Îi datorez totul, Marina! Totul.

— Şi eu la fel. Întotdeauna am vrut să ştiu... atunci când el v-a găsit pe malul lacului Geneva, te-ai întrebat dacă nu cumva avea să vă denunţe?

Georg a ridicat decantorul şi şi-a umplut paharul.

— Bineînţeles că da. Eram doi copii îngroziţi. Dar, ca şi noi, fugise de persecuţie, a continuat el, sorbindu-şi încet whiskyul. Atlas ne-a tratat cu multă bunătate.

— L-ai răsplătit din plin, Georg. Ţi-ai pus viaţa în slujba lui.

— Măcar atât am putut face, Marina. Fără el, n-aş fi avut o viaţă.

Marina îşi golise şi ea paharul, iar Georg i l-a umplut din nou.

— Mulţumesc! Cât timp estimează sora ta că a mai rămas?

Georg a ridicat din umeri.

— Doar câteva zile.

— Oare asta o să-ţi influenţeze decizia, Georg? În legătură cu...

— Poate că da, a întrerupt-o el. Recunosc că s-ar putea să procedez altfel, fiindcă am găsit-o pe Merry şi am apucat s-o aduc la bord înainte să pornim la drum.

— Pare adecvat. O fi un semn de sus!

— Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna în lumea lui.

A mai bătut cineva la uşă, iar apoi în prag s-a ivit Merry.

— Salutare! Ce faceţi?

— Merry! Bine, mulţumim! a răspuns Ma. Mai important e ce faci tu, *chérie*!

— A, grozav, mulţumesc. Jurnalul e o lectură fascinantă. Atlas se pricepea foarte bine la cuvinte, nu-i aşa? Pentru un băiat atât de nevârstnic, e incredibil de elocvent.

— Întotdeauna a fost talentat din punct de vedere lingvistic, a spus Ma zâmbind.

— Voiam să vă întreb despre acest Kreeg Eszu. Până acum a fost pomenit doar pe scurt, dar Jack mi-a zis că familia lui a deţinut Casa Argideen. Puteţi să-mi spuneţi cum s-a întâmplat asta?

Ma şi-a ridicat privirea la Georg, care şi-a terminat whiskyul dintr-o singură înghiţitură.

— O, da! Îmi imaginez că eşti foarte curioasă în privinţa asta, a spus el, iar Merry a observat modul ferm în care-l privea Ma. Dar crede-mă că nu ştim nici noi!

— Aha. Zău?

— Da. Mai bine să ţi-o spun asta acum, decât să citeşti tot jurnalul şi să fii dezamăgită.

— Aşa-i. Ei, bine, asta e foarte enervant!

— Poate că o să aflăm într-o zi. Sau poate că e o simplă coincidenţă, a minţit Georg.

Merry a strâmbat din nas şi s-a grăbit să spună:

— A, da, ai perfectă dreptate! Prea o întorc eu pe toate părţile. La urma urmei, e un nume irlandez foarte comun. Desigur că există mii de Murphy, de O'Brien şi de Eszu, a spus ea, punându-şi apoi mâinile în şold şi privindu-l pe Georg cu sprâncenele ridicate, ceea ce l-a făcut să-şi scoată batista ca să-şi tamponeze fruntea. Iar acum aş vrea să dau

un telefon la Dublin, dacă se poate, ca să-l pun pe Ambrose la curent. Nu-mi vine să cred că au trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când nu l-am văzut! Mi se pare că a trecut o veşnicie.

— Da, înclin să fiu de acord, a răspuns Georg. În birou e un telefon cu legătură prin satelit. Cei mai mulţi dintre angajaţi ştiu să-l folosească. Marina, o însoţeşti tu pe Merry?

— Bineînţeles. Haide, *chérie*! Pe urmă, dacă vrei, o să savurăm un pahar de vin pe punte, înainte de cină.

Doamnele au părăsit salonul şi Georg a rămas din nou singur. A oftat din greu. Era regretabil că tocmai o minţise pe fiica lui Atlas. Poate că ar fi trebuit să spună tot adevărul atunci şi acolo, ceea ce ar fi uşurat cu siguranţă povara enormă pe care simţea că o purta. Dar, desigur, nu asta ar fi vrut angajatorul lui. Buzunarul i-a vibrat şi s-a grăbit să scoată telefonul. Cu toate că pe ecran se afişa un număr necunoscut, Georg ştia exact de la cine era apelul. Trăgând aer adânc în piept, a răspuns:

— Pleione!

— Orion! s-a auzit la celălalt capăt al liniei telefonice.

Erau cuvintele care îi asigurau pe cei doi că puteau vorbi în siguranţă. Georg şi-a luat inima în dinţi, pregătit să afle noutăţile.

CAPITOLUL 19

Ally se întorcea pe toate părţile în cabina încinsă. Cina fusese neplăcută, fiecare dintre surori dând semne că se străduia să înţeleagă gravitatea celor citite mai devreme. Floriano şi Chrissie făcuseră conversaţie de complezenţă, iar Rory şi Valentina distraseră masa cu priveliştea prieteniei fermecătoare ce începuse să se lege între ei. Cu toate astea, atmosfera fusese vizibil încărcată, ceea ce nu era deloc o surpriză, având în vedere conjunctura. În timp ce mâncau, Ally îl surprinsese de câteva ori pe Jack cu privirea aţintită la ea, dar el şi-o abătuse de îndată, ca să evite orice stânjeneală. Ea îşi dorea să fi avut „discuţia despre Bear" mai devreme, în cabină, dar atunci se intimidase. Se simţea ca o neghioabă, deoarece cu cât trecea mai mult timp fără să vorbească, cu atât situaţia i se părea mai ciudată lui Jack.

I-a bâzâit telefonul şi a văzut că primise un mesaj vocal. Semnalul nu era bun în largul mării, deci Hans trebuia să fi ancorat într-o zonă cu acoperire. Ea a apelat serviciul de mesagerie.

— Bună, Ally! Sunt Celia..., s-a auzit, cu intermitenţe, vocea mamei lui Theo. Sper că eşti bine, draga mea, la fel şi micuţul Bear! Abia aştept să vă văd pe amândoi la Londra! Anunţă-mă dacă treceţi pe aici. Dacă nu, îmi fac bagajele şi plec spre Norvegia. Ascultă, ştiu că eşti într-o croazieră dedicată minunatului tău tată, aşa că te sun doar ca să-ţi spun că mă gândesc la tine! Şi sunt sigură că, oriunde ar fi, Theo îţi zâmbeşte şi el. Îţi trimit toate urările mele de bine, dragă! La revedere!

Ally a lăsat telefonul din mână, cuprinsă de un nou val de vinovăţie la auzul vocii pline de afecţiune sinceră a Celiei

Falys-King. Da, avea sentimente pentru Jack, dar se cutremura la gândul de a nu respecta memoria tatălui micuţului Bear.

— Îmi pare rău, Theo, a şoptit ea.

Chiar dacă surorile o încurajau, Ally se gândea la ceea ce ar fi putut crede ceilalţi. Oare ce ar fi zis fratele ei, Thom, dacă ea şi Jack...? Nu dădea tocmai bine să-ţi faci un nou iubit la mai puţin de un an de la moartea partenerului tău. În plus, numai s-o supere pe Merry nu voia. Probabil că biata Merry considera că toată acea experienţă era una suprarealistă, aşa că ar fi fost prea mult pentru ea ca noua soră adoptivă să fie nepotrivit de afectuoasă cu fiul ei.

— O, Doamne! a suspinat Ally.

— Ally, eşti trează? a şoptit o voce la uşă.

S-a dus în vârful picioarelor şi a deschis uşa încetişor. Era Tiggy, în halatul ei de pe *Titan*.

— Bună! Îmi pare rău, n-am vrut să bat la uşă şi să risc să-l trezesc pe Bear.

— Ei, nu-ţi face griji, Bear doarme adânc. Intri?

— Mulţumesc.

În chip straniu, Tiggy parcă plutea prin încăperi, de parcă ar fi fost un spirit plin de graţie şi de eleganţă. Ally admirase întotdeauna acea delicateţe eterică a surorii ei.

— Voiam doar să verific ceva, pentru că am aţipit puţin la cină. Ne-am înţeles să citim încă o sută de pagini din jurnal până mâine la prânz?

— Da. Pe urmă ne vedem ca să discutăm.

— Minunat, un plan bun! Mulţumesc, Ally! a spus Tiggy şi s-a întors spre uşă, dar apoi s-a oprit lângă pătuţul lui Bear şi s-a uitat la nepotul ei adormit. Micuţule Bear, greu de crezut că, acum câteva luni, într-o peşteră din Granada, te-ai

hotărât să ne surprinzi pe toţi... mai ales pe mămica ta..., a şoptit ea.

Amintindu-şi, Ally a zâmbit.

— Ştii, nu cred că Charlie o să mai fie vreodată la fel după ce a văzut-o pe Angelina în noaptea aceea. Cinci ani de şcoală de medicină n-au făcut cât o *bruja* şi cunoştinţele ei atunci când Bear s-a hotărât să apară atât de brusc!

— Ei, bine, n-ar trebui să fie prea dezamăgit. La urma urmei, o *bruja* nu poate face prea multe... Sunt sigură că ai fost recunoscătoare pentru calmantele pe care ţi le-a prescris Charlie după aceea! a spus Tiggy făcându-i cu ochiul surorii ei, după care s-a uitat din nou la Bear. Apropo, el a spus să te uiţi la scrisoare.

— Poftim?

— Vrea să te uiţi la scrisoare, a repetat Tiggy zâmbind larg.

— Cine? Bear? Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Sper că asta îţi e de ajutor. Mă duc la culcare. Noapte bună, Ally!

Tiggy şi-a îmbrăţişat sora şi apoi a ieşit din încăpere.

Odată închisă uşa, lui Ally i-a sărit inima din piept. Tiggy nu se putea referi decât la un singur lucru. Ally s-a dus la valiză şi a deschis un buzunar cu fermoar, ascuns în căptuşeală, din care a scos singura scrisoare pe care o avea. Era de la Theo, bineînţeles, şi o lua cu ea peste tot. Nu vorbise nimănui despre ea şi nici n-o dăduse vreodată altcuiva s-o citească. Tremurând puţin, a despăturit-o încet, iar privirea i s-a oprit la penultimul paragraf, ca întotdeauna.

Iar dacă soarta hotărăşte ca tu să citeşti scrisoarea asta, uită-te la stele şi să fii convinsă că o să veghez mereu asupra ta. Şi probabil că o să beau o bere cu Pa al tău, în timp ce el o

să-mi povestească despre toate obiceiurile tale rele din copilărie.

Ally a mea – Alcyone – n-ai idee câtă bucurie mi-ai adus în viaţă.

Să fii FERICITĂ! Iată darul tău.

Theo xxx

Imaginea lui Theo şi a lui Pa la un pahar, zâmbitori, i-a încălzit inima. Ştia cât de mult l-ar fi plăcut tatăl ei pe Theo şi spera din tot sufletul ca ei să se fi întâlnit în lumea de dincolo. Dar la ce anume se referise Tiggy?

„Vrea să te uiţi la scrisoare."

Ally s-a uitat lung la singurul cuvânt scris cu majuscule de pe pagină, de care privirea îi era atrasă ca de un magnet.

Să fii FERICITĂ!

I s-a pus un nod în gât. S-a dus la hublou şi s-a aplecat ca să poată privi stelele.

— Îţi mulţumesc, Theo! Îmbrăţişează-l pe Pa din partea mea!

A pus scrisoarea la loc sigur, în căptuşeala cu fermoar a valizei, apoi s-a urcat în pat. A ştiut imediat că încercarea de a dormi avea să se dovedească zadarnică, întrucât gândurile i se învălmăşeau. Zarva din mintea ei era mai puternică decât cea care domnea în Grand Plaza din Oslo. A scos din nou telefonul şi i-a trimis un mesaj lui Jack.

Mulţumesc că ai avut grijă de Bear mai devreme. Somn uşor! x

A primit răspuns aproape imediat:

Cu plăcere, Al! Şi ţie x

S-a uitat cu atenţie la jurnalul de pe comodă. Acolo, în paginile lui, se găseau răspunsurile. Înţelegerea fusese ca toate surorile să citească încă o sută de pagini dimineaţă, dar

Ally, ştiind că existau revelaţii la câţiva centimetri de ea, a decis să citească mai departe.

JURNALUL LUI ATLAS
1936–1940

CAPITOLUL 20

Leipzig, Germania

Eventualul cititor, în cazul în care o să fie captivat de paginile astea, se poate întreba de ce n-am scris nimic în jurnal vreme de mai bine de şase ani şi cum de a ajuns băieţelul care era *citoyen de Paris*[26] să fie acum în pragul maturităţii, într-un nou oraş european. Povestea e una tulburătoare. În realitate, în ultimii şase ani am scris des în jurnal. Probabil că relatările erau prea sentimentale pentru anumite gusturi literare, dar ele au reprezentat o consemnare a fericirii pe care am trăit-o în Franţa. E datoria mea neplăcută să spun că majoritatea paginilor au rămas în gospodăria Landowski, atunci când am fost nevoit să plec intempestiv, drept consecinţă a gravei mele greşeli de a deschide gura şi de a vorbi.

Cu toate că, în timp ce scriu, suntem în 1936 şi am optsprezece ani, simt că ar fi nedrept din partea mea să ofer o poveste incompletă. Permiteţi-mi să vă explic. Din 1930 până în 1933, viaţa la Paris a continuat aproape la fel ca în cei doi ani anteriori: i-am ajutat pe *monsieur* Landowski şi pe *monsieur* Brouilly în atelier şi am urmat lecţiile cu *monsieur* Ivan la conservator, ca şi Elle. Pe măsură ce am crescut, am primit din ce în ce mai multă libertate din partea îngrijitorilor noştri – *madame* Gagnon în cazul lui Elle şi Evelyn în cazul meu. Noi doi petreceam dimineţi senine descoperind cafeaua în cafenelele pariziene, iar seara ne plimbam pe străzi, dibuind de fiecare dată câte un nou

[26] Cetăţean al Parisului (în limba franceză în original)

detaliu arhitectural care să ne provoace încântare şi uimire. Decizia mea de a vorbi în acea zi de Crăciun a făcut ca relaţia dintre mine şi Elle să înflorească... Cine ar fi crezut? A fost marele meu privilegiu să fiu eu cel care îi citea *ei* ori de câte ori mergeam împreună la picnic şi să-i cer părerea despre fiecare aspect al vieţii mele aflate în plină înflorire. Ironia sorţii a făcut ca aceeaşi decizie să ducă la prăpăd.

Într-o dimineaţă, la începutul anului 1933, la atelier, *monsieur* Landowski a făcut un anunţ:

— Domnilor! Am câteva veşti de comunicat. Nu sunt nesemnificative, aşa că vă rog să ascultaţi cu atenţie. Călătoria noastră împreună se apropie de sfârşit.

— *Monsieur* Landowski...?! s-a mirat Brouilly, albindu-se la faţă.

La urma urmei, el luase decizia de a părăsi Rio ca să-şi continue cariera la Paris.

— Azi-dimineaţă mi s-a oferit postul de director la Academia Franceză din Roma.

Brouilly n-a reacţionat. M-am trezit că eram la fel de neliniştit, fiindcă *monsieur* Landowski îmi asigura adăpost, hrană şi, bineînţeles, îmi plătea cu generozitate şcolarizarea.

— *Monsieur* Brouilly, n-ai nimic de spus? a întrebat *monsieur* Landowski.

— Îmi cer scuze, *monsieur*! Felicitări! Cei de la Academie au făcut o alegere bună.

L-am felicitat şi eu pe *monsieur* Landowski, zâmbindu-i cu toată gura, deşi forţat, şi aplaudând de unul singur.

— Vă mulţumesc, domnilor! Imaginaţi-vă. Eu! La birou! Şi cu salariu!

— Lumea o să simtă lipsa talentului dumneavoastră, *monsieur*! a spus Brouilly pe un ton plin de tristeţe autentică.

— O, nu fi ridicol, Brouilly! O să sculptez în continuare. Întotdeauna o s-o fac! Motivul principal pentru care am acceptat postul ăsta este... ei, bine, cred că se poate spune că e vina tânărului nostru prieten, a spus *monsieur* Landowski, după care a făcut un gest către mine şi mi-a remarcat şocul. Ceea ce vreau să spun e că am simţit o mare plăcere, atât de ordin artistic, cât şi personal, să văd progresele lui Bo în ultimii ani. *Monsieur* Ivan spune că e pe cale să devină un violoncelist virtuoz. Toate astea – la un copil care abia putea sta în picioare atunci când ne-am întâlnit prima dată! Într-adevăr, sunt un pic gelos pe profesorul tău, Bo! Deşi am contribuit financiar, mi-aş fi dorit să fi fost eu cel care să-ţi fi cultivat talentele artistice. Ca atare, sper ca la Academia Franceză să pot dezvolta talentul altor tineri, în domeniul meu.

Zâmbetul meu artificial s-a transformat într-unul autentic.

— E un sentiment foarte frumos, *monsieur*! a spus Brouilly, posomorât.

— O, Brouilly! Nu fi atât de abătut, omule! a exclamat *monsieur* Landowski ducându-se la asistentul lui şi punându-i o mână pe umăr. Chiar crezi că te-aş lăsa de izbelişte? Înainte de a accepta postul, am făcut nişte aranjamente împreună cu colegul nostru, *monsieur* Blanchet, de la École des Beaux-Arts[27]. Peste o săptămână, după ce plec la Roma, o să ocupi acolo un post de profesor debutant.

— Vorbiţi serios, *monsieur*?

Brouilly a făcut ochii mari.

---

[27] Şcoala de arte frumoase

— Da. Blanchet a fost mai mult decât fericit să accepte scrisoarea mea de recomandare. E o instituţie bună, iar tu o să fii un adaos preţios al corpului profesoral. Cel puţin o să fii plătit cu mult mai mult decât mine! Profită de un venit regulat şi consacră-te propriei cariere.

— Vă mulţumesc, *monsieur* Landowski, vă mulţumesc! N-o să uit niciodată ce aţi făcut pentru mine.

Brouilly i-a strâns viguros mâna profesorului său.

— Meriţi! La urma urmei, n-aş fi putut termina *Cristo* fără tine..., a adăugat *monsieur* Landowski, care, după ce i-a strâns mâna lui Brouilly, a ţinut-o nemişcată şi a examinat-o, iar apoi a făcut cu ochiul. Munca ta o să dăinuie! a exclamat el, întorcându-se după aceea spre mine. Tinere Bo! Viaţa ta o să continue în mare parte neschimbată. Nu intenţionez să vând casa de aici şi, bineînţeles, eu şi familia o să ne întoarcem în vacanţele de vară, precum şi de Crăciun. Cei mai mulţi dintre angajaţi o să fie nevoiţi să-şi caute de lucru în altă parte, dar Evelyn rămâne. Îţi convine? m-a iscodit el, iar eu am încuviinţat din cap. Bine! Atunci cred că o să respectăm tradiţia, sărbătorind schimbarea cu o sticlă de şampanie...

În decurs de şapte zile, cei din familia Landowski şi-au făcut bagajele, gata să plece spre noua viaţă care îi aştepta la Roma. Cred că aş fi fost mult mai afectat de iminenta lor plecare dacă n-ar fi fost Elle. Atât timp cât ea rămânea, mă simţeam invincibil.

După cum mă asigurase *monsieur* Landowski, viaţa mea nu s-a schimbat aproape deloc, cu excepţia faptului că îmi petreceam mai mult timp împreună cu Evelyn, care acum era singura responsabilă de întreţinerea gospodăriei. Corespondam des cu *monsieur* Landowski. El îmi spunea

poveştile tinerilor artişti care îi treceau pragul la Academia Franceză şi ce mai făcea familia:

Marcel exersează frenetic la pian. După cum ştii, speră să urmeze cursurile conservatorului în următorii doi ani. Cred că are mari şanse. Nu mă îndoiesc de faptul că prezenţa ta i-a oferit motivaţia care-i trebuia ca să-şi îndeplinească visurile!

Trebuie să recunosc că n-a fost tocmai neplăcut să am toată casa doar pentru mine, cu acces liber la bibliotecă şi la bucătărie. Am avut chiar îndrăzneala să port scurte conversaţii cu Evelyn. Atunci când, în sfârşit, am vorbit, ea a plâns. Uitându-mă în urmă, pot spune că trăiam într-o stare de vis, vrăjit de poţiunea îmbătătoare pe care o alcătuiau Elle, muzica şi ceea ce începusem să percep ca siguranţă totală.

Cât de naiv am fost!

Începutul sfârşitului a venit în toamna anului 1935.

Mă aflam împreună cu Elle într-o cafenea de pe Rue Jean-de-la-Fontaine. Cum Elle avea acum mai mult de optsprezece ani, părăsise Apprentis d'Auteuil şi locuia într-o cameră întunecoasă şi murdară din mansarda unei prietene a lui *madame* Gagnon. Câştiga un salariu de mizerie făcând curăţenie pentru proprietară – *madame* Dupont –, dar acceptase asta fiindcă putea să meargă în continuare de două ori pe săptămână la cursuri. M-am lăsat pe spate în scaunul metalic şi m-am uitat la Elle, care stătea cu privirea aţintită la cafeaua din ceaşcă. Se vedea că o tulbura ceva.

— S-a întâmplat ceva, iubirea mea? am întrebat eu.

— Nu, nimic... doar că, la ultima lecţie, *monsieur* Toussaint a ţipat la mine.

I-am zâmbit cu afecţiune.

— Ştii că asta nu-i ceva neobişnuit la conservator.

Ea a ridicat din umeri.

— Ştiu. Dar, ca să fiu sinceră, nu cred că Toussaint m-a plăcut vreodată cu adevărat. Se crede mai presus de statutul de îndrumător al unei adolescente începătoare. Are dreptate, bineînţeles. Dar, în ultimele săptămâni, ori de câte ori a încercat să mă înveţe să citesc partitura, veninul lui a fost deosebit de virulent.

— Nu-ţi face griji! Sunt sigur că e doar frustrat că n-ai învăţat *cum trebui*e. Am avut o experienţă asemănătoare cu *monsieur* Ivan! am dat eu s-o liniştesc.

— Ai dreptate. Totuşi, *monsieur* Toussaint a zis ceva ciudat în toiul ţipetelor.

— Ce anume?

— A spus că, dacă n-aş fi odrasla „Marelui Rus", m-ar obliga să stau trează toată noaptea şi să învăţ, a spus Elle, iar mie mi s-a răcit puţin sângele în vene. L-am întrebat ce a vrut să spună cu „Marele Rus", iar el a râs, spunând că *doar nu credeam* că eram în clasa lui datorită meritelor mele. Am insistat să aflu la ce anume făcea aluzie, iar el s-a înfuriat, zicând că n-avea timp să le predea ţâncilor şi că Rahmaninov ar fi trebuit să coboare de pe tron şi s-o facă el însuşi.

— Ăăă..., am bâiguit eu.

Elle s-a încruntat.

— I-am spus că nu înţelegeam, iar el a râs şi mi-a spus că avea să-i scrie Marelui Rus şi să-l informeze că fiica lui era o incompetentă. Pe urmă a apărut *monsieur* Ivan, care l-a chemat să discute pe coridor. Au ieşit, au vorbit o vreme, iar apoi *monsieur* Toussaint s-a întors şi mi-a cerut să plec, şi-a încheiat Elle povestirea, nedumerită. Ce crezi că a vrut să spună cu Rahmaninov?

Am luat încet o înghiţitură din ceaiul English Breakfast.

— S-ar putea să pot face puţină lumină în cazul de faţă.

Ea a părut nedumerită.

— Cum adică, Bo?

Am suspinat şi i-am explicat povestea pe care o inventase *monsieur* Ivan. Elle a devenit, fireşte, abătută.

— Deci... n-aş fi obţinut un loc la conservator doar pe seama talentului?

— Nu-i deloc aşa. *Monsieur* Ivan a spus că eşti fiica lui Rahmaninov ca să ţi se acorde o probă. Restul, te asigur, l-ai obţinut prin talent!

— Toţi cred că sunt fiica abandonată a lui Rahmaninov?

— Mă rog, Toussaint şi Moulin cred asta. Te rog, încearcă să nu-ţi faci griji! O să vorbesc cu *monsieur* Ivan la următoarea lecţie, să văd ce zice.

N-am mai avut ocazia să vorbesc cu *monsieur* Ivan. Câteva nopţi mai târziu, am fost trezit de o bufnitură în timp ce dormeam în casa Landowski. Dintr-odată, am deschis ochii şi am aruncat pătura de pe mine. În ciuda noului meu trai în siguranţă, m-am bucurat să aflu că, cel puţin la nivel subconştient, simţurile mele rămâneau în alertă maximă. Fosta existenţă în pustietatea geroasă mă făcuse să „dorm iepureşte", după cum zicea tata.

Ceasul de pe birou arăta puţin peste ora două dimineaţa. Acum, dezmeticit, am auzit al doilea sunet distinct în casă – o uşă care se deschidea.

Nu eram singur. Uitându-mă pe fereastră şi nevăzând lumină în căsuţa lui Evelyn, n-avea rost să mă liniştesc la gândul că ea se hotărâse să intre în casa principală la acea oră din noapte. M-am îndreptat spre uşă cât de încet am putut şi am apucat clanţa. Din fericire, uşa s-a deschis fără zgomot. Ascultând cu atenţie, am auzit scârţâitul paşilor pe podeaua de lemn de la parter. Instinctiv, am căutat punguţa de la gât.

El era? Mă găsise cumva? Sosise momentul de care mă temusem. În pofida fiorului de groază care îmi străbătea acum trupul, ştiam că aveam un avantaj tactic faţă de intrus. Cunoşteam bine casa. Iar dacă era să mă iau după bufniturile şi scârţâielile pe care le auzeam, puteam să-mi dau seama că nu şi el. Mi-a trecut prin minte să mă ascund, dar ştiam că n-ar fi fost de prea mare folos – toate astea petrecându-se în toiul nopţii, el ar fi putut să mă caute până când m-ar fi găsit. M-am gândit şi la fugă – să alerg pur şi simplu la uşă şi să ţâşnesc în noapte. Dar dacă intrusul era *el,* mă îndoiam că mica distanţă pe care aş fi putut s-o parcurg în noaptea aceea m-ar fi dus destul de departe. Cu părere de rău, am ajuns la concluzia că era necesară o acţiune ofensivă.

M-am dus încet spre capul scării şi am ascultat paşii de jos. Se părea că intrusul cerceta metodic, ca şi cum ar fi căutat ceva. Sau, mai precis, pe cineva – pe mine. În cele din urmă, paşii au ajuns în aripa de est – salonul şi biblioteca – şi mi-am încercat norocul. Tiptil, m-am strecurat pe scări până la parter şi m-am îndreptat în direcţia opusă. M-am dus direct la atelier şi la dălţile lui *monsieur* Landowski. Luând cea mai ascuţită dintre unelte, m-am întors pe coridor, rămânând lipit de pereţi ca să nu stau în lumina lunii. Ajungând din nou lângă scară, m-am oprit să ascult. Era linişte. Oare unde se afla el? Am mai făcut un pas pe coridor, iar dintr-odată o forţă mare m-a smuls din picioare şi m-a aruncat cât colo. Intrusul mă apucase din spate şi îmi imobilizase braţele. L-am lovit cu picioarele cât am putut de tare, ţintind genunchii. Ţipătul care a urmat mi-a spus că nimerisem. Intrusul s-a clătinat, mi-a dat drumul şi amândoi am căzut. În încăierare, am scăpat dalta şi am bâjbâit, disperat, ca s-o găsesc. În acele câteva secunde, agresorul a sărit în picioare şi s-a repezit pe coridor, spre sufragerie. Din

fericire, am găsit dalta şi, apucând-o, m-am dus pe coridor, după el.

— Arată-te! am strigat, fără să-mi pot controla furia din voce, dar în sufragerie nu se clintea nimic, iar eu nu puteam distinge decât conturul mobilei în lumina lunii. N-ai fost niciodată un laş, Kreeg! Haide să ne vedem la faţă! am răcnit eu în liniştea aceea sinistră. Ştii, nu vreau să mă lupt cu tine! N-am vrut niciodată! Am dalta doar ca să mă pot apăra de tine! Sunt lucruri pe care nu le înţelegi... lucruri pe care doresc să ţi le spun. Te rog, ieşi şi o să-ţi explic totul! am pledat, dar n-am primit nici un răspuns. N-am ucis-o eu, Kreeg! Trebuie să mă crezi! am strigat, simţind cum îmi dădeau lacrimile. Cum ai putut să crezi că sunt capabil de aşa ceva? Eram prieteni. Ca fraţii! am adăugat, ştergându-mi lacrimile şi încercând să mă concentrez. Am fugit în acea zi doar pentru că ştiam că urma să mă ucizi! Eram mic, Kreeg, ca şi tine! Acum suntem bărbaţi şi ar trebui să-i punem capăt ca atare, am încercat iarăşi să-l înduplec, hotărându-mă să-i mai spun un singur lucru, unul pe care-l credeam un motiv suficient pentru ca el să iasă din ascunzătoare. Am diamantul! Nu l-aş vinde niciodată, aşa cum ai presupus. Ţi-l pot da acum. E într-o punguţă de piele pe care o ţin la gât. Nu trebuie decât să te arăţi şi al tău e! Apoi poţi pleca şi nu trebuie să ne mai vedem niciodată, dacă asta e alegerea ta.

Am auzit un scârţâit în spatele şifonierului din colţ. Ştiam că era suficient să aduc vorba de piatra preţioasă ca să-l scot din ascunzătoare.

— Diamant, zici? Deci asta ai în punguţa aia!

Cunoşteam vocea, dar nu era a lui Kreeg. S-a ivit o siluetă şi, în întuneric, am desluşit un chip.

— *Monsieur* Toussaint?!

— Ştii, pentru un băiat care aparent nu poate vorbi, eşti foarte elocvent!

— Ce căutaţi aici? Ce vreţi?

— Nu-mi place să fiu tras pe sfoară, băiete! Conservatorul din Paris e cea mai mare instituţie de muzică din lume, nu o creşă. Ştii bine, şobolanul ăla de rus, Ivan, ne-a făcut să credem că prietena ta e fiica lui Rahmaninov şi a unei amante. După ce l-am ameninţat că urma să-i scriu lui Rahmaninov, Ivan a recunoscut că minţise, a spus *monsieur* Toussaint apropiindu-se cu un pas. L-am întrebat pe Ivan despre tine. Mi-a spus că eşti pupilul lui Paul Landowski, despre care ştiu că s-a angajat la Roma. Prin urmare, ca pedeapsă că rusul mă fraierise, m-am gândit să vin şi să mă servesc cu câteva dintre vazele lui Landowski. Dar acum ştiu că aici există ceva mult mai valoros!

A mai făcut un pas.

— Nu înţelegeţi!

— De fapt, sunt două lucruri de valoare în camera asta, băiete! Diamantul, despre care ştiu acum că atârnă la gâtul tău... şi tu.

Am şovăit.

— Eu?!

— E de la sine înţeles că acest „Kreeg" despre care vorbeşti ar fi foarte dornic să ştie unde eşti, având în vedere situaţia pe care tocmai te-ai grăbit s-o dezvălui. Sunt sigur că el ar plăti bine pentru informaţii despre tine.

— E puţin mai mare de vârstă decât mine. N-are bani. Şi dacă află că mi-aţi furat diamantul, vă ucide şi pe dumneavoastră.

Toussaint a pufnit.

— Se mai fac înţelegeri, băiete! Dacă îţi curm viaţa acum şi-i dau diamantul tânărului domn Kreeg, poate că găsim o cale să împărţim recompensa.

Vorbea nedesluşit. Se vedea că era beat.

— *Monsieur,* vă rog! Sunteţi flautist, nu criminal! l-am implorat.

— Băiete, cu diamantul ăla, pot fi orice vreau să fiu! Treci încoace!

M-a atacat, dar anticipasem manevra şi m-am urcat pe canapea. Având avantajul înălţimii, i-am sărit în spinare. Însă profesorul era surprinzător de puternic şi a izbutit să se răsucească, astfel încât ne-am prăbuşit amândoi. M-a apăsat cu toată greutatea şi, ca urmare, mi s-a tăiat răsuflarea. Profitând, Toussaint s-a răsucit şi mi-a smuls punguţa. A aruncat-o într-o parte şi apoi m-a înhăţat de gât.

Îmi amintesc că mă simţeam ciudat de liniştit în timp ce forţa vitală începea, treptat, să-mi părăsească trupul. Nu m-a cuprins panica decât în clipa în care mi-a venit în minte chipul lui Elle, ceea ce a făcut să fiu îmboldit pe dată de dorinţa de a lupta. Adunându-mi fiecare dram de putere, am înşfăcat dalta şi am înfipt-o în braţul lui Toussaint.

— Au! a strigat el, luându-şi mâinile de pe gâtul meu.

Am profitat şi am recuperat punguţa, băgând-o apoi în buzunar.

Dintr-odată s-a făcut lumină, iar din prag s-a auzit un ţipăt puternic. M-am întors şi am văzut-o pe Evelyn, cu o mână pe întrerupător şi cu cealaltă la gură. Toussaint, care încă îşi legăna braţul, s-a ridicat şi a încercat să-şi ascundă faţa, cocoşându-se. Apoi, a trecut pe lângă Evelyn şi a ieşit în fugă pe uşa din faţă.

— Bo! Ce se întâmplă?! O, Doamne, e sânge pe podea? a întrebat Evelyn, iar eu am încuviinţat din cap. Ai păţit ceva? a

vrut ea să ştie, aşa că am dat iarăşi din cap, iar ea a îngenuncheat lângă mine şi m-a cercetat, disperată, ca să vadă dacă aveam vreo rană. Vorbeşte cu mine! Cine era bărbatul ăla? Ce căuta aici? m-a chestionat, dar eu, ameţit, n-am izbutit decât să-i arunc o privire uluită. Bo, te rog, spune-mi totul!

Mi-am tras sufletul şi i-am explicat cât de repede am putut.

— *Mon Dieu,* Bo! Ai diamantul? a întrebat ea, iar eu, drept răspuns, m-am bătut peste buzunar. Bun! Dar acum nu eşti în siguranţă aici! El se poate întoarce şi s-ar putea ca de data asta să fie însoţit! E timpul să pleci!

— Să plec? Unde?

— La *monsieur* Brouilly, în Montparnasse. El o să te găzduiască şi o să fii în siguranţă acolo. Până când mă gândesc la o soluţie!

— Mi-e teamă ca Toussaint să nu se ducă la Elle. E profesorul ei. Poate că ştie unde locuieşte.

Evelyn a închis ochii şi a dat din cap, arătând prin asta că era de părerea mea.

— Cred că ai dreptate să te temi. Trebuie să te duci mai întâi la ea.

— Evelyn, dar tu? Dacă Toussaint se întoarce?

— N-are decât! Nu cred că vrea să aibă de-a face cu mine. Trimit mâine după Louis, iar el o să vină şi o să stea o vreme aici. Dar tu trebuie să te grăbeşti! Dacă alergi, poţi ajunge la Elle, pe Rue Riquet, în mai puţin de o oră. Du-te sus şi ia nişte haine – doar pe cele esenţiale. O să-ţi scriu pe ceva adresa lui *monsieur* Brouilly.

Am fugit la etaj şi am vârât câteva cămăşi şi ceva lenjerie în geanta mea de piele. Am luat adresa lui Brouilly de la Evelyn şi, după o lungă îmbrăţişare, am fugit în noapte.

Am ajuns la Elle, pe Rue Riquet, leoarcă de sudoare şi gâfâind, după un drum de unsprezece kilometri. Fereastra ei se afla chiar în partea de sus a casei şi m-am blestemat că nu-mi planificasem totul cu mult înainte. A trebuit să strâng pietricele de pe marginea drumului şi să le arunc în geamul de la mansardă. Era o strategie riscantă, dar nu prea aveam de ales. După un minut sau două, a dat rezultate, căci la fereastră s-a arătat faţa somnoroasă a lui Elle.

— Bo? a murmurat ea.

I-am făcut semn să coboare şi ea a dat din cap în semn că înţelesese. După câteva clipe, uşa de la intrare s-a deschis încet, iar Elle s-a ivit în faţa mea, îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte. M-a îmbrăţişat.

— Ce se întâmplă, Bo?

— Îţi explic totul după ce o să fim în siguranţă... dar acum vreau să vii cu mine!

Ea s-a schimbat la faţă.

— Din cauza *lui*? a întrebat, cu teamă în ochi.

— Nu tocmai. Însă vreau să iei câteva haine şi să cobori. Mergem la *monsieur* Brouilly!

N-a fost nevoie de alte explicaţii. În câteva minute, Elle s-a întors şi am străbătut în linişte străzile lăturalnice, până în Montparnasse. Din fericire, am găsit uşor adresa lui Laurent, pentru că avea orhidee roz la fereastră, despre care ştiam că erau florile naţionale ale Braziliei. După ce am sunat insistent, Brouilly a apărut, somnoros. Dându-şi seama că eu eram musafirul nepoftit de la uşa lui, ne-a primit în casă. A fost amabil şi ne-a făcut o cafea tare, iar eu le-am povestit amândurora întâmplările din acea noapte.

— O, Doamne! O, Doamne! repeta Brouilly întruna. Eşti o enigmă, Bo! Băiatul cel tăcut! Uite cum vorbeşte acum, o, Doamne!

Elle mă ţinea de mână, iar prezenţa ei îmi oferea mai multă alinare decât aş fi putut spune în cuvinte.

— Mulţumesc că m-ai luat şi pe mine! a zis ea.

— O, dacă mi-aş fi ţinut gura, Elle! Credeam că era Kreeg. Am încercat să mă înţeleg cu cineva care nici măcar nu era în cameră!

— Bineînţeles că asta ai presupus. Aş fi făcut exact acelaşi lucru.

Am tăcut şi m-am uitat în apartamentul înghesuit al lui Brouilly. O lampă slabă lumina colecţia de proiecte neterminate şi de idei neduse până la capăt. Sculpturi, pânze şi unelte împânzeau tot locul. Vederea acelui haos nu-mi făcea bine şi mi-am luat capul în mâini.

— De nu m-aş fi trezit! Toussaint şi-ar fi luat vazele şi şi-ar fi văzut de drum. Probabil că nici nu mi-aş fi dat seama că a fost în casă!

— Mi-aş dori să te audă şi Bel vorbind, a spus Brouilly, melancolic.

M-am uitat la el. După toată povestea asta, era cu mintea în altă parte.

— Bel şi dumneavoastră aţi mai vorbit, *monsieur* Brouilly? am întrebat.

Fostul meu coleg de atelier avea o expresie ca de pe altă lume.

— Nu.

În cele din urmă, el ne-a adus nişte pături. Am insistat ca Elle să doarmă pe canapeaua mică, iar eu am pus o pernă pe podea. Elle şi-a lăsat mâna în jos şi am ţinut-o înainte ca epuizarea să pună stăpânire pe mine şi să adorm.

A doua zi, foarte devreme, Evelyn a sunat la uşă, iar Brouilly i-a deschis.

— Dragii mei, mă bucur să vă văd!

M-am repezit la ea şi am îmbrăţişat-o.

— Bună dimineaţa, Elle! Mă bucur că eşti în siguranţă, a spus Evelyn. Am luat legătura cu jandarmeria.

— Cu jandarmeria?! am repetat, îngrozit.

— Da, Bo! Nu uitaţi că aseară s-a intrat prin efracţie în casa angajatorului meu, ca să nu mai vorbim de mica problemă legată de profesorul beat al lui Elle, care a încercat să te ucidă. Toussaint trebuie să fie arestat. La urma urmei, nu putem permite ca un dement să se întoarcă la Conservatorul din Paris ca să îndrume tineri vulnerabili!

— Dar, Evelyn, jandarmii o să vrea să discute cu mine! O să-mi pună întrebări despre diamant. Nu înţelegi, nu pot...

— Bo, înţeleg foarte bine! a exclamat ea luându-mă de mână. Întotdeauna am înţeles, încă de când băieţelul acela tăcut mi-a bătut la uşă pentru prima oară. Ai cunoscut în viaţa ta mai multă teroare decât ar trebui să experimenteze orice om, o prigoană venită din partea unor forţe care depăşesc cu mult puterea de înţelegere a unei femei simple ca mine. Aşa că, da, jandarmeria o să vrea să discute cu tine de îndată, dar eu o să spun că n-am nici cea mai vagă idee despre locul în care te afli.

Sfârşind ceea ce avusese de spus, Evelyn mi-a făcut cu ochiul.

— După ce o să-l ia poliţia, a spus Elle, Toussaint o să răstălmăcească povestea şi o să dea declaraţii despre izbucnirea lui Bo. Îţi aminteşti că aseară ai vorbit despre... uciderea unei femei, a murmurat ea, aruncându-mi o privire mâhnită.

Mi-am încleştat pumnii de frustrare.

— Nu! Am spus că *nu* aş fi putut ucide *niciodată* o femeie!

Elle mi-a pus o mână pe spate, ca să mă liniştească.

— Mă îndoiesc sincer că asta o să spună Toussaint. Şi nu uita, Bo, că l-ai înjunghiat cu o daltă!

L-am văzut pe Brouilly făcând ochii mari.

— Doar în legitimă apărare! am răspuns eu cu sinceritate.

— Ştiu. Dar n-ai nici un act de identitate. Prin urmare, Toussaint are un atu.

Am simţit cum îmi dădeau lacrimile.

— Sunt nevoit să fug din nou! După cum ştiţi cu toţii, am experienţă. La urma urmei, trebuie să-l caut pe tata. Dacă e pe undeva, prin Elveţia, îl găsesc. Mă duc spre graniţă. Elle, eu...

— O să te însoţesc! m-a întrerupt ea.

Am clătinat din cap cu putere.

— Nu, nu înţelegi! Ai auzit ce presupune să fii în preajma mea. Nu-ţi pot îngădui să vii cu mine!

Elle m-a luat de mână.

— Bo, până să te cunosc pe tine, existenţa mea era tristă şi monotonă. Tu ai schimbat totul. Dacă pleci, plec şi eu!

M-a îmbrăţişat. Evelyn şi-a dus mâna la piept şi l-am văzut pe Brouilly dându-şi capul pe spate, ca să nu-i dea lacrimile.

— Te rog! am implorat-o. Am nevoie să fii în siguranţă!

Laurent a răbufnit:

— Pentru numele Domnului, Bo, ce-ar fi s-o asculţi? a exclamat el aruncându-şi mâinile în aer, frustrat. Nu-ţi dai seama că nimic nu-i mai presus decât dragostea? Ascultă-mă, că ştiu! Tânăra asta venerează pământul pe care calci şi e limpede că şi tu simţi la fel în ceea ce o priveşte. Nu face aceleaşi greşeli ca mine, Bo! Viaţa e scurtă. Trăieşte pentru dragoste şi pentru nimic altceva!

M-am uitat în ochii lui Elle şi am ştiut că nu mai trebuia să stau pe gânduri.

— Foarte bine. Plecăm spre graniţă de îndată ce se lasă noaptea.

— M-ai înnebunit cu graniţa asta! a exclamat Evelyn. Pentru numele Domnului, Bo, chiar crezi că Evelyn a ta ţi-ar permite să te resemnezi cu o asemenea soartă?

I-am aruncat o privire nedumerită.

— Nu înţeleg.

Evelyn a suspinat.

— Încă din ziua în care ai ajuns la Paris, *monsieur* Landowski a ştiut că fugeai de ceva şi că aleseseşi să nu vorbeşti fiindcă ţi-era frică. În consecinţă, a fost suficient de isteţ ca să-şi da seama că, la un moment dat, se putea să fie nevoie să pleci din Paris. A hotărât să te ajute şi a pus totul la cale, a spus ea în timp ce-mi dădea un plic de culoare crem. Bo, am plăcerea să te anunţ că, începând din dimineaţa asta, eşti câştigătorul apreciatului *Prix Blumenthal*!

Am înmărmurit.

— Ce-i aia, Evelyn? a întrebat Elle.

— Îţi aminteşti, Bo?

Evelyn s-a uitat la mine, iar atunci am înţeles şi am spus:

— E o bursă acordată de filantroapa americană Florence Blumenthal unui tânăr pictor sau muzician. *Monsieur* Landowski e membru al juriului. Dar, Evelyn, nu înţeleg... Cum de am câştigat bursa?

— *Monsieur* Landowski a făcut aranjamente împreună cu Florence în 1930, cu puţin timp înainte de moartea ei. Se pare că domnişoara Florence a fost foarte impresionată de povestea ta şi amândoi au convenit că, dacă o să te afli în pericol aici, la Paris, o să primeşti bursa, iar fondurile ulterioare o să fie folosite ca să-ţi garanteze siguranţa.

Nu-mi venea să cred.

— Felicitări, Bo! a spus Elle pe un ton afectuos.

— Îmi cer scuze, a adăugat Evelyn zâmbind, ar fi trebuit să precizez că bursa o să se împartă.

— Poftim?! a întrebat Elle.

— Şi tu beneficiezi de ea. *Monsieur* Landowski a făcut în aşa fel încât, în cazul unui dezastru, să fiţi amândoi la adăpost.

— O, Doamne! a exclamat Elle, în stare de şoc.

În pofida primejdiei în care ne aflam, i-am luat mâna şi i-am zâmbit.

— Desigur, o să fiţi amândoi bucuroşi să aflaţi că una dintre condiţiile acordării bursei e să vă continuaţi studiile instrumentale. În fond, aţi primit-o pentru talentul vostru muzical!

— Ce înseamnă asta, Evelyn? am întrebat.

— O să se facă demersuri să vă transferaţi de la Conservatorul din Paris la un alt conservator european. Din fericire, *monsieur* Landowski nu duce lipsă de prieteni şi aştept un răspuns ca să ştiu încotro să vă îndrum să călătoriţi.

— Omul ăla cu mustaţă ridicolă e chiar genial! s-a bâlbâit Brouilly.

— Da, Laurent. I-am trimis o telegramă de dimineaţă. Acum pune ţara la cale şi o să-mi spună mai târziu ce decizie a luat.

Pur şi simplu, nu mai aveam cuvinte.

— Evelyn, nici nu ştiu ce să spun...

Ea a chicotit.

— Nu asta a fost întotdeauna problema ta, tinere maestru Bo?

Am îmbrăţişat-o din nou.

— Mulţumesc, Evelyn! Mulţumesc pentru tot!

Ea mi-a şoptit la ureche:

— Ţine-o aproape, Bo, Elle e un dar de la stele...

După ce m-am desprins de ea, am văzut că ochii căprui îi sclipeau. Apoi şi-a revenit şi a bătut din palme, adăugând:

— Aşa! Trebuie să ajung acasă şi să aştept telegrama de la *monsieur* Landowski. Atunci când mă întorc cu veşti, vă aduc şi instrumentele. Elle, mă întreb dacă ai putea să scrii un bilet pentru *madame* Dupont, în care să confirmi că-ţi sunt mătuşă şi că am permisiunea să iau câteva dintre lucrurile tale.

— Bună idee!

Elle s-a dus să ia hârtie de pe biroul lui Brouilly şi a început să scrie.

— Apropo, dacă mai aveţi ceva de făcut înainte să părăsiţi Parisul, acum e momentul. La revedere, *mes chéris*[28]!

Acestea fiind zise, Evelyn s-a întors şi a ieşit. Noi trei am rămas în tăcere o clipă, iar furtuna lăuntrică a început să ni se domolească. În cele din urmă, m-am întors spre Elle.

— Trebuie să aşternem pe hârtie nişte scrisori! E foarte dureros atunci când cineva dispare din viaţa ta fără să-ţi dea explicaţii. O să-i scriu lui *monsieur* Ivan.

Elle a dat din cap în semn că era de acord.

— Iar eu, lui *madame* Gagnon!

Am vrut ca scrisoarea mea către *monsieur* Ivan să fie concisă, dar scrisă din suflet.

Dragă monsieur *Ivan,*

Sper că Evelyn a luat legătura cu dumneavoastră şi că prezenta scrisoare o să vă parvină cu bine. Regret că n-o să

[28] Dragii mei (în limba franceză în original)

pot veni la lecţia de marţi. Am vrut să vă scriu ca să vă mulţumesc pentru tot. Nu numai că aţi fost un îndrumător mai bun decât şi-ar putea dori orice tânăr muzician, ci ceva mai presus de asta – primul prieten adevărat pe care cred că l-am avut vreodată.

Sper să ne putem întâlni din nou într-o bună zi. În caz contrar, o să ascult cu atenţie toate înregistrările viitoare ale orchestrelor simfonice pariziene şi o să caut să disting lunecarea distinctă a arcuşului dumneavoastră pe coarde. Poate că o să faceţi la fel şi, astfel, o să ne păstrăm mereu unul pe celălalt în suflet.

Doresc să ştiţi că nu vă consider în nici un fel responsabil pentru ceea ce, din păcate, s-a petrecut. Fără ingeniozitatea dumneavoastră şi fără ajutorul lui monsieur *Rahmaninov, ştiu că n-ar fi fost posibil să i se acorde şcolarizarea lui Elle. Vă sunt veşnic recunoscător pentru că ne-aţi dat o şansă amândurora.*

La final, vă rog să fiţi vigilent faţă de un anumit profesor de flaut. Nu puteţi avea încredere în el. Am vrut să spun asta, pentru că, ei, bine... noi, les émigrés*, trebuie să ne ajutăm unii pe alţii, nu-i aşa?*

Bo D'Aplièse

Pe seară, Evelyn s-a întors cu un taxi şi ne-a adus instrumentele. M-am dus s-o ajut să le descarce, dar ea a întins o mână ca să mă oprească.

— Rămâi înăuntru, Bo! Nu ştii niciodată cine se uită!

Ea şi Brouilly au golit iute maşina, iar Evelyn i-a făcut şoferului semn să plece.

— Nu stau mult, a spus ea. Am instrucţiuni de la *monsieur* Landowski. Are un coleg la Academia Franceză, care e şi el sculptor din Paris. Se numeşte Pavel Rosenblum. Momentul e favorabil. Fiica lui, Karine, e pe cale să înceapă

primul semestru la Conservatorul din Leipzig. Sculptorul a reuşit să dea câteva telefoane şi aţi fost amândoi acceptaţi acolo ca studenţi.

— La Leipzig? În Germania? a întrebat Elle, agitată.

Am cuprins-o cu braţul pe după mijloc.

— Întocmai! a răspuns Evelyn. Evident, în calitate de studenţi, o să trebuiască să păreţi mai maturi. Nu cred ca asta să fie o problemă, fiindcă amândoi păreţi mai în vârstă decât sunteţi.

— Când plecăm, Evelyn? Şi cum ajungem în Germania? am întrebat eu.

— Îţi aminteşti că fiul meu, Louis, lucrează la Fabrica Peugeot? a întrebat ea, iar eu am dat din cap în semn că-mi aminteam. Din fericire, mâine-dimineaţă îi duce un automobil nou unui client din Luxemburg. El o să vă treacă graniţa, iar de acolo puteţi ajunge la Leipzig cu trenul. Bo, tu o să împrumuţi actele lui Marcel, iar tu, Elle, pe cele ale lui Nadine. Sunteţi tineri, nu cred că o să vă fie verificate documentele cu prea mare atenţie. După ce ajungeţi în Germania, trebuie să le trimiteţi înapoi prin poştă.

Mi s-a pus un nod în gât văzând atâta bunătate.

— Ştii unde o să locuim, Evelyn?

— Am aflat că aveţi o locuinţă într-un cartier numit Johannisgasse, pregătită prin intermediul lui *monsieur* Rosenblum. Acolo stă Karine. N-am prea multe detalii, fiindcă totul a fost organizat într-o singură zi, dar se pare că locuinţa aceea e destul de drăguţă.

Am trecut în revistă întrebările pragmatice pe care le mai aveam.

— Cum rămâne cu banii?

— Dragii mei, beneficiaţi de *Prix Blumenthal*! Vă asigur că suma o să fie suficientă ca să vă descurcaţi pe parcursul

celor trei ani de studii universitare. O să vă fie plătită taxa de şcolarizare şi o să vi se deschidă conturi bancare... Mulţumită bursei, o să aveţi tot ce vă trebuie. Între timp, luaţi de aici nişte bani pentru biletele de tren şi pentru mâncare! a spus ea în timp ce îmi întindea un plic de culoare maro. Adresa e scrisă pe o hârtie din plic.

M-am uitat în ochii ei blânzi.

— Evelyn, n-o să pot niciodată să...

M-am emoţionat. Îmi dădeam seama că putea fi ultima dată când o vedeam şi mi se frângea inima. Fără să scoată un cuvânt, ea m-a strâns în braţe cu putere, iar eu mi-am îngropat faţa în paltonul ei.

— Bo, îţi mulţumesc că ai fost micul meu companion! Orice ar fi, ţine minte că pe lumea asta există mai mulţi oameni buni decât oameni răi. Eu te iubesc foarte mult! a spus ea, desprinzându-se apoi din îmbrăţişare şi vârând mâna în buzunar. Am pentru tine o telegramă de la *monsieur* Landowski, a adăugat, iar eu am luat-o şi am pus-o în buzunar, făcând tot posibilul să-mi stăpânesc plânsul, în timp ce Evelyn a tras aer în piept şi s-a adunat. Elle, a spus ea, îmbrăţişând-o, îmi pare foarte rău că plecarea ta din Paris e plină de atâtea drame! Ai grijă de el, da?

— O să am mereu! a răspuns Elle.

— Bine! Să ştiţi că Louis vine la şase dimineaţa. Aveţi scrisori pe care ar trebui să le duc?

— Da.

Mi-am tras nasul şi i-am dat biletul pentru *monsieur* Ivan, iar Elle, scrisoarea pentru *madame* Gagnon.

— Fiţi fără grijă, cei doi o să primească scrisorile! Sper ca, după ce se linişteşte totul, să ne întâlnim din nou. O să încerc să vă scriu la Leipzig, în funcţie de felul în care

intenţionează jandarmeria să investigheze evenimentele de azi-noapte. Să fiţi cuminţi! Şi drum bun!

De data asta, lui Evelyn i s-a pus un nod în gât şi a ieşit în grabă pe uşa lui Brouilly.

— Ştii, nu cred că i-am spus vreodată mai mult de câteva cuvinte lui *madame* Evelyn. Eşti norocos că ai avut-o în viaţa ta! mi-a spus Brouilly.

— Ştiu, am răspuns.

A urmat o noapte nedormită, iar la ora şase dimineaţa am auzit zgomotul unui motor afară. Brouilly, deşi cu ochii împăienjeniţi de somn, ne-a ajutat să încărcăm instrumentele în noul şi strălucitorul automobil Peugeot.

— Bună dimineaţa, Bo! Mă bucur să am o companie atât de plăcută la drum lung!

Vechea mea cunoştinţă, Louis, mi-a zâmbit şi astfel m-a făcut să mă simt mult mai calm. Înainte să se întoarcă în casă, Brouilly mi-a pus o mână pe umăr.

— Bel ştia că meritai să fii salvat. Te rog, ţine-o în gândurile tale! Tu o să fii într-ale mele!

I-am strâns mâna şi am urcat în maşină. În scurt timp am ieşit din Paris şi ne-am îndreptat spre viitor. Pe când încercam să mă instalez confortabil şi să dorm puţin, am simţit că mă înţepa ceva în partea exterioară a coapsei. Mi-am amintit că încă aveam în buzunar telegrama de la *monsieur* Landowski, pe care uitasem s-o deschid seara trecută.

„Dacă nu schimbi direcţia, s-ar putea să ajungi în locul spre care te îndrepţi” – Lao Tze.

Bonne chance[29], băiete!

[29] Mult noroc (în limba franceză în original)

CAPITOLUL 21

Sper că am reuşit să ofer o imagine de ansamblu corectă a împrejurărilor care anul trecut au dus la fuga noastră din Paris. Drumul până la Leipzig a fost destul de simplu de străbătut, iar Evelyn şi *monsieur* Landowski s-au ţinut de cuvânt: ni se plătesc şcolarizarea şi cazarea şi ni se oferă şi o alocaţie pe durata studiilor. Din păcate, de când am părăsit Parisul, n-am ţinut legătura cu nici unul dintre prietenii mei. Cu toate astea, în seara primului meu concert solo la Conservatorul din Leipzig, un buchet mare de trandafiri a fost trimis anonim în cabina mea, împreună cu o felicitare pe care scria: *Salutări de la Roma.*

Noua noastră viaţă în Germania s-a dovedit a fi o experienţă diferită de cea de la Paris. Eu şi Elle locuim separat pe Johannisgasse, cu o cafenea la jumătatea distanţei. În ultimul an, cafeneaua asta a devenit unul dintre locurile noastre preferate. Spre deosebire de mine, Elle are o colegă de cameră, ca toate femeile de aici. Că a fost o întâmplare sau o intenţie, colega respectivă e nimeni alta decât Karine Rosenblum, iar cele două au devenit cele mai bune prietene. Domnişoara Rosenblum e opusul lui Elle în toate modurile imaginabile – aşa că, fireşte, se înţeleg de minune.

Karine e o adevărată boemă, în general purtând pantaloni şi o jachetă de pictor francez, pe când Elle poartă fusta, cămaşa şi puloverul convenţionale. Cea dintâi are o coamă de păr negru, catifelat, care îmi aminteşte de blana unei pantere, iar ochii ei strălucitori şi întunecaţi sunt scoşi în evidenţă de pielea extrem de pală. Eu şi Elle am ascultat în multe seri poveşti despre părinţii ei, în special despre maică-

sa, care se pare că e rusoaică şi cântăreaţă de operă. Că tot veni vorba despre familii, eu n-am pomenit nimic de *monsieur* Landowski sau despre orice altceva legat de el, fiindcă asta ar fi dus doar la întrebări la care n-aş fi putut răspunde. Încerc să fiu cât mai taciturn şi o las pe Elle să vorbească pentru amândoi.

În ceea ce o priveşte pe Elle, n-a fost nevoie ca ea să se abată de la adevăr. I-a spus lui Karine că e orfană, dar că profesorul ei de muzică de la Paris a fost cel care i-a descoperit talentul şi a propus-o pentru bursă. Cât despre trecutul meu, dacă întreabă cineva, spun că provin dintr-o mică familie de artişti parizieni. Am constatat că, în general, e suficient. Dar pe măsură ce am crescut, am învăţat că, paradoxal, muţenia invită la şi mai multe întrebări decât vorbitul.

Învăţatul la conservatorul ăsta e de-a dreptul excepţional. Bucuria de a dedica zile întregi studiului, mai degrabă decât cele două după-amiezi pe săptămână, e nemărginită. Conservatorul a luat rapid decizia să mă concentrez asupra violoncelului, deoarece profesorii consideră că sunt mai talentat la cel mai mare dintre instrumentele mele. Totuşi, păstrez vioara sub pat, aşa cum făceam la Paris, şi cânt deseori la ea ca să-mi liniştesc mintea. În realitate, asta mi-a permis să-mi redescopăr pasiunea pentru vioară, sentiment pe care l-am nutrit încă din copilărie. Aşa cum spune Elle, acum am „un instrument pentru meserie şi unul pentru plăcere”.

Aici, la Leipzig, avem parte de tot spectrul vieţii de conservator – cântăm în orchestre, dăm concerte, compunem. În mare parte, mă aflu într-o stare de visare, lucru esenţial, având în vedere că realitatea din jurul nostru e mult mai înspăimântătoare decât am crezut vreodată.

În martie 1933, Partidul Nazist al lui Adolf Hitler a câştigat puterea în Germania. Spre ruşinea mea, ştiam prea puţin despre ideologiile condamnabile ale acelui om cu mustaţă mică. În mod firesc, Elle acordase o atenţie sporită mişcării în creştere, dar numai prin intermediul articolelor din ziarele franceze, care erau puţine şi rare. Karine – ea însăşi evreică – a fost cea care ne-a adus la cunoştinţă adevăratul rău politic al nazismului. Ni s-a spus că unul dintre primele lucruri pe care Hitler le-a făcut după ce a ajuns la putere a fost să adopte o hotărâre care permitea cabinetului să promulge legi fără acordul parlamentului. De fapt, asta i-a oferit lui Hitler controlul dictatorial asupra naţiunii, iar totalitarismul începuse să se instaleze în Germania. Naziştii au dizolvat toate celelalte partide politice, au desfiinţat sindicatele şi încearcă să întemniţeze pe oricine se opune regimului. Există chiar şi zvonuri sumbre privind existenţa unor lagăre în care îşi trimit duşmanii şi îi supun la tortură dincolo de orice limită umană.

Hitler nu şi-a mascat ura faţă de poporul lui Elle. Se pare că îi învinovăţeşte pentru înfrângerea Germaniei în Marele Război – un sentiment josnic, care îmi provoacă greaţă. Ca urmare a nebuniei intolerante a unui singur om, antisemitismul e acum politica oficială a guvernului. Se pare că majoritatea ţării e dispusă să accepte acest lucru, crezând că Hitler o să restabilească statutul de superputere globală al Germaniei.

Ca atare, atmosfera în care trăim aici, la Leipzig, e tensionată, în special din pricina faptului că primarul, Carl Friedrich Goerdeler, e un adversar intransigent al etosului hitlerist. Nici unul dintre noi nu ştie prea bine cum de se mai menţine acum primarul în scaun – poate că asta se întâmplă fiindcă adjunctul lui, un pipernicit de om pe nume Haake,

îngâmfat şi slugarnic, e membru de partid. În timp ce scriu, Goerdeler se află la München, unde se întâlneşte cu supuşii lui Hitler şi unde nu mă îndoiesc că e constrâns ca şi aici, la Leipzig, să folosească retorica lor antisemită. Câtă vreme Goerdeler e la putere şi ne protejează, cetăţenii din Leipzig se simt relativ în siguranţă. Dar, în realitate, nu ştiu cât o să dureze această stare de lucruri.

Mi se rupe inima în fiecare zi când văd îngrijorarea de pe chipul lui Elle. Nu-i neobişnuit să vezi ofiţeri SS pe străzi, iar Tineretul hitlerist – modalitatea partidului nazist de a-şi consolida viitorul prin îndoctrinare – defilează frecvent prin oraş. În curând, o să avem o generaţie de cetăţeni care acceptă ura rasială ca fiind ceva perfect normal.

E din ce în ce mai probabil ca eu şi Elle să nu ne putem termina studiile la Conservatorul din Leipzig. Am discutat să ne întoarcem la Paris – sau poate că în altă parte a Franţei –, dar mă tem că, dacă Germania doreşte să intre în război, acesta o să se întindă până în ţara de origine a lui Elle.

Astă-seară trebuie să ne întâlnim cu Karine la o cafea, ca să discutăm situaţia împreună cu prietenul ei – un norvegian pe nume Jens Halvorsen (deşi prietenii îi spun „Pip”). Mi se pare că el e mult prea relaxat faţă de situaţia din oraş. Are convingerea că naziştii n-o să se atingă de studenţii de la conservator, susţinând că, orice s-ar întâmpla, Hitler e un susţinător al muzicii şi al culturii. Karine e din ce în ce mai frustrată de îndemnul lui la calm.

CAPITOLUL 22

El era.

Kreeg Eszu.

Aş recunoaşte oriunde acei ochi verzi, pătrunzători.

Cum de m-a găsit? Oare a reuşit să mă urmărească până la Paris şi a vorbit cu cineva de acolo? Cu Toussaint, poate? Sunt cu gândurile împrăştiate şi scriu în jurnal ca să mi le pun în ordine.

Eu şi Elle ne-am întâlnit cu Pip şi cu Karine la cafenea, după cum stabiliserăm, iar curând am ajuns să vorbim despre situaţia politică din Leipzig.

Karine îi spusese lui Pip:

— Elle şi Bo sunt şi ei îngrijoraţi. Şi Elle este evreică, chiar dacă nu pare. Are mare noroc, murmurase ea.

— Credem că e doar o chestiune de timp până când ceea ce se întâmplă în Bavaria o să înceapă să se întâmple şi aici, a spus Elle în şoaptă.

Pip s-a zburlit.

— Trebuie să aşteptăm şi să vedem ce poate face primarul cât timp se află la München! Dar şi dacă se întâmplă ce-i mai rău, sunt sigur că n-o să se atingă nimeni de studenţii de la şcoala noastră.

Karine a clătinat din cap şi a suspinat, iar Pip şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Ce mai faci, Bo? m-a întrebat el.

— Destul de bine.

— Unde vă petreceţi Crăciunul?

Am stat să mă gândesc.

— Păi, să vezi...

Înainte să apuc să-i răspund, am văzut doi ofiţeri SS intrând ţanţoş în cafenea. Purtau uniformele gri distinctive, iar la brâu, pistoale vârâte în tocuri de piele. În clipa în care am văzut chipul celui mai tânăr, am simţit literalmente cum mi s-a scurs sângele din obraz.

Deşi cu zece ani mai în vârstă, Kreeg încă avea ten măsliniu, maxilar puternic şi, deasupra pometilor ascuţiţi, ochi ca de laser. El m-a privit. Cât se poate de calm, mi-am plecat privirea şi mi-am întors faţa. Eszu şi camaradul lui s-au aşezat la doar câţiva metri de masa mea. Bărbatul care jurase să mă ucidă se afla la o aruncătură de băţ.

— Nu ştim încă, am bâiguit către Pip, care aştepta un răspuns, iar apoi m-am întors discret spre Elle şi i-am şoptit: E aici. Kreeg.

Ea a făcut ochii mari.

— Nu te clinti. Mai stăm câteva minute şi apoi ieşim în linişte din cafenea.

Elle m-a prins strâns de mână.

Să dau ochii cu Kreeg fusese destul de şocant, dar să-l văd în uniforma SS îmi făcuse greaţă. Pe vremea când eram mici, construiam igluuri în zăpadă, ne căţăram în copaci îngheţaţi şi ne spuneam poveşti ca să treacă mai repede serile lungi şi întunecate din Siberia. Iar acum el era în slujba Partidului Nazist. M-am uitat în pământ. Chiar dacă îmi venea s-o iau la sănătoasa, ştiam că ar fi fost zadarnic. N-aş fi avut nici o şansă.

— Mă bucur că ne-am văzut, dar eu şi Bo trebuie să ne întoarcem acasă. Avem nişte eseuri de terminat, nu-i aşa, Bo? a anunţat Elle, iar eu am încuviinţat din cap. Ne vedem mai târziu, Karine! La revedere, Pip!

— Aha! La revedere! a răspuns el.

Karine avea o privire înţelegătoare, fiindcă presupusese că ne tulburase prezenţa ofiţerilor.

Continuând să mă ţină de mână, Elle s-a ridicat cu calm şi a pornit, hotărâtă, spre uşă. Deşi în urmă cu câteva clipe rupsesem contactul vizual cu Kreeg, îl simţeam urmărindu-mă cu privirea. La fiecare pas, aşteptam să primesc un glonţ în spate, dar n-a fost cazul. La ieşire, m-am trezit că nu puteam rezista tentaţiei de a mă întoarce şi de a-l privi încă o dată. Spre surprinderea mea, se întorsese cu spatele şi sorbea din cafeaua care tocmai îi fusese adusă la masă.

Eu şi Elle ne-am întors la mine acasă cât de repede am putut, dar într-un ritm firesc, ca să nu atragem atenţia.

— Eşti sigur că era el, Bo? a icnit Elle.

— Aproape sigur. Au trecut atâţia ani... dar ochii sunt aceiaşi. O, Doamne, o, Doamne!

Exasperarea îmi creştea cu fiecare secundă.

— Te rog, încearcă să-ţi păstrezi calmul, dragostea mea! Crezi că te-a urmărit până aici?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că da. Nu văd altă explicaţie. Dar în momentul în care am plecat din cafenea, nu s-a uitat după noi. Era cu spatele.

Elle a dat din cap, uşurată.

— Bine. Poate că nu te-a recunoscut. Dar, Bo, amândoi sunteţi ruşi! Cum se face că el e membru SS?

— Tatăl lui era prusac. Mai ştii? Ţi-am povestit totul despre Cronus Eszu.

— Bineînţeles, a răspuns ea, amintindu-şi.

Am ajuns la clădirea etajată, cu faţadă dărăpănată de piatră, pe care o numeam căminul meu. Am urcat amândoi în grabă pe scările înguste, până la etajul trei. Odată ajunşi în cameră, eu am încuiat uşa şi am avut grijă să trag perdelele

subţiri. Din fericire, femeia care administra clădirea, *Frau* Schneider, era o bătrână boemă, care nici nu ridica din sprânceană atunci când intra o femeie în clădire. Singura ei pretenţie era formulată lapidar:

— Numai să n-aud nimic şi să plece înainte de ora nouă!

M-am aşezat pe patul care scârţâia şi mi-am luat capul în mâini.

— În cazul în care aşteptam semne că trebuie să plecăm din Leipzig, cred că tocmai am primit unul grăitor! Trebuie să ne pregătim să fugim cât mai repede, am spus, trecându-mi mâinile prin păr, iar apoi am început să gâfâi şi să şuier, simţind că mă lua în acelaşi timp ba cu cald, ba cu rece. Nu... Nu mă simt...

Lumea s-a înnegurat, iar câmpul vizual a început să mi se îngusteze. Elle s-a aşezat lângă mine, pe pat.

— Nu-i nimic, iubirea mea! N-ai păţit nimic! a spus ea, cuprinzându-mă cu braţul. Fii calm! Eşti în siguranţă, iar eu sunt aici. Ai avut un şoc, dar o să-ţi revii.

— Trebuie să plecăm, Elle! O să vină după mine... O să vină după noi...

— De acord, dragostea mea. Dar vrei să mă asculţi o clipă? m-a rugat Elle, iar eu m-am adunat şi am încuviinţat din cap. Mulţumesc! Acum, din ce mi-ai spus, Kreeg Eszu are o singură misiune în viaţă – să pună capăt vieţii tale. Da?

— Ştii deja răspunsul.

— Ei, bine, dacă te-ar fi recunoscut la cafenea, ar fi făcut ceva, indiferent de consecinţe. De acord?

Am tăcut, iar apoi am dat din cap, confirmând.

— Aşa cred.

— Prin urmare, e logic că nu şi-a dat seama cine eşti. Putem presupune că nu eşti în pericol iminent. Înţelegi ce zic? a întrebat ea, iar eu m-am mulţumit să fac un gest

ezitant. La fel cum nu există un pericol iminent pentru mine din cauza situaţiei politice din Leipzig! Nimeni nu dă buzna peste noi ca să ne despartă pe criterii rasiale – încă. Asta nu înseamnă că lucrurile nu se pot schimba rapid, dar deocamdată, în clipa asta, suntem în siguranţă şi suntem împreună. Aşa că te rog, dragul meu, linişteşte-te! Măcar de dragul meu.

Mi-am calmat respiraţia şi m-am uitat în ochii lui Elle.

— Îmi pare rău.

— Te rog, dragostea mea, nu-ţi cere scuze! Vreau doar să ştii că nu s-a întâmplat nimic şi că eu sunt aici.

Şi-a trecut degetele prin părul meu, lucru care mă liniştea întotdeauna. După câteva clipe, m-am ridicat de pe pat.

— Avem treabă! Mă apuc să fac un plan de plecare, am spus eu în timp ce scoteam valiza din dulapul aflat în colţul camerei. Trebuie să te duci la Deutsche Bank şi să retragi cât de mulţi bani poţi! Pe urmă, luăm pur şi simplu ultimul tren care pleacă din oraş.

— Şi unde ne ducem, Bo? Înapoi în Franţa? Vrei să ne întoarcem la o jandarmerie care, cel mai probabil, încă vrea să te aresteze? N-am putea lua legătura cu Evelyn sau cu familia Landowski! S-ar duce vestea în Boulogne-Billancourt că te-ai întors după dispariţia ta misterioasă. Te-ar găsi poliţia!

— Ai dreptate. Nu mergem în Franţa, e un risc prea mare! Mergem în Elveţia. E timpul. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu tata.

Elle a oftat.

— De când tot zici de Elveţia, Bo? Mai crezi vreun pic că tatăl tău e în viaţă?

Asta m-a luat prin surprindere.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ce propui? Să rămânem aici, în Germania? Să accept pur şi simplu ideea că Kreeg mă poate ucide? Sau că Hitler ar putea să-ţi facă acelaşi lucru?

Am dat cu piciorul în valiză, frustrat, şi m-am simţit imediat vinovat. Elle încerca să mă ajute, dar pe mine mă devora o panică nebună.

— Ascultă-mă! m-a implorat ea. Nu putem face nimic în privinţa lui Hitler. Dar poate că putem face ceva în privinţa lui Kreeg.

Mi-am pus mâinile în şold.

— Ce anume, Elle?

— M-am tot gândit la asta. Ce-ar fi să-i dai diamantul?

Am izbucnit în râs fără să vreau.

— Of, Elle! Ştii că am încercat să i-l dau în Siberia, dar n-a vrut să asculte. M-a atacat, pur şi simplu!

Elle a dat din cap în semn că înţelegea.

— Ştiu, dar s-au schimbat multe de atunci. Eraţi copii. Şi, având în vedere situaţia pe care mi-ai descris-o, nu ştiu ce altceva ar fi putut să creadă, a pledat ea, iar apoi a tăcut, cântărind în minte, fără îndoială, dacă era sau nu înţelept să continue. La urma urmei, stăteai lângă cadavrul mamei lui.

M-am cutremurat amintindu-mi. Vreme de mulţi ani, încercasem să uit.

— De ce trebuie să pomeneşti despre asta?

— Pentru că, iubirea mea, trebuie să ţii minte că nu eşti un criminal! Îmi fac griji că uneori uiţi. Eşti nevinovat şi n-ai de ce să te temi de Creatorul tău.

— De Creatorul meu, nu. De fratele meu, Kreeg, asta-i altceva.

— Kreeg crede că i-ai ucis mama ca să-i furi diamantul. Amândoi ştim că nu-i aşa. Trebuie să accepte adevărul!

— Şi cum propui să fac asta, Elle? Să mă duc la el pe stradă, să-l bat pe umăr şi să-l îmbrăţişez? Să-i arunc diamantul şi să-i spun: „Fără resentimente, frate!”?

— Înţeleg ce simţi, Bo, dar nu trebuie să fii agresiv cu mine!

Părea abătută.

— Îmi pare rău, iubirea mea, dar mă tem că ai uitat de ce suntem aici. Kreeg a jurat să mă găsească şi fie să-şi răzbune mama, fie să moară. Îl cunosc, Elle! Poate mai bine decât oricine de pe planetă. O să se ţină de cuvânt.

— Ştiu. Dar sunt câteva lucruri pe care nu trebuie să le uităm. În primul rând, nu-ţi cunoaşte pseudonimul. Tu eşti Bo D’Aplièse aici. În al doilea rând, ai înaintat în vârstă. Ştiu că l-ai recunoscut imediat pe Kreeg, dar lui n-o să-i fie neapărat la fel de uşor să te recunoască. În al treilea rând, la ce instrument ştie el că eşti virtuoz?

— La vioară. Mi-am dat seama! Aha...

— Exact. Cu siguranţă că n-o să caute un student pe nume Bo D’Aplièse, care cântă la violoncel. Dacă dă târcoale, poate că începe să-şi piardă speranţa că ai fi aici.

— E posibil, da! am recunoscut eu.

— Păi, atunci, poate că stelele ţi-au oferit o şansă. Kreeg n-are elementul-surpriză de care te temi. Dacă putem face un plan ca să-i înapoiem diamantul – împreună, poate, cu o scrisoare în care să explicăm împrejurările reale ale morţii mamei lui, atunci poate că o să renunţe să te urmărească.

Am clătinat din cap, plin de tristeţe.

— În ciuda adevărului, pentru el n-o să fie niciodată de ajuns, Elle! Mă vrea mort.

Ea mi-a pus o mână pe obraz.

— Nu merită să încerci, dragostea mea? Am putea trăi în pace după aceea!

— Sunt speriat, Elle! Mi-e frică de el!

— Ştiu. Dar tu o ai pe Elle a ta, a spus ea, după care s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră, gândind cu voce tare. În primul rând, e imperativ să rămâi în casă deocamdată, ca eu să pot afla în ce garnizoană e Kreeg şi care e programul lui zilnic. Ţi se pare un început rezonabil?

Am oftat.

— Da.

— Bun! Atunci, aşa facem!

— Elle...

— Da, dragostea mea?

— Te implor, ai grijă! Noi doar presupunem că el nu m-a recunoscut în seara asta. E şiret şi foarte periculos. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, m-aş preda de bunăvoie lui Eszu!

— Ştiu. De asta o să încercăm, într-un fel sau altul, să punem capăt unei astfel de situaţii, a spus ea, sărutându-mă. La revedere, dragostea mea! Mă întorc cu informaţii de îndată ce pot!

După aceea, a descuiat uşa şi a plecat.

Iar acum stau aici, încremenit de teamă ca nu cumva să i se întâmple ceva rău lui Elle sau ca nu cumva Kreeg să mă fi recunoscut, de fapt. Din când în când, trag uşor perdeaua şi mă uit pe stradă, parcă aşteptând să văd un bărbat în uniformă SS care se uită la mine. Prevăd că mă aşteaptă o noapte lungă.

CAPITOLUL 23

Elle s-a întors la zece dimineaţa a doua zi, palidă şi agitată. Abia dacă reuşea să scoată un cuvânt, aşa că am ajutat-o să se aşeze şi i-am adus o ceaşcă de ceai îndulcit din mica bucătărie de la parter. În timp ce sorbea, am ţinut-o în braţe până când i-a revenit culoarea în obraji.

— A fost îngrozitor, Bo! De-a dreptul îngrozitor!

După ce, în sfârşit, s-a simţit în stare să vorbească, Elle a descris scena cumplită la care tocmai fusese martoră la Gewandhaus – cea mai mare sală de concerte din oraş. În piaţeta din faţa sălii se afla o statuie a marelui Felix Mendelssohn – fondatorul evreu al primului Conservator din Leipzig. De dimineaţă, membrii Tineretului hitlerist dărâmaseră statuia şi o reduseseră la un morman de moloz.

— Aveau chipurile contorsionate de furie şi scrâşneau din dinţi, Bo! Erau ca nişte animale turbate, orbite de mânie şi de ură. A trebuit pur şi simplu să fac un efort să mă calmez ca să trec pe lângă ei fără să-mi trădez emoţiile.

A închis ochii, încercând să uite.

— Goerdeler o să se înfurie, am spus eu. Cum ar putea cineva să urască un om care a dat atât de mult lumii?

— Pun pariu pe orice că Haake, adjunctul lui cel veninos, a organizat totul! Ar fi logic ca el să facă un gest de intimidare cât timp Goerdeler se află la München. Acum, cu siguranţă, acesta din urmă o să fie forţat să demisioneze. Atunci Leipzigul o să fie pierdut!

— Elle, îmi pare foarte rău!

Ea a scos o batistă şi şi-a tamponat ochii.

— Asta nu-i tot! L-am văzut pe Kreeg lângă statuia dărâmată, urlând la copii. Cred că el se ocupa de brigada

Tineretului Hitlerist. M-am cutremurat când m-am gândit la influenţa lui asupra unor copii nevinovaţi. Aş putea să-i aflu programul relativ uşor. Trebuie doar să-l aflu pe cel al brigăzii. Atunci o să ştiu unde se află Kreeg în orice moment.

— Ei, bine, se pare că asta ar fi singura parte bună a dimineţii.

Elle s-a uitat în pământ.

— N-aş spune aşa ceva, Bo!

Mi-am retras cuvintele:

— Am zis o prostie! N-o să-i las să-ţi facă nici un rău, dragostea mea, îţi jur! am exclamat, iar Elle mi-a zâmbit trist. Apropo, nu trebuie să mergi la cursuri?

— Nu. Directorul Davisson a închis conservatorul. A considerat că e prea periculos pentru studenţi, aşa că mă întâlnesc cu Karine pe Wasserstrasse.

S-a ridicat.

— Elle, nu cred că e înţelept să te duci, întrucât Karine e vizibil evreică. Dacă astăzi are loc vreo mişcare antisemită în oraş, mă tem pentru siguranţa ta!

— Bo, să nu uităm că avem o datorie faţă de prietena noastră! Amândoi ştim că Pip nu vede gravitatea situaţiei. E mult mai preocupat să-şi termine piesa.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Conform programului meu, azi ar trebui să cânt la violoncel cu orchestra..., am spus, dar apoi am dat la o parte un asemenea gând. Oricum, nu te pot lăsa să ieşi singură! O să te însoţesc.

Elle a cumpănit.

— Recunosc, cu tine alături nu mi-ar fi atât de frică. Kreeg şi Tineretul hitlerist dau foc cărţilor lângă dărâmăturile statuii lui Mendelssohn. Ei cer ca studenţii să arunce în flăcări partiturile scrise de compozitori evrei...

I s-a pus un nod în gât, ceea ce era de înţeles. M-am ridicat şi am luat-o în braţe.

— Pune-ţi pardesiul, mi-a cerut ea. Şi pălăria. Să nu riscăm!

Ne-am aşezat într-un ungher al cafenelei din Wasserstrasse şi am aşteptat să vină Pip şi Karine. Atunci când au ajuns, Karine era în stare de şoc şi se vedea că plânsese. Totuşi, cea mai bună prietenă a lui Elle ni s-a adresat cu o dârzenie previzibilă:

— Acum, când s-a întâmplat aşa ceva, nu mai are cine să ne protejeze. Ştim cu toţii că Haake e antisemit. Uitaţi-vă la felul în care a încercat să impună acele legi oribile din restul Germaniei! Cât o să dureze până să-i împiedice pe medicii evrei din Leipzig să profeseze şi pe arieni să-i consulte pe evrei?

Pip a ridicat mâinile ca s-o calmeze.

— N-ar trebui să intrăm în panică, ci să aşteptăm până când se întoarce Goerdeler! Ziarele spun că o să vină în câteva zile. A plecat de la München în Finlanda, cu treburi legate de Camera de Comerţ. Sunt sigur că se întoarce la Leipzig imediat ce află.

— Dar starea de spirit din oraş e odioasă! a izbucnit Elle. Toată lumea ştie câţi evrei studiază la conservator. Dacă se hotărăsc să meargă mai departe şi să-l radă de pe faţa pământului, aşa cum au făcut cu sinagogile din alte oraşe?

— Conservatorul e un templu al muzicii, nu al puterii politice sau religioase. Vă rog, trebuie să încercăm cu toţii să ne păstrăm calmul! a reiterat Pip.

— Ţie îţi vine foarte uşor s-o spui, i-a întors-o Karine pe un ton plin de subînţeles. Nu eşti evreu şi o să treci drept unul de-al lor, a adăugat, uitându-se la părul blond-roşcat şi ondulat al lui Pip şi la ochii lui de un albastru deschis. La

mine, nu e cazul. Imediat după ce a fost dată jos statuia, am trecut, în drum spre conservator, pe lângă un grup de tineri. Ei mi-au strigat: „Jüdische Hündin!”, i-a imitat ea, plecându-şi privirea. Cu toţii ştiam că asta însemna „javră evreică”. În plus, nici măcar nu pot vorbi cu părinţii mei. Ei sunt în America, unde pregătesc noua expoziţie de sculptură a tatălui meu.

Dintr-odată, lui Pip parcă a început să-i fiarbă sângele pe sub piele. A luat-o de mână.

— Iubirea mea, n-o să păţeşti nimic, chiar dacă o să trebuiască să te duc în Norvegia pentru asta! N-o să ţi se întâmple nimic rău!

El a strâns-o de mână şi i-a îndepărtat o şuviţă de păr negru, lucios, de pe chipul neliniştit.

— Promiţi? a întrebat Karine, cu o sinceritate sfâşietoare.

Pip a sărutat-o pe frunte cu tandreţe.

— Îţi promit!

Eu şi Elle eram mulţumiţi că, pentru prima dată, Pip părea să fi acceptat gravitatea situaţiei.

În următoarele zile am rămas acasă şi le-am trimis profesorilor mei un bilet prin Elle, în care îi anunţam că făcusem gripă de iarnă. Elle venea la mine în fiecare seară, ca să mă pună la curent cu mişcările lui Eszu. În cea de-a treia seară, s-a întors cu informaţii noi.

— Azi am urmărit câţiva ofiţeri SS în centrul oraşului. Am aflat că sunt cazaţi într-un hotel din apropierea sediului NSDAP[30], a spus ea, cu o urmă de emoţie în glas.

— Ce-i acolo?

— Un fel de sediu administrativ. Poliţia de stat are birourile acolo.

---

[30] Partidul Muncitoresc Naţional-Socialist German

M-am sprijinit de masa şubredă din lemn.

— Crezi că acolo se află Kreeg?

— Da, sunt aproape sigură de asta. Deşi...

Ea şi-a abătut privirea.

— Ce-i, Elle?

— Am descoperit că au un sistem de rotaţie. Kreeg călătoreşte prin ţară, vizitând diferite brigăzi ale Tineretului Hitlerist, asigurându-se că se pun în practică tehnicile locale de îndoctrinare. O să plece din Leipzig în curând.

Am chicotit, uluit.

— Cum ai aflat?

— Am vorbit cu unul dintre ei.

Starea mea de spirit s-a schimbat rapid.

— CE?! Elle, ce naiba a fost în capul tău?! Am fost de acord cu planul ăsta doar cu condiţia ca tu să nu te pui în pericol!

Ea mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Şi cum să mă protejez mai bine, decât prefăcându-mă că le susţin cauza? M-am dat cu binişorul pe lângă unul dintre băieţii noi, care fuma în peristilul conservatorului. I-am spus cât de chipeş era în uniformă şi ce treabă minunată a făcut zilele trecute, când a doborât statuia.

Am dat drumul mâinilor ei şi am început să-mi masez tâmplele.

— Of, Elle! Continuă!

— L-am întrebat cu ce se ocupa şi mi-a zis că era responsabil de instruirea brigăzii de tineret, sub supravegherea prim-locotenentului Eszu, care pleacă mâine.

Furia mea s-a revărsat.

— Te joci cu focul, Elle! Dacă îşi dădea seama că eşti evreică?!

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Pentru numele Domnului, te uiţi la mine? Părul meu blond şi ochii mei albaştri se încadrează exact în viziunea lor ariană asupra Germaniei, nu-i aşa? Şi e uimitor ce obţii dacă fluturi din gene!

Am suspinat.

— Nu ştiu ce să zic. Presupun că ar trebui să mă bucur că, dacă stau ascuns în următoarele douăzeci şi patru de ore, Kreeg o să plece din Leipzig şi o să fiu din nou în siguranţă. Pe de altă parte, nu putem pune în aplicare planul tău.

— Nu. Deşi tânărul ofiţer mi-a spus că locotenentul Eszu se întoarce peste şase luni, ca să se asigure că standardele n-au scăzut. Până atunci, avem timp să ne gândim mai concret cum să-i dăm diamantul ca să te lase în pace.

Am început să mă fâţâi prin micul dormitor.

— Bine. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia în care ne aflăm, Elle! Naziştii nu-şi fac bagajele şi pleacă pur şi simplu, ca Kreeg. Tu eşti încă în pericol.

După un timp, Elle a răspuns:

— Aşa cum a prezis Pip, Goerdeler s-a întors. Chiar azi a promis să reconstruiască statuia lui Mendelssohn. Planul lui Haake de a-l alunga pe primar a eşuat. Cred că... lucrurile par mai stabile. Cât timp Goerdeler e în funcţie, nu există o ameninţare iminentă.

M-am oprit şi m-am uitat în ochii ei.

— Chiar propui să rămânem, Elle?

Ea a dat lent din cap, în semn că da.

— Am o datorie faţă de Karine. Deocamdată, Pip nu pleacă nicăieri, iar ea are nevoie de sprijinul nostru. Nu uita, Bo, fără tatăl ei nici n-am fi fost aici! Trebuie să rămânem ca s-o protejăm.

N-aveam cum s-o contrazic. Dacă rămânea Karine, evident că şi noi rămâneam.

— Înţeleg, am răspuns.

— Mulţumesc, Bo! a exclamat Elle, răsplătindu-mă cu un pupic pe obraz. Îţi dai seama că mai sunt doar câteva zile până la vacanţa de Crăciun? Pip şi Karine vor să petreacă o săptămână într-un mic hotel, ca soţ şi soţie. *Frau* Fischer, proprietara mea, se duce în vizită la familia ei din Berlin, a continuat ea, roşind puţin. M-am gândit că, dacă vrei, ai putea să vii şi să stai la mine o săptămână.

Mi-a sărit inima din loc. Chiar dacă eram împreună de şapte ani, nu ne consumaserăm relaţia. Iertaţi-mă, mă simt puţin jenat să scriu despre asta. Înainte să ne maturizăm, fuseserăm inocenţi. Totuşi, acum, la vârsta de douăzeci şi, respectiv, optsprezece ani, aveam, evident, anumite impulsuri care nu existaseră pe vremea când eram copii. Fusese cât pe ce să ni le satisfacem de câteva ori, dar întotdeauna ne întrerupsese ceva – de obicei, un alt chiriaş. Discutaserăm să mergem la un hotel, dar întotdeauna simţiserăm că, într-un fel, gestul nostru ar fi fost lipsit de respect faţă de *monsieur* Landowski şi de *Prix Blumenthal*.

— Viaţa e scurtă, Bo! a spus Elle făcându-mi cu ochiul şi îndreptându-se spre uşă.

A sosit vacanţa de Crăciun, conservatorul s-a golit, studenţii şi personalul întorcându-se deopotrivă acasă de sărbători. Practic, locul se golise peste tot şi am strâns câteva lucruri într-o valijoară cu care să mă duc la Elle.

În acea noapte am făcut dragoste pentru prima dată. Amândoi eram incredibil de timizi, iar experienţa a fost scurtă şi anevoioasă. După aceea, în timp ce o ţineam în braţe, ne-am privit unul pe celălalt, într-o încercare bizară de a forţa un moment romantic, fiindcă aşa citiserăm prin romane. În realitate, actul fusese oarecum sub aşteptări, iar în clipa în care ne-am privit, am izbucnit în hohote de râs.

Apoi ne-am sărutat, iar după aceea am făcut ceva mai mult şi... ei, bine, mă bucur să spun că a doua încercare a fost mult mai reuşită. Ezit să dau detalii, de dragul sfielii lui Elle şi al stânjenelii mele, dar experienţa aceea a fost destul de impresionantă.

Toată săptămâna ne-am învăţat unul pe altul arta intimităţii fizice şi ne-am înecat, fericiţi, în păcate carnale. Am descoperit că, după un început fals, asta e cea mai naturală formă de apropiere în cazul a doi oameni îndrăgostiţi. Trupurile noastre sunt concepute ca să ne ofere plăcere, aşa că de ce să le-o refuzăm?

Noul semestru a început şi, odată cu revenirea lui Goerdeler în oraş, febra politică a scăzut, după cum prevăzuse Elle. M-am întors la şcoală, iar viaţa a continuat în mare parte aşa cum fusese înainte de sosirea (şi de plecarea) lui Kreeg Eszu. Pip lucra, disperat, la compoziţia lui, în speranţa că o putea interpreta înainte ca iubita lui Karine să fie nevoită să plece din Leipzig. Organiza din când în când repetiţii pentru noi elemente ale partiturii, iar eu, din spatele violoncelului, mă minunam cu adevărat de opera pe care o crease. Chiar dacă avea lipsuri în alte domenii, Pip Halvorsen era un compozitor extrem de talentat.

— E bună, Bo? Am încredere în părerea ta!

— Cred că o să fie un triumf! am răspuns eu pe un ton plin de sinceritate.

— Ce amabil din partea ta să spui asta! a exclamat el, închizând capacul pianului şi aplecându-se spre mine. Ştii, există un zvon prin şcoală că ţi se spune „Bo” pentru că nu eşti văzut niciodată fără arcuşul de violoncel. E adevărat?

Am chicotit, luându-mi o expresie plină de încredere în mine, ca să-mi maschez nervozitatea.

— Mă tem că nu-s decât aiureli! Deşi, bineînţeles, de-asta am pus mâna pe arcuş!

M-am felicitat în sinea mea pentru fineţea minciunii.

— A, desigur! Eşti Bo pe nume...

— Iar din fire, arcuş! am răspuns eu.

Privirea lui Pip a rătăcit prin sala de repetiţii, ai cărei pereţi erau acoperiţi de lambriuri.

— Ştii, Goerdeler candidează din nou în martie. A anunţat astăzi.

M-am ridicat şi am început să-mi strâng violoncelul.

— Fără îndoială, asta e o veste bună!

Îmi dădeam seama că Pip mă urmărea cu atenţie, ca să-mi vadă reacţia.

— Da, a continuat el. Sper că, având în vedere faptul că întregul conservator şi majoritatea celor din Leipzig îl susţin, realegerea lui o să salveze conservatorul de musafirii nepoftiţi. De dragul partenerelor noastre de viaţă!

Am închis cutia violoncelului şi m-am întors cu faţa la el.

— Cred că mai e până acolo, Pip. Goerdeler n-a reuşit nici măcar să reconstruiască statuia lui Mendelssohn.

El a ridicat din umeri.

— Ce-i drept. Dar fără îndoială că, odată ce alegătorii se pronunţă şi el se întoarce în funcţie, Reichul n-o să aibă de ales şi o să-l susţină.

— Nu sunt atât de sigur. Ştim cu toţii că Haake face campanie deschisă împotriva realegerii lui Goerdeler. Iar distrugerea statuii a dezvăluit pe deplin poziţia lui Haake faţă de evrei.

Pip a oftat adânc. Era clar că nu-i dădeam răspunsurile pe care le voia.

— Ştiu. Încerc în mod constant să mă conving că situaţia de acum nu e reală. Vezi tu, eu sunt deja în anul trei de studii.

Există o mare şansă să termin şcoala la Leipzig. Dar Karine, Elle şi cu tine, bineînţeles, s-ar putea să trebuiască să plecaţi chiar înainte să înceapă ultimul an.

— E un preţ mic de plătit ca să fim în afara pericolului, Pip!

El a tăcut, iar apoi a dat din cap în semn de aprobare.

— Aşa-i!

În următoarele câteva săptămâni, în perioada premergătoare realegerii lui Goerdeler, Elle, Karine şi mulţi alţi studenţi de la conservator au făcut campanie pentru el. În seara în care s-au numărat voturile, ne-am alăturat mulţimii din faţa primăriei şi am aplaudat euforic în momentul în care s-a anunţat că fusese reales. După multă vreme, am simţit că obţinuserăm o adevărată victorie.

CAPITOLUL 24

În ciuda eforturilor lui Goerdeler, statuia n-a mai fost reconstruită. Eşecul în sine l-a determinat să demisioneze la 31 martie 1937, refuzându-şi oficial realegerea.

Trebuie să-mi cer scuze pentru caligrafie. Fără îndoială, cititorul o să observe că s-a deteriorat semnificativ de când am scris ultima oară. Din nefericire, m-am accidentat la braţul drept şi mă doare ori de câte ori îl ridic şi îl pun pe birou. De fiecare dată când încep un rând nou, îmi zvâcneşte cotul de durere, care urcă în umăr şi atinge apogeul în zona gâtului. Asta, ca să nu uităm că organismul uman e o masă complexă de nervi conectaţi, iar eu, după cât se pare, am făcut destule stricăciuni din moment ce simt durere în mai multe locuri. Port un bandaj improvizat, pe care Elle mi l-a făcut din eşarfa ei şi pe care mă ajută să-l pun şi să-l scot de câteva ori pe zi. În plus, faţa mea are culoarea *gluhweinului*[31] pe care-l beam ca să ne încălzim în nopţile de iarnă.

Ar trebui să vă lămuresc că acum mă aflu într-o cabină, la bordul unui feribot vechi şi şubred, care ne duce pe mine şi pe Elle pe un tărâm nemaivăzut de noi. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, mă entuziasmează faptul că o să ajungem într-o ţară nouă şi verde. Alături de noi, pe feribot, se află Pip şi Karine, cărora cred că eu şi Elle le datorăm, probabil, viaţa. Pip a acceptat în mod altruist să ne ia şi pe noi în călătoria pe care el şi Karine o fac în Norvegia, la familia lui. Drumul ăsta de două zile îmi oferă o ocazie binevenită să scriu în jurnal şi urmează să fac o cronică a evenimentelor care au dus la plecarea noastră din Leipzig.

---

[31] Tip de vin fiert

În ultimele câteva luni, rămăseserăm vigilenţi – în special Elle, care fusese atentă la reapariţia lui Kreeg în brigada Tineretului Hitlerist. În ciuda faptului că nu mai ştiam nimic de Eszu, amândoi simţiserăm că în luna mai venea timpul să plecăm. Conveniserăm să aşteptăm până la sfârşitul semestrului, ca să ne dăm examenele din anul doi, iar apoi să ne facem bagajele. Fiindcă Goerdeler nu mai era primar, naţional-socialiştii deveniseră liberi să decreteze orice sancţiuni doreau împotriva populaţiei evreieşti. Era pur şi simplu prea periculos să rămânem. În cele din urmă, Elle o convinsese pe Karine să părăsească Germania cu sau fără Pip, dar el pricepuse gravitatea situaţiei şi-şi invitase iubita să-l însoţească în Norvegia după ce se sfârşea semestrul.

Eu şi Elle ne gândiserăm că Statele Unite ar fi fost un loc pe care l-am fi putut explora. Aveam suficienţi bani ca să traversăm oceanul, iar eu concepusem o oarecare strategie, dorind să-i caut pe cei din familia Blumenthal ca să le mulţumesc că îmi salvaseră viaţa şi să-mi găsesc, apoi, un loc de muncă.

Pentru că aveam cu toţii planul bine pus la punct, mi se păruse potrivit ca actul final al perioadei petrecute la Leipzig să fie acela de a cânta în orchestră compoziţia lui Pip. Era o seară lejeră de vară, iar sute de studenţi se adunaseră în faţă la Gewandhaus, în aşteptarea compozitorilor din anul trei. Piaţa din faţa conservatorului arăta cu adevărat idilic, în ciuda absenţei vădite a lui *Herr* Mendelssohn. Studenţii se învârteau de colo până colo (mulţi dintre ei fiind îmbrăcaţi în frac, pentru spectacol), bând vin, discutând despre muzică şi râzând. Ghirlandele de luminiţe îmbrăcau priveliştea într-o aură gălbuie, liniştită, iar dacă cineva ar fi coborât din cer cu paraşuta, fără să cunoască tensiunea care plana asupra

oraşului, ar fi considerat că acolo era una dintre cele mai încântătoare atmosfere de pe pământ.

Cred că aşa aleg să-mi amintesc de conservator până la sfârşitul zilelor mele: un far luminos de expresie creativă, care mi-a stimulat o dezvoltare uriaşă, atât muzicală, cât şi personală.

— Arăţi foarte bine, Bo! Îţi stă bine fracul! spusese Elle în timp ce mă lua de braţ.

— Mulţumesc, dragostea mea! Dar fracul îi vine bine oricărui bărbat. Nouă ne e foarte uşor. Pe de altă parte, tu şi restul femeilor sunteţi studiate şi judecate pentru orice toaletă. E o prostie, zău aşa!

— Urmează un compliment, sau ar trebui să mă îngrijorez? glumise Elle.

— Îmi pare rău, ai dreptate. Ştii că întotdeauna radiezi de frumuseţe. Dar în seara asta o faci într-un fel excepţional!

Nu exageram. Elle purta o rochie de bal de culoare bleumarin, fără bretele, care se mula bine pe trup înainte să se răsfire sub şolduri, într-un volan.

— Mulţumesc, Bo! Ai dreptate în privinţa modei feminine. Îmi imaginez că biata Karine o să aibă parte de comentarii răutăcioase toată seara!

Bineînţeles, prietena noastră renunţase la rochie şi optase pentru un costum negru, cu un papion alb, supradimensionat, care îi completa ţinuta.

— Eu zic că arată perfect!

— Şi eu zic la fel. E atât de... degajată! Nu ştiu dacă o să fie vreodată cazul nostru.

Eu chicotisem.

— S-ar putea să ai dreptate. Ascultă, ar trebui să vă ocupaţi locurile! În seara asta nu se plăteşte bilet şi nu cred că vreţi să pierdeţi şansa de a vă găsi un loc!

Elle mă sărutase pe obraz.

— Succes! Încearcă să nu-i distrugi cariera lui Pip!

Ea se dusese s-o ia pe Karine, iar apoi intraseră împreună în Gewandhaus. Se vedea limpede că Pip era agitat, şi nu fără motiv. Piesa lui făcea vâlvă, aşa că publicul era mult mai numeros decât în alte dăţi. În timp ce spectatorii se îndreptau spre locurile din sală, el se fâţâia, neliniştit, prin foaier.

— Nu-ţi face griji, prietene! Astă-seară îi facem noi dreptate frumoasei tale piese!

— Mulţumesc, Bo! Ai o contribuţie bună la violoncel.

Îi pusesem o mână pe umăr.

— Trebuie să-mi ocup locul. Mult succes, Pip!

Mă dusesem pe scenă, iar Pip fusese condus de directorul Walther Davisson, alături de ceilalţi cinci compozitori care participau, ca să ia loc în primul rând din Grosser Saal[32]. Pip şi cei cinci erau unul mai palid decât celălalt. Apoi directorul Davisson urcase pe scenă, stârnind un val de aplauze călduroase. Ca şi Goerdeler, el devenise întruchiparea calmului şi raţiunii în acele vremuri tulburi. Noi, toţi cei de la conservator, simţeam că el era eroul şi protectorul nostru.

— Vă mulţumesc tuturor, vă mulţumesc! rostise el, ridicând mâna, iar aplauzele se stinseseră. Bine aţi venit la Gewandhaus şi la spectacolele sfârşitului de semestru! Fără doar şi poate că abia aşteptaţi să ascultaţi roadele muncii asidue şi dedicării contemporanilor voştri, aşa că o să fiu concis. Doresc să-i felicit pe toţi cei adunaţi aici astă-seară, pentru un an incredibil de perseverenţă şi de tenacitate! Cei mai mulţi dintre voi ştiu că vă sfătuiesc să vă puneţi ochelari de cal, astfel încât nici unul dintre noi să nu fie distras de tot

[32] Sala cea mare (în limba germană în original)

ce se întâmplă în jur. Seara asta nu e doar o sărbătoare a celor şase tineri compozitori pe care o să-i ascultaţi, ci şi o încununare a tuturor realizărilor pe care le-aţi avut de-a lungul anului trecut. Sunt extraordinar de mândru să fiu directorul vostru! Vă rog să vă aplaudaţi! exclamase el, iar sala se umpluse de urale şi de ropote de aplauze. În anii următori, oamenii o să facă apel la muzica voastră ca să găsească în ea alinare, fericire şi evadare. Sunteţi cu toţii capabili să le oferiţi. S-o faceţi! adăugase, făcând să se înstăpânească liniştea, răstimp în care publicul reflectase la spusele lui. Iar acum vă prezint primul compozitor al serii – Petra Weber! Piesa ei se numeşte „Înălţarea speranţei”!

În timpul discursului, mă uitasem la Pip. Ochii nu-i stăteau locului. Din păcate, era ultimul pe afiş şi trebuia să aştepte aproximativ nouăzeci de minute înainte să se cânte piesa lui. Probabil că îl treceau toate năduşelile.

În sfârşit, după cinci piese de succes, îi venise rândul să urce pe scenă şi observasem atunci că-i tremurau puţin picioarele. Făcuse o scurtă plecăciune şi se aşezase la pian. Dirijorul ridicase bagheta, iar noi, instrumentiştii, începuserăm să cântăm.

Pip n-ar fi trebuit să se îngrijoreze. Luminile se stinseseră, iar publicul fusese transpus într-o stare de graţie. Armoniile delicate şi crescendourile partiturii lui Pip nu dăduseră greş. Cumva, piesa părea încărcată de energie, pulsând de emoţie şi captând cutezanţa întregii săli în faţa sorţii. Fusese o plăcere să particip. După ce răsunaseră notele finale – care sunaseră precum prelingerea unui fir de apă pe strunele harpei – se lăsase o scurtă tăcere, urmată de aplauze entuziaste. Publicul se ridicase în picioare ca să-l aplaude pe Pip, iar de data asta plecăciunea lui fusese plină de încredere în sine.

După aceea, în foaierul de la Gewandhaus avuseseră loc festivităţile. Mă cam emoţionasem la vederea colegilor şi profesorilor care-l băteau pe spate şi îl felicitau pe Pip. Venise acolo chiar şi un ziarist, care îi ceruse un interviu. Era de netăgăduit că lucrase frenetic în ultimele luni şi că merita să culeagă roadele. O văzusem pe Karine făcându-şi loc prin mulţime ca să ajungă la el şi să-l îmbrăţişeze.

— Grieg al meu! exclamase Karine. *Chéri,* strălucitoarea ta carieră abia începe!

N-aveam cum să nu fiu de acord cu ea.

Şampania fusese oferită de conservator şi se părea că anul ăsta se cheltuiseră bani serioşi. Băuturile fine curgeau ca apa, iar cei mai mulţi dintre cei prezenţi se desfătau copios. Nimic de reproşat – pur şi simplu, oamenii profitau de acea zi şi sărbătoreau momentul. Mi se oferise cupă după cupă, dar refuzasem de fiecare dată.

În ultimul timp lăsasem garda jos, deschizând gura să vorbesc şi chiar să le spun altora povestea mea – ceva ce nu crezusem că aveam să fac vreodată. Dar alcoolul dezleagă limba şi anesteziază raţiunea, aşa că socotisem că era mai bine să evit ceea ce mulţi considerau a fi cel mai dulce nectar. La începutul serii devenise evident că eram în minoritate şi, ca atare, decisesem să mă întorc acasă – fericit, dar treaz.

Mă dusesem s-o anunţ pe Elle.

— Cred că mai stau puţin cu Karine, spusese ea.

— Cum doreşti, dragostea mea! Ne vedem dimineaţă la cafea?

— Perfect! răspunsese Elle, sărutându-mă pe obraz.

Mă întorsesem spre colega ei de cameră.

— Noapte bună, Karine! Te rog să-i mai spui încă o dată lui Pip ce plăcere mi-a făcut să-i cânt muzica astă-seară!

— Desigur, Bo, mulţumesc! Noapte bună!

Plecasem de la Gewandhaus cu puţin înainte de miezul nopţii. Tramvaiele nu mai circulau, aşa că mersesem acasă pe jos, vreme de douăzeci de minute. O astfel de plimbare era foarte plăcută în plină zi, dar acum, mult după apusul soarelui, aerul nopţii era rece. Îmi ridicasem gulerul paltonului. Drumul de la Gewandhaus la Johannisgasse era lung şi pustiu, mărginit de brazi uriaşi şi slab luminat de lămpi cu gaz aşezate la intervale de aproximativ cincisprezece metri. De o parte şi de alta a drumului se întindeau câmpuri imense, unde, în general, locuitorii din Leipzig făceau sport sau îşi plimbau câinii. Noaptea, priveliştea era de-a dreptul sinistră, făcându-mă să mă simt de parcă aş fi mers pe un pod suspendat deasupra unui hău. Fiind târziu, nu mai era nici un suflet de om prin preajmă.

Mergeam de zece minute, când auzisem o crenguţă trosnind înapoia mea. M-am întors, aşteptându-mă să văd o vulpe, sau poate o căprioară care traversa de pe un câmp pe altul. Dar, spre mirarea mea, nu zărisem nimic. Mă oprisem şi scrutasem zona, în căutarea vreunei mişcări. Nedesluşind nimic, îmi continuasem drumul. După încă cinci sau şase metri, aş fi putut jura că auzisem paşi de cealaltă parte a copacilor. Mă întorsesem încă o dată.

— Hei! E cineva acolo?

Din nou, tăcere. Deja neliniştit, iuţisem pasul. Da, auzeam mai bine mersul de mai devreme, individul fiind acum incapabil să se mişte fără să facă nici un zgomot. Îmi făcusem un plan şi, ştiind că atacul era cea mai bună formă de apărare, mă răsucisem pe călcâie şi alergasem spre copaci şi spre sursa zgomotului de paşi.

— De ce mă urmăreşti? De ce nu te arăţi? Nu fi laş! Dacă ai ceva să-mi spui, vreau să te aud!

Alergasem printre copaci, aşteptând să prind pe cineva aflat la pândă. Nu găsisem nimic, dar îmi continuasem drumul pe câmp, trezindu-mă la un moment dat în beznă. Rămăsesem neclintit şi ascultasem din nou. După o clipă, auzisem paşii din nou, pământul reavăn al câmpului trădându-l pe acel individ misterios. Paşii se retrăgeau în adâncul întunericului şi se îndepărtau. Mulţumit că îl înfruntasem şi îl alungasem pe urmăritor, mă întorsesem pe drum şi începusem să alerg.

În momentul la care mă apropiasem de intrare, gâfâiam şi eram puţin zdruncinat. Vârâsem mâna în buzunar şi bâjbâisem după chei, scăpându-le pe jos, în spate. În clipa în care mă întorsesem ca să le ridic, văzusem o siluetă obscură care ţâşnise în spatele unei clădiri de la colţul străzii.

Oare el se întorsese la Leipzig? Oare ştia cine eram?

Îmi cântărisem opţiunile, care erau limitate. Dacă silueta aceea misterioasă îi aparţinea lui Kreeg, atunci ar fi fost o prostie să-l înfrunt din nou. Cel mai probabil, era înarmat şi m-ar fi împuşcat. Primul meu gând fusese s-o protejez pe Elle, însă dacă m-aş fi întors pe drumul cel lung până la Gewandhaus, l-aş fi dus pe Eszu direct la ea, punându-mi, astfel, iubita şi prietenii în pericol. Îmi fusese clar că trebuia să aleg singura opţiune posibilă şi să intru în casă. Descuiasem uşa şi urcasem iute în camera mea, a cărei uşă o încuiasem apoi pe întuneric, fiindcă nu voiam să aprind lumina. După aceea mă dusesem la fereastră şi mă uitasem în stradă, căutând acea siluetă obscură. Dar strada părea pustie, iar liniştea era deplină.

Cu toate astea, mă gândisem că ar fi fost rezonabil să-mi iau măsuri de precauţie, drept pentru care scosesem briceagul din sertarul de lângă pat. Mă întorsesem la fereastră, de unde puteam supraveghea strada, iar de data

asta trăsesem perdelele, lăsând doar un ochi de geam prin care să mă uit. Abia desluşeam colţul locuinţei lui Elle. Puteam, cel puţin, să văd dacă ea şi Karine se întorceau cu bine acasă.

Avea să fie o noapte lungă. Îmi trăsesem un scaun şi îmi pusesem o pernă la ceafă. Următoarele câteva ore mi-ar fi dat măcar ocazia să concep un plan ca să scap de Kreeg, dacă într-adevăr era el. Eram cu ochii în patru la strada goală. Timpul trecea, dar nu zăream silueta care, mai mult ca sigur, mă urmărise. Sau... oare eram atât de sigur? Poate că mintea îmi jucase feste. Fusesem foarte stresat în ultima vreme şi poate că mă lăsam dus de val.

În virtutea faptului că încăperea în care locuiam se afla în partea de sus a clădirii, înăuntru era cald, iar şuieratul şi trosnetul radiatoarelor de fier mă linişteau. Simţeam că mi se închideau ochii. Încercând să mă dezmeticesc puţin, întredeschisesem fereastra, iar aerul rece al nopţii pătrunsese înăuntru. O vreme fusese bine, dar până la urmă, inevitabil, trupul meu cedase în faţa somnului.

Mă trezisem sufocându-mă. Deschisesem ochii, dar nu vedeam nimic în faţă. Instinctiv, mă ridicasem şi orbecăisem prin întuneric, înaintând doar câţiva paşi. Mă împiedicasem de piciorul unei mese şi mă prăvălisem pe podea. În ciuda durerii, începusem să văd mai bine. Întorcându-mă pe spate, îmi dădusem seama, cu groază, că încăperea era plină de fum negru şi acru.

Mă cuprinsese panica. Mă ridicasem cu greu, dar, trăgând fum în plămâni, începusem să mă sufoc din nou. Căzusem iarăşi la pământ şi inima îmi bătea cu putere. Mă târâsem pe podea, luând colţurile camerei drept puncte de reper în drumul meu spre uşă. După ce ajunsesem la ea, îmi dădusem seama cu groază că fumul se revărsa dinspre coridor. Era

limpede că trebuia să cobor scara în patru labe. Dar aveam de ales? Apucând clanţa, mă ridicasem şi, ţinându-mi respiraţia, căutasem zăvorul încins. Strângând din dinţi, smulsesem zăvorul cu toată puterea şi, spre uşurarea mea, acesta cedase.

Mă aşezasem în spatele uşii ca să mă protejez şi apoi o deschisesem. În încăpere pătrunseseră pe dată flăcări portocalii, mari, care semănau cu limba uriaşă a unui şarpe furios. Cu inima strânsă, îmi dădusem seama că nu puteam scăpa pe-acolo.

Închisesem uşa din nou. Era doar o chestiune de timp până să ia şi ea foc. Mă întrebam dacă urma să devin victima flăcărilor sau a fumului. Mă prăbuşisem din nou pe podea şi mă întinsesem pe pântec.

— Îmi pare rău! strigasem, fără să ştiu cu cine vorbeam.

Cu Elle, poate, fiindcă o lăsasem singură în faţa unei mari primejdii. Cu tata, poate, el fiind cel pe care nu reuşisem să-l găsesc, deşi îmi promisesem s-o fac. Sau poate cu familia Landowski, cu Evelyn, cu *monsieur* Ivan şi cu toţi cei care crezuseră în mine pe vremea când n-aveam nimic al meu. Poate chiar şi cu Kreeg Eszu, pentru simpla neînţelegere care dusese la atâta suferinţă şi durere sufletească.

Acum mă făcea să plătesc pentru asta.

Traversasem continente, supravieţuisem frigului şi foamei. Totuşi, găsisem pe cineva care făcuse ca viaţa mea să merite trăită... şi iată cum avea să se termine totul. Brutal, într-un nor de fum.

Mă întorsesem pe spate şi închisesem ochii. Pe vremea când eram mic, tata avea o tehnică de relaxare, inventată de omul de teatru Konstantin Stanislavski, ca să mă adoarmă. Îmi aminteam vocea lui:

— Semnalul care îţi controlează muşchii se află acum în degetul mic de la picior. El trebuie să înceapă din cel mai mic punct al trupului, vezi tu, şi îl amorţeşte. Apoi se deplasează la degetul următor, şi la următorul, iar acum se află în talpă. O, Doamne, cât de încordată e, purtând greutatea trupului toată ziua! Dar nu e o problemă pentru semnalul ăsta. Îţi amorţeşte trupul la fel de uşor ca şi cum ar stinge o lumină. Acum urcă spre gleznă...

Tata, imaginar sau nu în acel moment, mă adormise. Cel mai probabil, mă cuprinsese somnul din pricina fumului pe care-l inhalasem. Iar în privinţa celor întâmplate în continuare, presupun că totul fusese un vis.

Văzusem stelele deasupra. Îmi amintesc că mă bucurasem că erau alături de mine în ultima mea clipă de viaţă. Constelaţia Celor şapte surori îmi strălucea în faţa ochilor – luminile călăuzitoare, constantele mele. Apoi stelele începuseră să se rearanjeze şi formaseră şapte chipuri de femei, pe care nu le recunoşteam. Cu toatele păreau să emane căldură şi iubire. În acel moment mă cuprinsese pacea lăuntrică. Eram pregătit.

Apoi auzisem o voce care spunea:

— Nu încă, Atlas! Mai ai multe de făcut!

Cele şapte chipuri se făcuseră nevăzute, iar stelele se contopiseră, devenind o singură femeie. Avea părul lung şi o rochie vaporoasă, care părea să plutească în spatele ei, spre eternitate. Apoi stelele însele dispăruseră, iar femeia aceea îmi apăruse în culori. Rochia era de un roşu intens, împodobită cu ghirlande de flori albe şi albastre. Părul – o coamă blondă, sclipitoare – era aranjat elegant în jurul feţei în formă de inimă. Ochii imenşi, albaştri, opalescenţi, scânteiau puternic, iar eu încremenisem. Ea îmi vorbise din nou:

— Băiatul care poartă lumea pe umeri! Trebuie s-o mai duci încă puţin. Alţii depind de tine.

Remarcasem un accent european, deşi ea îmi vorbea în limba mea maternă.

— Ce vrei să spui? întrebasem, fără suflare. Cine eşti?

— Destinul tău nu e împlinit. Încă nu trebuie să treci prin uşa asta.

— Ce uşă? Despre ce vorbeşti?

Femeia zâmbise.

— Te uiţi la mine printr-o fereastră, Atlas! Mi se pare că ferestrele sunt mult mai folositoare decât uşile, fiindcă poţi vedea calea înainte de a pleca.

Înţelesesem mesajul.

— Fereastra... Dar sunt la etajul trei, n-o să supravieţuiesc căderii!

— N-o să supravieţuieşti nici dacă rămâi aici. Încrede-te în soartă!

Femeia se mistuise în fumul negru care plutea şi pulsa deasupra mea. Complet dezmeticit, mă rostogolisem pe pântec şi mă târâsem spre fereastră. În timp ce îmi croiam drum pe podea, atinsesem un obiect lung şi subţire. Căutând cu privirea, zărisem arcuşul violoncelului. Îl apucasem. În marea de fum ce ieşea prin geamul crăpat, abia vedeam lumina din spatele ferestrei. De asta era atât de puternic jetul acela de fum!

Ţinându-mă de perdea, izbutisem să mă ridic şi să deschid fereastra. Înainte ca fumul să mă învăluie din nou, mai furios ca niciodată, apucasem, totuşi, să trag aer în piept. Mă uitasem în jos, unde o văzusem pe *Frau* Schneider împreună cu cei care scăpaseră din flăcări. Mă zăriseră la fereastră.

— E viu! O, Doamne! strigase *Frau* Schneider. Stai acolo, tinere! Am chemat pompierii, te salvăm!

Se auzise o bubuitură sinistră în spate. Mă întorsesem şi văzusem că uşa şi cadrul fuseseră cuprinse de flăcări. Deschizând larg fereastra, alimentasem focul mistuitor, care pătrunsese în cameră precum o caracatiţă într-o peşteră. Era flămând. Mă voia. Acum chiar că nu mai aveam de ales. Ultimul lucru pe care îl luasem din cameră fusese jurnalul, pe care-l văzusem pe biroul din apropiere. Apoi mă căţărasem pe pervaz.

— Să nu îndrăzneşti! Rămâi acolo! ţipase *Frau* Schneider.

Estimasem la mai mult de cincisprezece metri distanţa până la sol. Apoi îmi prinsesem arcuşul şi jurnalul la brâu, după care, nesigur, mă agăţasem de pervaz şi mă lăsasem încet în jos, astfel încât picioarele să-mi atârne în afara ferestrei. Fiecare centimetru cu care îmi puteam reduce căderea era crucial. Mă pregătisem mental pentru ceea ce avea să urmeze.

— Stratul de flori, stratul de flori! strigase *Frau* Schneider. L-am udat astă-seară!

Îmi desprinsesem braţul stâng şi mă legănasem, ca să mă pot uita în jos. Chiar dacă era întuneric, florile albe şi albastre erau ca nişte lumini de aterizare. Îmi spusesem că, dacă puteam să mă propulsez uşor şi să cad în noroiul moale, aveam o şansă. În cameră se auzise un scârţâit puternic şi îmi dădusem seama că trebuia să mă grăbesc. Agăţându-mă din nou de pervaz, îmi luasem avânt ca să mă legăn în dreapta, apoi în stânga, după care mă desprinsesem cu totul de pervaz.

Aterizasem, nu perfect, dar destul de bine. Căzusem în stratul de flori, după cum sperasem, iar la impact îmi îndoisem genunchii şi mă rostogolisem. Simţisem adevăratul

impact al căzăturii doar în momentul în care atinsesem pavajul de lângă flori cu braţul drept şi apoi cu faţa.

— Au! strigasem, copleşit de durere.

— Băiete, băiete! răcnise *Frau* Schneider, apărând lângă mine. Unde eşti rănit? Îţi simţi picioarele? Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare?

— Da! răspunsesem eu. Mă doare braţul!

Cu braţul rămas nevătămat, îmi suflecasem mâneca de pe cel lovit şi dădusem de o imagine destul de urâtă. Se vedea că îmi dislocasem cotul, iar partea lovită mă durea până la lacrimi.

— Trebuie să-l luăm de lângă clădire. Ajutaţi-mă!

Lui *Frau* Schneider i se alăturaseră imediat câţiva băieţi din vecini, care, în încercarea de a mă lua de acolo, mă apucaseră de braţe.

— Nu! strigasem eu, dar era prea târziu.

Băieţii mă ridicaseră şi braţul îmi trosnise, scoţând un zgomot dezgustător. Mă străbătuse un val de durere ce începuse de la nivelul cotului, dar care apoi îmi cuprinsese întregul trup. Ţipasem, dar băieţii erau hotărâţi să mă ia de lângă flăcări. După ce îmi dăduseră drumul, mă chircisem de durere.

— Respiră, tinere! Curaj! mă îndemnase *Frau* Schneider, care era din nou lângă mine şi îmi mângâia părul. Ai supravieţuit!

— A ieşit toată lumea? îngăimasem eu în cele din urmă.

— Au ieşit cu toţii. Din fericire, nu erau mulţi în casă, majoritatea sunt încă în centru după spectacolul din seara asta. Dar nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat în celelalte case.

— Poftim?!

— Mă tem că ai ghicit, tinere! Chiar a început. Îmi pare foarte rău. Din cauza mea se întâmplă toate astea. Pe mine mă voiau.

Mă încruntasem, nedumerit.

— Nu înţeleg, *Frau* Schneider!

— Sunt evreică. Au incendiat clădirea ca să-mi închidă afacerea şi ca să-mi arate că nu sunt binevenită aici. Cu părere de rău, trebuie să recunosc că, în seara asta, au reuşit.

Mecanismul minţii mele îşi învârtea rotiţele de zor.

— Îmi pare rău, *Frau* Schneider!

— Nu-i cazul să-ţi ceri scuze! Ai fi putut muri şi ar fi fost vina mea.

Femeia îşi plecase capul.

— Nu, *Frau* Schneider! răspunsesem eu. Nici vorbă! insistasem, copleşit de golul pe care-l simţeam în stomac. Aţi spus „alte case". Deci naziştii au fost şi în alte clădiri în care locuiesc evrei?

— Mă tem că da.

Mă clătinasem, iar braţul mă săgetase de durere. Mă strâmbasem, cu răsuflarea tăiată.

— Ai grijă! Trimit pe cineva după doctor! insistase *Frau* Schneider.

Alergasem spre cafenea şi văzusem că, în mijlocul acelui dezastru, clădirea în care locuia Elle rămăsese intactă. Uşurarea care mă cuprinsese în clipa aceea se dovedise a fi un calmant mai puternic decât morfina.

— Nu-i nevoie de doctor, *Frau* Schneider! N-am nimic, mulţumesc! Trebuie doar s-o găsesc pe Elle.

Frau Schneider dăduse din cap în semn că era de acord.

— N-am văzut-o. Poate că dacă mai întrebi...

Ea îşi dusese mâna la gură şi începuse să plângă, copleşită dintr-odată de întâmplările nopţii. Îmi ridicasem braţul cel sănătos şi i-l pusesem pe umăr.

— E atât de nedrept, *Frau* Schneider! Îmi pare sincer rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o!

— Mulţumesc! răspunsese ea, trăgându-şi nasul. Dar mă întreb de ce tocmai pe mine m-au avut în vedere. Religia mea nu-i la fel de vizibilă ca multe altele din oraş.

Mă cuprinsese vinovăţia. Ştiam că, în seara aceea, nu *Frau* Schneider fusese ţinta. Ci eu.

— Bo!

Peste umărul doamnei Schneider, o văzusem pe Elle alergând spre mine, însoţită de Karine. Ajungând s-o îmbrăţişez, mă strâmbasem din cauza durerii care îmi străbătuse braţul.

— Iubirea mea... ce naiba s-a întâmplat? Eşti bine? întrebase Elle.

— Of, Bo..., suspinase Karine.

Făcusem un gest spre clădirea care fumega.

— A trebuit să sar. Se dă foc locuinţelor evreieşti! Dar, Elle, el a fost! Ştie. Trebuie să plecăm. În seara asta, dacă se poate!

— Care *el*? întrebase Karine.

Elle se întorsese spre prietena ei.

— Se referă la un... ofiţer SS extrem de nesuferit, pe care l-am văzut prin oraş. Nu-i aşa, Bo?

— Da, răspunsesem eu, bucuros că mintea ei reacţiona mai bine decât a mea. Omul ăla are un aer foarte agresiv. *Frau* Schneider, proprietara clădirii, este evreică, aşa că eram pe lista incendierilor din seara asta. Unde-i Pip?

— Tot în oraş, se bucură de succesul lui, mă lămurise Karine. A reuşit toată lumea să iasă?

— Se pare că da. Dar nici unul dintre noi nu mai e în siguranţă aici. Trebuie să ne facem planuri să plecăm imediat.

O cuprinsesem cu braţul stâng pe Elle, iar ea îşi îngropase capul la pieptul meu. Cu arcuşul violoncelului lipit de picior, mă uitasem la clădire în timp ce auzeam deja sirenele. Istoria se repetase şi pierdusem totul. Numai că, de data asta, o aveam alături pe Elle.

— Unde vă duceţi? întrebase Karine.

— Cât mai departe. În America, să sperăm.

— O să ne fie dor de tine, Karine! spusese Elle plângând. Ai fost ca o soră pentru mine!

— Şi tu pentru mine, Elle! răspunsese Karine, muşcându-şi buza. Dacă ar exista o cale să rămânem cu toţii împreună, aţi vrea?

Eu şi Elle ne priviserăm lung.

— Bineînţeles, Karine! răspunsese ea. Eşti mai mult decât binevenită să vii şi tu. Vrei să mergi cu noi în America?

— Mai degrabă mă gândeam să veniţi voi cu mine. După cum ştii, Pip s-a oferit să mă ducă în Norvegia. Având în vedere ce s-a întâmplat în seara asta, ar fi mai mult decât dispus să vă invite şi pe voi. Ce părere aveţi?

— Da. O, da! răspunsese Elle, înainte să apuc să cuprind cu mintea acea informaţie, iar apoi ea se întorsese spre mine. Bo, e un plan perfect!

Încă ameţit, dădusem din cap în semn de aprobare.

— Dacă Pip e de acord, bineînţeles că venim. Mulţumesc, Karine! Nici nu-ţi dai seama cât de mult înseamnă pentru noi invitaţia ta!

— Am stabilit. Mai sunt doar câteva zile până la sfârşitul semestrului şi după aceea putem pleca spre Bergen.

— Nu! spusesem eu pe un ton ferm. Atunci când am zis că eu şi Elle trebuie să plecăm până mâine-seară, am vorbit serios. E foarte important pentru siguranţa n... a lui *Elle*, să plecăm imediat din Leipzig!

Mă uitasem la clădire cu subînţeles.

— Înţeleg. Vorbesc cu Pip la prima oră. Tot ce îl interesa era să-i fie ascultată piesa şi şi-a atins obiectivul astă-seară. Să sperăm că putem pleca cu toţii din Leipzig până la sfârşitul zilei!

— Între timp, Bo, ai nevoie de un acoperiş deasupra capului! spusese Elle. Sunt sigură că *Frau* Fischer n-are nimic împotrivă să dormi la noi, având în vedere cele întâmplate. Tu ce crezi, Karine? E un aranjament bun?

— Bineînţeles!

Din fericire, *Frau* Fischer fusese de acord să mă găzduiască. Luasem scaunul de lemn din camera lui Elle şi Karine şi îl aşezasem la fereastră, hotărât să mă revanşez pentru ceea ce se întâmplase mai devreme. Dacă aş fi fost mai vigilent, toate astea ar fi putut să fie evitate. Având responsabilitatea de a o proteja pe Elle, ştiam că n-aveam să şovăi a doua oară. Aşteptasem până la răsărit, cu puţin înainte de ora cinci dimineaţa, înainte să mă culc pe jos, convins că Kreeg nu voia să încerce nimic la lumina zilei. La ora şapte, o auzisem pe Karine, care pleca să discute cu Pip.

Se întorsese câteva ore mai târziu şi ne asigurase că familia lui Pip urma să ne primească fără rezerve în casă şi că Pip, chiar în clipa acea, dădea telefon la Bergen din biroul directorului Davisson, pentru ca măcar să-şi anunţe rudele.

Eu şi Elle ne petrecurăm restul zilei făcând bagaje. O ajutasem să-şi sorteze lucrurile, uşurat din pricină că nu trebuia să fac acelaşi lucru, ale mele fiind transformate în cenuşă. Doar violoncelul supravieţuise, fiindcă îl lăsasem cu

o seară înainte la Gewandhaus – nu că l-aş fi putut recupera, riscul fiind prea mare. În clipa în care îmi luasem adio în gând de la instrumentele mele, mi se pusese un nod în stomac. Cel puţin diamantul era nevătămat şi îl purtam, ca de obicei, în săculeţul care îmi atârna la gât. Îndoindu-mi braţul ca să pipăi forma bine cunoscută din punguţă, durerea îmi străfulgerase cotul şi ţipasem.

— Of, Bo! Trebuie să mergi la un doctor! spusese Elle. Poftim, adăugase ea, luând o eşarfă şi legându-mi-o de gât ca să-mi ţină braţul, după care mă sărutase blând pe obraz şi îmi mângâiase faţa învineţită. Bietul meu iubit! O să ţi se facă obrazul ca sfecla!

— Iar după o săptămână sau două, ca muştarul! adăugasem eu.

— Am uitat să-ţi spun, intervenise Karine, că Astrid, mama lui Pip, e asistentă medicală. Se ocupă ea de braţul tău!

— Iată, Bo, se bucurase Elle, izbutind să zâmbească, lucrurile stau deja mai bine!

Indiferent de ceea ce se întâmplase în ultimele şase luni, tot mi se frânsese puţin inima în momentul în care fusesem constrâns să plec din Leipzig. La vremea sosirii noastre acolo, îndrăznisem să visez că eu şi Elle am fi putut să fim în sfârşit liberi să ne trăim vieţile împreună – ca muzicieni, nu oricum –, fără povara trecutului. Şi totuşi, aşa cum presupuneam că avea să se întâmple întotdeauna, trecutul mă prinsese din urmă, complotând împreună cu prezentul ca să mă afecteze nu doar pe mine, ci şi pe Elle.

Plin de egoism, mă rugasem ca Norvegia să fie suficient de departe de Kreeg.

CAPITOLUL 25

Portul Bergen, Norvegia, Ajunul Anului Nou, 1938

Te rog, dragă cititorule, să-mi ierţi îndelunga absenţă. În timp ce scriu în jurnal, nu-mi vine să cred că au trecut mai bine de optsprezece luni de când am făcut-o ultima oară. Există un singur motiv pentru asta – braţul. S-a dovedit că, după căzătura de la Leipzig, m-am ales atât cu un cot dislocat, cât şi cu o fractură deschisă. Se pare că n-am făcut bine nici că am scris, cu stoicism, un număr de pagini pe drumul de două zile de la Leipzig la Bergen.

După ce am ajuns în Norvegia, amabila şi minunata Astrid Halvorsen m-a ajutat să primesc îngrijiri de urgenţă la Spitalul Haukeland. Apoi am stat cu braţul în ghips şase săptămâni şi mi s-a spus că vindecarea ar putea dura mai bine de un an. De atunci şi până acum, deşi mă refac încetul cu încetul, încă mi-e greu să scriu. Am încercat de multe ori să ridic cotul şi să pun tocul pe hârtie, dar apoi am renunţat, din pricina durerii. Cu toate astea, mă bucur să spun că junghiul ascuţit pe care-l simţeam e acum doar o durere surdă şi că, prin urmare, pot să-mi continui jurnalul. Ce lux!

O să mă străduiesc să rememorez evenimentele în detaliu, întrucât cred că, dacă încă citeşti rândurile de faţă, te interesează cu adevărat povestea mea.

După ce am coborât pe pasarela vaporului cu aburi, Astrid s-a uitat la cotul meu şi a decretat că aproape sigur avea să fie nevoie de operaţie. S-a dovedit că avusese dreptate şi, în ciuda protestelor familiei Halvorsen, am insistat să suport toate cheltuielile de spitalizare. Cu asta, de

fapt, am terminat şi fondurile oferite de bursa primită de la *monsieur* Landowski.

Din fericire, soţii Halvorsen au fost mai mult decât generoşi cu noi. În acele prime zile, ne-au oferit un acoperiş deasupra capului, hrană şi nenumărate seri vesele, pline de muzică şi de râsete. Pip şi părinţii lui ne-au tratat pe mine şi pe Elle ca pe o familie (şi pe Karine, fireşte).

Tatăl lui Pip, Horst, e violoncelist şi cântă la Filarmonica din Bergen. Prin urmare, de când sunt în Norvegia, el îmi arată exagerat de multă solidaritate, pentru că nu mai pot ridica aşa cum trebuie braţul cu arcuşul, care pur şi simplu a devenit prea rigid. Aşa că n-am avut cum să particip la spectacolele ce au devenit o tradiţie după cină, cu Pip la pian, Karine la oboi, Elle la flaut sau la vioară (în funcţie de piesă) şi Horst la violoncelul despre care vorbeam. Mă durea sufletul ori de câte ori mă uitam cu nostalgie la fostul meu instrument.

Primele luni petrecute în Norvegia au fost exact ceea ce-mi trebuia după plecarea precipitată din Germania. Eu şi Elle ne simţim în siguranţă aici. Norvegia e, poate, cea mai frumoasă ţară de pe planetă. În puţinul timp care a trecut de la sosirea noastră, am admirat munţii învăluiţi în ceaţă şi am privit cu uimire cursurile de apă care parcă se pierd în eternitate. Una dintre îndeletnicirile mele preferate e să urc în parcul local, Bergens Fjellstrekninger, înarmat cu un caiet de desen şi cu un set de creioane. Folosindu-mă de astfel de unelte, încerc să surprind o parte din frumuseţea naturală cu care se mândreşte ţara asta. Chiar şi aerul are o anumită puritate aici. Aproape că te poţi îmbăta de el, ameţit de răcoarea tăioasă şi înviorătoare.

Dar am fost pe deplin conştient că nu ne puteam bizui la nesfârşit pe soţii Halvorsen, indiferent de cât de confortabil

ne făceau să ne simţim. În realitate, nu eram rude cu ei, ci refugiaţi. La Paris, îl lăsasem pe *monsieur* Landowski să mă sprijine financiar, iar la Leipzig, *Prix Blumenthal* ne asigurase traiul. Eram hotărât să încep să plătesc pentru mine şi pentru Elle.

Pe când mă plimbam prin portul Bergen, am remarcat un magazin de făcut hărţi, numit Scholz & Scholz. Din spusele lui Horst, am aflat că bătrânul proprietar e neamţ, iar fiul lui a părăsit recent Norvegia şi s-a întors în patrie, ca să se alăture mişcării naziste aflate în continuă creştere, ceea ce îl supără foarte tare pe bătrân. Mă gândeam că, în condiţii astea, ar fi fost dispus să mă ia ca asistent, chiar şi cu braţul meu vătămat. La urma urmei, pot să mă laud, cunoştinţele mele despre stele sunt de neegalat.

Mă bucur să spun că am presupus corect şi că de atunci lucrez pentru domnul Scholz. E un bătrân amabil, iar soţia lui este expertă în arta secretă a coacerii pâinii de secară numite *pumpernickel*. De fapt, eu fac foarte puţine lucruri aici. Desigur, n-am responsabilitatea de a întocmi cu mâna mea nici un fel de hartă, ci doar de a confirma munca domnului Scholz. Salariul e mic, pe bună dreptate, dar m-am dovedit a fi o prezenţă atât de plăcută, încât, după ce au aflat mai multe despre situaţia mea, domnul Scholz şi soţia lui mi-au oferit micul apartament de deasupra magazinului, în care a locuit fiul lor. Am profitat de ocazie şi am întrebat dacă puteam să-mi aduc acolo şi „soţia". Cei doi bătrâni au acceptat numaidecât, cu condiţia ca Elle s-o ajute pe doamna Scholz la curăţenie.

Elle a fost iniţial îngrijorată, gândindu-se că poate Karine ar fi fost geloasă. La câteva luni după ce ajunseseră la Bergen, Karine şi Pip îşi anunţaseră intenţia de a se căsători, iar ea îşi dorea cu disperare să se mute din casa Halvorsen.

— Au nevoie de propriul lor spaţiu, a suspinat Elle.

— Sunt sigur că o să aibă unul destul de curând, am răspuns eu. Dacă Pip e acceptat în urma audiţiei, o să cânte alături de Horst la Filarmonica din Bergen. În curând cei doi o să aibă suficienţi bani pentru o casă a lor.

— Nu mă îndoiesc că ai dreptate, a spus Elle, luându-mă de mână. Crezi că într-o zi am putea şi noi...?

A şovăit. De la anunţul logodnei prietenilor noştri, amândoi eram chinuiţi de un sentiment tacit de tristeţe, pentru că încă nu apucaserăm pe drumul care ducea la căsătorie.

I-am luat mâinile.

— Iubirea mea, singurul lucru cert în viaţa noastră e că suntem împreună pe veci! O să ne căsătorim imediat ce avem fondurile necesare, precum şi un cămin sigur şi permanent. Îţi promit!

Aşa că, de optsprezece luni, trăim pur şi simplu ca soţ şi soţie. Dacă ar fi să rezum într-un singur cuvânt o astfel de experienţă, aş spune că e una fericită. Ne petrecem serile în micul nostru apartament, înghesuiţi în faţa unei sobe cu lemne, uitându-ne, peste apă, la căsuţele cocoţate pe deal. Noaptea, ferestrele strălucesc de o lumină galbenă, caldă, de culoarea untului care se topeşte. Fiind doar noi doi, izolaţi de restul lumii, e foarte uşor să uităm de ce am fugit.

Fac tot posibilul să trăiesc în prezent, la fel ca prietenii noştri. Pip şi Karine s-au căsătorit în urmă cu un an, în Ajunul Crăciunului din 1937, Karine convertindu-se la credinţa luterană a lui Pip. Ea a discutat formalitatea cu Elle, concluzionând:

— Câteva picături de apă şi o cruce pe frunte nu mă fac creştină în suflet!

Însă noul ei nume de familie şi documentele îi oferă protecţie în cazul în care ameninţarea nazistă ar ajunge într-o zi pe coastele Norvegiei, ceea ce rămâne o posibilitate.

Pip a luat audiţia, iar acum cântă împreună cu tatăl lui la Filarmonica din Bergen. Nu-mi îngădui să nutresc nici cea mai mică urmă de gelozie faţă de succesul lui, fiindcă e salvatorul meu, ca să nu mai spun că îşi merită reuşita din plin. Pe lângă munca la filarmonică, el continuă, plin de pasiune, să-şi compună concertul de debut, pe care nu vrea să-l dezvăluie nimănui înainte de a fi gata. Spune că după aceea o să i-l dedice soţiei lui. Nu mă îndoiesc că prietenul meu o să creeze o capodoperă.

În primăvara anului 1938, Pip şi Karine au reuşit să strângă suficienţi bani ca să închirieze o casă în Teatergaten, la doar o aruncătură de băţ de sala de concerte din Bergen. Karine m-a rugat să aleg un pian pentru sufragerie şi am făcut în aşa fel încât să aibă cel mai bun instrument pe care i-l permitea bugetul. Cadoul de casă nouă din partea mea şi a lui Elle a fost unul mai modest – le-am oferit celor doi un taburet pentru noul lor pian. Eu am sculptat taburetul, iar Elle l-a tapiţat. Deşi nu era cea mai scumpă piesă din lume, a fost făcută cu multă dragoste.

La scurt timp după aceea, Karine a anunţat că aştepta un copil, iar în noiembrie s-a născut micuţul Felix Halvorsen. După ce l-am văzut prima oară, am observat privirea melancolică şi plină de nostalgie a lui Elle. Am luat-o de mână.

— Într-o zi, am asigurat-o, sărutând-o uşor pe frunte.

Nici unul dintre noi nu e atât de naiv să creadă că suntem veşnic la adăpost faţă de Kreeg şi de nazişti. Cum am putea, având în vedere prin câte am trecut? Nu facem decât să aşteptăm ca dezastrul să se abată asupra ţărmurilor

norvegiene, sub forma unui război sau a unui om care îmi doreşte moartea. Sau poate că a ambelor nenorociri.

Ziarele reprezintă o lectură deosebit de sumbră. Tensiunile din Europa se agravează pe zi ce trece. În martie, Germania a anexat Austria. În septembrie, a existat o urmă de speranţă că s-ar fi putut evita conflictul. Marea Britanie, Franţa, Germania şi Italia au semnat Acordul de la München, care a cedat Germaniei Regiunea Sudetă din Cehoslovacia, în schimbul unui angajament din partea lui Hitler că renunţa la orice alte pretenţii teritoriale. Dar acum, doar trei luni mai târziu, sunt puţini cei care cred cu adevărat că acordul are viaţă lungă.

Având în vedere filosofia noastră de a trăi clipa, eu şi Elle, împreună cu Pip şi Karine, ne-am rezervat locuri pe *Hurtigruten,* care o să ne ducă pe splendida coastă vestică a Norvegiei, ca să sărbătorim sosirea anului 1939. A fost sugestia mea, întrucât în excursie o să ajungem în multe locuri spectaculoase, dintre care cel mai ispititor e Cascada Celor şapte surori, suspendată pe marginea Fiordului Geiranger.

CAPITOLUL 26

Nu se poate descrie în cuvinte frumuseţea pe care am văzut-o de pe *Hurtigruten.* Nici un om n-are capacitatea de a surprinde cu adevărat splendoarea senină, lină a cascadei, nici graţia copleşitoare a spectacolului de lumini care a urmat! Totuşi, mă simt obligat să mă întorc la jurnal, ca să-i dau cititorului o idee despre minunea pe care o trăiesc în prezent.

În jurul orei unsprezece, *Hurtigruten* a trecut de cotul fiordului şi s-a ivit Cascada Celor şapte surori. Nu mi-e ruşine să spun că stomacul îmi zvâcnea de nerăbdare copilărească, pe măsură ce ambarcaţiunea se apropia tot mai mult, până când am ajuns faţă în faţă cu una dintre cele mai fermecătoare privelişti pe care le-am văzut vreodată. Urcând stânca dinspre fiord, şapte poteci opace de gheaţă albă, împodobite cu crengi zvelte, se fragmentau şi se răsfirau la infinit. Nu mai văzusem aşa ceva. Râurile îngheţate mi s-au părut ca nişte zulufi eterici ai surorilor însele, fluturând în vânturile cosmice. Elle m-a apucat de mână, simţind că eram copleşit.

— E de-a dreptul uluitor, *chéri*! i-a spus Karine lui Pip, îmbrăţişându-l, înainte să se întoarcă spre grup. De ce se numeşte cascada asta „Cele şapte surori”?

— La asta poate să-ţi răspundă Bo, a zis Elle, zâmbindu-mi.

— A, bineînţeles! m-am învoit eu. În acest caz particular, legenda spune că cele şapte cursuri de apă – sau „Surorile” – dansează jucăuş în josul muntelui, în timp ce se tachinează şi flirtează cu cascada de acolo, am explicat eu, arătând cu degetul spre singurul fir de apă de pe partea opusă a

fiordului. Cascada e cunoscută sub numele de „Pretendentul”. Trebuie să spun că asta nu-i legenda mea preferată despre Cele şapte surori, dar că sunt fascinat de apariţiile lor în aproape toate culturile şi perioadele.

— Te rog, Bo, continuă! mi-a cerut Pip, sincer curios.

— Diferitele culturi au, firește, crezuri diferite. Dar, de milenii, Cele şapte surori au fost imortalizate în celebrul roi stelar, devenind obiect de fascinaţie şi de uimire în întreaga lume. Poveştile surorilor, transmise din gură în gură şi transpuse în poezie, artă, muzică, arhitectură, sunt integrate în fiecare aspect al lumii noastre.

— Ştii, Bo D’Aplièse, a spus Pip, în cei trei ani de când te cunosc, nu te-am auzit vorbind atât de mult!

Nu se înşela, iar comentariul lui ne-a făcut pe toţi să izbucnim în râs.

În cele din urmă, trecerea pe la Tromsø a devenit atât de agitată, încât Karine a decis să meargă în cabina ei, iar Elle s-a oferit s-o conducă. Stewardul anunţase că locul în care ajunseserăm era cel mai bun punct de unde se putea vedea aurora boreală, aşa că Pip a mai rămas o vreme pe punte.

— Mai devreme ai vorbit cu atâta pasiune despre Cele şapte surori! Spune-mi, cum de ştii atât de multe despre stele? a întrebat el.

— Tata era profesor.

— Zău? Ce preda?

Nu simţeam că ar fi fost vreun pericol dacă i-aş fi răspuns la întrebare.

— Muzică şi clasici. Cel de-al doilea domeniu cuprinde filosofie, antropologie, artă, istorie, plus astrologie şi mitologie. Tata era fascinat în special de relaţia dintre ultimele două, am adăugat, zâmbind acelei amintiri. Firește, mi-a transmis şi mie soiul ăsta de fascinaţie.

— Asta se întâmpla la Paris? a întrebat Pip.

— Ăăă... da, da! La Paris. A lucrat ca profesor particular pentru... clienţi bogaţi.

Ultima propoziţie nu era o minciună. Pip a chicotit.

— Aşa se explică inteligenţa ta, Bo! Nu mi-e ruşine să recunosc că e mult mai vastă decât a mea.

Am clătinat din cap.

— Prietene, eu sunt cel gelos pe tine! Fă un pas înapoi şi priveşte-ţi viaţa! Eşti membru al orchestrei Filarmonicii din Bergen! *Concertul eroilor* o să aibă un succes pe care acum nici nu ţi-l poţi închipui şi, în plus, ai o familie frumoasă, i-am răspuns eu pe un ton sincer. Fără îndoială că bebeluşului Felix îi e dor de tine azi.

Pip s-a sprijinit de balustradă.

— Sunt sigur că e destul de fericit cu *bestemor* şi *bestefar*[33]. Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale frumoase, Bo! Deşi ştim amândoi că, dacă n-ar fi fost blestematul tău de braţ, ne-am fi privit unul pe celălalt în fosa orchestrei.

Am zâmbit.

— Poate că într-o altă viaţă!

Pip s-a uitat cu nostalgie la apa întunecată.

— O iubesc extrem de mult pe Karine, Bo. Mă simt cel mai norocos om care a trăit vreodată, a spus el vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând de acolo un mic bibelou. Înainte să mă mut la Leipzig ca să urmez cursurile conservatorului, tata mi-a dăruit asta.

— Ce-i? am întrebat eu.

— Asta, prietene, e o broască aducătoare de noroc... cel puţin aşa zice tata. Se spune că Edvard Grieg obişnuia să le ţină prin casă, în scopul de a atrage bunăstarea. Se pare că

[33] Bunică, bunic (în limba norvegiană în original)

asta a fost a bunicii mele, Anna. Poftim! a spus el, dându-mi-o. E a ta!

— O, Doamne, Pip, n-aş putea s-o iau! E moştenire de familie.

— Bo, mi-a adus tot norocul din univers, aşa că mi se pare drept s-o dau mai departe, ca să se bucure şi altcineva de ea, a răspuns Pip, după care a rămas gânditor preţ de o clipă. Îmi doresc ca tu şi Elle să trăiţi fără să vă mai temeţi.

Vorbele lui m-au emoţionat profund.

— Pip, nu ştiu ce să spun... Mulţumesc!

— E plăcerea mea. Ştii, chiar ar trebui să mă duc la Karine, fiindcă are un rău de mare îngrozitor. Ai de gând să rămâi aici?

— Toată noaptea, dacă de asta e nevoie ca să văd Luminile.

Pip mi-a pus o mână pe umăr şi apoi a intrat. Stăteam cu privirea aţintită la cerul nopţii, care rămăsese limpede precum cristalul. Nu ştiu cât am stat aşa. Ore întregi, poate, scăldându-mă în lumina stelelor, în comuniune cu ocrotitoarele mele sclipitoare.

La un moment dat, Pleiadele au dispărut din peisaj. Am clipit, iar atunci când am redeschis ochii, bolta era învăluită într-o mantie scânteietoare, irizată, care dansa şi pulsa pe ceruri. Am rămas înmărmurit sub strălucirea pură a razelor sclipitoare ale aurorei boreale. Ce privilegiu, să fiu martorul vastei frumuseţi cosmice, mai mare decât orice operă de artă plastică sau de arhitectură creată de om!

După câteva minute, aurora boreală a dispărut la fel de misterios şi de brusc precum apăruse. Nu m-am putut abţine şi, de extaz, am izbucnit în râs. Ba chiar am ridicat mâinile şi am strigat:

— MULŢUMESC!

Asta i-a şocat pe câţiva dintre cei care priveau şi ei de pe punte.

Puţin după aceea, zorile s-au ivit peste apele liniştite ale Capului Nord. Curând, aveam să ne întoarcem la Bergen. În cele din urmă, m-am îndreptat spre cabină ca s-o trezesc pe Elle şi să-i povestesc despre cele văzute. În drum spre ea, am trecut prin restaurant şi i-am văzut pe Pip şi pe Karine luând micul-dejun. Am dat fuga la ei.

— Prietene, le-am văzut! Am văzut miracolul! Iar măreţia lui ar fi suficientă ca să-l convingă chiar şi pe cel mai fervent necredincios despre existenţa unei puteri superioare. Culorile... verde, galben, albastru... întregul cer radia! Eu..., am bâiguit, gâtuit de emoţie, dar apoi mi-am revenit, am întins braţele şi l-am strâns pe Pip la piept, ceea ce l-a luat prin surprindere. Mulţumesc! Mulţumesc!

Ca şi cum aş fi plutit, am coborât pe scări, dansând, iar apoi am intrat în cabina mea, unde Elle dormea liniştită.

N-o să uit niciodată noaptea în care cerul a dansat pentru mine.

CAPITOLUL 27

Inverness, Scoţia, aprilie 1940

În timp ce recitesc paginile scrise pe *Hurtigruten,* parcă a trecut o veşnicie de când am văzut luminile aurorei boreale şi cascada. Îmi dau lacrimile în timp ce citesc despre dragii, dragii noştri prieteni care nu mai... Îmi cer iertare, cititor fidel, că m-am lăsat dus de val.

Totuşi, nu-mi cer iertare pentru faptul că n-am mai scris în jurnalul ăsta de mai bine de un an. După călătoria cu *Hurtigruten* în 1939 şi cu cotul vindecat, m-am simţit revigorat şi am scris pagini pline până la refuz de amintiri. Dar, cu regret, spun că istoria s-a repetat, acele pagini rămânând în apartamentul de deasupra magazinului de hărţi din Bergen, fiindcă eu şi Elle am fost nevoiţi să fugim din nou.

Maşina de război germană a atacat Norvegia în 9 aprilie 1940. Ţara a fost luată complet pe nepregătite, marina fiind ocupată să ajute Marea Britanie să asigure blocada pe Canalul Mânecii. În cele din urmă, bătălia pentru Bergen a fost scurtă şi brutală, iar curând oraşul a fost ocupat în întregime. Soldaţii patrulau pe străzi, pe zidurile primăriei fiind atârnate svastici enorme. Desigur, noul regim a anulat toate evenimentele culturale norvegiene, inclusiv premiera lucrării lui Pip, *Concertul Eroilor*.

În săptămânile de dinaintea invaziei, Karine îşi pierduse minţile de îngrijorare. L-a implorat pe Pip să părăsească amândoi Europa, dar soţul ei era hotărât să rămână. În mai multe rânduri, ea a venit la noi în lacrimi.

— Pip crede că noul meu nume de familie şi botezul luteran o să mă protejeze. Îl iubesc, dar e nemaipomenit de naiv! Soldaţii o să se uite la mine şi o să-şi dea seama de adevăr. Ar fi nevoie doar de o simplă investigaţie şi..., a spus Karine luându-şi capul în mâini şi apoi arătând spre Elle. Ar trebui să te temi şi tu! Părul tău blond şi ochii albaştri nu te pot proteja decât până la un punct. Nici unul dintre ai noştri nu e în siguranţă în Europa.

— Ştiu, Karine, i-a răspuns Elle. Eu şi Bo ne facem planuri.

— Vi le faceţi pe bună dreptate, în ciuda a ceea ce spune soţul meu! E imposibil să le subestimezi hotărârea cu care acţionează. Ei o să facă orice ca să ne elimine. Şi micul Felix are sânge evreiesc, desigur. Ce se întâmplă dacă îl iau şi pe el?

Elle a îmbrăţişat-o.

— Draga mea Karine, nici nu-mi pot imagina amploarea îngrijorării tale! Dar soţul tău şi-ar da viaţa ca să-l protejeze pe fiul vostru. Sunt convinsă că Pip o să facă tot ce trebuie pentru siguranţa lui.

Karine a început să plângă.

— Vreau să cred, Elle, chiar vreau! a exclamat ea, clătinând din cap. Dar Pip nu se gândeşte decât la *Concertul Eroilor*! Părinţii mei ne-au implorat să ne ducem la ei, în America. Au trimis chiar şi bani. Dar Pip refuză, pur şi simplu. Spune că, într-o altă ţară, el ar fi doar un alt compozitor în devenire. Dar aici e *marele Jens Halvorsen*!

— Chiar crezi că şi-ar pune propriul orgoliu înaintea siguranţei tale? a întrebat Elle.

— Nu vreau să cred aşa ceva. Dar Pip îmi spune cu insistenţă că Norvegia e în siguranţă, fiindcă a rămas neutră în Marele Război. Totuşi, îi cunoaştem pe oamenii ăştia, Elle!

N-o să se oprească niciodată. Sunt convinsă că o să ajungă pe ţărmurile Norvegiei. Şi, ca atare, trebuie să fim pregătiţi.

Eram. În noaptea în care au venit naziştii, m-am refugiat împreună cu Elle pe dealurile din Froskehuset, alături de întregul clan Halvorsen. Ca parte a pregătirilor mele pentru acel moment, am angajat un pescar local, pe Karl Olsen, care lucra în portul Bergen. Karl a fost de acord să ne ducă la adăpost, în Marea Britanie. Era un om bun – prietenos şi de încredere – şi stătusem de vorbă cu el în fiecare zi pe când lucram la Scholz & Scholz. Totuşi, trebuie să precizez că omul nu ne-a ajutat doar din altruism – de optsprezece luni îi furnizam hărţi gratuite.

În prima dimineaţă a ocupaţiei, m-am trezit devreme şi m-am întâlnit cu el în port, la vremea la care îşi începea ziua. Mi-a jurat că în douăzeci şi patru de ore avea să fie pregătit şi să ne aştepte ca să ne ducă în Scoţia cu feribotul.

I-am spus şi lui Elle.

— Trebuie să-i anunţăm pe Pip şi pe Karine! m-a implorat ea.

Am ezitat.

— Pe Karine, da. Dar în ceea ce-i priveşte pe Pip şi pe părinţii lui... Cu cât mai mulţi oameni ştiu de planul nostru, cu atât e mai probabil să fim descoperiţi.

Elle s-a încăpăţânat.

— Bo, *trebuie* să le oferim şansa de a veni cu noi!

— Absolut! Dar ştii cât de căpos e Pip. Numai să facem o scenă nu e cazul! Promite-mi că mai întâi vorbeşti cu Karine, ca să vezi ce reacţie are.

În seara aceea, ultima pe care am petrecut-o în Norvegia, ne-am întâlnit cu familia Halvorsen. Eu am stat de vorbă cu Astrid şi cu Horst, iar Elle, cu Karine. Le-am studiat expresiile în timp ce Elle le dădea vestea apropiatei noastre

plecări. Mi s-a frânt inima văzând cum cele două prietene şi-au luat un rămas-bun înduioşător.

— Ce a spus Karine? am întrebat eu în timp ce ieşeam amândoi pe uşă, îndreptându-ne spre micuţa cabană de vânătoare pe care o ocupam temporar.

— Că o să mă aştepte mereu aici şi că trebuie să-i scriu de îndată ce ajungem în Scoţia.

— Nici măcar nu s-a gândit să vină cu noi?

Elle a clătinat din cap.

— A spus că Pip nici nu vrea să audă şi că ea mai degrabă ar muri decât să plece de lângă el!

Am luat-o de mână, în timp ce meditam în tăcere asupra sorţii la care o condamna Pip pe Karine.

A doua zi de dimineaţă, la ora cinci fix, eu şi Elle ne-am întâlnit cu Karl în port. Ne-am urcat la bordul traulerului său şi am îndurat o traversare agitată, dar fără incidente, spre Inverness, Scoţia. A durat aproape o zi, timp în care m-am rugat să nu întâlnim vreo navă militară. Totuşi, Pleiadele ne-au surâs, iar trecerea spre Marea Britanie a fost, din fericire, liberă. Am ţinut-o pe Elle lipită de mine în timp ce ne luam rămas-bun în gând de la viaţa pe care o duseserăm în Norvegia. Acele schimbări dramatice erau ceva cu care ne obişnuiserăm, din păcate, dar asta nu însemna că ruptura devenise mai uşor de suportat. Ştiam prea bine cât de mult o durea sufletul pe Elle. Karine însemna enorm de mult pentru ea şi, fără urmă de îndoială, ne lăsasem prietena în pericol. Dar, în afară de a-i răpi fizic pe ea şi pe micuţul Felix, n-am fi avut ce altceva să facem.

— Ţine minte, Karl, trebuie să ne laşi într-un loc retras! N-avem nici un fel de documente de identitate.

El mi-a ignorat îngrijorarea.

— Nici o problemă, Bo, găsim noi o plajă pustie! Din câte îmi amintesc, pe aici e plin de aşa ceva. Însă nu vă pot duce până la ţărm.

Eu şi Elle ne-am uitat unul la altul şi am ridicat din sprâncene. După ce a explorat puţin, Karl a găsit un loc potrivit şi a dus traulerul cât mai aproape de ţărm.

— Mai aproape nu pot! a spus el, ridicând din umeri. Trebuie să intraţi în apă!

Am dat din cap în semn că înţelegeam, iar apoi, cu precauţie, am sărit în apa îngheţată, care îmi ajungea până la coapse.

— O, Doamne! am strigat, exasperat. Mai bine te duc eu, Elle! Ia geanta!

Ea a înşfăcat singurul nostru bagaj, o geantă de piele cu lucrurile pe care apucaserăm să le luăm, iar Karl a ajutat-o să coboare în braţele mele.

— Dacă ai ocazia, te rog să-i spui lui Karine că am ajuns cu bine! i-a strigat Elle. O să-i scriu!

Karl a dat din mână în semn că înţelesese.

— Mult noroc! Mulţumesc pentru hărţi, Bo!

— Şi eu îţi mulţumesc pentru tot, Karl! Eşti sigur că nu vrei să vii şi tu?

El a râs.

— Bergen e căminul meu. Vreau să mă întorc şi să-l scap de musafirii nepoftiţi. Vă asigur că poporul norvegian o să izbândească.

Acestea fiind zise, Karl a turat motorul şi a pornit înapoi.

Am ieşit încet din ocean, pe plaja cu nisip alb şi pur, unde am lăsat-o uşurel din braţe pe Elle.

— Mulţumesc, dragostea mea! a spus ea cu recunoştinţă.

Ziua era cenuşie şi vântoasă, ceea ce se potrivea cu coasta colţuroasă. M-am uitat în jur. Dacă Norvegia era

pitorească şi senină, Scoţia, la prima vedere, era stâncoasă şi râpoasă, dar ambele erau la fel de frumoase. Promontoriile, colinele înverzite şi cerul plin de nori ameninţători mi-au făcut o primă impresie puternică. Am urcat pe o dună şi am dat de un drum pustiu.

— Nu cred că facem mult până la Inverness, mi-am dat eu cu părerea. Din ce se vedea de pe ocean, cred că sunt cel mult câteva mile până acolo.

În mai puţin de o oră, am ajuns în marele oraş de coastă care se autodescria ca fiind „centrul regiunii Highlands". Nu ştiu la ce mă aşteptam de la un astfel de loc, dar, practic, părea pustiu. Bănuiam că asta se datora conscripţiei britanice, care intrase în vigoare în ziua în care Neville Chamberlain declarase război Germaniei. M-a cutremurat gândul la familiile din oraşe mici, precum era acela, care fuseseră devastate de o asemenea decizie. Era posibil ca, practic, populaţiile să se fi înjumătăţit.

Apropiindu-ne de centrul oraşului, am dat de castelul de piatră roşie care se profila, impunător, pe malul râului Ness. Amintindu-mi că acela era locul în care Macbeth îl omorâse pe regele Duncan în piesa lui Shakespeare, m-am înfiorat din cap până-n picioare.

Din fericire, până să ajungem pe strada pietruită, pantalonii mi se uscaseră, deşi nu puteam spune acelaşi lucru şi despre pantofi. Picioarele îmi îngheţaseră şi îmi doream cu disperare să intru undeva cât mai repede. Noroc că n-a durat mult şi am zărit o pancartă veche şi roasă de vreme, care se legăna deasupra noastră în vântul puternic. Pe ea scria:

Hanul Sheep Heid, cazare şi masă

— Ce zici? am întrebat-o pe Elle.

Ea a dat din cap cu putere şi m-a îndemnat:

— Haide să intrăm!

Am deschis uşa clădirii aceleia dărăpănate şi am intrat. Era întuneric şi înghesuială, iar recepţia era luminată doar de un bec slab. Am sunat timid, iar un domn în vârstă, cu ochelari şi ghebos, a apărut de la barul din încăperea alăturată.

— Da?

— Bună ziua, domnule, aveţi o cameră liberă pentru mine şi soţia mea?

El m-a privit cu suspiciune.

— Pentru cât timp? a murmurat, cu un puternic accent scoţian.

— Pentru cel puţin câteva nopţi. Poate că mai mult.

Omul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce treabă aveţi la Inversneckie?

— Scuze, unde?

M-a privit şi apoi şi-a dat ochii peste cap.

— La Inverness. Ce căutaţi în oraş? Nu păreţi localnici!

— Aveţi ureche muzicală! Suntem francezi de fel, dar am venit în vizită la bunica noastră scoţiană, care e bolnavă.

— A, da, şi unde locuieşte? a insistat el.

— La Munlochy, i-am răspuns eu fără să clipesc.

Văzusem un indicator pe drum şi reţinusem numele, fiindcă era plăcut la auz. Proprietarul a părut mulţumit.

— O cameră pentru două persoane, atunci! Tre' să fim precauţi. Domnu' Chamberlain ne-a pus pe toţi să fim cu ochii în patru dacă dăm de vreun individ ciudat, înţelegeţi?

— Foarte bine, domnule!

Am fost conduşi în odaia noastră, care era mohorâtă şi jilavă, ca vremea de afară. Salteaua era îngrozitor de subţire, iar atunci când am îndrăznit să mă întind pentru o clipă, mi-au intrat arcurile în spinare. Bine că lipsa confortului se

reflecta în preţul infim al camerei, care, cu toate astea, făcuse o gaură în micile noastre economii.

Elle s-a lungit şi ea pe pat.

— Trebuie să discutăm despre dialectul nostru, iubirea mea! am spus eu. După cum tocmai am văzut, pentru britanici avem amândoi un accent prea molcom. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e să atragem atenţia. Imaginează-ţi că cineva ne-ar acuza că suntem spioni!

Ea s-a întors pe o parte, cu faţa la mine.

— Ai dreptate. Dar ce putem face?

— Păi, zic că, dacă vrem să rămânem aici pe termen lung, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne schimbăm numele. Dacă eu sunt Bo, poate că acum aş putea să mă numesc..., am spus, după care m-am întrerupt din vorbit ca să mă gândesc la un echivalent în engleză, ... Bob!

Elle s-a încruntat.

— Nu pot să-ţi spun „Bob" fără să râd! Ce zici de Robert?

M-am gândit.

— În regulă. Robert să fie! Şi poate că tu o să fii Elle... anor? Precum Elinor Dashwood din *Raţiune şi simţire*.

Ea mi-a zâmbit. Mă gândeam că referinţa la Jane Austen avea s-o mulţumească.

— Bine, deci suntem Robert şi Eleanor. Şi cum rămâne cu numele de familie? D'Aplièse e cel puţin neobişnuit.

— De acord. Nu putem risca să atragem atenţia, mai ales că acum se fac recrutări cu toptanul. Sunt tânăr, iar localnicii ar putea începe să se întrebe de ce nu sunt pe front.

Am scos un suspin de frustrare. Povara incertitudinii începea să-mi strivească spiritul.

— Bo, nici dacă ai vrea să lupţi, nu ţi s-ar permite! Încă te chinui să ridici un arcuş de violoncel. Să ridici o puşcă iese

din discuţie, mi-a reamintit Elle. Orice doctor ar putea verifica asta în doi timpi şi trei mişcări.

Am chicotit ironic.

— A, da! Ce convenabil!

Elle s-a întors pe spate şi s-a uitat în tavan.

— Dacă cei de prin partea locului pun întrebări despre trecutul nostru şi vor să ştie ce căutăm în Marea Britanie, cred că e mai bine să le spunem că suntem refugiaţi evrei, care au fugit din Franţa din cauza ameninţării invaziei naziste. Asta, cel puţin, o să explice accentele noastre. Iar în cazul unuia dintre noi, explicaţia asta e purul adevăr.

— Ai dreptate! am spus eu, masându-mi tâmplele în timp ce mă gândeam. Avem nevoie doar de un colţ liniştit de ţară, în care să putem rămâne ascunşi.

— Desigur, avem nevoie şi de bani de trai, a adăugat Elle.

— Ce zici de munţii Scoţiei? Am putea merge şi mai la nord. Nu văd de ce am schimba ce aveam la Bergen, unde am lucrat amândoi. Poate că am putea munci pe o moşie? Cu siguranţă că, din cauza războiului, există o criză de personal.

Elle s-a ridicat în capul oaselor şi a privit pe fereastra murdară, la strada mohorâtă.

— Mi-e dor de micul nostru apartament cu vedere la portul Bergen! Aş fi putut sta acolo, cu tine, pentru totdeauna!

— Şi eu. Dar să nu uităm că ne aflăm aici de nevoie. Cred că în ţara asta suntem la adăpost de invazia germană. Armata Marii Britanii e puternică, iar poporul, rezistent, am spus eu luându-i mâna şi strângându-i-o cu putere. Îţi promit, dragostea mea, că o să avem parte de un deznodământ fericit!

Elle şi-a petrecut după-amiaza scriindu-i o scrisoare lui Karine, iar eu am profitat de ocazie ca să explorez. În ciuda

vremii, Inverness avea un farmec pitoresc. Am încercat să-mi imaginez locul în plină vară, pe timp de pace, plin de turişti din Highland, ceea ce m-a ajutat să-l apreciez. M-am plimbat pe malul Râului Ness, care taie oraşul în două şi care face legătura între Marea Nordului şi celebrul lac populat de monştri. La întoarcerea spre han, am trecut pe lângă nenumărate cafenele mici, fiecare susţinând că oferea cel *mai bun mic dejun scoţian din oraş*. Am îndrăznit să mă uit la câteva meniuri şi am văzut că majoritatea veneau cu o ofertă sănătoasă de sângerete, care am înţeles că e un fel de mâncare făcut din sânge uscat. Într-adevăr, britanicii au gusturi ciudate!

După ce am expediat scrisoarea lui Elle către Norvegia, ne-am aşezat pe seară la barul hanului Sheep Heid. Spre deosebire de cămăruţa noastră, barul era relativ plăcut, luminat de soarele care apunea. Ne-am aşezat amândoi pe o bancă veche de lemn şi am privit vârvătăile din şemineu. După ce s-a întunecat, barmanul a început să agaţe jaluzelele de protecţie în caz de raid aerian inamic. M-am ridicat ca să-l ajut.

— Mulţumesc, amice! a spus el zâmbind. Îţi dau un whisky?

Am ezitat. Cititorul îmi cunoaşte deja reticenţa faţă de consumul de alcool. Totuşi, mai devreme intrasem până la coapse în Marea Nordului şi încă nu-mi revenisem complet după frigul pe care-l îndurasem. Am decis ca de data asta să fac o excepţie, datorită faimoaselor proprietăţi de încălzire ale băuturii spirtoase.

Lichidul de culoarea chihlimbarului era tare, dar, fără îndoială, delicios. După ce îl beai, te simţeai înmuiat într-un mod plăcut, iar eu şi Elle am savurat mai multe feluri de single malt în seara aceea. Simpaticul barman, Hamish, s-a

bucurat vizibil să le explice celor doi refugiaţi „francezi” complexitatea distilării şi motivul pentru care era superioară procedeelor de fabricare a vinului. M-am îngrijorat fiindcă îmi plăcuse atât de mult whiskyul. Mi-am zis că ar fi fost bine ca, pentru o vreme, să nu mă mai răsfăţ astfel.

Următoarele zile au fost dedicate adaptării la viaţa în noua ţară. Conform observaţiilor mele, oamenii, odată ce lăsau garda jos, erau prietenoşi, primitori şi plini de viaţă, însă mâncarea s-a dovedit a fi un obstacol dificil. Alimentaţia britanicilor părea să fie alcătuită aproape în întregime din carne, sos şi cartofi. Nu puteam să înţeleg cum de aveau atât de mulţi atleţi celebri.

În cea de-a cincea noapte petrecută la Inverness, am luat cina la o tavernă locală – sau *pub,* cum spun britanicii –, numită The Drovers Inn. Existau multe astfel de *puburi* la Inverness şi, pentru ochiul meu neexperimentat, toate păreau extrem de asemănătoare, dar localnicii ar fi fost de altă părere şi-şi apărau cu îndârjire preferatul. The Drovers fusese recomandat de Hamish. Deşi nu era deosebit de mare, avea personalitate, cu decoraţiuni de alamă şi tartan atârnate pe aproape fiecare perete. În spatele barului se afla o colecţie de halbe de staniu, gravate cu numele clienţilor fideli. Bineînţeles, am remarcat un „Hamish” printre ele.

Răsfoind meniul, am fost încântat să văd, în sfârşit, *haggis*. Hamish îmi spusese că era mâncarea lor naţională, dar, atunci când îl întrebasem ce anume *era,* râsese şi mă sfătuise să gust înainte de a îndrăzni să aflu. Proprietarul înalt şi voinic a venit să ne ia comanda.

— Aş dori să încerc *haggis,* vă rog! am spus eu, plin de încredere, înainte să decid că nu eram suficient de curajos ca să mănânc fără să ştiu ce. Dar pot să întreb ce e, de fapt?

— Îi ficatu', inima şi plămânii unei oiţe, a răspuns proprietarul.

Mi s-a făcut uşor rău.

— O, Doamne... Cum arată?

Mă întrebam, pe bună dreptate, dacă aş fi fost în stare să mă uit la chestiile alea din farfurie.

— Las', că totu-i înfăşurat în stomacu' micuţului! a spus omul pe un ton jovial.

Spusele lui nu prea mi-au dat încredere.

— Vine cu garnitură? am întrebat.

— 'api şi barabule.

— 'api şi barabule? Nu cred că înţeleg...

— Napi şi cartof! a spus o voce profundă şi puternică, ce s-a auzit din zona barului.

Un bărbat în vârstă de aproximativ cincizeci de ani s-a întors şi a zâmbit spre masa noastră din colţ. Chiar dacă părul îi încărunţise, ochii negri şi maxilarul cizelat îl făceau chipeş.

— A, vă mulţumesc foarte mult, domnule! am răspuns eu, făcându-i semn din cap bărbatului de la bar. Aş dori să comand asta, vă rog!

— Şi mânza? a întrebat proprietarul.

— Cine?

— Prietena dumitale, a precizat bărbatul de la bar, care acum râdea pe faţă.

Avea un accent englezesc repezit şi purta un costum de tweed de un verde ca sticla.

— Vreau supă, vă rog! i-a spus Elle proprietarului.

— Cum doriţi!

El a dat din cap, iar apoi a plecat la bucătărie ca să onoreze comanda. Englezul de la bar s-a îndreptat spre masa

noastră şi am observat că şchiopăta pronunţat. Lăsându-şi pe masa noastră paharul de bere spumoasă, a tras un scaun.

— Scoţienii locuiesc alături de noi, englezii, dar uneori până şi eu mă chinui să înţeleg accentele astea brutale! a spus el întinzând mâna. Archie Vaughan! Mă bucur să vă cunosc.

— Bună seara! am spus eu. Numele meu e Robert, iar ea e Eleanor.

— Încântată de cunoştinţă! a adăugat Elle.

Archie ne-a zâmbit cu toată gura.

— Încântat! Vă rog să mă scuzaţi, probabil că sunt teribil de nepoliticos. Vă deranjează dacă beau ceva cu voi?

I-am aruncat o privire lui Elle, care a rămas calmă şi i-a întors zâmbetul.

— Bineînţeles că nu, a răspuns ea, ridicând paharul de porto cu lămâie.

— Excelent! a strigat Archie. Spuneţi-mi, dacă purtaţi nume englezeşti, de unde aveţi accentele astea neobişnuite?

A luat o gură de bere.

— Suntem francezi. Am fugit de curând, ca să evităm invazia iminentă, a răspuns Elle, făcând apoi o scurtă pauză ca să respecte scenariul. Poporul nostru e ameninţat peste tot, a adăugat ea.

— Cine, francezii? s-a mirat Archie, pufnind, iar pe faţă i-a apărut o expresie comică şi, în acelaşi timp, perplexă, dar Elle a clătinat din cap şi el a închis ochii pentru o clipă, pricepând, în sfârşit. O, Doamne, înţeleg... Ei, bine, sunteţi bineveniţi aici! Şi nu vă faceţi griji, sunt convins că i-am pus pe fugă pe nemţi, s-a lăudat, rearanjându-şi picioarele pe sub masă şi strâmbându-se. Ce anume vă aduce la Inverness?

— Încercăm să găsim de lucru, am răspuns eu cu sinceritate.

El a chicotit.

— Ei, bine, îmi pare rău să fiu eu cel care vă dă vestea proastă, dar nu vă aflaţi unde trebuie. Oricine v-a sfătuit să veniţi în nordul Scoţiei merită un reproş. După cum probabil că v-aţi dat seama, aici, cât vezi cu ochii, sunt doar munţi şi lacuri.

— Eşti din zonă? a întrebat Elle.

— Nu, deloc. Totuşi, sunt foarte familiarizat cu împrejurimile. Încă de când eram copil, vin pe meleagurile astea în weekend, la vânătoare. De-asta sunt aici în clipa de faţă. Am o săptămână de concediu de la Royal Flying Corps, aşa că am venit să iau puţin aer în munţii Scoţiei.

— Unde e baza militară? am întrebat eu.

A tăcut o clipă, alegându-şi cu grijă răspunsul.

— În sudul Angliei. În Kent, mai precis. Nu că asta v-ar spune ceva!

— Casa lui Charles Dickens, am zis.

Archie a părut sincer surprins.

— O, Doamne, sigur eşti francez?! Te felicit pentru cunoştinţele tale de literatură britanică! a exclamat el, sprijinindu-se mai bine de scaun şi încrucişându-şi braţele. Nu uitaţi că şi domnişoara Vita Sackville-West e de prin părţile noastre! a adăugat, iar noi i-am aruncat priviri complet lipsite de expresie. Da, bine, poate că am exagerat! a recunoscut, luând o nouă gură de bere şi întorcându-şi privirea spre mine. Pot să te întreb cum de ai izbutit să scapi de front, Robert?

M-a neliniştit un pic întrebarea lui, dar am răspuns pe un ton plin de siguranţă de sine:

— Nu pot lupta din cauza unui braţ vătămat. Chiar căutăm orice de lucru, ca să câştigăm un ban.

Archie a ridicat din sprâncene.

— Of, şi tu eşti invalid! Îmi pare rău să aud asta, bătrâne! Poate că ai observat că am un picior cam şubred, aşa că nici eu nu pot să lupt, s-a confesat el, plesnindu-se peste picior. Nemţii sunt de vină, dar rana mea nu-i recentă. O am din Marele Război. Acum stau pe un scaun, la birou.

— Şi mie îmi pare rău să aud asta!

El mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Ştiu cum se simte un tânăr care e incapabil să lupte. Am un fiu, poate că doar puţin mai tânăr decât tine, Robert. Îl cheamă Teddy. Are platfus, a spus el, iar eu am clătinat din cap. Foarte neplăcut! Nu că pe el l-ar deranja prea tare.

Archie şi-a dat ochii peste cap.

— Cum îşi petrece timpul? a întrebat Elle. La birou, ca şi tine?

Archie a schiţat un zâmbet stânjenit.

— Nu. Teddy are douăzeci şi unu de ani şi e moştenitorul uriaşei mele proprietăţi de la ţară, a explicat el, iar eu am ciulit urechile. În ciuda eforturilor mele, se pare că nu reuşesc să-l motivez. Drept urmare, face pe filfizonul, intră în încurcături, majoritatea trebuind să fie rezolvate de către soţia mea, Flora, care e suferindă de multă vreme.

Am profitat de ocazie.

— O proprietate la ţară? Desigur, aveţi mult personal care să se ocupe de toate treburile.

Archie a chicotit.

— Mă tem că nu mai e cazul la High Weald. Suntem cam... strâmtoraţi după Marele Război. Iar personalul pe care-l aveam fie că se află acum pe front, fie că lucrează în fabricile de muniţii, a adăugat, după care a scos un suspin. Flora se ocupă cam de toate. E foarte nedrept! Dar, din păcate, nu prea avem de ales în momentul de faţă.

Archie s-a uitat în paharul lui de bere aproape gol. Elle mi-a pus o mână pe picior, îndemnându-mă să insist.

— Pare foarte dificil pentru ea. Am putea-o ajuta?

Archie şi-a ridicat privirea, brusc stânjenit.

— Da, desigur! Îmi pare rău, nu mă duce mereu capul. Aţi spus că sunteţi în căutarea unui loc de muncă, a spus el uitându-se de jur împrejur, în timp ce încerca să-şi formuleze refuzul. Păreţi foarte cumsecade, dar, după cum ziceam, nu stăm bine cu banii în familia Vaughan. Casa mea, High Weald, se prăbuşeşte încetul cu încetul. Ca s-o ţin în picioare, investesc, practic, fiecare bănuţ pe care-l câştig, a explicat el, iar apoi a început să se frece la ochi. Proprietatea aparţine familiei mele de generaţii întregi şi nu vreau să fiu acel Vaughan care renunţă. Pe scurt, n-aş putea să vă ofer bani.

Mă resemnasem cu refuzul lui Archie, dar Elle n-avea de gând să cedeze.

— Suntem destul de obişnuiţi cu un venit modest, domnule Vaughan! La Paris, aveam doar un apartament micuţ.

— De fapt, sunt *Lord* Vaughan, dacă e să fim riguroşi, a spus el făcând cu ochiul. În regulă, atunci! Spuneţi-mi, ce aţi făcut la Paris?

— Îmi cer scuze, Lord Vaughan! s-a corectat Elle, iar Archie a dat din mână, râzând, în timp ce ea s-a uitat la mine cu subînţeles. Eu şi Robert am lucrat la un orfelinat, a mînţit ea. Robert era îngrijitorul şi grădinarul, iar eu găteam pentru copii şi făceam şi ceva curăţenie. Fireşte, fondurile orfelinatului fiind limitate, nu eram prea bine plătiţi.

Ingeniozitatea născocirii lui Elle m-a uimit de-a binelea.

— Era un loc mare? a întrebat lordul Vaughan, cu sprâncenele ridicate.

Elle a dat energic din cap.

— O, da, enorm! Se numeşte Apprentis d'Auteuil, dacă vreţi să-l căutaţi. Şi vă garantăm că, indiferent de dezordinea pe care o face tânărul stăpân Teddy, asta ar fi o nimica toată în comparaţie cu haosul pe care-l făceau o sută de copii!

Archie a ridicat din sprâncene şi şi-a dat berea pe gât.

— Da, îmi imaginez că, după aşa ceva, munca la High Weald n-ar fi o provocare pentru voi. Ei, bine, recunosc că Flora v-ar fi foarte recunoscătoare, mai ales că eu sunt detaşat la baza aeriană, a spus el, după care s-a gândit o clipă. Ştiţi, deşi n-aş putea să vă plătesc prea mult, la High Weald există câteva căsuţe şi nici una dintre ele nu e ocupată în prezent. V-ar ajunge un acoperiş deasupra capului şi tot vânatul pe care-l puteţi împuşca?

Elle radia.

— O, domnule, v-am fi veşnic recunoscători!

M-am entuziasmat şi eu.

— Sincer vorbind, Lord Vaughan, v-am rămâne îndatoraţi!

El s-a plesnit peste coapse şi s-a ridicat de la masă.

— Ei, în cazul ăsta, bine aţi venit la bord! ne-a urat, strângându-ne amândurora mâna cu căldură. Ce întâlnire norocoasă! s-a bucurat, iar eu m-am gândit că era departe de a şti ce noroc avuseserăm întâlnindu-l. Dar trebuie să mă întorc la baza aeriană! Sunt în patvagon în câteva ore, a explicat, ceea ce m-a făcut să-i arunc o privire întrebătoare. Scuze, mă referem la trenul de noapte. Merge de la Glasgow tocmai până la Londra. Apropo, unde staţi acum? Pot face rost de nişte bilete. Aţi fi gata să începeţi de săptămâna viitoare?

Eu şi Elle ne-am privit.

— Bineînţeles! Ne-am bucura s-o facem, am răspuns eu. Locuim la hanul Sheep Heid.

— Excelent! a exclamat el, bătând din palme. O să trimit biletele acolo.

— Am fi mai mult decât mulţumiţi să plătim pentru..., a început Elle să spună.

Archie a ridicat mâna.

— Prostii! Acum sunteţi angajaţii mei, iar lucrurile nu s-au agravat atât de mult încât să nu pot plăti o noapte de călătorie la Caledonian Railway, a spus el, dând pe gât berea rămasă în halbă. Iertare, cred că nu v-am reţinut numele de familie? a întrebat, aruncându-ne o privire nedumerită.

— Robert şi Eleanor...

— Tanit, i-am răspuns eu, având grijă să vorbesc iute şi fără să mă bâlbâi.

— Perfect. O să trimit biletele pe numele domnului şi doamnei Tanit.

Dând din cap şi zâmbind, Archie Vaughan şi-a luat din cârligul de la uşă paltonul lung, bleumarin, iar apoi a ieşit din cârciumă.

Eu şi Elle ne-am întors unul spre celălalt şi am început să râdem.

— Vezi, draga mea! Înţelegi de ce, orice s-ar întâmpla, îmi pun încrederea în univers?

Elle mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Cert e că încep să înţeleg. Ce noroc!

— Într-adevăr, am adeverit eu privind spre cer şi ridicând uşor din umeri. Sau poate că la mijloc e ceva mai puternic decât norocul. Cine suntem noi ca să ştim?

Ne-am privit în ochi o vreme, amândoi puţin nedumeriţi, probabil, de faptul că ni se acordase atât de repede o nouă oportunitate. În cele din urmă, Elle s-a încruntat.

— Ce-i cu numele de familie pe care i l-ai dat? Ce-a fost în mintea ta?

Cititorule, într-un moment de panică pură, îi dădusem lui Archie Vaughan numele meu adevărat – cel care, undeva în pustietăţile Siberiei, stătea scris pe certificatul meu de naştere: Tanit.

Mi-am trecut mâinile prin păr.

— Ştiu, a fost o prostie din partea mea. Dar n-am vrut să ezit nici măcar o secundă, mai ales după toate întrebările despre accentul nostru. Asta mi-a venit în minte.

Elle şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul i-a revenit pe faţă.

— Aşadar, vom fi domnul şi doamna Tanit.

— Presupun că, dacă Kreeg o să ajungă vreodată în Marea Britanie, ultimul lucru la care o să se aştepte e ca tu să-ţi foloseşti numele de familie real.

La cină, am discutat despre toate posibilităţile pe care ni le-ar fi putut oferi noua noastră viaţă la ţară. Ne-am imaginat căsuţa care ne fusese promisă şi împrejurimile verzi şi luxuriante ale peisajului rural englezesc. În acel moment, primejdia pe care o reprezentau Kreeg şi invazia germană părea foarte departe.

Ne-am întors pe strada principală şi ne-am dus la hotel, unde proprietarul ne-a dat o scrisoare adresată lui „Bo şi Elle”, acelea fiind numele pe care, din fericire, le folosiserăm ca să ne cazăm. Elle s-a luminat la faţă şi s-a grăbit să urce la etaj, în camera noastră.

— Sunt sigură că scrisoarea e de la Karine! a spus ea, entuziasmată. Abia aştept să-i povestesc ce s-a întâmplat astă-seară! O să se amuze, s-a bucurat, uitându-se apoi la plic şi încruntându-se. Ciudat, nu pare să fie scrisul lui Karine!

— Deschide şi vezi! am îndemnat-o eu.

După ce a rupt plicul, Elle a scos din el două coli.

— E ceva de la Horst! a spus ea, mirată.

— Horst? E totul în regulă?

M-am uitat la Elle în timp ce citea.

— Nu înţeleg! a exclamat ea.

— Citeşte cu voce tare! i-am propus eu.

— *Dragă Bo, dragă Elle*..., a început ea.

Sper să primiţi plicul. Am aflat adresa voastră din scrisoarea pe care i-aţi trimis-o recent lui Karine. Îmi cer scuze că am deschis-o, dar o să aflaţi în curând de ce n-am avut de ales. Mă bucur că sunteţi în siguranţă în Scoţia şi sper ca oroarea acestui conflict fără sens să nu vă urmărească până acolo. Aş fi vrut să nu vă scriu în asemenea împrejurări regretabile, dar e de datoria mea să vă trimit prezenta scrisoare, conform dorinţei fiului meu drag.

Vă implor să nu vă faceţi o părere proastă despre el. N-a fost un ticălos. A făcut doar o greşeală şi a plătit cel mai mare preţ imaginabil. Vă mulţumesc că le sunteţi prieteni atât de dragi fiului meu şi lui Karine. Să ştiţi că amândoi v-au iubit din adâncul inimii.

Vă rog să vă preţuiţi, să vă iubiţi şi să ascultaţi unul de altul.

Prietenul vostru,

Horst Halvorsen

Elle a lăsat scrisoarea din mână şi s-a uitat la mine, îngrijorată. Aveam un gol în stomac.

— Dă-mi să citesc cealaltă scrisoare!

M-am apropiat de ea şi i-am luat-o uşor din mâini.

Dragă Bo, dragă Elle,

Până când scrisoarea asta o să ajungă la voi (dacă o să ajungă vreodată), eu n-o să mai fiu. E trista mea datorie să vă informez că, în dimineaţa asta, iubirea vieţii mele, Karine Eliana Rosenblum, a fost împuşcată şi ucisă de invadatorii noştri.

Crima ei a fost că a îndrăznit să meargă în oraş ca să cumpere pâine şi lapte.

După cum bine ştiţi, Karine a vrut să plece din Norvegia. În egoismul meu, n-am ţinut seama de avertismentul ei şi n-am nici o scuză în privinţa asta. Soţia mea a fost mai blândă, mai inteligentă şi MAI BUNĂ decât mine şi ar fi trebuit s-o ascult.

Am inima frântă şi nu mai poate fi tămăduită vreodată.

Elle, trebuie să-ţi cer iertare în special ţie. Ai fost cea mai bună prietenă a lui Karine şi voi două aţi avut o relaţie care a fost, poate, chiar mai profundă decât cea dintre mine şi ea. E vina mea şi a nimănui altcuiva că n-o să vă mai întâlniţi niciodată.

Prieteni, mă las la mila Domnului nostru, dar nu aştept iertarea. Scrisoarea de faţă e penultimul meu act pământesc. Apoi o să iau din şopron arma de vânătoare a tatălui meu şi o să-mi pun capăt zilelor, în pădurea din spatele casei. Staţi liniştiţi, Felix e în siguranţă la părinţii mei iubitori, care, sunt sigur de asta, o să-l adore pe fiul meu ca şi cum ar fi al lor.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu lăudat pentru talentul meu muzical. Aşa că vă rog, prieteni, să nu vă amintiţi de mine – asta să fie pedeapsa mea eternă. Lăsaţi-mă să fiu redus la cenuşă şi ţărână.

Dar nu uitaţi de draga noastră Karine. Într-o lume învăluită în beznă, ea a fost o lumină şi trebuie să strălucească veşnic.

Al vostru,

Nici Elle, nici eu nu puteam vorbi. Pur şi simplu am tăcut, până când trupul lui Elle a început să tremure şi să se zguduie de plâns. Am ţinut-o în braţe ore în şir, până când s-a relaxat şi a adormit în braţele mele, epuizată de încărcătura emoţională a veştii.

Lumina dimineţii a sosit în cele din urmă, ca şi biletele de tren pentru „domnul şi doamna Tanit", ceea ce a provocat o mare derută la recepţie, pentru că semnasem „D'Aplièse". Din fericire, proprietarul a acceptat scuza mea că „Tanit" era numele bunicii mele bolnave şi că, în mod clar, avusesem o scăpare.

În acea seară, am luat trenul de la Aberdeen până la Glasgow, urcându-ne în el cu puţin înainte de ora unsprezece seara. După ce ne-am instalat în micul compartiment – format dintr-un pat metalic supraetajat, o chiuvetă mică şi o masă rabatabilă – m-am aşezat pe salteaua de jos, lângă Elle, şi am strâns-o de mână.

— O să ne trăim viaţa în onoarea ei. În onoarea *lor*! am asigurat-o. Fericirea noastră o să înflorească în memoria lor, am adăugat, în timp ce roţile au început să se învârtă pe şine.

Eram îngrozit să văd cât de distrusă era Elle.

— Nu mă gândesc decât la micul Felix, a spus ea, trăgându-şi nasul. Ce o să se întâmple cu el? Să-ţi pierzi ambii părinţi în acelaşi timp e... da, ştiu cât de dureros e! a exclamat ea, privindu-mă drept în ochi. Oare nu e de datoria noastră să ne întoarcem după el?

M-am gândit la un răspuns. În adâncul sufletului, am simţit că adevărul era... da, aveam o datorie. Dar nu ne puteam întoarce la Bergen în acel moment. Ar fi fost sinucidere curată.

— Felix o să fie în siguranţă împreună cu Horst şi Astrid. Ştim ce oameni buni sunt. Iar Karine se poate odihni în pace ştiind că acum nu se mai poate face nici o legătură cu religia unuia dintre părinţi. E bine protejat acolo unde e.

Elle şi-a dus mâna la gură.

— Mă simt atât de îndatorată faţă de amândoi! Fără ei, cine ştie unde am fi fost? Şi acum... e prea târziu ca să-i mai răsplătim pentru bunătatea lor!

Auzeam ecoul cuvintelor ei în vreme ce înaintam în noapte. Până la urmă, ritmul domol al trenului şi zgomotul şinelor m-au adormit, iar noi am părăsit Scoţia şi ne-am îndreptat spre o nouă viaţă.

TITAN
IUNIE 2008

CAPITOLUL 28

MERRY

Una peste alta, reuşisem să dorm destul de bine noaptea trecută. Poate că asta se întâmplase fiindcă vorbisem puţin cu Ambrose. El tocmai se ducea la cină şi, auzindu-i tonul repezit şi jovial, mă relaxasem. Îi promisesem să-l sun dimineaţă şi să-i dau noutăţi. Am căscat şi m-am uitat în cabina scăldată în plăcuta lumină portocalie a zorilor, care se strecura prin hublou.

Auzeam un zgomot cunoscut, care venea din cală, în timp ce căpitanul Hans pornea motoarele pentru o nouă zi de croazieră. Mă bucuram de opulenţa iahtului şi de faptul că nu traversam agitata Mare a Nordului într-un trauler, aşa cum făcuseră părinţii mei. M-am frecat la ochi cu gândul la peripeţiile prin care trecuseră. Fără îndoială că acum eram profund implicată emoţional în povestea lor şi bănuiam că, atunci când aveam să depunem coroana pentru Atlas, aveam să fiu la fel de tristă precum celelalte fiice ale lui.

Ele vorbeau cu dragoste despre tatăl lor. Nu mă aşteptam, însă m-am trezit puţin geloasă în pricină că, în ciuda legăturii biologice, nu avusesem parte de afecţiunea lui.

Alarma a sunat – nu că aş fi avut nevoie de ea – şi m-am ridicat în capul oaselor. Am întins mâna spre telefonul cu legătură prin satelit, pe care un tânăr şi prietenos membru al echipajului îl aşezase lângă patul meu, şi am format numărul lui Ambrose. El mi-a răspuns aproape imediat.

— Să presupun că vorbesc cu Sirena Mediteranei?

— Bună dimineaţa, Ambrose! am chicotit eu. Te-ai distrat aseară?

— Sublim, mulţumesc, draga mea! Unul dintre foştii mei studenţi m-a invitat să cinăm împreună la Drury Buildings. Am făcut-o lată, cum se spune. După acea relatare, Ambrose a tăcut pentru scurtă vreme, ceea ce era generos din partea lui, fiindcă ar fi putut continua cu orele. Dar destul despre mine! Insist să-mi spui totul!

M-am sprijinit de pernă.

— Chiar trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai convins să vin, Ambrose! Am sentimentul că experienţa prin care trec acum o să-mi schimbe viaţa.

— Ştii, draga mea, şi eu am acelaşi sentiment. Haide, vreau picanterii, dacă nu te superi!

— Bun, ţine-te bine...

L-am pus la curent cu ceea ce aflasem. Ambrose a rămas consternat.

— O, Doamne, Merry! Scuză-mi clişeul, dar ce nebunie!

— Iar asta nu-i nici măcar jumătate din poveste. În jurnal, Atlas e urmărit prin întreaga lume de un prieten din copilărie, devenit duşman. Poate că ai auzit de el. E acel magnat al comunicaţiilor, Kreeg Eszu – cel care s-a sinucis acum un an.

Ambrose a tăcut. Fără îndoială că încerca să-şi amintească numele.

— A, da... Ce ciudat! Dacă tot veni vorba, cred că la firma lui am abonamentul de internet. Ce porcărie!

Am râs fără să vreau.

— Sunt sigură că toţi cei de pe *Titan* s-ar bucura să afle. Kreeg şi fiul lui, Zed, sunt *personae non gratae* pentru cei de aici.

— Nu-i de mirare, a răspuns Ambrose. Din câte îmi amintesc, omul ăla era băgat în tot soiul de chestii, nu-i aşa? Internet de mare viteză, reţele de telefonie mobilă... Cred că era chiar şi acţionar majoritar la câteva canale de televiziune.

Mi-am coborât picioarele din pat şi m-am ridicat.

— Se pare că da. După moartea lui Kreeg, Zed a preluat frâiele afacerilor.

Ambrose a ţâţâit din buze.

— Păi, dacă dai peste el la un moment dat, te rog să-l trimiţi la Dublin ca să-mi amplifice semnalul!

Am clătinat din cap.

— Sigur că da, Ambrose!

— Mulţumesc! a spus el, trăgându-şi nasul. Ai aflat cum ai ajuns la uşa părintelui O'Brien în West Cork?

Am suspinat în timp ce priveam răsăritul prin hublou.

— Nu încă. Deşi există un mister despre care încă nu ţi-am spus.

— Excelent, a murmurat Ambrose. Îmi plac misterele. Povesteşte-mi!

— Ştii că Jack a făcut cercetări despre Casa Argideen. Se pare că ultimul proprietar înregistrat a fost nimeni altul decât acest Kreeg Eszu.

— Hmmm..., a cumpănit Ambrose. Ce coincidenţă ciudată! Dacă, într-adevăr, *e* o coincidenţă...

— Tocmai. Nu cumva ştii ce s-a întâmplat cu casa începând cu anii '50, Ambrose?

A suspinat, în mod clar supărat pe el însuşi.

— Trebuie să mărturisesc că nu. N-am prea avut de-a face cu Argideen pe vremea când mergeam la West Cork. Crezi că jurnalul o să-ţi dea răspunsurile?

— Se pare că nu, potrivit domnului Hoffman. Deşi nu sunt sigură că îl cred pe deplin. Aş putea jura că el nu ne spune tot adevărul.

Ambrose a chicotit.

— Aşa sunt avocaţii! Pot să fac nişte cercetări în privinţa asta, dacă te ajută. Am încă multe contacte în West Cork. Ştii cât de mică e localitatea. Nu se poate să nu-şi amintească cineva *cât de puţin* despre acea perioadă.

— Mulţumesc, Ambrose, ţi-aş fi incredibil de recunoscătoare dacă ai face-o! am exclamat, zâmbind la gândul bunătăţii pe care mi-o arăta.

— Nici o problemă, Merry! După cum ştii, întotdeauna mi-a plăcut ideea de a fi detectiv.

— Poirot ţi-ar şti de frică, am glumit eu.

— Păi, să ştii că da! Stai liniştită, o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să aflu câte ceva despre foştii locatari ai Casei Argideen.

— Mulţumesc, Ambrose! Te sun mâine-dimineaţă, înainte să depunem coroana.

— Numa' bine! Bucură-te de marea largă şi de nesfârşita aventură a cunoaşterii adevăratului tău trecut. La revedere, Merry!

— La revedere, Ambrose!

Am închis telefonul şi m-am întins ca să-mi dezmorţesc oasele, iar apoi m-am dus la duş.

CAPITOLUL 29

Pe punte, Ally îşi sorbea cafeaua cu lapte şi se uita la Mediterană. Marea era ca un iaz în acea dimineaţă, iar Ally invidia condiţiile perfecte de navigaţie. Cât de mult şi-ar fi dorit să poată pleca de pe *Titan* preţ de câteva ore şi să se plimbe cu Laserul! De asta avea nevoie ca să-şi limpezească mintea. Îi fusese greu să retrăiască mental întâmplările îngrozitoare prin care trecuseră bunicii ei. Decizia lui Pip de a rămâne în Norvegia încă era de neînţeles. Dacă bunica ei i-ar fi ascultat pe Pa şi pe Elle, lucrurile ar fi stat altfel. Ea ar fi putut să cutreiere Scoţia alături de cei doi, să înceapă o viaţă nouă...

Ally a clătinat din cap. Era uimitor felul în care dragostea putea să-ţi afecteze judecata. Citind acea poveste şi căpătând, astfel, altă perspectivă, avea un şi mai mare sentiment de compasiune faţă de tatăl ei biologic, Felix Halvorsen. El fusese adevărata victimă a acelui episod îngrozitor. Oare era de mirare că ajunsese să fie aşa? Ally a simţit brusc nevoia să-i trimită un mesaj fratelui ei, Thom, şi a scos telefonul din buzunar. A verificat dacă avea semnal, dar *Titan* era în mişcare şi acum se afla în afara zonei de acoperire.

Dintr-odată, s-a auzit strigată:

— Ally!

Ea a tresărit şi a vărsat jumătate din cafea pe cămaşa albă de in.

— La naiba, îmi pare rău! s-a auzit din nou vocea aceea.

Jack alerga pe punte, spre ea.

— Jack... nu-i vina ta! Eram pierdută în gânduri, atâta tot.

— Da? a întrebat el, punându-i braţul pe spate, uşurel, iar ea s-a înfiorat toată. Te simţi bine?

Ally a încuviinţat din cap.

— Mulţumesc, Jack, mă simt foarte bine!

El a privit-o lung, ridicând din sprâncene.

— Ce-ar fi să spui drept?

Ally a zâmbit, resemnată.

— Bine, recunosc că sunt tulburată. Partea asta din jurnal a fost deosebit de dificilă pentru mine.

Jack a oftat şi s-a sprijinit de balustradă.

— Îmi pare rău, Al! Cred că pe tine te afectează cel mai mult.

— Ne afectează pe toate, a răspuns Ally. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce trece mama ta.

— Ei, e găină bătrână!

— Jack!

Fără să vrea, Ally a chicotit la auzul acelui comentariu scandalos. Jack a chicotit şi el.

— Ştii, a recunoscut chiar ea că-i aşa! a exclamat Jack, hotărât să spună ce avea de spus. Dar chiar te compătimesc, Ally, în legătură cu Bear şi cu toate cele. Apropo, unde-i micuţul?

— E cu Ma.

— Norocul lui! Ea se pricepe de minune la copii, nu?

— Da bineînţeles!

Ally şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat în pământ, neştiind cum să formuleze complimentul pe care voia să i-l facă lui Jack. Într-un târziu, a spus:

— Şi tu te-ai descurcat ieri binişor cu el. Te pricepi!

— O, mulţumesc! Întotdeauna mi-am dorit să fiu tată! a răspuns Jack, în timp ce, în gând, se blestema singur pentru astfel de vorbe. Nu că... sunt... sau... că aş fi vreodată tatăl lui.

A clătinat din cap şi s-a agăţat de balustradă.

— Linişteşte-te! a răspuns Ally chicotind tandru, drept pentru care el a tras aer adânc în piept.

— Sunt cu totul nepriceput la asta, Ally. Dar ceea ce am vrut să spun e că... Îmi imaginez că, pe lângă toate celelalte, încă te gândeşti mult la Theo. Cred că îţi lipseşte enorm. Şi asta, pe lângă toate greutăţile prin care treci.

Cuvintele lui sincere şi pline de o preocupare vădită au emoţionat-o profund.

— Apreciez foarte mult că spui asta, Jack. Mulţumesc!

— Vorbesc serios. Theo ar fi foarte mândru de tine. Şi de Bear, bineînţeles.

Ally a încercat să-şi înghită nodul din gât.

— Mulţumesc.

Au rămas tăcuţi o clipă, privind marea. Apoi, Ally a întins încet o mână spre Jack.

— Dacă tot avem conversaţii stânjenitoare, îţi datorez scuze.

Jack a luat-o de mână, dar părea cu adevărat nedumerit.

— Pentru ce naiba, Ally?

— Pentru că nu ţi-am spus despre existenţa lui Bear atunci când ne-am întâlnit în Franţa. În momentul în care ai sosit aici, trebuie să fi fost foarte ciudat să dai cu ochii de el.

— Hmmm..., a murmurat Jack, ridicând din umeri şi încercând să se prefacă. N-are nimic! Nu-i absolut deloc treaba mea!

Ally a continuat:

— Mulţumesc. Dar, Jack, într-un fel *e* treaba ta şi mă simt prost că nu ţi-am spus. Chiar îmi pare rău!

El a clătinat din cap.

— Nu fi prostuţă! De ce crezi că e treaba mea?

Ally şi-a luat inima în dinţi.

— O, Doamne, Jack... Nu ţi-am spus pentru că n-am vrut...

El i-a strâns mâna mai tare.

— Ce n-ai vrut, Ally?

— N-am vrut să te alung de lângă mine, a recunoscut ea.

Au amuţit din nou.

— Of..., a fost tot ce a reuşit Jack să răspundă.

— Am presupus, pe bună dreptate sau nu, că s-ar fi putut să te descurajeze faptul că am un copil. Ca să nu mai spun că e copilul răposatului meu iubit, a mărturisit Ally, iar apoi şi-a luat capul în mâini. Serios vorbind, Jack, mai ridicol de-atât nu se poate!

Jack a râs de emoţie.

— Aşa-i! Ca să fiu sincer, am crezut că nu mi-ai pomenit de el pentru că nu mă vedeai ca pe „ceva serios".

— „Serios"?

— Da, ştii tu, a spus Jack uitându-se în jur. Potenţial iubit, cred.

— Nu de asta, nu! l-a contrazis Ally, zâmbind. Chiar ai spus „potenţial iubit"?

A fost rândul lui Jack să-şi ia capul în mâini.

— O, Doamne, îmi pare rău!

Ally l-a mângâiat pe spate.

— Stai liniştit! Dar dacă tot avem discuţia asta, pot să te întreb ce părere ai cu adevărat despre întreaga situaţie? Fii sincer!

Jack a făcut ochii mari.

— Te referi la Bear? a întrebat el, iar Ally a încuviinţat din cap. Păi..., a început el să spună, chinuindu-se să găsească cuvintele potrivite, ... cred că e grozav! Vreau să spun că *e* grozav! Totul e... minunat.

Fără să vrea, Ally a râs din pricina entuziasmului său. A râs şi el.

— Scuze! a adăugat Jack. Nu prea reuşesc să mă exprim clar. Dar vorbesc serios, Ally! Faptul că-l ai pe Bear e cu totul deosebit. Mi se pare frumos ca Theo să trăiască în continuare. În fine... asta e tot ce am de spus într-o astfel de privinţă, înainte să-mi mai dau cu stângul în dreptul.

S-au privit o clipă, iar apoi Ally s-a aplecat şi l-a sărutat uşor.

— La naiba! Ar fi trebuit să avem conversaţia asta ciudată cu săptămâni în urmă! a exclamat Jack trăgând-o în braţele lui, după care a sărutat-o cu pasiune şi a simţit cum se topea toată.

— Mulţumesc, Jack!

— Pentru ce?

— Pentru că eşti aici.

CAPITOLUL 30

Până la ora unsprezece, cinci dintre cele şase surori D'Aplièse se adunaseră pe canapelele mari şi confortabile din salonul principal. Majoritatea aduseseră de la micul-dejun sucuri şi croasante proaspăt coapte, după ce abia se treziseră în urma unei nopţi lungi de lectură.

— N-am putut să las jurnalul din mână, a spus Tiggy.

— Nici eu, a zis Maia. Ştii ce mi s-a părut cu adevărat interesant? Episodul cu Pa, în timpul incendiului. Cum i-a apărut femeia îmbrăcată în rochie roşie...

— Da, uimitor ce efect are intoxicaţia cu fum asupra creierului, nu? a spus Electra râzând şi vârându-şi apoi un pateu în gură.

— N-aş fi atât de sigură, Electra!

Tiggy a zâmbit melancolic şi a încercat să nu se simtă jignită atunci când sora ei mai mică şi-a dat ochii peste cap.

— Cred că ne scapă esenţialul, a spus CeCe încruntându-se. Nenorocitul ăla de Kreeg a încercat, practic, să-l ardă de viu pe Pa! Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar pe mine mă apucă o asemenea... furie!

— Ştiu, CeCe, a răspuns Star. Ciudat e că n-a izbutit. Kreeg n-a reuşit niciodată să-l ucidă. Amândoi au murit de bătrâneţe. Deci Kreeg a renunţat să-l urmărească, ori s-au împăcat?

S-a aşternut liniştea în timp ce se întrebau cu toatele care era adevărul, dar apoi Ally a intrat în salon, urmată de Jack.

— Bună dimineaţa! a spus ea.

— Da, bună dimineaţa, doamnelor! a salutat şi Jack, îndepărtându-se cu stângăcie de Ally, fiindcă nu ştia dacă ar fi trebuit sau nu să stea lângă ea.

Ally şi-a împreunat mâinile.

— Din ce aud, să presupun că toată lumea e la curent cu jurnalul? a vrut ea să ştie, iar celelalte au încuviinţat din cap. Unde e Merry?

— S-a trezit, a răspuns Star. Cred că s-a furişat în jacuzzi, ca să reflecteze. Eşti bine, Ally? a întrebat ea pe un ton timid. A fost groaznic să citesc despre bunicii tăi!

Ally a zâmbit forţat şi a dat din cap ca să arate că era bine, măcar relativ.

— Da. Ştiam deja.

Dintr-odată, Maia a strigat:

— O, Doamne!

Cea mai mare dintre surorile D'Aplièse arăta spre televizorul din colţul camerei, care transmitea canalul de ştiri BBC. Deşi sonorul era în surdină, stăteau faţă în faţă cu Zed Eszu.

— Rahat, ce caută animalul ăla la televizor?! Îmi pare rău, Maia! Cineva să-l stingă! a spus repede Electra.

— Nu! a răspuns Maia pe un ton ferm. Vreau să aud. Haideţi să dăm mai tare!

CeCe a luat telecomanda şi a apăsat pe butonul de volum.

— *...şi, în cadrul săptămânii noastre despre* tehnologia viitorului*, îl avem alături pe directorul general al companiei Lightning Communications, Zed Eszu, ca să ne vorbească despre planurile lui de dezvoltare a internetului prin fibră optică. Bine aţi venit la emisiune, domnule Eszu!*

El a răspuns, cu caracteristicu-i zâmbet neplăcut:

— *Mulţumesc foarte mult!*

Zed era îmbrăcat cu unul dintre costumele lui oribile, sclipitoare, deşi alesese să nu poarte cravată. De fapt, cămaşa îi era descheiată atât de mult, încât privitorul putea să-i vadă

pectoralii mari. Îşi pieptănase pe spate părul negru şi era slinos în toate sensurile cuvântului.

— O, Doamne, uită-te la el! a strigat Electra. Adoră fiecare secundă de publicitate!

— Şştt! a făcut Maia, care se uita la ecran cu o privire plină de intensitate.

— *În primul rând,* a continuat prezentatorul, *sincerele noastre condoleanţe pentru moartea tatălui, Kreeg, care a condus Lightning vreme de câteva decenii.*

— *Da, aproape treizeci de ani,* a răspuns Zed.

Prezentatorul a dat din cap în semn de compătimire.

— *În tot acest timp, a realizat multe, ajutând la actualizarea infrastructurii de internet în casele din întreaga lume. Ceea ce, firește, l-a făcut un om foarte bogat.*

Zed a scos un chicot forţat, care i-a făcut pielea de găină Maiei.

— *Banii nu erau importanţi pentru tata!* a spus el, dând din mâini, expansiv. *Nu-i păsa decât să ajute oamenii. Asta era adevărata lui pasiune!*

— Ce-i cu rahatul ăsta? a şuierat Electra.

— Şştt, te rog! a implorat Maia.

— *Tatăl meu a iubit umanitatea. A vrut ca noi toţi să ducem o viaţă mai bună, să fim mai bine conectaţi şi…,* a adăugat Zed, privind drept în obiectivul camerei de filmat, *… să nu pierdem niciodată contactul cu oamenii care contează cu adevărat.*

Prezentatorul şi-a încrucişat braţele şi a reflectat la comentariile lui Zed.

— *Credeţi că asta l-a motivat?*

Zed s-a lăsat pe spate şi a schiţat un alt zâmbet dulceag, sinistru.

— Ştiţi, nu-i plăcea ideea că cineva poate dispărea pur şi simplu de pe faţa pământului. Toată lumea merită să rămână conectată. Cred că asta îl fascina la comunicaţii şi la internet.

— Ce poveste înălţătoare! Dumneavoastră conduceţi compania de un an, fiind numit director după moartea tatălui. A fost întotdeauna în plan să preluaţi conducerea într-o zi?

— O, absolut! Tata era un planificator meticulos. Totul era întotdeauna... incredibil de bine gândit.

El a dat din cap, plin de sobrietate şi de preocupare.

— Mă face să mă cutremur! a intervenit Tiggy. De ce am impresia că vorbeşte direct cu noi?

— Ştiu ce spui, a murmurat Ally.

Prezentatorul a continuat:

— Ei, bine, ca parte a săptămânii noastre despre tehnologiile viitorului*, sunteţi aici ca să ne vorbiţi despre planurile de extindere pe care le aveţi pentru Lightning şi despre cum ne-ar putea creşte viteza de internet!*

— Exact, mulţumesc pentru întrebare!

Şi-a bătut degetele între ele, jucând rolul omului de afaceri inteligent. Totul, de dragul spectacolului, desigur. Ceea ce se vedea pe ecran o mare reprezentaţie, iar surorile D'Aplièse ştiau asta.

— Pot anunţa astăzi că Lightning Communications intenţionează să înlocuiască învechita noastră reţea prin satelit, cu cabluri de fibră optică de ultimă generaţie, care o să conecteze continentele într-un mod mai fiabil decât ar putea-o face vreodată un dispozitiv din spaţiul cosmic.

Prezentatorul a părut nedumerit.

— Cabluri? Acesta nu e un pas înapoi faţă de sateliţi?

— Bună întrebare! Mulţumesc! a replicat Zed rânjind.

— Bleah..., a murmurat CeCe.

— Cablurile mele o să ofere performanţe semnificativ îmbunătăţite în ceea ce priveşte lăţimea de bandă şi transferul de date. Ştiu că ar putea fi puţin dificil de înţeles pentru unii dintre telespectatorii dumneavoastră, a adăugat el, zâmbind condescendent. *Cablurile astea transferă informaţiile prin intermediul unor impulsuri de lumină care trec de-a lungul unor ţevi de sticlă transparente. Ca prin magie!* a glumit. *Gândiţi-vă la mine ca la un magician!*

— Un magician cu o mutră numai bună de pocnit! a adăugat Jack.

Prezentatorul şi-a continuat întrebările:

— Cablurile o să atârne deasupra capetelor noastre ca nişte linii telefonice?

— O, Doamne, numai întrebări excelente astăzi! a exclamat Zed, încercările lui de a părea sincer devenind din ce în ce mai frustrante. *De fapt, cablurile o să fie instalate pe sub oceane. Doar imaginaţi-vă... tehnologie la fundul mării!*

— Sună foarte ambiţios, domnule Eszu! Bineînţeles, ar trebui să discutăm despre problemele de mediu. O să puteţi face toate astea fără să tulburaţi viaţa marină?

Zed s-a încruntat şi şi-a pierdut controlul preţ de o clipă.

— Pentru rasa umană, această nouă reţea o să constituie baza telecomunicaţiilor globale. Dacă nişte peştişori ne stau în cale, atunci sunt sigur că e un sacrificiu pe care oamenii o să fie dispuşi să-l accepte.

— Ei, bine, nu toată lumea ar fi de acord cu...

Zed l-a întrerupt pe prezentator:

— Totul e o chestiune de risc şi de recompensă. Ca să câştigăm, trebuie să acceptăm ideea că o să existe victime pe parcurs! a declarat el cu aplomb, dar apoi a reflectat şi a încercat să-şi compenseze spusele printr-un zâmbet greţos. *Bineînţeles, ca să fie absolut clar, noi, cei de la Lightning, o să*

facem tot ce ne stă în putinţă ca să ne asigurăm că Nemo şi micii lui prieteni scapă nevătămaţi.

— Sunt sigur că mulţi telespectatori o să fie uşuraţi să audă asta, a spus prezentatorul, acum puţin agitat. *Voiam să vă întreb...*

Zed l-a întrerupt încă o dată:

— Vedeţi dumneavoastră, tatăl meu n-a murit, nu tocmai. El trăieşte prin acest proiect. Şi dacă totul merge conform planului, o să trăiască veşnic. Întreaga lume o să-şi amintească numele de Eszu.

— Ce... ăăă... frumos! Dar să revenim, asta e o întreprindere extrem de dificilă, nu-i aşa?

— Adevărat! a răspuns Zed, ridicând, modest, din umeri. *Dar sunt încântat să vă anunţ că Lightning Communications o să se asocieze cu Berners Bank ca să asigure finalizarea proiectului.*

Tânărul Eszu părea foarte mulţumit de el însuşi.

— O să fiţi finanţat de Berners? a întrebat prezentatorul.

— Aţi ales un termen oarecum brutal, dar, da. David Rutter, directorul general, îmi e prieten personal. E un om minunat! Îmi împărtăşeşte viziunea în privinţa viitorului.

— David Rutter..., a şoptit CeCe. Unde am mai auzit numele ăsta?

— E numai bine să ai numărul de telefon al domnului Rutter! a glumit prezentatorul.

Zed a ridicat din sprâncenele lui pensate impecabil.

— Tind să fiu de acord, da.

— De unde o să începeţi proiectul ăsta uriaş?

— O să începem prin a conecta Australia cu Noua Zeelandă. E micul nostru test de la antipozi, a spus el râzând. *Suntem pe cale să trimitem o mică armată care să înceapă să sape pe sub Marea Tasmaniei.*

Prezentatorul a dat din cap către Zed.

— *Ei, bine, o să urmărim cu interes desfăşurarea lucrărilor, domnule Eszu! Trebuie să ne promiteţi că o să reveniţi la emisiune şi că o să ne puneţi la curent cu evoluţia proiectului.*

— *Ar fi o plăcere pentru mine, mulţumesc!* a răspuns el, arătându-şi dinţii albiţi la vreo clinică de stomatologie. *Dar, înainte de a pleca, trebuie să vă spun că, la Lightning, ne place să ducem totul până în pânzele albe. Poate că aţi dori să ştiţi numele proiectului nostru?*

Încă o dată, prezentatorul a fost luat prin surprindere.

— *Bineînţeles,* a spus el printre dinţi.

— *Ei, bine, având în vedere că proiectul o să ducă greul în slujba omenirii, e logic să-l denumim... Atlas!*

Electra a luat telecomanda şi a închis televizorul. În salon s-a făcut linişte.

— În regulă, doamnelor! Sunt sigură că Zed ştie că facem călătoria asta. Şi sunt sigură că ştie totul despre trecutul lui Pa şi al lui Kreeg, a spus ea, iar apoi a arătat spre televizor. Nenorocitul ăsta vrea o reacţie! Dar noi n-o să-i dăm satisfacţia, de acord?

CeCe s-a ridicat în picioare.

— E ca o ultimă răzbunare. Toată lumea o să afle despre chestia asta cu cablul. Şi se foloseşte de numele lui Pa ca să-şi atingă scopul.

— Scuze, cine era tipul, mai exact? i-a şoptit Jack lui Ally.

— Fiul lui Kreeg Eszu, a răspuns ea.

— O, Doamne! Îi simt de aici mirosul de ulei de păr! a exclamat el, după care a tăcut preţ de o clipă, simţind schimbarea de atmosferă. Auziţi, mă duc să iau cafea pentru toată lumea! Cred că v-ar prinde bine.

— Adu şi nişte rozé, Jack, dacă nu te superi, a spus Star.

— Imediat! a răspuns el, îndreptându-se spre uşa salonului.

— Of, mi-e rău! Tocmai a...

Vocea Maiei s-a stins, înăbuşită de nodul din gât.

— Ştiu, scumpo! a răspuns Electra, luând mâna surorii ei. Dar haideţi să ne păstrăm calmul şi să rămânem unite. Să ne gândim ce ar face Pa. Ar sta să cumpănească. Ce spunea el mereu despre şah?

— „Pierdeţi piesele cu înţelepciune!", a şoptit Star.

— Exact. Cred că a vrut să spună că trebuie să-ţi alegi priorităţile. Iar situaţia asta e una în privinţa căreia nu putem face mare lucru în clipa de faţă, a continuat Electra. Ştim că sincronizarea nu-i o coincidenţă. Zed încearcă să ne strice călătoria pe care o facem în memoria lui Pa. Aşa că n-o să-i dăm satisfacţie.

Ameţită, Ally a ieşit pe puntea din spate. Fusese o dimineaţă grea, începând cu faptul că fusese nevoită să retrăiască mental morţile îngrozitoare ale bunicilor ei, şi terminând cu apariţia lui Zed Eszu pe ecranele televizoarelor de pe iaht, în ipostaza de zeu omnipotent şi malefic. Ca să nu-l mai ia în calcul, bineînţeles, şi pe Jack. S-a emoţionat în clipa în care s-a gândit la sărutul de mai devreme. Spera cu disperare că scăpaseră de stângăcie şi că ar fi putut avea o şansă. A mers mai departe spre pupa, gândindu-se că era timpul s-o găsească pe Ma şi să-l ia pe Bear.

Apropiindu-se, l-a zărit pe Georg Hoffman, care tocmai îşi trecea o mână prin păr, ţinând în cealaltă un telefon cu legătură prin satelit. Avocatul mergea de colo până colo, clătinând din cap cu putere. Apoi Ally a văzut, uluită, cum Georg a lăsat telefonul, s-a aşezat în genunchi şi a început să bată cu pumnii în puntea din lemn de tec. S-a repezit la el.

— Georg! Ce ai păţit?!

El a tresărit şi s-a ridicat imediat.

— Ally, iartă-mă! Credeam că sunt singur.

— Ce s-a întâmplat? Cu cine vorbeai?

— Of..., s-a bâlbâit el, ... cu sora mea. Îmi dădea nişte veşti... proaste.

— Georg, îmi pare rău! Dacă e cineva care ştie cum stă treaba cu veştile proaste, aceea sunt eu. Vrei să vorbim despre asta?

Georg s-a înroşit la faţă.

— O, nu! Totuşi, îţi mulţumesc pentru grijă! Chiar nu pot să mă scuz îndeajuns. Foarte rar îmi pierd cumpătul, ca să spun aşa.

— Nu-ţi face griji, Georg! l-a consolat Ally. E o perioadă stresantă pentru noi toţi. Eşti sigur că nu te ajută să vorbeşti?

El a oftat adânc.

— Nu-i grav, zău aşa! Claudia m-a pus la curent cu nişte probleme personale, pe care nu le pot rezolva acum. Asta e treaba mea, Ally, să rezolv lucruri. Şi mă frustrează faptul că nu pot ajuta pe cineva care e foarte important pentru mine.

Ally s-a încruntat.

— Scuze, Georg, ai spus „Claudia"? Claudia *noastră,* de la Atlantis? Parcă vorbeai cu sora ta!

Georg a rămas cu gura căscată.

— O, îmi pare rău! Da, am greşit. Ei, bine, nu, s-a corectat singur, n-am greşit. Pe sora mea o cheamă tot Claudia. Cele două Claudii, ha!

— Ai făcut o greşeală, Georg? Sau, pentru prima dată, ai spus adevărul fără să-l cenzurezi?

Georg Hoffman şi-a luat capul în mâini.

— Unde aţi ajuns cu jurnalul?

— Pa locuieşte la High Weald.

El a stat se gândească preţ de o clipă.

— Da, Ally, Claudia e sora mea mai mică. Tatăl tău a scris în detaliu despre felul în care ne-am cunoscut. Îl las pe el să-ţi povestească.

Ally amuţise, dar şi-a revenit şi a întrebat:

— Georg... eu... de ce naiba ar trebui să fie secret?

Georg a ridicat din umeri, complet răvăşit.

— Tatăl tău făcea ceea ce ştia să facă cel mai bine – să ne protejeze. Asta-i tot. Citeşte mai departe şi o să vezi!

Ally credea că ziua aceea nu putea fi mai haotică de-atât. Fusese profund tulburător să-l vadă pe Georg căzut pradă unei crize de nervi. Era ca şi cum ar fi dat cu ochii omuleţul din spatele cortinei în *Vrăjitorul din Oz* în timp ce acesta ar fi acţionat frenetic maşinăria complexă ca să păstreze iluzia. Dintr-odată, ea a simţit un impuls puternic să preia controlul situaţiei.

— Spune-mi, Georg, ce veste ţi-a dat Claudia de te-a făcut să loveşti, practic, podeaua de furie?

Georg şi-a aruncat mâinile în aer.

— Serios, Ally, asta n-are nici o legătură cu...!

Ally a răbufnit şi l-a apucat pe Georg de reverul jachetei de in.

— Georg Hoffman, pentru prima dată în viaţa ta, o să-mi spui *exact* ce se întâmplă! Vreau să ştiu ce ţi-a spus Claudia şi vreau să ştiu de ce spusele ei te-au înfuriat atât de tare! Iar apoi vreau să ştiu de ce ai primit atâtea telefoane secrete în ultima lună şi de ce apelurile au început imediat ce Claudia a plecat de la Atlantis, în concediu! Nu uita, Georg, că lucrezi pentru mine şi pentru surorile mele. Şi vrem răspunsuri. Nu e negociabil!

Georg şi-a lăsat umerii în jos, iar Ally l-a privit adânc în ochii înroşiţi.

— Bine, Ally, o să fac ce-mi ceri. Dar, te rog, nu da vina pe mine! Crede-mă când îţi spun că am făcut tot ce am putut.

Georg a început să plângă înăbuşit.

— Nu mă îndoiesc, Georg! Dar suntem pregătite să aflăm adevărul.

Ally i-a dat drumul şi l-a privit încă o dată în ochii plini de lacrimi.

— Aşa-i! a spus el, răspicat.

JURNALUL LUI ATLAS
1944–1951

CAPITOLUL 31

High Weald, Kent, Anglia

Eu, unul, habar n-am de ce familia Vaughan vrea să locuiască în vechiul conac dărăpănat, când există casa asta superbă în care locuim eu şi Elle. Are sobă cu lemne, grinzi mari, vizibile, şi vedere la întinderile verzi şi deluroase ale „Grădinii Angliei". Îmi place la nebunie!

În ceea ce priveşte munca, ne-am găsit împlinirea în activităţile zilnice. Elle găteşte pentru guri recunoscătoare, iar eu mă ocup de frumoasele terenuri cu care se mândreşte High Weald. Din când în când, reuşim chiar să colaborăm, Elle folosind legumele pe care eu le cultiv în grădină. Sincer vorbind, am crezut că aveam să fim neliniştiţi şi tulburaţi fiindcă nu ne mai puteam exprima pasiunile în orchestre simfonice, dar viaţa tihnită şi sănătoasă pe care o ducem acum e, îndrăznesc să spun... preferabilă? Nicicând nu m-am simţit mai în siguranţă sau mai senin. Se vede că peisajele pe care le desenez sunt mai bune, Elle îngăduindu-mi chiar să pun unul sau două pe pereţii camerei de zi.

Seara, ne ghemuim în faţa focului şi citim. Mai deschidem radioul, ca să ne convingem că Aliaţii ţin puterile Axei la distanţă, dar războiul pare la milioane de kilometri de idila pastorală în care trăim. Pe măsură ce conflictul a evoluat, Archie Vaughan a fost nevoit să petreacă mai mult timp la baza aeriană Ashford, dar e mereu binedispus. Soţia lui, Flora, e şi ea o adevărată încântare. Petrece ore întregi lucrând alături de mine în grădini. Pasiunea pentru flori îi liniştеşte sufletul şi o transportă într-o altă lume. Văd asta la ea, pentru că muzica are acelaşi efect asupra mea.

Flora e deosebit de răbdătoare cu mine, fiindcă şi-a dat seama foarte repede că nu sunt grădinar de meserie. În fiecare zi învăţ ceva nou de la ea şi am ajuns să apreciez adevărata frumuseţe a naturii, care e delicată, complexă şi armonioasă în măreţia ei. În lungile după-amiezi în care îngrijim plantele perene şi curăţăm arbuştii, Flora îmi spune povestea ei, care, trebuie să recunosc, aproape că rivalizează cu a mea în ceea ce priveşte dramatismul. Sunt foarte fericit că ea şi Archie s-au găsit în cele din urmă unul pe celălalt.

— Mulţi ani am încercat să resping iubirea, domnule Tanit, mi-a mărturisit ea. Dar am ajuns să-mi dau seama că e o forţă mai puternică decât poate controla orice fiinţă umană.

Am zâmbit.

— Aveţi dreptate, Lady Vaughan.

— Ştiu, a spus Flora în timp ce tăia un boboc veştejit din tufa ei de trandafiri albi. Iar acum spuneţi-mi, domnule Tanit, cum aţi cunoscut-o pe Eleanor?

M-am gândit puţin, în timp ce scoteam din pământ o buruiană cu rădăcina bine înţepenită acolo.

— Ne-am cunoscut ca orfani la Paris, Lady Vaughan.

Ea şi-a pus mâinile în şold.

— Vai mie! Nu mi-am dat seama că sunteţi amândoi orfani! a spus, iar apoi a făcut o scurtă pauză. Ştii, Teddy..., a murmurat, tăcând apoi din nou pentru scurtă vreme şi clătinând din cap. Oricum, trebuie să recunosc că vă potriviţi, a adăugat, contemplând, dusă pe gânduri, o petală albă, delicată. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult încep să cred că dragostea e pur şi simplu scrisă în stele!

Am ridicat privirea spre ea.

— O, da, Lady Vaughan! Asta o ştiu sigur.

Ea a ţâţâit din buze.

— Vă rog, domnule Tanit, nu ştiu de câte ori trebuie să vă spun! Puteţi să-mi spuneţi „Flora”.

— Îmi pare rău, Flora! Te rog, spune-mi Bo... Bob. Robert.

Flora a chicotit.

— Bine, Bo-Bob-Robert, aşa o să fac!

Am dat din cap, mulţumit, şi am trecut la următoarea buruiană.

— Îmi cer scuze! Gândirea în engleză şi nu în franceză duce uneori la confuzii, am explicat.

— N-are nimic. Nu-mi pot imagina prin ce aţi trecut amândoi. Dar mă bucur că vă aveţi unul pe celălalt. Felul în care vă priviţi e cu adevărat magic. Când v-aţi căsătorit?

M-am bucurat că mă puteam concentra asupra noroiului din faţa mea.

— Acum câţiva ani, chiar înainte de a veni din Franţa. N-a fost nuntă mare.

Flora a suspinat melancolic.

— Mai bine aşa! Până la urmă, e vorba despre doi oameni şi de nimeni altcineva.

Archie şi Flora au o fiică, fermecătoarea şi inteligenta Louise. E blândă şi grijulie şi conduce o echipă de Land Girls[34] care se află la High Weald ca să dea o mână de ajutor în război, cultivând recolte pe moşie. Îşi conduce echipa în mod exemplar, iar fetele aflate în grija ei pur şi simplu o adoră!

Recent, am sărbătorit logodna ei cu Rupert Forbes – un bărbat blând, cu multă carte, care n-a putut să meargă pe front din pricina miopiei. Cu toate astea, inteligenţa nemărginită şi încrederea de sine l-au făcut să fie recrutat de

[34] WLA, Land Girls sau Women's Land Army – organizaţie civilă britanică creată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, pentru ca femeile să poată lucra în agricultură şi să înlocuiască bărbaţii plecaţi pe front

serviciul de securitate britanic – lucru de care Archie, în special, este extrem de mândru.

Cuplul s-a mutat la Home Farm, peste drum de High Weald, care a rămas goală de când administratorul fermei s-a înrolat. E întotdeauna o plăcere atunci când cei doi se opresc să stea de vorbă cu mine în grădini şi un privilegiu atunci când ni se alătură la câte o cină, lucru pe care l-au făcut de mai multe ori.

Singurul membru al familiei de care eu şi Elle n-am reuşit să ne ataşăm e Teddy, fiul. De curând i s-a cerut să părăsească Universitatea Oxford din motive pe care nu le cunosc bine şi, de atunci, şi-a încercat norocul în Garda Naţională (ceea ce era sortit eşecului, fiindcă Teddy nu primeşte ordine). De asemenea, i s-a permis o vreme să administreze ferma de la High Weald, dar în scurtul răstimp în care a făcut asta, producţia anuală a scăzut cu aproape patruzeci la sută din cauza neatenţiei lui. În disperare de cauză, Archie i-a oferit un post administrativ la Ministerul Aviaţiei, slujbă pe care Teddy a avut-o vreme de doar câteva săptămâni.

Eu şi Elle auzim deseori zgomotul maşinii lui sport care trece pe lângă căsuţa noastră la ore matinale, după o seară petrecută în oraş, fără îndoială că în compania mai multor femei care, inexplicabil, mor după acest tânăr. Dumnezeu ştie ce-or vedea la el! Pe mine mă vede ca pe murdăria de pe pantoful lui de lux. Dar orgoliul tânărului nu mă deranjează. Teddy Vaughan e un mojic penibil în comparaţie cu Kreeg Eszu, acest rottweiler feroce.

Cu toate astea, nu demult, jigodia s-a apropiat de mine un pic prea agresiv. Măgăria a fost că a făcut nişte comentarii deşănţate la adresa lui Elle, ceea ce ei i-a provocat o mare supărare. Teddy poate să mă facă în fel şi chip fără să

suporte consecinţe, dar orice comportament ameninţător la adresa *ei* e de neiertat.

— Vreau să vorbesc cu el acum! am răbufnit după ce Elle mi-a repetat cuvintele lui licenţioase.

M-am ridicat, mi-am luat haina şi m-am îndreptat spre uşă.

— Bo, nu! a strigat ea, noi încă spunându-ne „Bo”şi „Elle” atunci când suntem între patru ochi. Nu putem risca ceea ce avem aici, viaţa noastră pur şi simplu perfectă! a pledat, apucându-mă de braţ şi implorându-mă din priviri. De fapt, Teddy n-a *făcut* nimic!

— Nu-mi pasă! Te-a făcut să te simţi prost şi n-o să tolerez aşa ceva!

Elle m-a luat de mână şi m-a dus la canapeaua roz, ponosită, din mijlocul camerei de zi.

— Nu uita în ce condiţii ne aflăm aici! Suntem simpli angajaţi. Nu-i treaba noastră să vorbim cu nici unul dintre proprietari altfel decât cu consideraţie.

Eram furios şi m-am potolit cu greu.

— Dacă mai încearcă vreodată să-ţi facă avansuri, atunci...

N-am vrut să continui.

— Da! a încuviinţat Elle.

— Există zvonuri despre promiscuitatea lui, ştii bine. Am auzit câteva dintre fete vorbind despre asta. Se pare că una e chiar însărcinată cu copilul lui!

Elle a oftat şi s-a sprijinit de speteaza canapelei.

— Tessie Smith, da. Zvonurile sunt adevărate. Începe să se vadă. Mai rău e că are un logodnic pe front, în Franţa.

Am clătinat din cap.

— O, Doamne! Ceea ce cred nobilii că li se cuvine nu încetează niciodată să mă şocheze.

— I-am dus mâncare pe furiş, a adăugat Elle. Acum mănâncă pentru doi, iar raţiile pe care le primesc fetele sunt absolut jalnice.

Bunătatea lui Elle mi-a domolit furia şi am luat-o în braţe.

În ultimele luni, avansurile lui Teddy Vaughan au devenit din ce în ce mai puţin ambigue. Elle mi-a descris cuvintele lui groteşti şi mâinile pe care nu şi le poate ţine acasă. Chiar zilele trecute, a fost atât de îndrăzneţ încât şi-a pus braţul pe spatele ei, în timp ce Flora era la bucătărie. Bărbatul ăsta chiar că n-are nici o oprelişte!

Cu două nopţi în urmă, lucram târziu în grădină, punând cuşti de protecţie peste legume, din pricina iepurilor flămânzi care dădeau iama noaptea. Tocmai mă pregăteam să tai sârmă, când am auzit zgomotul familiar al unei maşini care cobora pe aleea lungă de pietriş. Era Teddy, care, fără îndoială, venea tot de la cârciumă. De data asta, în loc să-şi continue drumul spre casa principală, a oprit în faţa casei noastre. L-am văzut cum a coborât clătinându-se şi cum a dispărut în spatele maşinii. Dându-mi seama că ceva nu era în regulă, am aruncat lanterna şi am început să alerg spre casă. Când am ajuns, uşa era deschisă, iar Teddy Vaughan era călare peste Elle, pe canapeaua noastră.

— Haide, soţul tău nu trebuie să afle! spunea el.

— Te rog, dă-te jos de pe mine! a strigat Elle.

Orbit de furie, l-am apucat pe Teddy şi l-am azvârlit cât colo. Elle s-a făcut mică în spatele meu.

— A intrat şi a sărit pe mine! a strigat Elle, plângând.

Teddy s-a ridicat cu greu şi s-a repezit spre mine, încercând să-mi tragă un pumn, dar nici vorbă să mă nimerească, fiindcă m-am dat la o parte.

— Pleacă din casa noastră! am strigat. Acum!

— Cumadihă, caza *voastră*? Asta-i cazamea! Toată-i cazamea, a bâiguit el.

— Ba nu, jigodie! Casa asta le aparţine părinţilor tăi!

— Da, da' ei o să moară-ntr-o zi şi atunci o să lucraţi pentru mine, a răspuns el, uitându-se lasciv la Elle. Şi p'ormă o s' am tot ce vreau!

— N-o să lucrăm niciodată pentru tine! Iar acum, ieşi! Eşti beat!

— Da, sunt! a ţipat el, apropiindu-se de mine cu paşi împleticiţi. Acum poate că-s beat, dar cel puţin nu-s prefăcut!

Mi-a înfipt un deget în piept. Mi s-a pus un gol în stomac şi m-a cuprins spaima.

— Ce naiba vrei să spui?!

— Nu eşti francez. Am avut un coleg de cameră francez la Oxford. Nu vorbea deloc ca tine. Eşti un mic mincinos, Tanit! a strigat, dându-se pe spate şi aruncându-şi braţele în aer. Poate că eşti spion! Ar trebui să te denunţ la Ministerul de Război!

M-am ţinut tare.

— Şi ce anume crezi că spionez la High Weald? Cartofii?

— Tatăl meu eszte un om foarte important. Poate vrei să jtii ce face la baza aeriană? Hmmm...? a bâiguit el îndreptându-şi degetul arătător spre faţa mea. Un singur telefon ar fi suficient ca să vină poliţia! Nu ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Tanit? Da, să vină poliţia şi să sape, să-ţi pună tot felu' de întrebări incomode! Poate că te-nchid. Dar nu te frământa prea tare! O să am mare grijă de soţia ta..., a murmurat, aruncându-i lui Elle un zâmbet libidinos.

L-am apucat de guler, l-am dărâmat din picioare şi l-am târât spre uşă, iar el s-a pornit din nou pe zbierat:

— Hei! Dă-mi drumu'! Eşti doar un servitor bun de nimic!

I-am trântit uşa în nas şi apoi m-am întors la Elle.

— Eşti bine?

— Da... Citeam. El a dat buzna şi... Nu ştiam dacă o să vii..., a povestit ea, plângând.

— O să te protejez mereu, Elle! am asigurat-o, strângând-o la piept. Ştiu că Teddy merge des la cârciumă, dar nu l-am mai văzut niciodată atât de beat. Omul era complet scăpat de sub control! am spus, iar Elle a început să tremure. Vino şi stai jos, iubirea mea! O să-ţi fac un ceai îndulcit cu mult zahăr.

Am aşezat-o pe canapea şi m-am dus în bucătăria noastră plăcută. Am umplut micul ceainic de cupru şi l-am aşezat pe plită. În timp ce mă uitam prin căsuţa aceea perfectă, mi s-a strâns inima. Mi-am dat seama că n-aveam de ales.

— Cred că ştiu de ce Teddy era atât de beat, a spus Elle, trăgându-şi nasul. Se pare că Lady Vaughan l-a pus mai devreme să vorbească despre Tessie Smith. Asta bârfeau fetele.

Am suspinat.

— Da, asta ar explica totul, am spus eu aşezându-mă lângă ea, pe canapea. Trebuie ca mâine, la prima oră, să-i dăm preaviz Florei.

Elle şi-a plecat capul.

— Nu...

Am cuprins-o cu braţul.

— Ştiu, iubirea mea! Dar n-avem ce face. Nu mai suntem în siguranţă aici. Teddy n-are ce căuta în preajma ta şi nu pot risca să sune la Ministerul de Război. N-avem de ales, am spus eu pe un ton solemn.

Elle şi-a aţintit privirea la mine.

— Chiar crezi că ar face-o?

Amărât, am ridicat din umeri.

— Cine ştie? Ştiu, era beat. Însă nu cred că merită riscul.

— Dar, Bo, suntem atât de fericiţi aici! a spus Elle cu jale. Nu ştiu dacă pot să fac faţă unei noi dezrădăcinări. E prea mult!

M-am ridicat şi m-am dus la ceainicul care şuiera.

— Aş fi vrut să putem rămâne aici pentru totdeauna. Dar, dacă vrem să rămânem împreună, trebuie să ne mutăm, Elle.

Am turnat apa clocotită într-o ceaşcă şi am infuzat frunzele de ceai cu ajutorul strecurătorii.

— Bo, tu mai poţi s-o iei de la capăt? Să arunci la gunoi tot ce am construit aici?

I-am întins ceaiul cald şi m-am aşezat.

— Elle, pe vremea când eram mic, credeam că un cămin însemna adăpost, siguranţă şi mâncare pe masă, am spus eu, luând-o de mână. Tu mi-ai arătat că „acasă" nu e un loc fizic, ci un sentiment pe care ni-l dau cei pe care îi iubim. Atât timp cât mă aflu în preajma ta, *sunt* acasă!

Ne-am ţinut de mână o vreme, gândindu-ne la pierderea pe care, încă o dată, eram forţaţi s-o suferim. În cele din urmă, Elle a întrebat:

— Unde mergem de data asta?

Mi-am luat capul în mâini. Epuizasem adrenalina provocată de atacul lui Teddy şi m-am trezit complet stors de putere.

— Ce zici de Londra? am întrebat. Acolo nu duc lipsă de oferte de muncă.

— Ce, într-o fabrică de muniţii?

Am clătinat din cap.

— Nu, dragostea mea! Archie spune că operaţiunea de eliberare a Franţei poate începe în orice clipă. Mi-a vorbit despre o debarcare de proporţii pe o plajă din Normandia. Cred că Londra o să fie în siguranţă.

Elle a sorbit din ceai şi a căpătat, în sfârşit, puţină culoare în obraji.

— Totuşi, ştii ce înseamnă pentru noi sfârşitul războiului, a spus ea. Poate că eu o să fiu la adăpost de persecuţie, dar Kreeg Eszu o să fie liber să călătorească oriunde doreşte. Dacă află unde suntem...

— Ştiu, am întrerupt-o eu. Iată un motiv în plus ca să ne mutăm din nou!

A doua zi, am aşteptat-o pe Flora Vaughan în impresionanta bucătărie de la High Weald, în timp ce Elle făcea bagajele în căsuţă. Grandoarea casei nu făcea decât să-mi sporească durerea provocată de iminenta noastră plecare.

S-a ivit şi Flora, care radia de-a dreptul, părând bucuroasă de prezenţa mea. Totuşi, mi-a vorbit pe un ton îngrijorat:

— Bună dimineaţa, domnule Tanit! Te văd rareori aici, la bucătărie. Oare doamna Tanit nu se simte bine?

— O, ba da, e bine! Mulţumesc de întrebare, Lady Vaughan!

Ea şi-a dat ochii peste cap, jucăuş.

— Nu ştiu de câte ori să-ţi cer să-mi spui pe nume, domnule T!

— Mulţumesc, Lady Vaughan, i-am răspuns eu intenţionat, ceea ce a întristat-o. Am venit să vă dau neplăcuta veste că eu şi doamna Tanit am decis să părăsim numaidecât High Weald. Plecăm înainte să se înnopteze.

Flora a părut nedumerită.

— Te rog, domnule Tanit, nu înţeleg! Pot să te întreb din ce motiv vreţi să faceţi asta?

Am şovăit. Merita să-i povestesc Florei despre comportamentul lui Teddy, dar mă temeam că, după situaţia

cu Tessie, probabil că nu mai putea suporta prea multe. Aşa că am răspuns:

— Nu mă leg de motiv, Lady Vaughan. Dar, zău, din adâncul inimii noastre, vrem să vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi. N-aş exagera dacă aş spune că la High Weald am petrecut unii dintre cei mai fericiţi ani din viaţa noastră.

Flora s-a mulţumit să clatine din cap.

— Nu-ţi accept demisia fără un motiv, domnule Tanit! Cred că mi se cuvine cel puţin asta.

În sinea mea, eram de acord.

— E mai bine aşa, doamnă! am încercat eu din nou să evit subiectul, iar apoi am făcut o pauză, după care am spus: Doamna Tanit nu se mai simte bine la High Weald.

Flora a închis ochii încet şi a tras aer adânc în piept.

— Teddy...

— După cum am mai spus, Lady Vaughan, nu vreau să mă leg de motiv.

Flora şi-a masat tâmplele.

— Îmi pare sincer rău, domnule Tanit! Fiul meu a scăpat de sub control, a spus ea privind, pe fereastra bucătăriei, la grădina de legume la care munciserăm foarte mult împreună. O să-mi lipsească discuţiile noastre despre o lume mai bună, a adăugat, întorcându-se cu faţa la mine. Ca să nu mai vorbim de priceperea dumitale la horticultură!

— De la dumneavoastră am învăţat, Lady... Flora.

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Nu mă aştept ca Eleanor să vină aici, dar te rog să-i mulţumeşti din partea mea şi să-i spui că şi ei o să i se simtă foarte mult lipsa, a spus ea continuând să zâmbească, pierdută în gânduri. Nici nu mai ştiu cum era High Weald fără voi.

— Sunteţi amabilă! i-am răspuns eu din toată inima.

— Unde vă duceţi? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Avem de gând să mergem la Londra. E cea mai bună şansă să găsim de lucru.

— Staţi bine cu banii? Vreau să mă asigur că n-aveţi probleme, având în vedere faptul că josnicul meu fiu e pricina din care nu vă găsiţi locul aici.

— N-am spus că fiul dumneavoastră...

— Nici nu-i nevoie, domnule Tanit! a exclamat ea şi, dintr-odată, ochii i s-au luminat. Mă aşteptţi o clipă? Vreau să-ţi dau ceva!

Înainte să răspund, ieşise deja pe uşă şi alerga pe scara principală. S-a întors ţinând în mână o cutiuţă albastră.

— Iată un cadou pe care vreau să vi-l fac. Departe de mine gândul de a fi grosolană, dar trebuie să-ţi spun că obiectul ăsta e foarte valoros. Dacă l-aţi vinde, aţi face rost de toţi banii de care aveţi nevoie pentru un nou început.

Am fost şocat.

— O, Flora, n-aş putea niciodată...

— Nici măcar n-ai văzut ce e înăuntru! a exclamat ea deschizând încetişor cutiuţa, în care se afla o mică panteră de onix. Poate că nu pare cine ştie ce, dar pantera asta e făcută de o companie numită Fabergé, care e incredibil de prestigioasă.

Nici nu ştia cât de bine cunoşteam Casa Fabergé. Tata îmi povestise adesea despre piesele lor rafinate.

— Vă rog, Lady Flora, ştiu care e valoarea unui astfel de obiect şi nu se pune problema să-l iau eu! Mulţumesc, dar refuz!

Flora s-a încăpăţânat.

— Domnule Tanit, omul care mi-a dat pantera asta – tatăl meu – nu mai e pe acest pământ. Cred că un motiv pentru care mi-a lăsat-o a fost ca să-mi fie bine la nevoie! a spus ea cu patos, iar ochii i s-au umezit. De la moartea tatălui meu, Archie a reapărut în viaţa mea, iar acum trăiesc aici, la High Weald, în confort şi fericire. N-am nevoie de obiectul pe care-l ţin într-un sertar şi la care nu mă uit niciodată. Cred cu tărie că tatăl meu ar fi vrut fie al tău, a conchis ea, strecurându-mi cutiuţa în palmă. De la un om bun la altul!

— Flora, asta e moştenire de familie!

Ea a zâmbit şiret.

— Ei, bine, *e* moştenire de familie... dar probabil că nu în cel mai convenţional mod, domnule Tanit! Te asigur că sunt foarte fericită să mă despart de ea şi te rog s-o păstrezi măcar ca amintire a timpului petrecut aici, la High Weald.

Era limpede că dorea să iau pantera.

— Foarte bine. O s-o păstrez. Mulţumesc pentru tot!

Pe neaşteptate, m-a luat în braţe şi am strâns-o şi eu la piept.

— *Eu* îţi mulţumesc, domnule Tanit! a exclamat ea în timp ce dădeam să plec. Tu şi doamna Tanit insistaţi să părăsiţi High Weald în seara asta?

— Da! am răspuns eu, fiindcă nu-mi surâdea ideea de a-l revedea pe Teddy. Trebuie să fie în seara asta!

— Ce o să faceţi în privinţa cazării? Londra e un oraş scump.

Am expirat prelung.

— Nu prea ştiu, dar găsim noi ceva, am asigurat-o.

Flora s-a gândit o clipă.

— Poate că nu-i nevoie. Ţi-am pomenit de prietena mea, Beatrix Potter, nu-i aşa, domnule T?

— Bineînţeles, am răspuns eu.

Îmi plăcuse să aud poveşti despre acea autoare de cărţi pentru copii şi îmi aminteam cât de devastată fusese Flora în perioada Crăciunului trecut, la aflarea veştii că prietena ei murise.

— Ţi-am spus că mi-a lăsat moştenire librăria ei?

Am stat să mă gândesc.

— Nu, cred că nu.

— E într-un cartier minunat, Kensington! a spus Flora cu entuziasm. Intenţionez să le-o dau lui Louise şi lui Rupert ca dar de nuntă, însă până atunci e a mea şi pot face orice vreau cu ea. Spun asta pentru că deasupra librăriei există un mic apartament. Vă rog să-l folosiţi deocamdată, până când vă stabiliţi definitiv undeva.

Nu mai aveam cuvinte.

— Flora, eşti sigură?

Ea a zâmbit larg, iar apoi a deschis un sertar şi a scos un creion şi hârtie.

— Absolut. Imediat scriu adresa. Nu cred că apartamentul e într-o stare foarte bună, dar sper că e locuibil. Iată şi adresa:

Arthur Morston Books
Kensington Church 190
Londra W8 4DS

— Flora.... mulţumesc, am spus, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

— Măcar atât pot să fac, domnule T. Îţi aduc cheile de îndată!

Am ieşit din bucătărie şi am mers pe alee, spre căsuţa noastră. La jumătatea drumului, m-am întors ca să mă uit înapoi, la casa principală. Chiar dacă o parte din zidărie era căzută, iar câteva ferestre aveau cercevele putrezite, casa încă arăta splendid. *Dăinuise* atâţia ani, trecuse prin

transformări, prin războaie şi prin succedarea generaţiilor de Vaughani. Cu toate astea, încă stătea în picioare, neclintită şi cu un aspect impresionant.

Am întors capul şi am plecat spre un alt viitor.

CAPITOLUL 32

Împreună cu Elle, am ajuns la Arthur Morston Books, pe strada Kensington Church, cu cele două valize ale noastre. Am descuiat şi, în momentul în care am deschis uşa, a sunat un clopoţel. Am căutat întrerupătorul, l-am găsit, am aprins lumina şi am fost întâmpinaţi de o privelişte magnifică. Rafturi imense de stejar de-a lungul pereţilor, burduşite cu volume de toate genurile. Ca să nu mai vorbim de cele câteva mese încărcate cu vrafuri de cărţi neorganizate, aşezate haotic, ca şi cum cineva ar fi căutat un anumit pasaj printre miile de pagini.

— Uluitor! a spus Elle.

Ne-am plimbat prin librărie, inhalând mirosul slab de vanilie care părea să se răspândească în chip misterios dinspre volumele vechi. Până la urmă, în spatele casei de marcat, am găsit o uşă care ducea la un apartament destul de dărăpănat. În contrast cu măreţia anticariatului de jos, aici tapetul verde era desprins, iar covorul, îngrozitor de destrămat. Cu toate astea, deocamdată ne ajungea. După ce am desfăcut bagajele, ne-am întors la parter şi, ca nişte copii care ar fi dat iama într-un magazin de dulciuri, am cercetat, flămânzi, operele de pe rafturile librăriei Arthur Morston.

Cărţile ne ajutau să nu ne mai gândim la viaţa idilică pe care fuseserăm obligaţi s-o lăsăm în urmă.

— Avem ce face câţiva ani, Elle! am spus eu râzând.

— Ştiu. Mi se pare magic să locuieşti deasupra unei librării.

M-am dus la ea.

— Ştii, cred că Londra o să ne prindă bine. O să putem merge din nou la concerte, la teatru, o să ne plimbăm pe

malul Tamisei aşa cum făceam pe malul Senei, la Paris, pe vremea când eram copii.

Elle pus la loc volumul de poezii pe care-l răsfoia şi a oftat.

— Ai dreptate. O să încerc să văd partea bună a lucrurilor, dar..., a murmurat ea, ezitând, ... n-aş fi zis că mai plecăm vreodată de la High Weald. Am crezut că, în sfârşit, aveam să ne căsătorim, să facem copii... iar acum mă întreb dacă mai e posibil aşa ceva.

I-am dat un sărut blând pe frunte.

— Înţeleg. Crede-mă, nu-mi doresc nimic altceva. Într-o bună zi o să fim în siguranţă şi atunci o să ne căsătorim.

Elle şi-a tras nasul.

— Ştiu că e doar o bucată de hârtie.

— Dar una importantă, am spus eu, mângâindu-i părul. Iar după ce se termină povestea asta, îţi promit că o să avem o mie de copii!

— O mie?! a chicotit ea.

— O, cel puţin, am răspuns eu. O să avem nevoie de ceva care să ne ţină ocupaţi după ce ne stabilim definitiv undeva.

— Ce-ar fi să începem cu unul, ca să vedem cum ne descurcăm?

— Cum vrei tu, Elle! Dar dacă tot e s-o facem, spune-mi, îţi doreşti băiat sau fată?

Ea s-a gândit preţ de o clipă.

— Atât timp cât copilul e cincizeci la sută din tine, o să-l iubesc necondiţionat.

Şi-a sprijinit capul de umărul meu.

Ne-am petrecut următoarele câteva zile sortând şi clasificând miile de cărţi care umpleau magazinul. Am avut mintea ocupată şi, încă o dată, ne-am creat un program de rutină.

— Mă întreb dacă Flora ne-ar îngădui să vindem o parte dintre cărţi în beneficiul ei. N-are rost ca toate minunile astea să adune praf pe rafturi, a spus Elle. Banii pe care îi luăm se pot duce direct la High Weald, a adăugat ea, părând brusc entuziasmată. Am putea chiar să comandăm cărţi noi, dacă ne-ar lăsa... înainte să vină Louise şi Rupert, bineînţeles!

M-am gândit un pic, iar apoi am răspuns:

— Merită să ne interesăm.

I-am scris Florei, dar n-am primit nici un răspuns mai bine de zece zile. Până să ajungă prima scrisoare, Arthur Morston Books era în stare impecabilă şi gata de afaceri. Din păcate, conţinutul trist al scrisorii explica motivul întârzierii.

Dragă domnule şi doamnă Tanit,

Cu regret, trebuie să vă anunţ că, în cursul celei de-a doua nopţi de după plecarea voastră, soţul meu a murit la RAF Ashford, alături de alte paisprezece persoane, în momentul în care o bombă a lovit cortul în care dormea. Ca atare, Teddy a moştenit imediat High Weald şi toate bunurile deţinute de tatăl lui, aşa cum impune dreptul său din naştere.

Vă rog să fiţi siguri că Arthur Morston Books rămâne proprietatea mea, iar Teddy nu poate să mi-o ia. Intenţionez în continuare să le-o dau fiicei mele şi soţului ei după nunta din vară, dar, între timp, sunt mai mult decât fericită să vă îngădui să vindeţi cărţile şi să reaprovizionaţi librăria. Dacă izbutiţi, poate că Rupert şi Louise ar fi înclinaţi să vă păstreze ca manageri... deşi, desigur, asta trebuie să fie strict decizia lor.

Din păcate, n-o să mai pot fi contactată prin High Weald, fiindcă Teddy intenţionează să-şi ia o soţie şi, ca atare, o să mă mut la Dower House. Vă trimit detalii exacte după ce le

aflu. Sunteţi amabili că doriţi să trimiteţi profiturile la High Weald, dar v-aş ruga să păstraţi orice surplus de fonduri.

Toate cele bune,

Flora V.

— Şi-a dat propria mamă afară din casă! Cum îndrăzneşte! s-a înfuriat Elle.

Vestea ne-a zguduit pe amândoi.

— Biata Flora! Iubirea vieţii ei piere, iar netrebnicul de fiu-său primeşte totul. Ce nedreptate îngrozitoare!

— Crezi că e vina noastră, Bo? a întrebat Elle. Oare suntem blestemaţi? Se pare că peste tot pe unde mergem, lăsăm o dâră de disperare umană.

Am petrecut acea seară împărtăşind poveşti despre Archie Vaughan şi despre toate modurile în care el ne influenţase vieţile în bine.

În trei zile, am deschis librăria. Am descoperit curând că era o afacere incredibil de rodnică, localnicii fiind disperaţi, în urma sumbrei perioade a Blitzului din Londra, să citească poveşti şi alte scrieri încărcate de escapism.

CAPITOLUL 33

După un an rodnic pentru mine şi Elle în domeniul comerţului cu cărţi, BBC a anunţat victoria în Europa, eveniment petrecut în data de 8 mai 1945, iar ţara a sărbătorit acceptarea oficială a capitulării necondiţionate a Germaniei. Războiul de pe continent se încheiase. Eu şi Elle am dansat în stradă, alături de toţi britanicii. Apoi, la începutul lunii iunie, un plic de velur crem ne-a fost lăsat în cutia poştală a librăriei. Plicul îi era adresat domnului Tanit. M-am dus în micul meu birou din spatele magazinului şi l-am deschis.

Stimate domnule Tanit,

Sper din tot sufletul ca această scrisoare să ajungă la persoana căreia îi e destinată.

Mă numesc Eric Kohler şi sunt avocat la o firmă din Geneva, Elveţia. E trista mea datorie să vă informez că bunica dumneavoastră, Agatha Tanit, a murit cu ceva vreme în urmă, în 1929, la vârsta de nouăzeci şi unu de ani. Mă aflu în situaţia destul de dificilă de a nu şti dacă sunteţi în contact cu familia dumneavoastră, aşa că, dacă ceea ce vă scriu vă şochează, îmi cer scuze.

Moştenitorul averii Agathei – tatăl dumneavoastră, Lapetus Tanit – a decedat şi el, din păcate. A fost găsit în Osetia de Sud, Georgia, în iarna anului 1923. S-a stabilit că a decedat în urma expunerii la intemperii.

Trupul său a fost recunoscut de soldaţii care l-au descoperit, având în vedere funcţia pe care a deţinut-o pe lângă familia regală rusă, şi, în cele din urmă, vestea a ajuns în Europa, la bunica dumneavoastră.

Atunci când Agatha a aflat de moartea fiului, s-a străduit să vă găsească pe dumneavoastră, singurul ei nepot, cheltuindu-şi o mare parte din bani şi din timp în această căutare. A izbutit să afle că eraţi în Siberia, dar până la sosirea celor pe care ea îi trimisese să vă caute, nu mai eraţi de găsit.

De mai bine de zece ani, străbat continentul în căutarea numelui de Tanit şi a unui bărbat care ar avea aproximativ vârsta dumneavoastră. De fapt, trebuie să mărturisesc că am scris versiuni ale acestei scrisori de mai multe ori, dar n-am avut succes în privinţa destinatarilor anteriori. Recent, în timpul cercetărilor mele lunare întreprinse în numele bunicii dumneavoastră, v-am văzut numele, înregistrat ca manager al unei librării din Londra.

Domnule Tanit, sper din tot sufletul că sunteţi într-adevăr nepotul Agathei şi beneficiarul averii sale. Totuşi, ca să mă asigur de asta, trebuie să vă rog să vă deplasaţi la Geneva ca să ne întâlnim personal, astfel încât să pot să vă pun câteva întrebări care să hotărască rezultatul. Costurile călătoriei o să fie, desigur, acoperite, aşa că, dacă sunteţi amabil să-mi scrieţi cu privire la disponibilitatea dumneavoastră, o să fiu încântat să vă pregătesc călătoria.

Cu stimă,

E. Kohler

Am aşezat scrisoarea pe birou şi, din senin, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Era ca şi cum, cumva, tata îmi întindea mâna din pagină.

— Ce s-a întâmplat, Bo?! a întrebat Elle văzându-mi suferinţa, aşa că i-am dat scrisoarea,pe care a citit-o de îndată. O, Bo... nici eu nu mai am cuvinte! Nu-mi pot imagina

cum trebuie să te simţi, a murmurat ea strângându-mă în braţe cu putere. Îmi pare atât de rău pentru tatăl tău!

Am clătinat din cap.

— Mă port prosteşte. Bineînţeles că ştiam, Elle! Dar faptul că am văzut vestea scrisă pe hârtie a scos totul la suprafaţă, am spus eu, iar apoi am suspinat adânc. După atâţia ani de întrebări, acum ştiu că tata a ajuns doar până în Georgia.

Elle m-a mângâiat uşor pe spate.

— Asta face ca reuşita ta de a ajunge la Paris să fie cu atât mai remarcabilă! Dar cum rămâne cu bunica ta, Agatha... ştiai despre ea?

Am clătinat din cap.

— Nu. În acea zi îngrozitoare din 1923, când m-a părăsit tata, el mi-a spus că se ducea să caute ajutor în Elveţia.

M-am ridicat de pe scaun, am traversat până la intrare şi am întors semnul atârnat pe uşă, după care am adăugat:

— N-am ştiut niciodată unde anume intenţiona să găsească ajutor. Acum e limpede că încerca să ajungă la mama lui.

Mi-am tras nasul. Elle s-a încruntat.

— E ceva ce nu înţeleg. Dacă Lapetus avea o mamă atât de bogată, cum de a ajuns să se lupte ca să supravieţuiască în Siberia?

Am ridicat din umeri.

— Ţi-am spus cine era. După cum ai citit în scrisoare, era văzut adesea în preajma celor în dinastia Romanov. După revoluţie, a fost necesar să se ascundă, ca să ne protejeze.

Elle s-a aşezat pe unul dintre fotoliile cu spătar în formă de evantai, pe care le instalaserăm în librărie pentru clienţi.

— Nu-mi vine să cred că te-a găsit avocatul ăsta!

Eram perfect de acord cu ea.

— Probabil că Flora a trimis cine ştie cui nişte documente oficiale cu numele noastre, am spus eu în timp ce-mi masam bărbia, încercând să fac legătura între evenimentele care duseseră la descoperirea mea. Ironia sorţii a făcut ca eu să-i spun cândva lui Archie Vaughan numele meu real. Deşi mă îngrijorează faptul că domnul Kohler ne-a găsit atât de uşor! După cum ai zis şi tu, războiul s-a terminat şi, ca atare, Kreeg e liber să umble pe unde vrea el.

— Dacă mai trăieşte, mi-a amintit Elle. Foarte mulţi n-au supravieţuit.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că am norocul ăsta!

Elle mi-a zâmbit înţelegător.

— Vrei să te întâlneşti cu domnul Kohler? m-a întrebat ea.

— Da, am răspuns eu, plin de cu încredere. În copilărie, atunci când am pornit prin troiene, Elveţia era destinaţia mea. În sfârşit, a venit vremea să închei călătoria asta!

— Când vrei să pleci?

— De îndată ce poate domnul Kohler, am răspuns eu în timp ce privirea îmi rătăcea peste rafturile de cărţi din librărie. N-am idee câţi bani presupune averea Agathei, dar imaginează-ţi ce am putea face cu o sumă semnificativă! Banii ne-ar putea cumpăra, în sfârşit, siguranţă, am spus, îngăduindu-mi să visez preţ de o clipă. Am putea deveni proprietarii unei căsuţe dintr-o pustietate. Elle, cu suficienţi bani şi cu puţină minte...

— Ne-am putea feri de Kreeg toată viaţa.

După ce m-am interesat, am descoperit că firma de avocatură Kohler & Schweikart era pe deplin legală şi, o săptămână mai târziu, m-am îmbarcat pe feribotul spre

Franţa. După trei zile de mers cu diverse trenuri, am ajuns să mă întâlnesc cu Eric Kohler în clădirea lui grandioasă de pe Rue de Rhône din Geneva. Recepţia impunătoare se mândrea, dintre toate ornamentele, cu o fântână arteziană în miniatură, al cărei clipocit elegant l-am ascultat vreme de douăzeci de minute, în timp ce îl aşteptam pe avocat. În cele din urmă, s-a deschis o uşă mare din lemn de nuc şi a apărut un bărbat îmbrăcat impecabil, al cărui păr blond era pieptănat fără cusur.

— Sunteţi domnul Robert Tanit? a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap şi apoi ne-am strâns mâinile. Eu sunt Eric Kohler. Vă rog să mă urmaţi!

Avocatul m-a condus într-o încăpere care avea un tavan impresionant de înalt. Biroul era aşezat în faţa unor uriaşe ferestre în stil neoclasic, care ofereau o privelişte panoramică asupra uluitorului şi tihnitului lac Geneva.

— Luaţi loc! m-a poftit el, arătându-mi scaunul tapisat cu piele verde, aflat de cealaltă parte a biroului.

— Mulţumesc.

Eric s-a uitat la mine, presupun că în încercarea de a decide dacă semănam cu Agatha.

— Sper că aţi călătorit bine? a întrebat el.

— Da, mulţumesc. Nu cred că am mai făcut vreodată o călătorie cu trenul care să fi fost atât de plăcută. Chiar aveţi o ţară frumoasă!

Eric a zâmbit.

— Îmi place să cred că da. Mică, dar perfect alcătuită, a remarcat el cu satisfacţie, după care s-a întors şi a arătat spre fereastră. Cu un lac mare! a exclamat, iar amabilitatea lui a avut darul de a mă linişti. Deşi trebuie să mărturisesc, domnule Tanit, că nu înţeleg motivul pentru care o numiţi ţara *mea.* E şi a dumneavoastră, nu-i aşa?

— Ei, bine..., am murmurat, stând pe gânduri preţ de o clipă, ...cred că da, în sensul că e ţara natală a tatălui meu. Dar nu m-am născut aici şi nici n-am vizitat-o vreodată.

Eric a dat din cap, înţelegător.

— V-aţi născut în Rusia, nu-i aşa?

Am ezitat, nedându-mi seama ce anume ştia acel avocat despre mine.

— Da.

— Hmmm..., a mormăit Eric, lăsându-se pe spate în scaunul lui. Avem multe de discutat! Dar, înainte de a continua, trebuie să vă confirm identitatea. Aveţi la dumneavoastră actele de identitate?

Am ezitat.

— Am cartea de identitate britanică şi paşaportul.

— Perfect! s-a bucurat el, bătând din palme.

— Dar, domnule Kohler, trebuie să recunosc că ambele documente au fost procurate de fostul meu angajator, Archie Vaughan. Avea relaţii sus-puse în armata britanică, aşa că a putut, cu generozitate, să obţină documentele astea pentru mine şi partenera mea, am mărturisit eu, iar domnul Kohler a mijit din ochi. Ceea ce încerc să vă spun e că informaţiile, ca, de pildă, locul natal şi vârsta, s-ar putea să nu se potrivească cu propriile dumneavoastră dosare.

Eric şi-a împreunat mâinile şi s-a aplecat peste birou.

— Pot să vă întreb de ce nu deţineţi nici un document original, domnule Tanit?

— Dacă certificatul meu de naştere există, e îngropat sub zăpada siberiană. Am fugit din Rusia pe vremea când eram copil. N-am avut de ales, domnule Kohler. Mi-a fost teamă pentru viaţa mea. Tatăl meu plecase cu mult timp înainte şi am considerat că...

— Trebuia să fugiţi, a completat Eric dând din cap, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet complice, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era la curent cu misiunea pe care şi-o asumase Kreeg Eszu, aceea de a-mi curma viaţa. M-am gândit eu, domnule Tanit! a adăugat el. Bunica dumneavoastră m-a pregătit pentru asta.

Cuprins atât de emoţie, cât şi de curiozitate, am răspuns cu precauţie:

— Îmi pare rău, domnule Kohler, nu sunt sigur că înţeleg.

— Nu există secrete aici, domnule Tanit. Ştiu totul, a spus el, făcându-mă să-mi ţin respiraţia. Înainte de revoluţia din Rusia, tatăl dumneavoastră, Lapetus Tanit, a făcut parte din suita casei imperiale a ţarului Nicolae al II-lea. Corect? a întrebat el, iar eu am dat încet din cap în semn de confirmare. A predat limbi clasice şi muzică ţareviciului şi surorilor lui. Drept urmare, era bine cunoscut de bolşevici, la fel ca toţi cei asociaţi cu familia regală. În urma Revoluţiei din Octombrie, în urma căreia ţarul a fost răsturnat de la putere şi ucis, tatăl dumneavoastră s-a temut pentru viaţa lui şi a fugit. Apoi, fiindcă nu s-a mai întors să vă ia cu el, l-aţi urmat, temându-vă şi dumneavoastră, a povestit Eric pe un ton puţin cam îngâmfat. Sunt pe aproape?

Nimic din ceea ce spusese nu era fals. Pur şi simplu, omisese un detaliu esenţial: pe acela despre Kreeg şi diamant. În spiritul spuselor lui, am recunoscut:

— Da, domnule Kohler, aveţi dreptate în tot ceea ce aţi afirmat.

El s-a ridicat de pe scaun şi a început să se plimbe lent prin faţa ferestrei, precum detectivul Poirot explicând un caz.

— Din motivele pe care le-am pomenit, aţi fugit toată viaţa, temându-vă cu disperare că un membru al Armatei

Roşii ar fi putut apărea în orice moment, încercând să vă omoare pentru că făcuserăţi parte din suita casei imperiale, a spus avocatul privindu-mă ţintă, cu sprâncenele ridicate. De teamă, aţi rătăcit prin Europa, schimbându-vă ocupaţiile şi, îndrăznesc să spun, şi numele.

Explicaţia lui nu era deloc departe de adevăr.

— Sunteţi foarte perspicace, domnule Kohler! am spus.

— Am avut mult timp la dispoziţie ca să pun povestea cap la cap, m-a informat Eric, aşezându-se apoi pe scaun şi vârându-şi mâna într-un sertar. Iar acum, după ce am scos totul la iveală, vreau să încep prin a vă cere să-mi confirmaţi numele dumneavoastră de botez, fiindcă ştim amândoi că nu e „Robert”, a spus el, dar eu am rămas tăcut. Presupun că vi-l amintiţi? a întrebat, oarecum compătimitor.

— Da, am bâiguit, doar că... parcă asta a fost într-o altă viaţă.

— Înţeleg. Ei, bine, doresc să vă asigur de un singur lucru, domnule Tanit, şi anume că sunteţi la adăpost de persecuţia sovietică. Urmărirea regaliştilor s-a încheiat acum mai bine de un deceniu, iar fiul unui profesor nu i-ar interesa deloc pe sovietici. Nu sunteţi în pericol, credeţi-mă!

— E... o uşurare să ştiu asta. Mulţumesc, domnule Kohler! am răspuns.

— Prin urmare, nu mai e nevoie să fugiţi şi să vă schimbaţi numele. Sunteţi cetăţean elveţian prin naştere şi, dacă alegeţi să vă stabiliţi aici, sunteţi binevenit. Iar acum îmi spuneţi, vă rog, prenumele dumneavoastră?

— Atlas, am murmurat eu.

— Un început bun! a exclamat Eric, vesel.

De-a lungul anilor, făcusem tot posibilul să evit folosirea prenumelui meu, care avea un mare grad de unicitate. Cititorul atent îşi poate aminti, desigur, de reticenţa mea de

a-l folosi chiar şi în jurnalul de faţă. Dar Kreeg mă găsise oricum.

— După cum v-am mai spus, domnule Tanit, a continuat Eric, bunica dumneavoastră m-a pregătit bine. Mi-a spus că, după ce studiile lui muzicale l-au dus în Rusia, fiul ei a fost angajat de ţar. Ei trebuie să-i mulţumiţi pentru toate astea, nu mie!

— Mi-aş dori să pot! a fost răspunsul meu sincer. Aţi spus că sunt cetăţean elveţian şi că aş fi binevenit să rămân aici. Dar n-am nici paşaport, nici certificat de naştere. Cum să obţin cetăţenia?

Eric a dat din mână.

— Dacă pot dovedi că sunteţi nepotul Agathei Tanit, ceea ce intenţionez să fac de îndată, atunci procedura de obţinere a cetăţeniei e relativ simplă, a explicat Eric în timp ce-şi potrivea cravata. Cu sprijinul firmei mele, care e foarte bine cotată, documentele ar putea fi emise cu uşurinţă. Deşi, desigur, asta ar dura ceva timp.

Mă ameţea ideea unei cetăţenii complet autentice.

— O, Doamne!

Eric şi-a vârât mâna într-un alt sertar al biroului şi a scos un dosar.

— Ceilalţi domni Tanit care au şezut pe acel scaun au fost cu toţii în măsură să furnizeze o formă de identificare, dar asta e partea de discuţie în cursul căreia încep să se poticnească. Ştiind că s-ar putea să nu aveţi o dovadă formală a obârşiei dumneavoastră, Agatha a conceput o serie de întrebări la care considera că numai adevăratul ei nepot putea să ştie răspunsul.

— Ce interesant! am spus, uşor neliniştit de ceea ce avea să urmeze. Ce se întâmplă dacă nu sunt în stare să răspund?

Eric a ridicat din umeri.

— În cazul ăsta, domnule Tanit, mă tem că o să trebuiască să ne despărţim, conform dorinţei Agathei.

Am înghiţit în sec.

— Înţeleg.

— Sunt doar trei întrebări, domnule Tanit. Pot să încep?

M-am mutat pe marginea scaunului.

— Vă rog, am răspuns eu, gâtuit de emoţie.

— Foarte bine! a spus Eric, dregându-şi glasul. Prima întrebare este: ce entitate cerească formează Pleiadele împreună cu roiul stelar deschis care poartă numele de Hiade?

Am răspuns fără ezitare:

— Poarta de Aur a eclipticei.

Un zâmbet larg a apărut pe faţa lui Eric.

— Corect! Ce interesant, domnule Tanit! Până acum n-am mai ajuns niciodată la întrebarea a doua, a spus el, aplecându-se. Pot să vă întreb de ce ştiţi răspunsul?

— Tatăl meu era fascinat de astronomie. El m-a învăţat tot ceea ce ştiu despre cerul nopţii.

Eric a chicotit.

— La fel cum mama lui l-a învăţat tot ceea ce ştia ea. Oricum, a doua întrebare e: cine a făurit vioara lui Lapetus Tanit?

— Giuseppe Guarneri del Gesù, domnule Kohler.

Avocatul a zâmbit cu toată gura.

— Foarte bine, domnule Tanit! Vioara a fost un cadou de la Agatha, pe care ea i l-a dat înainte ca el să plece în Rusia. Ştiaţi asta? a întrebat, iar eu am clătinat din cap în semn de negare. Ei, bine, totuşi aveţi dreptate! Deci, trecem la a treia şi ultima întrebare... Puteţi să-mi spuneţi *de ce* Lapetus Tanit a avut o vioară Guarneri?

M-am încruntat şi am clătinat din cap.

— O, Doamne, domnule Kohler, mă tem că am dat greş! Tata zicea că prefera rezonanţa mai profundă a viorilor lui Guarneri.

— Hmmm..., a răspuns domnul Kohler, neştiind dacă să accepte sau nu răspunsul meu. Lapetus a preferat viorile lui Guarneri şi nu pe cele ale lui...

Am pufnit, enervat.

— Păi, nu pe cele ale lui Stradivarius! Tata spunea mereu că lui Stradivarius nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas.

În ciuda faptului că picasem aproape sigur testul de identitate conceput de bunica mea, amintirea aceea mi-a adus un zâmbet pe buze. Domnul Kohler m-a fixat cu privirea, iar apoi a întors coala pe care o ţinea în mână şi a arătat cu degetul spre o anumită propoziţie. Cu o caligrafie frumoasă, cu înfloriturі, scria: *Lui Stradivarius nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas.*

Observând că rămăsesem cu gura căscată, Eric a spus:

— Se pare că întrebările bunicii au fost alese pe sprânceană! Şi iată-mă pe mine, cu peste cincisprezece ani în urmă, sfătuind-o cu disperare să adopte altă strategie, dar ea mi-a spus: „Nu, domnule Kohler, e de neconceput ca fiul meu să nu fi pomenit frecvent de faptul că lui Stradivarius nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas. Numai despre asta vorbea!”

— Dar... Agatha nici măcar nu m-a cunoscut, am spus, continuând să fiu complet nedumerit.

— Nu. Dar era o femeie excepţional de inteligentă, care îşi cunoştea fiul mai bine decât oricine altcineva de pe planetă.

— Îmi pare foarte rău că n-am cunoscut-o!

— Într-adevăr. Oricum, felicitări, domnule Tanit! Mă bucur să vă cunosc în mod oficial, Atlas! a spus el, după care ne-am strâns din nou mâinile. Aşadar, permiteţi-mi să vă

povestesc despre istoria familiei dumneavoastră. Ce ştiţi deja?

— Foarte puţin, am răspuns eu cu sinceritate. Părinţii mei au făcut parte din suita casei imperiale ruse. Mama a murit în timpul naşterii mele, dar tata mi-a povestit totul despre ea. Ştiam, totodată, că tata avea origini elveţiene, dar în afară de asta... nu cunosc prea multe amănunte.

— În cazul ăsta, am plăcerea să vă informez că aveţi descendenţă aristocratică. Familia Tanit îşi are rădăcinile în Sfântul Imperiu Roman. Aţi auzit de Casa de Habsburg? a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap. Această casă domnitoare, care a ajuns să fie una dintre cele mai proeminente dinastii din istoria Europei, îşi are originea în nordul Elveţiei. Din acea familie au provenit regi ai Spaniei, Croaţiei, Ungariei... şi aş putea continua cu enumerarea.

Am făcut ochii mari.

— Domnule Kohler... vreţi să spuneţi că sunt un Habsburg?

Avocatul a râs.

— Nu, nu sunteţi, a răspuns el, iar eu am simţit cum roşeam. Totuşi, există relatări istorice despre numele de Tanit, asociat cu dinastia încă din 1198. Se pare că înaintaşii dumneavoastră îi povăţuiau pe Habsburgi cu privire la poziţia astrelor şi a perioadelor în care ele îi avantajau pe aceştia din urmă. Aşadar, ei aveau mare încredere în familia dumneavoastră şi, din motivul ăsta, i-au răsplătit cu nobleţe... şi cu mulţi bani. Iar dumneavoastră, Atlas, sunteţi ultimul din neam. Ultimul Tanit. Am să vă dau o avere de..., a spus avocatul, răsfoindu-şi hârtiile, ... aproximativ cinci milioane de franci elveţieni. După ce actele o să fie în regulă, bineînţeles.

Expresia mea trebuie să fi părut comică.

— Cinci... milioane? am şoptit.

Eric a încuviinţat din cap.

— Într-adevăr. Poate că acum înţelegeţi de ce am ţinut să vă contactez. Nu numai că aveţi dreptul la o sumă mare de bani, dar sunteţi şi ultimul membru al unei dinastii culturale elveţiene!

Nu mai aveam cuvinte. Banii ne puteau oferi mie şi lui Elle tot ce visaserăm vreodată. Eram gâtuit de emoţie.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spuneţi nimic, Atlas. O să încep procesul de înregistrare oficială a dumneavoastră ca cetăţean elveţian. Aşa cum am mai spus, acum ne aflăm în perioada postbelică, asta însemnând că aşteptarea ar putea dura mai degrabă ani, decât luni.

— Înţeleg, am răspuns eu, simţind că mi se învârtea capul doar la ideea că eu şi Elle am fi putut să ne stabilim în Elveţia şi să ne întemeiem o familie, drept pentru care abia aşteptam să-i dau vestea. Pot să vă întreb unde o să stau noaptea asta, domnule Kohler? În casa Agathei?

— A, nu, v-am rezervat o cameră la hotel pentru câteva nopţi. Iată adresa! a spus Eric, dându-mi o carte de vizită. Agatha a lăsat moştenire casa ei cea mare din oraş cuplului care a îngrijit-o la bătrâneţe. După ce tatăl dumneavoastră a plecat în Rusia, cei doi au fost cu adevărat singura familie care i-a rămas Agathei. Cu toate astea..., a murmurat el ridicând un deget în semn că îşi amintea ceva, pentru ca apoi să se apuce să răsfoiască încă o dată dosarul de pe birou, ... cu aproximativ un an înainte să moară, Agatha a cumpărat un teren mare în zona lacului Geneva, pe o peninsulă izolată, mai precis.

Eric a găsit, în cele din urmă, documentul pe care îl căutase cu atâta asiduitate şi a conchis:

— Acum vă aparţine. Iată o hartă. Vă rog să vizitaţi proprietatea, dacă doriţi, m-a îmbiat el, iar eu am luat harta. E frumos acolo! a adăugat, întorcându-se ca să arunce o privire pe una dintre ferestrele enorme ale încăperii. Aţi putea merge după-amiază.

— Cred că aşa o să fac, i-am răspuns eu în timp ce mă ridicam, cu genunchii moi. Pot să iau un taxi din faţa clădirii?

Eric a pufnit.

— S-ar putea să fie o problemă. Accesul la peninsulă e posibil doar dacă mergeţi cu barca! Însă puteţi închiria de la docul din apropiere un mijloc de transport acvatic, la un preţ rezonabil. Arătaţi-i şoferului harta, iar el o să ştie unde să vă ducă.

— Se pot închiria bărci? Mă orientez foarte bine după hărţi.

— Da, nu mă îndoiesc, dacă puteţi convinge autorităţile de resort că aveţi permis. O, mai e şi asta! a exclamat el, scoţând din dosar un plic mic, de culoare crem. E o scrisoare de la bunica dumneavoastră. Ştiţi, a chicotit el, nu credeam să mai apuc vreodată ziua în care să v-o dau. Priviţi! a adăugat, punându-şi degetul pe tâmplă. Am părul cărunt! Pe vremea când am cunoscut-o pe bunica dumneavoastră, eram tânăr, s-a confesat, iar apoi s-a ridicat ca să-mi dea plicul şi şi-a luat rămas-bun. Vă contactez prin intermediul hotelului. O să fie o mulţime de documente de semnat cât timp sunteţi aici, la Geneva. La revedere, Atlas! Ne vedem mâine, cred!

— Mulţumesc, domnule Kohler!

CAPITOLUL 34

În patruzeci de minute, traversam lacul Geneva la bordul unui Shepherd Runabout cam şubred. În ciuda ambarcaţiunii precare, eram fascinat de vastul lanţ muntos care împrejmuia lacul. Am închis ochii şi m-am bucurat să simt briza răcoroasă pe piele. Îmi plăcea să fiu pe apă, însoţit numai de gândurile mele şi de aerul curat.

Drumul de la docul din Rue de Rhône a durat mai bine de douăzeci de minute, dându-mi senzaţia distinctă că peninsula Agathei era într-adevăr izolată. În cele din urmă, s-a ivit şi bucata de pământ indicată pe hartă. Am privit promontoriul izolat, dincolo de care se afla un teren impunător în formă de semilună, care se ridica abrupt.

Am oprit motoarele şi am lăsat nava să lunece încet spre ţărm. S-a aşternut o linişte perfectă şi am rămas uimit de splendoarea acelui peisaj de basm, care se reflecta în apa ca oglinda. În curând, coca a intrat în contact cu solul moale, iar eu am sărit pe mal, cu parâma în mână. Am ridicat prova pe nisip şi am legat-o de o stâncă mare. Am tras aer în piept şi am scos scrisoarea Agathei din buzunar.

Dragă Atlas,

Dragul meu nepot, dacă citeşti rândurile astea, înseamnă că domnul Kohler şi-a ţinut promisiunea şi a izbutit să te găsească – ceea ce, din păcate, n-am putut face eu însămi.

În timp ce scriu, ştiu că sunt aproape de sfârşitul timpului care mi-a fost dat pe pământ, dar dacă ai o lacrimă în ochi, te rog să n-o verşi, pentru că în curând o să fiu alături de fiul meu iubit, tatăl tău.

În ciuda distanţei pe care slujba lui o pusese între noi, îmi scria cu regularitate. Astfel, am fost mereu la curent cu creşterea şi dezvoltarea ta. El vorbea despre tine cu multă mândrie, Atlas, spunând adesea că erai mai înţelept decât cei de vârsta ta şi că realizai mai mult decât credea el că era omeneşte posibil. Nu mă îndoiesc de asta din partea unui Tanit.

Şi astfel mi-a povestit Lapetus despre talentul tău la vioară şi despre fascinaţia ta faţă de stele – ceea ce era firesc să vină de la sine, având în vedere trecutul familiei noastre. Poate că domnul Kohler ţi-a împărtăşit câteva amănunte legate de acest trecut. Dacă n-a făcut-o, nu uita să-l întrebi. Povestea e fascinantă, iar lungimea ei depăşeşte cantitatea de energie pe care ar trebui s-o am ca să ţi-o istorisesc în prezenta scrisoare.

Cât de mult mi-aş fi dorit să ne fi întâlnit, să ne fi lăsat în voia amintirilor şi să fi privit spre cerurile tăcute de deasupra lacului meu drag, Geneva! Apropo de asta, fără îndoială că ţi s-a spus că acum eşti proprietarul unui teren izolat, aflat chiar pe malul lacului.

L-am cumpărat pentru tine, nepotul meu. Am ales locul cu grijă. O să vezi că se poate ajunge la el doar pe apă şi că e ferit de ochii curioşi.

Am simţit că ai nevoie, poate, de propriul colţ de lume, Atlas – un loc în care să te simţi tihnit şi în siguranţă. Sper ca acel petic de pământ să-ţi ofere asta şi să poată deveni un cămin în care să trăiască viitoarele generaţii de Taniţi.

Sau poate că, totuşi, mă înşel şi tu n-ai nevoie de un astfel de dar. Prin urmare, dacă vrei să vinzi proprietatea, o poţi face cu binecuvântarea mea deplină.

Sunt din ce în ce mai obosită, aşa că, din păcate, nu mai pot scrie mult. Cheltuieşte moştenirea cu înţelepciune, dar

nu uita că viaţa e extrem de scurtă. Dorinţa mea sinceră e să foloseşti banii ca să faci mai bună viaţa strănepoţilor mei şi pe cea a generaţiilor viitoare.

Aştept cu nerăbdare să te întâlnesc într-o zi, în viaţa de apoi. Până atunci, dacă doreşti să mă găseşti, Atlas, priveşte spre stele.

Cu drag,

Bunica ta, Agatha

Scrisoarea era emoţionantă şi iar îmi dădeau lacrimile. M-am uitat la cer.

— Mulţumesc, am şoptit.

Preţ de o clipă de nebunie, mi s-a părut că universul îmi răspundea direct, fiindcă am auzit trosnetul unei crengi în spatele meu. M-am întors, dar n-am văzut pe nimeni.

— E cineva?! am strigat.

Întrebându-mă dacă nu cumva era un animal, m-am îndreptat spre copaci. În timp ce mă apropiam, am auzit un zgomot de paşi grăbiţi.

— E cineva? am repetat.

Intrând în pădure, am dat peste nişte prelate şi peste rămăşiţele unui foc care fusese stins rapid de o găleată cu apă adusă din apropiere. Paşii s-au îndepărtat iute, îndreptându-se spre tufişuri, iar eu am început să alerg ghidându-mă după sunetul lor.

— Te rog, opreşte-te! Eu sunt proprietarul terenului! Nu vreau să-ţi fac nici un rău!

Am alergat puţin şi m-am oprit ca să mai ascult o dată paşii. Auzind doar cântecul păsărilor, mi-am pus mâinile în şold şi m-am uitat la insula aceea sălbatică. Dintr-odată, o durere ascuţită, pătrunzătoare mi-a străbătut partea din spate a piciorului stâng, care mi s-a înmuiat.

— Au! am strigat eu în cădere.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut un băiat care mânuia un băţ mare, un fel de ţepuşă de lemn. L-a ridicat din nou deasupra capului, voind ca de data asta să mă lovească în faţă, dar am întins braţul ca să mă apăr.

— Încetează! s-a auzit o voce dintre copacii din spatele meu, iar apoi a apărut o fetiţă, care era mai mică decât băiatul. Nu face asta, te rog!

— Ce vreţi?! mi-a strigat băiatul, cu băţul ridicat deasupra capului.

Am observat că cei doi vorbeau nemţeşte şi le-am răspuns la fel:

— Locul ăsta e proprietatea mea! Mă rog, o să fie în curând. Dar staţi liniştiţi, nu vreau să vă fac nici un rău! Nu ştiam că eraţi aici.

Băiatul i-a aruncat o privire fetei, apoi s-a întors spre mine.

— Sunteţi neamţ? a întrebat. Vorbeaţi franceza înainte.

— Pentru că sunt elveţian, i-am dat eu un răspuns lapidar.

— De ce vorbiţi în nemţeşte? a întrebat băiatul.

— Am locuit în Germania. La Leipzig, înainte de război.

— Vino, Claudia! a strigat el, iar fetiţa a venit şi s-a aşezat în spatele lui, moment în care el a lăsat băţul din mână. Îmi pare rău că ne aflăm pe proprietatea dumneavoastră! Ne strângem lucrurile şi plecăm.

— Nu înţeleg. De ce m-ai lovit? am întrebat, ridicându-mă încet în picioare. Puteţi să faceţi tabără aici, dar nu trebuie să le faceţi rău străinilor!

— Vezi, ţi-am spus eu! a şuierat fata către băiat. Vă rog să-l scuzaţi pe fratele meu! I-am spus că nu vreţi să ne faceţi rău.

— Îmi cer iertare, a spus băiatul. Plecăm imediat!

Pentru prima dată, am observat că hainele copiilor erau zdrenţuite şi extrem de murdare. De asemenea, monstruos de mari, fiind făcute pentru adulţi, iar bieţii copii erau îngrozitor de slabi.

— După cum ziceam, puteţi face tabără aici. Voi trăiţi sub cerul liber? am întrebat.

— Da, a răspuns băiatul.

— Se pare că sunteţi aici de foarte mult timp.

— Da. Dar plecăm acum.

— În munţi? N-am văzut nici o barcă. Nu-i periculos să vă căţăraţi? Pare foarte anevoios!

— Ne descurcăm, a răspuns băiatul.

— Vă rog, domnule, a zis fata, nu spuneţi nimănui că ne-aţi văzut! Să nu vină din nou după noi!

— Claudia! a mustrat-o băiatul.

— E în regulă, l-am liniştit eu. Claudia? Aşa te cheamă? am întrebat, iar fata a încuviinţat încetişor din cap. E un nume foarte frumos, am spus, întorcându-mă apoi spre băiat. Şi pot să te întreb cum te cheamă, tinere? l-am iscodit, dar el s-a mulţumit să clatine din cap în semn de refuz, ceea ce m-a făcut să ridic din umeri. Foarte bine! Numele meu e Atlas. Pot să te întreb la ce te refereai atunci când ai spus că nu vrei ca ei să vină din nou după voi? Care „ei”?

— Oamenii răi, a răspuns Claudia.

— Oamenii răi? am repetat eu. Adică soldaţii? am precizat, iar Claudia a încuviinţat iarăşi din cap, drept pentru care am început să înţeleg. Aţi venit din Germania?

— Da, a spus băiatul.

M-am uitat la el extrem de compătimitor.

— Aţi evadat dintr-un lagăr? am presupus eu, iar băiatul a încuviinţat din cap, gest care mi-a dat curaj să îngenunchez

şi să mă uit în ochii lor. Vă asigur că nu sunt unul dintre „oamenii răi”, pe cuvânt de onoare! Vă sunt prieten! i-am asigurat, ceea ce l-a făcut pe băiat să suspine şi să dea iarăşi din cap, ca semn că mă credea. Câţi ani ai?

— Unsprezece. Sora mea are şapte.

— Foarte mici ca să fiţi aici, fără nimeni prin preajmă – crede-mă, ştiu! De cât timp sunteţi singuri?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama prea bine. Cred că aproape cincizeci de nopţi. Şi nu suntem singuri, a adăugat el cuprinzându-şi sora cu braţul şi luându-şi un aer sfidător. Ne avem unul pe celălalt.

— Bineînţeles. Şi asta e minunat!

Ştiam că acele două suflete nevinovate trecuseră, probabil, prin orori dincolo de înţelegerea mea şi am încercat să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Pot să vă întreb cum aţi ajuns aici?

Băiatul şi-a plecat privirea. Cu un gest plin de blândeţe, sora lui l-a luat de mână.

— Mama noastră a distras atenţia unuia dintre gardieni şi ne-am băgat pe sub gard. Noi...

Băiatul a dat să continue, dar glasul îi era prea gâtuit. Claudia a vorbit în locul lui:

— N-am vrut să plecăm, dar mama a spus că trebuia, a murmurat ea. După ce i-au făcut tatei...

Mi s-a frânt inima de mila acelor copii. În scurtul răstimp petrecut pe pământ, trăiseră cele mai rele experienţe ale umanităţii. Dacă cineva putea să le înţeleagă durerea, acela eram eu.

— N-aveţi de unde să ştiţi, fiindcă sunteţi aici de prea mult timp, dar am o veste pentru voi. Războiul s-a terminat.

Lagărele, precum cel din care aţi evadat, sunt eliberate. Vă pot ajuta să vă găsiţi mama, am adăugat cu glas blând.

Băiatul a clătinat din cap.

— Nu, domnule, nu se poate. Şi-a dat viaţa pentru noi. Am auzit împuşcăturile în timp ce ne strecuram pe sub gard. Apoi am fugit. Mama ne-a spus că trebuia să ajungem în Elveţia, pentru că era o ţară sigură. Aşa că am luat-o pe Claudia şi am făcut tot ce am putut, a spus el, plângând.

Foarte încet, i-am pus o mână pe umăr.

— Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare! Şi eu mi-am pierdut părinţii pe vremea când eram copil. Dar nu uita, am adăugat eu bătându-mă uşor peste piept, că ei trăiesc aici. Veşnic! am exclamat, iar băiatul s-a uitat în ochii mei. Ai apărat-o pe sora ta. Mama voastră, oriunde s-ar afla, este extrem de mândră de tine! l-am asigurat, iar apoi mi-a venit o idee. Cred că vă e foarte foame, am spus, vârându-mi mâna în buzunarul pantalonilor şi scoţând de acolo un pachet de alune pe care-l păstrasem din tren. Poftim!

Recunoscător, băiatul a luat punga şi a început să împartă alunele cu sora lui.

— Cum aţi ajuns pe insulă? am vrut eu să ştiu.

— Am furat o barcă de pe partea cealaltă a lacului şi vântul ne-a adus aici, a explicat el între două îmbucături. Am dat jos lucrurile, iar de dimineaţă am văzut că barca fusese luată de curent.

Am făcut ochii mari.

— Şi nu v-aţi mai putut întoarce? Ce groaznic!

Băiatul a ridicat din umeri.

— Au trecut multe bărci, dar nu îndrăzneam să le facem semn, pentru că ne temeam să nu fim duşi înapoi în lagăr.

M-am frecat la ochi, gândindu-mă la nenorocirile care se abătuseră asupra acelor copii.

— Firește! Ce ați mâncat?

Băiatul a scos din pungă ultimele alune și i-a dat partea leului surorii lui.

— Știu să pescuiesc, dar nu prind prea mult. Am încercat cu o mulțime de fructe de pădure. Una dintre plante ne-a făcut foarte rău.

Știam că trebuia să-i duc pe cei doi la civilizație cât mai repede posibil. Aveau nevoie de îngrijire medicală și de somn în niște paturi calde.

— Știu că abia ne-am cunoscut, am spus pe un ton timid, dar ați vrea să veniți cu mine și să vă duc cu barca? Mă întorc în oraș. Cunosc oameni care ne pot ajuta.

Băiatul a încremenit.

— De unde știm că putem avea încredere în dumneavoastră?

Am rămas pe gânduri.

— Ai dreptate... dar nu-ți pot da un răspuns care să te mulțumească, am spus, încruntându-mă din cauza frustrării. N-am nici un ziar la mine, așa că nu pot dovedi că războiul din Europa s-a încheiat. Totuși, pot să vă arăt astea!

Am scos pașaportul britanic și cartea de identitate și i le-am dat băiatului.

— Britanic? a întrebat el, făcând un pas înapoi. Parcă ziceați că sunteți elvețian!

— Of! am exclamat, blestemându-mă în sinea mea. Da, ai observat bine. În mod clar, ești foarte inteligent, am adăugat, însoțindu-mi cuvintele de un zâmbet nervos. Tata era elvețian. De fapt, am venit aici ca să moștenesc averea bunicii mele, am explicat, iar apoi mi-a venit o idee. Am o scrisoare de la ea. Știi să citești în franceză?

— Puțin, a răspuns băiatul, mijind din ochi.

I-am dat scrisoarea Agathei.

— Te rog, citeşte-o! l-am îndemnat, după care m-am aşezat pe pământ şi mi-am încrucişat picioarele. Dacă ai nevoie de ajutor ca să înţelegi vreun cuvânt, spune-mi!

Am zâmbit. Băiatul s-a retras cale de vreo zece metri şi s-a aşezat în faţa mea, alături de sora lui. A parcurs încet scrisoarea şi, cam după cinci minute, s-a ridicat în picioare.

— Bine! a spus el. Venim cu dumneavoastră.

Feţişoara Claudiei s-a luminat.

— Adevărat? l-a întrebat ea pe fratele ei.

El a încuviinţat din cap. Am răsuflat uşurat şi am sărit în picioare, exclamând:

— Asta e o veste minunată! Îţi mulţumesc că ai încredere în mine! Să vă pun lucrurile în barcă?

— Nu! a răspuns băiatul. Putem lăsa totul în urmă.

A luat-o de mână pe sora lui.

— Înţeleg foarte bine, am răspuns eu. Iar acum, după ce ne-am cunoscut cât de cât, aş putea avea plăcerea de a afla numele tău?

Băiatul şi-a ridicat privirea la mine.

— Mă cheamă Georg.

Domnul Kohler a fost oarecum şocat să mă revadă în acea după-amiază, mai ales că am intrat în biroul lui având alături de mine doi copii subnutriţi şi murdari.

— Ce naiba se întâmplă?! s-a mirat el, cât pe ce să-şi răstoarne ceaşca de ceai de pe birou.

I-am explicat totul cât de succint am putut. Cititorule, e uimitor ce pot face banii! În acea după-amiază, domnul Kohler a reuşit să cheme un medic şi un asistent social, după care le-a oferit copiilor acces nelimitat la nişte mese copioase. Totul a fost plătit de Agatha Tanit, întrucât avocatul a eliberat imediat nişte fonduri din moştenire, având în vedere împrejurările extraordinare în care făcea

asta şi fiind pe deplin convins că bunica mea ar fi fost de acord.

— Ce o să se întâmple cu ei, domnule Kohler? am întrebat.

În chip cât se poate de firesc, avocatul era buimăcit de-a dreptul.

— De îndată ce putem confirma cu exactitate cine sunt, o să vedem dacă e posibil să se întoarcă la oricare dintre membrii familiei pe care ar mai avea-o în Germania.

L-am privit ţintă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Credeţi că e posibil?

Eric şi-a luat capul în mâini.

— Nu. Iar dacă se dovedeşte că aşa stau lucrurile, probabil că guvernul elveţian o să finanţeze îngrijirea lor şi o să-i plaseze într-o casă de copii, unde se presupune că o să-şi găsească părinţi adoptivi. Fiind copii refugiaţi, să sperăm că o să li se acorde cetăţenia într-un interval rezonabil de timp.

M-am aşezat pe scaunul de piele din faţa domnului Kohler.

— Orfelinat, aţi spus?

Eric a încuviinţat din cap. M-am dus cu gândul la Apprentis d'Auteuil. Părea atât de crud să-i condamni pe Georg şi pe Claudia la o astfel de viaţă după tot ce înduraseră deja! Fugiseră de persecuţie, ca şi mine. Mi-am amintit de Boulogne-Billancourt. Ce-mi spusese *monsieur* Landowski?

„Sunt sigur că într-o zi o să te afli în situaţia de a-i ajuta şi tu pe alţii. Vezi să accepţi un asemenea privilegiu!"

Ştiam ce trebuia să fac.

— Aş vrea să plătesc pentru copii! i-am spus lui Eric.

— Poftim?

— Georg şi Claudia au căutat adăpost pe proprietatea Agathei – proprietatea mea – şi vreau să mă conving că sunt

bine trataţi. Singurul motiv pentru care mă aflu astăzi în faţa dumneavoastră se datorează bunăvoinţei străinilor. N-am putut să dau dovadă de prea mult altruism de-a lungul vieţii mele, iar acum se pare că mă aflu într-o situaţie în care pot s-o fac.

Domnul Kohler s-a lăsat pe spate şi a meditat la propunerea mea.

— Daţi dovadă de un sentiment foarte nobil, dar tot cred că Georg şi Claudia o să ajungă într-o casă de copii. Doar dacă nu cumva intenţionaţi să-i luaţi la Londra.

Am privit în tavanul înalt şi m-am gândit ceva vreme. Putea fi periculos să-i duc acasă pe cei doi, având în vedere că era posibil ca Kreeg să fi fost încă în libertate.

— În momentul de faţă, nu pot să fac asta, am răspuns. Dar, domnule Kohler, aş face orice ca ei să nu ajungă într-o casă de copii! Şi-au pierdut părinţii, iar lumea lor a fost dată peste cap. Au nevoie de alinare şi de siguranţă, nu de incertitudinea cu care orfelinatul îţi umple sufletul. Chiar n-aveţi nici o soluţie?

Eric a bătut cu degetele în tăblia biroului.

— Cred că... ei, bine, nu pot promite nimic! Dar cuplul care a avut grijă de bunica dumneavoastră ar putea fi dispus să-i găzduiască, dacă aţi putea să le oferiţi bani pentru costurile de trai.

— Vorbiţi serios? am întrebat, uşor surprins.

Eric a dat din cap, adeverind.

— Cei doi despre care v-am vorbit îi sunt foarte recunoscători Agathei pentru că le-a lăsat moştenire casa ei din oraş, mi-a destăinuit el, iar apoi a chicotit brusc. De fapt, chiar a trebuit să fac un efort destul de mare ca să-i conving să accepte cadoul! O să dau un telefon după-amiază.

M-am ridicat în picioare şi i-am strâns mâna lui Eric.

— Mulţumesc, domnule Kohler! Mi-ar face plăcere să-i cunosc, dacă aveţi succes. Cum îi cheamă?

— Hoffman.

*

Timeo şi Joelle Hoffman erau doi oameni adorabili şi modeşti, în vârstă de şaizeci de ani, cu care m-am întâlnit de mai multe ori în timpul şederii mele la Geneva. Vorbeau cu mare drag despre Agatha şi despre bunătatea ei şi erau cu adevărat încântaţi că Eric Kohler reuşise, în sfârşit, să mă găsească. Previziunea avocatului s-a dovedit a fi corectă, iar cei doi au fost foarte încântaţi să-i primească pe Georg şi pe Claudia în casa din oraş, care era impresionantă şi amenajată impecabil.

— Ar fi o onoare pentru noi, domnule Tanit! a spus Joelle cu entuziasm. Sincer vorbind, de când am pierdut-o pe bunica ta, simţim că nu prea mai avem un rost.

Timeo a dat din cap, încuviinţând.

— N-are sens să ne fâţâim prin casa asta imensă, cu patru dormitoare goale. E destul loc pentru toată lumea! Măcar atât putem face pentru bieţii copii, după toate prin câte au trecut.

Am fost impresionat de generozitatea lor fără rezerve.

— Aveţi şi voi copii? am întrebat.

S-au arătat puţin abătuţi.

— Nu, n-am fost binecuvântaţi, a răspuns Joelle, iar apoi a părut brusc îngrijorată. Dar te rog să mă crezi, domnule Tanit, că avem multă experienţă şi n-am...

Am ridicat o mână ca s-o opresc.

— Înţeleg foarte bine, Joelle! Nu pot să-ţi spun cât de mult mă bucur că sunteţi dispuşi să-i primiţi pe Georg şi pe

Claudia în casa voastră. Promiteţi-mi că notele de plată pentru orice fel de cheltuieli – hrană, îmbrăcăminte, şcoală – o să fie trimise domnului Kohler. Îl autorizez să vă ramburseze banii imediat.

Am vrut să le strâng mâna, dar Joelle m-a îmbrăţişat. Timeo a râs pe înfundate.

— Îmi cer scuze, domnule Tanit, dar soţia mea nu face decât să exprime cât de fericită ar fi Agatha fiindcă te afli aici, în camera de zi a casei ei!

Joelle s-a îndepărtat ca să se uite în ochii mei.

— Te întorci să locuieşti în Elveţia? m-a întrebat ea. Dacă vrei să te stabileşti undeva, află că ţara asta e un loc minunat!

I-am zâmbit cu căldură.

— Poate că da, Joelle! Totuşi, am câteva chestiuni de rezolvat în Anglia înainte să iau în considerare opţiunea asta, am spus eu în timp ce mă îndreptam spre uşă. Vă rog să-i daţi periodic veşti domnului Kohler despre copii! Aş fi absolut încântat să aflu cum le merge.

Restul timpului petrecut în Elveţia mi l-am consumat semnând acte, întâlnindu-mă cu directori de bănci şi rezolvând probleme împreună cu Eric Kohler, care înceta oficial să mai lucreze pentru Agatha şi începea să lucreze pentru mine.

— O să vă trimit paşaportul şi oricare alte documente la Arthur Morston Books, domnule Tanit! Vă rog să vă asiguraţi că, dacă vă mutaţi, mă anunţaţi. Nu vreau să fiu nevoit să vă urmăresc încă cincisprezece ani!

A chicotit şi a clătinat din cap în timp ce ieşeam din biroul lui şi închideam în urma mea enorma uşă din lemn de nuc.

CAPITOLUL 35

Procesul de obţinere a cetăţeniei s-a dovedit a fi chiar atât de lent pe cât prevăzuse Eric. M-am obişnuit cu scrisorile sale lunare, din care aflam etapele frustrante în care stagnase cererea mea. Avocatul mi le trimitea de obicei împreună cu o mulţime de documente noi, pe care trebuia să le semnez şi să le datez. Pe lângă treburile administrative, mă bucuram mereu să primesc veşti despre bunăstarea copiilor pe care îi găsisem în acea peninsulă moştenită de la bunica mea. Amândoi începuseră să meargă la o şcoală privată, recomandată de domnul Kohler. Georg, în special, părea să aibă un mare potenţial în ceea ce privea învăţătura.

Din fericire, n-a trebuit s-o conving pe Elle că viitorul nostru se afla în Elveţia.

— De îndată ce am actele oficiale, îi promisesem, începem construcţia unui refugiu doar pentru noi doi. Închipuie-ţi! Propriul nostru paradis izolat de lume!

Ea radiase de bucurie.

— O, Bo, asta sună prea bine ca să fie adevărat! Iar după ce obţii cetăţenia, ne putem căsători oficial. Abia aştept!

Ştiam cât tânjea să se aşeze la casa ei. Speram să obţin repede cetăţenia, dar între timp voiam să-i fac o promisiune. Cu permisiunea domnului Kohler, am retras nişte fonduri din averea Agathei şi m-am dus la un magazin de bijuterii de pe Bond Street, la Londra.

Deşi am văzut o mulţime de inele, nici unul nu m-a impresionat. Nu mai cheltuisem niciodată o sumă atât de mare şi nu-mi venea s-o dau pe o bijuterie care, în ciuda preţului, era doar un simbol. Voiam ca inelul să aibă o semnificaţie. După ce m-am uitat vreme de o oră prin sticla

groasă a vitrinei, am întrebat dacă se putea face o piesă personalizată.

— Orice e posibil la preţul corect, domnule! a răspuns bijutierul.

Ştiam că piatra centrală trebuia să fie un diamant, simbolul suprem al puterii dragostei. În ceea ce privea montura, am cerut să fie incluse şapte puncte individuale, care să-i dea inelului aspectul unei stele strălucitoare.

— Foarte bine, domnule, a spus bijutierul zâmbind. Montura fiind destul de mare, aţi dori să alegeţi o a doua piatră pentru vârfuri? Safir, poate?

M-am gândit o clipă, ştiind că omul încerca să scoată mai mulţi bani, dar în acelaşi timp eram hotărât ca bijuteria să fie cu totul unică.

— Există o piatră preţioasă care să reprezinte speranţa? am întrebat.

Bijutierul a dat din cap, aprobator.

— O, da, domnule, smaraldele! Se spune că semnifică iubirea, renaşterea... şi fertilitatea, a adăugat el ridicând dintr-o sprânceană.

Mi-am împreunat mâinile.

— Perfect!

Făurirea inelului a durat mai multe luni, dar în cele din urmă cineva mi l-a adus la librărie. De îndată ce am deschis cutia şi m-am uitat înăuntru, am amuţit.

În acea seară am scos-o pe Elle la cină în oraş, la Albert Buildings. Purta o rochie vişinie care, cumva, făcea ca ochii ei albaştri să fie şi mai strălucitori decât de obicei. În timp ce împărţeam o sticlă de Côtes du Rhône la lumina lumânărilor, i-am povestit totul despre viitorul pe care-l plănuisem pentru noi pe malul lacului Geneva. Restul încăperii s-a

estompat, iar eu mi-am petrecut seara pierdut în aura lui Elle.

— Cred că vine vremea noastră, draga mea! În sfârşit, putem lăsa trecutul în urmă.

Ea mi-a aruncat acelaşi zâmbit ameţitor care mă topea pe vremea când eram copil, la Paris.

— Chiar crezi asta, Bo? Aproape că mi-e teamă să visez!

Am luat-o de mână.

— O să avem parte de finalul nostru fericit.

M-am aşezat uşurel într-un genunchi şi mi-am strecurat mâna în buzunarul jachetei. Am tras aer în piept şi m-am uitat în ochii ei strălucitori.

— Elle Leopine, ne e scris să ne petrecem viaţa împreună! Dar, până în ziua în care o să te pot numi soţia mea, te rog să accepţi inelul ăsta ca pe un simbol a tot ceea ce reprezinţi pentru mine!

Am scos cutia şi am deschis-o în faţa ei. Şi-a acoperit gura cu mâinile.

— O, Bo..., a murmurat ea în timp ce îi strecuram cu grijă inelul pe cel de-al patrulea deget al mâinii stângi..., nu ştiu ce să spun! N-am mai văzut niciodată aşa ceva. E absolut minunat!

— Şapte puncte pentru Cele şapte surori ale mele – luminile care m-au călăuzit spre diamantul din centrul universului... adică spre tine.

După ce Rupert şi Louise Forbes s-au căsătorit, Flora le-a dat librăria, aşa cum promisese. Din fericire, cei doi ne-au rugat să ne ocupăm în continuare de ea. Erau mulţumiţi de afacerea pe care reuşiserăm s-o construim şi erau ocupaţi cu renovarea proprietăţii Home Farm. În plus, se părea că Rupert avea un post mai de seamă în cadrul Serviciului de

securitate britanic. Deşi era pasionat de literatură, ţara avea întâietate în ochii lui.

În 1947, într-o dimineaţă liniştită de ianuarie, mi-am sprijinit picioarele de tăblia biroului şi am deschis *Financial Times*. Întrucât urma să primesc în curând un mare capital, făceam tot posibilul să rămân la curent cu pieţele monetare, chiar dacă nu pricepeam majoritatea informaţiilor. Ziarul făcea bilanţul anului 1946 şi anunţa înfiinţarea World Bank Group – un grup de cinci organizaţii internaţionale, menit să acorde împrumuturi ţărilor aflate în dificultate. În prima lună, grupul aprobase livrarea a două sute cincizeci de milioane de dolari pentru reconstrucţia postbelică a Franţei. Am făcut ochii mari când am citit penultimul paragraf al articolului.

„Majoritatea oamenilor îl cunosc pe Eugene Meyer, primul preşedinte al organizaţiei, drept editorul cotidianului Washington Post din Statele Unite ale Americii. Domnul Meyer cheltuieşte milioane de dolari din banii lui ca să menţină pe linia de plutire ziarul deficitar, cu scopul de a-i îmbunătăţi calitatea şi în spiritul jurnalismului independent, astfel că e lesne de bănuit motivul pentru care domnul Meyer a fost candidatul perfect pentru postul de preşedinte al WBG. Meyer provine dintr-o familie caritabilă. Sora lui, Florence Meyer Blumenthal, s-a remarcat prin organizaţia filantropică franco-americană pe care a înfiinţat-o, «Blumenthal Foundation», care încă le acordă bursa Prix Blumenthal tinerilor artişti.”

Am sărit în picioare şi am alergat la etaj, ca să-i arăt articolul lui Elle. Ea a râs, mirată.

— Dumnezeule! De mult n-am mai auzit numele lui Florence!

— Nici eu, m-am grăbit să spun. E ciudat, nu-i aşa? Îi suntem foarte îndatoraţi. Mi-aş fi dorit să-i putem mulţumi pentru tot ce a făcut pentru noi.

M-am aşezat pe canapeaua ponosită, căreia Elle încercase să-i dea un aspect mai vesel cu ajutorul unui pled tricotat.

— Ştiu, Bo! Dar Florence a murit cu mult înainte să primim noi bursa.

— Cred că de-asta mă doare şi mai tare.

Elle a venit pe canapea, lângă mine.

— Şi Eugene Meyer? Am putea să-i scriem şi să-i spunem ce a însemnat sora lui în vieţile noastre.

Am suspinat.

— Am senzaţia că e puţin probabil ca preşedintele WBG să primească scrisorile noastre.

Elle a dat din cap ca să-mi arate că era de acord şi a stat o clipă pe gânduri.

— Bine, atunci. Mergem la el!

— Ce?

— De ce nu? Acum, când războiul s-a terminat cu adevărat, ce avem de pierdut? În plus, a adăugat ea, zâmbind, întotdeauna mi-am dorit să merg în Statele Unite!

Am râs. Ideea de a călători liber într-o altă ţară, fără să fii nevoit să fugi, încă era un concept nou pentru mine.

— E un gând frumos, Elle! Dar mă îndoiesc că Eugene Meyer ar accepta să se întâlnească pur şi simplu cu noi.

Elle m-a bătut uşor peste picior.

— Nu la asta se pricepe ambiţiosul tău avocat elveţian? Nu poţi să-l pui să scrie pe adresa biroului din America al lui Eugene?

— Păi...

Clopoţelul a sunat la parter, indicând prezenţa unui client.

— Gândeşte-te! a chicotit Elle, în timp ce s-a ridicat şi a ieşit pe uşă.

În mai puţin de o săptămână, domnul Kohler a şi primit răspuns din partea secretarei lui Eugene Meyer. Aceasta l-a anunţat pe Eric că şeful ei ţinuse foarte mult la răposata lui soră şi că ar fi fost dispus să aibă o scurtă întrevedere cu noi. Bineînţeles că domnul Meyer era extrem de ocupat. Chiar şi aşa, urma să ajungă la New York peste o săptămână. Am fi putut să ne întâlnim cu el atunci?

I-am mulţumit lui Eric şi am pus receptorul în furcă.

— Acum sau niciodată! i-am spus lui Elle, care aştepta cu nerăbdare.

— Ţi-am spus că se descurcă domnul Kohler! Mă apuc să fac bagajele! a strigat ea, entuziasmată.

— Stai aşa, am oprit-o eu, râzând. Eşti sigură că putem să plecăm pur şi simplu? Cine o să se ocupe de librărie?

Elle şi-a dat ochii peste cap.

— Bo, n-am avut o zi liberă în zece ani! O sun pe Louise. Îţi promit că n-o să fie nici o problemă.

A alergat la mine, m-a apucat de cămaşă şi m-a sărutat uşurel pe nas.

— Mergem în vacanţă! s-a bucurat ea. Într-o vacanţă adevărată!

Două zile mai târziu, ne-am trezit traversând Atlanticul la bordul navei *Queen Mary*. Deşi cabina noastră de clasa a doua era foarte confortabilă, la fel ca toate celelalte saloane de pe vapor, am petrecut ore întregi pe punte. Era ceva care mă liniştea la pustietatea din largul oceanului. Îmi ordona gândurile. Era ca şi cum aş fi rearanjat rafturile cu cărţi

răsfoite de clienţii de la librărie, doar că totul se întâmpla în mintea mea.

Elle era extaziată la bord. Îmi creştea inima pe măsură ce vedeam bucuria pe care o simţea şi faţă de cele mai mici lucruri, fie că era vorba de cafeaua proaspătă servită la micul-dejun, sau de cântăreaţa de jazz pe care o ascultam seara. După cele patru zile de călătorie, ne-am cazat la hotelul Winter Quay din Manhattan, miercuri dimineaţa. Am fost conduşi în lift de către un tânăr care purta o şapcă şi o jachetă roşie. Acesta ne-a arătat cu mândrie priveliştea uluitoare ce se vedea de la fereastra camerei noastre situate la etajul douăzeci. Nu mi-e ruşine să spun că efectul era atât de ameţitor, încât a trebuit să mă aşez pe pat. După ce ne-a adus bagajele, tânărul cu şapcă roşie ne-a zâmbit larg şi a rămas la uşă. Domnul Kohler mă pregătise pentru obiceiul tipic american de a da bacşiş şi îmi dăduse câteva bancnote. Am scos una din buzunar şi i-am întins-o. El şi-a arătat satisfacţia printr-o înclinare din cap.

— Mulţumesc, domnule! Vă doresc o şedere plăcută!

— Mă simt în al nouălea cer! a spus Elle după ce şi-a lipit faţa de sticla ferestrei, ca să admire priveliştea copleşitoare.

— Şi eu. Dar nu cred că stomacul meu s-a obişnuit... Trebuie să cobor ca să-l sun pe domnul Meyer. Nu uita că pleacă astă-seară!

— Bine, dragostea mea, între timp eu despachetez.

M-am întors în foaierul alb, care avea un aspect uşor arid, şi am intrat într-una dintre cabinele telefonice din lemn, situate lângă recepţie. Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos de acolo hârtia cu numărul de telefon pe care mi-l dăduse domnul Kohler. Apoi am băgat în aparat o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi am format numărul.

— Alo? a răspuns sec un bărbat accent american gutural.

— Domnul Meyer? Sunt Bo D'Aplièse!

Parcă s-a înmuiat auzindu-mi numele.

— Bo! Cel care o cunoştea pe sora mea, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu, dar după aceea m-am corectat: Mă rog, de fapt, nu! N-am idee dacă vi s-a explicat, dar eu am fost unul dintre beneficiarii bursei *Prix Blumenthal*.

A expirat sonor şi am bănuit că pufăia dintr-o ţigară.

— Grozav, grozav! Ascultă, doar ca să nu pierdem timpul, trebuie să ştii că de pe urma testamentului surorii mele nu mai există fonduri pentru câştigătorii anteriori. Sper că oamenii mei i-au spus asta avocatului tău!

Eram şocat.

— O, Doamne, aţi înţeles greşit, domnule Meyer! Am vrut doar să vă mulţumesc!

El a pufnit.

— Să-mi mulţumeşti? N-am făcut nimic pentru tine, amice!

— Nu, dar sora dumneavoastră a făcut-o, nici n-a ştiut în câte feluri. Speram s-o întâlnesc personal ca să-i spun.

Meyer a suspinat.

— Îmi pare rău să-ţi spun că ai ajuns zece ani prea târziu, puştiule!

— Ştiu. Îmi pare atât de rău pentru pierderea dumneavoastră! N-am venit aici pentru bani. Am vrut doar să vă spun cât de mult mi-a schimbat sora dumneavoastră viaţa, fără să ştie.

El a tăcut, iar apoi a izbucnit în râs.

— Ce să vezi? Cine ar fi crezut că britanicii sunt atât de politicoşi?!

— Nu sunt britanic, de fapt.

— Ia te uită, deja începem să ne cunoaştem! a exclamat el, după care a tăcut cât să tragă aer în piept. Deci vrei să ne

întâlnim? Sunt pe cale să plec de la hotel pentru un reportaj la care lucrez după-amiază.

— Ar fi minunat să ne întâlnim!

— Excelent. Mă îndrept spre intersecţia o sută treizeci şi doi West cu o sută treizeci şi opt. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

Cifrele nu însemnau nimic pentru mine.

— Unde anume?

— În Harlem, puştiule! Ascultă, repetă-i unui taximetrist ceea ce ţi-am spus. E un restaurant aproape de biserică. Pune-l să te lase acolo!

— Aşa fac. Eu şi soţia mea venim în curând.

A tuşit puternic.

— Ho, stai aşa! Soţia? N-ai zic nimic de soţie!

M-am grăbit să-i spun:

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Şi ea a primit *Prix Blumenthal*. I-ar plăcea să vă mulţumească la fel de mult cum îmi place şi mie.

Meyer a bombănit:

— Treaba ta, amice, dar pe străzile alea s-ar putea să se încurce lucrurile astăzi. Mai bine o laşi acasă. În orice caz, ne vedem la restaurant!

Domnul Meyer a închis telefonul. M-am întors în cameră năuc şi i-am povestit lui Elle despre conversaţia cu Eugene. Deşi iniţial dezumflată, promisiunea unei excursii pe Empire State Building în acea după-amiază a înveselit-o.

— La ce crezi că se referă atunci când spune că poate fi periculos în cartierul ăla? a întrebat Elle.

— Crede-mă că n-am nici cea mai vagă idee. Dar trebuie să plec. Nu vreau să-l scap!

I-am dat un sărut şi m-am grăbit să cobor. Portarul mi-a chemat un taxi de un galben aprins şi i-am cerut şoferului să

mă ducă la intersecţia străzilor o sută treizeci şi doi West şi o sută treizeci şi opt.

Şoferul s-a întors cu faţa către mine.

— Eşti convins, domnu'? a întrebat.

— Aşa mi s-a spus, am confirmat eu.

Şoferul a ridicat din umeri.

— Cum vrei!

Pe măsură ce ne îndreptam spre Harlem, am observat că zgârie-norii enormi şi strălucitori din Midtown începeau să rămână în urmă.

— Pot să te întreb ce te aduce în partea asta a oraşului, amice? a întrebat şoferul.

— Mă întâlnesc cu cineva aici, am răspuns.

— Hmmm... Bănuiesc că nu eşti de prin părţile locului. Prima dată la New York?

— Da.

El a chicotit.

— Mă gândeam eu! Nu prea întâlneşti străini care să vrea să vină în Harlem.

— De ce?

— Tot ce zic e că majoritatea turiştilor vor să vadă Statuia Libertăţii, Central Park şi Met. Nu-i interesează *adevărata* Americă.

Cartierul în care intram părea să fie cel puţin în stare de degradare. Vitrinele sclipitoare şi luminile de neon din centrul Manhattanului erau înlocuite de scânduri, de panouri ruginite şi de coşuri de gunoi pline. Taxiul şi-a croit drum pe o stradă numită Lenox Avenue, iar chipurile pe lângă care treceam erau acum predominant negre. Mă durea inima pentru copiii de pe treptele caselor abandonate, în care, sincer, nu se prea putea locui.

În cele din urmă, maşina s-a apropiat de o impunătoare biserică gotică, pe care scria *Abyssinian Baptist*. Cineva instala în apropiere o mică scenă cu un microfon şi am observat mai mulţi poliţişti care se învârteau pe-acolo, cu braţele încrucişate în chip impunător.

— Am ajuns! O sută treizeci şi doi West cu o sută treizeci şi opt, amice! a spus şoferul.

— Mulţumesc! am exclamat, uitându-mă în jur. Mi s-a spus că există un restaurant în apropiere...

— Cred că te referi la Double R, a răspuns şoferul întorcându-se şi arătând cu degetul în spatele meu. E chiar acolo!

— Minunat! Cât îţi datorez?

— Trei dolari şi douăzeci de cenţi, a răspuns el, iar eu m-am scotocit în buzunar. Ai grijă, domnu'! Am auzit că lucrurile s-ar putea să se cam încingă azi prin părţile astea.

— A, da! Mulţumesc încă o dată!

Am plătit şi am coborât din taxi, neştiind la ce se referea şoferul sau Eugene Meyer. În timp ce mă întorceam pe Lenox Avenue, îndreptându-mă spre Double R, strada se aglomera din ce în ce mai mult, iar unii oameni începuseră să se adune în grupuri mici, care purtau pancarte.

Vechea firmă electrică a restaurantului bâzâia şi pâlpâia comic, iar tocul uşii era deformat şi putred. Am împins uşa încetişor, am intrat şi nu m-a mirat să constat că interiorul era şi mai neîngrijit decât exteriorul. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară şi, ca să văd pe unde mergeam, l-am împrăştiat dând din mână. La câţiva metri distanţă se afla un bărbat bine îmbrăcat, care purta un costum cu dungi, bretele roşii şi cravată de lână. L-am remarcat pentru că era singurul alb din local.

— Domnul Meyer? am întrebat, apropiindu-mă de el.

S-a uitat la mine prin ochelarii lui rotunzi.

— Bo D'Aplièse, nu-i aşa?

— Da, domnule!

— Ai un nume al naibii de frumos! a exclamat el, strângându-mi mâna zdravăn şi scuturând-o. Ia loc! După cum arată lucrurile, n-avem mult timp la dispoziţie.

— Îmi pare rău, domnule Meyer, nu ştiu ce vreţi să spuneţi!

El a luat o înghiţitură de cafea.

— Te rog, spune-mi Eugene! Domnul Meyer era tata. În plus, sună cam ca „domnul primar”[35]... care, între noi fie vorba, trebuie să ajungă aici.

— Bine, Eugene! am spus, foarte nedumerit. Vrei să zici că primarul vine aici? La restaurant?

Eugene părea cu adevărat perplex.

— Fără supărare, puştiule, dar oare sora mea şi-a dat banii unor proşti? Nu, primarul O'Dwyer o să fie *pe scenă* în cincisprezece minute, a spus Eugene arătând cu degetul spre biserică. Trebuie să fiu acolo atunci când ia cuvântul. Am venit la New York ca să scriu pentru *Post.* Mă interesează personal povestea asta.

M-am întors cu faţa la el.

— Iartă-mi ignoranţa, Eugene, dar despre ce poveste e vorba?

— Despre cetăţenii de culoare ţinuţi în ghetou aici, în Harlem! Ai văzut în ce stare sunt locuinţele alea? E cumplit de-a binelea! Supraaglomerarea îngrozitoare, ca să nu mai vorbim despre brutalitatea poliţiei faţă de oamenii ăştia! Poliţiştii îşi tratează semenii ca pe nişte animale.

---

[35] Numele de Meyer este omofon cu englezescul mayor, care înseamnă „primar“.

Am pus totul cap la cap.

— Aşadar, astăzi are loc aici un protest?

El a pocnit din degete şi a arătat spre mine.

— Exact. Vorbeşte primarul O'Dwyer. E un tip de treabă, zic eu. Omul a făcut promisiuni comunităţii, iar noi, cei de la *Post,* vrem să ne asigurăm că şi le respectă.

— Pot să te întreb de ce te interesează personal povestea asta?

Eugene a suspinat şi a dat din cap.

— Da, sunt evreu! Am văzut ce i-au făcut naziştii poporului meu în Europa. Vreau să mă asigur că nu ajungem să facem acelaşi lucru aici cu americanii africani.

— Desigur, m-am bâlbâit, jenat că eram vizibil ignorant în privinţa situaţiei.

Eugene a spus, plin de patos:

— America cea Curajoasă dă fuga să salveze alt continent, fără să ne gândim o clipă la felul în care ne tratăm propriii cetăţeni! Asta e de-a dreptul o farsă! a exclamat el, frecându-şi faţa. Mă rog, mai ai timp până la sosirea lui O'Dwyer. Spune-mi povestea ta!

Şi-a scos un trabuc din buzunar, i-a tăiat capătul şi l-a aprins. Exasperat, am făcut tot posibilul să-i explic lui Eugene valoarea contribuţiei surorii lui la viaţa mea şi, bineînţeles, şi la cea a lui Elle. Domnul Meyer a ascultat cu atenţie, pufnind în timp ce îi povesteam toate păţaniile noastre.

— Ştii, puştiule, a spus el după ce mi-am încheiat povestirea, mi se pare că, înainte să moară, Flo a zis ceva despre tine. Copilul care nu vorbea!

— Aşa-i.

— Şi uită-te la tine acum, nu-ţi mai tace gura! E un miracol!

— Am vrut doar să ştii că sora ta chiar mi-a salvat viaţa. Şi pe cea a soţiei mele.

El mi-a dat o palmă zdravănă peste umăr.

— Am înţeles. Ascultă, apreciez foarte mult că ai venit până aici ca să-mi spui asta în persoană. Florence ar fi mândră, sunt sigur! a adăugat, trăgând adânc din trabuc. Ştii, şi-a păstrat numele de fată după ce s-a căsătorit cu George. Florence Meyer-Blumenthal. Mi-aş fi dorit ca bursa să se numească *Prix Meyer-Blumenthal,* a încheiat el, ridicând din umeri.

Dintr-odată, afară s-a auzit o aclamaţie entuziastă, iar mai multe persoane din restaurant s-au ridicat şi au ieşit.

— A venit momentul, puştiule! Trebuie să plec. Dar, ascultă, dacă ajungi vreodată la Washington, sună-mi secretara! Putem să ne întâlnim la o cafea ca să-mi spui şi alte poveşti, a spus el în timp ce-şi vâra mâna în buzunar şi scotea două monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi, pe care apoi le-a pus pe masă. Poate că o să scriem un articol despre tine?

— A, nu cred...

— Da, ai dreptate, m-a întrerupt el. Oricum, nimeni n-ar crede!

Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul, iar apoi a ieşit. În timp ce şedeam de unul singur pe bancheta tapiţată cu piele roşie a separeului, mă îndoiam cumva că aveam să mai dau ochii vreodată pe Eugene Meyer. Întâlnirea nu-mi adusese catharsisul emoţional pe care-l doream. La fel ca sora lui, era limpede că avea conştiinţă, iar protestul acela era extrem de important pentru el.

Din stradă s-a auzit un alt vuiet. M-am ridicat ca să văd ce anume se petrecea. Am ieşit din restaurant şi am fost şocat să văd că mulţimea se înzecise în cele douăzeci de minute cât

fusesem în compania lui Eugene. M-am trezit înconjurat de o mare de protestatari, mulţi dintre ei fluturând acum pancartele scrise de mână cu sloganuri precum *DREPTURI EGALE!* şi *LOCUINŢE PENTRU TOŢI!* Am auzit dinspre scenă, rostite la microfon, vorbele înăbuşite ale cuiva care avea accent irlandez şi m-am strecurat printre oameni ca să-l văd pe primarul O'Dwyer.

— Harlem! E o onoare să mă aflu aici! a strigat primarul, iar mulţimea a aplaudat, entuziasmată de prezenţa lui.

În vreme ce el îşi rostea discursul despre reformele în domeniul locuinţelor şi despre o mai bună finanţare a şcolilor, protestatarii au început să se împingă, iar eu m-am trezit tot mai înghesuit. După ce a terminat, primarul a primit o mare ovaţie şi a fost înlocuit la microfon de un poliţist, care a început să ceară dispersarea mulţimii. Aproape instantaneu, totul s-a schimbat. Atmosfera era încărcată şi am remarcat un număr mare de poliţişti în uniformă, care îi înconjuraseră pe protestatari. Cu şepcile albastre trase peste ochi şi vânturându-şi bastoanele din lemn, păreau ameninţători.

Am auzit glasul unei femei din apropierea scenei.

— Asasinilor! le-a strigat ea poliţiştilor, iar apoi s-a întors cu faţa spre mulţime. Poliţiştii ăştia l-au atacat pe Robert Bandy şi l-au împuşcat, deşi în ziua aceea era neînarmat şi încerca doar să salveze viaţa unei femei. Porci nenorociţi!

Furia a cuprins întreaga mulţime, iar sunetul microfonului a fost înăbuşit de strigăte mânioase. Marea de protestatari a început să se unduiască din ce în ce mai violent. În timp ce mă întorceam ca să caut o cale de ieşire, privirea mi-a căzut pe un tânăr care se apăra de un poliţist înarmat cu baston. Nu ştiam ce făcuse tânărul ca să provoace

o asemenea reacţie, dar poliţistul părea revoltat şi a ridicat bastonul deasupra capului. Pancarta de carton nu i-a oferit tânărului aproape nici o protecţie şi a fost doborât pe strada murdară, încercând să-şi apere capul de loviturile neîncetate. Cei din apropiere, care asistau la scenă, au intrat în panică. S-au dispersat rapid şi, imediat, mulţimea a început să se îmbulzească. De pe o stradă din apropiere au apărut poliţişti călare.

Caii au înaintat spre protestatari şi, în câteva secunde, a avut loc prima ciocnire amplă. Inima îmi bătea cu putere în timp ce încercam să mă desprind de mulţime, unde deja protestatarii se încăierau la modul propriu cu poliţiştii. Impactul bastoanelor cu trupurile omeneşti era groaznic de privit.

Mi-am plecat capul şi am făcut tot posibilul să mă strecor prin mijlocul acelor hoarde. Cuplul din faţa mea s-a împiedicat. După ce au mai făcut câţiva paşi, mi-am dat seama că cei doi oameni se izbiseră de cineva care, în debandadă, căzuse. Spre şocul meu, era o femeie mică, de rasă albă.

— Poţi să mergi?! am strigat.

— Glezna! a răspuns ea, făcând o grimasă.

Se vedea că avea dureri.

— Ia-mă de mână! am spus, apucând-o strâns şi trăgând-o în picioare.

Am cuprins-o cu braţul şi ne-am făcut loc prin mulţime.

— Şoferul... mă aşteaptă pe Lenox, acolo, la capătul străzii, a spus ea gâfâind.

Am observat că avea doar un slab accent american.

— Atunci, haide să te scot repede de aici, se pare că lucrurile sunt pe cale să devină şi mai urâte! i-am răspuns.

În jurul nostru au izbucnit încăierări violente, în timp ce protestatarii se adunau şi începeau să riposteze împotriva poliţiei. Pe măsură ce ne apropiam de intersecţie, femeia a arătat spre o impresionantă maşină Chrysler.

— Uite-l pe Archer! a strigat ea în mijlocul învălmăşelii.

Ştiind acum încotro trebuia să mă îndrept, am luat-o pe sus şi am alergat spre vehicul, deschizând brutal portiera din spate.

— Slavă Domnului că sunteţi în siguranţă, domnişoară Cecily! a strigat şoferul în timp ce pornea motorul. Să plecăm de aici!

M-am asigurat că femeia stătea bine pe bancheta din spate.

— Aveţi grijă, doamnă! am spus.

Înainte să închid uşa, am observat doi poliţişti cu bastoane, care se îndreptau spre maşină. Mi-am luat inima în dinţi, pregătindu-mă s-o iau la fugă.

— Archer, stai! a strigat femeia. Intră *acum*! m-a somat, trăgându-mă cu putere în maşină, lângă ea. Hai, Archer! Mergi, mergi, mergi!

Şoferul a pornit motorul şi maşina a demarat în trombă. În timp ce ne îndepărtam de scena de coşmar pe care o lăsaserăm în urmă, toţi trei am răsuflat uşuraţi.

— Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru ajutorul dumneavoastră! a îndrăznit să spună femeia.

— Pentru nimic, i-am răspuns. Oricum, ar trebui să vă mulţumesc şi eu. M-am sprijinit de spătarul banchetei, lăsând panica să se risipească treptat.

— Putem să vă ducem undeva? a întrebat femeia. Unde locuiţi?

Am ridicat din umeri, fiindcă nu voiam să profit de un străin.

— Lăsaţi-mă la cea mai apropiată gură de metrou!

— Tocmai ne apropiem de staţia de pe strada o sută zece, a intervenit şoferul.

— E bine, am răspuns.

Şoferul a tras pe dreapta.

— Îmi puteţi spune măcar numele dumneavoastră? a întrebat Cecily.

Am şovăit o clipă, am băgat mâna în buzunar şi i-am întins cartea de vizită de la Arthur Morston Books. Apoi am dat din cap în chip de salut, am coborât şi am trântit portiera.

*

Ca să-mi revin după trauma de dimineaţă, am amânat excursia din acea după-amiază la Empire State Building.

— Mă bucur doar că n-ai fost acolo, Elle! Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să te protejez.

— Of, Bo, nu-mi vine să cred! Asta ar trebui să fie vacanţă, iar tu ai reuşit să intri drept în cuşca leului! a spus ea în timp ce mă mângâia uşor pe păr. Dar haide să încercăm să uităm dezamăgirea lui Eugene Meyer şi drama protestului şi să ne bucurăm de săptămâna noastră de vacanţă. E minunat să mă aflu aici, împreună cu tine!

Ne-am petrecut următoarele cinci zile explorând „Marele Măr". Era un oraş uimitor, care pulsa de energie şi le dădea locuitorilor impresia că se aflau în centrul universului. New Yorkul avea cele mai înalte clădiri, cele mai vaste centre comerciale şi cele mai mari farfurii cu mâncare pe care le văzusem în viaţa mea. După ani de raţionalizare britanică, făceam ochii cât cepele în faţa dimensiunii hamburgerilor de

vită şi a munţilor de cartofi prăjiţi pe care îi primeau clienţii restaurantelor.

Cred că ceea ce mi-a plăcut cel mai mult la oraşul ăsta a fost optimismul pe care-l emanau locuitorii lui. Trecuseră recent prin dezastrul economic al Marii Crize şi prin implicarea în cea de-a doua conflagraţie mondială. Cu toate astea, aproape toţi cei pe care îi întâlneam debordau de încredere şi de veselie, procurându-mi o experienţă de viaţă încântătoare.

Cu o zi înainte să ne îmbarcăm pe *Queen Mary* ca să ne întoarcem acasă, a sunat telefonul din camera noastră de hotel.

— Alo? a răspuns Elle. Da, e aici!

A ridicat din umeri şi mi-a dat receptorul.

— Domnule Tanit? a spus o voce cu accent englezesc, vag cunoscută.

— La telefon, am răspuns eu.

— O, minunat! Sunt atât de încântată că am reuşit, în sfârşit, să dau de tine! Am sunat la aproape toate hotelurile din Manhattan!

— Îmi cer scuze, cu cine vorbesc? am întrebat.

La celălalt capăt al firului s-a auzit un chicotit.

— Scuzele mele, domnule Tanit! Sunt Cecily Huntley-Morgan, femeia aceea prostuţă pe care ai salvat-o zilele trecute la protestul pentru drepturile civile din Harlem.

— Bună ziua! i-am răspuns, puţin surprins. Ce mai faci?

— Am glezna uşor învineţită, dar mă simt mult mai bine acum, când te-am găsit! Cartea de vizită pe care mi-ai dat-o avea adresa librăriei tale de la Londra, dar am vrut să-ţi mulţumesc personal pentru că m-ai salvat. Aşa că am sunat la mai multe hoteluri şi am întrebat dacă printre cei cazaţi nu cumva se număra şi un anume domn Tanit.

A fost rândul meu să râd.

— Un gest foarte drăguţ, Cecily, dar am făcut ceea ce ar fi făcut oricine. Mă bucur că eşti bine!

— Nu-i adevărat, domnule Tanit! Oamenii mă călcau în picioare. Tu, însă, ai văzut un semen aflat la ananghie şi te-ai oprit ca să-l ajutaţi. Îţi sunt îndatorată şi aş dori să te invit să luăm masa împreună!

Vocea caldă a lui Cecily m-a liniştit, dar n-am vrut s-o deranjez.

— Mulţumesc, dar chiar nu-i nevoie. Totuşi, apreciez foarte mult gestul tău.

— Îmi pare rău, nu accept un refuz. Îţi convine după-amiază, la Waldorf?

— Dar...

— Cu soţia am vorbit acum câteva clipe?

— Da.

— Perfect! O să rezerv o masă pentru trei persoane şi ne vedem la ora unu după-amiază.

Înainte să apuc să răspund, Cecily a închis. I-am confirmat lui Elle că vorbisem cu doamna pe care, în urmă cu o săptămână, o ridicasem de pe jos şi o ajutasem să se urce în maşină. Elle, dorind să profităm la maximum de timpul petrecut în oraş, a fost încântată de invitaţie.

— De ce n-am merge? Să luăm prânzul alături de o newyorkeză la un hotel de prestigiu? Ce încântător!

N-o puteam contrazice, aşa că ne-am îmbrăcat cu cele mai frumoase haine din valiză şi la ora unu după-amiaza eram în faţa elegantului şi înaltului hotel Waldorf. Ne-am îndreptat spre restaurant – un spaţiu plin de ecouri şi decorat cu un candelabru scânteietor ce valora, probabil, mai mult decât întregul stoc al librăriei Arthur Morston. Printre cei care luau masa, Cecily se remarca datorită

buclelor ei blonde, coafate, aşa că am identificat-o imediat. Am luat-o pe Elle de mână şi am condus-o la masă.

— Cecily?

— Domnule Tanit! Bună ziua! m-a salutat ea ridicându-se şi strângându-mi mâna cu fermitate, după care s-a uitat la Elle. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Tanit? Îi datorez viaţa soţului dumneavoastră!

Am râs, stânjenit.

— Nu ştiu dacă m-aş exprima atât de dramatic!

— Nu cred că *sunt* dramatică! În situaţiile în care oamenii se sperie, ei nu mai ştiu ce fac, a spus Cecily pe un ton serios. Iată! a exclamat, vârându-şi mâna în geantă, scoţând de acolo cartea mea de vizită şi arătându-ne-o. Am scris chiar şi *om bun* pe spatele ei! a adăugat ea, râzând. O s-o păstrez veşnic, ca să-mi poarte noroc! a promis, făcându-mi cu ochiul. În sfârşit, vă rog să luaţi loc! ne-a invitat, arătând spre celelalte două scaune de la masă, tapiţate cu catifea roşie. Iar acum, să comandăm nişte şampanie! Ospătar...!

Prânzul cu Cecily Huntley-Morgan a fost un eveniment încântător. Ne-a povestit totul despre viaţa ei: logodna ruptă, călătoria în Kenya, împreună cu naşa ei, Kiki Preston, şi, după toate astea, căsătoria cu un crescător de vite pe nume Bill.

— Aţi fost la protestul de zilele trecute, domnule Tanit. Prin urmare, detestaţi prejudecăţile rasiale josnice care afectează atât de mult ţara asta, a spus Cecily, căreia nu-i dezvăluisem că prezenţa mea la acel miting fusese pur întâmplătoare. N-am de ce să vă ascund că..., a adăugat ea, luând o gură din şampania Veuve Clicquot pe care insistase s-o comande pentru noi toţi, ... pe vremea când locuiam în Kenya, o tânără prinţesă Masai, pe nume Njala, a născut o

fiică pe proprietatea noastră. A abandonat-o, aşa că i-am dat numele de Stella şi am luat-o cu mine. Urma să mă întorc la New York, aşa că am fost nevoită să angajez o dădacă, pe Lankenua. Familia mea ştie că fetiţa e a ei, chiar dacă, din toate punctele de vedere, eu sunt mama.

— Probabil că e incredibil de greu! a compătimit-o Elle.

Cecily a ridicat din umeri.

— E necesar. Societatea nu-şi maschează dezaprobarea. Sigur, pe mine nu m-ar afecta, dar Stella, pe de altă parte... se confruntă deja cu atât de multe provocări ca tânără de culoare! Dar pentru ea e mai bine aşa.

— Ai făcut un lucru uimitor, Cecily, am spus eu, zâmbindu-i din toată inima. Fără tine, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu micuţa Stella. Îţi mulţumesc că i-ai arătat bunătate!

— După cum ai spus mai devreme, domnule Tanit, am făcut ceea ce ar fi făcut oricine în locul meu.

— Iar după cum mi-ai spus tu – nu cred că e neapărat aşa!

Cecily a chicotit şi şi-a ridicat cupa de şampanie.

— Ei, bine, atunci să închinăm pentru bunătate!

I-am povestit lui Cecily despre viaţa noastră în Marea Britanie, despre slujbele avute mai întâi la High Weald şi apoi la Arthur Morston Books. Cecily a întrebat despre accentul franţuzesc al lui Elle şi i-am spus că amândoi fugiserăm din Paris din pricina ameninţării ocupaţiei naziste.

— Dar în ultima vreme am avut noroc, a adăugat Elle. Robert a moştenit un teren în Elveţia, pe malul lacului Geneva. Sperăm să ne mutăm acolo cât mai curând cu putinţă.

— Minunat! s-a bucurat Cecily. Natura e foarte importantă, nu-i aşa? Îmi imaginez că, trecând prin atâtea, acum vă doriţi o viaţă tihnită.

După delicioasa plăcintă cu mere de la desert, a venit timpul să ne despărţim, aşa că i-am strâns mâna tinerei şi binevoitoarei femei, spunând:

— Mulţumim foarte mult pentru prânz, Cecily!

— Cu plăcere, domnule Tanit! Mă bucur foarte mult că am reuşit să te găsesc înainte să te întorci în Anglia. Deşi, dacă nu te superi, păstrez cartea ta de vizită. La urma urmei, nu ştii niciodată când ai nevoie de un înger păzitor.

CAPITOLUL 36

Anglia, 1949

Încăierarea în care mă implicasem la New York a fost ultimul ghinion pe care urma să-l am o vreme. La începutul anului 1949, domnul Kohler mă informase că procesul de obţinere a cetăţeniei elveţiene era în faza finală. Mai mult, librăria avusese vânzări record. După atâţia ani, simţeam că umerii începuseră să mi se relaxeze puţin.

Respiram mai uşor. Dormeam mai bine. Poate că starea mea de relaxare era întreţinută de cu totul altceva, şi anume de absenţa lui Kreeg Eszu. Nu-l mai văzusem din acea noapte îngrozitoare de la Leipzig. Cititorule, îmi permisesem să cred că murise – ucis în război, la fel ca mulţi dintre camarazii lui de arme.

Iar apoi, l-am văzut. Era o zi rece la Londra. Rupert şi Louise Forbes se aflau în oraş şi veniseră în vizită la librărie. A fost, ca întotdeauna, o mare plăcere să-i vedem pe amândoi. M-am bucurat foarte mult să aflu că Florei îi mergea bine, în ciuda faptului că Teddy şi noua lui soţie, care era americancă, lăsau High Weald de izbelişte.

Cei doi veniseră împreună cu bebeluşul, un băieţel vesel şi energic, pe nume Laurence, pe care Elle l-a alintat şi l-a mângâiat îndelung. După ce copilul a adormit, Elle a început să se laude cu noul stoc de carte, iar eu m-am întors în birou ca să verific registrele contabile. Îmi dădea de furcă o socoteală şi m-am trezit uitându-mă, prin vitrina cea mare, în Kensington Church Street. În acel moment, am zărit o siluetă înaltă, îmbrăcată în palton şi purtând pe cap o pălărie de fetru. Omul fuma o ţigară. Am continuat să privesc, în

timp ce o tânără care trecea pe lângă el s-a întors ca să-l admonesteze pentru cine ştie ce remarcă va fi făcut. Personajul şi-a dat capul pe spate şi a râs cu poftă, moment în care i-am văzut faţa. Mi-a îngheţat sângele în vine.

— Elle! am strigat.

Ceilalţi trei s-au întors şi m-au văzut arătând spre vitrină. Elle s-a uitat în direcţia în care era îndreptat degetul meu şi apoi a fugit imediat la întrerupător.

— Ce naiba s-a întâmplat, dragă prietene? a întrebat Rupert, văzând că mă lăsasem pe vine, sub nivelul ferestrei. O, Doamne, ce se întâmplă?

— Domnule Tanit, te-a speriat ceva? a întrebat Louise, părând şi ea destul de îngrijorată.

Am ridicat din nou capul şi l-am văzut pe Kreeg traversând strada spre librărie.

— Elle, vino aici, acum!

A venit în fugă şi ne-am strecurat pe uşa din spate, care dădea spre apartament, închizând-o în urma noastră în timp ce clopoţelul suna la intrare. Elle a dat să urce în fugă, dar am oprit-o, temându-mă că agresorul avea să-i audă paşii. Ochii lui Elle erau plini de teamă, iar eu i-am strâns mâna cu putere. Apoi am dus degetul la buze şi mi-am aplecat încet urechea spre uşă.

— Bună dimineaţa! a spus Rupert. Bine aţi venit la Arthur Morston Books!

— Mulţumesc foarte mult, a răspuns Eszu cu vocea lui gravă şi răguşită. Ce librărie fermecătoare aveţi!

— Sunteţi amabil! Mă întreb dacă vă pot ajuta să găsiţi o carte anume.

— Sunteţi proprietarul?

— Poftim?

— Am întrebat dacă sunteţi proprietarul librăriei, a repetat Kreeg cu răceală.

— Da. Sunt Rupert Forbes. Eu şi soţia suntem coproprietari.

— Louise Forbes, a spus ea. Încântată de cunoştinţă!

— Eu sunt Gus. Gus Zeeker. E o plăcere să vă cunosc, doamnă Forbes!

M-am uitat la Elle, încruntându-mă la auzul anagramei.

— Desluşesc un accent, domnule Zeeker? a întrebat Rupert. De unde sunteţi?

— O, e o întrebare la care-i greu de răspuns, domnule Forbes! Îmi place să mă consider un cetăţean al lumii.

— Ei, bine, asta e de-a dreptul impresionant! Dar chiar şi cetăţenii lumii trebuie să se nască *undeva,* nu-i aşa, bătrâne? a răspuns Rupert, râzând.

Eszu a chicotit şi el.

— Ei, domnule Forbes, păreţi un om inteligent. Aţi caracteriza pe cineva doar prin locul său natal?

— Bineînţeles că nu. Doar făceam conversaţie. Vedeţi, mă mândresc cu capacitatea de a identifica un accent. Al dumneavoastră e destul de neobişnuit, atâta tot.

S-a lăsat o tăcere palpabilă înainte de răspunsul lui Eszu.

— După cum am spus, sunt un cetăţean al lumii.

— Da, dar mă întreb de ce parte a ales să lupte acest cetăţean al lumii în timpul războiului?

M-a impresionat curajul întrebării lui Rupert. Kreeg a mai râs o dată.

— Nu suntem cu toţii prieteni acum, domnule Forbes? a întrebat el, iar vorbele i-au fost urmate de o tăcere mormântală. Iertaţi-mă, aţi spus că mă puteţi ajuta să găsesc o anumită carte.

— Da, a răspuns Rupert pe un ton sec. Putem, oare?

— Ar fi de mare ajutor. De fapt, am fost aici chiar zilele trecute, însă am vorbit cu altcineva. Era un bărbat înalt, cu părul negru şi cu ochii căprui. Cine să fi fost?

Am strâns-o de mână pe Elle.

— Hmmm..., l-am auzit pe Rupert spunând, ... sunteţi sigur că aţi fost la librăria noastră? Mă doare să recunosc, dar în zonă există mai multe de felul ăsta. N-avem nici un angajat cu astfel de trăsături.

Nu-mi venea să cred că Rupert mă proteja.

— O, da, sunt destul de sigur că aici am venit, a spus Eszu cu glas scăzut. Era şi o tânără blondă înăuntru. Una *foarte* frumoasă.

— Iertaţi-mă, domnule Zeeker, a spus Rupert. După ce aţi intrat pe uşă, ne-aţi felicitat pentru librărie ca şi cum ar fi fost prima dată când aţi fi călcat în locul ăsta. V-am spus că n-avem angajaţi care să se potrivească descrierii dumneavoastră, aşa că trebuie să vă întreb din nou: sunteţi *sigur* că aţi mai venit la Arthur Morston Books?

Am ascultat scârţâitul vechiului parchet de lemn sub paşii lenţi şi apăsaţi ai lui Eszu.

— Ce bebeluş frumos! Presupun că e al dumneavoastră?

— Da! a răspuns Louise.

— Familia e foarte importantă, nu-i aşa, doamnă Forbes?

— Bineînţeles că da, domnule Zeeker!

L-am auzit pe Kreeg oftând din rărunchi.

— Uitaţi-vă la acest copilaş! E atât de blând şi de neajutorat! Îmi imaginez că sunteţi singurii care contribuie la creşterea lui, nu-i aşa, doamnă Forbes?

— Aş zice că da. Numele lui e Laurence.

— Laurence? Permiteţi-mi să vă felicit pentru alegerea numelui, doamnă Forbes! Originile sale sunt franceze. Înseamnă „cel luminos, strălucitor”. Cum toţi copiii se nasc

liberi de păcat, cred că n-aţi fi putut alege un nume mai potrivit.

— N-am... nu ştiam asta, a răspuns Louise cu fermitate. Ce fascinant!

— Aşa sunt numele în general. Numele noastre... Întotdeauna mi s-a părut foarte amuzant că ceva atât de personal pentru noi e folosit aproape exclusiv de alţii.

— Îmi pare rău că sunt necuviincios, bătrâne, dar eu şi soţia mea eram pe cale să închidem ca să mergem la masă, a intervenit Rupert. Ce carte căutaţi?

— Înţeleg că trebuie să plecaţi, domnule Forbes. Din întâmplare, am fost aici zilele trecute ca să mă interesez de un atlas vechi.

Am strâns din ochi. Bineînţeles că numele lui nu însemna nimic pentru Rupert sau Louise. De fapt, bănuiam că Kreeg ştia că eram prin preajmă şi se dădea în spectacol pentru mine.

— Ei, bine, după cum am spus, mă îndoiesc că aţi fost la Arthur Morston Books, dar secţiunea noastră de geografie e chiar aici, a spus Rupert. Căutaţi un anumit tip de atlas?

— Cel pe care-l caut e unic, domnule Forbes. Dar îl o să-l recunosc atunci când o să-l văd.

— Prea bine. Se pare că aveţi nevoie de ceva timp ca să răsfoiţi, aşa că cel mai bine ar fi să vă întoarceţi mai târziu, dacă nu vă deranjează.

Kreeg a răspuns pe un ton ferm:

— Sunt convins că e aici, domnule Forbes. Nu-i nevoie să căutaţi!

— Uitaţi ce e, chiar nu ştiu despre ce vorbiţi...

Dialogul a fost întrerupt de bebeluşul Laurence, care a început să scâncească.

— Bietul copil! Luaţi-l în braţe, doamnă Forbes! Bucuraţi-vă de fiecare clipă alături de el! Nimic nu e mai sacru decât legătura dintre o mamă şi copilul ei! a exclamat Kreeg, iar Elle s-a uitat la mine, făcându-mă să-mi plec privirea. Pot să vă întreb, doamnă Forbes, ce s-ar face copilaşul ăsta fără dumneavoastră?

— Cum adică? a întrebat Louise, şocată.

— Permiteţi-mi să fiu mai explicit: dacă o soartă urâtă s-ar abate asupra dumneavoastră şi asupra soţului dumneavoastră, ce s-ar întâmpla cu micuţul Laurence?

Rupert a ridicat tonul:

— Eu zic să fii calm, bătrâne! Cum poţi să spui un asemenea lucru josnic în magazinul meu?!

— Sunt doar vorbe, domnule Forbes! Cu toate astea, îmi dau seama că e o întrebare la care e dificil de răspuns. Pentru că, în realitate, nu ştiţi ce o să se întâmple cu copilul dumneavoastră.

Laurence a început să plângă.

— Ascultă, aş vrea să pleci! a declarat Rupert cu fermitate. O superi pe soţia mea!

Kreeg a continuat:

— O mamă e totul pentru un copil! Îl îngrijeşte, îi e prietenă, e o ancoră pentru el. Fără ancora asta, un copil se poate îndepărta şi nu se ştie unde ar putea ajunge.

— Chiar nu înţeleg despre ce vorbeşti, domnule Zeeker! Iar acum părăseşte magazinul! i-a cerut Rupert din nou.

— Imaginaţi-vă că v-aş răpi acum, doamnă Forbes, condamnându-vă copilul la o existenţă fără mamă! Nu credeţi că Laurence ar avea dreptul să se răzbune pe mine?

— Îmi ameninţi copilul?! a întrebat Rupert, de data asta pe un ton agresiv în toată regula.

— Eu?! N-aş face niciodată aşa ceva, domnule Forbes! Nu-mi stă în fire. Dar bărbatul înalt, cu ochi căprui, angajatul dumneavoastră... N-aş fi atât de sigur în privinţa lui.

— Pentru numele Domnului, omule, m-am săturat de asta!

Am auzit scârţâitul parchetului sub călcătura unor paşi grăbiţi. Rupert a traversat magazinul ca să-l dea afară pe Kreeg. Louise a strigat:

— Lasă-l jos!

Am apucat clanţa, gata să dau buzna şi să-l înfrunt pe Kreeg. Sub nici o formă nu l-aş fi lăsat să-i facă vreun rău lui Rupert.

— Îl las în pace cu plăcere, doamnă Forbes, de îndată ce îmi spuneţi unde se află familia Tanit, a mârâit Eszu.

— Care familie Tanit?! a strigat Louise.

Mi se rupea inima fiindcă se comporta atât de loial în ciuda faptul că soţul ei era ameninţat. S-a auzit un zgomot surd şi un icnet, pentru că, evident, Kreeg îl lăsase pe Rupert să cadă pe podea.

— Ştiu că au lucrat pentru voi, i-a spus Kreeg lui Louise. Am avut o discuţie foarte interesantă cu fratele dumneavoastră, la un pahar, chiar zilele trecute. Ei, bine, am spus „un pahar”, dar ticălosul ăla a dat pe gât aproape toată sticla de whisky. Mi-a spus că au plecat de pe moşie şi că acum se ocupă de librăria asta.

— Nu cunoaştem numele ăsta, s-a bâlbâit Rupert, încă gâfâind. După cum ai văzut, Teddy e un beţiv. Nu te poţi baza pe ce zice el. N-avem nici un motiv să te minţim!

— Zău? a întrebat Kreeg. Orice v-ar fi spus Tanit, nu-i adevărat. Aţi angajat un ucigaş, doamnă Forbes! Presupun că nu v-a spus, nu-i aşa? Credeţi-mă că aş fi foarte bucuros să vă

scap de ameninţarea pe care o reprezintă pentru familia dumneavoastră!

— Chem poliţia! a spus Rupert, pe care l-am auzit alergând până în partea din spate a librăriei şi ridicând receptorul. Ar fi bine să pleci! Nu vrei să te găsească poliţiştii aici! Probabil că nu ştii pe cine ai atacat! Poate că beţivul de cumnatu-meu a uitat să-ţi spună că librăria e doar un hobby pentru mine. Lucrez pentru guvernul britanic!

— Bietul domn Forbes! Foarte bine, vă urez o zi bună! Înainte să plec, totuşi... La începutul conversaţiei vorbeaţi despre război. Spuneţi-mi, aţi face o distincţie între soldatul care v-a ucis prietenul şi cei care-l protejau?

— Ieşiţi afară! Afară! a strigat Louise, în timp ce plânsul lui Laurence devenea tot mai puternic.

— Cum vreţi!

Am auzit clinchetul clopoţelului în clipa în care s-a deschis uşa.

— O, apropo, numele lui nu e Robert!

Uşa s-a trântit.

— Linişteşte-te, copile, totul e bine! a spus Louise, în timp ce Rupert deschidea uşa în spatele căreia eram ascunşi.

— Mama naibii, oameni buni! Ce-a fost asta?!

Eu şi Elle am clipit în lumină, iar Louise s-a dus să încuie uşa şi să tragă jaluzelele.

— Mulţumesc, Rupert! Îţi mulţumesc că nu ne-ai dat în vileag!

I-am strâns mâna.

— E în regulă, bătrâne! Am eu miopie, dar recunosc problemele atunci când le văd. Oricum, după ce nenorocitul aproape că mi-a sucit gâtul, cred că mi se cuvine o explicaţie.

Le-am povestit în linii mari cum Kreeg credea că eu eram responsabil pentru moartea mamei lui şi cum jurase să se răzbune.

— Of, domnule Tanit! Cât de înspăimântător! m-a căinat Louise. Îmi pare foarte rău. Ce situaţie îngrozitoare!

— Da, Louise! Niciodată n-o să-ţi putem mulţumi îndeajuns pentru ce ai făcut. V-aţi pus amândoi vieţile în pericol ca să le salvaţi pe ale noastre..., am spus eu cu glas gâtuit din pricina emoţiei pe care mi-o stârnise curajul lor. N-o să uit niciodată! Şi vreau să ştiţi că nu v-aş fi pus de bunăvoie în pericol. Ne-am gândit că era posibil ca omul ăsta să fi murit în război.

— Dar, spre nenorocul tău, asta nu s-a întâmplat, a adăugat Elle cu tristeţe.

— Deci, care-i planul? a întrebat Rupert. El ştie că eşti aici. Nu poţi rămâne, pur şi simplu sunteţi în pericol!

— Ar trebui să mergem în Elveţia? a întrebat Elle. Nu uita, domnul Kohler se aşteaptă ca cetăţenia să-ţi fie aprobată în orice moment.

— Şi apoi? am întrebat. Da, o să fiu cetăţean elveţian, dar înregistrat în acte sub numele meu real. Kreeg ne-a găsit aici şi o să ne urmărească şi acolo, am spus eu luându-mi capul în mâini. Simt că-mi ajunge cuţitul la os!

— Cât de ataşat eşti de traiul în Europa? a întrebat Rupert.

— Mă tem că nici în America n-o să fim în siguranţă. M-am gândit de multe ori la asta, dar cu comunicaţii atât de dezvoltate şi cu registre de evidenţă a populaţiei atât de stricte, mă tem că Kreeg ne-ar găsi fără probleme.

Rupert a mijit din ochi şi a dat din cap în semn că aveam dreptate.

— De fapt, nu mă refeream la America, a precizat el, iar eu i-am aruncat o privire nedumerită. Am avut un vechi coleg de şcoală care şi-a pierdut soţia din cauza unei pneumonii. Bietul de el nu mai suporta să trăiască aici. Totul îi amintea de pierderea pe care o suferise. Aşa că s-a urcat pe vapor şi s-a dus la capătul pământului.

— Capătul pământului? am întrebat.

— Mă rog, nu tocmai, a răspuns Rupert. Dar ar putea foarte bine să fie. Mă refer la Australia.

— Australia?! a repetat Elle.

Rupert şi-a pus mâinile la spate şi a început să umble încolo şi încoace.

— O ţară minunată, se pare. Vreme minunată, natură sălbatică cât cuprinde, ca să nu mai vorbim de kilometri întregi de brusă absolut nepopulată. Îmi imaginez că, dacă cineva ar vrea, ar putea să dispară complet. S-o ia de la capăt. Asta e părerea pe care o am în calitate de membru al Serviciului de Securitate al Maiestăţii Sale.

Elle s-a uitat la mine.

— Nu ştiu nimic despre ţara aceea, a spus ea. Dar trebuie să facem ceva. După cum a spus Rupert, nu putem rămâne aici.

— Iar dacă diavolul ăsta decide să te urmărească, a adăugat Louise, poţi foarte bine să-l faci să-i iasă sufletul gonind după tine! a exclamat ea, surâzând.

— Dacă se întoarce, am putea să-l punem pe o pistă greşită, a spus Rupert. Să ne prefacem că te denunţăm. Poate să declarăm că ai fugit în America? În felul ăsta, ţi-ar pierde urma.

— Ar fi mai mult decât amabil din partea ta, am mărturisit eu. Dar individul... e un pericol. Trebuie să fii foarte precaut atunci când ai de-a face cu el.

— Am înţeles, bătrâne! Cred că ai uitat că lucrez pentru MI5. În ciuda înfăţişării mele cărturăreşti, sunt destul de obişnuit să am de-a face cu personaje dubioase. Apropo, o să pun să fie cercetat imediat. Poate că există ceva care ar permite guvernului să-l aresteze sau chiar să-l deporteze. Cu siguranţă că pot să-l închid vreme de câteva zile pentru că a încercat să mă sugrume. Aş vrea să-mi spui cum se scrie „Zeeker”...

— E un pseudonim. În realitate, numele lui de familie este Eszu. Kreeg Eszu. Mă îndoiesc că poţi afla prea multe despre el. Îmi imaginez că, la fel ca mine, a avut mare grijă să nu atragă atenţia.

— Cu toate astea, promit să fac tot ce pot, bătrâne! Până atunci, v-aţi hotărât? O excursie în Australia?

Eu şi Elle ne-am privit, recunoscându-ne durerea din ochi. Ne simţiserăm ca şi cum am fi fost atât de aproape de o viaţă fericită, doar ca să ne fugă încă o dată pământul de sub picioare.

— E... atât de departe, am spus eu în cele din urmă.

— Iartă-mă, Robert, dar nu asta e ideea? a întrebat Rupert pe un ton plin de blândeţe.

— N-am avea nimic, a murmurat Elle. Ar trebui s-o luăm de la capăt.

— Staţi aşa! a exclamat Rupert. Nimeni nu sugerează să fie o soluţie permanentă. Gândiţi-vă la ea ca la un an sabatic. Voi plecaţi în străinătate pentru o vreme – câteva luni, sau poate că ceva mai mult –, iar eu văd ce pot face între timp. Sună bine?

Am luat-o de mână pe Elle.

— Da, am şoptit.

Rupert mi-a pus o mână pe umăr.

— Bine. Trebuie să vă ducem la Tilbury. Cu puţin noroc, prindeţi un vapor care pleacă în patruzeci şi opt de ore.

— Eşti foarte bun cu noi, Rupert, crede-mă! a spus Elle.

— Ei, măcar atât putem face, a răspuns el.

— Mama încă vorbeşte cu mare drag despre voi doi, a adăugat Louise. Şi, în lipsa noastră, v-aţi descurcat de minune cu librăria.

— O să ne fie dor de ea, a spus Elle cu mâna pe inimă.

— Apropo, drumul spre Down Under[36] n-o să fie deloc ieftin, ne-a avertizat Rupert. Cum staţi cu banii?

— Bine, mulţumim! am răspuns, arătând spre partea din spate a librăriei. Salariul pe care ni-l plătiţi e unul generos.

— Foarte bine, bătrâne! În cazul ăsta, îţi propun să vă luaţi câteva lucruri şi apoi să vă transportăm în Essex. Am maşina parcată în faţă, vă pot duce eu.

— Eu şi Laurence rămânem, a spus Louise.

— În nici un caz! m-am opus eu. Omul ăla a incendiat clădiri. M-aş teme pentru viaţa ta!

— Incendiator, zici? Ei, bine, nu putem permite ca o asemenea soartă să se abată asupra librăriei lui Beatrix! O să dau câteva telefoane şi o să aranjez o supraveghere discretă. Dacă individul se apropie la mai puţin de trei metri de clădire, o să fie reţinut de oamenii legii.

— Eşti relativ util uneori, Rupes! a spus Louise făcându-i cu ochiul.

— Fac şi eu ce pot. Ei, bine, ce-ar fi să urcaţi şi să vă pregătiţi, câtă vreme telefonez?

Eu şi Elle ne-am grăbit să ajungem în apartament şi am început ritualul cu care, din păcate, ne obişnuiserăm. Am scos valizele de sub paturi şi am aruncat în ele strictul

[36] Denumire colocvială a Australiei şi Noii Zeelande

necesar. Ne-am mişcat în tăcere şi robotic, meditând la amploarea deciziei pe care o luaserăm în pripă.

— Sunt sigur că Rupert o să poată să ne ajute în privinţa transferului conturilor bancare şi a tuturor problemelor similare, am spus eu. E clar că are relaţii foarte bune!

— Ce se întâmplă cu treburile din Elveţia? a întrebat Elle. Oare domnul Kohler nu ţi-a cerut să nu dispari de pe faţa pământului?

— Ba da. Trebuie să găsesc o soluţie în timpul călătoriei. Îmi imaginez că drumul spre Australia o să dureze săptămâni întregi.

— Da...

Elle n-a izbutit să termine fraza şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Am lăsat din mână cămăşile pe care eram gata să le îndes în valiză şi am luat-o în braţe.

— Of, dragostea mea, îmi pare atât de rău! Nimic din toate astea nu e drept. Mai ales pentru tine. Am pus o mare povară pe umerii tăi!

Lacrimile ei reprimate s-au transformat în hohote de plâns, în timp ce se cuibărea la pieptul meu.

— Iartă-mă, Elle! Ţi-am făcut viaţa atât de grea!

— Nu-i vorba de asta, Bo. Am crezut că necazurile s-au terminat. Întotdeauna mi-ai spus să am încredere în univers. Am crezut că Kreeg a murit. Am îndrăznit să visez că am fi putut să ne *începem* cu adevărat viaţa împreună. Căsătorie, copii... Deci, e vina mea că m-am amăgit!

Am strâns-o în braţe.

— Elle, te rog să nu spui niciodată aşa ceva! Nici un pic din haosul ăsta cumplit nu-i din vina ta. E crucea mea de purtat, iar tu, care înduri alături de mine, eşti forţa şi reazemul meu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Mi se umpleau şi mie ochii de lacrimi.

— Încetează, Bo! Să nu vorbeşti niciodată în felul ăsta. Viaţa e un dar, orice ar fi. Aşadar..., a adăugat ea în cele din urmă, Australia!

— Australia.

Elle s-a desprins din braţele mele şi a bătut din palme, încercând să rămână optimistă.

— O nouă aventură! Cert e că n-o să mă plâng de vremea de acolo. Dar am auzit lucruri îngrozitoare despre păianjeni!

— Nu-ţi face griji, Elle, te apăr eu! La urma urmei, păianjenii pot muşca, dar nu pot incendia o clădire, am spus, aruncându-i un zâmbet obosit.

— Ai dreptate, a recunoscut ea, scoţând un suspin. Cu puţin noroc, Kreeg n-o să ne poată urmări până în cealaltă parte a planetei. Poate că, în loc să fiu tristă pentru siguranţa pe care o pierdem în Elveţia, ar trebui să fiu încântată pentru siguranţa pe care o s-o câştigăm în Down Under. Şi nu contează unde anume ne aflăm, dragul meu Bo! Atât timp cât suntem împreună, suntem acasă.

M-am uitat îndelung la inelul lui Elle.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Şi eu simt exact la fel, am spus eu, luând-o de mână. Atât timp cât suntem împreună, suntem acasă! am repetat. Am petrecut prea mult timp fără să fiu căsătorit cu tine, Elle Leopine!

Vorbele mele au luat-o prin surprindere.

— Sunt de acord, iubirea mea, a răspuns ea.

— Am o idee, am spus, cu un licăr în ochi.

Elle mi-a aruncat o privire în care se îmbinau emoţia şi deruta.

— Ce idee?

— Câtă vreme se află pe mare, căpitanul unei nave poate căsători legal două persoane şi le poate întocmi acestora un

certificat care să ateste autenticitatea ceremoniei. Elle, am putea să ne căsătorim în drum spre Australia! am exclamat, căzând în genunchi. Elle Leopine, tu eşti dragostea incontestabilă, inegalabilă, de nezdruncinat a vieţii mele. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Reuşisem s-o surprind, ceea ce, dacă înţelegeam eu bine, era secretul unei cereri în căsătorie reuşite.

— O, Bo, a spus ea, acoperindu-şi gura cu palmele. Da, bineînţeles!

Ne-am pus amândoi pe râs în apartamentul de la Arthur Morston Books. Preţ de câteva clipe, restul lumii s-a estompat.

Drumul din Essex până la portul Tilbury a fost rapid şi lipsit de incidente. Rupert s-a ţinut de cuvânt şi i-a cerut unui prieten care avea acelaşi model de maşină să oprească în faţa librăriei şi apoi să se îndrepte spre nord, în caz că Kreeg îl urmărea de departe. Eu şi Elle ne-am urcat în maşina lui Rupert şi, încă o dată, am pornit în căutarea unei noi vieţi.

— O să luaţi un vapor care pleacă mâine, bătrâne, m-a informat Rupert. Acostează întâi la Port Said, în Egipt, după care merge la Adelaide. Îndrăznesc să spun că, până când picioarele tale ajung să atingă pământul australian, o să-l arestez pe acest Kreeg pentru tentativă de omor. Să nu-ţi faci griji! m-a îndemnat el, iar stoicismul lui britanic m-a înveselit, dar nu l-am crezut, fiindcă, până la urmă, şerpii sunt alunecoşi. E un hotel chiar lângă port, despre care am auzit că e destul de mulţumitor. Vă las acolo. Vă dau ei biletele. Mergeţi cu RMS *Orient.*

— Mulţumim, Rupert!

— Nu-ţi face griji, bătrâne! După ce te linişteşti, scrie-mi pe adresa librăriei. O să te pun la curent cu situaţia. Cu puţin

noroc, o să te poţi întoarce în Europa cât de curând, iar apoi o să-ţi construieşti un castel imens în Elveţia!

După ce am oprit în faţa hotelului Voyager, i-am strâns mâna lui Rupert şi am deschis portiera.

— Succes, domnule şi doamnă T! ne-a urat el. Nu uitaţi că, dacă apare ticălosul, îl punem pe o pistă falsă până văd cum fac ca să-l arestez.

I-am făcut cu mâna lui Rupert şi am intrat în hotel. Recepţia avea un aer de farmec apus, cu un pian prăfuit şi câteva plante înmugurite în nişte ghivece. O fi fost cândva grandios, dar se vedea că fusese neglijat în timpul războiului.

— Bună seara, domnule! a salutat un recepţioner care purta ochelari.

— Bună seara! Aş dori o cameră, vă rog.

— Foarte bine. Câte nopţi?

— Una singură. Şi mi s-a spus că aţi putea să ne ajutaţi să ne procurăm bilete la vaporul care pleacă dimineaţă.

— Desigur, domnule, putem aranja! Dacă îmi permiteţi să notez câteva informaţii...

— Îmi pare rău, tocmai mi-am dat seama că am făcut o greşeală. De fapt, aş dori *două* camere.

Elle s-a uitat la mine.

— Două?

— Da, vă rog. Vedeţi, am spus eu aplecându-mă peste birou, eu şi logodnica mea ne căsătorim mâine.

— O, felicitări! Două camere să fie! a spus el, zâmbind. Vă invidiez fiindcă vă îmbarcaţi mâine pe vaporul acela. Un nou început, nu-i aşa?

Nici nu ştia câtă dreptate avea.

— Da, aşa-i! i-am confirmat eu.

— Minunat! Simt că, după ultimii ani, am avea cu toţii nevoie de aşa ceva, domnule...

— Tanit. Iar ea e domnişoara Leopine!

— Prea bine. O să comand biletele pe numele dumneavoastră, domnule. La ce clasă doriţi să faceţi rezervarea?

— Păi..., am murmurat, dându-mi seama că nici măcar nu mă gândisem la asta, ... la clasa a doua.

— Foarte bine! Vi le trimit în camera dumneavoastră, domnule. Puteţi plăti mâine-dimineaţă, la plecare. Vaporul ridică ancora la ora zece dimineaţa fix. Să fiţi la bord cu cel puţin o jumătate de oră înainte!

Ne-am lăsat bagajele la recepţie, am luat cheile şi am urcat.

— Ce se întâmplă, Bo? a şoptit Elle. De ce ai rezervat camere separate?

— Simplu. Mirele n-are voie să vadă mireasa în noaptea de dinaintea nunţii!

Elle a chicotit.

— Ce romantic! Deşi, până când ne făurim o situaţie stabilă în Australia, o să avem nevoie de fiecare bănuţ. Ar fi trebuit să economiseşti fondurile!

— Prostii! Nu putem să ne bucurăm măcar de câteva tradiţii? În plus, am adăugat, am destui bani ca să-ţi cumperi o rochie. Cred că după-amiază ar trebui să mergem la cumpărături.

— Bo, gestul tău e foarte drăguţ, dar total inutil!

— Dimpotrivă, Elle! E absolut necesar. Cenuşăreasa *o să aibă* rochie şi *o să meargă* la bal!

Restul zilei s-a dovedit a fi întrucâtva magic. Ne-am petrecut după-amiaza rece de ianuarie ţinându-ne de mână, clipind în soarele iernii şi sorbind, ca să ne încălzim, ceai negru din pahare de carton. Ba chiar ne-am dus să vedem vaporul care urma să ne transporte peste ocean. Legănându-

ne picioarele deasupra apei, ne-am uitat la maiestuosul şi impunătorul RMS *Orient*. Să fi tot avut o lungime de peste o sută cincizeci de metri şi o înălţime de cel puţin treizeci. Nava avea un corp negru şi elegant şi două punţi de un alb strălucitor, împodobite cu zeci de geamuri circulare.

— O, Doamne! Nu putem locui acolo? a întrebat Elle. Dacă am trăi pe mare, am fi mereu în siguranţă!

— M-am gândit la asta. Ştii, ai dreptate. Am fi. Ce idee bună! Poate că ar trebui să cheltuiesc toţi banii Agathei pe unul dintre acele iahturi uriaşe despre care citeşti în reviste.

— Numai dacă are trei piscine, Bo!

Elle a râs, iar felul în care soarele de la mijlocul iernii i-a surprins chipul, a creat una dintre cele mai frumoase imagini pe care le-am văzut în viaţa mea. Dintr-odată, m-am simţit inspirat.

— Stai aşa! am spus, sărind în picioare.

— Bo, ce naiba faci?! a strigat Elle.

— Nu te mişca!

Am traversat în fugă drumul şi m-am întors pe mica stradă principală, unde am trecut pe lângă un magazin de artă. Am intrat şi am cumpărat câteva foi mici de hârtie şi nişte cărbune, după care am alergat înapoi la Elle.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea.

— Vreau să te desenez!

— Să mă desenezi? s-a mirat Elle, chicotind.

— Da. Cândva, în atelierul lui, *monsieur* Landowski mi-a spus ceva despre cum să surprind momentul. El ştia ce voia să sculpteze doar după ce *vedea*. Cred că acum înţeleg la ce se referea. În clipa asta am inspiraţie şi vreau să-ţi surprind frumuseţea.

— Mă bucur că, după atâţia ani, încă mai poţi să mă flatezi!

— N-am îndrăznit niciodată să desenez un portret, doar peisaje. Sper să-i pot face dreptate modelului...

Am început să lucrez cu cărbunele, făcând tot posibilul să surprind ochii enormi ai lui Elle, nasul delicat şi buzele pline – totul, aşezat pe chipul graţios, în formă de inimă. În cincisprezece minute, am terminat desenul. L-am privit, apoi am privit-o pe Elle şi, în sinea mea, am fost mulţumit de rezultat. Portretul era, fără doar şi poate, mai bun decât oricare câmp, râu sau copac încercasem vreodată să desenez.

— Arată-mi! mi-a cerut Elle, aşa că i-am întins portretul şi ea l-a privit, iar apoi şi-a întors privirea la mine. Îmi place foarte mult! Mulţumesc!

— Ştiu că e departe de a fi perfect, dar o să-mi amintească mereu de momentul de acum.

— Şi de ce doreşti să-ţi aminteşti momentul ăsta, Bo?

Am închis ochii şi am simţit cum mireasma sărată a oceanului îmi revigora simţurile.

— Pentru că, dragostea mea, indiferent de ce se întâmplă, mă entuziasmează perspectiva unui nou început. Iar mâine o să mă căsătoresc cu iubirea vieţii mele.

El m-a sărutat uşor pe obraz.

— O să păstrez veşnic desenul ăsta!

În cele din urmă, ne-am ridicat, am întrebat un trecător despre casele de modă din zonă şi am fost îndrumaţi în direcţia unei mici croitorii de modă veche.

— Intră, Elle! N-ar trebui să văd rochia, fiindcă asta ar însemna să încalc toate regulile. Nu te grăbi!

Ea a intrat, iar eu mi-am zărit imaginea reflectată în vitrină. Fără nici o îndoială, aspectul fizic îmi dezminţea vârsta relativ tânără. Părul îmi încărunţise rapid, iar ridurile de pe frunte păreau să mi se adâncească pe zi ce trecea. Nu

puteam decât să sper că oceanele pe care le puneam între mine şi Kreeg ar fi putut încetini oarecum procesul.

Am aşteptat, răbdător, vreo douăzeci de minute, până când a sunat clopoţelul şi Elle a ieşit pe uşă ducând în mână o sacoşă de hârtie bleu. Faţa îi era luminată de un zâmbet radios.

— Mulţumesc, Bo! Sper să-ţi placă.

Odată ajunşi la hotel, mi-am însoţit logodnica în camera ei, la etajul de deasupra celui la care se afla camera mea.

— Acum trebuie să te las singură, am spus eu ridicând din umeri. Adică n-ar trebui să te văd până în momentul în care urmează să ne căsătorim, dar vreau să mă asigur că ajungi la bord. Aşa că ne întâlnim pe punte la ora nouă şi jumătate.

— Nouă şi jumătate să fie! a fost de acord Elle.

I-am îndepărtat de pe faţă o şuviţă rebelă de păr blond.

— Ultima ta noapte de trai în păcat...

— Să ştii că nu-mi asum nici o responsabilitate! a spus ea râzând. E numai vina ta!

Mi-am ridicat mâinile.

— Recunosc că te-am forţat să duci o viaţă imorală! O să poţi să mă ierţi vreodată?

Mi-am împreunat palmele, rugător.

— Pentru că mâine, în sfârşit, faci ceea ce trebuie, cred că e firesc să te iert. Dar având în vedere că asta *e* ultima noastră noapte de trăit în păcat, poate că ar trebui să... ne distrăm? a întrebat ea, desfăcându-mi cu o mişcare jucăuşă nasturele de sus al cămăşii.

— Aha, înţeleg! am exclamat, ridicând dintr-o sprânceană. Eşti îngrijorată la gândul că lucrurile s-ar putea *schimba* după ce ne căsătorim?

— Absolut! N-o să mai fie nici pe jumătate la fel de plăcut!

— Ei, bine, atunci! Cred că ne suntem datori cu asta unul celuilalt.

Am sărutat-o, iar ea m-a tras în dormitor. În acea noapte ne-am pierdut cu orele unul în celălalt. Întregul univers şi-ar fi putut înceta existenţa şi nici unul dintre noi n-ar fi observat şi nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin. În timp ce Elle stătea întinsă în braţele mele, respiraţia ei blândă şi ritmică m-a liniştit şi am adormit. M-am trezit câteva ore mai târziu şi m-am desprins încet din îmbrăţişare ca să mă duc în camera mea. Elle s-a întors şi am sărutat-o pe frunte.

— Îmi pare rău că te-am trezit! Mă duc să mă pregătesc de plecare, am şoptit.

— Bine. Ne mai întâlnim la bord?

— Da. Ne vedem la nouă şi jumătate. Somn uşor, draga mea!

În timp ce deschideam uşa, m-am întors ca să mă uit la viitoarea mea soţie, care era întinsă pe pat, adormită din nou. Cu părul blond, revărsat, şi cu pielea ei albă, pală, parcă era un înger desprins dintr-o pânză a lui Botticelli.

De multe ori, în sufletul meu, am încercat să definesc dragostea. Acum cred că ştiu ce e. A pune, fără şovăială şi din toată inima, un alt suflet înaintea celui propriu, indiferent de consecinţe. Cu o privire plină de dor, am deschis uşa încetişor şi am închis-o în urma mea, plin de iubire şi mândru de femeia uimitoare care îmi fusese alături vreme de douăzeci de ani. Şi cu care, a doua zi, urma să mă căsătoresc.

CAPITOLUL 37

Oceanul Atlantic, 1949

Fără tine, eu sunt
Rupt în fire
De praf cosmic
Stelele sunt negre
Noaptea, nesfârşită,
Pleiadele plâng
Lumina s-a stins
Viaţa mea s-a dus
Sunt singur
În pat

Lumea mea s-a sfârşit. Dacă citiţi capitolul ăsta din jurnal, mă aştept ca el să fie ultimul, iar povestea lui Atlas Tanit să fie isprăvită. Am izbutit să supravieţuiesc în toţi aceşti ani fiindcă m-a propulsat speranţa, adică energia fundamentală care îi face pe oameni să meargă înainte, în ciuda tuturor piedicilor. Dar acum chiar şi ea s-a năruit, iar eu nu mai am puterea de a merge mai departe. Mai târziu în seara asta, după ce puntea o să rămână pustie, vreau să mă arunc de bunăvoie în ocean să las apa îngheţată să mă înghită. Sper ca valurile să fie milostive, iar moartea, rapidă.

Mă simt îndemnat să scriu acest ultim capitol doar dintr-un sentiment de datorie faţă de tine, cititorule. Nu e finalul la care am visat pe vremea când eram tânăr şi am pus pentru prima oară stiloul pe hârtie. Poate că ai descoperit jurnalul şi ai trecut direct la sfârşit, ca să afli ce s-a întâmplat cu bărbatul care s-a aruncat de pe un vapor cu aburi. Ori poate

că ai parcurs întreaga poveste a vieţii mele, care sper să fi fost măcar interesantă. În cazul ăsta, sunt sigur că ai întrevăzut deja nenorocirea care s-a abătut asupra mea.

Elle nu mai e.

Cel mai mare coşmar al meu a devenit o realitate în care nu mai suport să exist.

După ce am plecat din camera ei la primele ore ale dimineţii, m-am întors într-a mea. Am scris în jurnal, mi-am pregătit valiza şi m-am întins în pat, visând la viitoarea mea soţie şi cufundându-mă apoi într-un somn adânc. M-am trezit la ora opt, am părăsit camera şi am plătit nota pentru cazare şi biletele de drum. Am urcat la bord şi am găsit cabina noastră. Chiar i-am şi povestit cu entuziasm tânărului care mi-a cărat bagajul, despre planul de a mă căsători în timpul călătoriei, iar el m-a asigurat că eu şi Elle aveam să fim ajutaţi, fără doar şi poate, de căpitan. Apoi mi-am luat cafeaua şi m-am dus pe punte, ca s-o caut pe Elle.

Pe mal erau o mulţime de oameni care, în mod evident, nu voiau să se despartă prea curând de cei dragi ce plecau spre Australia. Durerea despărţirii era viscerală, iar eu le-am mulţumit stelelor că mă îmbarcam pe acel vas împreună cu singura fiinţă de care aveam vreodată nevoie.

Pe măsură ce se apropia ora nouă şi jumătate, m-am îndreptat spre pasarela pe care stabiliserăm să ne întâlnim. Minutele se scurgeau, iar ceasul deja arăta nouă şi patruzeci, drept pentru care am intrat în panică, bănuind că Elle nu se trezise. I-am explicat situaţia stewardului, iar el m-a asigurat că aveam suficient timp ca să dau o fugă la hotelul Voyager şi să mă întorc înainte de plecare.

Am coborât atât de iute pe pasarelă, încât era să azvârl în apă o întreagă familie. Am dat buzna în foaierul hotelului şi

am urcat la etajul la care se afla camera lui Elle. Am bătut la uşă din răsputeri, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Elle! am strigat. Elle, pleacă vaporul! Elle!

Dându-mi seama că eforturile mele erau în zadar, am fugit la recepţie, unde l-am găsit pe bărbatul cu ochelari.

— A, bună dimineaţa, domnule! Vă aşteaptă o zi mare! De fapt, n-ar trebui să fiţi la bord? Pasarela se ridică în cincisprezece minute.

— Da, ştiu, dar logodnica mea nu s-a trezit. Trebuia să ne întâlnim pe vapor, dar n-a apărut. Aţi putea, vă rog, să-i descuiaţi uşa ca s-o trezesc?

Recepţionerul a părut nedumerit.

— Domnule, am văzut-o plecând acum o jumătate de oră! A traversat holul cu o valiză în mână.

M-am încruntat.

— Nu se poate aşa ceva! Nu s-a urcat pe vapor. Vă înşelaţi! Vă rog, vreau să-i descuiaţi uşa!

— Domnule, trebuie să mă credeţi, eu...

— ACUM! am strigat, în timp ce privirile celor din jur se îndreptau spre mine.

— Cum doriţi, domnule! Permiteţi-mi să-l rog pe colegul meu să vă însoţească.

— Daţi-mi cheia! Mă duc singur!

Am smuls cheia din mâna recepţionerului, am fugit pe scări, am vârât-o în încuietoare şi am deschis uşa. Camera era goală. Patul fusese făcut, iar pe podea nu se afla nici un fel de bagaj. Mai mult de-atât, pe masă se afla o ceaşcă în care era un rest de cafea şi marginea se pătase de la rujul roz al lui Elle. Ea fusese acolo de dimineaţă şi se vedea că plecase, după cum îmi spusese recepţionerul.

Pe moment, m-am bucurat nespus de mult. Asta însemna că, cel mai probabil, Elle urcase la bord, iar eu pur şi simplu

n-o văzusem. Mai erau zece minute înainte să se facă ora zece fix, aşa că m-am grăbit să cobor şi să-i arunc cheia recepţionerului. Apoi m-am întors pe pasarelă, căutând-o pe Elle.

— Aţi văzut o doamnă cu păr blond şi cu pardesiu bleumarin? Căra o valiză. Ar trebui să fie la bord.

Stewardul s-a gândit preţ de o clipă, dar apoi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, domnule, nu cred că s-a îmbarcat cineva care să corespundă unei astfel de descrieri. Însă vaporul fiind mare, s-ar putea să mă înşel. Dacă doamna se află la bord, probabil că a fost îndrumată spre cabina ei. Puteţi să-l întrebaţi pe stewardul de punte.

M-am dus în grabă la cabina noastră de clasa a doua, care era goală, cu excepţia valizei mele. L-am oprit pe steward pe coridor şi l-am rugat să-mi confirme că Elle se afla la bord.

— Leopine e numele ei de familie. Sau poate că l-a folosit pe cel de „Tanit". Dar are păr blond. Palton bleumarin. E logodnica mea...

Îmi dădeam seama că, pe măsură ce îmi creştea panica, începeam să mă bâlbâi. Ceasul meu arăta deja că mai erau doar cinci minute până la ora zece fix. M-am întors pe pasarelă, grăbit, şi m-am trezit descriind-o pe Elle oricui trecea pe acolo, dar totul a fost în zadar. Inima îmi bătea nebuneşte şi, copleşit de panică, nu mai vedeam bine.

Am auzit motoarele pornind.

— Nu, nu, vă rog, nu! i-am strigat celui mai apropiat angajat în uniformă, agăţându-mă de el. Trebuie să opriţi vaporul! Nu ştiu dacă logodnica mea se află la bord!

— Îmi pare rău, domnule, pasarela se ridică la ora zece fix. Chiar nu se fac excepţii!

M-am agăţat de balustradă şi am scrutat cu disperare ţărmul, în căutarea iubitei mele. Tot nu vedeam nimic, aşa că am alergat la pasarelă şi l-am implorat pe steward, care mi-a văzut durerea, dar care nu mă putea ajuta, fiind un simplu angajat.

— Domnule, înţeleg situaţia! a spus el, încercând să mă calmeze. Chiar aş vrea foarte mult să vă ajut. Însă, cu toată sinceritatea, cred că ar fi mai bine să debarcaţi.

— Dar poate că ea e la bord! am strigat.

— În cazul ăsta, domnule, există o altă navă care pleacă în câteva săptămâni. Aţi putea s-o urmaţi atunci.

M-am răsucit pe călcâie şi am ajuns faţă în faţă cu o doamnă în vârstă. Avea pomeţii înalţi, pielea pală şi ochii albaştri, pătrunzători, nu foarte diferiţi de ai lui Elle. Deşi părul creţ îi era de-a dreptul încărunţit, în coama ei existau câţiva stropi distincţi de castaniu.

— Ridicaţi pasarela! a strigat stewardul.

Acestuia i s-au alăturat alţi doi tineri, care au pus mâinile pe frânghie şi au început să tragă. Sirena a şuierat, dând un ultim semnal.

— Unde e? Trebuia să ne întâlnim pe vapor! am strigat, iar apoi m-am întors încă o dată spre bătrâna doamnă, care se uita lung la mine. Scuzaţi-mă, aţi văzut cumva o femeie blondă urcând pe navă în ultimele minute?

— N-aş putea spune, a zis ea cu accent scoţian. Erau atât de mulţi oameni care veneau şi plecau, dar sunt sigură că e pe undeva, pe la bord!

Sirena s-a auzit din nou, iar nava a început să se îndepărteze, foarte încet, de docuri. M-am gândit să sar peste bord. Poate că stewardul avea dreptate. Dacă rămâneam pe uscat, atunci, în cel mai rău caz, Elle ar fi putut să fie în siguranţă, în drum spre Australia şi în afara oricărui pericol.

Aş fi fost în stare să-l evit pe Kreeg câteva săptămâni în plus. Dar dacă Elle nu se îmbarcase, atunci trebuia să rămân în Anglia ca s-o protejez. Gândurile îmi zburau în toate părţile.

— O, Elle, unde *eşti*?! am strigat în vânt, vocea fiindu-mi înăbuşită de zgomotul motoarelor şi de ţipătul pescăruşilor, în timp ce mă clătinam pe punte, agăţându-mă de balustradă şi gâfâind. Elle! Elle! Elle! am continuat să strig, neputincios, simţind că mă prăbuşeam în neant.

În timp ce mă uitam încă o dată peste marginea navei, încercând să trag cât mai mult aer în piept, am zărit pe doc un obiect care îmi era cunoscut. Nu-mi venea să cred, dar, chiar în spatele unei mulţimi de oameni care fluturau batiste şi trimiteau sărutări, se afla o sacoşă de hârtie bleu, cea de la croitoreasa la care eu şi Elle fuseserăm cu o zi înainte. Să fi fost a lui Elle? N-aveam ce pierde.

— Scuzaţi-mă! Scuzaţi-mă! am strigat către mulţimea de jos. Sacoşa! Mi-am uitat sacoşa! am repetat, continuând să strig şi să-mi agit braţele cu mişcări de-a dreptul sălbatice, până când am atras atenţia unui băiat. Sacoşa albastră! Chiar în spatele tău! Te rog s-o arunci la bord!

Tânărul s-a întors şi a văzut spre ce anume arătam. Şi-a făcut loc printre adulţii din jur şi a apucat-o.

— Da! Te rog, arunc-o! l-am implorat eu.

Nava se afla la aproximativ trei metri de doc, distanţa crescând cu fiecare secundă. Băiatul s-a îndreptat spre marginea apei, privindu-mă ţintă. Mi-am dat seama că eram prea sus, iar sacoşa n-avea nici o şansă să ajungă până la mine. Mi-am făcut loc printre pasageri, până la stewardul de pe pasarelă.

— Vă rog, sacoşa mea, e la băiatul acela!

Fusese dispus să mă ajute mai devreme, iar acum a dat din cap în semn că înţelesese şi, iute ca fulgerul, a sărit peste

bord. Aşa am crezut, dar de fapt a coborât pe nişte şine asemănătoare unei scări, ataşate de corpul navei. Văzându-l pe steward coborând, băiatul a ajuns la nivelul ţărmului, iar stewardul a întins braţul pentru ca băiatul să-i arunce sacoşa. Acesta din urmă a ezitat.

— Acum sau niciodată! i-a strigat stewardul.

Băiatul s-a uitat la mine, iar eu am încuviinţat din cap. El a aruncat sacoşa cu destulă forţă şi am încremenit în timp ce stewardul o prindea din zbor deasupra oceanului. Izbutind s-o apuce bine, s-a răsucit pe călcâie şi apoi s-a îndreptat spre punte. Băiatul a chiuit, iar eu l-am aplaudat, după care am luat sacoşa din mâinile stewardului.

— Mulţumesc, mulţumesc!

— E a logodnicei dumneavoastră, nu-i aşa? a întrebat stewardul.

— Aşa-i! i-am răspuns eu.

— Ei, bine, având în vedere că sacoşa era chiar lângă doc, să sperăm că asta înseamnă că logodnica dumneavoastră e la bord, domnule!

— Da. Mulţumesc din nou!

M-am chinuit să-mi fac loc pe puntea aglomerată, împânzită de larma stârnită de emoţiile oamenilor, în timp ce pasagerii îşi luau rămas-bun de la ţara natală – unii pentru multe luni, iar alţii, pentru totdeauna.

În cele din urmă am ajuns la pupa, unde era suficient spaţiu ca să deschid sacoşa. Am scos din ea o rochie albă de satin. Am observat că pe fundul sacoşei se găseau două bucăţele de hârtie. Mi s-a făcut rău în clipa în care am văzut desenul în cărbune pe care-l făcusem cu o zi înainte. Împreună cu acesta era un bilet.

Karma mea a fost să te cunosc pe tine.

Regăseşte-ţi liniştea, fără povara de a-mi purta de grijă.
Etern, a ta,
Elle xx
(Găseşte-ţi drumul în viaţă, aşa cum trebuie s-o fac şi eu.)

Am încremenit. Nimic nu părea real. Biletul dădea de înţeles că Elle *alesese* să nu se urce pe vas. *Alesese* să mă părăsească.

— Nu, am şoptit. Nu se poate...

Gândurile îmi goneau prin evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore. Totul păruse perfect...

Din senin, picioarele mi-au cedat şi m-am prăbuşit. Mă aşteptam la lacrimi, dar n-au venit. Trupul meu n-avea puterea să le producă. În acel moment, lumina din mine s-a stins.

— Scuze, domnu'! Eş' bine?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut o fată cu ochi strălucitori, dureros de slabă, cu pielea pământie şi cu părul şaten şi lung. N-avea mai mult de cincisprezece ani.

— Alo, domnu'? a insistat ea. La naiba, e cam tras la faţă! Eddie, du-te şi adu pe cineva cu uniformă, da? i s-a adresat ea unui băieţel în vârstă de vreo cinci ani, care a luat-o la fugă de îndată. Scuzaţi, m-ajută careva, vă rog? Ăsta s-a prăvălit! Alo? M-auzi?

Fata a îngenuncheat lângă mine.

— Ce cauţi pe punte, jegoasă mică?! s-a auzit o voce groasă şi afectată, care venea de sus. Ar trebui să fii jos, cu şobolanii!

— Da, îmi pare rău, domnu', voiam numa' să mai vedem o dată Anglia! Da' omu' ăsta nu-i prea bine! Ne-ajutaţi? a răspuns fata, cu un accent de periferie londoneză.

Bărbatul cu voce afectată a părut iritat.

— Cheamă un steward! Pentru asta sunt plătiţi! a spus el, dispreţuitor, după care s-a îndepărtat cu nonşalanţă.

Fata şi-a ridicat mâinile, exasperată.

— Da, bine, ce să zic! Alo, domnu'! mi-a spus ea, zâmbind larg şi dând la iveală o dantură îngălbenită. Las' pe noi, Eddie s-a dus după cineva!

Îmi amintesc vag că am mormăit:

— Nu vreau, nu pot...

Fata m-a luat de mână şi a început să mi-o scuture viguros, probabil că în încercarea de a mă înviora.

— Nu-i nimica, domnu'! Cum te cheamă? Io-s Sarah.

— Sarah..., am bâiguit eu.

Ea a dat din cap, mulţumită de reacţia mea.

— Da, domnu'! Te simţi cam apăsat, 'şa-i? Şi io la fel! Da' o să fie bine-n Australia. O să fie frumos şi cald şi cică putem înota-n mare-n fiecare zi.

M-am uitat în ochii ei căprui.

— Elle, am îngăimat. Elle...

Fata a părut nedumerită.

— Elle? a întrebat ea, s-a încruntându-se. Da' cine-i?

Am gemut.

— Ea a plecat, a plecat...

Sarah s-a uitat în jur.

— A plecat? Unde-a plecat, domnu'?

— A plecat...

Fata şi-a dat ochii peste cap.

— Vai de mine, c-a luat-o razna, săracu'! O să fii bine, domnu'! Uite un tip care ştie ce-are de făcut.

Un steward îmbrăcat în uniformă a venit spre noi. Pe măsură ce se apropia, i-am observat privirea supărată.

— Ce cauţi aici? a şuierat el către Sarah.

Ea a râs, revoltată.

— Am vrut să-mi iau la revedere de la Anglia. Da' lasă, mai bine vezi de săracu' ăsta, că-i trebe ajutor!

Stewardul a îngenuncheat lângă mine.

— Mă ocup eu de asta! Iar acum, ia băiatul de aici şi du-te jos! Ştii că n-aveţi ce căuta sus. O să avem plângeri!

— Da, bine! a răspuns Sarah, oftând. Haida, Eddie! i-a strigat ea băieţelului, care mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am străduit să-i răspund. Sper să fii bine, domnu', a adăugat fata, şi ne vedem în Australia!

Apoi l-a luat pe Eddie de mână şi a plecat cu el. Înainte să dispară din raza mea vizuală, am văzut-o alergând spre marginea punţii şi ridicându-l pe Eddie astfel încât băieţelul să poată vedea peste bord, după care a făcut cu mâna.

— LA REVEDERE, ANGLIA! a strigat ea. Fă şi tu cu mâna, Eddie!

— Jos! a răcnit stewardul, iar cei doi copii s-au supus.

— Îmi pare foarte rău, domnu', nu mai facem! a promis Sarah.

Începusem să-mi revin.

— Nu, trebuie să-i mulţumesc... Cine e?

Stewardul şi-a dat ochii peste cap.

— Orfani! Jos, la clasa a treia, sunt cam o sută. Sunt trimişi din Anglia ca să-şi găsească noi familii în Australia.

— Orfani?

— Da, şi îmi pare rău, domnule, o să mă asigur că n-o să vă mai deranjeze!

Eram deja frustrat de atitudinea lui.

— Nu, eu...

— Aţi căzut, domnule! Nu vă temeţi, o să avem grijă de dumneavoastră!

Am dat să mă ridic în picioare.

— Trebuie să cobor.

Stewardul nu m-a lăsat să mă ridic.

— Uşor, domnule! Acum nu mai avem cum să coborâm. Următoarea oprire e în Egipt.

Am încercat să mă împotrivesc, dar efortul era prea mare.

— Nu, eu... a fost tot ce am apucat să bolborosesc, înainte ca lumea mea să se întunece.

M-am trezit în cabina mea şi am dat de un bărbat cu o jachetă de tweed, care se uita la mine.

— Bună ziua, domnule Tanit! Vă simţiţi mai bine, nu-i aşa?

Am clipit.

— Da. Ce se întâmplă?

Bărbatul a zâmbit.

— Sunt ofiţer doctor Lyons, medicul navei. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să fiu chemat tocmai la începutul călătoriei, dar iată-ne aici. Aţi căzut pe punte, domnule Tanit, vă amintiţi?

— Da.

Medicul a scos o lanternă mică din buzunar şi mi-a proiectat fasciculul luminos în ochi, ca să-i examineze.

— După părerea mea, e lesne de înţeles, fiindcă se pare că aţi avut o zi grea! a spus el ridicând dintr-o sprânceană. Stewardul de pe puntea dumneavoastră mi-a zis că aţi întrebat de căpitan, dacă oficiază nunţi? a întrebat, iar eu, încă ameţit, am încuviinţat din cap. Am citit biletul pe care-l aveaţi în mână. Ghinion, bătrâne! E foarte greu de acceptat, fără doar şi poate.

Un val de groază m-a străbătut în clipa în care mi-am amintit din ce motiv îmi pierdusem cunoştinţa.

— O, nu! O, nu!

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Doctorul Lyons mi-a pus o mână pe umăr.

— E în regulă, domnule Tanit. Poftim, luaţi asta! m-a îndemnat el, oferindu-mi o pastilă şi un pahar cu apă. E un sedativ uşor, care o să vă ajute să dormiţi câteva ore.

Dar eu nu voiam să dorm.

— Trebuie să cobor de pe vapor!

Doctorul a dat din umeri, compătimitor.

— Nu se poate, domnule Tanit, motiv pentru care vă sugerez să luaţi sedativul! Credeţi-mă, astfel o să treacă mai repede timpul, a adăugat, îndesându-mi, practic, pastila în gură şi făcându-mă s-o înghit. Bravo! O să dormiţi o vreme. Trec să vă văd mai târziu.

Doctorul Lyons s-a ridicat şi, înainte ca el să apuce să iasă pe uşă, mi s-au închis ochii. După ce m-am trezit, m-am întors la jurnal ca să-mi consemnez ultimele gânduri.

Ca să nu înnebunesc, trebuie să cred că viaţa mea n-a fost o minciună şi că Elle m-a iubit cu adevărat. Cât despre motivul pentru care nu s-a urcat pe vapor... pot doar să presupun că nu s-a simţit în stare să-şi continue viaţa sub ameninţarea constantă a lui Kreeg Eszu şi a misiunii lui de a-mi veni de hac. Şi atunci, cum s-o învinovăţesc? Ne-am petrecut vieţile sub un nor, furtuna ameninţând să izbucnească în orice clipă. Elle merită mult mai mult. Ştiu că o iubesc cu adevărat, pentru că, dacă mă gândesc că a trăit mereu sub o astfel de ameninţare, mă bucur că acum a scăpat de ea. Dar mai ştiu şi că, fără Elle, nu mi-a rămas nimic.

Şi astfel se încheie povestea lui Atlas Tanit sau a lui Bo D'Aplièse. Poate că am fost ceva între acele două nume – oricum, tu ai ajuns să mă cunoşti, cititorule. Las stiloul din

mână şi mă îndrept spre punte. Sper ca Cele şapte surori ale mele să strălucească pentru mine pentru ultima oară.

Nu mă tem de moarte, dar m-aş bucura ca ea să vină iute şi ca frigul Atlanticului să mă învăluie şi să mă cruţe să plutesc cu orele în neant.

Ce să fac cu diamantul? Să-l las moştenire cuiva? Există vreo modalitate de a i-l trimite domnului Kohler în Elveţia, poate ca să li-l dea micuţilor Georg şi Claudia? Dar dacă Kreeg află vreodată la cine e nestemata...

O să scriu un testament înainte să plonjez în ocean, lăsând averea mea familiei Hoffman, cu condiţia ca cei doi copii să fie îngrijiţi. Poate că e mai bine ca diamantul să mă însoţească în mormântul meu de ape. Astfel, nu poate pricinui mai mult rău decât a făcut-o deja.

Înainte să termin de scris paginile astea, ceva a început să mă sâcâie, cititorule. Jurnalul începe la Paris, în 1928. Mă amuză acum cât de precaut am fost iniţial. Nici măcar nu mi-am scris numele. Fireşte, toate astea nu mai au rost de când am fost descoperit de Eszu la Leipzig. Dacă încă citeşti, cred că îţi sunt dator cu tabloul complet al vieţii mele şi cu evenimentele care au dus la haosul ce mi-a contaminat existenţa.

Kreeg, în eventualitatea că ai găsi vreodată jurnalul, scriu aici despre împrejurările exacte ale morţii mamei tale. Te rog, te implor, acceptă faptul că următoarea relatare e făcută de un om aflat la sfârşitul vieţii lui, care n-are nimic de ascuns şi nici n-are nimic de câştigat dacă minte.

~~Tiumen, Siberia, aprilie, 1918~~

~~Dacă stau să mă gândesc bine, la naşterea mea era o zi de bun augur, nu că aş fi fost conştient de asta la momentul respectiv. Sfârşitul dinastiei Romanov provocase o mare tulbura...~~

Îmi cer scuze, cititorule. Pe când scriam propoziţia, m-a întrerupt o bătaie în uşă. Doctorul Lyons venise să mă vadă. Mi-a spus că, în timp ce se afla în zona de clasa a treia a vaporului ca să-i consulte pe copiii de acolo, o tânără orfană, pe nume Sarah, se interesase de starea mea.

— A fost foarte amabilă cu mine, am spus eu cu sinceritate şi, dintr-odată, mi-a venit o idee, drept pentru care am pipăit diamantul, încă lipit de pieptul meu. Aş vrea să-i mulţumesc fetei! Ştiţi cumva cum ajung la clasa a treia?

— Da, dacă sunteţi sigur că aveţi curaj. Toţi orfanii noştri sunt sănătoşi, dar mă tem că igiena personală nu e o prioritate pentru ei, domnule Tanit!

Am râs pe înfundate.

— Chiar nu mă deranjează, domnule doctor Lyons! Încotro, vă rog?

Am coborât în cală printr-un labirint de coridoare şi de cabine. În cele din urmă, câteva punţi mai jos, am intrat la clasa a treia. Cel mai frapant lucru era lipsa luminii naturale. Pereţii albi aveau o nuanţă urâtă în lumina artificială, de spital, ceea ce te deruta şi te făcea să percepi incorect trecerea timpului.

Zona comună era formată dintr-o încăpere înţesată de mese şi de scaune de diferite mărimi şi, atunci când am intrat, era plină de fum de ţigară. La cea mai mare dintre mese erau aşezaţi mulţi copii îmbrăcaţi în zdrenţe. Printre ei, l-am zărit pe Eddie, micuţul care fusese pe punte mai devreme, dar nici urmă de Sarah.

M-am apropiat de grup.

— Îmi cer scuze că vă întrerup! Mă întrebam dacă Sarah e pe aici.

— S-a furişat iarăşi, a spus unul dintre băieţi, care s-a îngrozit imediat de indiscreţia lui. Să n-o certaţi prea tare, domnu', îi place doar să se uite la ocean!

I-am zâmbit ca să-l liniştesc.

— Nu-i nimic. Şi mie îmi place.

— Atunci, n-o bateţi? a întrebat el.

— S-o bat?! O, Doamne, nu! Dimpotrivă. Speram să pot să-i mulţumesc, am explicat eu în timp ce îi făceam semn lui Eddie arătând cu degetul mare în sus, gest la care băiatul mi-a răspuns la fel. De fapt, nu lucrez pe vapor. Sunt doar un pasager.

— Unu' distins? Vorbiţi distins! a spus un alt băiat, iar cei care şedeau în jurul mesei au izbucnit în râs.

— O, nu atât de distins ca unii dintre cei de la bord. Ziceţi că aş putea s-o găsesc pe Sarah pe puntea de sus?

— Cred că da, a răspuns băiatul.

Pe punte era linişte şi nu percepeai nimic în afară de negrul infinit al apei şi de răceala aprigă a aerului de ianuarie. Suspinând, m-am agăţat de balustradă şi am privit cerul. Celaeno era deosebit de luminoasă în seara aceea. Mă liniştea zgomotul pe care vaporul îl făcea tăind apa, iar aerul rece şi proaspăt mă revigora.

— Tu eşti, nu-i aşa, domnu'? a spus, din umbră, un glas ce îmi suna cunoscut, drept pentru care m-am uitat în jur şi am văzut-o pe Sarah ieşind din spatele unui colac de salvare. Tipu' de-a leşinat mai devreme?

— Bună, Sarah! Voiam să-ţi mulţumesc pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o azi-dimineaţă.

— Şştt, vorbeşte mai încet! N-am voie aici!

Ea şi-a dus un deget la buze, iar eu am suspinat.

— Ce regulă ridicolă! Ascultă, vino, stai lângă mine şi n-o să afle nimeni!

A ieşit din umbră şi a venit la mine, lângă balustradă. Am rămas tăcuţi preţ de o clipă, respirând aerul nocturn cu miros de sare.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat ea.

Am încuviinţat din cap.

— Mult mai bine, mulţumesc! Ai fost singura care a sărit să mă ajute. Foarte frumos din partea ta!

— Nu-i nimica, domnu'. Aşa-i omeneşte, nu? Da' la toţi distinşii ăia de pe puntea de sus le pasă mai mult să nu se mânjească pe genunchi, decât să dea o mână de ajutor, a spus ea, ţâţâind apoi din buze într-o notă comică.

Mă relaxa sunetul pe care-l scotea *Orientul* spintecând apa şi am simţit că îmi scădea tensiunea arterială. Chiar îmi plăcea în largul oceanului.

— Sarah, câţi orfani merg în Australia? am întrebat-o pe Sarah.

Ea s-a gândit puţin, calculând în minte.

— O sută, probabil. Am cinşpe ani, aşa că-i bine. Da-s unii care n-au mai mult de trei. De ei îmi pare rău.

Sarah s-a uitat ţintă în beznă. M-a emoţionat firea ei grijulie. La urma urmei, ea însăşi era un copil.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat cu părinţii tăi? am întrebat eu cu blândeţe.

Ea s-a uitat în jur, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă trăgea cineva cu urechea. Bănuiam că amintirea era dureroasă şi că, în consecinţă, nu vorbea des despre asta.

— În timpu' războiului au căzut multe bombe în East End. Ultima le-a făcut-o la zece de pe strada noastră, printre care şi lu' mama. Eram în pivniţă, că sunaseră sirenele, iar ea şi-a dat seama că-şi uitase andrelele sus şi s-a dus după ele chiar în clipa în care a căzut bomba pe acoperişu' nostru. M-au scos dintre dărâmături fără să am nici o zgârietură.

Aveam numa' şase ani pe-atunci. Ăla de m-a auzit urlând a spus c-a fost un adevărat miracol.

Am vrut să-i pun lui Sarah o mână pe umăr, dar m-am temut că ar fi fost un gest nepotrivit.

— Ce groaznic! Îmi pare foarte rău că ai suferit o astfel de pierdere! Unde te-ai dus pe urmă?

Ea a tras aer adânc în piept, iar apoi a expirat încet şi a continuat:

— Mătuşa m-a dus în casa ei de la capătu' drumului. Trebuia să rămân acolo doar până când venea tata de pe front, din Franţa. Numa' că el nu s-a mai întors, iar mătuşa nu şi-a permis să mă ţină, aşa că m-a dus la orfelinat. A fost bine acolo, fiindcă noi, copiii, suntem uniţi. Apoi, într-o bună zi, ne-au spus că plecăm în Australia ca să-ncepem o nouă viaţă. Ş-uite!

Orientul a întâlnit un val rebel, iar eu şi Sarah am fost împroşcaţi în faţă cu nişte stropi fini de apă de mare. Sarah a chicotit gutural, ceea ce m-a făcut să râd. Optimismul ei era molipsitor.

— Ai pierdut pe cineva în război, domnu'? a întrebat Sarah.

Mi-au trecut prin minte Karine, Pip şi Archie Vaughan.

— Da.

Sarah a dat din cap, cu un aer plin de înţelepciune.

— Mă gândeam io! Ai privirea aia tristă-n ochi.

— Chiar aşa? am întrebat, iar ea mi-a aruncat un zâmbet înţelegător şi eu m-am întors cu faţa spre ocean. De fapt, am pierdut pe cineva de curând. Şi nu din pricina războiului.

— Păi, pe cine?

— Numele ei este Elle, am răspuns, închizând ochii. A fost dragostea vieţii mele.

Sarah şi-a pus mâinile în şold.

— Numele ei *este* Elle? Adică n-a dat ortu' popii?

Modul ei obraznic de a vorbi m-a făcut să zâmbesc fără să vreau.

— Nici vorbă. Doar că... nu e pe vapor.

Sarah şi-a întins braţele.

— Păi şi ce eşti aşa de abătut? Întoarce-te după ea!

— Aş vrea să fie atât de simplu, Sarah, dar ea nu vrea să fie cu mine, am răspuns, pipăindu-mi diamantul de la gât. Oricum, vreau să-ţi mulţumesc încă o dată. De fapt, am ceva pentru tine, am adăugat, dând să-mi scot şnurul de la gât.

Ea a întins o mână ca să mă oprească.

— A, nu, nu-ţi iau banii, domnu'! Nu pentru c-am făcut un lucru bun! Nu-i drept. Adică, dacă-ţi trebe cârpiţi ciorapii sau pantalonii, primesc bucuroasă bani. Da' nu pentru aia.

Vorbele ei m-au cam mirat.

— Nu cred că înţelegi, Sarah, e o sumă de bani care o să-ţi schimbe viaţa...

— Domnu', sunt p-un vapor care merge spre cealaltă parte a lumii. Crede-mă că deocamdată mi-ajunge schimbarea. Cum ziceam, mi-s dibace, sper să găsesc de lucru şi să fac nişte bani. Şi să-mi găsesc şi io pe cineva!

Am băgat şnurul la loc sub cămaşă.

— Atunci, te las să te bucuri de seara asta. Mulţumesc din nou, Sarah!

Am pornit spre cealaltă parte a punţii.

— Crezi în Dumnezeu, domnu'?! a strigat Sarah.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. M-am întors cu faţa la fată.

— Ce vrei să spui?

— M-am gândit mult la asta în ultima vreme, iar dumneata pari un tip deştept. Mă întrebam doar ce părere ai.

M-am întors încet spre Sarah, meditând la întrebare.

— Cred că depinde de ceea ce înţelegi prin „Dumnezeu”. Eu cred în puterea universului. Poate că e acelaşi lucru?

Sarah şi-a tras nasul.

— Deci nu crezi că-i un bătrân cu barbă mare şi albă?

Am chicotit.

— Mai degrabă îl descrii pe Moş Crăciun. Şi, cu siguranţă, cred în el.

— Aha! Păi, pe la orfelinat n-a prea dat, îţi zic io.

— Nu, am spus, ridicându-mi ochii spre cer şi privind stelele. Elle era orfană, ştii! Şi eu sunt. Într-un fel.

Sarah s-a strâmbat.

— Cum să fii un *fel de* orfan?

Am zâmbit.

— Mi-ai pus o întrebare foarte bună. E dificil de explicat.

— Păi, un lucru de care nu ducem lipsă e timpu’. O să fac tot ce pot ca să evadez pe punte în fiecare noapte, ca să scap de fumu’ de ţigară de jos. Ne putem întâlni aici, sus, şi poţi să-mi spui povestea ta.

— Povestea mea, zici? N-am spus-o niciodată nimănui în întregime, doar lui Elle. E foarte lungă. Şi destul de tristă.

— Tristă *până acum,* domnu’! Încă nu s-a terminat, ’şa-i? a întrebat ea, iar eu am şovăit, neştiind cum să răspund, moment în care ea a încremenit. Ia stai! Cunosc privirea asta! Doar nu te gândeşti să te-azvârli, nu?

— Ba d...

Sarah s-a înfuriat.

— Nu fi aşa de egoist! Ştii cui i-ar plăcea să fie aici, acum? Lu’ mama. Da’ nu poate, că i-a căzut o bombă-n cap. La fel şi părinţii ălora mici d-acolo. Copiii ar da orice să li se-ntoarcă părinţii, care au fost luaţi de lângă ei cu atâta cruzime. Şi dumneata vrei să-ţi iei piuitu’!

Am făcut un pas înapoi.

— Sarah, n-am vrut să te supăr...

— Să mă supăr? Nu. Io nu păţesc nimica. Dar ştii cine n-o să fie bine? Ăia de te cunosc. Ce-o să se întâmple după ce Elle, asta, o să afle că te-ai sinucis din cauza ei? Cum crezi c-o să suporte aşa ceva pe conştiinţă? a întrebat Sarah, privindu-mă cu ochii larg deschişi şi cu sprâncenele ridicate, iar eu mi-am dat seama că, de fapt, nici nu mă gândisem că Elle ar fi descoperit vreodată cum murisem. Mai mult de-atât, a continuat Sarah, dacă te-a iubit, şi se pare că te-a iubit, ultimu' lucru pe care ea şi l-ar dori ar fi să te-arunci.

Mă chinuiam să găsesc un răspuns.

— Da, aşa-i, am recunoscut în cele din urmă. Din nou, îmi pare foarte rău că te-am necăjit! Mai ales că eu însumi mi-am pierdut părinţii la o vârstă fragedă.

Dar în loc s-o liniştească, vorbele mele parcă au enervat-o şi mai mult.

— Păi, ia d-aici! Crezi că ei s-ar bucura acum să-şi vadă fiu' în ocean? a întrebat ea, arătând spre cer. Nu prea cred!

Felul ei direct de a vorbi m-a făcut să mă trezesc la realitate.

— Ai dreptate, Sarah!

Dintr-odată, m-am simţit foarte ruşinat de intenţiile mele. Sarah a făcut un pas spre mine şi mi-a spus, îndulcindu-şi tonul:

— Ţine minte că viaţa-i un dar, domnu'! Indiferent de ce se-ntâmplă.

Mi-au dat lacrimile şi mi-am înclinat capul în semn că eram de acord cu spusele ei.

— Cândva, Elle mi-a zis acelaşi lucru.

Sarah a ridicat din umeri.

— Avea dreptate, a adeverit ea, împungându-mă uşor în piept. Şi, oricum, după ce ajungem în Australia o să-ţi găseşti

o nouă prietenă drăguţă, care să nu te părăsească pe vapoare. Bine?

Am chicotit printre lacrimi.

— E în regulă, Sarah! Am înţeles!

— Oricum, domnu', chiar vreau s-aud povestea, începând de mâine-seară. Nu mă laşi baltă, da?

Am clătinat din cap.

— Nu te las, Sarah!

I-am urat noapte bună şi m-am întors în cabină, la jurnal. O să-mi ţin promisiunea făcută lui Sarah. Cumva, fata asta a izbutit să mă scoată din abisul gândurilor mele negre. În ciuda vieţii ei grele, se străduieşte să vadă partea bună a lucrurilor şi, mai mult de-atât, găseşte şi putere să-i pese de alţii.

Îmi aminteşte cumva de Elle.

CAPITOLUL 38

Încă o dată, cititorule, universul părea să-mi fi aruncat un colac de salvare. În noaptea următoare şi în toate nopţile după aceea, m-am întâlnit cu Sarah pe puntea vasului RMS *Orient*. Ca urmare, i-am împărtăşit povestea mea în întregime, iar fata a fost de-a dreptul absorbită de ea. M-am simţit chiar obligat să-i arăt diamantul.

— Mama naibii! Păi, îmi pare rău că l-am refuzat seara trecută! E cât ditamai şobolanu'!

— Promiţi să nu spui nimănui de la bord că îl am, Sarah? Banii şi diamantele fac oamenii să-şi piardă minţile, după cum cred că am reuşit să-ţi arăt de-a lungul poveştii vieţii mele.

Sarah s-a bătut cu degetul peste nas.

— Nici o grijă, domnu' T, că nu zic nimănui secretu' tău! a promis ea, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de spătarul băncii de lemn. Ştii ce nu pot să-nţeleg? Dacă ai de gând să fugi, îţi mai cumperi rochie de mireasă?

Am căzut pe gânduri, fiindcă şi eu îmi pusesem aceeaşi întrebare. Sarah era foarte isteaţă, într-adevăr.

— S-a grăbit să-şi aleagă rochia aia? a vrut să ştie Sarah.

Am încercat să-mi amintesc.

— Nu, nu s-a grăbit deloc.

Sarah a plescăit, gânditoare.

— Foarte ciudat, domnu' T! La fel cum sacoşa a rămas pur şi simplu pe doc, ca şi cum stăpâna ei s-ar fi evaporat.

— Sunt de acord, Sarah! Trebuie să fi fost o decizie de ultim moment.

Fata a dat din cap în semn de aprobare.

— Pesemne că da. Te gândeşti să te duci s-o cauţi?

Era o întrebare pe care mi-o pusesem de-a lungul multor nopţi nedormite.

— Întotdeauna i-am promis să-i ofer siguranţă. Mă tem că întoarcerea mea n-ar face decât s-o pună din nou în pericol. Încerc să accept faptul că ea e în sfârşit ferită de pericole acum, după ce s-a îndepărtat de mine, am răspuns eu, plin de tristeţe.

Sarah mi-a dat o palmă prietenească peste spate.

— Îmi pare rău pentru tine, domnu' T! Cobori mâine la Port Said?

Am încercat să mă adun.

— Da, categoric! N-aş rata niciodată ocazia de a pune piciorul într-un ţinut cu totul nou. Să presupun că „paznicii" o să vă lase pe tine şi pe ceilalţi copii să coborâţi de pe vas?

Sarah a râs.

— Da! Abia aştept. Se pare că la clasa întâi e o scoţiană bătrână şi bogată – chiar mai bogată decât tine –, care o să ne dea la toţi dulciuri şi rahat turcesc. Îţi dai seama!

M-am bucurat să aud asta.

— Chiar aşa? Iată o veste bună! Cum o cheamă?

Sarah a mijit din ochi, încercând să-şi amintească.

— Sunt aproape sigură că cineva-i zicea „Kitty Mercer". Cică soţu' ei a murit. Sau a părăsit-o, sau ceva de felu' ăsta. Nu prea ştiu. Dar are saci de bani.

M-am gândit un moment.

— Ştii, mă întreb dacă nu cumva are legătură cu imperiul de perle Mercer din Australia. Am citit despre familia Mercer într-un ziar.

— Probabil. Cică ea are o vilă imensă în Australia, chiar dacă a început ca unu' dintre noi – fără bani, adică. Toată lumea spune că poţi să-ncepi o viaţă nouă acolo. Cum crezi c-o să fie?

„Fără dragostea mea, gol, sfâşietor, vast, crud!”

— Îmi imaginez că o să fie fantastic şi, lucrul cel mai important, ţie o să-ţi fie foarte bine acolo.

A doua zi, am urmărit-o din priviri pe Kitty Mercer, care conducea o mică armată de copii, de pe vas până în Port Said. Mi-am dat seama că o mai văzusem pe doamna Mercer, lucru întâmplat în ziua în care plecaserăm din Tilbury. Ea fusese una dintre persoanele pe care le implorasem cu disperare să-mi dea informaţii despre Elle.

Întrucât *Orientul* era în continuă mişcare, briza nu lăsa pe nimeni să estimeze temperatura reală a aerului. Astfel se face că, de îndată ce vaporul s-a oprit, căldura africană ne-a lovit pe toţi, iar, în drum spre pasarelă, eu am trecut printr-o mare de feţe înroşite. Coborând de pe vapor, duhoarea de trupuri nespălate şi de fructe în descompunere mi-a mutat nasul din loc. Mi-am croit drum prin portul aglomerat, observând un flux constant de lăzi şi de animale care erau mutate de la şi către vapoarele acostate.

Plecând din port, m-am îndreptat spre oraşul vechi. Am dat curând peste o piaţă bine aprovizionată, care se lăuda cu condimente, fructe şi lipii făcute în cuptoare fierbinţi. Aerul din jurul lor se unduia din pricina căldurii. Localnicii se învârteau în jurul meu, îmbrăcaţi în robe viu colorate şi cu fesuri pe cap. M-am străduit să trec în revistă tot ce se putea vedea.

În tot acest timp, gândurile negre nu-mi dădeau pace. Cât de dulce ar fi fost acea experienţă dacă aş fi împărtăşit-o cu Elle! Dintr-odată, rahatul turcesc pe care-l cumpărasem nu mai avea nici un gust, iar culorile intense ale tarabelor ar fi putut la fel de bine să fie nişte nuanţe terne de cenuşiu.

În acea seară, după ce ne-am întors pe vapor, Sarah n-a mai venit la discuţia noastră nocturnă. N-aveam ce să-i

reproşez. Doamna Mercer izbutise să-i distreze pe orfani mai bine decât aş fi putut s-o fac eu, în starea în care eram. Însă din obişnuinţă, am continuat să merg în fiecare seară pe punte, stând de vorbă, în schimb, cu Cele şapte surori. Cinci nopţi mai târziu, Sarah şi-a făcut apariţia.

— Sal'tare, domnu' T!

— Sarah! Bună seara! Credeam că m-ai uitat.

— *Să te uit?* Ce prostie! Serile astea am ajutat-o pe doamna Mercer să-i spele pe cei mici la ea în baie şi le-am făcut nişte haine noi. M-a lăsat să tai toate rochiile ei scumpe. Îţi vine să crezi?!

— Pare să fie o femeie foarte bună, am răspuns eu.

— E, domnu' T! Cum şi dumneata eşti om bun. Am noroc că v-am cunoscut pe amândoi, zău aşa.

— Dimpotrivă, Sarah! Eu sunt norocos că te-am întâlnit, am mărturisit.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

— De fapt, domnu' T, cred că ai dreptate. Am vorbit cu doamna Mercer despre tine şi vrea să vă cunoaşteţi.

Mi-a sărit inima din loc.

— Ai *vorbit* cu ea despre mine?

— Stai liniştit, domnu' T! N-am zis nimica de Kreeg sau de piatra cea mare de la gâtu' tău. Am zis doar că eşti unu' de treabă, care a avut ghinion şi care ar avea nevoie de o mână de ajutor.

Mă neliniştea situaţia.

— Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni!

Sarah şi-a dat ochii peste cap.

— Domnu' T, eşti povară doar dacă n-ai nevoie de ajutor, da' îl ceri oricum. Mi se pare că ţi se cuvine un pic de ajutor. Ea are relaţii foarte bune în Australia. Şi noi ce-avem?

Nimica! Aşa cum văd io lucrurile, dacă-i dispusă să ne dea o mână de-ajutor, de ce să refuzăm?

Nu găseam nici o hibă în argumentul fetei.

— Ai dreptate în privinţa relaţiilor ei din Oz[37], am recunoscut. Ar fi bine să avem de unde s-o luăm de la capăt.

Sarah a bătut din palme.

— Bine! Ne vedem în cabina ei mâine-seară, la ora şapte. Du-te la clasa întâi şi întreabă de doamna Mercer. Mă îndoiesc că şefu' de bord o să se uite la tine cu atâta venin cum se uită la mine şi la orfani atunci când venim în vizită la ea.

Seara următoare, am pornit spre clasa întâi pe coridorul acoperit cu mochetă groasă şi am fost îndrumat de şeful de bord spre cabina lui Kitty Mercer. După ce am bătut la uşă, mi-a deschis un bărbat îmbrăcat în costum de seară.

— Bună seara, domnule! Numele meu e McDowell şi sunt valetul doamnei Mercer. Intraţi!

L-am urmat în cabina elegant decorată.

— O, ce cameră minunată! am exclamat, căci candelabrul, canapelele tapiţate cu mătase şi hubloul de mari dimensiuni dădeau impresia că ne aflam în cel mai luxos hotel de pe uscat. Dar, dacă mi se permite o astfel de întrebare, unde se doarme?

— Ne aflăm în salon, domnule! Dormitorul e alături, a răspuns McDowell. Doamna Mercer iese în câteva clipe. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Un ceai negru, vă rog!

— O alegere bună! a spus, din spatele uşii dormitorului, o voce distinsă, cu accent scoţian.

---

[37] Australia

La scurt timp după aceea, uşa s-a deschis şi în faţa ochilor mei s-a ivit Kitty Mercer, îmbrăcată într-o elegantă rochie de seară purpurie, completată – aşa cum era de aşteptat, având în vedere afacerea familiei sale –, cu un impresionant şirag de perle atârnat la gât.

— Dar, domnule Tanit, nu vreţi să bem împreună ceva puţin mai tare? James face un excelent gin tonic!

— Bună seara, doamnă Mercer! am răspuns, gândindu-mă că n-aveam de ce să nu beau un pahar alături de amabila mea gazdă. Dacă asta e recomandarea dumneavoastră, beau bucuros!

— Minunat. Mulţumesc, James! i-a spus ea lui McDowell, care a înclinat din cap, ceremonios, îndreptându-se spre un dulap de băuturi ce părea mai bine aprovizionat decât majoritatea barurilor în care călcasem eu vreodată. Vă rog să luaţi loc, domnule Tanit! m-a îndemnat Kitty, rostind cuvintele cu aceeaşi uşoară cadenţă scoţiană.

M-am aşezat la capătul uneia dintre canapelele tapiţate cu mătase gri, iar Kitty s-a aşezat pe canapeaua asortată de vizavi.

— E de-a dreptul minunat ceea ce aţi făcut pentru copiii de jos, doamnă Mercer! Vă mulţumesc că aveţi grijă de ei! am spus eu.

Kitty a zâmbit.

— Fac doar ceea ce ar trebui să facă oricine care se află în situaţia mea. Ştiu că v-aţi împrietenit cu Sarah. E o fată deosebită!

— Îmi plac foarte mult conversaţiile cu ea, am confirmat eu numaidecât, după care am încercat să-mi formulez următoarea întrebare cu tact. Pot să vă întreb ce v-a spus despre situaţia mea?

— Mi-a spus doar că sunteţi un om bun, care a tratat-o cu demnitate, bunătate şi respect, deşi majoritatea celor care călătoresc la clasele superioare ale vaporului n-ar face aşa ceva. Iar atunci când am întrebat-o cu ce vă ocupaţi, mi-a spus că, din pricina unei tragedii personale, aţi căutat un nou început în Australia. Ar fi un rezumat corect?

Am chicotit şi am răspuns cu sinceritate:

— Da, ar fi!

James a aşezat ginul tonic pe măsuţa de sticlă dintre canapele.

— Noroc! a spus Kitty, ridicându-şi paharul.

— Noroc! am răspuns eu, luând o înghiţitură zdravănă din băutura aceea amară, dar foarte răcoritoare. O, Doamne, n-aţi minţit! James, ginul ăsta e nemaipomenit!

Valetul a dat din cap în semn de aprobare.

— Vă mulţumesc, domnule! Eu mă retrag. Vă rog să sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva, doamnă Mercer! a spus el în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Perlele pe care le purtaţi sunt incredibil de frumoase, doamnă Mercer! Sper că nu vi se pare prea alarmant faptul că sunt la curent cu afacerile familiei dumneavoastră din Australia. *Financial Times* din Londra a relatat adesea despre atare succese.

Ne-am ridicat paharele ca să ciocnim.

— Mulţumesc! Deşi întotdeauna m-a amuzat faptul că m-am trezit şefă a unei afaceri „de familie”. Pur şi simplu m-am căsătorit cu un bărbat din familia Mercer. Apoi, din pricina unor împrejurări cu totul independente de voinţa mea, am devenit custodele unui imperiu pe care nu eu l-am construit.

— S-a dovedit a fi o povară? am întrebat.

Kitty a cumpănit o clipă.

— Nu. A fost o onoare. Dar asta e ultima mea călătorie în Australia. Intenţionez să-i predau afacerea fratelui meu, Ralph Mackenzie. În ultimii trei ani, Ralph s-a arătat a fi un manager talentat, cu o excelentă minte pentru afaceri. Ca să nu mai zic că e sânge din sângele meu, când deja nu prea mai am pe nimeni. Mi se pare cel mai potrivit ca să se ocupe de afacere în viitor.

În următoarea oră, Kitty mi-a spus o poveste complexă despre suferinţă, noi începuturi şi, lucrul cel mai uimitor, despre relaţia ei cu o pereche de gemeni identici – Andrew şi Drummond Mercer.

După ce a terminat, eu am tăcut o vreme.

— Până astăzi, n-am întâlnit pe nimeni a cărui poveste să rivalizeze cu a mea, doamnă Mercer!

În vreme ce întâmplările extraordinare din viaţa lui Kitty îmi dansau în minte, un aspect mă uimea în mod deosebit... un detaliu care mă intriga şi mă şoca mai mult decât oricare altul. Aşa că am întrebat-o pe Kitty:

— Chiar credeţi că perla Roseate e blestemată?

Ea a sorbit încet din gin.

— Atunci când Andrew l-a forţat pe Drummond să debarce de pe *Koombana,* vaporul s-a scufundat cu tot cu Andrew. Apoi, fiica menajerei mele, tânăra Alkina, a pierit după ce a dezgropat perla în pustiu, a povestit Kitty, apoi mi-a aruncat o privire stăruitoare. Spuneţi-mi, domnule Tanit, după tot ce v-am spus, aţi fi dispus să păstraţi acea perlă?

N-aveam nevoie de timp de gândire.

— Nu!

Kitty a dat drumul unui hohot de râs macabru.

— Nici eu!

— Ştiţi unde e acum perla?

— Nu, a răspuns Kitty, n-am nici cea mai vagă idee. Cred că aşa e cel mai bine, nu? a întrebat ea, iar eu am dat din cap în semn că eram perfect de acord. Oricum, după ce v-am destăinuit planul meu de a-i preda afacerea lui Ralph, aflaţi că sunt sigură că el o să aibă nevoie de câteva minţi strălucite în jurul lui, care să-l ajute cu deciziile de zi cu zi. Mă întrebam dacă nu cumva căutaţi un loc de muncă? N-aş ezita să vă recomand lui Ralph. Deşi, desigur, decizia finală îi aparţine.

M-a emoţionat bunătatea ei.

— Mulţumesc, doamnă Mercer, dar abia ne-am cunoscut. Cum de aveţi suficientă încredere în mine ca să-mi oferiţi un astfel de ajutor?

Kitty a zâmbit cu căldură.

— Tânăra Sarah ţine foarte mult la dumneavoastră, domnule Tanit! Din câte mi-a povestit, mi se pare că singura dumneavoastră crimă e durerea sufletească. După ce v-am spus povestea mea, ştiţi că sunt destul de familiarizată cu un astfel de sentiment.

— Într-adevăr. Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns!

Ea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre biroul din lemn de mahon din colţul camerei.

— Asta e adresa reşedinţei Alicia Hall din Adelaide. E cea mai grandioasă dintre casele de pe Victoria Avenue şi acolo o să-i găsiţi pe Ralph şi pe soţia lui, Ruth. După ce acostăm, domnule Tanit, o să mă duc acolo ca să-l informez pe Ralph despre decizia mea, înainte să călătoresc mai departe spre Ayers Rock, a spus Kitty, iar apoi s-a uitat cu nostalgie pe hublou. Întotdeauna am vrut să fac un pelerinaj acolo, încă de mică, dar viaţa a avut alte planuri pentru mine. Cum asta e ultima dată când mă aflu pe ţărmurile Australiei, am de gând să mă duc, în sfârşit, a adăugat ea cu ochii sclipindu-i

de emoţie. Dacă nu vă deranjează să-mi acordaţi câteva zile ca să-mi aranjez treburile înainte să vin la Alicia Hall, v-aş fi recunoscătoare.

— Bineînţeles! am răspuns eu. Mă bucur că o să ajungeţi în sfârşit la Ayer's Rock. Nu cumva indigenii o numesc „Uluru"?

Kitty s-a arătat surprinsă.

— Aşa-i, domnule Tanit! Nu mi-am dat seama că vă pasionează istoria aborigenă.

Mi-am terminat băutura.

— Trebuie să mărturisesc că nu sunt atât de cultivat în privinţa asta pe cât ar trebui să fiu. Dar tatăl meu mi-a spus cândva că Uluru e un loc profund spiritual.

Kitty a încuviinţat din cap.

— Aşa-i, în special pentru aborigeni. Se spune că datează încă din Visare.

— Visare?

S-a întors pe canapeaua din faţa mea.

— Uneori, se numeşte „Vis". Nu vă temeţi, domnule Tanit, conceptul nu e bine înţeles de către cei care nu sunt indigeni. Dar aborigenii cred că Visarea a fost starea de la începutul universului. În cultura lor, pământul şi oamenii lui au fost creaţi de spirite, sau de strămoşi, care au creat râurile, dealurile, stâncile...

— Şi Uluru, am adăugat.

— Exact. Iată de ce stânca aceea e atât de specială.

Amândoi ne-am imaginat preţ de o clipă marea formaţiune din mijlocul brusei, care putea fi văzută de la o distanţă de kilometri întregi de jur împrejur.

— Ştiţi că Uluru îşi schimbă chiar şi culoarea în anumite perioade ale anului, ajungând ca la apusul soarelui să fie de un portocaliu aprins, strălucitor? a întrebat Kitty.

— Ce magic!

— Aşa mi s-a părut şi mie, a spus ea, cu ochii strălucindu-i sub imperiul gândurilor despre acel loc cu totul deosebit, în care îşi dorise atât amar de vreme să ajungă, drept pentru care i-a luat ceva timp până să vorbească din nou. Iertaţi-mă, domnule Tanit! Acum ştiţi adresa şi o să-l anunţ pe Ralph că o să apăreţi acolo mai devreme sau mai târziu.

M-am ridicat şi i-am strâns uşor mâna lui Kitty.

— Mulţumesc, doamnă Mercer! Vă sunt profund recunoscător. Şi lui Sarah, bineînţeles! Mă întreb dacă aţi putea să-i oferiţi ajutor în Australia, am spus eu cu teamă. Nu că n-aţi fi făcut deja destule!

Kitty mi-a aruncat din nou un zâmbet ironic.

— Am senzaţia că eu şi tânăra Sarah o să fim una în preajma celeilalte multă vreme de-acum încolo.

Acestea fiind zise, i-am mulţumit din nou şi apoi m-am întors în cabina mea.

CAPITOLUL 39

Alicia Hall, Adelaide, Australia

N-am mai trăit asemenea căldură. Soarele australian poate fi înăbuşitor, sufocant, spre deosebire de razele plăcute ale Mediteranei. În acest nou ţinut, pământul însuşi se coace, iar, de-a lungul multor secole, creaturile stranii care-l populează s-au adaptat temperaturilor ridicate. Eu, din păcate, nu beneficiez de luxul ăsta. Am sângele rece şi sunt obişnuit să păstrez căldura înăuntru, nu s-o eman cu uşurinţă.

Lăsând la o parte vremea, din experienţa mea limitată de până acum, pot spune că Australia îmi pare uimitor de frumoasă. Brusa de un ocru roşiatic e presărată cu primitive formaţiuni stâncoase şi cu arbuşti verzi. O mare parte din sol e acoperită de noroi portocaliu, care se usucă la soare şi se face pulbere, luată de vânt precum praful zânelor.

Cât despre Alicia Hall, rareori am văzut o oază mai încântătoare. După câteva zile petrecute în portul Adelaide, am mers în cele din urmă pe drumuri mărginite de barăci cu acoperişuri de tablă, clădiri care apoi s-au transformat în bungalouri înşiruite şi apoi în case distinse, aşezate de-a lungul unor străzi late. Alicia Hall e cea mai impresionantă dintre toate. E un conac colonial zugrăvit în alb, construit ca să reziste la arşiţă şi înconjurat din toate părţile de verande şi de terase răcoroase şi umbroase, împrejmuite cu grilaje delicate.

Grădina luxuriantă e împărţită în parcele, cu alei alcătuite din porţiuni pe care s-a cosit iarba, unele dintre ele fiind umbrite de pergole din lemn acoperite de glicine.

Tufişurile ornamentale de culoare verde închis sunt perfect tunse, la fel ca straturile ierboase care includ specimene mai strălucitoare – flori roz aprins şi portocalii, frunze verzi, lucioase, precum şi flori purpurii, cu parfum de miere. Am petrecut ore întregi minunându-mă de fluturii mari şi albaştri care se cufundă în cupele florilor ca să le bea nectarul dulce. Grădina e mărginită de copaci impunători, cu o neobişnuită scoarţă de un alb fantomatic, ce emană o mireasmă proaspătă de plante, care pătrunde în casă odată cu briza serii, aducând cu ea corul înnebunitor al insectelor.

Ralph Mackenzie avea ochi albaştri carismatici, un maxilar puternic şi o coamă de păr castaniu-roşcat. Spre surprinderea mea, era semnificativ mai tânăr decât Kitty – poate cu vreo douăzeci de ani. I-am bătut la uşă după o săptămână de la data la care ajunsese în Adelaide, iar el m-a primit cu multă afecţiune, întâmpinându-mă în marele vestibul al casei şi strângându-mi mâna cu entuziasm.

— Domnul Tanit? Bine aţi venit la Alicia Hall!

După ce ne-am aşezat în salon, i-a cerut Kilarei, menajera lui, să-mi servească o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Cred că nişte apă mi-ar prinde mai bine, domnule Mackenzie! am intervenit eu.

— Aha! E clar că, la fel ca şi mine, veniţi de la frig, domnule Tanit! Atunci când am ajuns aici, nici eu nu puteam să-mi imaginez ceva mai rău decât să beau un ceai cald în clima asta. Totuşi, înţeleapta mea soră m-a asigurat că ceaiul fierbinte te face să transpiri, activând sistemul natural de răcire a organismului.

Am ridicat din umeri.

— Nici nu-mi trecuse prin cap!

Ralph mi-a zâmbit.

— Australia e plină de surprize, domnule Tanit! Veţi descoperi un nou mod de a privi lumea.

— Aşa sper.

— Bun, sora mea mi-a spus că aveţi nevoie de un loc de muncă. Aş vrea să vă spun pe loc că recomandarea lui Kitty e suficientă. Slujba pe care o am în vedere e a dumneavoastră, dacă doriţi, a zis Ralph pe un ton uşor ezitant. Sunt sigur că v-a spus ce a făcut pentru mine, aşa că sunt nerăbdător s-o recompensez în orice mod posibil.

— V-aş fi recunoscător pentru orice muncă îmi puteţi oferi, domnule Mackenzie. Nu mă descurajează prea multe, am răspuns eu cu mâna pe inimă.

Ralph, care şedea pe un vechi scaun de lemn, s-a aplecat înainte.

— Ce ştiţi despre opal, domnule Tanit?

Mi-am adus aminte de lanţul cu pandantiv purtat de mama lui Kreeg.

— Doar că e un material fin şi rar, apreciat de bijutieri.

— Corect, domnule Tanit! Mulţumită unei neobişnuite combinaţii geologice existente în solul ei, Australia a devenit principala sursă de opal din lume începând cu anii 1880. Aici producem peste nouăzeci şi cinci la sută din material. Acum, ca să fim sinceri, afacerea cu perle din Broome a dat faliment după război. Îşi revine, dar încet, a spus Ralph, după care s-a îndreptat de spate şi, cu un gest aproape involuntar, şi-a aranjat vesta. În calitate de nou şef al corporaţiei, intenţia mea e să readuc reputaţia Mercer la gloria pe care a avut-o odinioară în domeniul ăsta.

— Înţeleg.

— Nepotul meu, Charlie, a fost un tânăr înţelept, care ne-a fost răpit prea devreme, în timpul războiului. El şi-a dat seama în ce direcţie bătea vântul şi a investit în podgorii şi în

mina de opal din Coober Pedy, despre care ziceam. Profiturile sunt destul de bune, dar nu funcţionăm la capacitate maximă. Tocmai m-am întors de acolo, a adăugat el, moment în care menajera a intrat în salon, aducând ceaiul, care era servit pe o tavă de argint cizelat. Kilara, Coober Pedy e un nume indigen, nu-i aşa?

— Da, domnule, a răspuns Kilara, dând din cap ca să-şi întărească spusele. *Kupa piti*. Înseamnă „groapa albilor", a tălmăcit ea, apucându-se să toarne ceaiul. Lămâie, lapte, domnule?

S-a uitat la mine, iar eu am fost impresionat de uimitorii ei ochi căprui, care scânteiau precum lumina de lună.

— Lapte, mulţumesc!

— După cum spuneam, a continuat Ralph, Coober Pedy e casa opalului. Sunt destul de convins că nici măcar n-am apucat să scobim prea mult pe sub pământ. În timp ce mă aflam acolo, mi s-a oferit mai mult teren care se vinde ieftin. Am de gând să investesc în el.

Am luat o înghiţitură de ceai.

— Sună foarte interesant, domnule Mackenzie! La ce post v-aţi gândit pentru mine?

— O să am nevoie ca acolo să existe un om care să conducă operaţiunea. N-o să fie simplu. Ca în orice activitate minieră, există pericole inerente. Şi o să descoperiţi că aici, în Australia, standardele de sănătate şi de siguranţă nu sunt la fel de ridicate ca în Europa.

— Păi, cel puţin ar fi mai răcoare sub pământ decât la suprafaţă!

Am zâmbit în timp ce puneam ceaşca pe farfurie. Ralph părea plin de speranţă.

— Să înţeleg că vă interesează propunerea mea, domnule Tanit?

— Da, domnule Mackenzie. Vă mulţumesc!

— Minunat. Dar nu vreau să subestimez pericolele. Avem deja puţuri adânci şi intenţionez să construim mult mai multe.

Ca să-l liniştesc, am spus:

— Domnule Mackenzie, am pierdut recent dragostea vieţii mele. Pot să vă spun deschis că e un miracol că mai sunt în viaţă. Mai mult de-atât, nu mai am nici un sentiment de teamă. În realitate, viaţa nu mai contează atât de mult pentru mine. Mă bucur de oportunitatea pe care aveţi amabilitatea să mi-o oferiţi.

Ralph a părut puţin stânjenit.

— Îmi pare rău să aud toate astea, domnule Tanit!

— Vă rog, spuneţi-mi pe nume! Mă cheamă Atlas.

— Atlas! Ce nume superb! Şi destul de potrivit, având în vedere faptul că o să mergi în subteran şi că o să ţii pe umeri minele de opal! a exclamat el întinzându-se şi strângându-mi mâna. Promit să mă asigur că o să fii bine recompensat! a adăugat, ridicând dintr-o sprânceană. De fapt, am o idee. Pe lângă salariu, ce-ar fi să-ţi ofer un procent din opalul pe care-l vindem? Să spunem... zece la sută din profituri?

Eram şocat.

— E foarte generos din partea ta, domnule Mackenzie! Dar nu-i nevoie să...

Ralph m-a întrerupt, zâmbind larg:

— Atlas, în Scoţia avem o vorbă: *Calul de dar nu se caută la dinţi*. Vreau să te stimulez. Chiar am convingerea că afacerea asta ar putea fi una destul de importantă. Dacă faci treaba aşa cum cred eu că se poate face, sper că o să-ţi aducă o mulţime de bani. O să fii responsabil de creşterea şi maximalizarea operaţiunilor, de exportarea opalului, de

încheierea de noi contracte. Sunt multe de făcut. O să te bucuri de cele zece procente, te asigur!

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Mulţumesc, domnule Mackenzie. Batem palma!

— Minunat! O să trimit confirmarea că doresc să cumpăr imediat terenul de la Coober Pedy, a spus el ridicându-se în picioare. Ei, şi văzându-te cu valiza aceea..., a adăugat, arătând spre geanta mea prăpădită, plină de praf de pe drum, ... pun pariu că ai nevoie de un loc în care să stai până când te putem trimite în nord?

— E adevărat, n-am unde să mă duc, am recunoscut eu.

— Până atunci, eşti binevenit la Alicia Hall!

— Să ştiţi, domnule Mackenzie, că bunătatea dumneavoastră nu cunoaşte limite. Vă sunt veşnic recunoscător!

— Zău, o să ai nevoie de tot confortul pe care-l poţi găsi, a spus Ralph, părând puţin ruşinat. Există un lucru pe care încă nu ţi l-am zis despre Coober Pedy.

— Nu?

— Ai avut dreptate atunci când ai presupus că e mult mai rece sub pământ decât la suprafaţă. Drept urmare, ca să evite căldura cruntă a deşertului, mica populaţie de acolo trăieşte sub pământ. Oamenii s-au îngropat în dealuri. Cel de la care cumpăr terenul o să-mi cedeze şi casa lui. Acolo o să locuieşti.

S-a uitat la mine cu îngrijorare, ca şi cum m-ar fi descurajat propunerea.

— Domnule Mackenzie, să mă ascund sub pământ, departe de restul lumii, sună ciudat de perfect!

Ralph a părut uşurat.

— Parcă suntem făcuţi unul pentru altul! Acum mă duc să fac nişte aranjamente. Kilara o să-ţi dea tot ce-ţi trebuie.

Mi-am terminat de băut ceaiul şi m-am ridicat.

— Kilara, vrei să-l conduci pe domnul Tanit în camera cea mare de oaspeţi? a spus Ralph.

— Da, domnule, a răspuns menajera plecându-şi capul.

— Mulţumesc! Ne vedem la cină, Atlas!

Ralph a dat să iasă din cameră şi s-a ciocnit imediat de un băieţel, pe care l-am recunoscut ca fiind micul Eddie de pe navă.

— Uau, uşurel, Eddie! a exclamat Ralph, ciufulindu-i părul.

— Eddie! am strigat şi eu, cu un zâmbet larg. Ce naiba faci aici?!

Băiatul mi-a răspuns cu un surâs şi şi-a lipit capul de piciorul lui Ralph. Acesta din urmă mi-a aruncat o privire nedumerită, dar apoi a priceput cum stăteau lucrurile.

— Bineînţeles, vă cunoaşteţi de pe vapor!

— Într-adevăr. O, mă bucur să-l văd aici, la Alicia Hall!

— E o onoare pentru noi, a răspuns stăpânul casei, cuprinzându-l cu braţul pe băieţel. El şi Tinky, prepelicarul King Charles[38], au devenit cei mai buni prieteni, nu-i aşa, Eddie? a întrebat el, drept pentru care Eddie a adeverit dând din cap, plin de entuziasm. Stai puţin, Atlas, tu nu ştii că, la câteva zile după ce au sosit, el şi Sarah au venit aici ca s-o caute pe Kitty?

— Nu. Din câte îmi amintesc, planul era ca ei doi să-şi întâlnească noile familii imediat după ce debarcam cu toţii?

Ralph a oftat.

— Da, se pare că ăsta era planul. Dar nimeni n-a venit după ei. El şi Sarah au fost duşi la un orfelinat de-a dreptul

[38] Rasă de câini numită Cavalier King Charles Spaniel

îngrozitor. Dar au fugit şi au venit aici, la Alicia Hall, a povestit el, aruncându-i lui Eddie o privire plină de mândrie.

— Sarah e bine? am întrebat eu pe un ton plin de îngrijorare.

— Absolut, domnule Tanit! Kitty a luat-o pe post de cameristă. Sunt împreună chiar acum.

M-am simţit cuprins de un val de uşurare.

— O, ce veste bună!

Ralph a chicotit.

— De fapt, cele două fac o echipă pe cinste. Dar, o, Doamne, vreau să văd cum se închide orfelinatul St. Vincent de Paul din Goodwood, chiar dacă e ultimul lucru pe care să-l fac pe lumea asta, domnule Tanit! Se pare că măicuţele îi muncesc pe copii ca pe sclavi. Dar acum Eddie e în siguranţă aici, nu-i aşa, băiete?

— Da! a chiţăit Eddie, care apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit în fugă din încăpere.

— Ştiţi, e prima dată când îl aud vorbind!

— E un băiat deosebit. Sper ca într-o zi să... Ei, e o prostie, fiindcă abia a intrat în viaţa noastră, dar aş fi foarte mândru să-l aduc în familia Mackenzie. Oficial! a adăugat Ralph, dregându-şi glasul. Oricum, nu sunt eu prea credincios, dar trebuie să recunosc că puterile vindecătoare ale proprietăţii nu sunt nesemnificative. Am descoperit că locul ăsta e o oază propice reflecţiei şi meditaţiei. S-ar putea să se dovedească a fi tonicul potrivit pentru tine.

Apoi m-a bătut pe umăr şi a ieşit din salon.

— Valiza? a întrebat Kilara, zâmbindu-mi amabil.

— A, mă descurc! Fii bună şi arată-mi pe unde trebuie să merg.

Kilara a ridicat din umeri, iar eu mi-am luat geamantanul şi am urmat-o pe scara superbă, în spirală. În timp ce o

admiram, m-am împiedicat de cea de-a doua treaptă. Cu iuţeala fulgerului, Kilara s-a întors, m-a apucat de braţ şi mi-a smuls valiza din mână, ţinând-o cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost umplută cu pene.

— Nu faceţi griji, domnule, car eu!

— Eşti foarte amabilă! De obicei, nu sunt atât de neîndemânatic.

M-a condus la etaj, într-o cameră impunătoare, cu o frumoasă vedere la grădină.

— Aici doarme, domnule!

— Mulţumesc, Kilara!

A înclinat din cap şi a pornit spre uşă. Trecând pe lângă mine, s-a oprit o clipă şi m-a privit drept în ochi. Am fost din nou fermecat de strălucirea lor.

— Cunoaşteţi Visare? m-a întrebat ea, luându-mă prin surprindere.

— Da. Nu. Ei, bine, ştiu *despre* Visare. Sună cu totul aparte, într-adevăr!

Mi-am reproşat condescendenţa cu care vorbisem.

— Sunteţi din Visare, domnule. Strămoşii vă cunosc.

Kilara mi-a pus o mână moale pe cot. Nu ştiu de ce, dar chipul ei cald şi atingerea blândă mi-au adus lacrimi în ochi.

— Odihniţi-vă aici. Odihniţi-vă acum.

Şi-a luat mâna de pe cotul meu şi apoi a închis încet uşa dormitorului.

Brusc epuizat, m-am prăbuşit pe pat. Cred că am adormit imediat, pentru că am avut parte de nişte vise îngrozitoare. Într-unul dintre ele, eram faţă în faţă cu Elle. Ne ţineam de mână, iar o prezenţă întunecată, malignă, a tras-o în umbră. În altul, mă aflam într-o biserică, se părea că în ziua nunţii mele. M-am întors ca s-o văd pe Elle venind spre altar, dar, după ce a ajuns, parcă nu mă vedea. Şi-a rostit jurămintele,

dar n-a vrut să-mi întâlnească privirea. Pe urmă am plecat de acolo şi am văzut că ea vorbea cu un alt bărbat, deşi nu zăream faţa acestuia.

Ultimul vis a fost cu un cer de noapte învolburat, Cele şapte surori luând formă umană şi dansând deasupra mea. Cu mâinile unite, ele râdeau şi săltau în jurul meu. Se mişcau din ce în ce mai repede, până când am ameţit şi nu le-am mai putut privi. Deschizând ochii, am văzut un copil care scâncea şi plângea, culcat într-un coşuleţ. Nu voiam decât să-l iau în braţe şi să-l alint, dar în clipa în care am întins mâna, copilul s-a evaporat. Apoi m-am uitat în jur şi am zărit un chip cunoscut. Femeia în rochie roşie, cu părul lung. Ea s-a făcut nevăzută, iar lumea a început să se învârtă din nou. De data asta, câmpul vizual mi-a explodat într-o paletă de culori vii. În faţa ochilor mei au fost create galaxii şi structuri cosmice învolburate, din ce în ce mai strălucitoare, până când întreaga mea lume s-a mistuit într-o explozie albă.

Atunci când m-am trezit, razele strălucitoare ale soarelui îmi luminau faţa din plin.

CAPITOLUL 40

Coober Pedy, 1951

Deşertul din Coober Pedy e cel mai arid, cel mai neroditor loc în care am fost vreodată, dar, fără îndoială, e sursa celui mai frumos opal din lume. Marea ironie a sorţii face ca secretul formării pietrei preţioase să fie ploaia. Atunci când cade – din an în Paşte – şi udă pământul uscat, apa se infiltrează adânc în roca străveche, transportând un compus dizolvat de siliciu şi oxigen. Apoi, în nesfârşitele perioade de secetă, apa se evaporă, lăsând depozite de siliciu în crăpăturile dintre straturile de sedimente. Acele depozite dau opalului culorile curcubeului. Pentru asta plătesc oamenii. Cei pe care îi angajez mă întreabă adesea prin ce magie se creează produsul nostru. Eu le explic ştiinţific, dar ei nu mă prea cred, alegând, în schimb, lămuririle date de legenda aborigenă.

Aceasta vorbeşte despre o creatură uimitoare, asemănătoare unui fluture, numită Pallah-Pallah, care avea o pereche de aripi frumoase şi strălucitoare. Într-o zi, Pallah-Pallah zburase până în vârful celui mai înalt munte. Însă curând începuse să ningă, iar ea rămăsese îngropată în nămeţi. După ce se topise, zăpada îi luase creaturii culorile minunate, care se infiltraseră adânc în pământ.

Cred că în trecut şi eu aş fi preferat povestea asta. Dar acum, tot ce văd atunci când examinez roadele minelor se reduce la nişte sfere submicroscopice, ce refractă lumina. E doar ştiinţă logică, explicabilă, la fel ca în cazul stelelor care luminează cerul nopţii. Am ajuns să accept ideea că ele nu sunt faruri mistice, surse de speranţă şi de măreţie, ci sfere

de gaz în flăcări, ţinute laolaltă de gravitaţie. Într-adevăr, e mai bine să mă gândesc la ele ca atare, decât să-mi imaginez că Cele şapte surori ale mele – fostele mele protectoare – m-ar fi abandonat în felul ăsta.

Aşa că îmi place să trăiesc sub pământ. „Casele" – dacă se pot numi aşa, pentru că sunt mai degrabă nişte vizuini – sunt create prin explozie în stâncă, resturile de piatră fiind excavate apoi cu târnăcoapele. Trebuie să ne asigurăm că plafoanele au o înălţime de patru metri, ca să nu se prăbuşească, dar mai sus de atât nu prea săpăm. Practic, rezultatul e o peşteră. Unii îşi fac puţuri prin care să intre lumina, dar eu nu m-am deranjat. Acum îmi place întunericul.

Bărbaţii pricepuţi şi-au transformat gospodăriile în replici acceptabile ale unor locuinţe supraterane, sculptând cu orele arcade, rafturi, uşi şi chiar piese de artă. Am descoperit că n-am nici o tragere de inimă faţă de obţinerea unui astfel de confort casnic. Dorm pe o saltea veche şi prăfuită şi îmi ţin hainele pe jos, în valiza mea cea ponosită. Nici măcar n-am birou. În ultimii doi ani, n-am simţit nici o dorinţă de a scrie în jurnal.

Atunci când ajunsesem acolo, exploatarea era una de mici dimensiuni. Angajasem o echipă de cinci mineri care lucrau pentru altă corporaţie. Având în spate fondurile generoase ale imperiului Mercer, putusem să le ofer mai mulţi bani ca să-şi pună la treabă calificările. Acele prime zile fuseseră grele. Ne confruntam cu o întindere vastă care trebuia exploatată, iar mineritul mergea îngrozitor de lent.

Ideea salvatoare îmi venise în iarna anului 1949. Ca să extind minele în ritmul dorit de Ralph Mackenzie, aveam nevoie de oameni obişnuiţi să lucreze în condiţii subterane dificile. Îmi trimisesem unul dintre mineri în portul

Adelaide, ca să caute tineri veniţi din Europa, oameni care se confruntaseră cu pericolele ultimului război şi care căutau un nou început. Omul meu îi aborda şi le oferea imediat un loc de muncă şi un salariu mulţumitor.

Planul funcţionase. Un an mai târziu, aveam peste o sută de oameni care exploatau opal la Coober Pedy.

Ralph Mackenzie era de-a dreptul uluit de cifrele pe care le raportam, aşa că a făcut el însuşi un drum până la CP. Puţine lucruri mă mai bucură în prezent, dar a fost o plăcere să-l văd cu gura căscată la vederea nenumăratelor puţuri de lucru la mare adâncime.

— O, Doamne, Atlas! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Am presupus că era o eroare de contabilitate. Sau că, poate...

A şovăit.

— Ai crezut că am încercat să te trag pe sfoară, am spus cu răceală.

În clipa în care mi-au ieşit pe gură asemenea cuvinte, mi-am dat seama că eram un om schimbat. Un an fără Elle, unul pe care, pe deasupra, mi-l petrecusem în peisajul infernal al deşertului, mă călise.

Ralph a râs, stânjenit.

— Păi... da, a recunoscut el, plecându-şi privirea. Dar iată-mă aici, iar dovezile sunt greu de contestat, a adăugat, întinzându-mi mâna. Eşti un titan al industriei, Atlas Tanit!

— Mulţumesc, Ralph!

— Ştiu cât de rău trebuie să fie aici în fiecare zi. Ce zici de o pauză de câteva săptămâni la Alicia Hall, ca să te relaxezi? Plătită integral, bineînţeles. Cred că măcar atât pot să fac pentru tine.

Am clătinat din cap în semn de refuz.

— Nu-i nevoie. Am multă treabă aici şi o fac bucuros.

— Aşa-i, dar e important să te detaşezi un pic şi să-ţi evaluezi realizările.

— Nu, mulţumesc! am răspuns eu pe un ton sever, observându-i tulburarea.

El a ridicat din umeri.

— Cum vrei. Însă chiar dacă, spre deosebire de tine, eu nu sunt expert, totuşi, din perspectiva mea de profan, constat că terenul nostru pare exploatat la capacitate maximă.

— Ai dreptate. Nu mai e spaţiu pentru puţuri noi. Am avea nevoie de mai multe zone de exploatare.

— Am înţeles, Atlas! Fac rost. Banii pe care i-ai adus corporaţiei sunt mai mult decât suficienţi ca să cumpăr un teren de mărime dublă sau chiar triplă faţă de cea a terenului pe care-l avem în prezent, a spus el, iar apoi mi-a dat un ghiont prietenesc. În curând o să fii milionar cu cei zece la sută ai tăi. Ce zici de asta?

M-am uitat la el.

— Îmi place munca. Aş face-o pentru mai puţin.

Ralph a suspinat.

— O, Doamne, chiar nu există nimic care să te înveselească, nu-i aşa? Sincer vorbind, sunt îngrijorat pentru tine. Acum un an şi ceva, când ne-am cunoscut, am văzut un om abătut şi distrus. Dar cel pe care-l văd azi în faţa mea e... nesimţitor. Ai făcut treabă bună, Atlas, dar ar fi bine să-ţi aminteşti că viaţa trebuie trăită deasupra pământului, nu sub el!

Am mijit din ochi.

— După cum ziceam, stilul ăsta de viaţă mi se potriveşte.

Ralph a insistat:

— Iartă-mă dacă sunt puţin cam grosolan, Atlas, dar ăsta e un mediu strict masculin. Nu există aproape nici o

oportunitate de a avea contact cu sexul opus. La Adelaide există o mulţime de domnişoare bune de măritat pe care le cunosc şi care ar fi foarte bucuroase să te întâlnească la Alicia Hall.

M-am întors încet spre el.

— Domnule Mackenzie, te rog să nu-mi mai propui niciodată *aşa ceva*. Nu mă interesează.

— Foarte bine.

Ralph Mackenzie a plecat şi, în decurs de o lună, a cumpărat zece noi hectare de teren. Din motivul ăsta, am trimis mai mulţi oameni în portul Adelaide şi, foarte curând, toţi cei din industrie au început să vorbească numai despre Mercer şi exploatarea opalului de la Coober Pedy. N-am altă preocupare. În fiecare zi mă trezesc şi mă concentrez pe munca mea. N-am în minte decât topoare, lopeţi, lemn şi beznă. Prin urmare, nu există nici un pericol ca mintea să-mi rătăcească pe teritorii în care nu doresc să intru.

CAPITOLUL 41

Azi era să mor.

De dimineaţă, în timp ce pregăteam documentele de export în biroul meu cel mic cât o conservă, Michael, maistrul de exploatare, a dat fuga la mine. Omul avea o privire în care se citea panica.

— Domnule! S-a prăbuşit un puţ! Trei oameni sunt sub dărâmături în puţul cu numărul şapte!

Am sărit în picioare.

— Sunt în viaţă?

— Deocamdată, da, domnule! Dar cred că puţul mai are puţin şi se surpă de tot!

M-am îndreptat spre uşă.

— Adună cât mai mulţi oameni şi adu-i la puţul şapte. Repede!

— Da, domnule! a răspuns Michael, după care a plecat în fugă.

Atunci mi-a trecut prin minte un gând sinistru. L-am strigat.

— Zici că puţul se prăbuşeşte?

— Vuieşte groaznic, domnule! Cred că lemnul e putrezit.

Am inspirat adânc.

— Nu mai chema pe nimeni, Michael! Nu vreau să risc viaţa nimănui în mod inutil. O să cobor singur.

— Cu tot respectul, domnule, trebuie să vă spun că n-o să puteţi face nimic de unul singur. Minerii se află sub un munte de pământ şi de lemn.

M-am gândit.

— Poţi cere voluntari. Explică-le cu atenţie situaţia. Fără ordine. Trebuie să fie alegerea lor.

— Am înţeles!

Michael a plecat în graba mare. Am alergat pe pământul portocaliu până la intrarea în puţul cu numărul şapte, care, după cum spusese Michael, vuia cumplit. Fără ezitare, am început să cobor pe schela de oţel fixată în stâncă. Odată ajuns în puţ, m-a întâmpinat o furtună de noroi şi de praf. Am desluşit doar licărul lămpilor cu petrol, care m-a călăuzit prin norul de praf. Cu mâinile întinse în faţă, am simţit curând prezenţa unui miner.

— Cine-i? a strigat el.

— Atlas Tanit! Tu cine eşti?

— Ernie Price, domnule!

— Arată-mi unde sunt îngropaţi oamenii!

— Chiar în faţa noastră, domnule! a strigat el apucându-mă de umăr şi arătându-mi locul în care cinci sau şase oameni scurmau într-un morman de pământ.

S-a auzit un pârâit sinistru, aşa că am cerut să iasă toată lumea.

— Ăştia trei mineri prinşi înăuntru n-au fost suficient de iuţi! a adăugat Ernie.

— Şi se surpă totul! am strigat eu. Trebuie să vă salvaţi! i-am implorat pe Ernie şi pe ceilalţi salvatori.

— Asta-i mina mea, domnule, iar ei sunt oamenii mei. Trebuie să încerc!

Am auzit un ţipăt înăbuşit de sub pământ. M-am adunat şi am spus:

— Rămâi, dacă vrei. Dar gândeşte-te la familia ta!

— Voi! a strigat Ernie, adresându-li-se oamenilor care încercau să scurme. Plecaţi de aici! Sus, acum! le-a cerut el, dar oamenii au ezitat. E un ordin! Plecaţi! Acum!

Ei s-au supus, aruncând târnăcoapele şi lopeţile. Ernie a rămas, stoic, şi mi-a dat un târnăcop.

— Săpaţi, domnule! Doar asta putem să facem.

Gemetele şi pârâitul se intensificau pe măsură ce loveam feroce în ţărâna solidă.

— Rezistaţi! am strigat. Dăm de lemn, de-aia nu înaintăm! E noroi peste lemn! Trebuie să săpăm de sus, nu de jos!

Ernie a dat din cap în semn că pricepuse şi mi-a urmat exemplul în timp ce atacam movila de la înălţimea pieptului, săpând în jos. Spre bucuria mea, am auzit strigătele mai desluşit pe măsură ce dădeam pământul la o parte.

— Nu te opri! Ne apropiem! am strigat.

Parcă trecuseră ore, dar în realitate nu cred că săpaserăm mai mult de două minute, când am văzut ceva mişcându-se.

— O mână! Prinde-o şi trage, Ernie!

El a făcut aşa cum îi cerusem, în timp ce eu continuam să sap. În cele din urmă, un chip a ieşit dintre dărâmături şi a scuipat. Ernie l-a tras pe om deoparte, iar acesta a gemut.

— Poţi să mergi, Ron? a întrebat Ernie.

Ron a clătinat din cap. Dintr-odată, din vârtejul de praf de la gura puţului, a apărut Michael, însoţit de trei voluntari.

— Afară cu el! Mai avem de scos doi! am strigat, după care mi-am lipit urechea de mormanul de pământ şi am ascultat, desluşind un ţipăt. Aici!

Spre uimirea mea, am zărit un picior ieşind din pământul pe care-l dăduserăm la o parte. Deşi a fost scos mai rapid, acel miner părea într-o stare mai proastă decât Ron şi-şi tot pierdea cunoştinţa. Apoi s-a auzit cel mai crunt sunet de până atunci, iar pământul a început să se cutremure.

Ştiam ce se petrecea, aşa că le-am spus salvatorilor:

— Cel care a rămas înăuntru o să fie mai greu de scos la suprafaţă şi o să am nevoie de voi toţi! Îl găsesc eu!

Voluntarii au început să tragă accidentatul spre ieşire, iar Ernie a apucat din nou lopata.

— Ernie, am spus, punându-mi mâna pe umărul lui, mulţumesc! Dar ceilalţi au nevoie de tine. Îl găsesc eu pe ultimul. Cum îl cheamă?

— Jimmy, domnule! E tânăr. Nouăsprezece ani!

— Înţeleg. Iar acum, du-te!

Ernie s-a răsucit pe călcâie şi a fugit prin furtuna de praf.

M-am luptat încă o dată cu ţărâna, dar de data asta nu mai auzeam nici un strigăt înăbuşit. În schimb, am lovit cu sălbăticie în grămada de pământ. Îmi acceptasem soarta. Mina urma să se prăbuşească, iar eu aveam să fiu îngropat alături de Jimmy. Ca să ştie că nu pierea singur, am strigat:

— Jimmy! O să fie bine! Mă auzi, Jimmy? O să fie bine! am spus, şi, spre marea mea surpriză, am auzit foarte clar un geamăt. Jimmy?! Jimmy, tu eşti?!

— Aaaaa!

Am urmărit glasul şi, spre marele meu şoc, am dat peste un bărbat semi-conştient, al cărui trunchi era complet vizibil. Picioarele, însă, îi erau prinse sub o bârnă de lemn. L-am apucat de mână, cu inima gata să-mi sară din piept.

— Jimmy! Ţine-te bine! am strigat, trăgându-l cât de tare am putut.

El a strigat de durere, iar eu mi-am dat seama că era bine ţintuit sub bârnă. Am început să sap în jurul mijlocului bietului miner, dar degeaba. Am înşfăcat lampa şi am văzut că grinda de susţinere căzuse pe diagonală, motiv pentru care nu-l strivise pe Jimmy, ci doar îl prinsese în capcană. Am apucat grinda şi am încercat s-o clintesc. N-a fost chip.

— Te rog, a mormăit Jimmy. Te rog, te rog...

Mi-am trecut degetele de-a lungul lemnului, căutând eventuale crăpături. Dacă reuşeam cumva să despic grinda,

aş fi putut să-l scot pe Jimmy fără să cadă pământul peste el. După câteva clipe de tatonare, am dat peste fisura pe care o căutam. Trăgând nădejde, am luat din nou târnăcopul şi am atacat grinda. Pământul de sub picioarele mele se zguduia atât de tare, încât nu nimeream cu precizie.

— La naiba! am strigat.

De-aş fi avut ceva ascuţit să înfig în spărtură! În timp ce pipăiam după pietre, mi-am amintit ce aveam la mine.

— Diamantul..., am murmurat.

Mi-am tras punguţa de piele peste cap şi am scos conţinutul cel preţios. Am căutat zona mai mare a fisurii şi am înfipt diamantul în ea. Am făcut un pas înapoi şi am dus târnăcopul la ceafă. Rugându-mă în gând, am lovit cu toată forţa. Zgomotul crunt mi-a arătat că nimerisem. A urmat un pârâit şi jumătatea de dedesubt a grinzii s-a desprins de cea de deasupra. Aruncând târnăcopul, am apucat grinda şi am tras cu toată puterea. Nu mă aşteptasem, dar funcţionase. Partea de jos s-a desprins, iar cea de sus a continuat să susţină plafonul. L-am apucat de mână pe Jimmy şi l-am eliberat.

Am avut noroc că am reuşit să acţionez atât de repede, fiindcă apoi lemnul rămas s-a despicat în două. Trăgându-l pe Jimmy de braţe, mi-am făcut loc printre dărâmături şi praf.

— Ajutor! am strigat cât am putut de tare, odată ajuns la gura puţului. Ajutor, vă rog!

Mi-am dat seama că zgomotul puternic îi împiedica pe ceilalţi să mă audă. Cu ultimul dram de putere, am apucat trupul inert al lui Jimmy şi mi l-am aruncat peste umăr. Apoi m-am prins de balustrada de fier şi am început să urc spre ieşirea din iad. A fost un supliciu cumplit. Dar ajunsesem atât de departe! După câţiva metri, am început să aud voci.

— Hei, vine cineva!

— Nu se poate. Ai vedenii!

— Uită-te acolo, jos!

— La naiba, coboară şi ajută-l! Venim, domnule, rezistaţi!

Am continuat să urc spre libertate şi, la un moment dat, am simţit că greutatea lui Jimmy începea să se ridice de pe umerii mei.

— L-am prins! Trage-l sus, Michael! a strigat Ernie.

În clipa în care mi l-au luat de pe umeri pe Jimmy, m-am dezechilibrat, iar picioarele mi-au alunecat de pe schelă. În timp ce atârnam în gol, am văzut cum ceilalţi îl scoteau pe Jimmy din puţ. Apoi, vuietul de sub mine a devenit strident şi a început să-mi cadă pietriş pe faţă.

— Cade! a strigat Ernie. Repede, prindeţi-l!

M-am uitat în jos şi am văzut vârtejul format de pământul şi de lemnul care se prăbuşeau. Vuietul acela strident s-a transformat într-unul asurzitor, iar atunci când m-am uitat în sus, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mâna lui Ernie, întinzându-se cu disperare spre a mea. Am dat s-o apuc, dar balustrada de fier a cedat. Am simţit cum cădeam, iar apoi lumea s-a întunecat.

M-am trezit. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că mă aflam într-una dintre barăcile improvizate de la suprafaţă, întins pe un morman de haine de lucru.

— S-a dezmeticit! a spus Ernie, iar eu am clipit şi am început să-l văd limpede. Domnule Tanit, sunteţi în viaţă!

Ori de câte ori respiram, simţeam o durere cruntă.

— Pieptul..., am gemut eu.

— Coastele, domnule! Credem că sunt rupte cu toatele. Vă simţiţi picioarele? a întrebat el. Le puteţi mişca?

Am izbutit s-o fac.

— Da. Minerii de la puţul şapte...

— Sunt bine cu toţii, domnule, în afară de câteva oase rupte şi de şocul prin care au trecut. Au supravieţuit doar mulţumită dumneavoastră!

Mi-am dus mâna la capul care îmi bubuia.

— Mina s-a prăbuşit peste mine!

— Da, domnule, asta s-a întâmplat în momentul în care eraţi la doar trei metri de suprafaţă. Din fericire, v-am văzut şi am început imediat să săpăm. Aproape toţi minerii de aici au lucrat ca să vă scoată de acolo. Multe mâini fac munca mai uşoară!

— Mulţumesc! am spus, încercând să întind braţul ca să-i strâng mâna lui Ernie. Au! am strigat, simţind un junghi ascuţit.

— Încercaţi să nu vă mişcaţi prea mult, domnule! L-am informat pe domnul Mackenzie la Adelaide şi ne-a asigurat că trimite cei mai buni medici ca să vă trateze pe dumneavoastră şi pe ceilalţi. Dar până atunci, ei, bine... Michael are o idee.

A arătat spre maistrul care stătea lângă uşă. Michael şi-a dres glasul şi a întrebat:

— Aţi fi dispus să-l vedeţi pe unul dintre Ngangkari?

— Ngangkari? am repetat eu.

— Un tămăduitor aborigen, domnule. Am auzit că se află într-un sat din apropiere, la numai câţiva kilometri distanţă. Doctorii de la Adelaide ajung abia în câteva zile, dar unul dintre Ngangkari ar putea ajunge azi.

Am reuşit să dau din cap în semn că eram de acord.

— Orice ca să nu mai simt durerea din piept!

Michael a părut uşurat.

— Nu vă faceţi griji, domnule Tanit! Mă întorc cu ajutoare cât pot de repede. Sunteţi un om foarte curajos!

A ieşit în fugă pe uşa barăcii.

— S-a trezit? a întrebat o voce de afară.

— O clipă, domnule Tanit! a spus Ernie, ridicându-se să vadă cine era.

A ieşit, iar apoi s-au auzit nişte frânturi de conversaţie. După scurtă vreme, el s-a întors.

— Ştiu că abia v-aţi trezit, domnule, dar afară aşteaptă cineva foarte dornic să ştie că sunteţi bine.

— Cine?

— Jimmy, domnule! Vrea să vă mulţumească.

— Te rog să-l trimiţi înăuntru!

Ernie a plecat, iar în baracă şi-a făcut apariţia un băiat foarte tânăr, care şchiopăta. Şi-a scos pălăria de soare, ţinându-şi-o cu modestie la piept.

— Jimmy, am spus eu, ce mai faci?

— Sunt în viaţă, domnule, iar asta, numai datorită dumneavoastră! Ceilalţi mi-au spus că aţi rămas în iadul ăla ca să mă scoateţi la suprafaţă şi că m-aţi cărat în spate. Vă datorez totul! a spus el, plecându-şi privirea.

— Cu toţii lucraţi pentru mine, ceea ce înseamnă că siguranţa voastră e responsabilitatea mea. Mi-am făcut datoria, nimic mai mult! am spus eu, dar tânărul s-a legănat pe călcâie, stânjenit. S-a întâmplat ceva?

— Nu, domnule! a răspuns el, întorcându-se şi privind spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram singuri. Trebuie să vă dau ceva înapoi.

— Ce vrei să spui? am întrebat, iar Jimmy şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos de acolo un obiect ce îmi era cunoscut, fapt care m-a făcut să râd fără să vreau şi mi-a provocat o durere atroce în piept. Auuu..., am gemut. Ei, bine, nu credeam să-l mai văd vreodată, Jimmy! Ştii ce e?

La urma urmei, diamantul încă era acoperit de lipici şi de cremă de ghete.

— Da, domnule! În copilărie, am lucrat în minele de diamante din Canada. Recunosc unul cât ai bate din palme. Dar, a adăugat el clătinând din cap, aşa ceva n-am mai văzut!

— Da, nu mă mir, am spus eu, dând să mă ridic puţin de pe grămada de haine. Cum naiba a ajuns la tine? Îmi luasem rămas-bun de la el!

— Am văzut că, la un moment dat, aţi scos ceva dintr-o punguţă pe care o purtaţi la gât. Apoi, după ce aţi lovit grinda cu târnăcopul, diamantul mi-a căzut pe piept, domnule! Vi l-am păstrat, a adăugat el, apropiindu-se de pat. Poftim!

Mi-a pus diamantul în mână, iar eu am privit nestemata preţ de câteva clipe.

— O, am crezut că ultimul lucru pe care-l mai făceam cu el pe lumea asta era să salvez o viaţă! Dar iată-l, s-a întors din nou la mine! am exclamat eu învârtind diamantul în mâini, iar apoi m-am uitat la Jimmy. De ce nu l-ai păstrat? Ar fi putut să te ducă departe de toate astea. Ai fi putut ajunge oriunde, ai fi putut face orice cu viaţa ta... Şi totuşi, ai ales să mi-l dai înapoi!

Jimmy a clătinat din cap cu înverşunare.

— Nici n-aş visa, domnule! Nu-i al meu!

— Ei, bine, am spus, mulţumesc că mi l-ai dat înapoi!

El mi-a aruncat o privire sfioasă.

— Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, domnule.

— Poftim?

— În legătură cu ce mi-aţi spus. Având o asemenea bijuterie, aţi putea fi oricine. În schimb, staţi aici, cu noi, o grămadă de oameni sărmani, în deşert. Era să muriţi azi. De ce nu vindeţi diamantul ca să începeţi o viaţă nouă?

M-am gândit la cât de straniu trebuia să i se fi părut acelui tânăr comportamentul meu.

— Ai spus că diamantul nu-i al tău, nu-i aşa, Jimmy? am întrebat, iar el a încuviinţat din cap. Ei, bine, şi eu pot zice acelaşi lucru. Îţi mulţumesc din nou! am încheiat, după care el a dat să iasă. Jimmy! am strigat. Te rog să nu le sufli celorlalţi nici un cuvânt despre povestea asta!

— Despre ce, domnule?

Am dat din cap, recunoscător. Jimmy a ieşit, şchiopătând, iar eu m-am uitat lung la diamant.

— Chiar şi atunci când am încercat să scap de tine, te-ai întors! Oare n-ai făcut ce aveai de făcut?

Mi-am vârât cu grijă piatra preţioasă în buzunar, am închis ochii şi am adormit. M-a trezit Michael.

— Domnule Tanit, a venit un Ngangkari!

M-am frecat la ochi şi am văzut că lângă Michael se afla un bărbat înalt, care purta un fel de fustă făcută din iarbă lungă şi uscată, iar trupul îi era pictat cu modele colorate şi frapante. M-a privit cu luare-aminte şi apoi mi-a făcut cu mâna. L-am salutat şi eu.

— Bună ziua! Îţi mulţumesc că ai venit!

Omul a arătat spre el şi şi-a spus numele:

— Yarran!

Am arătat spre mine, zicând:

— Atlas! Am o durere foarte puternică în piept. Cred că am coastele rupte. Ai vreun leac pentru asta?

Yarran mi-a aruncat o privire inexpresivă. Michael a intervenit:

— Nu pare să vorbească prea bine engleza, domnule Tanit.

Yarran a arătat spre pieptul meu.

— Da. Durere, am spus, iar vraciul a dat din cap şi l-a bătut pe Michael pe spate. Cred că vrea să pleci, Michael!

Acesta m-a întrebat pe un ton precaut:

— Sunteţi sigur că e bine s-o fac?

— Da, sunt. Mulţumesc!

De îndată ce Michael a plecat, Yarran şi-a pus mâinile pe pieptul meu.

— Ai grijă! am strigat, temându-mă de durerea pe care ar fi putut să mi-o provoace la cea mai uşoară atingere.

S-a oprit şi mi-a zâmbit.

— Au! a spus el.

— Da, au! Doare!

Yarran a dat iarăşi din cap, după care a inspirat adânc şi şi-a pus din nou mâinile pe pieptul meu. M-am încordat, dar atingerea lui era uşoară, iar palmele i se mişcau uşor pe coastele mele, ca şi cum ar fi mângâiat cu delicateţe o pisică.

— Ăăă... rog, a spus Yarran, arătând spre cămaşa mea plină de noroi, pe care mi-am descheiat-o cu grijă, uitându-mă la pielea învineţită. Au! a repetat Yarran.

Şi-a pus din nou mâinile pe pieptul meu. A închis ochii, respirând din ce în ce mai adânc.

— Mmmm..., a început el să murmure cu glas profund şi melodios.

M-am uitat din nou la el şi am văzut că era încruntat.

— E totul în regulă? am întrebat.

— Înăuntru, au!

— Ştiu. Coaste rupte, cred.

— Nu. Înăuntru. Adânc. Au!

Un val de panică m-a străbătut din cap până-n picioare.

— Mai adânc? Crezi că am o problemă cu inima?

Am arătat spre centrul pieptului.

— Trup repar, mi-a spus Yarran. Suflet stricat, a adăugat, privindu-mă cu ochii lui căprui şi adânci, care scânteiau precum cei ai Kilarei. Strămoşii, a adăugat, arătând în sus. Strămoşii pasă!

— Nu ştiu ce vrei să spui, eu...

Înainte să termin, Yarran şi-a pus mâinile pe capul meu şi a început să-mi maseze tâmplele cu degetele mari. Îmi strângea puternic craniul, dar nu simţeam durere. Ceea ce s-a întâmplat în continuare e foarte greu de descris, dar o să încerc. Degetele lui Yarran păreau să apuce din ce în ce mai tare, până când am simţit că îmi pătrunseseră în craniu şi în minte. Repet, senzaţia nu era deloc dureroasă, mă simţeam mai degrabă ca şi cum aş fi fost cumva legănat din interior. Acea senzaţie mi-a coborât de la cap spre gât, iar apoi mi-a ajuns în piept. Dintr-odată, am simţit că respiram mai uşor, ca şi cum plămânii mei ar fi deblocat o capacitate suplimentară, de care nu fusesem conştient până atunci. Camera a dispărut, dizolvată într-un alb strălucitor. Îmi simţeam trupul moale, iar sufletul, împăcat. Apoi am auzit vocea lui Yarran, care dansa şi răsuna în jurul capului meu.

— Sufletul tău suferă foarte tare! a spus el. Eu şi strămoşii o să te ajutăm să te vindeci.

— Vorbeşti o engleză perfectă, Yarran! am răspuns, euforic.

— Suntem limitaţi doar de lumea fizică, Atlas. Mă tem că ai uitat că există mult mai mult în existenţa asta.

— Unde suntem?

— Oriunde doreşti să fii, a răspuns el.

M-am gândit o clipă.

— Vreau să fiu cu Elle. Dar a plecat, Yarran. Încă nu înţeleg de ce.

— Nu-i, a spus Yarran cu blândeţe.

— Nu-i în viaţa mea, da.

— Nu-i nicăieri. Hmmm...

— Ce vrei să spui?

— Există un drum care ne leagă de cei pe care îi iubim, chiar dacă sunt departe. Deşi nu-l vedem, drumul face ca, oriunde ne-am afla, să fim aproape de ei. Tu eşti încă legat de ea.

Mi-a tresăltat inima.

— Chiar dacă nu s-a urcat pe vapor?

— Da. Nu văd unde se termină drumul care vă leagă. Dar ea doreşte să fie găsită.

— Da? am întrebat, puţin uimit.

— Hmmm..., a murmurat el din nou, melodic. Ai multe de făcut. Multe de făcut.

— Vrei să spui că ar trebui să mă duc s-o caut pe Elle?

Yarran a tăcut, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele.

— Strămoşii cred că ai un destin de îndeplinit. Ei o să te protejeze, Atlas.

— Yarran, chiar nu înţeleg!

— Dormi acum! Strămoşii o să vegheze asupra ta.

Lumina albă s-a înnegrit treptat şi am căzut într-un somn binecuvântat. Atunci când m-am trezit, era întuneric. Inhalând adânc, am observat că durerea din piept era mult mai suportabilă. Fără îndoială că încă aveam coastele rupte, dar puteam să respir. Am constatat chiar că puteam să mă aşez şi să stau în picioare destul de uşor. Încheindu-mi cămaşa la nasturi, am deschis uşa barăcii şi am fost întâmpinat de liniştea brusei cufundate în noapte. Luna plină strălucea puternic peste marea de puţuri, creând un peisaj extraterestru, plin de cratere vaste.

Orăcăitul strident al broaştelor din deşert răsuna peste câmpie, întrerupt de câte un urlet de dingo. Am simţit o mână pe umăr şi m-am întors spre Yarran.

— Să ştii că mă simt mult mai bine, am spus eu, ridicând un deget ca să-mi întăresc spusele. Mulţumesc!

Yarran a dat din cap în semn că înţelesese şi mi-a întins nişte ierburi şi flori proaspăt culese.

— Bea!

— Mulţumesc! Aşa o să fac, am promis, iar apoi i-am aruncat o privire ezitantă. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine mai devreme! am spus, dar el m-a privit cu ochi total inexpresivi, ceea ce m-a făcut să-mi reproşez în sinea mea că atribuisem acel vis puterilor lui spirituale. În fine, chiar mă simt mult mai bine!

Yarran s-a întors şi a arătat cu mâna peste umăr.

— Vino! m-a îndemnat el, pornind spre deşertul din spatele barăcii.

L-am urmat şi cred că am mers vreo zece minute sub lumina lunii. Apoi Yarran s-a oprit şi s-a aşezat turceşte pe pământul prăfuit. L-am imitat. A arătat spre cer.

— Strămoşii! a spus el.

Mi-am ridicat privirea şi mi s-a tăiat respiraţia. Stelele străluceau ca niciodată. Aveam deasupra un maiestuos tablou sclipitor. Orion, Taurus, Perseu, Pleiadele... Constelaţiile în sine erau o minune.

— Yarran, stelele! Nu le-am văzut niciodată aşa...

— Întotdeauna aici, a răspuns Yarran. Dar nu vezi. Suflet stricat. Face bine.

Mă simţeam smerit de vastitatea cerului strălucitor. În acel moment, am văzut viaţă în întuneric şi căldură în frig. Mi-am întors privirea spre Cele şapte surori.

— Vă salut, vechi prietene!

Le-am absorbit splendoarea, cerându-mi iertare în sinea mea fiindcă uitasem tot ceea ce făcuseră pentru mine. La urma urmei, de mic mă îndrumaseră în călătoria mea imposibilă. Fără ele, aş fi zăcut mort în zăpada siberiană. Credeam în continuare că surorile mi-i trimiseseră pe Elle,

Landowski, Brouilly, Pip, Karine şi Archie Vaughan, ca să nu mai vorbim de Kitty Mercer şi de fratele ei, Ralph.

— Bine! a zis Yarran, ridicându-se. Acasă.

Fără să-şi ia rămas-bun, s-a îndepărtat de mine.

— Aşteaptă o clipă, Yarran, satul e în spate, pe aici, am zis eu, dar el mi-a făcut semn să-l las. Te rog, întoarce-te şi rămâi aici în seara asta! Mâine te ducem acasă călare!

Yarran s-a întors spre mine.

— Nu, *tu* acasă!

A arătat din nou spre cer.

— Stai, vrei să spui că ar trebui să mă duc acasă? La Coober Pedy? Sau ai vrut să spui *acasă* în Elveţia? Yarran! am strigat.

El s-a oprit şi s-a întors din nou spre mine, cu un zâmbet larg.

— Multe de făcut.

Acele trei cuvinte... le spusese în vis.

— Ştiam eu... Să mă duc s-o caut pe Elle, Yarran? am întrebat, dar el a continuat să se îndepărteze şi nu s-a mai întors de data asta. Te rog să te opreşti! Nu pot să te las să dispari în pustiu! E periculos!

Yarran a râs cu poftă şi a dispărut în liniştea nopţii australiene. Ştiind că era o cauză pierdută, m-am întors în locuinţa mea subterană.

După întâlnirea cu acel Ngangkari, mă simt înviorat... să îndrăznesc să spun – chiar plin de speranţă? Îmi trece aer prin plămâni, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre cei pe care i-am pierdut. Tata, Pip, Karine, Archie... *Lor* le sunt dator să mă mobilizez şi să-mi trăiesc viaţa.

Acum ştiu ce trebuie să fac. Trebuie s-o găsesc pe Elle.

Şi s-o recâştig.

Pentru că nu pot să fac altceva.

TITAN
IUNIE 2008

CAPITOLUL 42

Star a lăsat pagina din mână şi s-a întors spre CeCe, care avea lacrimi în ochi. Cea dintâi nu era obişnuită să-şi vadă sora într-o asemenea stare, fiindcă aceasta fusese întotdeauna un munte de putere.

— Of, Cee, vino încoace! a spus Star, luând-o în braţe. E foarte emoţionant să citeşti despre familiile noastre, nu-i aşa?

— Da, aşa-i! a spus CeCe, trăgându-şi nasul. Dacă încă nu ţi-ai dat seama, află că Sarah, fata orfană de pe vapor, e bunica mea. Habar n-aveam că ea şi Pa s-au cunoscut.

— Mai mult decât atât, CeCe, ea l-a salvat. Fără Sarah, Pa s-ar fi aruncat în ocean. Fără bunica ta, Pa n-ar fi trăit atât de mult. Şi nici noi n-am fi aici, a spus Star, strângând mâna surorii ei. E uimitor!

CeCe i-a întors zâmbetul.

— Ai dreptate. Totul se leagă într-un mod nemaipomenit! Dar aş putea spune exact acelaşi lucru despre familia Vaughan. Se pare că Pa a fost foarte fericit la High Weald.

Star a chicotit.

— Da, aşa-i! Flora, în special, a fost uimitoare. Dar bunicul Teddy aproape că i-a venit de hac lui Pa! Nemernicul..., a spus Star, căutându-şi cu grijă cuvintele, ... naibii! a icnit ea, spre surprinderea lui CeCe, care a început şi ea să râdă.

— Da, îmi pare rău, Star! N-avem *cu toţii* strămoşi care să fi fost eroi.

CeCe s-a ridicat şi s-a frecat la ochi, după care s-a dus la răcitorul din cameră şi şi-a luat de acolo o sticlă de apă.

— Vrei? a întrebat-o ea pe Star. Citeşti cu voce tare de mai bine de două ore.

Star a dat din cap în semn că voia apă, iar CeCe i-a aruncat surorii ei o sticlă care a aterizat lângă aceasta, pe patul dublu.

— Aşa! Ce crezi că s-o fi întâmplat cu Elle?

Star a desfăcut sticla şi a răspuns:

— Habar n-am. Întreaga poveste pare foarte ciudată. E clar că cei doi erau foarte îndrăgostiţi.

CeCe s-a aşezat pe marginea biroului.

— Doar dacă nu cumva Pa a înţeles greşit...

— Adică? a întrebat Star.

— Luăm de bun tot ce scrie el în jurnal. Însă asta e doar versiunea lui. Crezi că e posibil ca sentimentele lui Elle să nu fi fost la fel de puternice? Totuşi, Pa era urmărit prin toată lumea de psihopatul ăla de Kreeg, care voia să-l omoare. Chiar dacă ai iubi pe cineva, aşa ceva ar fi cam mult, ştii?

CeCe luat o gură de apă, iar Star s-a gândit puţin la spusele surorii ei.

— Trecuseră prin atâtea împreună! Nu înţeleg de ce Elle l-a abandonat pur şi simplu la doc. E cam ciudat.

CeCe a râs.

— Tipic pentru Pa Salt! Cam ciudat!

Ea s-a ridicat şi s-a întins pe pat, lângă Star. A bătut cineva la uşă, iar apoi Electra a apărut în prag, îmbrăcată într-un caftan portocaliu.

— Aţi terminat? a întrebat ea.

— Da. Star tocmai a terminat de citit, a răspuns CeCe.

Electra s-a dus repede la cele două surori ale ei şi s-a aşezat alături de ele, pe pat.

— Sfinte Sisoe! Sunt atât de multe de cuprins cu mintea! Iar femeia pe care Pa a întâlnit-o la New York, la protest, era

străbunica mea! Mă rog, cam aşa ceva. A avut grijă de bunica pe vremea când aceasta era mică. Spuneţi şi voi, care sunt şansele să se întâmple aşa ceva?

— Uau, Electra! Chiar ne-am întrebat dacă asta are vreo legătură cu tine! a exclamat Star, luând mâna surorii ei.

— O, chiar are legătură, vezi bine! Şi nu cumva ar trebui să vorbim la momentul ăsta despre Georg şi Claudia? Ce naiba?!

Star a clătinat din cap, uluită.

— Da, ce revelaţie! Nu-i de mirare că Georg i-a fost întotdeauna atât de loial lui Pa. Tatăl nostru i-a salvat pe el şi pe sora lui.

— Mulţumită bunicii lui extrem de bogate! a pufnit Electra. La naiba, ce noroc!

CeCe a spus, pe un ton acid:

— Păi, lui Pa i se cuvenea, Electra! N-am cunoscut nici un om căruia să i se întâmple atâtea rele.

— Asta aşa-i, a recunoscut Electra. Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu sunt curioasă, mai presus de toate, în legătură cu Rusia.

De emoţie, Star a bătut din palme.

— Şi eu! Am aflat câte ceva, nu? Tatăl lui Pa a lucrat pentru ţarul Nicolae al II-lea. Stai să vezi ce se întâmplă după ce află Orlando. Probabil că o să explodeze de-a dreptul!

Electra a suspinat.

— N-o să te mint, Star. Află că nu ştiu nimic despre toate chestiile astea. Oare ce înseamnă?

— Nu sunt expertă, dar îmi amintesc câteva fragmente din textele învăţate la şcoală. Ţarul Nicolae al II-lea a fost ultimul împărat al Rusiei. A abdicat în 1917.

— De ce? a întrebat CeCe.

— Revoluţii, în principiu, a răspuns Star. Ţarul rus era extrem de puternic. El reprezenta principala autoritate din ţară şi controla şi toată avuţia naţională.

— Deci, a fost un fel de dictator? a întrebat Electra. Un tip rău?

Star a ridicat din umeri.

— Aşa cred. La vremea aceea, Rusia era cu siguranţă o autocraţie. Poporul rus era nefericit. Oamenii se confruntau cu penuria de alimente, într-un frig năprasnic. Aşa că l-au răsturnat pe ţar de la putere.

CeCe şi Electra s-au gândit o clipă.

— Şi pe urmă? a întrebat Electra.

— El şi familia lui au fost executaţi. Vladimir Lenin şi revoluţionarii lui bolşevici au preluat guvernarea.

— De ce îl urau atât de mult? a întrebat CeCe.

— Bolşevicii credeau că monarhia era un cancer care făcea imposibilă ascensiunea clasei muncitoare. Şi ce faci cu cancerul?

— Îl înlături! a răspuns Electra.

Star a dat din cap în semn că sora ei avea dreptate.

Maia s-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a întins.

— Of, Pa, a şoptit ea. În ce încurcătură te-ai băgat!

S-a ridicat şi a traversat salonul până la geam. Oceanul părea să devină mai agitat în timp ce vasul *Titan* se îndrepta spre Delos.

— Maia! s-a auzit un glas care venea din pragul salonului.

— Bună, Merry! Ce faci?

Merry s-a îndreptat spre sora ei nou descoperită şi i-a pus o mână pe spate.

— Deloc rău. Nu-mi vine să cred că Atlas a pierdut-o pe Elle atât de brusc. O astfel de întâmplare pare să sfideze orice logică!

Maia a tăcut o vreme, reflectând.

— Da, ai dreptate! Credeam că erau foarte fericiţi împreună, a spus ea, iar apoi a văzut că Merry îşi plecase privirea. O, Doamne, îmi pare rău, nici măcar nu m-am gândit că tu, de fapt, citeşti despre mama ta! Cred că îţi e de două ori mai greu decât nouă, celorlalte!

Merry a dat din mână.

— Lasă-mă pe mine! Nici n-am cunoscut-o. Tu eşti cea pentru care îmi fac griji, Maia! Ştiu că ticălosul ăla, fiul lui Eszu, s-a purtat foarte urât cu tine, a spus ea luând-o pe Maia în braţe. Nici nu-mi pot imagina cât de al naibii de îngrozitor e să citeşti despre toate astea!

Maia şi-a lipit capul de umărul lui Merry.

— Îţi mulţumesc, aveam nevoie de un astfel de gest!

— Ştiu, draga mea, a spus Merry zâmbind şi punându-şi mâinile în şold. Dar acum vreau să-ţi spun ceva.

— Te rog!

— După cum ştii, coordonatele mele de pe sfera armilară au indicat casa din West Cork, care pare să fi fost a familiei Eszu.

— Da.

— Ei, bine, i-am spus despre asta prietenului meu, Ambrose, iar el mi-a promis că o să facă o mică investigaţie. A telefonat la jumătate din West Cork, familie după familie. Până la urmă, a reuşit să ia legătura cu una din Ballinascarthy.

Maia s-a uitat inexpresiv la Merry.

— Îmi pare rău, nu ştiu unde e!

— Ei! a exclamat Merry, ţâţâind din buze şi zâmbind. Îmi dau seama că n-ai de unde să ştii. E un sat situat destul de aproape de Casa Argideen.

— Te ascult.

Maia a încuviinţat din cap, după care a zis:

— Se pare că bunicul acelei familii, Sonny, a lucrat ca grădinar în anii ’50 la casa respectivă. Acum bătrânul are aproape o sută de ani, dar a fost dispus să vorbească despre perioada petrecută la Argideen.

Maia a făcut ochii mari.

— Şi ce a spus?

Merry a ridicat din umeri.

— Nu multe. Doar că îl vedea foarte rar pe proprietar, fiindcă acesta era mereu plecat. Se pare că acolo mai munceau încă doi grădinari şi nici unul dintre ei n-avea voie să intre în casă sub nici o formă. Bătrânul îşi mai aminteşte şi de o menajeră.

Gânditoare, Maia a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ştii cum o chema?

— Sonny nu şi-a amintit. Se pare că ea nu prea ieşea din casă şi nu vorbea niciodată cu nimeni. Apoi, într-o zi, a dispărut. După aceea, grădinarii nu l-au mai văzut pe proprietar cu lunile, dar îşi primeau salariul, aşa că au continuat să lucreze.

Maia se străduia să vadă legătura, dar nu reuşea.

— Şi ce naiba are asta de-a face cu tine, Merry? De ce coordonatele tale au dus la casa lui Eszu? Iată ce nu pot să înţeleg!

— Nici eu, Maia!

Merry a suspinat. Cele două femei au privit oceanul, pierdute în gânduri. Apoi s-au speriat de o izbitură puternică la uşa salonului şi s-au dus să vadă ce era. Spre marea lor uimire, au văzut-o pe Ally imobilizându-l pe Georg într-un colţ al coridorului, cu degetul îndreptat spre nasul lui.

— Vorbesc serios, Georg! Plecăm! Chiar acum! Puţin îmi pasă de instrucţiunile preţioase pe care le primeşti! Îţi dai seama că pe iaht sunt oameni care...

Georg le-a zărit pe Maia şi pe Merry.

— Bună, fetelor, a spus el pe un ton calm.

Ally s-a răsucit.

— Ally? E totul în regulă? Ce naiba se petrece? a întrebat Maia.

Ally era agitată.

— Da, e în regulă. Totul e în regulă, nu-i aşa, Georg?

— O, da! a răspuns avocatul. Tocmai discutam despre... viitorul lui *Titan*. Asta-i tot, a spus el pe un ton degajat.

— Da, a confirmat Ally, recăpătându-şi întrucâtva controlul, Georg zice că ar trebui, poate, să-l închiriem iarna, având în vedere faptul că nu-l folosim.

Maia ştia că sora ei minţea.

— N-aş fi zis că ai fi în stare să te înfierbânţi atât de tare din cauza asta, Ally!

Aceasta din urmă a roşit.

— Nu. Îmi pare rău. Ştii cât de mult îmi plac ambarcaţiunile, Maia, asta-i tot!

Maia şi-a privit sora preţ de o clipă, apoi s-a întors spre Georg.

— Vino încoace! a spus ea, ducându-se la el şi îmbrăţişându-l. De ce nu ne-ai spus niciodată despre tine şi Claudia?

Georg şi-a dat seama.

— O, jurnalul! Ai citit despre momentul în care l-am cunoscut pe Pa?

— Da, a răspuns Maia.

— În copilărie, tu şi sora ta v-aţi mutat la foştii servitori ai Agathei, a adăugat Merry.

Amintindu-şi, Georg a zâmbit.

— Hoffmanii erau oameni foarte buni!

— Nu-i de mirare că tu şi Pa eraţi atât de apropiaţi, a continuat Maia. Practic, îl ştiai de o viaţă. Nu-i aşa că e uimitor, Ally?

— Da... ăăă... eu..., a îngăimat aceasta, complet nedumerită.

— Aţi citit ultimele o sută de pagini, nu? a insistat Maia. Aşa ne-am înţeles.

— Îmi pare rău, Maia! Nu le-am citit, a mărturisit Ally, suspinând. Eu şi Georg vorbeam despre... *Titan*.

— Aha...

— În fine, a intervenit Merry, se pare că ai ceva de recuperat, Ally! Să te lăsăm? Haide, Maia, să bem o cafea! şi-a îndemnat ea sora, luând-o de mână şi ieşind amândouă pe coridor. Mă întreb despre ce era vorba!

— A fost ciudat, nu? a răspuns Maia. Cu siguranţă că se întâmplă ceva grav între cei doi. Şi nu cred că are legătură cu închirierea iahtului.

— Ma, e absolut îngrozitor ce s-a întâmplat cu Elle!

Tiggy şi-a şters o lacrimă în timp ce se aşeza lângă Marina. Amândouă şedeau acum la prova, pe puntea superioară, pe nişte scaune tapiţate cu pluş. Ma i-a schimbat poziţia lui Bear, care moţăia în braţele ei.

— Ştiu, *chérie,* ştiu! Dar încerc să-mi amintesc că, fără astfel de evenimente, poate că tatăl tău nu te-ar fi găsit niciodată. Şi nici pe mine!

Tiggy şi-a luat capul în mâini.

— Ştiai despre Georg şi Claudia? Aveai idee că i-a găsit pe vremea când erau copii?

Ma a dat din cap în sens afirmativ.

— *Oui,* desigur!

— Ştiai şi despre Kreeg? a întrebat Tiggy, părând mâhnită.

— Da..., a răspuns Ma, apoi a continuat, coborându-şi tonul, ... şi nu trebuie să-ţi mai explic de ce n-am scos o vorbă. Aţi citit cu toatele despre cât de periculos era omul ăla! Iar după tot ce s-a întâmplat cu Zed...

— Ştiu. Tu când apari, Ma? a întrebat Tiggy. Pa tocmai a plecat din Australia ca s-o caute pe Elle. Când se întâlneşte cu tine?

Ma s-a uitat la nepotul care dormea.

— Destul de curând, *chérie,* destul de curând! Sper să nu mă judeci prea aspru. După cum aţi aflat cu toatele în călătoria asta, există multe lucruri pe care nu le ştiţi.

Tiggy s-a apropiat mai mult şi a cuprins-o cu un braţ.

— Ma, orice am afla, nimic n-o să se schimbe. Niciodată. Te iubesc!

Tiggy a sărutat-o cu blândeţe pe obrazul moale.

— Mulţumesc, Tiggy. Şi eu te iubesc.

S-au privit în ochi preţ de o clipă, apoi Tiggy a vorbit din nou:

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Ştii că poţi să mă întrebi orice.

— Ai trăit atâţia ani alături de Pa. Aţi... ştii tu...?

— Ce, draga mea?

Marina părea nedumerită.

— Ţi-a plăcut vreodată de el?? a întrebat Tiggy, chicotind.

— Ooo! Nu mi-ai spus că întrebarea e obraznică!

— Ha, ha, ha, scuze, Ma! Dar ştii că întotdeauna am fost capabilă să *percep* lucruri. Întotdeauna am simţit că aveai un mare dor în suflet.

Ma a ridicat din sprâncene.

— Zău, micul meu arici?

Tiggy a dat încet din cap, ca să-şi întărească spusele. Marina a mărturisit, suspinând:

— Tatăl tău era un bărbat foarte chipeş. În multe privinţe, era perfect. Frumos, amabil, inteligent... o fiinţă umană cu adevărat bună. Dar poţi fi sigură că în viaţa mea nu m-am gândit la el în *acel* fel.

Tiggy era cam nelămurită.

— Chiar aşa?

— Jur pe ce am mai sfânt!

Tiggy s-a încruntat.

— De obicei nu mă înşel în privinţa unor astfel lucruri.

Ma se îmbujorase.

— Încetează, *chérie,* faci o femeie bătrână să roşească!

— Nu fi ridicolă, Ma, nu mai zice că eşti bătrână! Dar trebuie să ştiu! Cine e bărbatul misterios după care tânjeşti? a şoptit Tiggy.

Marina a ţâţâit din buze şi tocmai în clipa în care părea că voia să spună ceva, silueta elegantă a lui Charlie a apărut de după colţ.

— Aici erai, draga mea! i-a spus el lui Tiggy, zâmbind.

— Bună, Charlie! Eşti bine?

— Da, mulţumesc! Sunt în apele mele. Scuzaţi jocul de cuvinte! a exclamat el, iar Tiggy şi-a dat ochii peste cap. Bun, poate că m-am exprimat aşa intenţionat. Ally m-a trimis să mă asigur că toată lumea termină de citit jurnalul înainte de cină.

— A, zău? a întrebat Tiggy. Mai avem destul timp până să ajungem la Delos.

— Nu-i vina mesagerului! s-a scuzat Charlie ridicându-şi mâinile. Ştii, Ally nu vrea decât ca toată lumea să fie pe

aceeaşi lungime de undă..., a explicat el, dar Tiggy a ridicat din sprâncene. Bine, exagerez deja!

— Mulţumesc, Charlie! Mă apuc de treabă. Toată lumea face la fel?

— Aşa se pare, a răspuns Charlie în timp ce se apleca şi se uita cu atenţie la Bear, care continua să doarmă în braţele lui Ma. Micuţul chiar a crescut, nu-i aşa? a comentat el, atingând cu degetul obrazul copilului. Oricum, vă las. Vorbim mai târziu!

Charlie a plecat, iar Tiggy s-a încruntat pe dată.

— Trebuie să existe un motiv pentru care Ally vrea să terminăm de citit jurnalul cât mai repede posibil. Ai idee de ce?

Ma s-a înroşit din nou.

— Nu.

Tiggy a împins-o în glumă.

— Mi-ai spune dacă ai şti ceva, nu-i aşa, Ma? E oribil să fii lăsat pe dinafară!

— Nu te-aş minţi, *chérie*! a răspuns Ma, plină de tact.

— În regulă! a exclamat Tiggy, plesnindu-se peste genunchi şi ridicându-se. Ştii, înlăuntrul meu s-a stârnit un tumult. Parcă aş *simţi* ceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Poate că simţi asta din pricina lui Merry? a presupus Ma. Aici, pe vapor, se află cineva care e sânge din sângele tatălui tău. Ar avea sens să fii tulburată, nu-i aşa?

Tiggy a ridicat din umeri.

— Poate că da. Mă întorc în cabina mea ca să termin de citit jurnalul.

— Bine, *chérie*! Vorbim mai târziu.

După ce a plecat Tiggy, Ma s-a grăbit să-l aşeze pe Bear pe pernele moi şi apoi i-a trimis un SMS lui Georg Hoffman.

JURNALUL LUI ATLAS
1951–1993

CAPITOLUL 43

În drum spre Anglia, am făcut o listă cu locurile în care s-ar fi putut afla Elle. Ştiam că sarcina de a o căuta avea să fie una titanică, fiindcă ar fi trebuit să refac traseul nostru din Europa – nu că ar fi existat vreo garanţie că ea se afla în vreunul dintre locurile în care fuseserăm noi de-a lungul vremii. Dar trebuia să încep de undeva.

Ralph Mackenzie s-a purtat cu totul exemplar atunci când l-am contactat ca să-l anunţ că plecam din Australia. A venit să mă conducă la Adelaide ca pe un vechi prieten, sau chiar ca pe frate.

— Mulţumesc, Atlas! Ai resuscitat imperiul Mercer aproape de unul singur. Veniturile pe care ni le-a adus mina de opal ne-au permis să facem enorm de multe. Nu în ultimul rând, am fost capabili să restaurăm Misiunea Hermannsburg, destul de dărăpănată, care înseamnă foarte mult pentru Kitty. Îţi spun din adâncul inimii că apreciez tot ce ai făcut!

M-a îmbrăţişat.

— Asemenea, Ralph! Mulţumesc! am spus eu.

— Sper că o să călătoreşti la clasa întâi, a spus el, însă eu m-am mulţumit să râd şi i-am arătat biletul meu de clasa a doua. Dar, Atlas... eşti multimilionar! Cele zece procente ale tale te-au îmbogăţit!

— Năravul din fire n-are lecuire! Ei, asta îmi aminteşte că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău ca să-mi transfer fondurile în Europa.

— Absolut! Fac orice ca să te ajut. Nu doar mie îmi pare foarte rău să te pierd, ci şi oamenilor din Coober Pedy. N-o să uite nicicând ziua în care i-ai salvat pe mineri din puţul care se prăbuşea. Eşti un erou!

Ralph părea copleşit de emoţie.

— De fapt, Ralph, cred că ei m-au salvat pe mine. În plus, Michael o să se descurce de minune şi în absenţa mea.

— La revedere!

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o, apoi m-am răsucit pe călcâie şi am urcat pe pasarelă.

Traversarea oceanului nu mi-a rămas în memorie decât ca o amintire înceţoşată. Vedeţi voi, mi-e teamă că, pentru prima dată în viaţa mea, m-am complăcut în năuceala pe care ţi-o dă alcoolul. În prima mea seară pe vapor, am intrat în bar ca să închin un whisky în cinstea timpului petrecut în Australia. Am sfârşit prin a-mi petrece acolo întreaga seară şi m-am întors şi în cea următoare. Apoi, în cea de după ea. Pe urmă, destul de curând, am ajuns acolo şi în timpul zilei.

Ce să zic? Băutul făcea ca timpul să treacă mai repede şi ca zilele fără Elle să mi se pară mai puţin apăsătoare. Era adevărat că aveam un scop, dar până când o găseam, durerea avea să fie intensă. Din păcate, n-am lăsat sticla nici după ce am ajuns pe uscat, la capătul celor două luni de călătorie pe mare. Ştiam că urma să mă reîntâlnesc cu fantomele trecutului şi am continuat să beau ca să le pot înfrunta.

La sosirea în Anglia, m-am întors la Arthur Morston Books, unde Rupert a fost atât de şocat să mă vadă, încât şi-a vărsat ceaşca de ceai peste o cutie plină cu cărţi noi.

— Bătrâne! Măi, să fie! O, Doamne! Ce mai faci?

I-am povestit, cât de concis am putut, evenimentele din ultimii doi ani.

— Vai mie! Săracul de tine! Aş vrea să-ţi pot da veşti bune şi să-ţi spun că Elle a fost aici. Dar, din păcate, nu pot.

— Of, bine! A meritat încercarea.

M-am întors spre uşă.

— Stai aşa, bătrâne, parcă ţi-ar prinde bine o cafea tare şi poate că şi un pat cald peste noapte! Ştii, eu şi Louise ne-am bucura să...

— Atunci când ne-am despărţit, Rupert, ai spus că urma să-l investighezi pe Kreeg.

Rupert a părut pus la colţ.

— Da, aşa-i, şi m-am ţinut de cuvânt. După cum ai prezis, nenorocitul pare să nu fi existat deloc. N-am găsit nimic despre el în dosarele noastre. Prietenii mei de la Circus[39] au dat peste o menţiune despre un Kreeg Eszu într-un vechi recensământ rusesc, dar asta nu te ajută prea mult.

— Nu, am recunoscut eu, oftând. S-a întors vreodată aici?

— Niciodată, bătrâne! Am supravegheat locul ca nişte vulturi vreme de săptămâni întregi după plecarea ta, dar el n-a mai dat nici un semn.

M-am uitat prin librărie. Rafturile fuseseră vopsite în alb, ceea ce făcea ca întreg acel spaţiu să pară mai luminos. Lui Elle i-ar fi plăcut.

— Mulţumesc, Rupert! Ştii, mi-a venit o idee. Mă întreb dacă ar fi posibil s-o contactez pe Flora, ca să aflu dacă Elle a luat legătura cu ea.

— Bineînţeles! a răspuns Rupert, mergând în partea din spate a librăriei. Acum o sun! În perioada asta e la Lake District, a spus el în timp ce urca scara în grabă, iar după un timp s-a întors, clătinând din cap. Îmi pare rău, bătrâne, Flora nu ştie nimic în legătură cu Elle! Dar i-ar plăcea să te vadă. A spus că te invită să treci oricând pe la ea.

— Bine. Îţi mulţumesc, Rupert! am bâiguit eu, strângându-i mâna.

— Eşti sigur că nu vrei o ceaşcă de...?

---

[39] Serviciul britanic de informaţii externe din cadrul MI6

Înainte ca vechiul meu prieten să-şi termine de pus întrebarea, am închis în urma mea uşa librăriei Arthur Morston Books. M-am întors la hotelul Claridge, unde făcusem rezervare, şi i-am cerut recepţionerului să aranjeze următoarea etapă a călătoriei mele spre Elveţia.

Fără îndoială că domnul Kohler a fost mai puţin încântat să mă vadă decât fusese Rupert. În clipa în care am intrat la Kohler & Schweikart, pe Rue du Rhône, secretara mi-a aruncat o privire stupefiată.

— *Monsieur* Tanit?! a icnit ea, încercând să se convingă că bărbatul tras la faţă, neras, eram chiar eu.

Am dat din cap în semn de confirmare, iar ea s-a grăbit să ridice receptorul. Eric Kohler a ieşit în fugă din birou, uluit, după care m-a tras înăuntru.

— Atlas! Unde naiba ai fost, omule?! Ce te-am rugat eu de la bun început? Să nu dispari de pe faţa pământului! Iar tu, prietene, ai găsit de cuviinţă să faci exact asta! Serios vorbind, mă gândesc să te dau pe mâna unui nou avocat, a unuia mai tânăr, fiindcă familia Tanit o să mă bage în groapă...

Am ridicat mâna, cerându-i să tacă.

— Elle! A luat cumva legătura cu tine?

— Nu, a răspuns el, supărat, absolut deloc! Ai de dat multe explicaţii, nu în ultimul rând Biroului de Cetăţenie elveţian, care are cererea ta de doi ani. Atlas, unde ai fost?

M-am afundat în pernele canapelei din capătul îndepărtat al încăperii şi i-am povestit avocatului despre jalea mea şi despre Australia. Eric m-a ascultat cu atenţie, dar n-a fost mulţumit.

— Îmi pare rău să aud toate astea, Atlas, dar ce naiba te-a determinat să pleci în Australia? Dacă voiai o schimbare, de ce nu te-ai fi întors în ţara în care te-ai născut şi în care

puteai să trăieşti foarte bine având în vedere cetăţenia şi averea ta?!

Mi-am amintit că nu-i povestisem lui Eric niciodată despre Kreeg. Iar în acel moment eram prea epuizat ca să-mi ardă de aşa ceva.

— Mă duc la familia Hoffman, ca să văd ce fac copiii. Poţi să le telefonezi ca să-i anunţi?

Eric a suspinat.

— Asta sună bine şi sunt sigur că soţii Hoffman o să fie bucuroşi să te primească. Georg, în special, se descurcă foarte bine. De fapt, am devenit prieteni buni, pentru că o dată pe săptămână vine aici şi urmăreşte îndeaproape tot ce fac. E foarte inteligent şi doreşte să devină avocat.

— Atunci, pot să te concediez pe tine şi să-l angajez pe el, am mormăit eu.

— Poate că într-o zi o s-o faci. Dar, Atlas...

— Da, Eric?

— Ştiu că încă eşti clientul meu şi, ca atare, nu vreau să fiu necuviincios. Dar poate că ar fi o idee bună să faci mai întâi un duş, să te bărbiereşti şi să bei multă apă. Nu uita că eşti salvatorul copiilor ăstora! a spus el, aruncându-mi o privire severă. Nu strica imaginea pe care o au despre îngerul lor păzitor!

Cuvintele lui Eric Kohler m-au dezmeticit.

— Foarte bine! Le fac o vizită mâine, la prima oră. Te rog ca, în cursul zilei, să suni la hotelul meu şi să mă informezi dacă ziua şi ora vizitei le convin soţilor Hoffman. M-am cazat la Beau Rivage.

— Cum doreşti, domnule Tanit! a răspuns Eric, arătându-mi uşa.

Ruşinat, m-am întors la hotel şi n-am mai pus în gură nici o picătură de alcool, iar dimineaţa am luat un taxi până la

casa Agathei, încă uşor de identificat după faţada zugrăvită în roz. Soţii Hoffman m-au întâmpinat cu multă căldură.

— Vă mulţumim că v-aţi întors, domnule Tanit! Domnul Kohler ne-a povestit despre cât de ocupat sunteţi din pricina tuturor afacerilor dumneavoastră! a exclamat doamna Hoffman, iar eu mi-am dat seama că, mai mult ca sigur, Eric alesese să spună o minciună ca să nu-i supere pe copii, drept pentru care m-a străbătut un fior de vinovăţie. Georg şi Claudia o să fie foarte fericiţi să vă vadă!

— Aveţi tot ce vă trebuie, doamnă Hoffman? Vreau să mă asigur că primiţi destui bani.

Ea a dat din cap cu entuziasm.

— Bineînţeles că da, mulţumesc de întrebare, domnule Tanit! Agatha ar fi fost foarte, foarte mândră de generozitatea dumneavoastră! E genetică, fără îndoială!

Copiii m-au primit ca pe un unchi pierdut de multă vreme. Uitând că erau în creştere, m-a mirat faptul că se făcuseră atât de mari în anii în care fusesem plecat. Hoffmanii insistaseră ca cei doi să se îmbrace frumos pentru vizita mea şi m-au cuprins remuşcările la gândul că nu fusesem mai prezent în viaţa lor. Georg, care acum era aproape la fel de înalt ca mine, mi-a strâns mâna şi a spus, cu glas gâtuit de emoţie:

— Bună ziua, domnule Tanit!

— Vai de mine! El e tânărul Georg, sau îl am cumva în faţa mea pe tatăl lui?! am întrebat, încercând să fac o glumă.

Mi-am dat seama pe dată că nu se cădea să spun aşa ceva, date fiind împrejurările în care muriseră părinţii celor doi copii. Georg mi-a văzut groaza din privire şi a zâmbit cu bunăvoinţă.

— V-o amintiţi şi pe sora mea, Claudia?

A făcut semn către fată, care acum era vizibil mai înaltă, dar care îşi păstrase chipul dulce pe care mi-l aminteam.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Tanit! a spus ea, făcând o plecăciune. Eu şi fratele meu nu vă putem mulţumi îndeajuns pentru bunătatea dumneavoastră!

— Şi eu mă bucur să te revăd, Claudia! Vă rog să nu-mi mulţumiţi. Domnul şi doamna Hoffman sunt cei cărora trebuie să le fiţi recunoscători. Vă place viaţa la Geneva? am întrebat, iar ei au dat cu bucurie din cap, în sens afirmativ. Şi cum merge cu studiile?

— La mine, foarte bine, mulţumesc, domnule Tanit! a răspuns Georg.

— Am auzit că ai fost în vizită la domnul Kohler. El spune că vrei să devii avocat. Într-adevăr?

Georg s-a fâstâcit.

— A devenit un vis al meu, da! Doresc să influenţez modul în care merge lumea, astfel încât oamenii să ducă o existenţă mai echitabilă.

Cuvintele lui mi-au adus un zâmbet pe buze.

— Nimic mai nobil sau mai potrivit. Mă bucur pentru tine, Georg, şi îţi urez să-ţi urmezi visul din toată inima!

— Aşa o să fac, domnule Tanit! a promis băiatul, dar apoi a şovăit şi s-a uitat la doamna Hoffman, care, aflată în colţul camerei, îl ţintuise cu o privire severă. Însă domnul Kohler spune că taxele la facultăţile de drept sunt foarte mari!

— Georg! a strigat doamna Hoffman. Domnul Tanit nici n-a intrat de cinci minute pe uşă, iar tu ai îndrăzneala să-l sâcâi cerându-i şi mai mulţi bani, când deja îţi finanţează întreaga existenţă!

Am chicotit.

— Vă rog, nu-i nevoie să strigaţi, doamnă Hoffman! Un avocat trebuie să fie curajos, descurcăreţ şi să pună întrebări

pertinente. Cred că tânărul Georg a reuşit să le facă pe toate trei în acelaşi timp, am spus eu, ridicând din sprâncene.

— Promit să vă dau banii înapoi într-o bună zi! a spus Georg. Până la ultimul sfanţ!

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu mă îndoiesc că ai face-o, dacă ai avea ocazia. Dar nu-i nevoie. Dacă o să continui să munceşti din greu şi să te porţi frumos cu domnul şi doamna Hoffman, te asigur că n-o să existe nici o barieră financiară care să te împiedice să-ţi continui studiile!

— Mulţumesc, domnule Tanit! Mulţumesc! a exclamat Georg, încântat.

— Desigur, aceeaşi regulă se aplică şi în cazul tău, Claudia! Îţi place la şcoală?

Ea părea puţin sfioasă.

— Unele lecţii mi se par cam grele. Franceza mea nu e la fel de bună ca a fratelui meu.

— *Totuşi,* nu te lăsa! i-am spus, făcându-i cu ochiul, după care am întins mâinile spre ei toţi. Mi-a făcut plăcere să vorbim şi să vă văd, dar mă tem că trebuie să plec acum. Continuaţi să vă purtaţi frumos cu domnul şi cu doamna Hoffman, copii!

I-am strâns mâna lui Georg, iar Claudia m-a îmbrăţişat, surprinzându-mă destul de tare cu un asemenea gest. Domnul şi doamna Hoffman m-au condus la uşă.

— Ceea ce faceţi pentru copii e cu adevărat minunat, domnule Tanit! a spus domnul Hoffman, punându-mi o mână pe spate.

— Vă rog, spuneţi-mi pe nume! Şi o să declar întotdeauna că voi sunteţi cei cărora ar trebui să li se mulţumească!

— Ei, bine, aşa e, dar cred că pe lume sunt puţini oameni care şi-ar folosi moştenirea ca să întreţină doi orfani, doi

necunoscuţi! Nu v-a motivat nimic în afară de bunătate, iar un asemenea gest trebuie preţuit.

— Mulţumesc! am răspuns eu, simţind că mi se punea un nod în gât.

După ce mi-am pus la punct afacerile cu Eric Kohler, una dintre ele fiind să-l pun în legătură cu Ralph Mackenzie ca să organizeze transferul bogatului meu cont bancar australian, am semnat, în sfârşit, ultimele documente care îmi acordau cetăţenia.

Cititorul se poate întreba despre teama mea ca nu cumva să dau peste Kreeg Eszu în timpul căutării întreprinse prin Europa. Totuşi, trebuie să mărturisesc că n-am mai simţit o astfel de teamă. Dacă aţi parcurs paginile jurnalului meu, ştiţi deja că, fără Elle, nu mai ţin câtuşi de puţin la viaţa mea. M-am pus cu trup şi suflet în slujba căutării lui Elle şi nu mă mai interesează nimic altceva. Fie că izbândesc, fie că mor încercând.

Călătoria cu feribotul de la Newcastle până la Bergen a fost agitată, dar din fericire a fost şi scurtă, fiindcă am ajuns în douăzeci şi patru de ore. Dintre toate vizitele, de asta mă temeam cel mai tare. Ce aş fi putut să le spun lui Astrid şi Horst după tragedia inimaginabilă pe care o trăiseră? Îngrijorarea mi-a fost agravată de perspectiva de a mă uita în ochii micuţului Felix şi de a-i vedea durerea. Drept urmare, făcusem în aşa fel încât să mă amorţesc cu o sticlă de whisky în timpul traversării.

Ştiam că trebuia să-mi văd de ale mele. Dacă Elle se întorsese undeva, Bergen părea să fi fost alegerea evidentă. Karine fusese cea mai bună prietenă a ei, iar soţii Halvorsen erau ca o familie pentru noi. Am făcut bine cunoscutul drum de la port până la dealuri, unde încă se afla căsuţa care ne găzduise cândva pe mine şi pe Elle.

Am bătut la uşă.

— *Ett minutt!*[40] a venit răspunsul.

Am aşteptat un moment, pregătindu-mă pentru o întâlnire dificilă. Astrid a apărut de îndată. Părea îmbătrânită. Obrajii ei, cândva îmbujoraţi, se zbârciseră, iar părul blond şi des pe care mi-l aminteam era acum răvăşit şi cărunt. În clipa în care m-a recunoscut, ochii i s-au mărit şi au început să strălucească de lacrimi.

— Bună ziua, Bo!

— Astrid... N-am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare că...

Înainte să termin de vorbit, Astrid mi s-a aruncat în braţe şi m-a strâns atât de tare, încât n-am mai putut respira.

— Horst! Horst! a strigat ea, trăgându-mă de mână şi făcându-mă să intru în casă.

Tatăl lui Pip a apărut de după colţ, la capătul vestibulului, şi m-a privit cu o uimire nemăsurată.

— Să fie... Bo D'Aplièse? s-a bâlbâit el.

— Bună ziua, vechiul meu prieten!

Horst mergea în baston. S-a îndreptat încet spre mine şi m-a îmbrăţişat şi el, iar apoi m-a bătut în piept cu bastonul, prietenește, zicând:

— Mă bucur să te văd, nu-prea-tinere!

— Te rog, ia loc! Fac nişte ceai! Îţi mai place English Breakfast? a întrebat Astrid.

Înainte să apuc să răspund, ea a şi dat fuga în mica lor bucătărie, iar eu l-am urmat pe Horst în sufrageria care nu se schimbase deloc în cei zece ani în care fusesem plecat.

— Horst, am început eu să spun, nu pot să-mi exprim durerea pentru...

---

[40] O clipă! (în limba norvegiană în original)

El a ridicat bastonul, ca să mă oprească.

— Te rog să nu vorbim despre asta! Toată lumea din Bergen ştie prin ce am trecut. Ori de câte ori ne intersectăm pe stradă cu oamenii, ei ne privesc cu milă şi tristeţe. Ne-am săturat până-n gât, crede-mă!

— Înţeleg, i-am răspuns, cerându-i scuze din priviri.

Horst s-a aşezat confortabil în fotoliul lui şi mi-a făcut semn să mă aşez şi eu.

— Deci, povesteşte-mi despre viaţa ta, Bo! Ce-ţi mai face braţul? Eşti violoncelist la Orchestra Simfonică din Londra?

Trecuse foarte mult timp de când nici măcar nu mă mai gândisem la violoncelul meu.

— Nu, din păcate! Acum nu mă doare nimic, dar după numai câteva minute de activitate susţinută, braţul îmi devine rigid. M-am împăcat cu ideea că n-o să fiu niciodată virtuoz.

Horst a părut descurajat.

— Mare pierdere! Mi-am pus mari speranţe în tine. Deci, cum ţi-ai petrecut ultimii zece ani?

I-am povestit despre High Weald, despre Arthur Morston Books şi despre Australia.

— O, Doamne, Bo! Mineritul de opal! Niciodată nu mi-aş fi închipuit că băiatul blând şi timid de-acum zece ani ar fi putut deveni şeful unei operaţiuni atât de mari! Dar viaţa aduce răsturnări de situaţie interesante. Atât timp cât tu şi Elle sunteţi fericiţi... Apropo, unde e? Aici, în Bergen, împreună cu tine?

Eu mi-am plecat privirea.

— Nu, Horst. De-asta am venit – ca s-o caut. După întrebarea pe care mi-ai pus-o, ar trebui să presupun că Elle n-a mai fost la Bergen în ultimii doi ani?

— Nu, a răspuns el pe un ton îngrijorat. S-a întâmplat ceva între voi? Pe vremea când eraţi aici, cu noi, păreaţi foarte îndrăgostiţi! Eu şi Astrid eram siguri că urma să vă căsătoriţi.

Am înghiţit în sec.

— Şi eu. Dar de doi ani nu mai ştiu nimic de ea!

Horst nu ştia ce să spună, dar, din fericire, Astrid s-a întors, aducând ceaiul.

— Am impresia că am prins sfârşitul conversaţiei, a spus ea aruncându-mi un zâmbet trist. Tu şi Elle nu mai sunteţi împreună? a întrebat, iar eu am clătinat din cap. Mi s-a părut mie neobişnuit ca ea să nu pomenească despre tine în scrisoare!

Mi-am ridicat capul cu iuţeala fulgerului.

— Ce scrisoare?! Când ai primit-o?!

— Ce să zic, cam acum şase luni.

— Atât de recent? E fantastic! Pot s-o văd? am întrebat, cu pulsul înteţit.

— Sigur că da, Bo! a răspuns Astrid ducându-se la birou, unde a deschis sertarul de sus, a răsfoit hârtiile şi a ales una. Uite-o! E foarte scurtă, dar a fost minunat să primesc veşti de la Elle.

Astrid mi-a dat scrisoarea. M-am bucurat să văd din nou caligrafia îngrijită şi elegantă a lui Elle.

Dragii mei Horst şi Astrid,

Iată că, în ultima vreme, m-am gândit mult la voi şi la nopţile pe care le petreceam împreună, cântând muzică de cameră în casa de pe deal.

Recent, mi-am amintit de serile noastre magice din Norvegia şi mă trezesc tânjind după ceea ce a fost odată şi acum nu mai e.

La voi mă gândesc atunci când ascult muzica lui Grieg şi la frumosul ţinut care, din fericire, mi-a fost casă pentru o vreme.

A mai trecut o viaţă, dar am vrut să ştiţi că sunteţi încă în inima mea.

Nu uitaţi amintirile pe care le avem împreună. Eu nu am cum.

Dragul de Felix o fi mare deja!

Alte vremuri!

Copilăria s-a sfârşit!

O viaţă are înainte.

Părinţii lui de l-ar vedea, cât de mândri ar fi de el!

Iată,

Le simt lipsa.

Am lăsat foaia de hârtie în poală şi m-am încruntat.

— E o scrisoare neobişnuită, nu credeţi?

Astrid a ridicat din umeri.

— Da? Poate puţin incoerentă, dar am pus-o pe seama faptului că norvegiana nu e limba maternă a nici unuia dintre voi.

— Aşa e, dar Elle, ca şi mine, o vorbea fluent pe vremea când am plecat de aici. Nu-mi dau seama ce anume, însă ceva e ciudat în felul ei de a scrie. Autoarea scrisorii nu seamănă cu Elle pe care o cunosc eu, am spus, iar apoi m-am uitat la Astrid. Ai tot dreptul să mă refuzi, dar aş putea s-o păstrez?

— Desigur! a răspuns ea, zâmbindu-mi cu amabilitate.

Mi-a venit o idee.

— Astrid, ai plicul în care a venit scrisoarea? Tocmai mi-am dat seama că ar trebui să aibă timbru!

Astrid a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Bo, l-am aruncat! Am păstrat doar scrisoarea, a răspuns ea, spre dezamăgirea mea. Îmi amintesc că venea din străinătate...

— De unde? Din Anglia?

— Nu, nu din Anglia, a spus Astrid închizând ochii şi gândindu-se. Sau poate că mă înşel? Îmi amintesc că ştampila poştală era *în* engleză. Cred că da. Of, nu mai ştiu! Îmi pare rău că nu te pot ajuta!

— Nu-i nimic, Astrid! am răspuns, mascându-mi dezamăgirea, după care am schimbat subiectul. Ce mai face Felix? Trebuie să aibă, cât... unsprezece ani?

Horst şi Astrid s-au privit unul pe celălalt.

— Are treisprezece ani, a răspuns Horst cu solemnitate.

— O, Doamne, ce-a zburat timpul! Băiatul e bine?

— După cum ştii, Felix a avut o viaţă dificilă. E... un pic turbulent, a răspuns Horst cu diplomaţie.

— Păi, asta înseamnă că seamănă cu tatăl lui!

Un zâmbet firav s-a înfiripat pe buzele lui Astrid.

— Într-adevăr! Dar tânărul Felix e mai degrabă scandalagiu. Nu-i vina lui. Îi e foarte dor de mama şi de tatăl său.

— Îmi imaginez, am spus eu cu sinceritate.

Ca la un semn, am auzit uşa deschizându-se şi apoi trântindu-se cu zgomot. Un tânăr, bucăţică ruptă din Pip, dar cu părul negru şi cu ochii căprui şi adânci ai lui Karine, a aruncat o privire în camera de zi.

— Felix Halvorsen! Încă nu s-au terminat orele de curs de la şcoală! Ce cauţi acasă? a întrebat Astrid.

Felix a ridicat din umeri, nonşalant.

— N-am avut chef. Lecţiile de astăzi sunt atât de plictisitoare! s-a justificat el, după care s-a uitat ţintă în ochii mei. Tu cine eşti?

— Felix! a răbufnit Horst. Nu fi atât de nepoliticos!

— Nu face nimic, am răspuns eu. Tânărul ăsta are dreptul să ştie cine se află în casa lui! am exclamat, ridicându-mă şi mergând la el ca să-i strâng mâna. Bună ziua, Felix! Numele meu e Bo. Am fost un prieten apropiat al părinţilor tăi. Îmi amintesc de tine de pe vremea când erai bebeluş.

În cele din urmă, Felix mi-a strâns mâna.

— Îi cunoşteai pe Pip şi pe Karine? a întrebat el.

— Da, foarte bine. Au fost extrem de amabili cu mine atunci când m-am aflat la ananghie. N-o să-i uit niciodată. Ca să nu mai vorbim de bunicii tăi, care au fost de acord să găzduiască şi să hrănească un străin.

Felix m-a privit cu atenţie.

— Dacă erai atât de apropiat de părinţii mei, de ce nu te-am întâlnit până acum?

— Pentru numele Domnului, Felix! Fii politicos cu oaspetele nostru, da? l-a mustrat Astrid.

— Ce? Am remarcat doar că, în mod clar, nu era atât de apropiat de mama şi de tata dacă nu l-am mai văzut până acum.

Eu i-am tolerat furia.

— Ai dreptate, Felix. Ar fi trebuit să mai vin între timp şi n-am făcut-o. Îmi cer scuze! Mă bucur să văd că spui ce gândeşti şi că ai păreri bine formate. Părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine.

— Nu şi dacă mai chiuleşte de la şcoală! a glumit Horst.

Felix s-a încruntat.

— Ia mai taci, bunicule! Oricum, pot învăţa mai mult într-o după-amiază cu tine, la lecţia de pian. Mă duc să exersez!

A urcat în camera lui. Atitudinea pe care o avea m-a făcut să zâmbesc fără să vreau, fiindcă în ea trăia spiritul de care

dăduseră cândva dovadă Pip şi Karine. Vorbisem serios. Cu siguranţă că părinţii lui *ar fi fost* foarte mândri de el.

— Tânărul Felix e şi el muzician? am întrebat.

Horst a ridicat din umeri.

— Ce să zic? Fără îndoială că talentul lui la muzică e genetic. Crede-mă că, în ciuda faptului că-i cam golan, e un pianist extrem de talentat. Poate că mai priceput decât Pip, a conchis Horst, întristându-se brusc. Iar asta spune ceva.

M-am apropiat de vechiul meu prieten şi i-am pus o mână pe braţ.

— Ştiu cât de recunoscător ar fi Pip pentru ceea ce tu şi Astrid faceţi în beneficiul fiului său. Karine, de asemenea, am adăugat, iar ochii lui Horst au sclipit de lacrimi. M-am bucurat atât de mult să vă revăd pe amândoi! Mulţumesc pentru ceai, Astrid!

— Chiar pleci atât de repede? De-abia ai intrat pe uşă!

— N-aş vrea să vă deranjez, am răspuns eu. Am făcut-o cât pentru o viaţă întreagă!

— Nu spune prostii, tinere! a zis Astrid cu severitate. De fapt, nici nu încape discuţie, trebuie să rămâi la cină! Unde dormi la noapte?

— Păi...

Astrid mi-a fluturat degetul arătător pe sub nas.

— Pentru numele Domnului, Bo! Să nu-mi spui că n-ai unde!

— Voiam să mă cazez la Grand Hotel şi să iau un feribot spre Franţa mâine-dimineaţă.

— Franţa? a întrebat Horst. De ce Franţa?

— E ţara de origine a lui Elle. Cred că e posibil ca ea să se fi întors la Paris, unde ne-am cunoscut.

Astrid s-a apropiat şi mi-a pus mâinile pe coate.

— Bine, dacă trebuie, du-te în Franţa şi continuă-ţi misiunea, dar eu şi Horst insistăm să rămâi cu noi câteva zile! a spus ea privindu-mă rugător.

— Mulţumesc, am răspuns. Aş fi încântat!

Cele câteva zile pe care le-am petrecut la Bergen au fost superbe. Am făcut drumeţii de excepţie prin Bergens Fjellstrekninger, m-am încălzit seara la foc şi m-am îndopat cu celebra tocană de berbec şi varză a lui Astrid. Până la sfârşitul şederii, chiar şi Felix m-a acceptat, mai ales după ce am acordat pianul care-i aparţinuse pe vremuri lui Pip.

Venind timpul să plec, m-am îmbarcat pe un feribot care mergea de la Bergen până la Amsterdam, iar de acolo am folosit reţeaua de trenuri până la Paris. Dacă Elle s-ar fi întors în oraş, pe cine ar fi ales să contacteze? Pe Landowski? Pe Brouilly? Pe *madame* Gagnon, poate? Cumva, tânjeam să vorbesc cu *monsieur* Ivan, dar ştiam că n-ar fi fost o idee bună să mă întorc la Conservatorul din Paris, având în vedere ceea ce se întâmplase pe vremuri între mine şi *monsieur* Toussaint. Atelierul lui *monsieur* Landowski din Boulogne-Billancourt era locul de unde trebuia să încep.

Casa arăta exact aşa cum îmi aminteam. Poate că faţada de piatră albă era puţin decolorată, dar glicina purpurie o acoperea ca pe vremuri. Am rămas locului o vreme, contemplând locul care îmi fusese cămin în copilărie. Privirea mi s-a oprit la banca pe care şedeam şi cântam la vioară. M-am dus la ea şi m-am aşezat, închizând ochii şi lunecând în trecut...

— Ce crezi că faci?! mi-a strigat în franceză o voce cunoscută. Am deschis ochii, m-am întors şi am văzut o Evelyn mai căruntă şi mai plinuţă decât altădată, venind spre mine pe peluză. E proprietate privată! m-a avertizat ea, dar eu am zâmbit cu toată gura la vederea uneia dintre cele mai

amabile salvatoare ale mele, pe care mă bucuram mult s-o revăd. Repet, ce naiba crezi că faci?! Nu mă sili să iau mătura! m-a amenințat, dar am rămas nemișcat pe bancă, uitându-mă la ea. Cine ești?

— Bună ziua, Evelyn! am spus, ridicându-mă în picioare.

Acum mă înălțam cu cel puțin 30 de centimetri peste ea. S-a uitat în ochii mei și mi-am dat seama că m-a recunoscut. S-a topit pe loc.

— Nu se poate... a șoptit ea. Bo? a murmurat, drept pentru care mi-am întins brațele, iar ea m-a apucat strâns. Bo! O, Bo! Nu credeam că te mai văd vreodată! a exclamat, desprinzându-se puțin din îmbrățișare ca să se uite din nou la fața mea. O, scumpul meu băiat! Te-ai făcut mare! Ce zi fericită!

Încă o dată, cineva care părea foarte încântat să mă vadă lăcrima. Dacă mi-aș permite să mă flatez, pot spune că deja începea să devină un tipar.

— Mi-a fost foarte dor de tine, Evelyn!

— Și mie de tine! Trebuie să intri! *Monsieur* Landowski e aici. Ai grijă, micuțule Bo, s-ar putea să-i provoci un atac de cord! a turuit Evelyn în timp ce mă lua de braț și mă conducea în casă, unde am străbătut împreună vestibulul care îmi era atât de cunoscut. În general sunt doar eu aici, fiindcă munca încă îl mai poartă pe *monsieur* Landowski pe tot globul. Ce s-a întâmplat cu viața ta? Ești muzician celebru acum? Dar băiatul care te urmărea? V-ați împăcat? Și micuța Elle?! Ce s-a întâmplat cu ea?

Avalanșa aceea de întrebări mi-a dezvăluit faptul că Evelyn și Elle nu se mai întâlniseră de când eu și Elle plecaserăm din Franța, cu atâția ani în urmă. Am încercat să-mi ascund dispoziția sumbră.

— S-au schimbat multe, Evelyn!

— E limpede că-i aşa! În primul rând, vorbeşti mai mult decât înainte!

— Ce-i vacarmul ăsta?

Vocea impunătoare a lui *monsieur* Landowski, acum uşor răguşită, a răsunat pe coridor. El a apărut de după colţ, îmbrăcat în acelaşi halat pe care-l purta cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Puţinul păr care îi mai rămăsese pe cap era rărit şi alb, la fel ca mustaţa şi barba care-l caracterizau. Am rămas preţ de o clipă faţă în faţă, pe coridor.

— Băiete! a spus el în cele din urmă. Ei! a exclamat, clătinând din cap, apoi întorcându-se şi făcându-mi semn să-l urmez. Vino, mi-ar prinde bine puţin ajutor! Evelyn, vrei să pui de ceai? Pe urmă, poate că vii şi tu în atelier.

Evelyn m-a strâns de braţ şi a dispărut la bucătărie. L-am urmat pe *monsieur* Landowski în atelier, unde, pe masă, se afla o sculptură în piatră aproape finalizată, care înfăţişa o dansatoare. Braţul ei era ridicat elegant deasupra capului, iar faţa îi era îndreptată în jos, spre podea.

Monsieur Landowski şi-a luat dalta şi a început să sculpteze cu delicateţe părul care se revărsa.

— Dă-mi instrumentul cel mai fin de pe masă, te rog! mi-a cerut el, iar eu m-am supus fără ezitare. Ei, bine, ce părere ai?

Monsieur Landowski a dat din cap spre sculptură.

— Nu v-aţi pierdut talentul, *monsieur* Landowski! E o dansatoare de flamenco? am întrebat eu.

— Într-adevăr, a confirmat el, făcând un pas în spate ca să-şi admire opera. Sunt destul de mândru de ea, a adăugat, întorcându-se spre mine. Aşa, băiete, te-ai întors! Asta înseamnă că eşti, în sfârşit, în siguranţă?

Am suspinat.

— Greu de spus, *monsieur* Landowski!

— Hmmm... Ei, bine, nu-ţi face griji în privinţa acelui pungaş de Toussaint de la conservator. Vechiul tău profesor, *monsieur* Ivan, s-a ocupat de el.

Auzind numele lui Ivan, am zâmbit.

— Da? Cum aşa?

Monsieur Landowski a chicotit.

— Ivan era din Moscova şi se supărase. Mai trebuie să spun ceva?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că nu.

— Toussaint a sfârşit prin a părăsi Parisul. Nici că am mai auzit de el. Şobolanii tot în canal ajung!

— Ce mai face *monsieur* Ivan? Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd.

Monsieur Landowski s-a aplecat peste masa de lucru.

— Îmi pare rău, Bo! A murit acum câţiva ani. Am păstrat legătura după ce ai plecat în Germania. Vorbea adesea despre tine şi-ţi prevedea un viitor măreţ.

Monsieur Landowski m-a măsurat din cap până-n picioare, iar apoi a adăugat:

— Dar e clar că nu mai cânţi!

Am rămas înmărmurit.

— De unde ai ştiut, *monsieur* Landowski?

— Eşti lipsit de bucurie. Fără suflet. Iată de ce fac pariu că nu mai cânţi, a spus el, iar în clipa aceea a intrat Evelyn, care ne aducea tava cu ceaiul. Mulţumesc, Evelyn! Nu ştiu ce m-aş face fără ea, băiete! În Franţa, se ocupă de tot, de la aşternuturi până la program. Memoria mea nu mai e ce-a fost odată, nu-i aşa, Evelyn?

Ea a râs.

— Sunteţi la fel de ager ca întotdeauna, *monsieur* Landowski!

— Ce să zici şi tu, doar îţi plătesc salariul! Oricum, ia loc, în timp ce vechiul nostru prieten ne povesteşte totul despre viaţa lui.

Evelyn s-a îndreptat spre canapeaua veche şi prăfuită care trona în partea din spate a atelierului.

— Înainte să încep, pot să vă întreb unde se află restul familiei, *monsieur* Landowski?

— Majoritatea sunt încă la Roma, m-a informat el, apoi a arătat spre sculptură. Eu sunt la Paris doar pentru că trebuie să termin comanda asta. Am început-o aici Crăciunul trecut, după ce m-am plictisit de turuitul soacrei mele bolnave, a precizat, mângâind cu delicateţe faţa de piatră a dansatoarei. E pentru un client din Spania. Sper că nu te deranjează dacă lucrez în timp ce vorbeşti, Bo! Am întârziat deja cu comanda. Trebuie s-o termin azi.

— Nu mă deranjează deloc, *monsieur* Landowski!

— Mulţumesc! a spus el, luând din nou dalta. O, apropo, Marcel a intrat la conservator, a adăugat, chicotind. A studiat cu Marguerite Long şi acum compune ca un profesionist.

Vestea asta m-a făcut să aplaud puţintel.

— Marcel a reuşit pe merit! Vă rog să-i transmiteţi felicitările mele sincere atunci când îl veţi vedea data viitoare.

Monsieur Landowski mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Sunt sigur că abia aşteaptă să le primească!

În timp ce îmi depănam povestea, *monsieur* Landowski sculpta, iar eu îl ajutam, revenind cumva la vechile noastre obiceiuri împământenite din urmă cu un sfert de secol. *Monsieur* Landowski abia dacă reacţiona la ceea ce povesteam, de la durerea provocată de Kreeg care îmi rupsese braţul şi îmi distrusese cariera muzicală, până la drama salvării oamenilor din puţul de mină de la Coober

Pedy. *Monsieur* Landowski se concentra la munca lui. Evelyn, pe de altă parte, icnea şi gesticula la fiecare întorsătură de situaţie.

— Of, Bo! a spus ea după ce mi-am terminat istorisirea. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat! Viaţa poate fi foarte nedreaptă.

— Presupun că nu trebuie să întreb dacă Elle a luat legătura cu vreunul dintre voi? am vrut eu să ştiu, dar *monsieur* Landowski a clătinat din cap în semn că nu. Dar *monsieur* Brouilly? Credeţi că e o posibilitate?

— Vorbesc des cu el, a răspuns *monsieur* Landowski. A ajuns şef de catedră la sculptură, la École des Beaux-Arts. Mi-ar fi zis el ceva.

— Şi eu vorbesc cu *madame* Gagnon, a adăugat Evelyn. Acum e la pensie. Dar mai mergem la câte un ceai. N-a pomenit nimic despre Elle. Îmi pare rău, Bo!

— Şi Kreeg? Nu te mai temi de el? a întrebat Landowski.

— Nu ştiu ce ar putea să-mi ia şi să nu fi pierdut deja, am răspuns eu cu sinceritate. Asta a fost ultima mea speranţă. Nu ştiu unde altundeva ar putea fi Elle. M-am gândit să mă întorc în locuri din trecutul nostru, în caz că ea ar fi venit într-unul dintre ele. Dar acum nu ştiu ce să fac.

Mi-am trecut mâinile prin păr. Landowski s-a uitat lung la mine.

— N-ai nici o motivaţie! a spus el, apoi a bătut din palme. Ia zi, ai vrea o slujbă?

Oferta lui m-a luat prin surprindere.

— O, *monsieur* Landowski, sunteţi foarte amabil, dar nu sunt sigur că v-aş putea ajuta aici, în atelier, ca înainte!

— Mă refeream la ceva mult mai temporar. Comanda asta trebuie transportată la Sacromonte, în Granada. După cum ziceam, e târziu. O poţi duce cu trenul ca să ajungi mai

repede. Altfel, va trebui să plece cu vaporul, ceea ce o să dureze mult mai mult, a adăugat, după care a ridicat din sprânceană. I-ai face o favoare vechiului tău prieten.

M-am gândit la propunerea lui şi n-am găsit motiv să n-o fac.

— Foarte bine, *monsieur* Landowski! O duc bucuros.

— Bine. Nu cred că drumul cu ea într-un tren de marfă o să fie deosebit de confortabil, dar sunt sigur că te descurci, a spus el uitându-se pe fereastra atelierului, la bancă. Ştii, sculpturile mele n-au mai fost însoţite de când Brouilly a dus *Cristo* peste mări, în Brazilia.

— Parcă a trecut o veşnicie! am remarcat eu.

— Pentru că aşa şi e, băiete, a spus sculptorul întorcându-se la opera lui. Oricum, du-te la Sacromonte, bucură-te de soarele spaniol! Odihneşte-te şi reflectează. Cred că asta e ceea ce-ţi trebuie.

— Pentru cine e comanda?

— Pentru administratorii Palatului Alhambra. Se pare că locul acela e renumit pentru un soi de concurs de dans. Cum se numea, Evelyn?

— *Concurso de Cante Jondo,* a răspuns ea.

— Ăsta e, da! Oricum, o tânără ţigancă a câştigat concursul şi a devenit celebră. Acum, după Războiul Civil, e un fel de simbol al regiunii, a spus *monsieur* Landowski ridicând din umeri. Un lucru e cert: fata e foarte frumoasă. Poftim, a spus el, dându-mi o fotografie de pe masa de lucru. Am sculptat după modelul de aici.

Fotografia înfăţişa o femeie superbă, brunetă, îmbrăcată într-o rochie roşie. Fotograful o surprinsese în toiul dansului.

— Cum o chema? am întrebat.

— Mă faci să mă fâstâcesc, băiete! Mintea mea e ca gelatina, a răspuns el pocnind iute din degete. Cum o chema pe femeie, Evelyn?

— Lucía Amaya Albaycín.

— Aşa! Se pare că e foarte cunoscută în America de Sud.

— Ce interesant! Ei, bine, o să fie o onoare să însoţesc versiunea de piatră a Lucíei până la casa ei permanentă.

— Bun! O să fii plătit pentru eforturile tale, bineînţeles.

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu, *monsieur* Landowski! N-aş putea primi bani. După cum v-am spus, nu duc lipsă de ei. Vă rog, daţi-mi voie să vă plătesc taxele de şcolarizare de la conservator şi costul cazării mele în toţi anii în care m-aţi ajutat!

Landowski a suspinat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Nu fi ridicol, băiete! N-aveai de nici unele! Evelyn, vrei să suni la companiile de trenuri de marfă şi să faci aranjamentele necesare?

— Da, *monsieur* Landowski!

Evelyn părea că se chinuie să se ridice de pe canapeaua veche, aşa că i-am întins o mână.

— Evelyn, iartă-mă! Am spus eu. Îmi dau seama că n-am întrebat despre Louis. Cum se simte?

Ea mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Şi-a îndeplinit visurile, iar acum e mare şef la Renault.

— Superb! Dar familia? S-a căsătorit?

Evelyn a oftat.

— Da. Pe soţia lui o cheamă Giselle, a spus ea, iar eu am observat că se uita cu subînţeles la *monsieur* Landowski, care i-a răspuns cu o privire înţelegătoare. E o doamnă foarte temperamentală, care n-a fost niciodată de acord cu faptul că aveam o relaţie apropiată cu fiul meu. De-a lungul anilor, l-am văzut din ce în ce mai puţin.

Mi s-a frânt inima.

— Of, Evelyn, ce groaznic!

Ea a dat din cap, aprobându-mi spusele.

— Mai rău e că încă nu mi-am cunoscut nepoata. Are deja cinci ani, dar Giselle nu mă lasă s-o văd.

Eram şocat. Louis şi mama lui fuseseră foarte apropiaţi.

— Dar fiul tău te adoră! Cu siguranţă că, în ciuda atitudinii acelei Giselle, el n-ar permite ca relaţia voastră să fie afectată.

— Un om îndrăgostit e ca otrăvit. Şi, din nefericire, Giselle e otrava lui Louis al meu.

Evelyn şi-a tras nasul, necăjită.

— Cum o cheamă pe nepoată?

— Marina, a răspuns ea cu nostalgie.

— Ce nume frumos! am exclamat, neştiind ce să mai spun. Sper să vă cunoaşteţi într-o bună zi.

— Şi eu, Bo! Mă rog, vrei să-ţi fac patul? Camera ta e ca acum douăzeci de ani.

Monsieur Landowski a protestat:

— Sunt sigur că putem să-i dăm apartamentul de oaspeţi în loc de dormitorul de la mansardă. Ce zici, băiete?

— Ei, nu vreau să vă deranjez! Stau cu plăcere la un hotel, dacă...

Monsieur Landowski a izbucnit în râs.

— Te-am găzduit atâţia ani! Ne descurcăm încă o noapte, nu-i aşa, Evelyn?

Am petrecut seara bând sticle de vin Côtes du Rhône şi descoperind cum îşi duseseră viaţa cei pe care îi cunoscusem cândva. Landowski şi Evelyn aveau aceeaşi efervescenţă, chiar dacă trupurile lor, ca şi al meu, îmbătrâniseră. După cină, am urcat în fosta mea cameră din spatele casei. Patul, pe care în copilărie îl considerasem culmea luxului şi a

confortului, acum mi se părea minuscul şi incomod. Cu toate astea, am dormit fără vise, ajutat de cantitatea abundentă de *vin rouge* pe care o băusem în acea seară.

În dimineaţa următoare au sosit trei oameni ca să ambaleze statuia Lucíei şi s-o transporte, împreună cu mine, la Gare du Nord din Lyon.

— Am trimis vorbă la Alhambra că eşti pe drum şi că ar trebui să ajungeţi în cinci zile, m-a informat Evelyn. Schimbi trenul doar la Barcelona, unde angajaţii de la transportul mărfii o să mute statuia. De asemenea, ei o să aranjeze transportul de la gara din Granada până la Palatul Alhambra.

— Mulţumesc, Evelyn! După atâţia ani, încă îmi organizezi viaţa!

Am îmbrăţişat-o strâns, apoi m-am dus să-i strâng mâna lui *monsieur* Landowski.

— Mi-a părut bine să te văd, băiete! Întrebarea pe care trebuie să ţi-o adresez inevitabil e... o să te mai întorci vreodată?

— Da, dacă am ocazia, *monsieur* Landowski! Sper din tot sufletul ca drumurile noastre să se intersecteze din nou.

El a râs.

— Într-adevăr! Mă bucur că timpul petrecut în casa Landowski ţi-a fost de folos, a spus el punându-mi pe umăr o mână uşor slăbită. Nu-i nimic mai presus decât dragostea! Iar acum, du-te şi găseşte-o, băiete! Orice ar fi!

A ridicat un deget, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, iar apoi a dispărut în casă. S-a întors cu o sacoşă din împletitură de pai, care zdrăngănea la fiecare pas. Mi-a dat-o, iar eu m-am uitat înăuntru şi am văzut patru sticle de Côtes du Rhône, vinul din care băuserăm seara trecută.

— Pentru drum, a spus *monsieur* Landowski făcându-mi cu ochiul.

— Mulţumesc!

— Dar ai grijă! m-a sfătuit el punându-şi mâna pe obrazul meu şi privindu-mă drept în ochi. Totul cu moderaţie, da?

Am încuviinţat din cap.

— La revedere, *monsieur* Landowski!

Vinul roşu m-a amorţit pe drumul prin Europa, făcând să mi se înceţoşeze mintea o bună bucată de vreme. M-am împrietenit cu paznicii trenurilor. Am stat la taclale cu ei, am băut şi am jucat şi cărţi. În mod convenabil, am reuşit să câştig nişte *pesetas* de la ei, pentru că mi-am dat seama că mă îndreptam spre Spania fără să am fonduri în moneda locală. De fapt, m-am obişnuit destul de mult cu ideea unei astfel de existenţe – mereu în mişcare, fără să fie nevoie să mă gândesc prea mult la nimic. Poate că ăsta îmi era viitorul.

Schimbarea mijlocului de transport de la Barcelona a decurs fără probleme, exact aşa cum mă asigurase Evelyn. Am dormit în ultima parte a călătoriei, legănat uşor de mişcarea vagonului şi cufundat în bezna spaţiului închis.

M-a trezit o lumină puternică şi arzătoare ce îmi bătea pe faţă, în timp ce doi angajaţi ai gării din Granada deschiseseră uşa vagonului. Îmi zvâcnea capul.

— *Señor? Por favor apártate del camino!*[41]

Nu prea ştiam spaniolă. Şi, spre deosebire de prima dată când pusesem piciorul în Norvegia, n-aveam doi prieteni poligloţi, care să mă ajute.

— *Salga, por favor!*[42]

Mi-au făcut semn să cobor din vagon. M-am ridicat şi am ieşit în căldura dimineţii, care mă făcea să mă simt rău şi mă ameţea.

---

41 Domnule, la o parte, vă rog! (în limba spaniolă în original)

42 Coborâţi, vă rog! (în limba spaniolă în original)

— *Tiene resaca!*[43] a strigat unul dintre bărbaţi, iar celălalt s-a uitat la mine şi a râs.

Aveam gura îngrozitor de uscată.

— Apă? am întrebat, fără să primesc răspuns.

Am mimat că beam dintr-o sticlă.

— *Agua? Sí.*

Unul dintre ei a arătat spre o fântână de pe peronul gării, iar eu am dat din cap, recunoscător. Până când am băut pe săturate, cei doi deja scoseseră statuia pe peron şi dădeau s-o mute. M-am dus la ei şi am rămas locului, simţindu-mă jalnic, câtă vreme au încărcat lada de lemn în bena unui camion vechi şi rablagit.

— Alhambra? am întrebat.

— *Sí, señor. Alhambra! Treinta minutos!*[44]

— *Gracias!*[45] am îngăimat, după care m-am urcat în camion.

Granada era un loc impresionant. Oraşul, alcătuit din sute de clădiri zugrăvite în alb, strălucea în soarele dimineţii. Dincolo de zidurile împrejmuitoare se înălţa un lanţ muntos impunător. La o privire mai atentă, cel mai apropiat versant al dealului părea să fie presărat cu numeroase peşteri care se căscau în pereţii de stâncă. M-am uitat bine şi am observat nişte siluete mici, care se mişcau în faţa lor. Oare acelea să fi fost locuinţe?

Curând am ajuns în apropierea măreţului palat. Vechile turnuri roşii ale Alhambrei se ridicau din pădurea verde, iar eu am rămas înmărmurit de frumuseţea arhitecturii. Camionul s-a apropiat de poarta cea mare şi apoi s-a oprit. Şoferul a ieşit din cabină şi mi-a spus:

---

[43] E mahmur! (în limba spaniolă în original)

[44] Da, domnule! Treizeci de minute! (în limba spaniolă în original)

[45] Mulţumesc! (în limba spaniolă în original)

— *Esto es lo más lejos que puedo ir!*[46] a zis el ridicând din umeri. Până aici! a reuşit să spună în engleză, arătând spre intrarea în formă de gaură de cheie, care ducea spre o piaţă plină de lume.

Am dat din cap în semn că înţelesesem şi am sărit din camion, cu capul încă bubuindu-mi din pricina sticlei de vin pe care o băusem cu nesaţ noaptea trecută. În timp ce treceam de poartă, am fost acostat de localnici care îşi strigau marfa, vânzând apă, portocale şi migdale prăjite. În mijlocul acelui haos, la cealaltă poartă a pieţei, am văzut un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă de in, care alerga spre mine. Omul a arătat spre camion.

— Statuie? a întrebat el în franceză.

— *Sí, señor*, statuie! *Monsieur* Landowski!

Doi bărbaţi care purtau salopete au ajutat la transportarea statuii în centrul pieţei şi apoi la scoaterea ei din ladă. După ce au fost îndepărtate şi straturile de pânză, statuia lui Landowski s-a înălţat, mândră, în Alhambra.

— E superbă! Mai bine decât mi-aş fi putut imagina, a spus bărbatul în cămaşă de in. *Monsieur* Landowski e un geniu! E ca şi cum tânăra Lucía ar fi aici, printre noi.

— Iertaţi-mă, nu sunt familiarizat cu locul ăsta! *Monsieur* Landowski zicea că Lucía a câştigat o competiţie de dans. E adevărat?

Bărbatul a chicotit.

— *Concurso de Cante Jondo* a fost mult mai mult decât o competiţie de dans, *señor*! A fost o *fiesta* a muzicii, a flamencoului şi a *vieţii*, care a avut loc în 1922. Patru mii de oameni au venit să sărbătorească alături de noi. A fost un moment cu totul special.

---

[46] Mai departe nu pot merge! (în limba spaniolă în original)

— E limpede, am mormăit eu, că voi încă mai vorbiţi despre asta treizeci de ani mai târziu.

— *Señor,* în acea noapte patru mii de cetăţeni au văzut cu ochii lor *duende,* care e forţă pură! Trăieşte în Lucía, a adăugat el atingând obrazul statuii.

— *Duende?* am repetat.

— Un astfel de lucru e greu de descris pentru cei care nu înţeleg cultura noastră. *Duende* e o calitate a pasiunii şi a inspiraţiei, care s-a manifestat la Lucía prin ritm şi dans.

Lucía părea un personaj de-a dreptul uluitor.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc şi să-i transmit lui *monsieur* Landowski reacţia ei la vederea statuii.

Bărbatul în cămaşă de in a oftat.

— Din câte am auzit ultima dată, s-a întors în America să danseze şi să câştige bani pentru familie. A fost foarte greu după război. Nimeni n-a dat dovadă de milă faţă de *gitanos* din Sacromonte, a povestit el clătinând din cap cu tristeţe. Ăsta e motivul pentru care colegii mei au dorit să comande statuia.

— Iertaţi-mă, am spus, jenat că trebuia să pun întrebări despre un alt cuvânt spaniol pe care nu-l înţelegeam, ce înseamnă „*gitanos*"?

— Ţiganii, domnule, cândva alungaţi cu cruzime de pe zidurile oraşului! a explicat omul, arătând spre locul de dincolo de poartă. Poate că aţi observat peşterile lor de pe muntele Sacromonte!

— Aha! am spus eu, dând din cap în semn că pricepusem. Apropo, *señor,* mă întreb dacă aveţi vreo recomandare pentru un turist în Granada? Acum, când statuia Lucíei a fost livrată în siguranţă, nu mai am nimic de făcut.

Bărbatul s-a gândit o clipă.

— Musai să faceţi un drum în piaţa centrală! Acolo se întâmplă mereu câte ceva.

Omul mi-a strâns mâna, iar eu i-am mulţumit:

— *Gracias, señor!*

M-am întors şi am ieşit din Alhambra, sperând ca drumul la vale să înceapă să-mi vindece cumplita mahmureală. Mirosul chiparoşilor şi briza uşoară de pe deal au fost exact ceea ce-mi trebuia, iar durerea de cap a început să mă lase în momentul în care am ajuns în piaţă.

Am rămas locului preţ de o clipă, ca să admir cea mai impresionantă dintre clădiri, o veche catedrală cu clopotniţă deschisă, după care am păşit pe dalele de gresie lucioasă, elegantă, până la marea fântână din mijlocul pieţei. Aruncând o privire în fântână, am văzut că fundul ei era plin de monede, fiecare dintre acestea reprezentând o dorinţă a celui care o aruncase. Mi-am vârât mâna în buzunar, m-am întors cu spatele şi am aruncat o monedă peste umăr. Evident că m-am rugat în gând s-o găsesc pe Elle.

Ziua devenea din ce în ce mai toridă şi aveam nevoie să beau ceva răcoritor. Am rătăcit pe una dintre aleile care ieşeau din piaţă, în căutarea unei cafenele. Am dat peste un mic local care vindea îngheţată de toate culorile imaginabile şi care părea să atragă turiştii. Pe măsură ce mă apropiam, am zărit o fetiţă brunetă care se sprijinea de zid, lovind din călcâie şi privind visător în depărtare. Cred că am înţeles în linii mari următorul dialog:

— Vrei una, *señorita*? a întrebat patronul, din spatele marelui congelator plin cu îngheţată.

— *Sí!* a răspuns fata. Dar n-am bani, *señor*.

— Atunci, pleacă! a strigat omul la ea. Îmi goneşti clienţii!

Fata a ridicat din umeri şi s-a întors. M-am simţit îndemnat s-o apăr.

— Nu mă goneşte! am spus, apoi m-am îndreptat spre congelator şi am privit curcubeul de culori, după care am arătat spre îngheţata verde, care mi se părea cea mai atrăgătoare. Aş vrea două din astea! am cerut.

— *Sí, senor!* a răspuns proprietarul cel nesuferit.

În spatele meu a bătut clopotul din piaţă şi am întors capul ca să văd mulţimea ieşind din catedrală. Am bănuit că slujba de dimineaţă tocmai se încheiase. I-am dat câteva monede proprietarului şi am luat îngheţata. M-am uitat la fetiţă, care mă privea cu ochii mari.

— Poftim, *señorita*! am spus, dându-i unul dintre cornete.

Ea mi-a aruncat o privire mirată.

— Pentru mine? a întrebat.

— *Sí*.

— *Gracias a Dios!*[47] a spus, în timp ce lingea îngheţata care deja se topea la soare şi i se scurgea pe mână. *A usted le gustaría que diciera su destino?*[48]

Cred că era o întrebare.

— *No comprendo!* am răspuns, zâmbind. *Hablo... Ingles?*[49]

Mă gândeam că ea mai degrabă înţelegea engleza, decât franceza.

— Vrei ghicesc viitor? a întrebat fata pe un ton blând.

— Ştii să ghiceşti?

M-am uitat la ea şi mi-a întors privirea mirată.

— *Mi prima*[50], Angelina, a spus, arătând cu degetul spre piaţă. Se pricepe, a adăugat, întinzând palma şi mimând ghicitul.

---

[47] Slavă Domnului! (în limba spaniolă în original)

[48] Aţi dori să vi se ghicească viitorul? (în limba spaniolă în original)

[49] Nu înţeleg! Vorbeşte... engleză? (în limba spaniolă în original)

— De ce nu? m-am învoit eu, ridicând din umeri.

Continuând să-mi ling îngheţata, i-am cerut fetei să mă conducă. Ne-am întors pe aleea îngustă şi ne-am îndreptat spre piaţa care acum zumzăia. Am urmat-o şi am ajuns la o fată puţin mai mare de vârstă decât cea dintâi, îmbrăcată într-o rochie de un roşu aprins. Stătea pe treptele catedralei şi termina de ghicit unei cliente. După ce a luat banii, am observat fără să vreau că femeia care pleca părea puţin agitată şi m-am întrebat ce mă aştepta.

— *Toma, tengo un hombre para ti! Su español no es bueno!*[51] a spus cea mică.

— *Hola, señor!* a spus ghicitoarea, întorcându-se spre mine.

Era cât pe ce să cad din picioare. O cunoşteam! O mai văzusem, şi nu doar o dată. Am rămas înmărmurit văzându-i chipul în formă de inimă şi ochii imenşi, de un albastru opalescent, tiviţi de gene negre. Avea o coamă de păr lungă, blondă şi lucioasă şi purta o ghirlandă de flori.

Arăta la fel ca în noaptea în care îmi apăruse prima dată.

În noaptea incendiului.

La Leipzig.

Mi-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— Să văd mâna? m-a întrebat ea, iar eu, hipnotizat de chipul pe care puteam să jur că îl recunoşteam, am rămas cu gura căscată în clipa în care mi-a apucat braţul şi mi-a examinat palma. Atunci îţi spun despre fiică!

Am simţit un gol în stomac.

— Fiica mea?

— *Sí, señor!* a răspuns ea. Te rog, ia loc!

---

[50] Verişoara mea (în limba spaniolă în original)

[51] Na, ţi-am adus pe cineva! Nu vorbeşte bine spaniolă. (în limba spaniolă în original)

Cea mică a încuviinţat din cap, apoi a plecat, ţopăind, să-şi termine de mâncat îngheţata la umbra unei marchize ce umbrea intrarea unei case din cealaltă parte a pieţei.

— Chipul tău..., m-am bâlbâit eu, ... l-am mai văzut. Mi-ai apărut... în vise...

Fata a chicotit.

— Crede-mă, *señor,* că e prima dată când ne întâlnim. Dar nu eşti primul care spune că mă cunoaşte. Se mai întâmplă. Aşa-i cu *bruja*.

— *Bruja?* am repetat, papagaliceşte.

— *Sí,* da. Strămoşii mei spirituali, a răspuns tânăra, iar apoi a suspinat. E greu de explicat unui *payo*[52]*, señor,* dar încerc, a spus ea cu privirea aţintită asupra catedralei, de parcă şi-ar fi căutat inspiraţia. Noi doi trebuia să ne întâlnim. Destinele noastre sunt împletite, chiar dacă foarte puţin. Din pricina asta, e cu putinţă ca sufletele noastre să fi dansat deja împreună. Înţelegi? a întrebat, lăsându-mă cu gura căscată. Nu! a adăugat, râzând. Mă gândeam eu!

— Nu înţeleg. Tu mi-ai vorbit cândva. Ţi-am auzit vocea.

— Dacă am făcut-o, *señor,* n-am vorbit în mod conştient. Sunt sigură că forma mea a fost doar un vas care a primit orice mesaj pe care universul avea nevoie să ţi-l trimită.

În mod comic, restul îngheţatei mi-a căzut din cornet, împrăştiindu-se pe scări.

— Vrei să spui că nu mă recunoşti deloc?

— Nu, a răspuns fata, apucându-mi palma din nou. Visele şi viziunile sunt lucruri foarte puternice, *señor*. Nu le putem controla, dar le manifestăm. Atunci când ne-am întâlnit, ce ţi-am spus?

---

[52] Termen folosit de ţiganii spanioli ca să-i desemneze pe cei de altă etnie

Am închis ochii şi mi-am amintit de noaptea aceea teribilă.

— Mi-ai spus că trebuia să trăiesc... că am un scop.

— Ce interesant..., a murmurat fata, gânditoare. Să vedem dacă am avut dreptate, a adăugat ea uitându-mi-se în palmă. Mă bucur să te cunosc în persoană, Atlas! Eu sunt Angelina.

Inima îmi bătea cu putere.

— De unde îmi ştii numele?

— Îl văd. E gravat în stele. Ca şi destinul tău, a răspuns ea ridicându-şi privirea din palma mea şi aţintindu-şi-o în ochii mei. Nu-ţi fie teamă de ceea ce-ţi spun sau de ceea ce ştiu! m-a îndemnat, zâmbindu-mi liniştitor. *Bruja* poate vedea tot ce a fost, e şi ar putea fi. Ăsta-i un dar transmis din moşi-strămoşi.

Eram pur şi simplu uluit.

— Nici măcar n-ar trebui să fiu la Granada! Am adus o statuie, nimic mai mult. Am ajuns aici din pură întâmplare.

— O statuie? a întrebat Angelina. La Palatul Alhambra?

— Exact.

— Lucía Amaya Albaycín. Mătuşa mea.

— Mătuşa ta?

Angelina a chicotit din nou.

— Da, *señor*. Acum înţelegi ce vreau să spun, că destinele noastre sunt legate şi că trebuia să ne întâlnim? Pentru tine, pare o pură întâmplare. Dar pentru mine, face parte dintr-un plan mai mare.

— O, Doamne..., am murmurat, fără suflare.

— Din păcate, mătuşa Lucía nu mai e cu noi, pe pământ. Dar acum e cu adevărat liberă şi dansează printre nori.

— Domnul pe care l-am întâlnit la Alhambra crede că e în viaţă.

— Da, la fel cred mama şi fiica ei.

— Fiica ei? am întrebat, plin de îngrijorare.

Angelina a arătat spre fetiţa căreia îi cumpărasem o îngheţată.

— Isadora, verişoara mea. Ele nu sunt *bruja, señor,* aşa că nu pot simţi că Lucía nu mai e.

M-am uitat ţintă la copila inocentă, care nu ştia că mama ei murise. M-a durut gândul la suferinţa pe care urma s-o îndure fetiţa.

— De ce nu le spui?

Angelina a suspinat.

— Ce-i mai bine: să afli adevărul şi să fii pustiit, sau să trăieşti cu speranţă? La urma urmei, speranţa e singurul lucru care ne ţine în viaţă, *señor*! a exclamat ea, iar în clipa aceea aerul s-a umplut de un miros plăcut de citrice şi pe lângă noi a trecut un bătrân care împingea un cărucior de lemn, plin cu portocale proaspete. Foarte neobişnuit, *señor*! Foarte neobişnuit! a adăugat Angelina, ai cărei ochi se plimbau între palma şi faţa mea. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine aici, în piaţă! Eşti cu totul diferit!

— Ce vrei să spui? am întrebat, sorbindu-i cuvintele.

— De obicei, pot să sfătuiesc oamenii şi să le dau puterea de a-şi schimba destinul. Dar calea ta e pecetluită, Atlas. Neschimbătoare.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, din ce în ce mai tulburat.

Zâmbetul Angelinei a avut darul de a mă linişti în mare parte.

— Înseamnă că o să faci lucruri măreţe. Numele ţi se potriveşte. Atlas e un om care poartă greutatea lumii pe umeri, nu-i aşa?

— Aşa spune legenda, am răspuns eu.

Angelina a mijit din ochi.

— Legendele sunt doar ceea ce devin poveştile atunci când nu mai există nimeni în viaţă care să fi fost martor al întâmplărilor despre care se povesteşte.

— Înţeleg.

Clopotul catedralei a anunţat amiaza, făcându-mă să tresar. Angelina mi-a strâns mâna cu putere.

— Să ştii, Atlas, că greutatea lumii le e pusă pe umeri numai celor care au puterea s-o poarte, a spus ea, închizând apoi ochii şi contorsionându-şi faţa, ceea ce mi-a arătat că tocmai vedea în minte ceva dureros. Băieţelul din zăpadă, care a trebuit să fugă în urma unei crime pe care n-a comis-o...

— Ştii atât de multe, am şoptit eu.

Ea a deschis ochii şi m-a privit lung.

— Ai avut parte de un drum cumplit de greu. Dar ai îndurat. Pentru că, în ciuda tuturor greutăţilor, mulţi ţi-au arătat bunătate. Am dreptate?

— Da, am răspuns eu cu glas gâtuit de emoţie.

Nu voiam să plâng în faţa Angelinei, aşa că am încercat să mă concentrez la ceea ce se petrecea în piaţă. Am văzut doi băieţi care îşi pasau o minge de fotbal, o pereche de îndrăgostiţi care se ţineau de mână lângă fântână şi un bărbat care alunga nişte grauri din faţa unui magazin.

Angelina a continuat.

— Universul te pregăteşte pentru sarcina pe care o s-o primeşti.

— Ce sarcină? am întrebat, uitându-mă iarăşi la ea. Ce sarcină?

— Aceea de a-ţi creşte fiicele.

Dintr-odată, aura ei magică s-a risipit.

— Angelina, cred că te înşeli! Mă tem că n-am nici o fiică!

Ea a zâmbit din nou.

— Ba da. Doar că fiicele tale nu sunt încă pe pământ, a spus, după care s-a încruntat brusc şi a privit spre cerul albastru şi limpede. Cu excepţia... uneia.

Ea a dat din cap, ca şi cum şi-ar fi confirmat sieşi acel gând. Simţeam că inima era gata să-mi explodeze.

— Te rog, spune-mi la ce te referi!

Angelina s-a uitat adânc în ochii mei.

— O ai deja pe prima dintre fiicele tale, Atlas. Ea păşeşte pe acest pământ la fel ca tine sau ca mine.

Piaţa a început să mi se învârtă pe dinaintea ochilor.

— Elle... Elle a născut copilul nostru? De aceea a plecat? S-a temut pentru siguranţa copilului nostru? O, Doamne... Dumnezeule! De ce nu mi-ar fi spus?!

Angelina m-a apucat de umeri.

— Linişteşte-te, Atlas! Linişteşte-te!

— Unde e? Te rog, Angelina, spune-mi! Trebuie să ştiu!

Angelina a clătinat din cap şi a spus pe un ton ferm:

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că o să ai şapte fiice, iar prima dintre ele s-a născut deja.

Nu ştiam dacă să mă prăbuşesc sau să mă ridic şi să dansez de bucurie.

— Asta e... o veste minunată! Deci o s-o găsesc pe Elle? Şi o să avem împreună încă şase copii?

Graurii pe care bărbatul îi alungase de lângă vitrină au aterizat pe treptele catedralei, aruncându-i Angelinei priviri nerăbdătoare. Fata şi-a vârât mâna în buzunar, a scos de acolo o bucăţică de pâine şi le-a aruncat câteva firimituri.

— După cum ziceam, a spus ea în cele din urmă, o să ai şapte fiice.

— *Sigur că* vrei să spui că o găsesc pe Elle! Nu se poate altfel! Ea e singura femeie pe care o s-o iubesc vreodată.

Angelina a schiţat un zâmbet plin de mister.

— Eşti capabil de o iubire profundă, Atlas, în ciuda a tot ce se întâmplă. Asta te face special.

Am privit graurii care se băteau pentru ofranda pe care le-o aruncase fata.

— Am altă întrebare pentru tine. Cu puţin timp în urmă, ai zis că sunt „băieţelul care a trebuit să fugă în urma unei crime pe care n-a comis-o". Trebuie să ştiu despre Kreeg Eszu.

Angelina a inspirat adânc.

— Urmăritorul tău?

— Da. În cazul în care Elle a plecat ca să ne salveze copilul din ghearele lui, atunci trebuie să ştiu dacă el mai trăieşte.

Ochii Angelinei s-au îndreptat spre Isadora, care ne privea pe amândoi, aşteptând, fără îndoială, ca verişoara ei să-şi termine discuţia cu mine. Angelina i-a făcut cu mâna, iar Isadora i-a răspuns la fel.

— Nu văd, Atlas. Unele lucruri sunt cu neputinţă de desluşit, a răspuns ea, dându-şi seama pe dată că eram foarte dezamăgit. Dar, a adăugat, prevăd că fiicele tale o să aibă parte de adăpost. Mările lor o să se dovedească a fi la fel de furtunoase ca şi a ta. Ele o să aibă nevoie...

— De un refugiu aflat undeva departe de lume? am întrerupt-o.

Angelina a părut impresionată de vorbele mele.

— Întocmai, da!

Un fior mi-a străbătut şira spinării, fiindcă m-am gândit pe dată la terenul de pe lacul Geneva, moştenit de la Agatha. În scrisoarea ei, bunica mea prezisese că urma să am nevoie de un astfel de loc.

— Ce să fac acum, Angelina?

Ea a arătat spre piaţă.

— Găseşte-ţi fiicele, Atlas!

Am dat din cap în semn că pricepusem.

— Asta înseamnă s-o găsesc pe Elle, desigur, am spus, aruncându-i o privire plină de nerăbdare. Tu, care vezi atât de multe... nu poţi să-mi spui unde e?

Graurii ciripeau şi cereau mai multă mâncare. Angelina le-a dat, iar eu i-am urmărit atent expresia feţei. Era uşor încruntată şi părea să se gândească foarte intens la răspunsul pe care urma să mi-l dea. După un timp, a clătinat din cap.

— Nu. Ţi-am spus deja, calea ta e prestabilită şi o s-o străbaţi fără să ai nevoie de ajutorul meu.

Ea s-a uitat lung la mine şi o vreme ne-am mulţumit să ne privim unul pe celălalt. Speram ca ea să-mi mai dea detalii, dar n-a făcut-o.

— Asta-i tot, *señor.*

— Bine! am exclamat, iar apoi, fără să mă gândesc, am luat-o în braţe, extaziat. Mulţumesc, Angelina! M-ai salvat!

— E plăcerea mea, *señor,* dar..., a adăugat, cu un aer precaut, ... te rog să mergi cu grijă prin lume, cu gândurile şi cu braţele deschise!

— Promit s-o fac. Mă simt ca Ebenezer Scrooge în dimineaţa de Crăciun! O, şi nu-ţi face griji, mă las de băutură, am promis, făcându-i fetei cu ochiul. Trebuie să fiu în formă pentru întâlnirea cu Elle. Şi cu fiica mea!

Angelina a suspinat.

— *Señor*...

Am sărit în picioare.

— Nu-mi vine să cred. Sunt tată. Sunt *tată*! Ha!

— Da, dar eu...

— Poate că o s-o botez cu numele de Angelina. Of, ce tot spun? Elle a botezat-o deja! Mă întreb cum?! am adăugat,

apoi am văzut că Isadora venea spre noi, ţinând în braţe o pisicuţă alb cu negru, pe care părea că voia s-o ducă la catedrală. Te rog să-i mulţumeşti verişoarei tale. Fără ea, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Angelina a încuviinţat din cap, iar eu m-am îndepărtat.

— Ai perfectă dreptate! i-am strigat peste umăr. Nu trebuie să-mi spui unde să mă duc. Înţeleg că, înainte de orice, trebuie să construiesc un refugiu pentru Elle şi pentru copilul meu. Nu te teme! Ştiu ce am de făcut! am chiuit, simţindu-mă atât de plin de energie încât am început să alerg. Îţi mulţumesc, Angelina! N-o să te uit niciodată!

Acestea fiind zise, am plecat, în timp ce prin minte îmi treceau milioane de posibilităţi, paralele şi visuri.

CAPITOLUL 44

1965

Sunt foarte mândru de Atlantis. De pe marginea pontonului, privesc apusul auriu de deasupra casei şi îmi admir proiectul. Domnul Kohler mi-a prezentat mai mult de o duzină de arhitecţi înainte să aleg, plin de încredere, unul care să demareze proiectul. Cert e că n-a existat o lipsă de interes din partea vreunui arhitect, fiindcă oportunitatea de a construi pe un petic de pământ izolat de pe lacul Geneva era o perspectivă atrăgătoare pentru destui. Cu toate că mulţi aveau viziuni interesante, a existat un lucru pe care-l doream mai presus de toate la proiectant: o relaţie de încredere.

Siguranţa şi intimitatea erau în cap de listă. Aveam planuri ambiţioase, care necesitau o execuţie fără cusur. În primul rând, am vrut neapărat ca reşedinţa să arate precum o casă veche de secole. Îmi dădeam seama că se putea răspândi zvonul despre excentricul care construia o proprietate imensă pe lac. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca aceasta să arate ca şi cum ar fi fost deţinută de unul dintre răufăcătorii din filmele Bond ale lui Fleming. Prin urmare, am construit în stilul Ludovic al XV-lea. De fapt, ar trebui să spun că, dacă cineva ar vrea să cerceteze registrul cadastral, ar descoperi că Atlantis a fost ridicat încă din secolul al XVIII-lea. E uimitor ce fac oamenii pentru tine atunci când le oferi sume mari de bani!

Totodată, cadastrul l-ar informa pe orice curios că proprietatea e deţinută de Icarus Holdings, o companie-fantomă aflată sub conducerea a doi directori: Eric Kohler şi Georg Hoffman. În ultimii cincisprezece ani, Georg şi-a

dezvoltat o excelentă gândire juridică. Aşa cum îi promisesem, i-am plătit studiile la facultatea de drept. Domnul Kohler l-a angajat aproape imediat după absolvire, văzându-l, bineînţeles, ca pe un protejat pe care îl crescuse de la o vârstă fragedă. Eric s-a pensionat în urmă cu cinci ani, iar Georg se ocupă acum de afacerile mele.

În cazul în care Kreeg ar adulmeca prin Elveţia, sunt convins că am luat toate măsurile de precauţie ca să-l pun pe o pistă falsă.

Un observator oarecare nici n-ar putea să-şi dea seama că proprietatea e complet nouă. M-am străduit foarte mult să obţin materiale de epocă, până la nivelul unor amănunte precum clanţele sau lespezile de piatră. Şi iată că acum Atlantis se făleşte cu o grandoare plină de eleganţă. Patru etaje, ziduri roz pal, ferestre înalte, alcătuite din mai multe ochiuri de geam, şi un acoperiş roşu, puternic înclinat, cu turnuleţe în fiecare colţ.

Interiorul se bucură de tot luxul modern: covoare groase şi canapele moi împodobesc cele douăsprezece dormitoare. Etajul meu preferat e ultimul, unde am specificat că aveau să fie construite şapte dormitoare. Fiecare dintre ele se bucură de o privelişte superbă asupra lacului Geneva, peste coroanele copacilor. Am sperat, m-am rugat şi am *presupus* cu naivitate că până acum dormitoarele astea aveau să fie ocupate de fiicele pe care mi le promisese Angelina cu ani şi ani în urmă. Dar dormitoarele au rămas goale.

Nimeni n-ar şti că Atlantis ascunde atâtea secrete, pentru că am avut grijă să nu dea de bănuit. Poate că acum e limpede motivul pentru care încrederea a fost principala calitate pe care am căutat-o la arhitectul meu. În cazul în care eu sau oricare dintre ocupanţii casei am fi ameninţaţi de un musafir nedorit – în speţă, de Eszu –, am luat măsuri

care să garanteze evadarea. Din motive evidente, n-o să dezvălui natura exactă a secretelor casei, dar, dacă cineva ar trebui să dispară rapid de pe proprietate, aflaţi că există o reţea de lifturi şi de tuneluri ascunse, prin intermediul cărora se poate ajunge la adăpost.

Am vrut să fac în aşa fel încât să avem grădini de care chiar şi Flora Vaughan să fie mândră. Atlantis are acum peluze care se întind din faţa casei până la marginea apei. Am plantat nenumăraţi arbuşti şi pomi care, lăsaţi să crească neîngrădit în ultimii zece ani, au creat alei ascunse şi grote secrete. Primăvara, când bobocii dau în floare, nu cred că există un loc mai frumos pe pământ. Mi-aş fi dorit doar să am cu cine să împart toate astea.

Plecând din Granada în 1951, jurasem ca următoarea pagină din jurnalul ăsta să relateze despre fericita mea reîntâlnire cu Elle şi cu copilul pe care ştiam că îl născuse. Dar acea promisiune a rămas neonorată până în ziua de azi.

După întâlnirea cu Angelina, m-am întors la Geneva ca să încep construirea Atlantisului. Am demarat treaba şi apoi am reînceput să le caut prin toată lumea pe femeia iubită şi pe fetiţa mea.

Asta se petrecea în urmă cu paisprezece ani. Oriunde s-ar afla, fiica mea se face om în toată firea pe zi ce trece.

Am început metodic, călătorind mai întâi prin Franţa şi vizitând oraşele şi satele despre care Elle vorbise în timpul pe care ni-l petrecuserăm împreună. Am întâlnit la Reims o chelneriţă care mi-a povestit despre o femeie care avea un copil şi care se îndrepta spre sudul Italiei, cu gândul de a o lua de la capăt, aşa că m-am îndreptat într-acolo. Am urmărit vagi piste în jurul continentului, în Spania, Portugalia, Germania şi Belgia.

Pentru că aveam nevoie de ajutor, l-am instruit pe Eric Kohler să caute în arhivele fiecărei ţări numele de Leopine, Elle, Tanit, D'Aplièse şi oricare variantă la care mă puteam gândi. După ce s-a pensionat Eric, responsabilitatea i-a fost transferată lui Georg. N-am destule laude pentru el. Tânărul a fost foarte hotărât să facă o treabă care, după toate criteriile posibile, trebuie să fie una foarte plictisitoare. De fiecare dată când el descoperă o pistă, oricât de nesigură ar fi, mă urc în avion şi zbor acolo. Apoi îi interoghez minuţios pe oamenii locului, chiar dacă ei n-au mare lucru să-mi spună, până când mă conving că cercetările mele s-au împotmolit într-un punct mort. Tot căutând astfel, am văzut părţi ale lumii la care nici nu visasem: Kenya, Africa de Sud, India, China.

Cititorule, n-am încetat niciodată să le caut pe Elle şi pe fiica mea. Am bătut fiecare cotlon al globului, convins că existau şanse ca într-o bună zi, trecând pe o stradă sau plimbându-mă pe o plajă, să revăd chipul frumos al lui Elle. Dar totul a fost în zadar.

Te întrebi, fără îndoială, de ce m-am întors la jurnal. Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la un vechi prieten, pe care Georg mi-a transmis-o. O ataşez aici:

Dragă Bo,

Sper ca scrisoarea asta să ajungă la tine prin intermediul cabinetului de avocatură. Înainte să moară, monsieur *Landowski mi-a trimis datele tale de contact, dimpreună cu dalta lui. „În caz că aveţi nevoie unul de altul", a scris el. Era un om foarte perspicace.*

Crezi că am putea să ne întâlnim la Paris? După adresa avocatului tău, presupun că locuieşti la Geneva, aşa că sper că drumul n-o să fie prea greu. M-aş oferi să vin eu, dar

oasele mele în vârstă de şaizeci de ani nu-mi permit să fac o astfel de călătorie.

Bo, m-aş bucura să te văd pentru ultima oară.

Prietenul tău,

Laurent Brouilly

M-am uitat lung la scrisoare. Dădusem datele de contact ale domnului Kohler tuturor celor din trecutul meu, de la *monsieur* Landowski şi până la Ralph Mackenzie, în cazul în care Elle ar fi apărut vreodată la uşa lor. Fusese una dintre micile bucurii ale vieţii mele să primesc din când în când veşti de la cei care însemnaseră atât de mult pentru mine de-a lungul anilor.

Monsieur Landowski a murit în 1961. Spre eterna mea ruşine, n-am fost la înmormântare, fiindcă m-am gândit că aceea ar fi fost împrejurarea perfectă în care Kreeg să-mi întindă o cursă. Faptul că aveam o fiică pe lumea asta îmi redeşteptase dorinţa de a rămâne în viaţă şi redevenisem extrem de prudent. În schimb, după ce Marcel mi-a dat de ştire despre moartea tatălui său, m-am izolat de restul lumii vreme de trei zile şi am plâns, cerându-le stelelor să aibă grijă de *monsieur* Landowski în viaţa de apoi.

Cât despre Laurent Brouilly, nu-l mai văzusem din acea fatidică zi în care eu şi Elle fuseserăm forţaţi să părăsim Parisul.

Am mers la adresa din scrisoarea lui Brouilly, în Montparnasse, şi am bătut la uşa unei case vetuste, care se afla pe un bulevard pietruit, într-o zonă liniştită. Am auzit un zgomot de cealaltă parte a uşii, apoi aceasta a fost deschisă de o tânără îmbrăcată într-un halat medical de culoare albastră. Tânăra mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Bună ziua, doamnă! *Monsieur* Brouilly locuieşte cumva aici?

Ea mi-a zâmbit.

— Da, asta e casa profesorului Brouilly. Domnul vă aşteaptă?

M-am gândit un moment.

— Păi, nu prea ştiu. L-aţi putea anunţa că Bo, vechiul lui prieten, e aici?

— Bineînţeles!

Fata a plecat, iar apoi, în foarte scurt timp, s-a întors şi a spus:

— După ce v-am rostit numele, domnul a părut foarte încântat. Vă rog să mă urmaţi!

Am intrat în fermecătoarea casă a lui Brouilly, la fel de dezordonată precum fusese micul lui apartament de pe vremuri. În vestibul erau împrăştiate pânze, folii de protecţie, sculpturi neterminate. Era bârlogul unui adevărat *artiste*.

— *Monsieur* Brouilly e puţin cam fragil, domnule Bo, orice v-ar spune el. Purtaţi-vă cu grijă! m-a sfătuit ea, iar eu am dat din cap în semn că înţelesesem cum stăteau lucrurile. Urmaţi-mă!

Tânăra a deschis uşa camerei de zi, care era înţesată de plante verzi. Printre frunze se zărea un Laurent Brouilly dureros de slab şi de îmbătrânit, care şedea pe o canapea mare, tapiţată cu catifea. Laurent arăta ca şi cum o mică rafală de vânt intrată pe fereastra deschisă l-ar fi putut azvârli cât colo.

— Nu-mi amintesc, vorbeşti acum? a întrebat el, iar eu am deschis gura, neştiind ce să zic. Glumesc! a strigat Brouilly, chicotind.

Am simţit o mare uşurare.

— Bună ziua, Laurent!

Am traversat camera şi i-am strâns mâna, care era uşoară ca un fulg.

— Din păcate, nu mai am putere ca înainte, a spus el. De câţiva ani am terminat cu sculptura. Dar pictez. Te rog, ia loc! m-a îndemnat, arătând spre locul neocupat de pe canapea. Mai cânţi la vioară? Sau la violoncel?

— Uneori. Mă descurc cam cincisprezece minute înainte să mă doară braţul din cauza unei răni mai vechi.

— A, da, mi-a zis Landowski! a spus el privindu-mă, iar eu m-am bucurat să constat că, în ciuda părului cărunt, rărit, şi a trupului fragil, ochii nu i se schimbaseră deloc. Mulţumesc, Hélène! i-a spus el tinerei care aştepta în prag.

— Strigaţi dacă aveţi nevoie de mine, domnule profesor Brouilly!

Hélène a ieşit. Ridicând din sprâncene, l-am privit cu atenţie pe vechiul meu prieten.

— Profesor?

— Am urcat în ierarhie şi am ajuns director la catedra de sculptură de la Beaux-Arts. Îţi vine să crezi?

— Să ştii că da, Laurent! am răspuns, făcând apoi o pauză înainte să pun întrebarea delicată ce-mi stătea pe buze. Mi-ai spus în scrisoare că ai fi vrut să mă vezi pentru ultima oară. Ce înseamnă asta? Câţi ani ai? Şaizeci şi unu?

— Am împlinit şaizeci şi doi, Bo. Dar nu eşti orb. Sunt bolnav. Blestemaţii de doctori mi-au spus că nu mă mai fac bine. Ei nu-mi pot prezice moartea cu exactitate, dar nu mai am de trăit decât câteva luni.

— Laurent... Îmi pare atât de rău!

Făcând un efort vizibil, Brouilly a ridicat din umeri.

— Cancerul e mai uşor de acceptat decât faptul că, în urmă cu mulţi ani, am pierdut-o pe Bel.

I-am pus mâna uşurel pe picior şi m-a durut să simt osul.

— Te mai gândeşti la ea?

— În fiecare minut din fiecare zi, a răspuns el cu nostalgie. Dar..., a murmurat, în timp ce pe buze i se înfiripa un zâmbet, ... chiar şi aşa, am dus o viaţă binecuvântată. O să-ţi spun o poveste de n-o să-ţi vină să crezi! a exclamat, închizând ochii. Cu mulţi ani în urmă, tocmai terminasem de predat un curs despre Donatello. În timp ce-mi strângeam cărţile, a venit la mine o studentă. Bo, de îndată ce i-am văzut chipul, am ştiut... pentru că era ca şi cum m-aş fi uitat în oglindă. Mi-a spus că o chema Beatriz Aires-Cabral, a încheiat el, clătinând din cap.

— Aires-Cabral? Nu era numele de familie al lui Bel?

Privirile ni s-au întâlnit.

— Exact.

Nu-mi venea să cred.

— Măi, să fie!

— M-a întrebat dacă îmi aminteam s-o fi sculptat pe mama ei pentru taică-său, Gustavo, statueta fiind trimisă în Brazilia drept cadou de nuntă, a spus Brouilly, chicotind. De-ar fi ştiut Gustavo! Dar, mă rog, în faţa mea, în clasa în care predam, se afla nimeni alta decât propria fiică!

Am tăcut amândoi o vreme, gâtuiţi de emoţie.

— Eu... nu ştiu ce să spun...

— Păi, da! Fata mi-a spus că mama ei murise pe când ea, Beatriz, avea doar optsprezece luni. La Rio izbucnit o epidemie de febră galbenă şi..., a spus Brouilly închizând ochii, ... Bel avea doar douăzeci şi unu de ani! După tot chinul, după o asemenea tragedie, să moară atât de tânără! Iartă-mă, a murmurat el, iar pe obrazul cadaveric i s-a prelins o lacrimă. În orice caz, am întrebat-o pe fată despre *tatăl* ei, fiindcă ea credea că Gustavo îi era tată, şi mi-a spus că aveau o relaţie dificilă şi că el se îneca tot mai mult în

băutură. Gustavo îi interzisese lui Beatriz să-şi urmeze înclinaţiile artistice, dar a murit şi el pe vremea când ea avea şaptesprezece ani. După aceea, fata s-a înscris la Beaux-Arts, aşa cum ştia că făcuse şi mama ei.

— Şi a ajuns la cursul tău, am şoptit eu.

Ne-am privit şi ne-am zâmbit.

— Magnifice sunt căile universului, nu-i aşa, Bo? Ştii, Beatriz a rămas la Paris vreme de cinci ani. Am luat-o sub aripa mea, bineînţeles. Venea des în Montparnasse. Obişnuiam chiar să luăm săptămânal prânzul în localul La Closerie des Lilas, unde o duceam cândva pe mama ei, a povestit el. O, ce binecuvântare! Ştii, am dus-o chiar şi la atelierul lui Landowski. Maestrul i-a arătat cu mândrie fotografii ce imortalizaseră munca noastră la *Cristo* şi i-a spus poveşti despre tinereţea mea.

— I-ai destăinuit vreodată adevărul despre tatăl ei? am întrebat eu, curios.

Brouilly şi-a plecat privirea, clătinând din cap.

— Ce drept aş fi avut vreodată să-i spun că Gustavo nu era adevăratul ei tată? Nu, *monsieur,* nu!

M-am sprijinit de spătarul canapelei şi m-am uitat la tavanul prăfuit, stăpânindu-mi cu greu emoţiile. Un Laurent muribund şi povestea fiicei lui mă mişcaseră profund. Nu ştiam cum, după un astfel de eveniment, ar fi putut cineva să se îndoiască de puterea universului. În cele din urmă, am reuşit să mă adun şi să întreb:

— Mai vorbeşti cu Beatriz şi acum?

— Ne scriem în fiecare lună! Ştiu totul despre viaţa ei, Bo. S-a căsătorit cu un om bun, care se poartă frumos cu ea şi care o iubeşte mult, a spus Laurent, iar după aceea a scos un suspin. Din nefericire, primul ei copil a murit. Dar apoi a mai născut unul.

— Ce nume are?

— Cristina, a şoptit Laurent, părând să se tulbure dintr-odată. Beatriz mi-a spus că fetiţa e foarte dificilă. Chiar dacă are doar şapte ani, se poartă nespus de urât cu maică-sa, a povestit el, apoi s-a întors spre fereastră. Cristina e de o inteligenţă feroce, dar pare să nu aibă nici urmă de emoţie sau de înţelegere faţă de semenii ei. Nu te poţi înţelege cu ea.

— Ce păcat de Beatriz! am spus eu. A trecut deja prin atâtea!

— Da, a adeverit Brouilly, întorcându-se încet spre mine. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care te-am chemat aici.

— Te ascult! l-am încurajat eu.

Brouilly a inspirat şi am auzit un hârâit în pieptul lui.

— Eu îi ofer fiicei mele tot ajutorul, dar nu mi-a rămas mult timp de trăit, Bo. Îi las banii mei, dar nu sunt foarte mulţi. Mă întreb dacă..., a spus el emoţionându-se din nou, ceea ce m-a făcut să-mi pun mâna peste a lui, ... ai putea să mai vezi de familie din când în când. N-am pe cine să rog fără să risc să se afle secretul paternităţii lui Beatriz, lucru pe care vreau să-l evit.

Am dat din cap în semn că aveam să-i îndeplinesc rugămintea.

— Desigur, Laurent! Vrei s-o contactez pe Beatriz?

— Nu, fiindcă asta ar suscita şi mai multe întrebări. Dar ai putea... să observi de la distanţă, iar dacă familia o să aibă vreodată nevoie de ajutor, m-aş bucura grozav să ştiu că cineva ar putea să-l ofere.

— Înţeleg, *monsieur* Brouilly!

Mintea mi s-a învolburat la gândul sarcinii grele pe care mi-o dădea Laurent. Familia lui locuia în Brazilia, iar eu, în Elveţia. Aş fi avut multe obstacole de depăşit, ca să nu mai vorbim de piedicile care existau câtă vreme o căutam pe Elle.

Apoi am privit ochii rugători ai lui Laurent. Singura lui crimă era că iubea prea mult pe altcineva. Cunoşteam fenomenul. Aşa că am decis să nu-l dezamăgesc şi am spus:

— Stai liniştit, o să fac ceea ce-mi ceri!

Faţa lui a prins să radieze de recunoştinţă şi de afecţiune.

— Mulţumesc, Bo! Mulţumesc! a exclamat, mângâindu-mi mâna. Sunt din ce în ce mai obosit, dar, înainte să pleci, spune-mi dacă *tu* doreşti să afli de la mine ceva anume!

— Evelyn! am răspuns eu după ce mă gândisem o clipă. Ai veşti de la ea?

— Îmi pare rău, Bo, dar Evelyn a murit la scurt timp după *monsieur* Landowski, a răspuns Laurent, încruntându-se.

Mă durea inima. Evelyn fusese atât de bună cu mine, dar eu, încercând cu disperare s-o găsesc pe Elle, nu reuşisem să păstrez legătura.

— Am vorbit cu ea acum cincisprezece ani şi mi-a spus că nici măcar nu-şi cunoscuse nepoata. Ştii cumva, *monsieur* Brouilly, dacă s-a îndreptat vreodată situaţia asta?

El a clătinat din cap.

— Nu. L-am văzut pe Louis la înmormântare, dar nici urmă de Giselle sau de Marina.

— Marina, aşa o cheamă! mi-am amintit eu. Să tot aibă vreo douăzeci de ani acum?

— Da, e o poveste tristă! După cum ştii de la Evelyn, Giselle era o forţă a naturii. Umbla zvonul că alcoolul era cel care o făcea să se poarte astfel, iar relaţia ei cu Louis a fost compromisă. Într-o zi, a luat-o pur şi simplu pe Marina şi şi-a lăsat soţul în urmă. El mi-a spus că a tot încercat să ia legătura cu fiică-sa, dar că Giselle a izbutit s-o întoarcă împotriva lui.

— Ce groaznic!

— Într-adevăr. Însă apoi, din ce-am auzit, Giselle s-a certat îngrozitor cu propria fiică şi a dat-o afară din casă. De atunci, se pare că..., a început să spună Brouilly, dar apoi s-a oprit.

— Te rog, continuă, Laurent!

— Am auzit recent de la Marcel Landowski că Marina frecventează strada Saint-Denis, mi-a mărturisit el, dar eu i-am aruncat o privire nedumerită. Se pare că fata îşi vinde trupul ca să aibă ce mânca, a spus el, suspinând.

Mi-am dus mâna la gură, apoi mi-am frecat tâmplele.

— Of, Laurent, trebuie să fac ceva! De dragul lui Evelyn!

Brouilly a dat din cap în semn că era de acord cu mine.

— Îmi place să cred că, dacă aş fi putut, şi eu aş fi făcut ceva! a declarat el trăgând aer în piept şi dându-l afară cu o tresărire, pentru ca apoi să-şi ducă o mână la piept. Ai putea s-o chemi pe Hélène?

— Bineînţeles, Laurent! am exclamat, ridicându-mă şi luându-l de mână.

— Te ţii de cuvânt, da? Juri?

— Pe stele, Laurent!

Brouilly mi-a aruncat un ultim zâmbet.

— Atunci, ştiu că spui adevărul.

CAPITOLUL 45

Asfaltul lucea în ploaie pe Rue Saint-Denis, iar luminile roşii, intermitente se reflectau pe trotuar. Nişte huidume de bărbaţi pufăiau din ţigări sub marchizele dărăpănate şi simţeam cum mă urmăreau cu privirea. Nu departe, o femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-o haină de blană, stătea lângă uşa unei cafenele părăginite. Am strâns din dinţi.

— Scuzaţi-mă, am spus, apropiindu-mă de ea. Caut pe cineva.

— Nu mai căuta, *monsieur*! Dacă-mi dai o sută de franci, poţi să-mi faci tot ce vrei, a spus ea făcându-mi cu ochiul.

— Nu, aţi înţeles greşit, nu la asta mă referem. Caut o femeie pe nume Marina.

Femeia şi-a dat ochii peste cap.

— De ce ai vrea o fetiţă ca ea, când ai putea avea o femeie ca mine?

M-a apucat de rever.

— Nu, nu pentru *asta* am venit! Sunt un vechi prieten al familiei ei. Mi s-a spus că aş putea s-o găsesc aici. Ştiţi cumva unde se află?

Ea s-a încruntat şi a pufnit.

— Cum spui tu, *monsieur,* a murmurat, arătând apoi cu degetul în lungul străzii. Marina e la Le Lézard.

— Mulţumesc mult!

Femeia a ridicat din umeri şi s-a răsucit pe călcâie, iar eu m-am îndreptat spre firma cu litere de neon care strălucea puţin mai încolo. Am dat să intru, dar o matahală în haină de piele a întins braţul ca să mă oprească.

— Vă pot ajuta, *monsieur*?

— Am venit la cineva, am răspuns eu.

— Îmi pare rău, *monsieur*! Trebuie să faceţi o programare la mine. Nici o grijă, sunt foarte înţelegător.

Involuntar, am strâmbat din nas.

— Nu-i nevoie, mulţumesc! Vreau doar să vorbesc cu Marina.

El mi-a aruncat o privire sceptică.

— Marina?

— Da.

Bărbatul m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Bine. Nici nu ştiu de ce o mai ţin. E pretenţioasă, iar cerşetorii n-au voie să fie pretenţioşi, *monsieur*!

M-am stăpânit cu greu la auzul unor vorbe care arătau atât de puţină consideraţie faţă de o fiinţă umană disperată. Bărbatul împins uşa clubului, spunând:

— E chiar în spate!

Am intrat în localul slab luminat, unde câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în costume ţineau în poală nişte fete care purtau fuste scurte. Aerul jilav duhnea a fum de ţigară şi a dezinfectant. M-am dus în partea din spate a încăperii, spre o banchetă lungă de piele, aşezată la perete, lângă o scară întortocheată. O femeie slabă îi spunea unui bebeluş care n-avea mai mult de şase luni:

— Linişteşte-te, *chéri*! O să fie bine. Mama se întoarce repede!

— Bună ziua! am spus eu. Tu eşti Marina?

Femeia mi-a aruncat o privire temătoare.

— Pierre ar trebui să mă anunţe ori de câte ori mă caută cineva!

Am ridicat mâinile.

— Te rog, nu de asta am venit! Sunt un vechi prieten al bunicii tale.

Marina părea nedumerită.

— N-am bunică. Amândouă au murit înainte să mă nasc.

Am respirat adânc, ştiind că urma partea cea mai grea.

— Ştii, Marina, s-ar putea să nu fie neapărat aşa.

Ea s-a încruntat.

— Ce vreţi să spuneţi? Cine sunteţi?

Copilul a început să plângă, iar un bărbat care se afla în cealaltă parte a camerei a strigat:

— Taci naibii din gură! Am venit aici tocmai ca să scap de zgomotul ăsta!

Marina a clătinat din cap.

— Haide, *chéri*, nu mai e mult! a spus ea în timp ce legăna uşurel copilul, după care a început să fredoneze un cântec de leagăn domol, liniştindu-l. Aşa, acum e mai bine, a spus ea şi m-a privit din nou. Spuneţi-mi ce doriţi!

— Pot să iau loc? am întrebat, iar Marina a încuviinţat din cap. Copilul e al tău?

— Nu. E al prietenei mele, Celine, a răspuns ea, uitându-se după aceea la ceasul de pe perete. E ocupată acum. Încă zece minute, probabil.

— Înţeleg, am spus, foindu-mă cu stângăcie. Ei, bine, după cum ziceam, am cunoscut-o pe bunica ta, Evelyn. Crezi sau nu, a avut grijă de mine pe vremea când eram mic.

— Hmmm... Şi de-asta aţi venit?

Mi-am încrucişat braţele.

— Am aflat recent despre situaţia familiei tale de la un vechi prieten şi am vrut să-ţi spun cât de rău îmi pare. Cred că îţi e foarte greu.

Marina a strâns din buze.

— N-am nevoie de mila dumneavoastră, *monsieur*!

— Nu e cazul. Eu doar îţi ofer ajutor, dacă vrei să-l accepţi.

Ea m-a privit în ochi.

— Am auzit de oameni ca dumneavoastră, care vin şi promit luna de pe cer. Fetele pleacă apoi cu ei şi ajung să fie tratate ca nişte sclave. Mi-e bine unde sunt, mulţumesc foarte mult!

M-am îngrozit să aud aşa ceva.

— Nu, Marina! N-am de gând să fac nimic de felul ăsta. Bunica ta – mama tatălui tău – te-a iubit foarte mult. N-a murit înainte să te naşti. De fapt, şi-a dorit cu disperare să te cunoască, dar mama ta n-a lăsat-o. Mă gândesc că, poate, motivul a fost gelozia.

Marina m-a privit o vreme, iar apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra copilului.

— Asta pot să cred.

— Evelyn a fost cândva foarte, foarte bună cu mine. Şi aş vrea s-o răsplătesc după puterile mele. Marina, ai nevoie de ceva? Dacă e vorba de bani sau de un umăr pe care să plângi, te pot ajuta în ambele feluri.

Tânăra şi-a dat ochii peste cap.

— Nu sunt atât de naivă încât să cred că nu vreţi nimic, *monsieur*. Şi, desigur, nu vreau banii dumneavoastră!

Neavând de ales, am insistat:

— Sunt doar un prieten, am venit să te ajut şi, da, aş vrea ca astfel să plătesc o mare datorie pe care o am.

Dintr-odată, un bărbat corpolent – roşu la faţă şi de pe care picura sudoarea – a coborât scările, înclinându-şi pălăria către Marina în momentul în care a trecut pe lângă ea. În urma lui venea o femeie înaltă şi zveltă, cu părul roşcat şi care purta ciorapi de plasă.

— Bleah, puţea! i-a spus ea Marinei după ce bărbatul a dispărut. Bună, micuţule! Ai fost cuminte cât timp ai stat cu mătuşa Ma? a adăugat, luând copilul din braţele Marinei.

— Foarte cuminte! E de-a dreptul adorabil, Celine!

— E un mic bandit, asta e, nu-i aşa, micuţule? a spus mama, dându-i copilului un sărut tandru pe frunte. Poftim, a adăugat ea, vârându-şi mâna în buzunar şi dându-i Marinei câţiva franci. Partea ta!

— Mulţumesc, Celine!

Aceasta m-a privit în ochi.

— Eşti cu un client, Ma? Aveţi mare noroc, domnule! Sunteţi primul pe care-l acceptă de săptămâni întregi.

— Celine, te rog! a exclamat Ma cu un glas slab şi timid.

— Nu-i nici o ruşine în asta! Ma ţine creşă aici, nu-i aşa? Câteva dintre noi au copii mici. Ma are grijă de ei cât timp lucrăm noi.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— E foarte frumos din partea ei!

Celine a râs.

— Îi place la nebunie! Nu ştiu de ce nu te faci dădacă, Ma!

— Cine m-ar vrea? a şoptit ea.

Bărbatul cel masiv şi care purta haină de piele a intrat în club, s-a apropiat şi i-a făcut semn din cap lui Celine.

— Încă unul deja, a gemut ea. E noaptea mea norocoasă!

Celine i-a dat din nou copilul Marinei şi s-a întors la etaj.

— Marina, nu vreau să te mai deranjez. Dar te rog să mă crezi că am venit să te ajut! am asigurat-o, vârându-mi mâna în buzunar. Uite cartea de vizită cu datele prietenului meu, Georg. Sună oricând la numărul ăsta de telefon şi el o să-ţi facă legătura cu mine.

Ea a încuviinţat din cap, apoi şi-a concentrat întreaga atenţie asupra copilului lui Celine, pe care-l privea cu mare dragoste. Am ieşit din Le Lézard rugându-mă ca, într-o bună zi, Marina să ia legătura cu mine.

Odată întors la Geneva, l-am însărcinat pe Georg Hoffman să contacteze o firmă de avocatură din Rio de Janeiro, ca să

pot primi periodic noutăţi despre Beatriz Aires-Cabral şi despre fiica ei. Pe Georg l-a nedumerit foarte mult cererea mea, dar, atunci când am vorbit cu el la birourile noii firme Schweikart & Hoffman de pe Rue du Rhône, a fost la fel de amabil ca întotdeauna.

— Mă ocup bucuros, Atlas, dar mă întreb dacă asta e cea mai eficientă utilizare a fondurilor. Ar fi infinit mai ieftin să zbori cu avionul în Brazilia o dată sau de două ori pe an, ca să vezi cu ochii tăi cum stau lucrurile.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, Georg, dar mi s-a cerut să păstrez distanţa. În plus, nu ducem lipsă de bani în cufere, nu-i aşa?

Georg a chicotit.

— Nu. De fapt, am primit azi-dimineaţă un telefon de la agentul nostru de bursă din New York. Investiţiile tale cresc într-un ritm fără precedent, m-a informat el în timp ce scotea un carneţel din sertarul de sus al vechiului birou al lui Kohler. Telex, Control Data, Teledyne, University Computing, Itek... tehnologia e în plină expansiune! Capitalul sporeşte pe zi ce trece.

Mi-a dat notiţele, ca să le examinez.

— Şi tu, care încercai să mă convingi să-mi investesc banii în aur şi argint!

Georg s-a înroşit la faţă.

— Da. Mă tem că instinctele mele financiare nu sunt încă atât de bune.

— Nici ale mele, prietene! Dar tu ştii de ce investesc în tehnologie.

M-am cufundat în scaunul din faţa lui Georg. Era încă puţin ciudat să-l văd ocupând fostul birou al lui Eric Kohler.

— Da, a răspuns el. În speranţa că asta o să ne ajute într-o bună zi s-o găsim pe Elle.

— Exact! am confirmat, îndreptându-mi degetul către el, ca să fie clar. Aurul oferă garanţii, dar nu-mi poate pune la dispoziţie baze de date şi echipamente de urmărire la nivel mondial. Chiar dacă acţiunile mele nu rentează, mai bine le dau oamenilor deştepţi milioanele pe care le-am adunat, astfel încât ei să facă progrese în domeniu, am conchis, ridicând din umeri.

— Absolut. Iar acum te rog să-mi spui ce anume vrei să urmărească firma braziliană la familia Aires-Cabral?

Întrebarea lui Georg fusese una cât se poate de pertinentă. Laurent se exprimase extrem de vag. Mi-am încrucişat braţele şi am privit lacul.

— Doar să le monitorizeze sănătatea şi situaţia financiară.

Georg a dat din cap în semn de aprobare.

— Aşa facem, Atlas!

— Mulţumesc, Georg! De asemenea, dacă poţi, fii atent la orice apel primit de la Paris, care ar trebui să vină din partea unei tinere pe care am cunoscut-o de curând. O cheamă Marina şi e nepoata lui Evelyn.

Georg a părut surprins.

— Aha!

— I-am dat numărul tău de telefon. Dacă sună, ceea ce sper să se întâmple, te rog să-i faci imediat legătura la Atlantis. Nu-i nevoie de nici un control de securitate.

I-am înapoiat agenda lui Georg, iar el şi-a notat ceva în ea.

— Apropo, ce mai face Claudia? am întrebat.

— Încă lucrează la brutărie. De fapt, de curând a cunoscut un tânăr – un client – despre care ea zice că e bun ca pâinea caldă, a spus Georg, părând mulţumit de felul în

care se exprimase. N-am vrut să fac nici un joc de cuvinte, a minţit el.

Am chicotit.

— Şi ce părere ai, ca frate mai mare?

Georg a lăsat stiloul din mână, dus pe gânduri.

— Dacă ea e fericită, atunci cu siguranţă că sunt şi eu.

— Excelent! Te rog să-i transmiţi Claudiei urările mele de bine, am spus, ridicându-mă să plec. Apropo, a mai apărut vreun nume în ultima săptămână?

El a ridicat un deget şi a deschis alt sertar.

— Am reuşit să găsesc o Eleanor Leopold care locuieşte la Gdansk. Din câte îmi dau seama, a locuit acolo dintotdeauna, dar tu, dintre toţi, ştii că informaţiile din registre se pot schimba, dacă eşti isteţ.

Mi-a dat bucata de hârtie pe care erau notate noile informaţii.

— Gdansk să fie! am exclamat. N-am mai fost în Polonia. Rezervi tu zborul?

— Bineînţeles.

— Excelent! Mulţumesc, Georg, cred că asta încheie întâlnirea noastră de azi. Vorbim săptămâna viitoare.

— Mai era... ceva.

Georg, de obicei foarte calm şi ponderat, a părut dintr-odată ezitant şi nervos. A deschis servieta şi mi-a dat o altă coală.

— Ce-i asta?

— Pe lângă Elle, urmărim şi orice menţiune a numelui de Kreeg Eszu, potrivit instrucţiunilor tale.

M-am uitat lung la bucata de hârtie şi, brusc, m-am albit la faţă. Georg tocmai îmi înmânase un soi de certificat de constituire a unei companii numite Lightning

Communications. Pe foaie, la rubrica *Director,* era trecut numele lui Eszu.

CAPITOLUL 46

Mai 1974

Am pierdut multe zile investigând Lightning Communications. Firma fusese înfiinţată în Grecia, cu o adresă înregistrată la Atena. Eu şi Georg am trecut la treabă, angajând firme de avocatură şi detectivi particulari. Ceea ce au reuşit să descopere a fost exasperant de nesemnificativ. Compania în sine era inactivă (cel puţin în ultimii zece ani). Totuşi, rapoartele contabile erau transmise anual, fără să arate vreun venit sau vreo cheltuială.

Cât despre Kreeg, echipele au stabilit că Eszu locuieşte acum într-un mare complex rezidenţial, la marginea oraşului. Mi-au fost trimise fotografii neclare, cu imagini care surprind rarele ocazii în care e văzut plecând şi n-am nici o îndoială că e vorba despre omul care a încercat să-mi curme viaţa de câteva ori. În ultimii zece ani, de când am scris ultima dată în jurnal, Kreeg n-a încercat să mă contacteze şi, din câte am constatat, nici să mă caute. Pur şi simplu, stă retras la uriaşa lui moşie.

Pe măsură ce anii au trecut, iar echipa mea a urmărit mişcările lui Kreeg, panica mea iniţială s-a transformat în nelinişte, apoi în nedumerire, iar, un deceniu mai târziu, am găsit consolare în faptul că ştiu exact unde se află el pe glob. Am descoperit că s-a căsătorit cu o grecoaică extrem de bogată, pe nume Ira, care moştenise banii de la un fost soţ, magnat al petrolului. Ira Eszu a murit anul trecut, în 1973, în timpul naşterii singurului lor copil. Dosarele arată că Ira s-a născut în 1927, ceea ce înseamnă că în 1973 avea 45 de ani.

Prin urmare, n-a fost de mirare că au existat complicaţii în timpul naşterii.

Cu toate astea, băieţelul a supravieţuit. Numele lui apare în acte ca „Zed Eszu”. Continuăm să monitorizăm îndeaproape situaţia.

Poate că vă bucuraţi să aflaţi că nepoata lui Evelyn, Marina, m-a contactat în cele din urmă. La aproape doi ani după ce am părăsit Parisul, Georg i-a făcut legătura cu Atlantis. Am ascultat-o cu îngrijorare în timp ce îmi explica o altercaţie cu un client agresiv de la Le Lézard, în urma căreia fugise din strada Saint-Denis. Am asigurat-o că puteam să-i virez bani de îndată, dar n-a acceptat. În schimb, m-a întrebat dacă îi puteam oferi ceva de lucru, astfel încât să poată pleca din Paris şi să-şi plătească drumul cu banii din avansul încasat pe seama salariului. Am invitat-o la Atlantis şi i-am oferit postul de menajeră. Era, inevitabil, o treabă anostă, fiindcă în casă locuiesc doar eu. Marina dădea cu aspiratorul şi călca haine, dar mi-am dat seama că era neîmplinită.

— Mi-e dor de copii, Atlas! mi-a mărturisit ea într-o seară, la un pahar de Provençal rozé.

L-am întrebat pe Georg dacă, oferind o donaţie din partea mea, ar fi putut s-o ajute pe Marina să obţină o slujbă cu jumătate de normă la fosta lui şcoală. Am constatat că tânărul *monsieur* Hoffman se dă peste cap ori de câte ori vine vorba despre Marina. Se uită la ea precum un căţeluş la stăpân: cu devotament, supunere, adoraţie. Firește, Georg a făcut în aşa fel încât să nu dea greş. De câţiva ani, Marina conduce cluburi afterschool pentru copiii din Geneva ai căror părinţi lucrează până târziu. Toţi cei care frecventează acele cluburi o iubesc din inimă.

Marina locuieşte în Pavilionul de la Atlantis şi, în semn de mulţumire, continuă să se ocupe de casa principală. Găteşte, face curăţenie şi, una peste alta, se asigură că viaţa mea domestică merge ca pe roate. De-a lungul anilor, compania ei a ajuns să însemne foarte mult pentru mine. Ştie totul despre viaţa mea, după cum şi eu ştiu totul despre a ei. I-am povestit despre originile mele, despre căutarea lui Elle şi despre motivul pentru care mă tem de Kreeg Eszu. Împreună cu Georg, am devenit o mică familie bizară, pe care o preţuiesc.

Apropo de familii, cititorul fidel al acestui jurnal îşi aminteşte că mi s-a încredinţat sarcina de a supraveghea familia Aires-Cabral din Rio de Janeiro. Laurent Brouilly a murit, din păcate, la doar câteva săptămâni după ce l-am vizitat în Montparnasse. Eram hotărât să nu-l dezamăgesc.

În timp, nepoata lui Laurent – Cristina – a devenit tot mai instabilă. Echipa noastră braziliană ne-a înştiinţat că fata le făcea viaţa un iad părinţilor ei. În adolescenţă, a început să frecventeze unele dintre cele mai rău-famate baruri din Rio şi să aibă un anturaj prost. Am primit prin fax rapoartele poliţiei depuse împotriva ei, atunci când fusese dusă acasă beată şi răvăşită. În cele din urmă, a fost exmatriculată de la şcoală şi a început să petreacă mult timp în favele. Firma de avocatură a presupus că devenise dependentă de nu ştiu ce drog.

Până la urmă, echipa din Rio ne-a informat că tânăra Cristina nu mai revenise la casa familiei, alegând să-şi ducă viaţa pe dealurile din Rio. În scurt timp, s-a aflat că se îndrăgostise de un tânăr dintr-o favelă. M-am gândit că, poate, întreaga poveste se terminase. Beatriz şi Cristina scăpaseră una de cealaltă şi puteau merge mai departe fără să-şi mai provoace suferinţă reciproc. Asta, până când am primit o fotografie cu Cristina, făcută cu un teleobiectiv.

Şedea pe trotuarul unei străzi murdare şi mângâia un câine. Dimensiunea pântecului ei sărea în ochi. Se vedea că era însărcinată.

Ieri-dimineaţă am primit un telefon urgent de la Georg.

— Atlas, ar trebui să ştii ceva!

— Spune, Georg!

— Cristina a născut mai devreme. Din cât se pare, nici măcar n-a ajuns la spital. Copilul, o fetiţă, s-a născut pe stradă, în favelă.

— O, Doamne! Trebuie s-o luăm imediat de-acolo! Ăsta nu-i un mediu potrivit pentru un nou-născut. Ai putea pune echipa braziliană să găsească o proprietate potrivită, pe care s-o închiriem pentru mamă şi copil?

Georg a suspinat.

— Asta nu-i tot. Mi s-a spus că mama şi-a dus copilul la un orfelinat. Se pare că, pur şi simplu, a lăsat fetiţa şi a fugit.

Căutam o soluţie, dar nu-mi puteam aduna gândurile. Acel nou-născut tocmai avusese parte de cel mai crunt început de existenţă posibil.

— Cred că ar trebui s-o contactăm pe Beatriz. Să-i spunem că are o nepoată. Sunt sigur că ar fi foarte bucuroasă!

— Nu mă îndoiesc, Atlas, dar e de datoria mea să fiu pragmatic şi să-ţi reamintesc consecinţele.

— Te ascult!

— În primul rând, Cristina e profund instabilă. Ştii că s-a certat cu părinţii. Se pare că a furat bijuteriile mamei ca să-şi cumpere narcotice, care n-au făcut decât să-i complice problemele neurologice. Dacă într-o zi ar descoperi că mama ei i-a luat copilul, mă tem că ar putea...

— Înţeleg ce spui. S-ar putea să nu fie bine pentru copil. Da, într-o bună zi Cristina ar putea să apară şi să încerce să-

şi revendice copilul pentru că aşa ar avea ea chef, am spus eu, începând să mă plimb prin birou, agitat. În plus, dacă o contactez pe Beatriz, o să apară întrebări despre descendenţa ei, adică exact despre lucrul pe care am jurat să nu-l dezvălui niciodată.

Georg a spus pe un ton solemn:

— Nu ştiu ce sfat să-ţi dau. Pot încerca să găsesc în Brazilia o familie potrivită, care s-o primească. Dar n-o să fie uşor. Orfelinatele din Rio sunt pline de bebeluşi din favele. Majoritatea îşi găsesc cu greu familii permanente.

M-am cutremurat amintindu-mi de Apprentis d'Auteuil şi de faptul că Elle nu-şi putuse găsi o familie. Inima mi s-a frânt din nou. Era inacceptabil să nu fac nimic.

— Nu, Georg, trebuie să-mi asum personal responsabilitatea pentru copil. O să-i găsesc pe cineva, am spus eu în timp ce priveam lacul care scânteia în soarele dimineţii. O aducem la Geneva, apoi îi găsesc o familie potrivită. Aşa cum am făcut şi cu tine. Vreau să iau avionul în seara asta!

— Rezerv biletul! a confirmat Georg.

— Biletele, la plural. Marina trebuie să mă însoţească. Nu ştiu nimic despre copii. Şi fă tot ce e necesar ca să putem lua copilul cât mai repede!

În două ore, eu şi Marina ne aflam în avionul meu personal şi zburam spre noul aeroport Charles de Gaulle din Paris, de unde am luat avionul spre Rio. În timp ce ne apropiam de pista pe care se afla aparatul Boeing 747, Marina a rămas cu gura căscată, după care mi-a spus:

— Chestia asta chiar zboară, *chéri*?! E mai mare decât Arcul de Triumf!

— Să ştii că am zburat de multe ori în pântecul păsării ăsteia şi mereu m-a dus întreg la destinaţie. În plus, călătorim la clasa întâi. Nici n-o să ştii că eşti în aer.

În timpul zborului, i-am povestit Marinei despre copilăria mea şi despre bunătatea pe care mi-o arătaseră atât bunica ei, Evelyn, cât şi Laurent Brouilly.

— Cât timp crezi că o să stea cu noi micul *bébé*? a întrebat Marina.

De când o angajasem, n-o văzusem atât de entuziasmată.

— Până când îi găsesc o casă potrivită. Ar putea dura câteva săptămâni. O lună, poate.

Ea s-a străduit să-şi înăbuşe un zâmbet.

La aterizare, am fost întâmpinaţi de un reprezentant al echipei de avocaţi pe care o angajasem la Rio de Janeiro. Omul ne-a escortat la hotelul Copacabana Palace de pe Avenida Atlântica, ce domina cea mai faimoasă plajă din Rio. Faţada îmi amintea puţin de Casa Albă prezidenţială din Statele Unite. Nu mă îndoiam că foaierul elegant, dotat cu aer condiţionat, avea să contrasteze destul de puternic cu favela pe care urma s-o vizităm a doua zi.

— Sunt foarte bucuros să vă anunţ că totul s-a aranjat, domnule! a spus Fernando, avocatul. Suntem o firmă foarte respectată în oraş. Ca atare, documentaţia întocmită de dumneavoastră, alături de recomandarea noastră, au fost suficiente pentru ca directorul orfelinatului să accepte rapid cererea dumneavoastră de adopţie. Ca să fim sinceri, e foarte greu ca majoritatea copiilor orfani să-şi găsească un cămin, iar cei de la orfelinat o să se bucure că au scăpat de unul, a adăugat el, clătinând din cap. Oricum, mâine sunteţi aşteptat la orfelinat, iar apoi puteţi să luaţi copilul şi să plecaţi.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Fernando! Şi vă rog să transmiteţi întregii echipe mulţumirile mele pentru

munca exemplară pe care a depus-o în beneficiul meu în ultimii zece ani.

— Aşa o să fac, domnule Tanit!

Omul s-a înclinat uşor în semn de salut, apoi a ieşit din hotel.

În după-amiaza aceea, Marina m-a dus pe străzile murdare din Rio, în timp ce căuta hăinuţe, biberoane, lapte praf, cârpe de muselină şi tot ce ne mai trebuia ca să ne întoarcem cu copilul în Europa. Am urmat-o fără să înţeleg nimic, plătind tot ceea ce ea decreta că era necesar. Misiunea a fost atât de obositoare, încât, în pofida marelui decalaj de fus orar, vuietul valurilor oceanului, ce pătrundea prin fereastra deschisă, m-a făcut să dorm ca un prunc.

În dimineaţa următoare, am luat un taxi până la favela Rocinha. Şoferul nu ţinea neapărat să ducă turişti în uriaşa mahala urbanizată, dar l-am asigurat că eram conştient de riscuri.

— Priviţi! a spus el la câteva minute după ce am pornit la drum, arătând spre Muntele Corcovado, pe care se ridica o bine cunoscută statuie albă, ce cuprindea oraşul cu braţele larg deschise. E *Cristo Redendor* al nostru! Poate că l-aţi mai văzut în poze.

Am zâmbit şi am spus:

— Da.

Mi-am ridicat privirea la sculptura albă şi elegantă a lui Landowski, care părea să leviteze printre nori, ca un înger pogorât din ceruri. Cu toate că o văzusem îndeaproape în atelierul din Paris, aici îţi tăia răsuflarea. Văzându-mi vechiul prieten acasă la el, m-am trezit copleşit de mândrie şi de fascinaţie.

Pe măsură ce urcam dealurile, betonul şi cărămida erau înlocuite de lemn şi de tablă cutată. Pe străzile înguste se

prelingeau pârâiaşe de reziduuri cu aspect neliniştitor, iar în mare parte aşezarea părea să nu aibă nici măcar instalaţii sanitare de bază. După un sfert de oră de mers cu maşina – căci atât a fost suficient pentru ca opulenţa să devină sărăcie –, am fost întâmpinaţi în faţa orfelinatului de o femeie care părea să fi fost la capătul puterilor. Avea cearcăne, iar cămaşa îi era acoperită de pete de diferite culori şi mărimi.

— Copil? *Europa?* a întrebat ea de îndată ce ne-am apropiat.

— Da... *sim*[53], am răspuns.

Femeia a dat din cap şi ne-a măsurat cu privirea. Aparent mulţumită, ne-a invitat înăuntru.

— Bine. Veniţi!

Am fost conduşi într-o clădire rudimentară, care avea pereţi şi podele de beton şi o atmosferă de-a dreptul lugubră. Sincer vorbind, îmi amintea întrucâtva de o închisoare. Am urmat-o pe femeie printr-o a doua uşă şi am fost şocat de priveliştea care ne-a întâmpinat. Treizeci de copii, dacă nu mai mulţi, de vârste diferite, îngrămădiţi într-o singură cameră. Personalul, copleşit, se străduia să-şi păstreze calmul în zăduful acela, asaltat de ţipete şi de plânsete. După părerea mea, principala problemă părea să fi fost faptul că pur şi simplu nu erau suficiente jucării pentru toţi copiii.

— *Mon dieu!* a oftat Marina. Sărmanii, sărmanii copii!

În timp ce treceam prin salon, zeci de ochi mari ne urmăreau. Mi-e ruşine să spun că am încercat să nu le întâlnesc privirea, de teamă să nu-mi frângă inima. Trecuseră mai bine de patruzeci de ani de când nu mai pusesem piciorul într-un orfelinat. Ca un naiv, presupusesem

---

[53] Da (în limba portugheză în original)

că, după atât amar de vreme, condiţiile s-ar fi îmbunătăţit. Mai mulţi bani, mai multe resurse, mai multe cunoştinţe... mai multă dragoste. Dar acolo, în mijlocul oraşului Rio, m-a întristat nespus de mult să constat că lucrurile stăteau chiar mai rău decât la Apprentis d'Auteuil cu patruzeci de ani în urmă.

Eu şi Marina am fost duşi într-o cameră separată, în care se aflau în jur de zece nou-născuţi. O singură femeie făcea în aşa fel încât fiecare copil să fie înfăşat corespunzător. Am fost conduşi la un pătuţ din capătul camerei.

— Copil tău! a spus doamna după care ne ţineam.

Am aruncat amândoi o privire în pătuţ. M-a mirat smocul negru de păr din creştetul copilului şi ochii imenşi, speriaţi, care clipeau la vederea celor două chipuri noi pe care le zăreau pentru prima dată.

— O, *bonjour,* fetiţă*, bonjour*[54]! a spus Marina. Sau ar trebui să spun *olá*? Uită-te la ochii ei, Atlas! Sunt enormi! Şi larg deschişi, pentru un bebeluş.

— Seamănă cu străbunica ei, am spus eu cu sinceritate.

— Adevărat? Ce frumos!

Femeia a făcut un gest către fetiţă, iar Marina a luat-o uşurel în braţe şi apoi ne-am întors prin salonul supraaglomerat. Tocmai ne pregăteam să plecăm, când femeia a bătut din palme, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— *Um momento, por favor!*[55]

A ieşit în grabă pe uşă. Bebeluşul s-a pornit pe plâns, iar ceea ce a început ca un scâncet neplăcut la auz, s-a transformat curând într-un plâns în toată regula.

— O, şştt, *chérie,* totul o să fie bine, crede-mă!

---

[54] Bună ziua (în limba franceză în original)

[55] O clipă, vă rog! (în limba portugheză în original)

— Ai nevoie de biberon, Marina?

Mi-am vârât iute mâna în geanta de piele de pe umăr.

— De fapt, mă simt cam rău, a spus Marina. De la căldură, de la vederea tuturor acelor bieţi copii. Vrei s-o ţii puţin?

— De multă vreme n-am mai ţinut un copil în braţe. Nu cred...

— E foarte uşor, toată lumea poate. Poftim..., a spus Marina, dându-mi fetiţa cu blândeţe. Ai grijă la cap. Sprijină-l pe cot. Aşa.

Apoi ea s-a dus repede la singurul scaun ruginit de acolo, aşezat în colţul camerei. M-am uitat la copila care mă privea drept în ochi. Dintr-un soi de instinct patern primar, am început s-o legăn. Spre surprinderea mea, fetiţa s-a oprit din plâns, iar faţa i s-a strâns într-o bizară expresie de mulţumire.

— Bravo, Atlas! Eşti un talent înnăscut! a spus Marina făcând cu ochiul, în timp ce-şi făcea vânt cu putere.

— E foarte frumoasă! am spus eu.

Femeia s-a întors, strângând în mână un soi de pandantiv. A încercat să mi-l dea, dar, neştiind cum se ţineau copiii în braţe, n-am putut să-mi detaşez mâna şi m-am mulţumit să mă foiesc, stângaci. Marina s-a ridicat vitejeşte şi s-a dus să-l ia.

— Ce-i asta? m-a întrebat ea.

M-am uitat la femeie, zăpăcit.

— Pentru copil. De la mamă, a răspuns femeia.

— Aha, am murmurat, înţelegând. Vă mulţumesc. *Obrigado!*[56] am adăugat, în timp ce Marina mi-a strecurat pandantivul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Plecăm. La revedere!

---

[56] Mulţumesc! (în limba portugheză în original)

Din nou, femeia a dat din cap spre noi.

— Aveţi mare grijă! Vă rog! a exclamat ea, împreunându-şi mâinile într-un gest de implorare.

— Promit!

Timpul petrecut la Rio a fost extrem de scurt. Înainte de sfârşitul zilei, ne aflam toţi trei în cabina de clasa întâi a avionului. Marina ţinea bebeluşul, care-i dormise în braţe, mulţumit, cea mai mare parte a după-amiezii. În timp ce decolam pe cerul brazilian, mi-a venit o idee.

— Marina... e treaba noastră s-o botezăm?

Ea a suspinat şi mi-a aruncat un zâmbet obosit.

— Nu ştiu. În toată debandada, nici măcar nu m-am gândit la asta!

După aproximativ o oră de zbor, chiar în momentul în care luminile din cabină s-au stins pentru ca pasagerii să poată dormi, bebeluşul a început să se agite, fără îndoială din cauza disconfortului provocat de presurizarea cabinei. În timp ce mă foiam pe scaun, am simţit pandantivul pe care-l aveam în buzunar. Am vârât mâna şi l-am scos.

Într-adevăr, era uimitor. Am examinat nuanţa opalescentă a pietrei preţioase din mijloc, admirându-i strălucirea albăstruie, intermitentă. Am fost aproape sigur că era piatra lunii. Nestemata a căpătat în ochii mei o alură romantică, la fel ca luna, după care fusese numită, şi care o făcea să fie asociată cu dragostea şi cu protecţia. Dintr-odată, mi s-a pus un nod în gât la gândul că mama îi lăsase colierul copilului, ca pe o legătură cu trecutul ei.

În ciuda încercărilor Marinei de a-l hrăni, legăna şi alinta, copilul scotea ţipete din ce în ce mai puternice. Deşi avea atâta experienţă, Ma părea oarecum extenuată.

— Vrei să încerc şi eu? m-am oferit.

— Te rog, a răspuns ea.

M-am ridicat şi am luat fetiţa.

— Haide, micuţo! Linişteşte-te! Şi eu am avut emoţii prima dată când am zburat cu avionul.

Am ieşit de la clasa întâi şi am mers cu micuţa în spatele avionului, iar ea a reacţionat bine la mişcare şi la schimbarea de peisaj. După ce am ajuns în partea din spate a aeronavei 747, am dat de câteva dintre însoţitoarele de zbor, care pregăteau cafele într-o zonă slab luminată, destinată echipajului.

— Vă rog să mă scuzaţi! N-am vrut să vă deranjez!

— Nicidecum, domnule, a răspuns o tânără blondă. O, uitaţi-vă la ea! E adorabilă!

— Mulţumesc, am spus eu, întorcându-i zâmbetul.

— E atât de frumos să vezi un tată ajutând cu nou-născuţii! Cei mai mulţi strâmbă din nas şi aşteaptă până când copiii ajung să meargă în picioare, a spus însoţitoarea de zbor, aplecându-se ca să privească faţa bebeluşului. Uitaţi cum se uită la dumneavoastră! Îl iubeşte foarte mult pe tatăl ei!

După ce tânăra a terminat cu alintatul pupilei mele, m-am întors la zona de clasa întâi cu un copil liniştit, deşi cât se putea de treaz. Am văzut că Marina se ghemuise pe scaunul ei şi moţăia, fericită. Era firesc. Ultimele două zile fuseseră extenuante, atât fizic, cât şi psihic. Am trecut cu grijă pe lângă ea, m-am aşezat pe locul meu şi apoi m-am uitat la copil.

— Bun, facem amândoi linişte, ca s-o lăsăm pe Marina să doarmă. Eşti de acord? am şoptit eu, iar copilul a clipit şi am chicotit amândoi. Bravo, fetiţă!

Devenisem conştient de senzaţia de linişte pe care mi-o dădea copilul pe care-l ţineam în braţe. Micuţa întrupa un nou început, speranţă, oportunitate. I-am urat în gând să

aibă parte de o existenţă plină de dragoste şi de bucurie. A gângurit la mine.

— Şştt, şştt, micuţo, i-am şoptit eu, şi, în faţa celor zece ore lungi care mă aşteptau, m-am uitat în jur, căutând inspiraţie, iar privirea mi-a căzut pe fereastra din stânga, dincolo de care luna strălucea puternic deasupra norilor, luminând întreg cerul. Să-ţi spun povestea stelelor, fetiţă? am întrebat, mutând uşurel capul bebeluşului de pe cotul stâng pe cel drept, ca să fie mai aproape de fereastră. Sunt mai multe stele pe cer decât fire de nisip pe toate plajele lumii! Întotdeauna mi s-a părut imposibil de crezut, dar ăsta-i adevărul. De mic m-au fascinat constelaţiile infinite, fiecare dintre ele întruchipând un simbol al posibilităţilor. Vezi tu, micuţo, stelele sunt dătătoare de viaţă. Ele răspândesc lumină şi căldură în pustietatea cerului întunecat, am murmurat, iar copilul a început să clipească mai rar, vocea mea având efectul liniştitor pe care-l scontasem. Dar există o constelaţie care mi se pare mai magică decât toate celelalte la un loc, numită Pleiade. Povestea spune că erau şapte surori. Tatăl lor, Atlas – ştii, ăsta e şi numele meu –, era un titan căruia Zeus i-a poruncit să sprijine pământul pe umerii lui. Surorile, deşi foarte diferite, au trăit fericite împreună pe noul pământ, la începuturile acestuia. Dar, după o întâlnire întâmplătoare cu aprigul vânător Orion, fetele au devenit obiectul urmăririi lui necruţătoare. Aşa că surorile au fugit în cer. Se văd şi în seara asta, uite! am spus, aplecându-mi capul ca să privesc cerul din partea de jos a ferestrei şi văzându-le pe eternele mele tovarăşe. Toată viaţa am căutat la ele mângâiere şi îndrumare! Mă apără, sunt luminile mele călăuzitoare. E interesant faptul că Maia pare mai strălucitoare astă-seară. Se spune că îşi eclipsa surorile în fiecare noapte, dar că apoi, într-o bună zi, Alcyone a devenit

mai strălucitoare. De fapt, „Maia” înseamnă „Cea mare” în unele traduceri. Romanii o considerau zeiţa primăverii, motiv pentru care cea de-a cincea lună a anului se numeşte „mai”, am povestit eu, după care m-am uitat la copilul care adormise în braţele mele. O, te-am plictisit, micuţo?

— Poate că da, *chéri,* dar nu şi pe mine!

M-am întors şi am văzut-o pe Marina privindu-mă de alături.

— Îmi cer scuze, Marina, n-am vrut să te trezesc!

— Doar moţăiam, a spus ea, aruncând o privire la copil. O, Doamne, chiar că eşti magic! Micuţa te iubeşte!

Am surâs.

— Crezi?

— O ştiu, *chéri*! Ai salvat-o de la o existenţă grea şi jalnică.

— Amândoi am făcut-o.

Marina a zâmbit.

— *Tu* ţi-ai asumat datoria de a sta cu ochii pe cei din familia ei şi ai sărit atunci când unul dintre ei s-a confruntat cu un pericol. Nu cunosc pe nimeni care să fi făcut ceea ce ai făcut tu. Eşti incredibil, Atlas!

— Mulţumesc, Marina! Eşti amabilă.

Ea s-a uitat pe fereastră.

— Mai devreme, m-ai întrebat dacă e treaba noastră să-i dăm un nume. Cred că ştii deja cum o cheamă, a spus ea arătând spre peisajul luminat de lună.

— Maia, am răspuns eu.

CAPITOLUL 47

August 1977

Primele săptămâni au trecut ca o tornadă de scutece, râgâieli şi nopţi lungi de hrănire. Insistasem ca Marina să se mute în casa principală, ca s-o pot ajuta peste noapte. Cred că acelea au fost unele dintre momentele mele preferate – răgazurile în care eram doar cu Maia şi, în liniştea nopţii, nu auzeam decât clipocitul lacului. Fără să scoată un cuvânt, micuţa m-a învăţat extrem de multe. Vreme de treizeci de ani, am fost atât de concentrat pe găsirea lui Elle şi pe goana după împlinirea profeţiei Angelinei, încât m-am detaşat de ceilalţi. Am devenit egocentric, neabătut şi obsedat. Dar micuţa Maia mi-a deschis ochii. Acum sunt viu într-un fel în care n-am mai fost de ani de zile.

Marina spune că, din clipa în care am zărit-o pe Maia, a ştiut că n-aveam să mă mai pot despărţi niciodată de ea. Într-adevăr, îmi acceptasem destinul înainte ca avionul să aterizeze la Charles de Gaulle. Maia fusese fenomenală pe toată durata zborului şi, pe deasupra, îmi ascultase întregul repertoriu de poveşti mitologice despre Cele şapte surori. Să legăn o fiinţă atât de nevinovată şi de fragilă în mâinile mele îmbătrânite îmi amintise de cea mai încurajatoare lecţie de pe lumea asta: orice s-ar întâmpla, viaţa are întâietate.

Avusesem emoţii în clipa în care i-am spus Marinei ce hotărâsem, îngrijorat la gândul că ea avea să mă considere nepregătit să fiu părinte. N-ar fi trebuit să mă frământ. De fapt, chipul Marinei s-a luminat de bucurie.

— O, ce veste cu adevărat minunată, *chéri*! Bineînţeles că e normal s-o adopţi legal pe Maia. Ai nevoie de ea la fel de mult cum are şi ea nevoie de tine.

Am îmbrăţişat-o, apoi am rostit cuvintele inevitabile:

— Nu mă descurc de unul singur, Marina!

Ea a râs.

— Nici n-ar trebui! Te-am văzut cum încercai să pui un scutec. Cred că şi un urangutan s-ar descurca mai bine!

— Vrei să spui că rămâi ca să ai grijă de Maia? am întrebat, încântat.

— Da, *chéri*! Bineînţeles că da!

Georg a finalizat actele de adopţie. La sugestia lui, Maia a primit numele de familie D'Aplièse, pentru ca astfel să fie prevenită orice atenţie nedorită care putea apărea ca urmare a faptului că era o Tanit.

Şi iată-mă tată!

Pe măsură ce mă apropii de vârsta de şaizeci de ani, îmi dau seama că e puţin probabil ca profeţia Angelinei să se împlinească. Desigur, încă îl pun pe Georg să caute numele lui Elle în bazele de date din întreaga lume, dar nu mai plec peste tot ca să urmăresc piste nesigure. Ori de câte ori *sunt* plecat, abia aştept să mă întorc la Atlantis şi să petrec timp împreună cu micuţa Maia. Nimic nu-mi place mai mult decât s-o plimb prin grădini şi pe malul lacului, iar la culcare să-i povestesc despre aventurile mele.

Asta nu înseamnă, firește, că nu mă doare profund ideea că am deja o fiică biologică undeva în lumea asta mare – una care are nevoie de mine la fel de mult ca micuţa Maia. Pur şi simplu, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Prea multă vreme mi-am pus încrederea în stele şi în profeţii. Poate că a venit timpul să trăiesc în lumea reală.

Astă-seară am primit un telefon care mi-a reamintit că e musai s-o fac. În mod normal, Georg e cel cu care vorbesc. Apelurile sunt filtrate prin intermediul firmei lui, ca să se prevină orice contact nedorit din partea lui Eszu (care, apropo, n-a mai dat nici un semn de viaţă).

— Bună seara, Georg!

— Alo? a răspuns o voce cu accent norvegian.

— Horst? am întrebat eu.

El şi Astrid, împreună cu familia Forbes şi cu Ralph Mackenzie, sunt singurii oameni care au linie directă cu Atlantis.

— Bună seara, Bo! Sper că nu te deranjez.

— Deloc, dragul meu prieten! Ce mai faci? am întrebat în norvegiană – fără efort, dacă e să mă laud.

— Ei, sunt bine din punct de vedere fizic, ca şi Astrid.

Am luat telefonul cu mine şi m-am aşezat pe un scaun din piele.

— Am citit despre ultima compoziţie a lui Felix în revista *The Instrumentalist.* Bravo! Bănuiesc că sunteţi foarte mândri de nepotul vostru!

Horst a răspuns pe un ton sumbru:

— Numai mândru nu sunt de nepotul meu.

— Hmmm..., am mormăit, luat prin surprindere de vorbele prietenului meu.

— Mă rog, spune-mi, *Papa,* ce mai face micuţa Maia? a întrebat Horst.

— Incredibil de bine, mulţumesc de întrebare! Chiar azi-dimineaţă am surprins-o citind *Winnie the Pooh* cu voce tare. Nu *chiar* citindu-l, fiindcă ea n-are decât trei ani. Dar îşi adapta vocea pentru diferite personaje, aşa cum fac eu atunci când îi citesc.

Nu mă mai opream din turuit. Horst a chicotit:

— Copiii sunt o binecuvântare!

— Maia mă învaţă ceva nou în fiecare zi, am spus, înfăşurându-mi maşinal firul telefonului pe deget. Chiar dacă acel lucru e doar metoda de a-ţi curăţa ciocolata de pe cămaşă.

— Mă bucur să aud că vă înţelegeţi atât de bine! a exclamat Horst, după care a făcut o scurtă pauză. Să îndrăznesc să te întreb despre Elle?

— Mă tem că n-am noutăţi, Horst. Pe zi ce trece îmi pierd tot mai mult speranţa. Ştii bine că n-o să mă opresc niciodată din căutări, dar acum trebuie să mă concentrez asupra Maiei.

— Ştiu.

Mă chinuiam să disting cuvintele rostite de vechiul meu prieten.

— Îmi pare rău, Horst, nu te aud bine! Poţi să vorbeşti puţin mai tare?

— Ăăă... nu, mă tem că nu! Astrid doarme la etaj, iar problema pe care doresc s-o discut ar trebui să rămână între noi doi.

M-am foit pe scaun.

— E totul în regulă?

Horst a răsuflat adânc.

— Sincer vorbind, prietene, nu, a răspuns el, ţâţâind din buze. Despre Felix e vorba. A dat de necaz.

— Înţeleg. Păi, nu pot decât să-mi dau cu părerea. Iar asta, numai dacă mă pricep la problemă.

— Ştii că Felix a devenit celebru în Bergen. De fapt, în toată Norvegia. Oamenii ştiu că e orfanul marelui Pip Halvorsen şi al frumoasei lui soţii, Karine, care a murit în chip tragic pe vremea când fiul lor era mic. S-au scris articole despre el şi îndrăznesc să spun că fiul risipitor a început să-şi facă de cap.

— Înţeleg, am murmurat, neştiind prea bine ce să spun.

— Mai mult de-atât, a primit un post de profesor la Universitatea din Bergen. Acolo sunt multe tinere...

Nu-mi plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Tinere!

— Da! Mai nou, ori de câte ori îl vedem eu şi bunica lui, ceea ce e mare lucru în perioada asta, Felix e cu alta la braţ. Şi bea mult prea mult.

Horst a scos un suspin de epuizare. M-am gândit preţ de o clipă, după care am spus, încercând să-l încurajez pe Horst:

— E un tânăr cu un pic de notorietate. Cred că ar fi naiv să ne aşteptăm la altceva. Să sperăm că asta e doar o fază peste care, cu timpul, o să treacă.

Horst a izbucnit într-un hohot de râs.

— Nu şi dacă mai bea! Dacă nu se potoleşte, o să se dezintegreze pur şi simplu.

M-am gândit la ajutorul pe care aş fi putut să-l dau.

— Ştii, în Europa există câteva clinici de dezintoxicare renumite. Şi mai ştii, prietene, că banii nu sunt o problemă pentru mine. M-ai lăsa să plătesc internarea lui Felix?

— Mulţumesc, Bo! Dar am înţeles că cheia unei dezalcoolizări reuşite e să-ţi doreşti asta şi te încredinţez că Felix este departe de aşa ceva. Oricum, a continuat Horst, problema de faţă e mai complexă.

M-am ridicat, încordat.

— Te rog, spune-mi exact la ce te referi!

— Acum două zile, pe când făceam cumpărături la Bergen, o tânără s-a apropiat de mine. Era palidă, cadaverică, de parcă n-ar fi dormit cu săptămânile. Mi-a spus că o cheamă Martha şi că e însărcinată cu gemeni.

— Of! am suspinat eu, începând să înţeleg.

— I-am urat sănătate şi am întrebat-o ce legătură avea asta cu mine. Apoi ea mi-a spus că Felix e tatăl.

— Vai de mine, Horst!

— Martha mi-a mai spus că i-a fost studentă şi că fuseseră foarte, foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Dar se pare că nepotul meu refuză să-i fie alături.

Îl compătimeam sincer pe omul ăsta, care îmi arătase atâta bunătate.

— Ăsta-i ultimul lucru de care tu şi Astrid aveţi nevoie, Horst!

— Să ştii că ai dreptate! Dar stai să vezi. Atunci când am cunoscut-o, Martha părea cumva... tulburată. Felul în care vorbea şi privirea năucă... Aşa că i-am spus să nu-şi facă griji, i-am luat numărul de telefon şi, ca să câştig puţin timp, i-am promis să vorbesc cu Felix. Totuşi, i-am acordat nepotului meu prezumţia de nevinovăţie. M-am dus la el în seara aceea. A fost şocat să mă vadă la uşă şi, după ce am intrat, a încercat cu disperare să ascundă sticlele goale. Apoi i-am povestit despre femeia de la supermarket.

— Cum a reacţionat?

— Cu furie. A spus că Martha i-a aruncat o privire la universitate, după care s-a îndrăgostit până peste cap de el şi a devenit obsedată. L-am întrebat dacă se culcase cu ea şi a recunoscut. Aşa că, fireşte, i-am spus că trebuia să vină cu mine şi să-şi asume responsabilitatea pentru faptele lui.

— Şi el ce-a spus?

— A refuzat categoric. A spus că Martha avea un partener stabil şi că era logic ca sarcina să fie treaba celuilalt, nu a lui.

M-am frecat la ochi cu mâna liberă.

— Înţeleg.

— Felix mi-a spus că Martha are o grămadă de probleme de sănătate mintală. M-a implorat să-l cred că tânăra asta reprezintă un pericol pentru el.

Am încercat să evaluez rapid situaţia.

— Îl crezi?

Horst a suspinat.

— După confruntarea cu Felix, m-am întâlnit cu Martha la un restaurant din afara oraşului. Ea mi-a descris foarte amănunţit întâlnirile romantice pe care le avusese cu nepotul meu, cu tot cu date, şi mi se pare că nu prea există dubii. Felix e tatăl.

Nu prea ştiam ce să-l sfătuiesc pe Horst.

— Bine, a fost tot ce am reuşit să răspund.

— Dar..., a murmurat Horst, pe care fără îndoială că îl durea fiecare secundă a acelei discuţii, ... cred că Felix are dreptate în privinţa Marthei. Pare să fie complet obsedată de el, în ciuda faptului că au fost împreună doar de două ori. Nu că asta îl scuză pe Felix, dar cel puţin înţeleg afirmaţiile lui despre sănătatea mintală a fetei.

M-am dus la bibliotecă şi am luat de acolo broasca norocoasă pe care Pip mi-o dăruise pe puntea ambarcaţiunii *Hurtigruten*.

— Copilul e sănătos în pântec? am întrebat.

— Copiii, a răspuns Horst, mohorât. Sunt gemeni. Ecografia confirmă.

— Iartă-mă, te referi la o imagine a copilului? Sau a copiilor, în cazul de faţă?

— Da, a răspuns Horst, făcând apoi o scurtă pauză ca să-şi revină. Din punctul ăsta, lucrurile devin absurde. Am întrebat-o pe Martha dacă ştia care era sexul copiilor. Ea mi-a răspuns, plină de mândrie, că aşteaptă un băiat. Dar în

momentul în care mi-a zis că celălalt e fată, şi-a dat ochii peste cap şi s-a strâmbat.

M-am încruntat.

— Deci a fost încântată să afle despre fiul ei, dar nu şi despre fiica ei?

— Întocmai. Martha a spus că ea şi Felix o să aibă un băiat perfect, următorul mare bărbat Halvorsen, a povestit Horst, gemând. Iar atunci când am întrebat-o despre fiica ei, a ridicat pur şi simplu din umeri, ca şi cum ar fi respins cu totul existenţa acelui copil.

Am strâns broasca norocoasă în pumn, ca şi cum aş fi vrut ca ea să rezolve cumva situaţia.

— O, Doamne, de ce?

— După cum spuneam, fata are probleme psihice grave.

— Astrid ştie ceva despre întreaga poveste?

— Nu. Nu vreau s-o împovărez cu asta decât după ce o să fiu nevoit. Şi poţi să fii sigur că o să trebuiască s-o fac. E vorba despre strănepoţii mei... nepoţii iubitului meu fiu. Nu pot s-o ignor pe Martha şi nu pot să ignor nici situaţia în care se află ea.

Înţelegeam prin ce trecea Horst. Fără îndoială că, în locul lui, aş fi simţit la fel.

— Ce ai de gând să faci?

Horst a tras aer adânc în piept.

— Nu există nici o şansă ca Felix să accepte responsabilitatea şi să facă ceea ce se cuvine. Mi-e ruşine de un astfel de comportament, a spus el, poticnindu-se puţin. Şi tatăl lui s-ar ruşina, a adăugat, dregându-şi glasul şi apoi recăpătându-şi calmul. Îmi cer scuze, Bo! În orice caz, am ajuns la concluzia că trebuie s-o ţinem la noi pe Martha după ce naşte. Nu cred că micuţii ar fi în siguranţă dacă ar rămâne

doar în grija mamei lor. Le datorez fiului meu şi lui Karine să mă asigur că urmaşii lor n-au de suferit.

Oare bunătatea acestui om nu cunoştea limite?

— Foarte nobil din partea ta, Horst!

— Dar... Bo, am nouăzeci şi trei de ani. Zilele îmi sunt numărate. Astrid are şaptezeci şi opt de ani şi o să-mi supravieţuiască, însă cine ştie... Avem foarte puţini bani, fiindcă majoritatea s-au dus pe studiile lui Felix şi pe salvarea lui din situaţii delicate.

— Am priceput, Horst. Îţi scriu un cec...

— Mulţumesc, dar nu banii tăi îi vreau.

— Atunci ce, prietene?

Am auzit un zgomot care îmi arăta că Horst se foia la capătul celălalt al firului.

— Am nevoie de dragostea ta. Cunosc bucuria pe care Maia ţi-a adus-o în ultimii trei ani. Există o despovărare în vocea ta, un cântec din adâncul sufletului pe care nu l-am mai auzit din serile în care cântam împreună, în căsuţa mea. Cred că eu şi Astrid o să ne descurcăm cu un singur copil. Dar cu doi, pur şi simplu n-o să reuşim.

Mi se accelerase pulsul.

— Ce-mi ceri, Horst?

— Fetiţa. Vrei să iei fetiţa?

M-am aşezat din nou pe scaun, şocat. Cum să răspund unei astfel de cereri?

— Eu... Horst...

— Ştiu că nimeni n-ar trebui să-i ceară aşa ceva altuia, m-a implorat vechiul meu prieten. Dar chiar nu ştiu ce să fac, Bo! Martha e bolnavă, iar fiica ei n-o să primească dragostea şi grija pe care le merită, atât timp cât există fratele ei geamăn, a adăugat el, începând dintr-odată să plângă cu suspine. Ştiu că, fără doar şi poate, Martha o s-o dea pe fată

spre adopţie. Eu şi Astrid am încerca bucuroşi să devenim părinţi adoptivi, dar suntem bătrâni şi fragili.

A urmat o tăcere neplăcută, care a durat în jur de un minut.

— Nu ştiu ce să spun..., am îngăimat în cele din urmă.

— Nu-i nevoie să spui nimic acum, Bo! Te rog doar să te gândeşti la propunerea mea. Ţi-o cer pentru că ştiu ce om bun eşti. În plus, tu reprezinţi singura legătură pe care o mai am cu Pip şi cu Karine. Ştiu cât de mult te-au admirat şi cât de mândri ar fi dacă ai avea grijă de nepoata lor.

Apoi el a început din nou să plângă.

— Ce cuvinte frumoase, Horst!

Era devastator să-l aud şi să-mi dau seama cât de mult suferea.

— Să ştii că întotdeauna am regretat că nu i-am dat un frate lui Pip. Nu mă îndoiesc că viaţa micuţei Maia ar fi şi mai fericită dacă ar avea o surioară cu care să se joace.

— O să mă... cu siguranţă că o să mă gândesc bine la asta.

— Naşterea are loc în curând. O să-i povestesc totul lui Astrid după ce vin pe lume copiii, iar Martha o să se mute la noi, ca s-o putem supraveghea, a spus Horst, după care a făcut o scurtă pauză ca să se adune. Dacă... Vezi tu, ar fi mai bine ca Astrid să nu afle despre nepoata ei. Ştii cât e de bună la suflet! Fără îndoială că ar încerca să se ocupe de amândoi copiii şi mă tem de consecinţele negative pe care asta le-ar avea pentru noi toţi.

Am închis telefonul, mi-am turnat un pahar de Provençal rozé şi m-am dus să mă aşez pe iarba de la malul lacului. Încă nu puteam să pricep în întregime importanţa rugăminţii lui Horst. Mintea îmi era inundată de imagini cu mine, cu Pip, Karine şi Elle la Bergen, iar sufletul meu îşi amintea de fericirea pe care o trăisem acolo. Mi-am amintit şi de felul în

care Elle îl privise cândva pe micul Felix, tânjind să aibă şi ea o familie, precum avea cea mai bună prietenă a ei.

Jurasem cândva să fac orice ca să răsplătesc bunătatea familiei Halvorsen. Am privit spre ceruri.

— Îndrumă-mă, Pip! Spune-mi, Karine! Asta vreţi?

— Pa, pa, pa, pa, pa! s-a auzit un chiot puternic în spatele meu.

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Maia, care alerga spre mine, urmată îndeaproape de o Marină zâmbitoare.

— Bună, fiica mea dragă! am exclamat, luând-o în braţe. Ai avut o zi bună?

— Da! a răspuns Maia cu entuziasm.

— Nu-mi vine să cred că a reuşit să-mi citească primele rânduri din *Madeline*! a spus Ma, punându-mi o mână pe umăr.

— Vai de mine! Poate că avem de-a face cu o mică erudită, Marina!

— Păi, să ştii că da!

M-am uitat la fiica mea, care-mi stătea în poală şi bătea din palme.

— Maia!

— Daaa! a răspuns ea.

I-am ridicat bărbia ca s-o fac să se uite în ochii mei.

— Ţi-ar plăcea să ai o surioară?

Marina şi-a luat mâna de pe umărul meu, dar feţişoara Maiei s-a luminat.

— O soră? Pentru mine?

— Da, am răspuns eu, zâmbind. Doar pentru tine!

Maia s-a uitat la Marina, iar eu i-am urmărit privirea. Marina încremenise locului lângă mine, uluită şi cu mâna în şold.

— O să fie în burtica lui Ma?

Inteligenţa Maiei nu înceta niciodată să mă uimească.

— Nu. O să ajungă aici prin magie, venind din stele. La fel ca tine. Ţi-ar plăcea asta?

Maia a făcut ochii mari şi strălucitori.

— Putem citi poveşti împreună? a întrebat ea.

— Bineînţeles, draga mea.

— Atunci, da, te rog!

Am chicotit.

— Foarte bine. Eu şi Ma o să ne gândim la asta.

— Da, aşa o să facem, Maia, a intervenit Marina în grabă. O să ne *gândim*. Haide, *chérie,* e timpul să faci baie.

În seara aceea l-am invitat pe Georg la Atlantis. Am stat împreună cu el şi cu Marina pe terasă şi am discutat cu toţii despre situaţie.

— Ştiu că te simţi obligat, Atlas, dar eşti sigur că îţi poţi asuma responsabilitatea? O a doua adopţie înseamnă că o să ai şi mai puţin timp să călătoreşti ca s-o cauţi pe Elle, a subliniat Georg.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că cea mică o să aibă un impact mai mare decât îl are deja Maia. Adevărata întrebare o am pentru tine, Marina. Ai putea să faci faţă altui nou-născut?

— Atlas, ai putea să-mi dai o sută de copii pe care să-i hrănesc şi să-i îngrijesc şi aş fi fericită. Ştii cât de mult îi iubesc, *chéri*! a exclamat ea, după care a ridicat dintr-o sprânceană, cu un aer critic. Deşi te rog ca data viitoare să vorbeşti cu mine înainte să-i sugerezi Maiei o astfel de idee.

Am ridicat mâinile.

— Îmi cer scuze, dar trebuia să testez reacţia fetiţei. Dacă n-ar fi fost atât de încântată, nu m-aş fi grăbit deloc să-i împlinesc rugămintea lui Horst.

Ma a dat din cap în semn de aprobare.

— Înţeleg, a spus ea, aruncând o privire spre apele line ale lacului. Oricum, cred că prietenii tăi ţi-ar fi veşnic recunoscători, a adăugat cu glas scăzut.

În dimineaţa următoare, l-am sunat pe Horst ca să-i spun că eram de acord cu ceea ce îmi ceruse. A plâns de recunoştinţă. Mai târziu în aceeaşi zi, m-a sunat ca să-mi spună că Martha fusese încântată de plan. Am întrebat dacă aş fi putut să mă întâlnesc cu ea ca să mă lămuresc şi eu, dar Horst a considerat că ar fi fost mai bine pentru copil ca Martha să nu ştie cine eram, dată fiind starea ei psihică. Trei zile mai târziu, am primit vestea că născuse, iar eu şi Marina am luat avionul spre Bergen.

Fetiţa pe care am adus-o la Atlantis se remarca prin smocul de păr roşu aprins care-i împodobea capul. Pe toată durata călătoriei, am observat că ţinea pumnii strânşi cu vehemenţă, dar n-aş fi putut să spun de ce.

Atunci când am văzut-o pe Maia privindu-şi surioara culcată în pătuţ, m-am topit cu totul şi am fost convins că luasem decizia corectă. Atitudinea Maiei faţă de micuţă era liniştită şi plină de blândeţe.

— O cheamă Alcyone. Ca pe stea, am murmurat eu.

— Bună, Ally, a spus Maia, făcând tot posibilul să pronunţe corect numele surorii ei.

— Da, am şoptit. Bună, Ally.

CAPITOLUL 48

Mai 1980

În afară de o zugrăveală nouă, Arthur Morston Books nu se schimbase deloc în cei treizeci de ani cât fusesem plecat. M-am bucurat extraordinar de mult să-l revăd pe Rupert Forbes. El m-a întâmpinat cu o strângere de mână fermă şi cu o îmbrăţişare cordială.

— Măi să fie, o zi n-ai îmbătrânit! a spus el, zâmbind larg.

— Nu pot să spun decât acelaşi lucru despre tine!

— Mă flatezi, Atlas, bătrâne, dar minţi cu neruşinare! a răspuns el, arătând spre tâmplă. Uită-te la părul ăsta cărunt! Arăt ca un bunic!

— Păi, nu ştiu cum să-ţi spun asta, Rupert, dar *eşti* bunic.

El a zâmbit.

— O, Doamne, chiar aşa? Nu răspândi astfel de zvonuri josnice!

Am râs.

— Ce mai fac băieţii?

— Minunat, mulţumesc! Tocmai am sărbătorit a cincea aniversare a lui Orlando. Louise i-a dăruit operele complete ale lui Dickens. I-am spus că e nebună, dar se pare că băiatul deja a terminat de citit *A Christmas Carol*[57]. La cinci ani!

— Ei, aveţi un geniu în familie! Şi ce face... ăăă... iartă-mă, Rupert... Owenmus?

— Stai liniştit, bătrâne, abia dacă ştiu eu să pronunţ numele ăsta! Oenomaus. Bietul de el! Am încercat să-i spun lui Laurence că fiu-său urma să aibă de suferit de pe urma

[57] *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens

unui astfel de nume, dar se pare că Vivienne era foarte hotărâtă. Deşi sunt mândru să spun că băiatul n-a fost descurajat. E căpitanul echipei de rugby de la şcoala particulară la care învaţă.

După atât amar de vreme, jovialitatea britanică a lui Rupert încă îmi ridica moralul. Totuşi, nu venisem fără emoţii. Mă invitase la Londra ca să-mi dea „nişte veşti importante" şi presupusesem că acestea aveau legătură cu Kreeg. Deşi se pensionase, Rupert încă mai dispunea de legături în interiorul serviciilor secrete britanice. Avea amabilitatea să ţină legătura cu Georg dacă apărea ceva important... dar stăruise să vin personal pentru acea chestiune.

El a încuiat uşa librăriei şi a întors plăcuţa pe care scria *Închis* cu faţa spre exterior.

— Ce mai face familia? Îmi imaginez că fetiţele îţi dau destulă bătaie de cap!

— O, da! Acum au trei şi, respectiv, şase ani, dacă îţi vine să crezi! Eu şi Marina am început să le spunem „cele două teribile"!

Rupert mi-a întins ceaşca de ceai pe care o pregătise în apartamentul de la etaj.

— Zău? Ştii, chiar te admir. Câţi ani ai acum, şaizeci?

— Şaizeci şi doi, am precizat.

— O, Doamne! Şaizeci şi doi de ani şi eşti tatăl adoptiv a două fete. Nu ştiu cum de ai energie, bătrâne!

— Îmi dau seama că e un clişeu, dar vorbesc serios atunci când spun că ele mi-au dat o nouă şansă la viaţă. Mă simt mai tânăr ca niciodată!

— Ce mă bucur să aud asta, Atlas, zău aşa! a exclamat Rupert, arătând spre două fotolii Chesterfield tapiţate cu pluş, aşezate în partea din spate a librăriei. Vino şi ia loc!

L-am urmat, trecând pe lângă rafturile de *Poezie* şi *Filosofie.*

— Foarte ciudat, am remarcat, *miroase* la fel ca atunci!

— Aşa sunt cărţile, Atlas. De încredere şi neschimbătoare. Mi se pare bizar să mă gândesc că s-ar putea să existe unele volume pe care tu şi Elle să le fi pus pe rafturi acum treizeci de ani şi care nu s-au vândut.

Ne-am cufundat amândoi în fotoliile cu spătar şi cu braţe late.

— De asta mă aflu aici, Rupert? am întrebat, agitat. Ai descoperit ceva despre Elle?

Chiar şi acum, cea mai mare temere a mea era să mi se spună că fusese găsită, dar nu în viaţă. Rupert a clătinat din cap în semn de negare.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar încă n-am aflat nimic în privinţa asta, a spus el, suspinând. Mi-e teribil de ruşine că n-am reuşit să găsesc nici o pistă, a adăugat, luând o înghiţitură de ceai. Oriunde ar fi, Elle e bine ascunsă.

Am dat din cap cu solemnitate.

— Ştiu. Te rog să nu te mai învinuieşti, Rupert! Georg a pus detectivi particulari şi firme de securitate din întreaga lume s-o caute. Nimeni n-a descoperit niciodată nimic.

Rupert s-a încruntat.

— E foarte neobişnuit! În mod normal, atunci când cineva dispare, rămâne *ceva* în urmă, un indiciu care ne ajută să găsim acea persoană. Dar e ca şi cum Elle a ta ar fi dispărut în neant. Te admir, Atlas! O cauţi de cât timp, de treizeci de ani? Şi n-ai renunţat niciodată!

— Dacă m-aş da bătut, nu mi-aş ierta-o în veci, am murmurat eu.

— Ştiu. Cât despre acel ghimpe din trecut, care te împunge în coastă, Kreeg Eszu..., a spus el, ridicând din

umeri, ... omul încă pare să stea ascuns pe acea imensă proprietate a lui.

— Da..., am răspuns eu, uitându-mă ţintă la uşa ce dădea în apartamentul în spatele căruia eu şi Elle ne pitiserăm cu trei decenii în urmă, ...nu pot decât să presupun că, după ce i-a murit soţia, şi-a pierdut şi el dorinţa de a trăi. Probabil că pur şi simplu a renunţat la vânătoare.

Rupert a mijit din ochi, în timp ce se gândea la o asemenea posibilitate.

— Sunt mari şanse să ai dreptate. Câţi ani ar avea acum fiul lui?

Mi-a luat o clipă să calculez.

— Cred că aproximativ aceeaşi vârstă cu Maia. Şase sau şapte ani.

— Sărmanul de el! E greu să pierzi o mamă. Şi să-l aibă ca tată pe psihopatul ăla... Nu pot să-mi imaginez cum o fi pentru băiat.

Nu mă gândisem la asta.

— Cred că ai dreptate, Rupert. Nu-l invidiez pe Kreeg Junior.

— Nu, nicidecum, a spus prietenul meu, punând jos ceaşca şi farfuria. Iar acum haide să trecem la chestiunea în cauză, dacă nu te superi!

— Da, te rog! Sunt curios.

— Bun, a spus Rupert, împreunându-şi vârfurile degetelor. De unde să începem... Îţi aminteşti de scindarea Vaughan-Forbes din anii ’40, atunci când a murit Archie, tatăl lui Louise, iar Teddy a moştenit High Weald?

— Da, îmi amintesc destul de limpede.

— Bun, asta prinde bine! Ştii că Teddy s-a căsătorit cu o irlandeză pe nume Dixie? Şi că împreună l-au avut pe Michael?

— Vag. Sincer vorbind, descendenţa lui Teddy Vaughan nu prea era pe lista mea de priorităţi.

— Nici o grijă, detaliile nu sunt importante! Dacă ne întoarcem puţin mai în urmă, îţi aminteşti de o femeie pe nume Tessie Smith, din perioada în care tu şi Elle aţi locuit la High Weald?

Era un nume pe care nu-l mai auzisem de foarte multă vreme. Dar nu uitasem situaţia dificilă în care se găsise cândva biata fată.

— Da. Era o Land Girl.

Rupert părea mulţumit.

— Perfect corect, bătrâne!

Am sorbit din ceai, încercând să-mi amintesc de ea.

— De fapt, Tessie era destul de prietenoasă cu Elle.

Rupert a dat din cap, cu un aer plin de înţelepciune.

— M-am gândit eu! a exclamat el, inspirând adânc. Iar acum, pregăteşte-te! Sunt în posesia unei bombe privitoare la familia Vaughan. Practic, n-am cum s-o spun delicat, dar...

— Tessie a rămas însărcinată cu copilul lui Teddy, iar Flora i-a dat bani fetei, i-am luat-o eu înainte, dezamorsându-i cu răceală bomba.

Rupert părea puţin abătut.

— Corect! Prin urmare, personalul ştia.

Văzându-i indignarea, am râs pe înfundate, iar el s-a ruşinat şi s-a scuzat:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc...

Am ridicat o mână ca să-l liniştesc şi i-am spus cu toată sinceritatea:

— Nici vorbă! Ca răspuns la întrebarea ta, da, aşa a fost, din păcate. Cu toţii ştiam. Tessie n-a făcut un secret din asta.

Rupert şi-a luat capul în mâini şi a chicotit.

— Of, of, ce sălbatic a mai fost şi Teddy, nu? a spus el, făcând apoi o scurtă pauză ca să-şi adune gândurile. Ei, bine, află că Tessie a murit acum cinci ani, în 1975.

— Îmi pare rău. Ştii dacă a născut copilul lui Teddy?

— Da, e vorba de o fată. Numele ei e Patricia Brown.

— Brown?

— Numele de familie al celui de-al doilea soţ. Decedat şi el.

— Înţeleg.

Îmi venea greu să ţin pasul, dar m-am străduit.

— Ca să fie absolut clar, află că până acum câteva săptămâni eu n-am ştiut nimic despre întreaga situaţie. Se pare că Louise era la curent cu aproape tot, dar nu s-a gândit să-mi spună, fiindcă era o chestiune care o privea pe Tessie personal.

Gândindu-mă la loialitatea lui Louise, am zâmbit. Mama ei ar fi fost mândră de o astfel de trăsătură de caracter.

— De ce îmi spui toate astea, Rupert?

El s-a uitat prin librăria goală, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă nu cumva trăgea cineva cu urechea. Nu mă îndoiesc că era un obicei pe care-l deprinsese în anii de serviciu.

— Acum câteva zile, am primit un telefon de la Palatul Buckingham.

— De la Palatul Buckingham?! Adică de la familia regală britanică?! am întrebat, uimit.

Rupert părea mulţumit de răspunsul meu.

— Corect... deşi nu Maiestatea Sa a fost cea care a sunat, ci un membru al Agenţiei regale de informaţii, a spus el, după care a făcut o pauză pe care era greu să n-o atribui efectului dramatic. În orice caz, pe scurt, am o mică ştire cu care, îndrăznesc să spun, *nu* erai la curent.

Stăteam ca pe ghimpi.

— Şi anume?

— Mama lui Louise, Lady Flora Vaughan – născută MacNichol – a fost rodul unei afaceri amoroase a regelui Edward al VII-lea.

Ca să fiu drept cu Rupert, trebuie să recunosc că el făcuse acea pauză dramatică pe bună dreptate. Am clătinat din cap, uluit.

— Ce naiba?!

El a zâmbit larg. Se amuza.

— Ştiu. Ăsta-i adevărul, aşa am fost asigurat.

De şoc, am scos un hohot de râs sacadat.

— Incredibil! Louise cunoştea amănuntul *ăsta*?

— Bineînţeles că nu, dragă prietene, şi nici nu trebuie să-l cunoască.

Brusc, Rupert a devenit sobru.

— Vrei să spui că Louise *încă* nu ştie? m-am mirat eu.

— Nu. Palatul cunoaşte foarte bine faptul că, în calitate de membru al familiei serviciilor secrete britanice, trebuie – ba chiar sunt *obligat* – să nu divulg astfel de informaţii confidenţiale.

Mi-am întins braţele şi m-am uitat de jur împrejur.

— Păi, Rupert, atunci bine că eu nu lucrez pentru sovietici aşa-i? Având în vedere că nu i-ai spus nici măcar soţiei tale, de ce naiba îmi spui mie?

— Ajung imediat şi acolo, m-a asigurat prietenul meu, făcând o scurtă pauză ca să-şi formuleze cât mai bine următoarea frază. Dacă eşti descendentul direct al unui monarh britanic, se pare că familia regală... nu te scapă din ochi, a spus el, începând să se foiască pe scaun, stânjenit. Ştii tu... ca să se evite orice *situaţie jenantă* care ar putea...

— Dăuna renumelui? am sugerat.

— Întocmai, a confirmat Rupert. În acest scop, Palatul a urmărit cu interes clanul MacNichol. Şi astfel, a urmărit-o pe Tessie Smith, care, după toate aparenţele, a dus o viaţă liniştită şi, în mare parte, neinteresantă.

— Atunci, de ce au simţit cei de la Palat nevoia să ia legătura cu tine? am întrebat.

Rupert şi-a dres glasul.

— Fiica lui Tessie şi a lui Teddy, Patricia, nu e genul timid şi retras cu care Palatul să fie mulţumit. E catolică convinsă, până la punctul în care asta ajunge să fie în detrimentul ei.

— După cum se zice..., am murmurat, căutând în gând expresia englezească ce corespundea cel mai bine. ... iazul de foc şi pucioasă?

Rupert a pocnit din degete.

— *Exact!* Din câte mi-au spus cei de la Palat, Patricia însăşi are două fiice. Prima, Petula, s-a născut acum optsprezece ani. Se pare că se descurcă foarte bine şi că e studentă la propria mea *alma mater,* Universitatea din Cambridge.

M-am bucurat să aud asta.

— Ce realizare minunată, având în vedere provocările cu care s-o fi confruntat în viaţă!

— Perfect de acord. Acum, în ceea ce priveşte cel de-al doilea copil... există o diferenţă de vârstă semnificativă. De fapt, se pare că Patricia tocmai a născut.

Mă străduiam să-l urmăresc.

— N-ai zis că soţul ei a murit?

Rupert a încuviinţat din cap.

— *Exact*. Palatul nu găseşte nici o informaţie despre tatăl acestui copil. Prin urmare, putem presupune că a fost conceput şi născut în afara căsătoriei, ceea ce ar dezgusta comunitatea catolică a Patriciei.

— Şi ce s-a întâmplat cu copilul?

Rupert s-a ridicat în picioare.

— Atlas, iată *motivul* pentru care am primit un telefon de la Palat acum câteva zile! Se pare că Patricia şi-a dus copilul la un orfelinat din East End, ca să-şi ascundă ruşinea.

Rupert s-a dus la vechiul birou de lemn care fusese cândva al meu.

— Încă mă chinui să înţeleg de ce Palatul a considerat necesar să te sune pe tine. Dacă cei de acolo sunt îngrijoraţi că li se pătează reputaţia, cum naiba ar putea un copil care nu ştie nimic despre propriul trecut, să le spună tabloidelor că are pretenţii legate de succesiunea la tron?!

În timp ce scotocea prin hârtii, Rupert a ridicat din umeri.

— Mi-am pus şi eu întrebarea asta. Cei de la Palat mi-au spus că răposatul rege ţinea foarte mult la familia lui şi că, informându-mă, şi-au făcut doar datoria, a zis el, tăcând apoi pentru o vreme şi uitându-se, prin sticla vitrinei, la forfota de pe Kensington Church Street. Presupun că, în acest caz particular, ideea e că bebeluşul trebuie să fie adoptat şi îngrijit corespunzător.

M-am ridicat şi m-am dus şi eu la birou.

— Dar bănuiesc că Palatul n-ar fi informat pe oricine despre o asemenea afacere!

— Ai dreptate. M-au informat doar pentru că am fost membru MI5.

— Deci, Palatul se aşteaptă ca tu să acţionezi pe baza informaţiilor primite?

Rupert a evitat să mă privească în ochi şi a continuat să răsfoiască documentele.

— Cam aşa ceva. Ei, am dat peste ce căutam! Bun! Am ceva pentru tine.

Mi-a înmânat un plic alb, pe care era scris, cu o caligrafie dezordonată:

Eleanor Tanit, prin grija lui Louise Forbes de la librărie

— Acum câteva săptămâni, plicul ăsta a ajuns în cutia poştală de aici, împreună cu o scrisoare pentru Louise şi cu un bilet de la avocatul lui Tessie. Acesta din urmă îşi cerea scuze fiindcă durase atât de mult să afle cine era „Louise Forbes de la librărie".

M-am uitat atent la plic, care părea desfăcut.

— Ai citit?

— Nu, bătrâne! Dar am citit scrisoarea adresată lui Louise şi îmi imaginez că cele două seamănă.

Am deschis plicul şi am citit.

Te salut, Eleanor,

Sper că eşti bine, draga mea! Îmi pare rău că n-am mai vorbit. Sper că-ţi aminteşti de mine!

N-am stat prea bine cu sănătatea în ultima vreme şi m-am gândit să le scriu celor care au fost amabili cu mine pe când lucram la High Weald.

Tu, în special, ai fost întotdeauna cumsecade. Ştii că mi-a fost greu atunci şi că nu toată lumea credea că am făcut bine spunându-le tuturor despre mine, Teddy şi copil.

Dar tu m-ai sfătuit să mă apăr şi mi-ai prevestit că, astfel, totul avea să fie bine.

Şi ştii ce, aşa a fost! Am născut o fetiţă minunată, pe Patricia, care mi-a oferit multe prilejuri de bucurie de-a lungul anilor. Chiar dacă-i cam arţăgoasă uneori, nu-i rea. Ea şi soţul ei mi-au dăruit şi o nepoată minunată.

Până la urmă, m-am descurcat bine.

Oricum, mă opresc aici, ca să nu turui. Am vrut doar să-ţi mulţumesc câtă vreme mai am suflu în plămâni. Salutări soţului tău!

Cu drag, prietena ta,

Tessie x

Am pus scrisoarea în plic.

— Nu ştiam că prietenia cu Elle a însemnat atât de mult pentru Tessie!

— Nici eu despre cea cu Louise, a răspuns Rupert. Louise s-a emoţionat foarte tare după ce a citit scrisoarea care îi fusese adresată. A fost foarte frumos din partea lui Tessie să le trimită, nu-i aşa? Asta spune multe despre caracterul ei.

— Aşa-i, am spus eu cu glas scăzut.

— Îmi pare rău doar că n-am izbutit să-i trimitem celuilalt destinatar scrisoarea pe care tocmai ai citit-o.

— Şi mie, am şoptit eu, iar după aceea între noi s-a aşternut o tăcere apăsătoare, timp în care m-am uitat ţintă la vechiul meu prieten. Ştiu ce ai de gând să-mi ceri, Rupert!

El a dat încet din cap.

— Înainte să spui ceva, află că am luat în considerare toate opţiunile. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine, iar Louise are o vârstă apropiată de a mea. Bineînţeles, m-am gândit să-i întreb pe Laurence şi pe Vivienne, dar au probleme cu banii după ce i-au trimis pe băieţi la o şcoală particulară ale cărei costuri nu şi le pot permite. Mai rău, tocmai au aflat că Orlando e epileptic. N-ar putea s-o scoată la capăt cu încă un copil.

Am tras aer adânc în piept.

— Dar rudele din partea lui Teddy? Ştii, cei care locuiesc pe uriaşa proprietate de la ţară? Acolo nu e suficient loc pentru copil?

Rupert şi-a trecut mâinile prin păr.

— Ai dreptate. Teddy şi Dixie încă locuiesc la High Weald. Fiul lor, Michael, e un tip cumsecade. De fapt, tocmai are o fiică nou-născută, Marguerite.

— Nu i-ar plăcea ca fiica asta să aibă un partener de joacă, Rupert? Copilul despre care vorbim îi e chiar rudă de sânge lui Michael!

Rupert mi-a pus o mână pe umăr.

— Te rog să mă crezi când îţi spun că m-am gândit la asta. Dar Palatul s-ar putea supăra din pricina repercusiunilor care ar exista dacă i-aş împărtăşi lui Michael toate informaţiile astea.

Acele vorbe ale lui Rupert m-au enervat de-a dreptul. De ce să fie greşeala unui ticălos problema mea?

— Păi, n-ar fi de dorit, nu-i aşa? am comentat eu, ironic.

M-am îndepărtat câţiva paşi şi am încercat să mă calmez uitându-mă la ilustraţiile expuse în secţiunea pentru copii.

— Ca să fiu foarte sincer, bătrâne, nu, n-ar fi de dorit. Cei de la Palat pot fi destul de agresivi atunci când vor. Există un motiv pentru care au supravieţuit atât de mult timp, a răspuns Rupert luând, nervos, o înghiţitură de ceai.

M-am uitat la exemplarele frumos aranjate din *Alice în Ţara Minunilor,* care, fără îndoială, fuseseră aşezate pe raft de Louise. Am luat una dintre cărţi, am deschis-o şi i-am inhalat mireasma de vanilie. Întorcându-mă, m-am uitat la librărie şi m-am simţit transportat în trecut, pe vremea când eu şi Elle nu făceam altceva decât să citim şi să aducem cărţi noi. Nu ne aveam decât unul pe celălalt şi eram fericiţi. Dar nimic din situaţia noastră înfloritoare de atunci n-ar fi fost cu putinţă fără bunătatea lui Rupert şi a lui Louise, şi înainte de ei, a lui Archie şi a Florei. La fel ca în cazul familiei Halvorsen, îmi jurasem să face orice ca să răsplătesc familia Vaughan.

Ştiam deja care urma să fie răspunsul meu, dar am vrut să-l pun pe Rupert pe jar.

— Aşadar, nu se face ca familia lui Teddy să ducă povara „greşelii” lui. Dar domnul Tanit, grădinarul, n-are decât să se descurce? am întrebat eu ridicând din sprâncene, iar efectul a fost cel dorit, fiindcă Rupert a părut să ia foc de-a dreptul.

— Bineînţeles că nu, dragă prietene! Nici gând să-ţi forţez mâna. Cert e că ai adoptat recent două fetiţe minunate şi că le-ai oferit amândurora mai multă dragoste decât ar fi putut visa vreodată, plus cel mai minunat stil de viaţă. Auzind că fiica Patriciei avea nevoie de o familie, fireşte că m-am gândit imediat la tine!

Am dat din cap în semn că eram de acord şi am spus:

— Da, dacă pui problema astfel, eu sunt soluţia logică.

Apoi am tăcut, mulţumindu-mă să-l privesc ţintă pe Rupert, ceea ce a părut să-l chinuie foarte tare.

— Deci? Mai e loc pentru încă o prinţesă în palatul tău magic?

M-am dus la el.

— Flora şi Archie Vaughan au avut grijă de mine şi de Elle la nevoie. Cât despre tine şi Louise... fără ajutorul vostru, nu ştiu dacă aş mai fi fost în viaţă astăzi, am adăugat, apoi am zâmbit larg şi i-am strâns mâna. Ar fi un privilegiu să vă răsplătesc!

Rupert a părut că avea să se prăbuşească de uşurare.

Mai târziu, după-amiază, am ajuns la orfelinatul Metropolitan and City Foundlings din East End. Rupert dăduse telefoanele necesare ca să se asigure că fetiţa putea să vină cu mine la Geneva în aceeaşi seară.

— Palatul e foarte mulţumit de felul în care s-a rezolvat problema, mi-a spus el pe un ton plin de discreţie.

— Sincer vorbind, nu dau doi bani pe Palat, Rupert! O fac pentru familia ta, am răspuns eu, după care m-am uitat la copilul adormit pe care-l ţineam în braţe. Şi a mea.

CAPITOLUL 49

August 1980

Pericolul înaintării în vârstă constă în faptul că trebuie să-i vedem murind unul câte unul pe cei pe care îi iubim.

În iulie m-a sunat Eddie, micuţul împreună cu care călătorisem pe RMS *Orient*. De mai bine de douăzeci şi cinci de ani, el făcea parte oficial din clanul Mackenzie, dar motivul pentru care m-a contactat la Atlantis nu era unul fericit. Cu glas tremurător, m-a anunţat că tatăl lui, Ralph, murise.

L-am consolat la telefon vreme de o oră, amintindu-i tot ce făcuse familia lui pentru mine. Am fost profund tulburat de vestea morţii lui Ralph şi am plâns un prieten drag, care fusese de încredere şi fidel până la sfârşit.

O săptămână mai târziu, eram la Adelaide, la înmormântarea lui Ralph. Zilele în care, ca să ajung în Australia, ar fi trebuit să mă îmbarc într-o călătorie epopeică pe mare, erau de mult apuse. Acum puteai fi în cealaltă parte a lumii în douăzeci şi patru de ore. Văzută din afară, proprietatea Alicia Hall părea la fel de opulentă şi de luxuriantă ca întotdeauna, iar după ce am intrat pe poartă, un tânăr bine îmbrăcat, cu părul blond, s-a apropiat de mine şi mi-a strâns mâna. Era Eddie Mackenzie.

— Domnule Tanit, vă mulţumesc că aţi venit!

— Eddie! Îmi pare atât de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o!

El şi-a plecat capul.

— Mulţumesc.

În acel moment, Eddie a redevenit un copil de cinci ani, iar eu m-am emoţionat şi l-am cuprins pe după umeri.

— Nu pot să-ţi spun cât mă bucur să te revăd! Sunt sigur că nu-ţi aduci aminte, dar eu îmi amintesc de tine de pe vremea când erai mic. Ne aflam amândoi pe vasul care te-a adus aici.

Eddie a zâmbit.

— Mi-a povestit tata. Vă preţuia mult, domnule Tanit! Povestea adesea despre cum i-aţi salvat pe acei oameni de la minele de opal.

Părea să fi trecut o veşnicie de la acea zi dramatică.

— Ei, bine, fără tatăl tău, nu ştiu unde aş fi fost acum. Îi datorez foarte mult!

La slujba de înmormântare au venit foarte mulţi oameni, peste o sută de persoane, ca să asiste la îngroparea cenuşii lui Ralph în grădină. După aceea am căutat-o pe Ruth Mackenzie, care a părut foarte emoţionată de faptul că făcusem efortul de a veni la Alicia Hall în memoria soţului ei.

Cu toate astea, exista o singură persoană cu care voiam neapărat să mă întâlnesc la Adelaide în ziua aceea – Sarah. Se poate spune că firii ei grijulii îi datoram tot ceea ce eram în prezent. În cea mai întunecată perioadă a vieţii mele, optimismul şi căldura ei mă scoseseră din adâncul disperării. Dar n-o vedeam nicăieri.

— Ţi-o aminteşti, Ruth? am întrebat.

— Bineînţeles, domnule Tanit! De fapt, ea şi soţul ei au venit la Alicia Hall de multe ori de-a lungul anilor. Iar Sarah chiar s-a căsătorit cu un Mercer!

— Zău? am spus, bucuros pentru ea.

— Da. Francis Abraham, un om foarte cumsecade. E fiul lui Charlie, al cărui tată e fiul lui Kitty şi a cărui mamă e fiica menajerei lui Kitty, Alkina.

Misterioase sunt căile universului! Niciodată n-aş fi zis că Sarah, orfana, avea să devină într-o zi membră a uneia dintre cele mai bogate familii din lume. Mi-am amintit de ambiţiile ei, pe care mi le dezvăluise în timpul primei noastre conversaţii:

„Sper să găsesc de lucru şi să fac nişte bani. Şi să-mi găsesc şi io pe cineva!”

— De fapt, e o poveste foarte frumoasă, a adăugat Ruth. Sarah l-a cunoscut pe Francis la Misiunea Hermannsburg, atunci când a fost în vizită acolo împreună cu Kitty. Şi n-a mai plecat!

Am bătut din palme de încântare.

— Cât de mult mă bucur că a avut o soartă fericită, Ruth! Dumnezeu ştie că merita, am spus, iar apoi am observat că Ruth a tresărit uşor la auzul cuvintelor mele. Pot să te întreb de ce ea şi Francis n-au venit la înmormântare?

Ruth a suspinat.

— Ştiu că Eddie a încercat din răsputeri să ia legătura cu ei. Sarah a însemnat foarte mult pentru el. Dar nu sunt uşor de găsit.

— De ce?

— Ultima lor adresă a fost la Papunya. E un sătuc minunat, plin de oameni creativi. Acolo au avut-o pe fiica lor, Lizzie.

— Botezată după regina Elisabeta, pun pariu! Tipic pentru Sarah, mi-am amintit, zâmbind afectuos.

— Exact, Atlas! Dar Lizzie a crescut şi a devenit cam zurbagie. A cunoscut un bărbat din sat, care era pictor. Cred că numele lui e Toba. Un artist aborigen foarte talentat, dar mă tem că era şi un beţiv notoriu. Sarah şi Francis n-au vrut să-şi dea acordul pentru căsătoria lor. Aşa că Lizzie şi bărbatul acela au fugit.

Remarcam că Lizzie era la fel de încăpăţânată ca şi mama ei.

— Înţeleg. Unde s-au dus?

Ruth a suspinat.

— Tocmai asta e problema. Nimeni nu ştie. Se pare că Francis şi Sarah bat toată brusa în căutarea fiicei lor. Practic, au devenit de negăsit.

Biata Sarah! Nu merita să aibă parte decât de fericire, dar se părea că aceasta îi era refuzată de cineva care era chiar sânge din sângele ei.

— Mi-ar fi plăcut foarte mult s-o reîntâlnesc pe Sarah, i-am spus eu lui Ruth. Te rog ca, atunci când o s-o revezi, să-i transmiţi cele mai calde urări şi să-i spui că am întrebat de ea. Mi-ar plăcea să reluăm legătura după atât amar de vreme!

— O să am grijă, domnule Tanit. Îţi mulţumesc din nou că ai venit!

Mi-am petrecut restul amiezii plimbându-mă prin Alicia Hall şi făcând conversaţie cu angajaţii imperiului Mercer, care nutreau cu toţii o admiraţie şi un respect enorme faţă de fostul lor şef. Unii încă lucrau în minele de opal şi mi-a făcut mare plăcere să stau la poveşti cu ei despre vremurile şi metodele de minerit de altădată. Pe măsură ce soarele scăpăta tot mai mult pe cerul arzător, mi-am luat rămas-bun de la gazdele mele şi de la Alicia Hall. Fusese o onoare s-o revăd pentru ultima oară. Înainte să plec, Eddie a venit la mine alergând.

— Domnule Tanit, mama a spus că aţi întrebat de Sarah!

— Da. Înţeleg că nu puteţi lua legătura cu ea.

— Nu, dar... mi-a venit o idee. Zilele trecute, pe când răscoleam prin documentele tatei, am găsit testamentul lui Kitty Mercer. Se pare că ea avea o casă în Broome, pe care le-

a lăsat-o lui Sarah şi lui Francis, pentru ca Lizzie s-o moştenească mai târziu. Dacă aş avea mai mult timp, de acolo aş începe căutarea. Dar acum trebuie să mă ocup de afaceri, în care e mare debandadă, mi-a destăinuit bietul Eddie, care părea îngrozit de atare perspectivă.

— Ce interesant! Broome... ăăă... pe unde vine asta?

— E un orăşel minier în nord-vestul ţării, la care aţi putea ajunge cu avionul. Dar e locul în care, la începuturile ei în Australia, Kitty a locuit vreme îndelungată. Mai mult nu ştiu. Staţi să vă scriu adresa!

— Îţi mulţumesc, Eddie!

În după-amiaza următoare, am coborât din avionul cu elice, descinzând pe micul aeroport din Broome după un zbor de legătură pe care-l luasem de la Darwin. M-am urcat într-un autobuz din port şi am ajuns în centrul oraşului, care era mic şi plin de praf. Pe strada principală, Dampier Terrace, se aflau un tribunal, un amărât de centru de informaţii pentru turişti şi un muzeu al perlelor. Mi-am dat seama că oraşul era locul în care, pe vremuri, începuse totul pentru familia Mercer. M-am uitat în josul drumului portocaliu şi arid şi mi-am imaginat-o pe tânăra şi frumoasa Kitty topindu-se sub soarele de la antipozi şi tânjind după răcoarea vântului scoţian.

M-am îndreptat spre centrul de informaţii şi am cerut îndrumări.

— Ştii cum pot găsi adresa asta, te rog? am întrebat, dându-i operatorului bucata de hârtie pe care o primisem de la Eddie.

— Desigur, amice, trebuie doar să urmezi drumul principal, care iese din oraş cale de aproape un kilometru şi jumătate. N-ai cum să-l ratezi decât dacă nu cumva te hotărăşti s-o iei prin bălării!

Am urmat instrucţiunile operatorului. Drumul mi-a luat aproape o oră. După ce am mers prin căldura aceea cumplită, m-am bucurat să văd în cele din urmă o construcţie care, spre surprinderea mea, era relativ modestă. Casa aceea din Broome era foarte departe de luxul de la Alicia Hall. Faţada de lemn era veche şi dărăpănată, iar grinzile care susţineau marchiza păreau că stăteau să se rupă în orice moment. Lângă casă se afla un mic bungalow cu acoperiş de tablă. Dacă aş fi avut de ales, nu ştiam în care dintre cele două aş fi vrut să locuiesc, la o adică.

Era linişte şi nu credeam să fie cineva acolo. Ajunsesem, totuşi, la destinaţie, aşa că m-am dus la uşă şi am bătut. În timp ce urcam treptele scârţâitoare ale verandei, am observat că uşa era întredeschisă. Am împins-o uşurel.

— Hei! E cineva acasă? Hei! am strigat, dar n-am auzit nici un sunet. Sarah! Eşti acasă, Sarah? Francis?

Am făcut un pas înăuntru, apoi am străbătut vestibulul şi am strigat pe scară în sus, dar n-am primit nici un răspuns. În consecinţă, m-am resemnat cu gândul că aveam să mă întorc în oraş. În timp ce mă îndreptam spre uşă, am aruncat o privire în bucătăria dezordonată. Ţeava chiuvetei picura, aşa că m-am dus să închid robinetul. Am observat că pe masă se afla o ceaşcă de cafea pe jumătate băută, cu ceva mucegai deasupra. Asta mi-a stârnit curiozitatea şi am deschis frigiderul. Da, acolo se găseau o jumătate de litru de lapte stricat şi nişte pâine şi brânză râncede.

Cineva fusese acolo de curând. Judecând după starea alimentelor perisabile, poate că asta se întâmplase cu doar câteva zile în urmă. Trăgând nădejde, m-am întors la Broome şi am intrat în Luggers, primul bar peste care am dat, ca să vorbesc cu localnicii.

Luggers era întunecat şi sumbru, dar acolo te puteai adăposti de temperaturile ridicate de afară. M-am aşezat pe unul dintre scaunele decrepite al barului şi am comandat un suc de portocale. După ce mi-am făcut curaj cât de cât, l-am întrebat pe barman dacă îi cunoştea pe Sarah sau pe Francis Abraham.

Omul s-a oprit din lustruit pahare şi s-a gândit o vreme.

— Numele astea nu-mi spun nimic, amice. Îmi pare rău!

Am suspinat.

— Nu face nimic! Cei doi locuiesc în casa veche de la marginea oraşului. M-am gândit că au fost pe-aici de curând.

La celălalt capăt al barului, un bărbat care avea în faţă o halbă mare de bere cu spumă m-a întrebat:

— Ce, fosta casă a lui Mercer?

M-am întors spre el.

— Da, exact!

Bărbatul s-a scărpinat în bărbie.

— Hmmm... Ciudat! Am văzut pe cineva acolo de curând. Dar nu cuplul de care zici.

M-am ridicat şi m-am apropiat de el.

— Pot să întreb pe cine?

El s-a încruntat.

— Am văzut o fată. Una borţoasă, de fapt.

— Însărcinată?

— Da, amice, zici că stătea să explodeze, a răspuns el, după care şi-a tras nasul şi a luat o gură de bere. Soţia mea ţine băcănia de peste drum. Îi mai lăsa fetei una-alta cu ceva timp în urmă.

— Asta chiar mă ajută, mulţumesc!

Omul a ridicat din umeri şi s-a întors la berea lui. Cine să fi fost în casa lui Kitty? Aş fi înclinat să cred că un infractor, dar acolo totul părea să fi fost într-o oarecare ordine. În plus,

câte hoaţe însărcinate îşi comandau mâncare şi-şi făceau cafea? Să fi fost...?

Mi-am dat pe gât sucul de portocale şi am ieşit din bar, mijind din ochi în soarele orbitor. M-am întors la centrul de informaţii şi am întrebat unde se afla cel mai apropiat spital. Era o şansă mică, dar speram că femeia care tocmai plecase din casă nu-şi mai băuse cafeaua fiindcă intrase în travaliu.

Trebuie să recunosc, cititorule, că intrarea mea furtunoasă în spitalul Broome ca să întreb despre o persoană străină a fost unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea. Într-un sfert de oră, am ajuns la o clădire care părea mică şi anostă. Totuşi, după ce am intrat, am fost încântat să văd că nu se deosebea de centrele medicale din Geneva.

M-am repezit la recepţie.

— Îmi cer scuze, dar caut o femeie care a născut de curând! Sau poate că *naşte* chiar acum!

Femeia de la recepţie a chicotit.

— Fii mai explicit, amice! Cum o cheamă?

Am făcut o pauză, după care am spus:

— Elizabeth.

— Şi mai cum?

— Ăăă..., am mormăit, luându-mi capul în mâini. Mercer! Nu, *Abraham*, cred! Stai, scuze, s-a căsătorit, nu-i aşa? Te rog să mă ierţi, nu-i ştiu numele de familie!

Femeia s-a uitat la mine ca la un nebun.

— Îi eşti rudă, domnule? Nu lăsăm pe oricine să intre. Mai ales oameni care nici măcar nu sunt siguri care-i numele pacientului...

— Nu, bineînţeles că nu, înţeleg perfect! Nu cer să intru. Dar mă întreb dacă ai putea să-mi confirmi că o femeie cu numele de Elizabeth a născut de curând aici.

Recepţionera nu părea prea dornică să-mi dea detalii.

— Chiar n-ar trebui să fac asta!

— Ţi-aş fi recunoscător! Întreb doar pentru că e fiica unui prieten şi n-a mai fost văzută de ceva vreme. Aş vrea doar să mă asigur că n-a păţit nimic. Pe urmă plec, promit!

Femeia m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Fie, amice! Ia loc, iar eu sun la maternitate!

Vreme de o jumătate de oră, m-am uitat la peretele din recepţia albă şi sterilă, întrebându-mă ce aş fi făcut dacă se confirma că Lizzie era internată. Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt atunci când m-a abordat o femeie cu pielea de culoarea cojii de nucă şi cu ochii de cea a alunei. Era îmbrăcată în halat albastru de asistentă medicală.

— Dumneavoastră sunteţi domnul care a întrebat de Elizabeth?

— Da.

Asistenta mi-a zâmbit.

— Vă rog să mă urmaţi!

M-a condus pe un coridor şi m-a dus într-o rezervă în care se găseau un pat şi două scaune.

— Vă rog să luaţi loc, m-a invitat ea. Numele meu e Yindi!

Mi-a întins mâna.

— Iar eu sunt Atlas. Mă bucur să te cunosc, Yindi!

— Eşti prieten cu Elizabeth?

M-am frecat la ochi.

— De fapt, e ceva mai complicat. Eu şi Elizabeth nu ne-am cunoscut. Dar sunt... rudă cu mama ei, Sarah.

Am minţit, dar ştiam că, în calitate de membru al familiei, aveam dreptul la mai multe informaţii. Yindi părea puţin tristă.

— Lizzie vorbea mult despre mama ei.

— De-asta sunt aici, de fapt. Am venit s-o caut pe Sarah. Am fost la ea acasă, dar n-am găsit pe nimeni. Apoi am auzit că o femeie însărcinată a locuit acolo de curând, ceea ce m-a adus aici.

— Bun, domnule Atlas, a spus Yindi, dându-mi uşurel o palmă peste braţ. Acum câteva săptămâni, Lizzie a venit aici. Era în travaliu.

— O însoţea cineva? Soţul ei, poate?

Yindi a clătinat din cap.

— Nu. Lizzie mi-a povestit despre el. O părăsise cu aproape o lună înainte.

— O, Doamne, biata fată!

— Da. Iar travaliul a fost dificil. Aproape patruzeci de ore, a povestit Yindi, cutremurându-se în clipa în care şi-a amintit. Copilul era... îndărătnic. Nu răspundea la manevrele noastre medicale. Aşa că am apelat la strămoşi.

Am ridicat din sprâncene.

— O, ai descendenţă aborigenă?

Yindi a chicotit.

— Nu se vede, domnule Atlas? I-am rugat pe strămoşi să ajute copilul. Iar ei au făcut-o. Dar mi-au mai spus şi că..., a adăugat ea, suspinând, ... mi-au spus că mama n-o să supravieţuiască.

Am încremenit.

— O, nu... Deci Lizzie nu mai e! am exclamat, simţind că mă durea sufletul pentru Sarah, iar Yindi a clătinat din cap, confirmându-mi spusele. Şi copilul?

— Fetiţa e sănătoasă şi plină de viaţă.

— Mă bucur să aud asta! Pot să te întreb ce s-a întâmplat cu Lizzie?

— A făcut o infecţie post-partum foarte gravă. Am încercat din răsputeri s-o ajut să lupte, dar singurele

medicamente la care a răspuns erau cele tradiţionale, care nu pot salva o viaţă, ci îi pot doar îmbunătăţi calitatea. Lizzie a mai trăit şapte zile – înainte s-o ia, strămoşii i-au acordat o săptămână împreună cu fiica ei. Îmi pare rău, domnule Atlas!

Am tăcut o vreme. Venisem la Broome ca să găsesc o veche prietenă şi, în schimb, aflasem nişte veşti care fără îndoială că aveau s-o devasteze.

— Unde e copilul lui Lizzie? am întrebat. A intrat într-o instituţie de îngrijire specializată?

Yindi mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Nu. Copilul lui Lizzie e aici.

— Adevărat? Tot aici?

Yindi a confirmat dând din cap cu mândrie.

— Da. Am ţinut-o cât am putut de mult. E un copil cu totul deosebit, domnule! Aşa mi-au spus strămoşii. E plină de foc! Noi, infirmierele, am încercat să-i găsim o familie, dar n-am avut noroc.

Am fost surprins.

— Vorbeşti serios? Oricât de trist ar suna asta, credeam că pe potenţialii părinţi îi interesează mai mult nou-născuţii.

Yindi părea abătută.

— Da, dar copilul e de rasă mixtă. Cei de pe aici... nu vor un astfel de copil.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— O, Doamne, e îngrozitor!

— De asta cred că e de datoria mea s-o protejez.

— Înţeleg perfect. Mă simt obligat să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de ea, Yindi.

— Am făcut tot ce am putut ca să mă ocup de bebeluş cât mai mult timp, aşa cum mi-au cerut strămoşii. Dar fetiţa nu poate să rămână la spital, a spus Yindi, care apoi a mijit din ochi şi mi-a zâmbit, ca şi cum am fi împărtăşit un secret

cosmic. Chiar astăzi se întocmesc actele ca să fie mutată la orfelinat! Ce să vezi? *Chiar* în ziua asta! Şi apare domnul Atlas..., a adăugat ea, aruncându-mi o privire complice.

— Ce moment... interesant!

Yindi şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Strămoşii mi-au spus că o să vii. Se pare că te cunosc, domnule Atlas!

Având în vedere miracolele pe care le trăisem de-a lungul vieţii, nu puteam pune la îndoială astfel de lucruri, chiar dacă nu le înţelegeam pe deplin.

— Am un respect enorm pentru strămoşi. Am trăit în Australia cu mulţi ani în urmă. Un Ngangkari mi-a salvat viaţa, din mai multe puncte de vedere.

Yindi a părut şocată.

— Ngangkari? a întrebat, cu gura căscată.

— Da.

— Domnule Atlas... sunt descendentă Ngangkari! Bunicii mei au fost tămăduitori pentru poporul Anangu. De-asta m-am făcut asistentă medicală.

Un fior mi-a străbătut şira spinării.

— O, Doamne...

— Cunoşti darurile poporului meu. Încerc să le îmbin aici cu..., a spus ea, gesticulând larg, ... penicilină şi transfuzii de sânge!

Am râs.

— Iată o combinaţie foarte puternică!

— Nu-i de mirare că strămoşii mi-au vorbit atât de limpede despre tine! Suntem legaţi prin trecutul nostru, domnule Atlas. Eşti din nou alături de un Ngangkari!

Preţ de o clipă, Yindi şi-a împreunat mâinile în rugăciune, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— Haide! m-a îndemnat ea.

— O, am murmurat, ridicându-mă, unde mergem?

— Să te prezint copilului!

N-am mai apucat să spun nimic. Yindi m-a luat de mână şi m-a condus pe coridoarele spitalului. În cele din urmă, am ajuns într-o încăpere plină cu nou-născuţi, înfăşaţi şi aşezaţi în pătuţuri de plastic. Yindi a intrat şi a scos de acolo un pătuţ pe rotile, în care se afla un bebeluş ce părea puţin mai mare decât ceilalţi.

— Vino! Haide să stăm aici!

Am urmat-o într-o mică sală de aşteptare din apropiere, în care se aflau canapele, reviste şi toate cele necesare preparării ceaiului. Yindi a ridicat copilul din pătuţ.

— Vrei s-o ţii în braţe, domnule Atlas?

— Păi, eu...

— Haide, eşti expert! Ai crescut deja trei fiice.

— De unde ştii?

Ea a ridicat din umeri.

— Strămoşii. Ei ştiu totul!

Uluit, m-am afundat în pernele vechii canapele galbene, spunând:

— Aşa se pare!

Yindi mi-a dat copilul, iar eu l-am luat în braţe. Fetiţa avea o privire scrutătoare, iscoditoare. M-am uitat la Yindi, care zâmbea cu gura până la urechi, şi am spus:

— Ai avut dreptate, Yindi, e cu adevărat impresionantă! Mi-e ruşine că n-am întrebat mai devreme, dar Lizzie i-a pus un nume?

Yindi a clătinat din cap.

— Nu, domnule Atlas! După naştere, nu prea era pe deplin conştientă.

— Mi se rupe inima! am spus, iar fetiţa a scâncit puţin, drept pentru care am legănat-o uşor. Ştiu că actele pentru

orfelinat trebuie să fie gata azi, dar acum, când eu sunt aici şi pot să-i identific bunicii, mai trebuie ca micuţa să ajungă într-o instituţie a statului?

Yindi a suspinat.

— Mi-e teamă că nu-i chiar atât de simplu. Am încălcat deja legile ţinând copilul în spital atât de multă vreme.

— Bine! am spus eu, gândindu-mă la alternative. *Dacă* fetiţa ajunge la orfelinat, există vreo modalitate prin care cei de acolo să garanteze că o s-o ţină până când Sarah şi Francis vin s-o ia acasă?

Yindi şi-a plecat capul, exasperată.

— N-ar fi drept faţă de copil, fiindcă nu există nici o garanţie că ei o să mai vină vreodată!

Dar eu nu m-am lăsat, ci am spus:

— Sunt absolut sigur că, imediat ce află de existenţa fetiţei, bunicii o să vină la ea!

— Şi cum vrei să-i anunţi? Ai spus că îi cauţi. De ce s-au dovedit a fi atât de greu de găsit?

— Sarah şi Francis îşi caută fiica în brusă! am explicat eu.

Yindi a replicat cu fermitate:

— Domnule Atlas, ştii cât de mare e Australia? Francis şi Sarah ar putea să meargă la nesfârşit în căutarea fiicei lor!

— Înţeleg ce zici, am recunoscut eu.

Yindi mi-a pus mâna pe umăr şi m-a străbătut o senzaţie de căldură.

— Iartă-mi îndrăzneala, Atlas, dar cred că ştii deja că azi n-ai ajuns aici din întâmplare!

— Ce vrei să spui?

— Strămoşii spun că o să ai şapte fiice.

Ea s-a uitat stăruitor la fetiţă, iar eu m-am ridicat şi am aşezat-o în pătuţ.

— Yindi, oricât de mult mi-ar plăcea să ajut, nu pot lua copilul ăsta. Bunicii ar fi foarte bucuroşi să-l găsească!

— Asta n-o să se întâmple, domnule Atlas.

Mi-am sprijinit capul de uşă şi am respirat adânc.

— Cum poţi să spui aşa ceva?!

Yindi a arătat cu degetul în sus.

— Ţi-am explicat deja. Strămoşii! a spus ea ridicând din umeri.

— Nu pot să te cred pe cuvânt!

Yindi a venit la mine şi mi-a pus o mână pe spate, iar eu am simţit o undă de căldură. Mi-am dat seama că experimentasem ceva asemănător la Coober Pedy, atunci când Yarran îşi trecuse mâinile peste coastele mele rupte.

— Ai văzut cu ochii tăi puterea strămoşilor. Ai încredere în ei. Nu te îndoi de modul lor de a acţiona.

— Dar eu...

— Domnule Atlas, dacă micuţa asta e dusă astăzi la orfelinat, aşa cum trebuie să fie, atunci nu există nici o şansă ca Sarah şi Francis s-o găsească vreodată. S-ar putea ca nici măcar să nu afle despre existenţa ei. Dar ai putea *astăzi* să-i oferi o viaţă de dragoste şi de sprijin, adică o viaţă de familie.

— Am venit în Australia la înmormântarea unui vechi prieten, Yindi. Nimic mai mult.

— Tu nu-ţi dai seama că există un plan suprem. Ceea ce ţie îţi par a fi doar o serie de coincidenţe remarcabile, a fost scris în stele cu mult înainte ca tu sau eu să ne naştem. Nu-i o întâmplare că te-ai întors în Australia exact în momentul în care copilul ăsta avea nevoie de un cămin. Ai venit pentru că era momentul potrivit.

Spusele ei aveau pentru mine un înţeles deplin. După tot ce văzusem în viaţa asta, cine eram eu să pun la îndoială natura omniscientă a universului? Mi-a venit o idee.

— Ce-ar fi dacă aş lua-o temporar? Las la spital datele avocatului meu, Georg Hoffman. Astfel, dacă vin Sarah şi Francis, ei o să mă poată contacta imediat.

Yindi a chicotit.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, fireşte că poţi s-o faci. O să trec toate datele în registrele noastre oficiale, pentru ca bunicii să poată da de tine. Dar, Atlas, aşa ceva n-o să se întâmple. Niciodată. Strămoşii mi-au arătat. Fetiţa e a ta. Fiica numărul cinci.

— Patru, am precizat eu. Poate că strămoşii nu ştiu chiar *totul*.

Yindi a părut nedumerită.

— Ba nu, a spus ea. Ei ştiu.

CAPITOLUL 50

1981

Trebuie să-l felicit pe Georg pentru o idee inteligentă. Pe lângă faptul că fetele au primit oficial numele de D'Aplièse, el m-a sfătuit, pe bună dreptate, să avem grijă ca fiicele mele să nu mă strige „Atlas". Numele meu e unic şi, de-a lungul anilor, am constatat că e uşor de ţinut minte. Siguranţa familiei e principala mea prioritate şi, chiar dacă Eszu încă se ascunde în imensa lui reşedinţă ateniană, n-o să ezit să iau orice măsură posibilă pentru ca eu şi familia mea să ne păstrăm anonimatul.

Atunci când Georg mi-a propus ca fetele să mă strige pe un alt nume, mai degrabă m-am jucat cu o anagramă a lui „Atlas" decât să inventez încă un pseudonim. Îmi iubesc fiicele mai presus de orice, iar ideea de a le minţi în vreun fel mi s-a părut detestabilă. Nu găseam nimic deosebit de satisfăcător care să rezulte doar din prenume, aşa că am adăugat „Pa" (chiar fetele îmi spuneau astfel), ca să le ajut. După ce m-am jucat preţ de câteva clipe cu diverse combinaţii, am ajuns la „Pa Salt" şi am râs în hohote.

La scurt timp după ce apăruse Ally în viaţa noastră, Maia remarcase, în timp ce stătea pe genunchii mei, că „miroseam a mare".

— Nu sunt sigur că e un compliment, micuţă Maia! spusesem eu râzând. Nu-i aşa că marea miroase a peşte şi a alge?

— Nu, răspunsese ea cu fermitate. Miroase a... sare.

Eu chicotisem.

— Atunci, asta nu-i atât de rău, nu? Poate că miros astfel fiindcă sunt mereu pe drumuri.

Era perfect. De atunci, toţi cei de la Atlantis mi-au spus „Pa Salt”. Am rugat-o pe Marina să mă numească astfel ori de câte ori mi se adresa în preajma copiilor şi a noilor membri ai personalului, în număr de doi, care se alăturaseră de curând micii noastre familii ciudate de pe malul lacului Geneva.

Pe Claudia, sora lui Georg, am angajat-o ca menajeră şi bucătăreasă cu normă întreagă, ea ajungând responsabilă de hrănirea unui număr tot mai mare de guri. După sosirea celui de-al treilea bebeluş, a fost necesar ca Marina să-şi ia o normă întreagă în calitate de dădacă a fetelor. Iar Claudia n-a venit singură, ci însoţită de un fiu adolescent, Christian. Tatăl lui dispăruse din peisaj la scurt timp după ce i se născuse fiul, iar eu am declarat cu toată convingerea că tânărul era mai mult decât binevenit la Atlantis. De la sosirea lui, Claudia a început să vorbească nemţeşte prin casă, astfel încât băiatul să nu-şi uite rădăcinile – o decizie pe care o salut pe deplin. E bine pentru copiii mei să audă cât mai multe limbi străine.

După câteva zile în care am îngrijit fără tragere de inimă peluza şi am udat florile, l-am observat pe Christian uitându-se cu jind la barca ancorată pe dig.

— Îţi place apa? am întrebat.

El a dat din cap, confirmând.

— Da, domnule!

— Am mai vorbit despre asta, nu-i nevoie să mi te adresezi cu „domnule”. „Pa Salt” e suficient, zău aşa! Ai condus vreodată o barcă?

— Niciodată.

— Ei, bine, ai vrea s-o faci? am întrebat, ridicând din umeri, iar Christian a făcut ochii mari. Lacul e foarte liniştit în zona asta. Haide să ne distrăm!

Ne-am petrecut după-amiaza plimbându-ne cu barca. Mi-am dat seama de bucuria inegalabilă pe care tânărul o simţea în timp ce naviga. În consecinţă, i-am spus Claudiei că voiam să-l angajez pe fiul ei atât ca să conducă şi să întreţină bărcile, cât şi ca să ne transporte între Atlantis şi Geneva continentală. Nu mi-am regretat niciodată decizia. Christian e politicos, muncitor şi de nepreţuit în cadrul personalului meu, la fel ca mama lui.

Până acum, predicţia lui Yindi s-a dovedit a fi corectă – nici Sarah, nici Francis nu s-au interesat vreodată de nepoata lor. Oricât de greu ar fi să aştern aşa ceva pe hârtie, mărturisesc că sunt recunoscător sorţii care a hotărât să-i ţină departe de noi pe cei doi bunici, fiindcă Asterope şi Celaeno au dezvoltat o legătură incredibil de strânsă. Poate că asta s-a întâmplat pentru că sunt atât de apropiate ca vârstă, dar cei din jur le văd ca fiind de-a dreptul îngemănate din punct de vedere spiritual. Gândul de a le despărţi mi se pare acum o adevărată blasfemie.

Încă din acea zi pe care mi-am petrecut-o la spitalul din Broome, n-am izbutit să uit afirmaţia lui Yindi, conform căreia Celaeno urma să fie a cincea fiică, nu a patra. Deşi am renunţat de multă vreme la presupunerea că profeţia Angelinei avea să se împlinească, am început de curând să mă întreb dacă interpretasem corect spusele ei. Poate că ghicitoarea a vrut să spună că destinul meu era să *adopt* şapte fiice... dar, în acelaşi timp, ipoteza nu se potrivea cu convingerea ei că *prima* mea fiică se născuse în 1951.

Atunci, pentru că nu mai dormeam noaptea din pricina atâtor enigme, am rezervat un zbor spre Granada.

Bineînţeles, n-aveam de unde să ştiu dacă Angelina mai era acolo. Iar dacă mai era, nu ştiam cum puteam s-o găsesc. Aşa că după ce am coborât din avion, am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: m-am dus în piaţa în care o întâlnisem cândva, animat de speranţa că ea încă le mai ghicea oamenilor în palmă. Ştiam că aveam s-o recunosc negreşit. La urma urmei, chipul ei mi se imprimase în subconştient după ce îmi apăruse în vis.

Chiar dacă peste Sacromonte se aşternea mantia toamnei, soarele spaniol ardea cu putere. M-am răsfăţat cu o limonadă proaspătă, cumpărată de la un vânzător local, iar apoi m-am aşezat pe o bancă, la umbră, şi m-am mulţumit să privesc. După absenţa mea de treizeci de ani, piaţa nu se schimbase, deşi mare parte din lumea modernă suferise transformări. Clopotul catedralei strălucea în lumina aurie, exact aşa cum îmi aminteam, iar apele fântânii ţâşneau şi împroşcau la fel ca în trecut. Chiar aş fi putut paria că unele dintre monedele de pe fundul fântânii fuseseră acolo şi cu treizeci de ani în urmă.

Au trecut câteva ore şi am început să-mi reproşez prostia de a mă fi întors fără să-mi fi făcut nici un fel de plan. Am întrebat în jur, dar spaniola mea mediocră şi descrierea generală a unei Angeline mai tinere nu m-au ajutat deloc. Aşa că am rămas pe bancă până la înserat. În cele din urmă, susurul apei şi căldura plăcută a apusului m-au relaxat şi am adormit.

M-am trezit cu o mână pe umăr. Speriat, m-am blestemat în gând pentru că fusesem atât de neglijent. Angelina ar fi putut să treacă pe lângă mine, iar eu n-aş fi ştiut niciodată. M-am uitat uluit la străina care mă trezise.

— Salutare din nou, Atlas!

Ochii blânzi ai Angelinei s-au aţintit într-ai mei.

— Angelina! O, Doamne!

M-am frecat la ochi ca să mă conving că nu visam, dar Angelina era tot în faţa mea. În mod absolut remarcabil, deşi trecuseră treizeci de ani şi ea avea riduri în colţul ochilor, nu părea să fi îmbătrânit nici măcar cu o zi. Am sărit în picioare şi i-am întins mâna. A zâmbit şi a luat-o, apoi m-a tras aproape şi m-a sărutat pe ambii obraji.

— Angelina... eşti aproape neschimbată!

— Eşti foarte amabil, *señor*! Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru despre tine. Ce păr cărunt! Din pricina acelor *bébés,* nu-i aşa?

Încă nu-mi venea să cred că ea se afla în faţa mea.

— Eu... eu... doar... Angelina, de unde ai ştiut că o să fiu aici?

Ea a chicotit şi s-a aşezat pe bancă.

— Erai aşteptat.

M-am aşezat şi eu la loc.

— Aşteptat? am întrebat, arătând spre cer.

Ea a dat din cap în semn de confirmare şi apoi am tăcut amândoi, privindu-ne cu atenţie unul pe celălalt. În cele din urmă, am spus:

— Mă bucur foarte mult să te revăd!

— Şi eu! a răspuns Angelina, zâmbind larg. Ultima dată când te-am văzut, lumea pe care o purtai pe umeri era foarte grea. Iar acum se pare că e mai uşoară ca niciodată. Oare am dreptate, *Padre Sal*?

Am oftat, exasperat. Încă o dată, puterea de pătrundere a Angelinei se dovedea a fi dincolo de înţelegerea mea de om obişnuit.

— Da, bineînţeles! Dar tu n-ai nevoie să-ţi confirm asta.

Angelina a zâmbit.

— Nu se ştie niciodată, Atlas! Nu sunt în stare să interpretez chiar *totul*.

Am rămas tăcut preţ de o clipă, încercând să mă adun.

— Angelina, acum treizeci de ani mi-ai spus că urma să am şapte fiice. După cum cred că ştii, am presupus că aveam s-o găsesc pe Elle a mea şi să facem împreună acei copii.

Ea s-a foit pe bancă, puţin cam stânjenită.

— Ţi-am spus că o să fii tatăl a şapte fiice. Asta a fost tot ce am văzut, nimic altceva. Iar acum ai cinci fiice. Prezicerea mea e aproape completă, nu-i aşa?

Acelaşi lucru mi-l spusese şi Yindi, la Broome.

— Am *patru* fiice. Nu cinci.

Angelina mi-a aruncat o privire mirată. S-a încruntat, apoi s-a apropiat de mine.

— Pot să-ţi văd palma?

— Bineînţeles.

I-am întins palma dreaptă. Ea s-a uitat cu atenţie, după care a clătinat din cap.

— Mă mir. Eu..., a început ea să spună, dar s-a oprit, înfrânându-se. Uneori, mesajele din lumea de sus sunt neclare!

— Ce păcat! i-am răspuns, observând că devenise stânjenită dintr-odată, drept pentru care mi-am retras mâna. Mi-ai spus acum treizeci de ani că prima mea fiică se născuse – deja umbla pe pământ, nu-i aşa? am întrebat, iar Angelina, deşi şi-a păstrat atitudinea şovăitoare, a închis ochii şi a încuviinţat din cap. Ştiu că n-aveai cum să te referi la Maia, fiindcă fata s-a născut tocmai în 1974. La ce te refereai? Trebuie să ştiu, Angelina!

Ea a răsuflat adânc şi, înainte să răspundă, s-a uitat la clopotul catedralei.

— Îţi înţeleg frustrarea. Pot, încă o dată...? a întrebat, arătând spre mâna mea.

Am ezitat puţin, dar i-am întins-o în cele din urmă, iar ea a dat din cap, recunoscătoare. După ce mi-a examinat palma cu şi mai mare atenţie decât prima dată, m-a privit drept în ochi.

— Nu m-am înşelat atunci când ţi-am spus că prima ta fiică venise pe lume.

Mi-a crescut pulsul.

— Nu?!

— Nu, a răspuns ea, continuând să pară stânjenită. Mărturisesc, prezicerea pe care am făcut-o însemna că, până în momentul de faţă, voi doi ar fi trebuit să vă găsiţi unul pe celălalt.

Apoi a tăcut şi şi-a plecat privirea.

— Deci *e* pe lumea asta şi lipseşte din viaţa mea?

Angelina s-a gândit o clipă.

— Bine zis! Da. E „sora dispărută".

Mi-am luat capul în mâini.

— Astăzi am venit aici cu speranţa de a auzi din gura ta că interpretaseşi greşit. Că, de fapt, prima mea fiică nu se născuse cu atât de mult timp în urmă, am spus eu trăgându-mi nasul şi simţind în ochi usturimea provocată de lacrimi. Am căutat jumătate din viaţa mea şi n-am izbutit să le găsesc pe ea şi pe mama ei.

— Dar, a răspuns Angelina cu timiditate, ai găsit altele pe drum.

— Vorbeşti despre fiicele mele adoptate?

Ea a dat din cap încet, adeverind. M-am lăsat pe spate şi mi-am ridicat ochii spre cer. Norii se făcuseră portocalii, luminaţi de flăcările asfinţitului.

— Da. Le iubesc foarte mult! Universul ne-a adus laolaltă printr-o serie de împrejurări remarcabile.

Angelina a rămas pe gânduri.

— Tu spui „remarcabil”, eu spun „inevitabil”.

— Adică?

Ea a strâns din buze.

— Oamenii sunt legaţi unul de altul cu mult înainte de a se întâlni în lumea fizică.

Mi se uscase gura şi am întins mâna după restul de limonadă, care se încălzise sub bancă. Am luat o înghiţitură din lichidul fierbinte, lipicios, şi am tresărit.

— Timpul e un stăpân crud, Angelina! Cu fiecare zi care trece, „sora dispărută” se maturizează, iar şansa mea de a fi alături de ea se diminuează. Îmbătrânesc. Pentru numele Domnului, acum ea ar trebui să aibă deja treizeci de ani!

Angelina mi-a pus o mână pe braţ.

— Atlas, tocmai ţi-am văzut palma. Cu o astfel de linie a vieţii, pot spune cu încredere că mai ai mulţi ani de trăit pe acest pământ.

În piaţă a apărut grup de fete care au început să deseneze cu cretă pe dale. Mi-am amintit de prima mea zi la Apprentis d’Auteuil, când unii dintre copii jucaseră şotron. Câteva clipe mai târziu, răutăciosul de Jondrette încercase să-mi spargă vioara, dar Elle mă salvase.

— O să caut în continuare, am hotărât eu. Până când le găsesc pe Elle şi pe sora dispărută.

— Ştiu, a răspuns Angelina cu glas scăzut.

Mă tulbura ideea de a pune următoarea întrebare, dar mi-am luat inima în dinţi.

— Crezi că o s-o găsesc, Angelina? Ai grijă să nu-mi dai speranţe false, după cum ai mai făcut-o!

— Nici o speranţă nu-i falsă, Atlas! Speranţa e o alegere. Speranţa înseamnă să speri chiar şi atunci când lucrurile par lipsite de speranţă. *Alege* să fii plin de speranţă şi se pot petrece lucruri uimitoare!

Ca să mă încurajeze, m-a lovit prieteneşte peste genunchi.

— Atunci, asta e alegerea mea! am exclamat, apoi m-am uitat în fântână. Poate că trebuie să mai arunc o monedă..., am murmurat, abătându-mi privirea către aleea de unde cumpărasem îngheţata cu trei decenii în urmă. Apropo, ce mai face verişoara ta? Îmi pare foarte rău, dar nu-mi amintesc cum o cheamă.

Privirea Angelinei şi-a pierdut strălucirea pe dată.

— Isadora. Acum ea e împreună cu spiritele.

— Îmi pare foarte rău, Angelina! Fără Isadora, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Angelina şi-a trecut mâinile prin părul la fel de blond şi de lucios ca întotdeauna.

— Să nu-ţi pară rău, *señor*! Isadora a dus o viaţă plină de iubire şi de veselie. S-a căsătorit cu iubitul ei din copilărie, Andrés, pe care l-a întâlnit chiar aici, în *plaza*.

— Au fost fericiţi împreună?

— N-am cunoscut niciodată doi oameni care să se bucure atât de mult unul pe celălalt, *señor*!

— Dragostea e un lucru frumos!

Angelina a privit spre cer, lăsând soarele să-i încălzească faţa preţ de o clipă.

— Aşa-i. Dar lumea de sus are adesea planuri ciudate. Nici măcar eu nu le pot înţelege pe toate.

— Ce vrei să spui?

Angelina s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

— Vino! Facem o plimbare până la Alhambra şi o să-ţi spun povestea lor.

M-am ridicat, iar ea m-a luat de braţ şi am traversat împreună piaţa, îndreptându-ne în direcţia soarelui care scăpăta.

— Andrés şi Isadora au încercat mulţi ani să facă un copil, dar n-au putut concepe. De multe ori au crezut că reuşiseră, doar că pruncul se stingea în pântec după câteva săptămâni.

— Of, Angelina! Ce păcat!

Am ieşit din piaţă şi ne-am îndreptat spre un drum care în urmă cu treizeci de ani fusese plin de praf. Între timp, fusese asfaltat. Cu siguranţă că o astfel de modernizare mi-ar fi făcut mult mai confortabilă călătoria de la gară în 1951.

— Desigur că am încercat să-i ajut pe cei doi sfătuindu-mă cu spiritele, dar n-am primit niciodată răspuns, a povestit cu tristeţe Angelina, ridicând din umeri. Pur şi simplu, am crezut că lor nu le era dat să aibă urmaşi. Iar apoi, într-o zi, după douăzeci de ani de relaţie, s-a întâmplat un miracol. Isadora s-a trezit însărcinată.

— Uau! am exclamat, întorcându-mă spre ea. Asta *chiar* că pare un miracol!

Ea a dat din cap în semn că era de acord cu spusele mele, iar faţa i s-a luminat.

— *Señor,* n-am văzut atâta fericire la un om ca în ziua în care iubita mea Isadora a venit să-mi spună că era însărcinată în trei luni, a spus Angelina, suspinând nostalgic. Andrés, la fel. Am dat o petrecere în peşteri.

— Pe bună dreptate!

Impresionanta Alhambra tocmai se ivea în faţa ochilor noştri, părând la fel de splendidă ca întotdeauna.

Angelina şi-a continuat povestirea:

— După ce a aflat, Andrés şi-a ţinut soţia de parcă ea ar fi fost o preţioasă păpuşă de porţelan. A lucrat şi ore suplimentare, ca să poată pune deoparte bani pentru perioada de după naşterea copilului. Dar apoi..., a spus Angelina, după care a tăcut, închizând ochii, ... cu doar câteva luni în urmă, Andrés a murit după ce a căzut de pe motocicletă. Drumurile erau foarte alunecoase după o ploaie torenţială, iar încărcătura, grea, a povestit ea, iar mie mi-a venit s-o îmbrăţişez. Isadorei i s-a frânt nu doar inima, ci şi spiritul. După moartea lui Andrés, n-a mai putut nici să mănânce, nici să bea. I-am spus că trebuia s-o facă de dragul copilului, dar ea a început să se stingă văzând cu ochii.

— Îmi pare rău, Angelina!

Ea a continuat, stoic:

— Copilul a sosit cu o lună mai devreme. Am făcut tot posibilul ca să-mi salvez verişoara, dar n-am putut opri hemoragia, nici eu, nici *ambulancia*[58] care a ajuns, în cele din urmă, pe dealuri, a spus ea, apoi o lacrimă i s-a prelins pe obraz. Isadora a murit săptămâna trecută, la doar o zi după ce a născut.

— Angelina... n-am cuvinte! Ce groaznic!

— Isadora şi-a numit copilul Erizo. Asta înseamnă, cum se spune..., a murmurat ea, căutând în minte cuvântul englezesc, ... „porcuşorul cu ţepi”.

— Arici? am întrebat eu.

— *Si,* da. Ariciul. Părul îi stă în sus, ştii? a spus ea râzând, în pofida poveştii triste pe care tocmai o depănase. Aşa că acum eu şi Pepe avem grijă de micul *erizo*.

— Pepe? am întrebat.

---

[58] Ambulanţa (în limba spaniolă în original)

— Unchiul nostru... fratele Lucíei, a cărei statuie ai adus-o la Alhambra.

Atunci am văzut legătura.

— Am înţeles.

Ne-am mai plimbat puţin, până când am ajuns la o răspântie. O potecă ducea la palat. Din locul în care stăteam, la aproximativ două sute de metri distanţă, puteam distinge în centrul pieţei silueta statuii sculptate cândva de Landowski.

— Ştii, a spus Angelina, cred că o luăm pe aici.

A început să mă tragă spre celălalt drum, care ducea la peşteri.

— Unde mergem?

— Ziua se duce. Trebuie să mergem la Erizo, care o să se bucure să-şi cunoască tatăl...

M-am oprit brusc.

— Ce vrei să spui, Angelina?

Ea mi-a făcut cu ochiul, ca de obicei.

— Ţi-am spus, erai aşteptat.

Resemnat în faţa voinţei Angelinei, am urmat-o până pe dealurile de la Sacromonte. Văzute de aproape, acele peşteri pe care le zărisem pentru prima dată cu treizeci de ani în urmă erau remarcabile. M-am gândit la timpul pe care mi-l petrecusem în casa subterană de la Coober Pedy şi n-am mai avut nici o îndoială: versiunea spaniolă era de preferat. În primul rând, ofereau o privelişte uluitoare asupra lumii de jos. De pe drumul plin de praf din faţa peşterii Angelinei, am văzut plantaţii de măslini, străbătute doar de potecile abrupte şi sinuoase care duceau la locuinţe, întreţesându-se printre ele. În vale, râul Darro curgea printre copacii care, sub soarele blând de septembrie, abia începeau să se

dezbrace de haina lor verde ca să şi-o pună în loc pe cea aurie.

— Pepe! a strigat Angelina la gura peşterii. A sosit!

Am urmat-o înăuntru şi am văzut un bărbat mustăcios, cu pielea tăbăcită şi zbârcită din pricina soarelui spaniol, care hrănea copila cu biberonul şi fredona o melodie.

— *Hola, señor!* m-a salutat el, dând din cap.

— Pepe preferă să vorbească spaniolă, îmi cer scuze pentru el!

— Nu-i nevoie, mă aflu în ţara lui şi nu-i cunosc limba. Eu ar trebui să fiu cel care îşi cere scuze. Te rog să-i spui că îmi pare foarte rău pentru pierderile pe care le-a suferit.

Angelina i-a tradus.

— *Gracias por su simpatía, señor!*[59] a spus el, înclinându-şi capul în faţa mea.

— Ei, bine, nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, după cum se spune! Mă apuc să strâng păturile lui Erizo. Are una pe care au folosit-o mama şi bunica ei. Ar fi drăguţ să le ia cu ea...

Înainte ca Angelina să facă orice mişcare, am apucat-o de braţ.

— Hei, stai o clipă, te rog! am implorat-o. Ştiu că eşti capabilă să comunici cu lumea de sus. Dar n-am dreptul şi, mai ales, n-am nici dorinţa s-o iau pe Erizo. Pur şi simplu am venit la o veche prietenă, ca s-o rog să-mi ghicească viitorul. Asta e TOT.

Angelina a suspinat.

— Aşa crezi tu, dar lumea de sus te-a adus înapoi exact în momentul în care era nevoie de tine.

Am simţit cum îmi creştea tensiunea arterială.

---

[59] Vă mulţumesc pentru condoleanţe, domnule! (în limba spaniolă în original)

— Asta e doar interpretarea ta! Nu ţii seama de faptul că am reţineri să iau o fetiţă nou-născută din sânul familiei ei?

Angelina m-a luat de mână şi m-a scos din peşteră, pentru ca unchiul ei să nu fie martor la frământările prin care treceam.

— Atlas, sosirea ta nu-i întâmplătoare! Eu şi Pepe nu-i putem oferi lui Erizo viaţa pe care o merită. Însă tu poţi.

Am clătinat din cap.

— Angelina, eu am avut de multe ori discuţia asta de-a lungul anilor! Am tot purtat-o cu familii care m-au implorat, practic, să le iau urmaşii. Şi ori de câte ori o fac, trec prin cea mai odioasă dilemă morală.

Mi se învârtea capul. Am simţit cum mi se înmuiau picioarele şi n-am mai putut să-mi continui vorba. Angelina a dat fuga înăuntru.

— *Agua!* i-a strigat ea lui Pepe.

M-am aşezat pe jos, m-am sprijinit de stâncă şi apoi m-am uitat la Palatul Alhambra. În faţa peşterilor, turnurile care păreau să se înalţe ca prin magie din pădurea verde erau scăldate în intensa lumină portocalie a asfinţitului. Angelina mi-a adus o cană cu apă, din care am sorbit, recunoscător. După aceea, ea s-a aşezat lângă mine.

— Angelina, în fiecare zi mă tem că oamenii ar putea interpreta *greşit* adopţiile pe care le fac! Mai mult, *eu însumi* mă îngrijorez la gândul că le-am luat fetelor şansa de a creşte în ţara lor de baştină.

Am pus apa lângă mine şi mi-am aşezat capul pe genunchi. Angelina m-a strâns de umăr.

— Înţeleg, Atlas! N-ai fi omul pe care-l apreciez, dacă n-ai avea asemenea griji. Dar universul îţi zâmbeşte pentru tot ceea ce faci.

Mi-am ridicat capul şi am privit-o în ochi.

— Cu tot respectul, Angelina, trebuie să-ţi spun că se pare că am fost guvernat toată viaţa de o putere pe care eu, unul, n-o înţeleg. Mi-ai zis că drumul meu era prestabilit.

— Da, prietene! Dar ai fi putut să nu-l alegi. Nimeni nu te-a obligat să-ţi adopţi fiicele. Ai făcut-o din dorinţa de a-i ajuta pe alţii. Nu-i aşa?

Mi-am trecut mâinile prin păr.

— Cred că da.

Angelina mi-a aruncat un zâmbet înţelegător.

— Vorbeşti de parcă aş fi fost prima persoană care te-a învăţat câte ceva despre puterile universului. Dar amândoi ştim că nu-i aşa. Pe vremea când erai copil, cercetai deja cerurile. Astrele te-au ocrotit şi te-au călăuzit în călătoria ta imposibilă.

— Aşa-i, am şoptit eu.

Am rămas cufundaţi în tăcere vreme îndelungată, privind cum se lăsa întunericul peste Alhambra. După un timp, Angelina a vorbit din nou, de data asta cu glas scăzut:

— Le-ai cruţat pe fiicele tale de o viaţă de sărăcie şi de suferinţă.

— Ştiu, Angelina. Dar tot mă întreb dacă a fost corect să le iau din ţările în care s-au născut. Aş fi putut să mă mulţumesc să le întreţin de la distanţă.

— Mă tem că uneori uiţi că şi tu eşti dator să fii fericit, Atlas! Cu o mână, universul ţi-a luat multe, dar ţi-a şi dat cu cealaltă. Fiicele tale îţi aduc mai multă bucurie decât ai crezut vreodată că e posibil, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

Au început să se audă ţipetele rândunelelor care se roteau pe deasupra copacilor. Am închis ochii ca să ascult. Angelina a continuat:

— De când ne-am întâlnit prima oară, m-am gândit adesea la tine şi m-am sfătuit cu lumea de sus. Eşti un om *bun,* Atlas. Special, chiar. Poate că nu ţi se spune asta prea des. Aşa că ţi-o spun eu, bine? Crede-mă!

Am încercat să-mi reţin lacrimile.

— Mulţumesc.

— Şi..., a spus Angelina, ezitând şi luându-mă de mână, ... Atlas, *o s-o găseşti* pe sora dispărută. Îţi jur!

Am sărit în sus.

— Poftim?!

— O să vă întâlniţi. Dar... o să ai nevoie de ajutorul celorlalte fiice ale tale. Fără ele, drumul tău şi cel al fiicei dispărute n-o să se intersecteze niciodată, mi-a prevestit ea privindu-mă cu hotărâre, iar eu am rămas cu gura căscată. Cele şase fete o să te conducă la cea de-a şaptea.

— Angelina, am murmurat, fără suflare, cum...?

Ea şi-a dus un deget la gură.

— Şştt! Nu mai am nimic de spus. Mesajul ăsta vine pentru tine din lumea de sus, aşa că nu pot răspunde la întrebările pe care le-ai putea avea.

Mi-a strâns mâna cu putere şi s-a întors cu faţa spre Alhambra. Panica îmi fusese înlocuită de euforie. Am contemplat cerul în flăcări şi am mulţumit în gând lumii de sus.

— Deci, Erizo e numele ei? am întrebat-o pe Angelina.

Ea a chicotit.

— Nu, nu oficial. E doar o poreclă caraghioasă. La urma urmei, cum să numeşti pe cineva „Arici”?! Să înţeleg că, după confirmarea primită de la spirite, pleci din Sacromonte însoţit de cea de-a cincea fiică? a întrebat ea, iar eu i-am răspuns dând din cap, cu faţa luminată de un zâmbet larg. Bine! Ce zi fericită, într-adevăr! a exclamat, după care s-a

ridicat şi s-a scuturat de praf. Copila asta o să fie cea de-a cincea stea pe cerul tău. Aşa că o s-o numeşti...

— Taygete, da!

Angelina mi-a dat mâna şi după aceea m-a condus în peşteră.

— Haide s-o vezi!

Am urmat-o şi, de îndată ce am dat iarăşi ochii cu Pepe, el mi-a zâmbit în chipul cel mai călduros.

— Fă cunoştinţă cu tatăl tău, Erizo!

Pepe mi-a întins fetiţa, iar eu am luat-o în braţe.

— Bună seara, copilă! am spus.

— E deosebită, *señor*!

— Ştiu.

— Nu prea cred. Fetiţa asta are puteri de *bruja*.

— Ca tine?

Angelina a încuviinţat din cap.

— Exact. Ultima din familia asta, a spus ea, după care mi-a aruncat o privire străpungătoare. Pe măsură ce creşte, fata o să vadă lumea altfel decât o fac oamenii obişnuiţi, iar tu trebuie să respecţi cu sfinţenie lucrul ăsta!

Mi-am plecat capul.

— Promit!

— Bine! a exclamat ea, după care a căzut pe gânduri. Fata însăşi n-o să înţeleagă ce anume o face să fie o *bruja...*, a murmurat, privind copila. Trebuie ca într-o bună zi s-o aduci înapoi la mine. Atunci o să pot s-o ajut să se folosească de darurile care provin din descendenţa ei spirituală.

Am pus ochii pe un scaun de lemn din colţul camerei şi m-am îndreptat spre el.

— Pot să iau loc? am întrebat, iar după ce Angelina a încuviinţat din cap, m-am aşezat şi am spus: Să ştii că nu m-am gândit niciodată că le-aş putea povesti fetelor despre

împrejurările naşterii lor şi despre cum au ajuns să fie fiicele mele.

Angelina a părut puţin surprinsă.

— Nu?!

M-am uitat la fetiţa aceea nevinovată. Închisese ochii şi dormea.

— Fiecare dintre ele, într-un fel sau altul, e direct legată de fuga mea de Kreeg Eszu. Mă tem că, dacă le-aş povesti despre trecutul lor, le-aş putea pune cumva în pericol. Am făcut eforturi ca să-mi construiesc o viaţă cât mai liniştită cu putinţă.

Angelina şi-a încrucişat braţele şi a mijit ochii, adâncită în gânduri.

— Da... înţeleg. Dar, chiar şi aşa, trebuie să-ţi respecţi promisiunea. Într-o zi, atunci când o să vină momentul, s-o trimiţi pe fată la mine. Juri?

Mi-am eliberat un braţ de sub copil şi i-am întins mâna.

— Da.

Ea mi-a strâns-o.

— Mulţumesc, Atlas! Atunci, e a ta.

Angelina a mângâiat uşor părul pufos al nepoatei sale. Apoi a început să cânte un cântec de leagăn spaniol, iar glasul ei suav s-a revărsat din peşteră şi a străbătut valea.

CAPITOLUL 51

1982

— Nu mi s-a părut nimic în neregulă! a spus Georg, luând o înghiţitură de cafea neagră, tare, în timp ce şedeam amândoi în biroul lui de pe Rue du Rhône.

— Ea a sunat la Arthur Morston?

— Da, iar Rupert Forbes i-a dat numărul meu de telefon.

— Rupert n-are idee despre ce ar putea fi vorba?

— Nu, deloc!

Mai devreme în dimineaţa aceea, Georg îmi spusese că mă căutase o americancă pe nume Lashay Jones. Ceruse să vorbească cu mine, fiind vorba despre o chestiune de mare importanţă. Georg îi spusese că era reprezentantul meu şi că putea să discute confidenţial cu el, dar Lashay refuzase, pur şi simplu. Din motive deja expuse în paginile de faţă, sunt extrem de reticent atunci când vine vorba de telefoane misterioase, primite de la străini.

— A întrebat în mod special de Atlas Tanit?

Georg a dat din cap, adeverind.

— Sută la sută! Mi-a spus că a crezut că lucrezi la Arthur Morston Books. Dar nu există nimic care să sugereze că ea ar avea vreo legătură cu Kreeg Eszu. Sunt convins că n-ar fi un pericol să vorbeşti cu domnişoara Jones.

Am căzut pe gânduri.

— Totuşi, momentul e neobişnuit, nu crezi?

— Da, oarecum, a recunoscut Georg.

Cu o lună în urmă, Lightning Communications devenise, brusc, o societate activă. Începuse să-şi construiască o bază de clienţi în Grecia şi le promitea întreprinzătorilor

oportunitatea de a transmite „coerenţă, credibilitate şi etică”. Atunci când citisem acele cuvinte pentru prima oară, nu fusesem în stare să mă abţin şi îmi dădusem capul pe spate, cuprins de un râs cu hohote. Îmi era imposibil să înţeleg cum de putea pretinde omul acela că era în măsură să ofere expertiză în materie de credibilitate şi de etică. Compania lui îşi făcuse şi un logo – un fulger ieşind dintr-un nor. Se părea că şi Kreeg se implica personal în afacerile lui. Aveam fotografii cu el susţinând prezentări şi găzduind prânzuri de afaceri. Mai mult de-atât, publica diverse articole despre companie în ziarele locale.

În cazul în care Eszu fusese în doliu în ultimii ani, se părea că-i trecuse jalea, iar acum începea să scoată capul în lume.

— Eşti sigur că telefonul pe care tocmai l-ai primit nu-i o încercare a lui Kreeg de a afla adresa mea exactă?

Georg a clătinat din cap în semn de negare.

— Instinctul îmi spune că e vorba de cu totul altceva.

Aveam încredere în judecata avocatului meu.

— În regulă, atunci! Să stabilim convorbirea pentru mâine.

A doua zi, stăteam în biroul meu de la Atlantis, aşteptând ca Georg să-mi facă legătura cu Lashay. Mă uitam la rafturile pline cu artefacte şi alte suvenire din călătoriile mele pe tot globul, printre care se aflau şi fotografii înrămate, în care apăream eu şi fetele. Am luat-o de pe raft pe una dintre preferatele mele: o imagine cu noi şase mâncând îngheţată pe pontonul de la Atlantis. La ora zece fix, mi-a sunat telefonul. Am lăsat fotografia şi am ridicat receptorul.

— Atlas Tanit!

Mi-a răspuns o voce liniştitoare şi catifelată, cu accent american:

— Bună ziua, domnule Tanit! Sunt Lashay Jones. Cred că aţi aflat că urma să vă sun.

— Bună ziua! Da, am aflat, deşi trebuie să recunosc că habar n-am despre ce ar putea fi vorba.

Ea a răsuflat adânc.

— Îmi cer scuze, domnule Tanit! Vă sun de la Centrul Hale House din Harlem, New York.

M-am gândit puţin.

— Îmi pare rău, domnişoară Jones, nu cunosc numele.

— Poate că aţi auzit de Mama Hale? Clara Hale?

— Regret, dar n-am auzit.

Ea a tăcut, dându-şi seama, fără îndoială, că avea să fie nevoie de mai multe explicaţii decât anticipase.

— Îmi dau seama că la dumneavoastră, în Europa, numele centrului s-ar putea să nu fie la fel de cunoscut. Centrul Hale House e un cămin de copii din New York, a spus ea.

Am tresărit puternic. Oare acela să fi fost apelul de care mă temusem? De la un cămin care, dintr-un motiv oarecare, să mi-o ceară înapoi pe vreuna dintre fiicele mele? Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Acum două nopţi, am găsit la uşa noastră o fetiţă nou-născută, a spus Lashay Jones.

M-am relaxat puţin.

— E... neobişnuit pentru un cămin de copii? am întrebat eu.

— Din păcate, nu, domnule! Dar motivul pentru care vă sun e că am găsit ceva alături de copil. Mai exact, o carte de vizită cu numele dumneavoastră şi cu datele de contact.

Chiar nu ştiam ce să spun.

— Straniu! N-am rude şi nici prieteni în America.

Am auzit un zgomot care mi-a dat de înţeles că Lashay se foia, nervoasă.

— Am în faţa ochilor acea carte de vizită. Pare veche. E ruptă şi mototolită.

— E de înţeles! N-am mai lucrat la librărie de peste treizeci de ani, am adăugat, în timp ce-mi frământam mintea, încercând să dezleg misterul. Presupun că n-aţi văzut cine a lăsat copilul?

Lashay a oftat.

— Nu, domnule! Dar am reuşit să distingem ceva scris pe vechea dumneavoastră carte de vizită.

— Adevărat? am întrebat, cu adevărat intrigat. Ce anume?

— *Om bun,* domnule, a răspuns Lashay. E scris chiar sub numele dumneavoastră.

Am icnit şi m-am afundat în scaun. Într-o clipă, gândul m-a dus la restaurantul de la Waldorf Astoria din New York City şi la faţa zâmbitoare a lui Cecily Huntley-Morgan.

„Am scris chiar şi *om bun* pe spatele ei! O s-o păstrez veşnic, ca să-mi poarte noroc!"

— Mai sunteţi la telefon, domnule Tanit? a întrebat Lashay.

— Da, am răspuns, exasperat. Ăăă..., domnişoară Jones, de fapt bănuiesc al cui ar putea fi copilul. Mă întreb dacă... ştiţi *ceva* despre familia fetiţei?

Lashay a tăcut preţ de câteva clipe.

— Ei, bine, ştim un singur lucru. Centrul Hale House nu e doar pentru copiii nedoriţi, a spus ea, făcându-mă să tresar în clipa în care am auzit acel ultim cuvânt. Mama Hale le oferă sprijin şi copiilor care se nasc dependenţi de droguri. Îmi pare rău să vă spun că noi credem cu tărie că acest copil e dependent de cocaină.

Mi-am dus mâna la gură.

— O, Doamne...

— Multă lume consideră că e şocant. Dar asta e realitatea aici, domnule! În Harlem sunt multe bârloguri de toxicomani. Dacă mă întrebaţi pe mine, aş spune că acest copil a venit de la cel de pe Lenox Avenue.

Lenox Avenue! Auzisem numele ăsta.

— Ei, bine, o să fac aranjamentele necesare ca să iau avionul mâine.

Chiar a doua zi, am ajuns în faţa Centrului Hale House din Harlem – o casă dărăpănată, placată cu piatră cafenie. Am bătut la uşă şi m-a întâmpinat o femeie îmbrăcată într-un trening albastru şi care avea o magnifică tunsoare afro.

— Eşti domnul Tanit? m-a întrebat ea.

— Da.

— Eu sunt Lashay Jones. Am vorbit la telefon.

— Bună, Lashay, mă bucur să te cunosc!

I-am întins mâna.

— Nu, noi, cei de aici, ne îmbrăţişăm! a spus ea, trăgându-mă la piept.

Am chicotit, mirat.

— Ce drăguţ!

— Acum ai sosit cu avionul din Suedia?

— Din Elveţia, de fapt.

Ea şi-a pus mâinile în şold şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta e pe lângă Suedia?

— E... pe acelaşi continent.

Lashay a izbucnit în râs.

— Glumesc, glumesc! Îmi pare rău, am avut o dimineaţă foarte plină. Azi avem aici o mulţime de burţi flămânde.

M-am relaxat imediat, mulţumită autoironiei fermecătoare a lui Lashay.

— Intră! m-a îndemnat ea, iar eu am urmat-o şi am ajuns amândoi la o uşă de pe partea stângă a unui coridor. Aici e!

— Cine?

— Mama Hale, cine altcineva?!

Lashay a deschis uşa şi am intrat într-un mic birou. În spatele unei mese mari, aşezate în faţa ferestrei, şedea o bătrână slăbuţă, cu părul cărunt, îmbrăcată cu un cardigan alb. În momentul în care am apărut în prag, ea s-a întors spre noi.

— Ăsta e domnul din Europa? a întrebat-o ea pe Lashay, care a încuviinţat din cap.

Bătrâna s-a ridicat şi a venit să-mi strângă mâna, prezentându-se:

— Eu sunt Clara Hale!

— Atlas Tanit. E o onoare să vă cunosc!

— Asemenea.

— Vă las, a spus Lashay zâmbind, după care a ieşit.

— Luaţi loc, vă rog!

Bătrâna a arătat spre o canapea de piele uzată.

— Mulţumesc.

— Aşa, ia să vedem ce-i cu misterul cărţii de vizită! a spus ea, deschizând unul dintre sertarele vechiului birou de lemn şi scoţând de acolo un cartonaş. Poftim, domnule Tanit!

— Mulţumesc, am răspuns, luând cartea de vizită şi examinând-o. Da, cu siguranţă că e a mea. Dar, după cum i-am spus şi lui Lashay, n-am mai folosit cărţile astea de vizită de zeci de ani, de când lucram la librărie.

— Vă cred. Totuşi, datele dumneavoastră de contact au ajuns la uşa mea împreună cu un ghemotoc simpatic. Mă întreb cum naiba de s-a putut întâmpla asta?

— Şi eu mă întreb. Îmi pare rău, domnişoară Hale. Mama Hale!

Clara a strâmbat din nas, iar apoi, la fel cum făcuse Lashay cu câteva clipe înainte, a izbucnit în râs şi s-a plesnit peste genunchi.

— Poţi să-mi spui „Clara”! Am adoptat „Mama” doar pentru că... ei, bine...

A ridicat din umeri şi a arătat în jurul ei.

— Fireşte! Lashay mi-a descris cât de cât cu ce te ocupi. E incredibil! am remarcat eu.

— „Incredibil” e puţin spus. N-ar fi trebuit să-mi duc viaţa făcând ceea ce fac. Copiii sunt daruri de la Domnul! Cum ar putea cineva să se despartă de ai săi, nu ştiu, domnule Tanit.

— Da, răspunsul e greu de aflat. Dar presupun că, în anumite împrejurări, copiii sunt mai bine îngrijiţi de alţii.

Clara şi-a împreunat vârfurile degetelor.

— Ce interesant!

— Ce anume? am întrebat.

— Am grijă de copiii altora de patruzeci de ani şi n-am auzit pe nimeni să pună problema aşa. De obicei, cu toţii sunt de acord cu mine şi spun cât de *îngrozitor* e, a zis Clara, iar eu am încercat să nu mă las copleşit de privirea ei scrutătoare. Aşadar, domnule Tanit, e limpede că *ai* o experienţă diferită de a celorlalţi. Cum vine asta?

M-au uimit inteligenţa ei remarcabilă.

— Eşti incredibil de perspicace! am exclamat, râzând. De fapt, am cinci fiice adoptate.

Clara a făcut ochii mari.

— O, Doamne, chiar aşa?! s-a mirat, iar eu am încuviinţat din cap. Măi, măi, măi! s-a veselit ea. Altul ca mine!

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Ce vrei să spui?

Clara a ridicat din umeri.

— Ei, ştii tu! Inimă mare. Probabil că e vorba şi de puţină naivitate. Ca să faci ceea ce facem noi, aşa trebuie să fii!

— Sincer vorbind, Clara, nu cred că ne comparăm. Eu am doar cinci fiice şi sunt în măsură să le ofer o viaţă foarte confortabilă. Câţi copii ţi-au trecut ţie pragul?

Ea a tras aer adânc în piept.

— Sute! La naiba, am crescut cincizeci în propria casă, înainte să obţin oficial, în 1970, licenţa de îngrijire a copiilor. Dar unul, o mie, nu contează! A dărui dragoste unui copil neiubit e unul dintre cele mai nobile lucruri pe care le poate face un om.

Privirea îi era atât de caldă! Cu toate că prezenţa ei era intimidantă, radia bunătate.

— Şi eu am crezut asta, Clara, dar dragostea pe care am primit-o de la fiicele mele a fost de zece ori mai mare.

Clara a râs din nou.

— Ăsta-i secretul, nu-i aşa? a meditat ea cu voce tare, sprijinindu-se de spătarul de piele al scaunului de birou. Ştii, soţul meu a murit pe vremea când eu aveam doar douăzeci şi şapte de ani. Am avut inimile frânte cu toţii – eu şi cei trei copii pe care îi avusesem cu el. M-am perpelit o vreme şi apoi am luat decizia ca, indiferent ce s-ar întâmpla, să continui să... supravieţuiesc, a spus, zâmbind cu nostalgie. Am ajuns să lucrez ca femeie de serviciu ca să supravieţuim Marii Crize. A fost o slujbă îngrozitoare. Dar îmi plăceau feţele zâmbitoare ale copiilor. Ele îmi dădeau speranţă. Aşa că mi-am transformat casa în grădiniţă. Şi, dintr-odată, într-o bună zi, am descoperit că nu doar supravieţuiam, ci că *trăiam* din nou.

Ştiam întocmai cum era.

— Copiii sunt soluţia.

— Sigur că da, domnule Tanit! a exclamat Clara, ridicându-se şi întorcându-se ca să privească pe fereastră. La scurt timp după ce am deschis grădiniţa, am început să merg pe străzi ca să ajut copiii fără adăpost. Atunci am început să-i ţin la mine. Câte şapte sau opt la un moment dat, a adăugat ea, luându-şi capul în mâini. Şi eram singură. Imaginează-ţi!

— Cum te-ai descurcat?

— Simplu! I-am iubit pe fiecare dintre acei copii de parcă ar fi fost ai mei. Am devenit mamă pentru cei care n-aveau una.

Ce fiinţă umană remarcabilă!

— Lashay zicea că... te-ai specializat în îngrijirea celor ai căror părinţi erau dependenţi de droguri.

Clara s-a întors cu faţa la mine, luându-şi un aer trist.

— Aşa-i! Într-o zi, acum vreo zece ani, Lorraine – fiica mea cea mare – mi-a adus în casă o mamă şi un copil dependenţi de heroină, a spus ea, cocoţându-se pe marginea biroului. Aveau nevoie de un anumit gen de îngrijire, înţelegi. Atunci am obţinut licenţa şi am cumpărat clădirea asta mai mare. Are cinci etaje şi avem nevoie de toate din pricina noii chestii.

— Ce chestie?

Mama Hale a clătinat din cap.

— SIDA.

— Am citit despre asta în ziarele de acasă. E o problemă mare aici?

— O, da! Virusul se transmite prin sânge, din câte ştim. Iar atunci când oamenii folosesc aceleaşi ace... asta e! Ştii, copiii se nasc cu boala. Dar nimeni nu pare să vrea să vorbească despre asta. Preşedintele lu' peşte nici măcar nu

vrea să-i spună pe nume[60]. Oamenii bolnavi de aşa ceva au nevoie de ajutor, domnule Tanit! Şi n-o să-l primească dacă nu începem să discutăm despre nenorocirea asta.

— Pot să te întreb ce faci cu astfel de copii, care au pornit atât de dificil în viaţă?

— Simplu. Îi ţii în braţe, îi legeni, îi iubeşti şi le spui cât de grozavi sunt. Încerci să-i ajuţi să treacă peste dependenţa moştenită. După ce se însănătoşesc – şi mulţi, foarte mulţi dintre ei se fac bine –, le cauţi şi le găseşti o familie extraordinară. Mă asigur în persoană că micuţii şi potenţialii părinţi adoptivi sunt compatibili, a spus Clara îmbătoşându-se şi luându-şi un aer plin de mândrie. Nu mi-e ruşine să spun că am refuzat destui oameni, dacă am considerat că nu-i puteau oferi unui copil un mediu suficient de bun. Aşa că asta e povestea mea, a spus ea răsuflând adânc, apoi a venit şi s-a aşezat lângă mine pe canapeaua de piele. Care e a ta, domnule Atlas Tanit?

I-am povestit pe scurt viaţa mea, detaliind concursul de împrejurări prin care devenisem tatăl adoptiv al celor cinci fiice minunate. Am pomenit şi de scurta mea călătorie la New York în anii ’40 şi de întâlnirea cu Cecily Huntley-Morgan, căreia eram sigur că-i dădusem cândva cartea de vizită.

— Cecily... era de culoare? a întrebat Clara.

— Nu, am răspuns eu. Era o englezoaică de rasă albă.

Clara a părut surprinsă.

— Ar fi fost ceva deosebit ca o tânără albă să vină în Harlem ca să susţină drepturile negrilor în anii ’40! Întreb doar pentru că presupunerea firească e că fetiţa lăsată la uşa

---

[60] Preşedintele american Ronald Reagan a vorbit public despre SIDA abia la patru ani după începerea crizei.

noastră acum câteva zile ar putea fi o descendentă a femeii pe care aţi cunoscut-o.

Am dat din cap în semn că eram de acord cu presupunerea ei.

— Asta ar fi explicaţia logică.

— Poate că una dintre fiicele ei s-a îndrăgostit de un bărbat de culoare şi cuiva din familie nu i-a convenit. Cine ştie? În fine, poţi lua legătura cu ea?

Am clătinat din cap.

— Mă tem că nu. L-am pus pe avocatul meu să investigheze, dar... Cecily a murit de malarie în 1969.

— Hmmm..., a făcut Clara, cumpănind. Ai aflat dacă avea copii?

— Ştiu că Cecily *a avut* o fiică. Mi-a spus asta cu prilejul prânzului pe care l-am luat cândva împreună... dar fata n-a fost niciodată înregistrată pe numele ei. Din câte îmi amintesc, a crescut copilul abandonat al unei femei din Kenya. Din punct de vedere legal, copilul nu era al lui Cecily, aşa că nu se poate da de urma acestei fiice.

Clara a început să se joace cu o şuviţă de păr, dusă pe gânduri.

— Aşadar..., a murmurat, privindu-mă ţintă cu ochii ei căprui şi vicleni, ... ce urmează?

— Adică?

— Adică te întreb ce vrei să faci cu copilul lăsat la uşa mea, domnule Tanit!

— Hmmm...

S-a aşternut o tăcere neplăcută. Clara s-a plesnit peste genunchi şi mi-a aruncat un zâmbet.

— Ei, haide! Vrei să-mi spui că primeşti un telefon, laşi totul baltă şi zbori în cealaltă parte a lumii doar ca să-ţi satisfaci curiozitatea legată de o carte de vizită?

— Păi, eu...

Avântul Clarei mă lăsase fără cuvinte. S-a apropiat de mine.

— Vorbeşti despre cele cinci frumoase fiice adoptate, toate apărute în viaţa ta printr-un şir de întâmplări misterioase. Aşa că, atunci când primeşti un telefon legat de o fetiţă nou-născută, care are în coş adresa ta de acum treizeci de ani, vrei să-mi spui că n-ai venit ca s-o iei cu tine?

Clara m-a privit lung, ridicând din sprâncene.

— Nu m-am...

Ea m-a împuns prieteneşte în umăr.

— Ba da, Atlas! Pot să-ţi spun pe nume? a întrebat ea, iar eu am dat din cap cu putere, în semn de încuviinţare. Nu trebuie să faci pe timidul sau să te ruşinezi. Nu cu mine, având în vedere lucrurile cu care mă ocup.

— Presupun că... da, m-am gândit că universul încearcă să-mi spună ceva.

— Poate că ai dreptate, dragă! Şi, ca să ştii, aş fi făcut exact acelaşi lucru. Vreme de treizeci de ani, cartea ta de vizită a supravieţuit cumva. Nu-i incredibil? Cecily s-a gândit: „O să păstrez chestia asta, în caz că într-o zi o să am nevoie de ea". Şi ghici ce? Într-o zi a avut nevoie... Cred că ar fi bine să mergem şi să facem cunoştinţă cu copilul ăsta.

M-am ţinut după Mama Hale, care a urcat treptele cu paşi precauţi, dar hotărâţi. Pe măsură ce ne apropiam, am auzit un plânset care se înteţea. După ce am ajuns la cel de-al treilea etaj, Clara s-a întors spre mine, cu o privire cam mohorâtă.

— Pregăteşte-te! Poate fi delicat pentru cei care vin prima dată.

M-a condus într-o încăpere în care se aflau aproximativ o duzină de bebeluşi foarte plăpânzi, culcaţi în pătuţuri, dintre care unii erau îngrijiţi de femei care purtau halate.

— Cu toţii par foarte necăjiţi!

— Pentru că sunt, dragul meu. Ei sunt copiii despre care credem că s-au născut dependenţi de droguri. E sfâşietor!

Copiii urlau de zor. Era un sunet care venea chiar din adâncul lor şi care mă neliniştea foarte tare.

— Plânsul ăsta... nu-mi pot explica! E diferit de cel cu care m-am obişnuit.

Clara s-a uitat în ochii mei.

— Ştiu. Oricât de greu de înţeles ar fi, ei cerşesc o doză din ceea ce lua mama lor.

Am tresărit.

Clara m-a dus lângă o fetiţă care tremura în pătuţ. Trupuşorul i se zguduia cu totul, iar membrele ei mici tresăltau şi se mişcau violent.

— Ce are, Clara? am întrebat, agitat.

Mama Hale şi-a scos ochelarii din buzunar şi s-a uitat în pătuţ.

— Aşa, copilă! a exclamat, vârându-şi mâna în pătuţ şi mângâind uşor copilul pe păr. Fii tare, fetiţă, fii tare! a îndemnat-o ea băgându-i cu grijă braţele înapoi în scutec şi strângându-i-l bine. Bebeluşii care suferă de sevraj sunt în mod firesc irascibili. Încercăm să-i înfăşăm confortabil, ca să-i ajutăm, a adăugat, ducând mâna la gâtul bebeluşului ca să-i ia pulsul, după care a aşteptat o clipă şi a dat din cap spre mine. Se face bine! Astea sunt cele mai grele momente pentru ei. Hilary! a exclamat, adresându-i-se uneia dintre femei, care legăna un bebeluş ce plângea deosebit de strident. Cum sunt crizele lui Simeon?

— Nici măcar una astăzi, Mamă Hale! a răspuns Hilary.

Clara a zâmbit larg.

— Asta *da* veste bună! Cynthia! a strigat ea la o altă femeie, care se îngrijea de un alt copil aflat în pătuţ. A reuşit Grace să ţină mâncarea?

— De patru din cinci ori astăzi, Mamă Hale!

— Bun! a exclamat bătrâna, bătând din palme cu o bucurie autentică, iar după aceea s-a uitat la mine. Din pricina tresăritului şi zvâcnitului, copiii au nevoie de calorii suplimentare. După ce încep să reţină mâncarea, atunci ştii că ai reuşit să faci un pas înainte, a spus ea, apoi m-a dus la ultimul pătuţ de pe rând şi a arătat spre micuţa culcată acolo. Ei, bine, iat-o!

Am privit-o pe fetiţa care se zvârcolea cu toată forţa, ca şi cum ar fi dat să iasă din scutec.

— Am observat că celorlalţi copii li s-au dat nume. Are şi ea unul, Clara?

— Sigur că da. Îi spunem „Bunătate”, după cum scria pe cartea de vizită.

— Lashay mi-a spus că, după părerea ta, mama ei lua cocaină.

Clara a ridicat din umeri.

— N-avem cum să ştim sigur. Dar are pupilele puţin dilatate şi ritmul respiraţiei e deosebit de alert. Se potriveşte. Mulţi dintre copiii ăştia suferă de aşa ceva, îmi pare rău s-o spun. Când a fost hrănită ultima dată, Hilary?

— Acum vreo două ore, Mamă Hale!

— Sincronizare perfectă!

Bătrâna s-a dus la un dulap din lemn aflat în colţul camerei şi a scos de acolo câteva pliculeţe cu prafuri, pe care le-a amestecat într-un biberon deja pregătit, pe care mi l-a întins.

— Poftim!

— Vrei s-o hrănesc eu?

Ea a încuviinţat din cap.

— Ar fi de mare ajutor.

Am pus biberonul în pătuţ şi am luat fetiţa în braţe. În clipa în care am atins-o, a început să ţipe feroce şi, deşi abia se născuse, se zvârcolea cu forţa unui copil mult mai mare.

— Nu-i nimic. Şştt, şştt, şştt, fetiţă! Am încercat s-o liniştesc şi, instinctiv, am început s-o legăn, aşa cum făcusem şi cu ceilalţi copii ai mei. Vrei să-mi dai laptele praf? am întrebat-o pe Clara.

Ea mi-a întins biberonul, iar eu l-am îndreptat spre gura copilului. M-a şocat forţa cu care micuţa a început să sugă, dând de înţeles că era lihnită şi-şi dorea cu disperare să se hrănească.

— Ei, bine, n-ai minţit! a spus Clara. Ai mai făcut asta.

— Te-ai îndoit de povestea mea?

— Nu. Doar că nu ştiam dacă ai fi în stare să te descurci cu copiii. Dar ai talent, a răspuns Clara, apoi s-a bătut peste nas.

Micuţa Bunătate, aşa cum i se spunea, avea o înfăţişare izbitoare. Ochii de un uimitor galben-auriu şi pielea de abanos te puteau păcăli, făcându-te să crezi că era perfect sănătoasă.

— Ştiu că trece prin perioada asta îngrozitoare, Clara, dar pare atât de plină de viaţă!

Clara a dat din cap în semn că era de acord.

— Da. Hil a spus ceva asemănător. Cum ai zis, Hil?

— Am zis că parcă trece curentul electric prin ea!

Hilary a chicotit, după care şi-a îndreptat atenţia către alt copil.

— Foarte bine spus! am exclamat eu.

În câteva minute, biberonul era gol şi i l-am dat Clarei.

— Deci, să revenim la întrebarea de mai devreme, a spus ea. Ce urmează?

Cecily scrisese *om bun* pe vechea mea carte de vizită. Ştiam că nu puteam trăda acel calificativ.

— Pot s-o duc acasă cu avionul astă-seară, am confirmat.

Mama Hale a rămas cu gura căscată, iar nasul i s-a încreţit din nou, aşa că am ştiut ce urma. A izbucnit în hohote, aproape cocoşându-se de râs.

— Nici vorbă, Atlas Tanit! N-ai ascultat nimic din ce ţi-am spus?

M-am îngrozit.

— Îmi pare atât de rău, Clara! Am crezut că ai sugerat s-o iau eu.

— Da, da, da! Dar s-o duci acasă în seara asta?! Ţi-ai pierdut minţile? Hil, Cynthia, l-aţi auzit? a hohotit bătrâna, iar celelalte două femei din încăpere au început să râdă împreună cu Clara, ceea ce mi-a adus în obraji o roşeaţă puternică. În primul rând, nu-mi pasă dacă ai mai făcut asta de cinci ori înainte, trebuie să fac verificările de rigoare în privinţa ta şi a familiei tale, ca să mă asigur că Bunătate ajunge într-un cămin corespunzător.

M-am uitat în pământ, pus la colţ.

— Bineînţeles.

— Mai mult, a adăugat Clara, făcând o scurtă pauză, nu-mi place să subliniez ceea ce este evident, dar fetiţa asta o să crească laolaltă cu cinci surori albe. Nu vreau să se simtă izolată în nici un fel!

— O, Doamne, nu! Dar, ca să fie limpede, află că doar patru dintre copiii mei sunt albi. Ţi-am povestit despre Celaeno – CeCe –, fiica mea din Australia?

Clara s-a uitat lung la mine.

— Da.

— Tatăl ei era aborigen, iar mama, de rasă mixtă. CeCe nu e albă.

Mama Hale a rămas pe gânduri.

— Hmmm... o mulţime de oameni, chiar dacă adoptă, aleg copii care să aibă aceeaşi culoare a pielii. Dar pentru tine nu contează?

— Nici vorbă! am afirmat cu sinceritate.

Clara a dat din cap, aparent în semn de aprobare.

— Bun, bun! Mai trebuie s-o ajuţi pe Bunătate să-şi depăşească dependenţa. În câteva săptămâni n-o să mai aibă nevoie de ajutorul nostru, dar trebuie să i se acorde atenţie în mod special odată ce e îngrijită în noul ei cămin.

— Pot chema cei mai buni medici, am asigurat-o.

— Ei, bine, mă bucur pentru tine, dar o să trebuiască să vorbesc şi eu cu ei. Să ai o diplomă în medicină de la o universitate simandicoasă chiar înseamnă ceva, dar majoritatea medicilor n-au nici o experienţă practică în abordarea unei astfel de situaţii.

— Desigur, Clara! De fapt, aş insista să ne dai sfaturile tale preţioase!

Am ridicat bebeluşul, ca să-l fac să râgâie. Clara a zâmbit.

— Foarte bine, atunci putem să ne apucăm de treabă! a spus ea, punându-mi o mână pe spate. Felicitări, tati!

CAPITOLUL 52

1993

Dragă cititorule, dacă ai ajuns până aici, ai început, firește, să te întrebi ce-i cu lacunele imense din jurnal. În anii ’20, pe vremea când am început să-mi consemnez gândurile în scris, scopul era să-mi exprim sentimentele, pentru că la vremea aceea nu vorbeam. Scrisul într-un jurnal mi s-a părut un exercițiu atât de reușit, încât am continuat să fac asta pe tot parcursul vieții. După ce am întâlnit-o prima dată pe Angelina la Granada, am hotărât să-mi dedic viața căutării lui Elle și a primei mele fiice. Jurnalul a zăcut pe biroul meu, uitat. Aveam un singur scop.

Apoi, după ce am adoptat-o pe Maia, am simțit că, momentul fiind atât de important, eram dator să-l consemnez pentru potențialii cititori ai jurnalului. La fel și în cazul celorlalte fiice adoptive ale mele: Ally, Star, CeCe, Tiggy și Electra. Nu dintr-o scăpare am relatat în ultimele capitole cum anume mi-am cunoscut copiii și îmi place să cred că, într-o bună zi, fiicele mele o să citească paginile respective. Să se știe că atunci când n-am scris, am avut parte de dragoste, de râsete și de viață tihnită de familie. Copiii mi-au oferit mai mult decât aș putea exprima vreodată pe hârtie. De câte ori plecam de la Atlantis în căutarea surorii dispărute, simțeam un mare dor de fiicele mele.

Apropo de sora dispărută, ar trebui să spun că nu scriu azi ca să sărbătoresc întâlnirea mult așteptată.

Iartă-mă, cititorule, grafia îmi e puțin neglijentă, dar îmi tremură mâna. Mai devreme, astăzi, am avut cu fiica mea cea mare o discuție care a făcut să-mi înghețe sângele în vine.

Astă-seară, la o cină specială cu toate fetele, am sărbătorit sfârşitul celui de-al doilea an al Maiei la universitate. Mai are o jumătate de semestru, dar ne-a binecuvântat cu o vizită înaintea sesiunii. În jurul orei trei după-amiaza, m-am dus pe ponton ca să mă uit după Christian, care o aducea pe Maia acasă cu barca. Zărind-o, mi s-a strâns inima. Fetiţa mea e femeie acum. Fără îndoială că de acum încolo o să se întoarcă din ce în ce mai rar ca să-şi vadă bătrânul tată.

Barca a atins uşor capătul pontonului de lemn, iar Maia a sărit din ea şi a alergat spre mine.

— Bună, Pa!

Am îmbrăţişat-o strâns pentru prima dată în aproape trei luni.

— Maia, draga mea! Mă bucur atât de mult să te văd! Bine ai venit acasă!

Ea m-a sărutat uşurel pe obraz.

— Şi eu mă bucur mult să te revăd! O, iată-le!

M-am întors şi am văzut că dinspre casă năvăleau fetele D'Aplièse, alergând ca să-şi întâmpine sora mai mare. Practic, CeCe o târa pe Star, Tiggy ţopăia, iar Ally venea în urmă, cu braţele încrucişate. Bineînţeles că, în fruntea lor, Electra sprinta de-a binelea.

— MAAAIIIAAA!

— Bună, Electra! a salutat ea, în timp ce fiica mea cea mică o strângea la piept de nu mai putea respira. O, mi-a fost dor de tine!

— Da, şi nouă, a răspuns Electra. Ştii, Tiggy a găsit o pisică vagaboandă, o ţine cu ea la etaj, dar Ally e alergică şi CeCe a spus că nu-i drept, aşa că...

— Ho, mai încet! Abia aştept să aud toate noutăţile! Haide să mergem în casă! Poţi să mă ajuţi cu bagajele!

Claudia pregătise mâncarea preferată a Maiei, *chilli con carne,* iar conversaţia de la cină s-a învârtit în jurul vieţii ei interesante. La început, am fost încântat să aflu despre experienţele ei departe de Atlantis. A crescut şi a devenit o tânără oarecum rezervată, dar ştiu că are multe de oferit. În cei doi ani la facultate, Maia a început cu adevărat să înflorească.

— Ieşi seara în oraş? a întrebat CeCe.

— Uneori, a răspuns Maia. Totuşi, colegii mei de apartament, Samantha şi Tom, sunt mai petrecăreţi decât mine.

Electra s-a îndreptat de spate.

— Atunci când o să fiu studentă, o să ies în *fiecare* seară! a exclamat ea cu mândrie.

— Cel mai probabil, a spus Ally, aruncându-i un zâmbet atotcunoscător.

Tiggy s-a încruntat.

— Aveţi voie să ţineţi animale de companie?

— O, nu prea, Tigs! Cunosc o fată care are un peştişor auriu. Dar nu cred că pisica Bagheera ar fi binevenită.

Maia a chicotit. Tiggy a ridicat din umeri.

— Păi, atunci, poate că nu mă duc la facultate.

— Aş avea eu grijă de ea, a şoptit Star.

— O, ba nu! s-a răstit CeCe. Pisica nu doarme în camera noastră, Star! Miroase ciudat!

— Te rog, CeCe, nu vorbi aşa cu sora ta! am intervenit eu. Bun, aş vrea să propun un toast. În primul rând, pentru sora voastră mai mare, Maia, care e pe cale să-şi termine anul de studii cu rezultate excepţionale! Şi, în al doilea rând, pentru Ally, am spus, iar aceasta mi-a aruncat o privire prevenitoare, fiindcă, şi sunt sigur că ea n-o să se supere că vă dezvălui asta, a primit astăzi o ofertă de la Conservatoire

de Musique de Genève, ca să studieze flautul. Cei de colo vor să-i acorde o bursă.

Ally s-a înroşit.

— Pa, e seara Maiei! a şuierat ea.

— Ally, a spus Maia, sincer entuziasmată, nu fi ridicolă! E o veste extraordinară!

— Uau, Ally! Bravo! s-a bucurat Tiggy.

— Mulţumesc! a răspuns ea, sfioasă.

— Sunt foarte mândru de cele două fiice mai mari ale mele, ca, de altfel, de voi toate. Aşa că haideţi să ridicăm paharele! Suntem cea mai uimitoare familie. Ura!

— Ura! au răspuns cu toatele în cor.

Ma a mai turnat nişte vin pentru mine şi pentru cele două fete mai mari.

— În felul vostru, îi semănaţi mult tatălui...

— Nu le insulta pe bietele fete, Ma! Sunt mult mai interesante decât mine.

— Apropo de „interesant", a spus CeCe, ai un iubit, Maia? Ma crede că da.

— CeCe! a strigat Ma.

— Ei, ce să-ţi spun! Vorbeai despre asta zilele trecute!

Maia a ridicat din sprâncene şi a privit-o ţintă pe Marina.

— Aşa ai făcut, Ma?

— Eu... doar făceam conversaţie cu sora ta, a răspuns aceasta, uitându-se urât la CeCe. *Între patru ochi*.

— Şi ce te face să crezi asta, Ma? a întrebat Maia, luând intenţionat o înghiţitură lentă din paharul ei de vin.

Marina a roşit.

— Ei, bine, ori de câte ori vorbim la telefon, pari întrucâtva... fericită. M-am gândit că, poate, ai un băiat în viaţa ta, a explicat ea ridicând din umeri.

— Aşadar, ai? a insistat CeCe.

Star şi-a admonestat sora cu gura mare:

— CeCe!

— Tu de ce te bagi? a răspuns ea. Vrem să ştim! Nu-i aşa?

Au chicotit cu toatele.

— *Eu* nu ştiu dacă vreau să aflu, fetelor! am mârâit, ceea ce a dus la şi mai multe râsete.

— O, spune-ne, Maia, continuă! a implorat-o Tiggy.

— Da, spune-ne! Spune-ne, spune-ne! a început să scandeze Electra.

Maia s-a uitat la Ally, care a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi spus că, în cele din urmă, cărţile fuseseră date pe faţă.

— Bine, bine. Pa, acoperă-ţi urechile!

Am râs.

— E în regulă, draga mea, sunt sigur că pot suporta. Atât timp cât individul n-are tatuaje. Şi nici motocicletă.

A urmat o pauză stânjenitoare, iar Ally a izbucnit în râs.

— O, nu! am exclamat eu, punându-mi mâinile peste ochi, melodramatic. Haide, dă-mi vestea cea proastă! Câte tatuaje are?

— Doar unul, Pa! Cred că e de bun-gust, a răspuns Maia pe un ton timid.

Am suspinat.

— Nu mă îndoiesc. Să îndrăznesc să întreb ce anume?

— Doar un mic fulger, a răspuns Maia.

— Ştiam eu! a strigat CeCe. Chiar *are* un iubit!

Fetele au izbucnit în ţipete şi urale. Maia a ridicat mâinile ca să le potolească.

— Mă rog, nu ştiu dacă l-aş numi „iubit”, a ţinut ea să precizeze.

— Dar vă daţi întâlnire? a întrebat Tiggy, surescitată.

— Ne... ne vedem, da, a răspuns Maia cu glas scăzut.

CeCe şi-a încrucişat braţele.

— Dacă nu e iubitul tău, atunci ce e?

— E doar... ştii tu... un băiat!

Ally a încercat să-i ia apărarea surorii sale mai mari:

— Haideţi, fetelor, n-o mai torturaţi!

— Cum arată? a întrebat Star.

— Păi, e din Grecia. Aşa că e foarte sexy!

— Ţi-ai găsit un zeu grec, Maia? am întrebat, luând o înghiţitură de vin. Iar acum, spune-mi: când îl putem cunoaşte?

— Pa, nu-l aduc în cuşca leului! N-ar rezista nici cinci minute faţă-n faţă cu cârdul meu de surori! Şi nici măcar nu m-ai întrebat cum îl cheamă!

— Da, iartă-mă, draga mea! Te rog, spune-mi! Cum se numeşte viitorul meu ginere?

Maia a zâmbit timid şi s-a uitat în farfurie.

— Zed.

M-a luat durerea de stomac.

— Poftim?!

— Zed, a repetat Maia.

— Ca litera[61]? a întrebat Electra.

— Da, a răspuns Maia, chicotind. Se scrie *Z-E-D*.

Eu şi Marina, care şedea la capătul opus al mesei, ne-am privit în ochi. Ea a dat din cap ca şi cum ar fi încurajat întrebarea pe care ştia că îmi doream cu disperare s-o adresez.

— Şi numele de familie, Maia?

— Este Eszu. *E-S-Z-U*.

Am crezut că aveam să leşin.

— Maia Eszu! a exclamat Star. Cred că e un nume foarte fain!

---

[61] Forma pronunţată în limba engleză a literei z

— Nu la fel de frumos ca D'Aplièse, nu-i aşa? a adăugat Electra.

M-am ridicat, dorind să mă îndepărtez de masă înainte să cad din picioare.

— Scuzaţi-mă, fetelor, nu mă simt prea bine! Mă duc să mă întind puţin.

— Ce-i, Pa? a întrebat Ally.

— Nimic. N-am nimic. Am mers prea mult cu barca astăzi. Cred că am făcut o mică insolaţie.

— Mă gândesc că lui Pa nu-i place că ai un iubit, Maia! a chiţăit CeCe.

— Nu, nu-i vorba de asta! am răspuns eu cu fermitate. Nici vorbă!

Am ieşit din sufragerie şi m-am dus direct în birou, unde am încuiat uşa şi apoi m-am prăbuşit în fotoliu.

— O, Doamne! O, Doamne! Nu se poate aşa ceva. Nu se poate!

Inima îmi bătea atât de puternic, încât am crezut că avea să-mi iasă din piept. M-am dus la telefon ca să-l sun pe Georg, dar cineva a ciocănit la uşă.

— Îmi pare rău, fetelor, mă odihnesc puţin!

— Sunt Marina!

I-am deschis.

— Intră, Ma!

Ea a închis uşa în urma ei şi m-a luat în braţe.

— *Courage, chéri, courage!*[62]

— Nu ştiu ce să spun, am murmurat, oftând.

— Nici eu, Atlas. Haide să-ţi dau ceva de băut!

---

[62] Curaj, dragul meu, curaj! (în limba franceză în original)

Marina a luat decantorul plin cu scotch Macallan făcut dintr-un singur fel de malţ, importat anume din munţii Scoţiei.

— Presupun că nu prea are rost să ne întrebăm dacă e o coincidenţă, a adăugat ea.

— Nu. Gândeşte-te că sunt atâtea universităţi în lume! Fiul lui Kreeg ajunge *cumva* la cea la care învaţă Maia şi devine prietenul ei? Asta nu poate fi o întâmplare! A făcut-o special, sunt sigur! am spus eu aşezându-mă pe scaun, iar Marina mi-a întins paharul cu scotch. Noroc! i-am urat, după care am ciocnit şi am luat amândoi câte o înghiţitură, iar gustul plăcut al alcoolului m-a făcut să mă simt mai întărit. Care-i scopul, Ma? Îmi transmite un mesaj? Ca să ştiu că mă urmăreşte? Poate că-i mai rău de-atât. Dacă intenţionează să le facă ceva fetelor? Of, draga mea, micuţa mea Maia...

Mi-am pus capul pe birou. Marina m-a mângâiat pe spate.

— Te rog să încerci să rămâi calm, Atlas! Nu ştim toate detaliile.

— Eram pe cale să-l sun pe Georg ca să aflu veşti despre Kreeg.

A mai bătut cineva la uşă şi mi-am ridicat privirea. Am auzit vocea Maiei.

— Eşti bine, Pa? Voiam doar să văd cum te simţi!

— Las-o să intre, a murmurat Marina.

M-am dus la uşă, am tras aer adânc în piept şi mi-am zugrăvit pe faţă un zâmbet larg. Apoi am deschis.

— Intră, Maia! am spus, probabil cu un pic prea mult entuziasm. Îmi pare foarte rău că a trebuit să plec de la masă şi că asta s-a întâmplat chiar în seara întoarcerii tale. Eram cam ameţit, nimic mai mult. După cum ziceam, e doar o mică insolaţie.

Maia a intrat, iar eu am închis uşa.

— Dacă zici tu..., a murmurat ea, uitându-se lung la paharul de scotch de pe birou. Însă toată lumea crede că motivul ar fi că am pomenit de prietenul meu...

Am clătinat din cap cu vehemenţă.

— Nu, Maia, absolut deloc! Vă încurajez pe toate să vă găsiţi dragostea. După cum v-am mai spus, e singurul lucru care face ca viaţa să merite trăită.

— Doar că... păreai bine-mersi, apoi am pomenit de Zed şi deodată te-ai ridicat în picioare şi ai plecat!

Am îmbrăţişat-o, dar ea n-a reacţionat.

— E doar o schimbare de dispoziţie cam ciudată, draga mea, asta-i tot. N-am nimic, nu-i aşa, Ma?

Ma a dat din cap în semn că era de acord cu spusele mele.

— Da, o să fie ca nou! Mergi înapoi la masă şi bucură-te de *chilli*! Claudia l-a făcut special pentru tine.

— Bine, Ma! a răspuns Maia, dând să plece, dar apoi, în drum spre uşă, s-a oprit locului şi s-a întors spre mine. Tată, crede-mă că Zed e cel mai drăguţ om pe care l-am întâlnit vreodată! Îmi pune atâtea întrebări despre surorile mele, despre tine, despre Atlantis... Niciodată n-am crezut că viaţa mea ar putea să intereseze atât de mult pe cineva!

A chicotit, după care a plecat.

— O, Doamne! a fost tot ce am putut să bâigui.

— Haide, stai jos! Eşti alb la faţă, a spus Ma, ducându-mă înapoi la scaun, unde am şezut o vreme, cu capul în mâini.

— Fără îndoială că Kreeg i-a cerut fiului său s-o interogheze pe Maia despre Atlantis. Sper doar că ea nu i-a spus lui Zed unde anume e locul.

— Chiar dacă a făcut-o, te rog să nu uiţi că te-ai pregătit pentru aşa ceva!

— Ai dreptate! Dar sunt peste zece ani de când n-am mai verificat căile de evacuare, am spus, clătinând din cap. Am crezut că Kreeg mă lăsase în pace.

— Şi eu, *chéri*!

Am bătut cu degetele în birou.

— N-are rost să stăm cu frica în sân! În primul rând, vreau să inspectăm toate cotloanele casei. Trebuie să mă asigur că lifturile sunt în stare de funcţionare, ca şi luminile din tunelurile care duc la debarcader, am înşirat eu ridicându-mă şi turnându-mi încă un pahar de scotch, după care m-am oferit să-i mai torn şi Marinei, dar ea a refuzat. Îl pun pe Georg să sporească şi nivelul de supraveghere a lui Kreeg! Nu vreau să fim ţinte sigure. O vreme, nu mai plec în căutarea lui Elle. Doamne-fereşte să vină Eszu la Atlantis şi eu să nu fiu aici, ca să le protejez pe fete!

— Chiar crezi că le-ar face ceva? Copiilor tăi nevinovaţi?

— Nu ştiu de ce e capabil. Mă tem că n-are scrupule!

— Atunci, e înţelept să iei atâtea măsuri de precauţie, a spus Marina luându-mă de mână. O să le protejăm, Atlas! Împreună.

CAPITOLUL 53

În următoarele săptămâni, am verificat şi consolidat toate ungherele casei. Împreună cu Ma, am trecut în revistă diverse scenarii ce descriau metodele prin care Kreeg ar fi putut ajunge la Atlantis şi ne-am tot întrebat cum să le instruim în mod optim pe fete. E o situaţie care mă îngrozeşte. Cum aş putea să le explic ce se întâmplă? Ar începe să se îndoiască de propriul tată! E o realitate la care îmi e prea greu să mă gândesc în momentul de faţă.

Cu o seară înainte ca Maia să se întoarcă la universitate, am zărit-o pe Marina, palidă, ieşind din dormitorul fiicei mele mai mari.

— Toate bune, Ma? am întrebat eu.

Nu mă văzuse pe coridor şi s-a speriat de moarte.

— Îmi pare rău, eram pe altă lume, a răspuns ea, oftând şi ducându-şi la piept mâna făcută pumn.

— Evident. S-a întâmplat ceva?

— Poftim? A, nu, nimic! Totul e în regulă.

Minciuna nu era punctul forte al Marinei, dar n-am vrut să scot nimic cu cleştele de la ea. Reticent, am lăsat-o în pace.

Georg Hoffman a fost de nădejde ca întotdeauna, angajând în Grecia o echipă care să urmărească fiecare mişcare a lui Eszu. Spre frustrarea mea, nimic nu părea să se fi schimbat, cu excepţia faptului că Lightning Communications devenise o afacere de miliarde de drahme. Dăduse naştere chiar şi unei companii-mame, Athenian Holdings, care să răspundă intereselor extinse ale lui Eszu. N-aveam nici un dubiu că el alesese numele ca să mă scoată din minţi. Pe vremea când eram mici, mă tachina adesea în legătură cu pasiunea mea pentru mitologia greacă. De ce ar fi

ales-o pe Atena, zeiţa războiului, dacă nu ca să-şi arate limpede poziţia?

Dar, în ceea ce-l privea pe omul însuşi, Georg m-a asigurat în fiecare seară că nu dădea semne că ar fi fost pe cale să călătorească la Atlantis ca să se răzbune. În schimb, părea să facă asta prin intermediul generaţiei următoare.

Iată motivul pentru care l-am pus pe Georg să se intereseze de Zed. Am descoperit puţine lucruri care să mă surprindă. Tânărul era arogant şi orbit de privilegiile pe care le avea, cheltuind banii tatălui fără grija zilei de mâine, adică făcea exact lucrurile pe care eu le interzisesem cu desăvârşire fiicelor mele. Toate aveau suficienţi bani în conturi asigurate de mine, ca să nu le lipsească nimic, dar nu le permiteam nici o cheltuială exagerată. În nici un caz ceva de genul maşinilor Lamborghini cu care se plimba Zed Eszu pe străzile Atenei.

Trecuse o lună de la dezvăluirea făcută de Maia, când Marina mi-a bătut la uşa biroului. De îndată ce a intrat, mi-am dat seama că nu era de bine. Îşi ţinea umerii aplecaţi şi nu se putea uita în ochii mei.

— Ce-i, Ma? am întrebat, iar ea mi-a întins un mare pahar de coniac, pe care mi-l turnase din decantor. O, Doamne, e cam mult! *Cu siguranţă* că vrei să-mi dai o veste proastă.

— O să fie cam greu de acceptat, da.

Marina a tăcut apoi, şovăind.

— Spune-mi, te rog!

— M-am dat de ceasul morţii întrebându-mă dacă să-ţi dezvălui asta sau nu, Atlas. Dar am ajuns la concluzia că ţi-o datorez. Trebuie să-ţi mărturisesc că...

Nu putea pronunţa cuvintele. A fost rândul meu să-i torn un pahar de coniac şi să i-l dau.

— Dă-l pe gât!

M-a ascultat şi a băut dintr-o înghiţitură.

— Maia e însărcinată.

Mi-am golit şi eu paharul. Apoi am încercat să rămân cât mai nemişcat, lăsându-mă cuprins de groază. A trecut ceva vreme până să mă adun.

— Mulţumesc, Ma! E bine că ştiu.

— Atlas, îmi pare foarte rău! Nu-mi pot imagina ce simţi.

— Nu, n-ai cum! am răspuns eu, dându-mi seama că îmi încleştasem pumnii. Bineînţeles, asta mă face să mă întreb dacă nu cumva întâmplarea asta a fost, de fapt, rodul unui plan. Consecinţa fiind umilinţa supremă.

Ma a înghiţit în sec.

— Nu-i exclus, recunosc.

Am izbucnit:

— Cum să fie atât de cruzi?!

Din senin, pe obraji au început să-mi curgă şiroaie de lacrimi, însoţite de suspine adânci. M-am făcut ghem, iar Marina m-a cuprins cu braţul.

— Explicaţia e că pentru fiecare înger trebuie îndurat un diavol.

Mi-am şters lacrimile cu batista.

— De-asta erai atât de palidă cu o seară înainte ca Maia să se întoarcă la universitate!

Marina a încuviinţat din cap.

— Adevărat. Mi-a spus ce simptome avea, aşa că am pus-o să facă un test. Of, *chéri,* în momentul în care am văzut că ieşise pozitiv, mi-a venit să mor! Dar nu puteam să mă arăt slabă în faţa dragei de Maia. De dragul ei, trebuia să fiu puternică.

— Bineînţeles, Ma! Şi nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru asta, am spus, bătând-o uşor pe umăr. Nu-i vina ei, sub nici o formă! am exclamat, închizând

ochii. Dar trebuie să acceptăm ideea că faptul ăsta e deosebit de îngrijorător. Ce face Maia?

Ma a oftat din rărunchi şi a ridicat din umeri.

— Cred că experimentează fazele prin care trece orice adolescentă care rămâne însărcinată pe neaşteptate. Frică. Ruşine. Vinovăţie.

Mă durea inima.

— Biata mea fetiţă! Ce groaznic! Mi-aş dori s-o pot lua în braţe şi s-o strâng la piept.

Brusc, Ma a intrat în panică.

— Maia nu trebuie să afle că ştii, *chéri*! Tu eşti totul pentru ea şi crede că, dacă afli, o să fii dezamăgit. N-ar suporta să se întâmple aşa ceva!

Am dat din cap în semn că înţelegeam.

— Da, Marina, iar asta pur şi simplu îmi frânge inima! am spus, simţind că mi se punea un nod în gât. Sper că ştii că n-aş putea să am o astfel de atitudine faţă de copiii mei! Mi-aş dori să pot face ceva pentru Maia. Are nevoie mai mult ca oricând de dragoste, de sprijin şi de ajutor din partea tatălui ei. Iar eu nu sunt în măsură să-i ofer nimic din toate astea, am adăugat, iar vechea mea prietenă m-a strâns de mână. Zed ştie de copil?

Ma a clătinat din cap.

— Nu. Iar Maia nu vrea să-i spună, a mărturisit ea, masându-şi fruntea. Zed a rănit-o foarte mult pe tânăra noastră Maia! Şi pentru că el urmează să absolve facultatea, i-a spus că relaţia lor a fost doar una trecătoare şi fără însemnătate şi că nu vrea să mai aibă de-a face cu ea.

Mi-am luat capul în mâini, văzând cum mi se materializau coşmarurile.

— Te rog, vorbeşte cu ea, Marina! Să ştie că, indiferent de ce anume vrea să facă, are sprijinul tău necondiţionat.

— Mă duc s-o sun.

— Aşa să faci. Şi îmi spui pe urmă ce anume a hotărât ea.

În vara anului 1993, Maia a încheiat ultimul semestru al celui de-al doilea an de facultate. S-a întors la Atlantis înfofolită în straturi de haine, ca să-şi ascundă pântecul, deşi ne aflam în plin sezon cald. Cu o săptămână înainte, îi propusesem ca, întrucât ea era cea mai mare dintre fete, să locuiască în Pavilion, adică în reşedinţa privată pe care o construisem la circa două sute de metri de casa principală şi în care stătuse cândva Marina.

— Cred că meriţi propriul tău spaţiu, draga mea! îi spusesem eu.

Ea parcă stătuse să plângă.

— Adevărat, Pa? O, mulţumesc, mulţumesc! Mi-ar plăcea la nebunie.

În timp ce mă îmbrăţişase, observasem că îşi ţinea pântecul departe de mine, ca să nu simt ce creştea în el.

Dragă cititorule, n-o să fii surprins să afli că Maia nu s-a întors la universitate ca să înceapă anul trei. Mi-a transmis că făcuse o criză urâtă de mononucleoză şi că urma să-şi reia cursurile de îndată ce se simţea în stare. Pe măsură ce-i creştea pântecul, o vedeam din ce în ce mai rar şi suferam tot mai mult. Nu voiam decât să mă duc la Pavilion, s-o iau în braţe şi să-i spun că totul avea să fie bine. Dar mi-am spus că autonomia ei trebuia să aibă întâietate. I-am repetat frecvent Marinei să-i transmită Maiei că, dacă mi s-ar fi destăinuit, aveam s-o tratez cu înţelegere şi dragoste. Dar acea zi n-a venit.

Cu siguranţă că Ally ştia. Petrecea mult timp în Pavilion, alături de Maia, iar eu mă bucuram că Marina nu trebuia să poarte singură acea povară.

Mi s-a părut că şi altcineva îşi dăduse seama – Tiggy. Într-o bună zi, pe când îi duceam Maiei, la Pavilion, o ceaşcă de ceai şi o felie de prăjitură, am surprins-o pe Tiggy uitându-se lung la pântecul fiicei mele celei mari. Din pricina „mononucleozei", n-aveam voie să ne apropiem prea mult. Dar chiar şi de la câţiva metri, privirea micuţei Tiggy s-a lipit, pur şi simplu, de pântecul surorii ei.

Într-o seară, pe când Maia era cam prin luna a şasea de sarcină, am aflat de la Marina ce anume decisese fiica mea să facă pe viitor.

— Vrea să dea copilul spre adopţie.

N-am ştiut cum să reacţionez.

— Asta îşi doreşte cu adevărat? am întrebat. Fiindcă dacă a luat o asemenea decizie din ruşine sau din vinovăţie, o să trebuiască să intervin, Ma.

Ea a încuviinţat din cap.

— Asta vrea, Atlas. Din toată inima. Nu se consideră pregătită să fie mamă şi crede că micuţul o să fie mai bine îngrijit de altcineva. A spus că s-a gândit la propria ei mamă şi la decizia pe care aceasta a luat-o cândva. Din pricina acelei alegeri, Maia a ajuns să te aibă pe tine drept tată.

Am clătinat din cap, uluit.

— Ce tragedie! Ce mare, mare tragedie!

Marina m-a îmbrăţişat.

— Ştiu, *chéri*! Dar un lucru bun în toată grozăvia asta e faptul că ar trebui să fii foarte mândru de fiica ta cea mare. A fost mai curajoasă şi mai rezistentă decât am crezut vreodată că e posibil. E uimitoare!

— Adevărat! Ştii că trebuie să fiu pragmatic, aşa că am hotărât că Georg e omul cu care să vorbim despre locul în care ar trebui să fie plasat copilul Maiei. Mă aştept ca Georg să poată aranja chiar şi o adopţie discretă, de către o familie

care să-l iubească şi să-l îngrijească aşa cum trebuie pe... nepotul meu, am spus, simţind cum acel cuvânt mă săgetase în suflet. Pentru că, indiferent de felul în care stau lucrurile, îmi e nepot. Trebuie să ne asigurăm că i se oferă cea mai bună viaţă cu putinţă.

— Aşa facem, Atlas, aşa facem!

— Îţi transfer câteva mii de franci. Te rog să te oferi să plăteşti orice spital sau metodă prin care Maia alege să nască. După cum ştii, banii nu sunt o problemă.

Copilul, un băiat, s-a născut trei luni mai târziu, la un spital particular din Geneva, iar Marina a fost alături de Maia în fiecare moment. Fără să ştie nimeni altcineva, colaborasem îndeaproape cu Georg ca să mă asigur că familia adoptivă avea toate cele necesare ca să-i poată oferi pe deplin băiatului dragostea şi îngrijirea pe care el şi le-ar fi putut dori vreodată. Speram că bătrâna Clara Hale ar fi fost mândră de mine.

Nu mi-am văzut fiica şi nici pe Marina timp de trei săptămâni după naştere, sub pretextul că erau într-o vacanţă mamă-fiică, Maia fiind în „recuperare", în sfârşit, după interminabila ei mononucleoză. Atunci când, în cele din urmă, ea a ajuns la Atlantis, am ţinut-o în braţe vreme îndelungată. Mă întreb dacă ştia că *eu* ştiam. Ceva îmi spune că da.

— Acum mă pot întoarce la facultate, Pa! Mă simt mult mai bine!

— Mă bucur să aud asta, Maia! Dar întoarce-te numai după ce eşti pregătită. Pavilionul te aşteaptă oricând ai nevoie de el.

— Mulţumesc, Pa. Te iubesc!

— Eu te iubesc şi mai mult, micuţo!

TITAN
IUNIE 2008

CAPITOLUL 54

— A ştiut tot timpul! O, Doamne! a strigat Maia în cabina ei, lăsând să cadă pe jos ultimele pagini ale jurnalului.

— Ce ştia, Maia? a întrebat Floriano, curios.

— Ştia totul despre copilul pe care l-am dat spre adopţie. Copilul lui Zed Eszu.

Maia a văzut cum Floriano s-a zburlit involuntar. Dar ea n-avea ce să-i reproşeze. Atunci când îi povestise prima dată despre trecutul ei, fusese foarte blând şi înţelegător. Numai că, în ultimele câteva zile, apăruseră multe explicaţii pentru ceea ce se întâmplase atunci.

— Îmi pare foarte rău, draga mea Maia!

A luat-o în braţe.

— Acum, retrăind totul din perspectiva tatei, întreaga situaţie pare stupidă. Toate lunile în care am stat în Pavilion, pretinzând că aveam mononucleoză! Bineînţeles că el ştia.

— Dar n-a zis nimic, fiindcă te iubea. Enorm.

— Asta-i cel mai rău, Floriano! L-am dezamăgit. El era lumea mea, iar eu l-am dezamăgit.

— Nu. Nu spune asta, dragostea mea! Nu ştiai nimic despre trecutul comun al tatălui tău şi al acelui Kreeg. Ai fost ţinta unui ticălos. O victimă nevinovată! Nu ţi se poate reproşa nimic.

Floriano s-a ridicat şi s-a dus să tragă perdelele, căci se lăsa întunericul pe *Titan*.

— Pa şi Georg s-au străduit să găsească o familie adoptivă potrivită. Pot afla cine e în prezent fiul meu.

Floriano s-a aplecat spre micul răcitor şi a scos o bere.

— Parcă plouă cu coincidenţe. Vrei ceva de băut? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap în semn de refuz.

— Floriano, preţuiesc foarte mult faptul că ai stat aici, cu mine, în ultimele ore! Cred că a fost foarte plictisitor să te uiţi cum citeam.

— Iubirea mea, aş sta treaz câtă vreme dormi, chiar şi o săptămână încheiată, dacă veghea mea te-ar face să te simţi mai ocrotită! a exclamat el, sărutând-o pe frunte. Ai toate răspunsurile la care sperai?

Maia s-a frecat la ochi. Răspunsul era un „nu" cât se poate de categoric. Încă nu ştia nimic despre perioada petrecută de Pa în Rusia sau despre împrejurările misterioase în care murise mama lui Kreeg Eszu.

— Jurnalul se încheie cu peste un deceniu în urmă, în 1993.

Floriano s-a cocoţat în pat, alături de ea, şi a băut o gură de bere.

— Ştii ce s-a întâmplat cu diamantul? a întrebat el.

Cu atâtea întâmplări dramatice, Maia uitase complet de nestemată.

— Ei, Pa nu prea mai zice nimic de el după anii '50. Cine naiba ştie pe unde o fi ajuns?

Floriano s-a întins, gândindu-se la soarta diamantului.

— Ce ciudat! Mă întreb dacă a ajuns vreodată la Kreeg.

— Poate că n-o să aflăm niciodată. Mă rog, a adăugat Maia ridicându-se din pat, vreau să mă duc înainte de cină la fete, ca să văd ce fac!

El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Bine, iubirea mea!

Maia a dat să plece, dar Floriano a tras-o înapoi şi a sărutat-o tandru pe abdomen.

— Băieţii tăi sunt mândri de tine! a adăugat el.

Cuvintele lui au luat-o prin surprindere. Şi-a înghiţit cu greu nodul care i se pusese în gât.

— Mulţumesc. Sunt puţin îngrijorată pentru Electra. Jurnalul a confirmat că era dependentă de cocaină din naştere.

Floriano a făcut ochii mari.

— *Meu Deus!*[63] Îngrozitor!

— Stai să vezi, mama lui CeCe a fost abandonată de tatăl copilului ei şi a murit la scurt timp după ce a născut. Iar Ally a fost despărţită la naştere de fratele ei geamăn, fiindcă mama lor nu-şi dorise decât un băiat.

— Maia...

— Şi mătuşa lui Tiggy a prevestit sosirea fiecăreia dintre noi în viaţa lui Pa, a adăugat Maia, lăsându-l pe Floriano cu gura căscată. Da, cred că sunt multe de lămurit! a conchis ea, după care s-a dus la uşă şi a deschis-o, adăugând, în clipa în care era pe punctul să iasă: Iar Ma a fost cândva prostituată.

Ally D'Aplièse şi Georg Hoffman au coborât pe scara principală şi s-au dus pe puntea inferioară, unde se afla biroul privat al lui Atlas. În timp ce se apropiau de uşă, Georg a scos din buzunar singura cheie existentă.

— Dacă nu te superi, Ally, o să intru singur. Vreau să mă asigur că măcar o parte din dorinţele lui sunt respectate.

— Nici o problemă, Georg, te aştept aici! a răspuns Ally.

— Mulţumesc! Mă întorc imediat.

Georg a intrat în birou, iar Ally şi-a scos mobilul din buzunar. S-a bucurat să vadă că Hans aruncase ancora într-o zonă cu acoperire şi că ea primise un mesaj de la Jack.

Bună, eşti bine? Păreai cam stresată mai devreme. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. X

---

[63] O, Doamne! (în limba portugheză în original)

Indiferent de ceea ce aflase de curând, bunătatea lui Jack mai domolea presiunea la care era supusă. S-a gândit cum să răspundă... Nu putea să explice totul într-un mesaj scurt şi nici nu trebuia ca Jack să afle ceva înaintea surorilor ei.

Îmi pare rău, sunt doar un pic agitată. Îţi explic mai târziu, dacă vrei să ne întâlnim în cabina mea după cină. x

Răspunsul a venit imediat:

Perfect.

În birou, Georg a inhalat mirosul cărţilor legate în piele, aşezate pe rafturile pe care le asocia în minte cu angajatorul lui. S-a uitat în jur, examinând nimicurile pe care Atlas le adusese din explorările sale pe glob: o pălărie Stetson din Mexic, un puc de hochei pe gheaţă din Finlanda şi o pisică-talisman din China. Aceasta din urmă, aşezată pe birou, încă îşi balansa lăbuţa. Toate acele lucruri îi reaminteau lui Georg în mod dureros că, în cele din urmă, îşi dezamăgise cel mai bun prieten. De fiecare dată când el sau echipa lui reuşiseră să dea de urma lui Elle Leopine, Atlas urmărise pista, oricât de firavă ar fi fost.

Din buzunarul de la piept, Georg a scos altă cheie, mai mică. Deschizând sertarul central al biroului, a luat de acolo un plic, ceea ce nu se aşteptase să facă în acea călătorie. A închis ochii şi s-a dus cu gândul la ultima zi în care el şi Atlase se aflaseră împreună în acea încăpere.

— Georg, am terminat de scris în jurnal, spusese Atlas cu glas scăzut.

Pe zi ce trecea, el respira tot mai greu, din ce în ce mai chinuit.

— Bravo, prietene! L-ai dus la bun sfârşit!

Atlas chicotise, şuierând.

— Aproape, aş zice! Doctorii spun că se poate întâmpla în orice clipă. Nu-mi dau de trăit mai mult de trei luni.

— Toată viaţa ai sfidat logica, prietene!

— Adevărat! Dar nemurirea e, poate, un ţel prea mare, răspunsese Atlas zâmbind. În orice caz, totul e gata. Am rezolvat aproape toate problemele. Dar, Georg...

— Da, Atlas?

— Sunt încă extrem de îngrijorat în privinţa lui Zed Eszu. Deşi am încercat să fac o înţelegere cu el, rămâne o ameninţare atât timp cât e pe lumea asta. Chiar dacă fiicele mele sunt puternice şi o să fie şi mai puternice după ce află adevărul despre trecutul lor, trebuie să-mi promiţi că o să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să diminuezi influenţa lui Zed! implorase el. Protejează-mi fiicele de Zed cât de bine poţi!

— Îţi jur, prietene!

— Mulţumesc, Georg! Ai fost... exemplar. Îţi datorez atât de mult!

Atlas îşi înclinase capul, iar Georg se simţise gâtuit de emoţie.

— A fost cea mai mare onoare! N-am făcut decât să-ţi răsplătesc, cu recunoştinţă, bunătatea.

— M-ai făcut foarte mândru de tine! Ca şi Claudia, bineînţeles. Nu există om pe lume în care să am mai multă încredere decât în voi.

— Sentimentul e reciproc, Atlas!

— Bun. Eşti absolut sigur că ai înţeles instrucţiunile mele? Având în vedere întorsătura asta neaşteptată, vreau să trec totul în revistă încă o dată, spusese Atlas dând să se ridice, iar Georg îi întinsese o mână ca să-l ajute. Mulţumesc! exclamase cel dintâi, ducându-se şontâc-şontâc la bibliotecă şi aruncând o privire la colecţia lui. Repetă-mi planul, te rog!

Georg dăduse din cap cu docilitate.

— Desigur. În primul rând, trebuie să-i dau jurnalul original surorii dispărute, după ce o să fie găsită. Acum avem toate informaţiile necesare. O s-o găsesc.

Atlas ridicase dintr-o sprânceană, cu un aer întrebător.

— Eşti sigur că ai desenul inelului cu smarald?

— Da.

Apoi bătrânul continuase să recite din lista pe care şi-o alcătuise în minte:

— Şi coordonatele Casei Argideen?

— Absolut.

Atlas luase portretul în cărbune al lui Elle şi îl privise o vreme.

— Scrisorile mele către fete sunt la locul lor, la Atlantis? Alături de indiciile concrete?

— Sunt în biroul meu. Sigilate cu toatele şi gata să fie predate imediat ce mă întorc.

Atlas păruse să se relaxeze puţin, dar după aceea îşi amintise de ceva anume.

— Şi sfera armilară? Te-ai ocupat de ea?

— Da. Sculptorul termină lucrarea azi, la amiază. O să verific eu însumi inscripţiile şi coordonatele.

— Excelent! Şi surpriza?

— M-am ocupat, Atlas.

Bătrânul schiţase un zâmbet slab.

— Abia aştept să le văd feţele, de oriunde m-aş afla! Mulţumesc, Georg! exclamase el în timp ce se întorsese la birou şi începuse să-şi aranjeze hârtiile, privind paginile cu părere de rău. Mi-aş dori doar să pot fi alături de ele, murmurase, clătinând din cap. Maia, Ally, Star, CeCe, Tiggy, Electra... au atât de multe de aflat despre originile lor! adăugase, privind în gol. Oare am făcut ce trebuia, Georg?

— Eu zic că da. Cu mâna pe inimă!

Atlas se aşezase pe un scaun şi privise oceanul prin hublou.

— Mă tulbură gândul că ar fi trebuit să le spun adevărul cu mulţi ani în urmă!

— E o nelinişte firească. Dar nu uita că, dacă ai fi făcut astfel, le-ai fi putut pune în pericol.

Atlas dăduse lent din cap, în semn că era de acord cu spusele avocatului său, apoi luase o înghiţitură de apă. Georg fusese mâhnit să vadă cât de tare îi tremura mâna pe pahar.

— Bun, după ce mor, şi numai atunci, o să le dai astea fiicelor mele, spusese Atlas, arătând cu o mână fragilă spre ultimele pagini de pe birou, pe care încă nu se uscase cerneala. Ar fi un dezastru dacă fetele ar crede vreodată că le-am amăgit în vreun fel! exclamase el, ducându-şi mâna la piept.

Apoi cei doi bărbaţi tăcuseră o vreme. Atlas îşi ridicase privirea spre Georg. Deşi pielea îi era zbârcită şi avea părul alb, ochii lui căprui erau la fel de iscoditori ca întotdeauna.

— Ştii exact ce mi-am propus să fac. N-aş fi putut niciodată să prevăd că aveam să supravieţuiesc.

— Nu. Nici eu.

Atlas deschisese un sertar din care scosese un plic format A4. Vârâse cu grijă în el noile pagini, apoi le pusese în sertar, răsucise cheia, o scosese din încuietoare şi i-o dăduse lui Georg.

— Doar la momentul potrivit. După ce mor.

Atlas se ridicase din nou în picioare, de data asta, foarte greu. Georg îi oferise imediat braţul, iar vechiul lui prieten se sprijinise de el. Apoi cei doi se îmbrăţişaseră şi amândurora le dăduseră lacrimile.

— Mă bucur că am mai avut ceva timp, prietene! În felul ăsta, pot să-ţi spun ceva ce nu ţi-am zis zilele trecute.

— Ce anume?

Atlas zâmbise.

— Ce-ar fi să-i spui mai repede?

— Îmi pare rău, răspunsese Georg, mirat, nu ştiu la ce te referi!

Atlas îşi dăduse ochii peste cap.

— Pentru numele Domnului, omule! Mă refer la *Marina*.

Georg se îmbujorase pe loc.

— Of!

— O iubeşti de treizeci de ani. Ia-mă drept dovada că trebuie să te bucuri de fiecare clipă*, monsieur* Hoffman!

Atunci îl văzuse Georg ultima oară pe Atlas Tanit.

Iar acum a scos o batistă din buzunar şi şi-a tamponat ochii. Cu plicul sub braţ, a încuiat sertarul şi a ieşit din încăpere.

— Astea sunt? a întrebat Ally, punând deoparte telefonul şi arătând spre plic.

Georg a încuviinţat din cap.

— O să cer să fie fotocopiate, aşa cum am făcut cu jurnalul original.

— Bine! Le spunem fetelor la cină. Astfel ca apoi să poată citi cu toatele.

Georg s-a foit, pradă agitaţiei.

— Ally... trebuie să-ţi spun că mi-e frică. Habar n-am cum o să reacţioneze surorile tale. Având în vedere felul în care ai făcut-o tu, s-ar putea ca fiecare dintre ele să vrea să mă strângă de gât. Şi Marina se teme. Vreau să mă asigur că nu i se reproşează nimic!

— Fii calm, Georg! Da, o să fie bulversate, ca şi mine. Dar ştii foarte bine că durerea se poate alina rapid. Presupun că ai vorbit cu căpitanul Hans?

— Da. A făcut ajustările de navigaţie necesare.

— Bun! Bine, a spus Ally, răsuflând adânc. Ne vedem la cină!

În acea seară, cele şapte surori şi partenerii lor s-au adunat pe puntea superioară, alături de Ma şi de Georg Hoffman, ca întotdeauna. Făcuseră efortul să se îmbrace deosebit pentru acea ocazie. Aveau să cinstească amintirea lui Pa Salt cu povestiri preferate din copilărie.

— O, dragele mele, a gângurit Ma, arătaţi minunat cu toatele! Nu se mai prea întâmplă să fim laolaltă. În ciuda împrejurărilor, o să preţuiesc veşnic seara asta.

După ce citiseră dezvăluirile din jurnal, fetele o înconjuraseră cu dragoste. N-avea motive să se îngrijoreze că pupilele ei ar fi judecat-o pentru trecut.

— Aş vrea să ştiu, Ma, dacă te-ai împăcat vreodată cu tatăl tău, Louis? a întrebat Star.

— Da, draga mea, a răspuns Ma, dând din cap şi zâmbind acelei amintiri frumoase. Tatăl vostru şi, bineînţeles, Georg m-au ajutat să-l revăd. Atlas m-a dus cu avionul în America, iar tata m-a întâmpinat la aeroport. Era foarte emoţionat. După cum aţi citit, mama mea, Giselle, era o adevărată forţă a naturii şi a încercat să ne ţină departe unul de celălalt. Dar eu şi tata am petrecut o săptămână minunată la Detroit şi apoi ne-am vizitat cel puţin o dată pe an, până la moartea lui, în 1987. Eu am fost cea care a citit necrologul la înmormântarea lui.

— Minunat! Sunt sigură că ar fi fost foarte mândru de tine, a spus Star.

— Sper, *chérie*! Îmi pare rău că n-am cunoscut-o şi pe Evelyn, bunica mea.

— Părea minunată, Ma, vorbesc serios! a adăugat Electra.

— A avut grijă de Pa ca o mamă, a spus Maia.

— Da, el întotdeauna vorbea cu mare drag despre ea, a continuat Ma. Aşa că, într-un fel, simt că am cunoscut-o. În fiecare an, în ziua morţii ei, eu şi tatăl vostru aprindeam o lumânare.

După ce surorile citiseră despre fiul pe care Maia îl dăduse spre adopţie, aceasta făcea mari eforturi ca să arate că nu era afectată. Dirija conversaţia şi vorbea cu mult patos despre orice subiect.

— Ca să fiu sinceră, mai mult mă îngrijorează proiectul lui Zed, cel care se numeşte „Atlas". O să fie celebru în toată lumea!

— Javra aia întotdeauna a vrut doar să aibă putere asupra noastră, nu-i aşa? s-a răstit Electra. Ce rahat de om! Scuze, Ma!

— De data asta nu pot decât să fiu de acord, *chérie*.

— Mi s-au părut ciudate cele citite despre mama lui, a murmurat Tiggy, gânditoare. Îmi aduc aminte că Zed mi-a spus că era mult mai tânără decât tatăl lui. Şi că a murit pe vremea când el era adolescent.

— Şi mie mi-a spus la fel, a confirmat Maia.

Marina a oftat şi a ridicat din umeri.

— Nişte închipuiri, se pare! Probabil că ăsta e singurul lucru care nu i se poate reproşa lui Zed. Să pierzi un părinte e o traumă, dar să ai un *blaireau*[64] drept tată... nu mă mir că Zed tânjea după o mamă tânără, care să-i stea alături în drumul spre maturitate.

— Putem să-i facem ceva lui Zed din punct de vedere juridic, Georg? a întrebat Tiggy. Ştiu că nu poţi înregistra un nume de om ca marcă, dar dacă am putea dovedi cumva că e rău intenţionat... nu ştiu. Ce părere ai?

---

[64] Dobitoc (în limba franceză în original)

Georg se uita în pământ şi n-a răspuns.

— Georg! a insistat Tiggy.

— Poftim?! Iartă-mă, Tiggy, eram cu gândul în altă parte!

— Nu-i nimic, a chicotit ea. Nu-i urgent.

— De fapt, am o întrebare, Georg, a spus Star. Dar mă cam sperie răspunsul.

— Nici o problemă, Star. Te rog, întreabă-mă!

— Păi, atunci când am fost adoptată, nu-i aşa că Pa nu ştia despre mama mea naturală, Sylvia, care mă lăsase la mama ei?

Georg a clătinat din cap.

— Bineînţeles că nu, Star! Palatul îl anunţase pe Rupert că Patricia Brown adusese un copil la orfelinat. Abia după ce ţi-ai descoperit trecutul s-a aflat că, de fapt, nu erai fiica, ci nepoata ei. Tatăl tău chiar n-a avut habar de asta.

— Ce bine! Nu eram sigură că aşa au stat lucrurile, a spus Star, vizibil uşurată.

Mouse a intervenit:

— Probabil că miraculoasa ta adopţie ar fi fost mai puţin fascinantă dacă Atlas ar fi ştiut că aveai o mamă iubitoare, care nu voia să te abandoneze.

Star s-a uitat urât la el, iar Mouse s-a făcut mic.

— Am şi eu o întrebare similară, a declarat CeCe.

— Spune, te rog! a încurajat-o Georg.

— Pa chiar a lăsat datele tale la spitalul din Broome? Astfel încât, dacă Sarah sau Francis ar fi sosit, ar fi putut lua legătura cu el?

— Categoric! Am şi sunat de mai multe ori la spitalul din Broome, ca să verific dacă întrebase cineva de tine.

— E bine de ştiut, mulţumesc, Georg! a răspuns CeCe cu glas liniştit.

— Şi bunica mea, Stella? a întrebat Electra. Ştiu că ea şi Pa s-au mai văzut. De fapt, el a fost cel care a ajuns să-i spună jumătate din povestea mea.

— Ai dreptate, Electra, da! Împreună cu echipa mea, am descoperit că Cecily ajunsese profesoară la o şcoală din Harlem, înfiinţată special ca să trimită copiii de culoare defavorizaţi la facultăţile din Ivy League. După cum îţi poţi imagina, fiind singura profesoară de rasă albă de acolo, era faimoasă. Oamenii chiar îşi aminteau de ea.

— Nu mă îndoiesc!

— În cele din urmă, a continuat Georg, am reuşit să luăm legătura cu Rosalind, prietena lui Cecily, care devenise *legal* mama Stellei. Ea ne-a spus totul despre bunica ta, despre Universitatea Columbia, organizaţia pentru drepturile civile, o carieră la ONU... ca să nu mai vorbim despre fiica ei, Rosa.

— Mama mea, a precizat Electra, astfel încât să înţeleagă şi ceilalţi.

— Da. Tatăl tău i-a povestit lui Rosalind despre cartea de vizită care se găsise alături de copilul abandonat la uşa Mamei Hale. Lui Rosalind nu i-a venit să creadă. I-a zis tatălui tău că Cecily păstrase cartea de vizită ca să-i poarte noroc şi că, înainte să plece în Africa, i-o dăduse Stellei, care probabil că i-a dat-o Rosei.

— Începe să mă doară capul! a spus Chrissie râzând.

— Da, e un film în sine! a adăugat Mary-Kate, luând o înghiţitură de rozé.

— Am întrebat ce s-a întâmplat cu Rosa. Rosalind a confirmat că aceasta murise de o supradoză, a adăugat Georg, iar Electra şi-a plecat privirea şi Tiggy a cuprins-o numaidecât pe după umeri. Am rugat nişte cunoştinţe de la New York să facă cercetări. Şi au găsit...

— Hruba, a intervenit Electra, scutindu-l pe Georg de stânjeneală.

— Da, *acel loc* pe care îl frecventa Rosa. Ni s-a spus că plângeai, iar cineva te-a luat de acolo ca să nu vină poliţia şi să investigheze. Ultimul lucru pe care l-a făcut mama ta a fost să pună cartea de vizită a lui Pa în mâna agresorului. Probabil că el a lăsat-o în coşul tău. Dacă stai să te gândeşti, mama ta te-a salvat.

Aflând de emoţionanta decizie a Rosei, cei de la masă au rămas pe gânduri. Liniştea a fost curmată de majordomul care a apărut din salon şi a întrebat dacă putea lua farfuriile.

— Da, mulţumesc! a confirmat Ma.

În timp ce personalul strângea vesela de lux, Maia ar fi putut jura că mâna lui Jack ajunsese discret pe genunchiul lui Ally, pe sub masă. Maia a surprins privirea surorii ei şi a ridicat dintr-o sprânceană. Roşeaţa lui Ally i-a confirmat suspiciunea şi a făcut-o să zâmbească pe furiş.

— Mai vrea cineva vin? a întrebat Charlie, primind mai multe înclinări din cap, în semn de aprobare. Grozav! Mă ocup de cel roşu. Miles, torni tu din cel alb? a întrebat el, iar Miles s-a ridicat, dar Charlie şi-a dat seama că făcuse o gafă. Vai, îmi pare rău! Tu nu bei, nu-i aşa? Floriano, vrei să...?

Miles a fluturat din mână ca să-l liniştească.

— Nu-ţi face griji, doctore! Din fericire, statutul meu de abstinent nu mă împiedică să le torn altora în pahare.

Charlie a râs, stânjenit. Apoi el şi Miles au luat sticlele şi au făcut înconjurul mesei, iar CeCe s-a încruntat.

— Jurnalul s-a încheiat într-un moment foarte ciudat, nu-i aşa?

Surorile au fost cu toatele de acord.

— Da! a spus Star. Georg, de ce s-a oprit în 1993?

Georg părea agitat.

— Tatăl vostru a vrut ca jurnalul să rămână ca o consemnare fidelă a modului în care fiecare dintre voi a intrat în viaţa lui. Şi, bineînţeles, ca o explicaţie pentru unele împrejurări ciudate cu care v-aţi confruntat în copilărie.

— Să bem pentru asta! a exclamat CeCe, ridicându-şi paharul plin.

— Ştii ce s-a întâmplat cu diamantul? a întrebat Tiggy. În prima jumătate a jurnalului, Pa vorbea frecvent despre diamant. Dar asta, numai până când el s-a stabilit la Atlantis.

— Exact, Tigs! Oare i l-a dat înapoi lui Eszu? a întrebat Electra.

— A fost foarte discret în privinţa asta, chiar şi cu mine, a răspuns Georg. Nu-i plăcea să vorbească despre diamant, fiindcă îl vedea ca pe un simbol a tot ceea ce pierduse în viaţă. Cât despre locul în care se află acum nestemata..., a murmurat el, mulţumindu-se să ridice din umeri.

— Poate că l-a aruncat în ocean? şi-a dat cu părerea Star, luând o gură de vin alb.

Au rămas încă o dată tăcuţi, în timp ce întreaga familie D'Aplièse trăgea concluzii cu privire la soarta misteriosului diamant.

— A mai căutat-o pe mama după 1993? a întrebat Merry. A continuat să călătorească ori de câte ori găseai o nouă pistă, Georg?

— Da, Merry, el nu s-a oprit niciodată, până la mijlocul anilor 2000, când sănătatea şubredă l-a împiedicat să mai facă atâtea zboruri. Sunteţi astăzi aici doar ca urmare a eforturilor lui neobosite!

— Dar eşti absolut sigur că n-a izbutit să dea de Elle? a întrebat Maia.

— N-a găsit-o niciodată, a răspuns Georg înghiţind în sec.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea, a murmurat Merry, suspinând.

— Un lucru pe care încă nu-l înţeleg, a spus CeCe, e cum de ai găsit coordonatele care ne-au condus la Merry. Ceva nu se leagă! Trebuie să fi primit informaţii noi în urmă cu un an, informaţii care te-au determinat să gravezi sfera armilară.

Georg a dat din cap în semn că aşa era.

— E adevărat!

Star s-a aplecat în faţă.

— Nu ne lăsa în suspans, Georg! Ce ai aflat?

Ezitând, el şi-a tamponat fruntea cu batista.

— Era ceva legat de Zed? a insistat Maia. Având în vedere că acele coordonate duceau la o casă care aparţinea familiei lui?

— Nu. N-avea de-a face cu Zed. Fetelor..., a spus Georg, trăgând aer adânc în piept. Ştiu că am putea proceda altfel. Dar, pentru prima dată, sunt puţin nepregătit. După cum ştiţi, jurnalul tatălui vostru s-a încheiat în 1993. N-a mai scris în el, în mare parte datorită faptului că viaţa lui s-a liniştit. Cred cu adevărat că ultimele două decenii ale existenţei lui au fost cele mai fericite.

— Urmează un „dar”? a întrebat Electra.

Georg a continuat:

— După prima întâlnire cu medicul lui, aflând că sănătatea începea să i se şubrezească, l-am întrebat dacă voia să scrie povestea primilor săi ani, înainte de perioada în care îşi începuse jurnalul la Paris, a spus el, oprindu-se din vorbit doar cât să ia o înghiţitură de apă. Tatăl vostru mi-a spus că, deşi se gândise de multe ori la asta, amintirile din Rusia îi provocau prea multă durere. Totuşi, a vrut să fiu pregătit să acopăr orice lacună şi să răspund la întrebările pe care le-aţi fi putut avea.

— Asta-i bine, pentru că încă simt că sunt enorm de multe lucruri pe care nu le ştim! s-a lamentat Star. N-avem nici măcar o relatare despre ce anume s-a întâmplat între Pa şi Kreeg pe vremea când erau copii.

Electra şi-a încrucişat braţele.

— Bine, Georg! Povesteşte-ne despre Rusia!

— Asta şi intenţionez. Dar, după cum au evoluat lucrurile, o să poată să vă spună chiar el.

Georg s-a ridicat şi s-a dus în salon. Maia s-a întors spre Ally.

— Ştii ce se întâmplă? Eu şi Merry am văzut mai devreme că îi făceai morală lui Georg, pe coridor.

Ally a răspuns fără să şovăie:

— După ce mai devreme l-am văzut cu toţii pe Zed la televizor, Georg şi-a pierdut cumpătul pe punte. Pe scurt, am cerut să aflu de ce.

— Ia stai, ăsta e motivul pentru care ai vrut să terminăm de citit jurnalul până astă-seară? a întrebat Electra.

Ally a încuviinţat din cap. Georg s-a întors cu un teanc mare de hârtie albă, pe care a început să-l împartă în mod egal între surori.

— Ce sunt astea? Tot din jurnal? a întrebat Tiggy.

— Nu chiar, a spus Ally.

Star a privit teancul cu atenţie.

— Scrisul lui Pa nu pare nici pe departe să fie în regulă! Făcuse artrită la încheieturile mâinilor fiindcă a navigat la bătrâneţe, a presupus ea. Prin urmare... asta a fost scrisă mult mai recent. Am dreptate, nu-i aşa, Georg?

Avocatul a dat din cap solemn, adeverind.

— Când a scris asta? Chiar înainte de a muri? a întrebat Merry.

Georg nu i-a răspuns. În schimb, decis să nu amestece sentimentele cu datoria, şi-a luat inima în dinţi şi a zis:

— Ceea ce aveţi în faţă e adevărata poveste a ultimelor lui zile şi a felului în care se leagă ea de începuturile lui. Trebuie să vă avertizez că, de îndată ce începeţi să citiţi, o să vă confruntaţi cu informaţii *diferite* de cele pe care vi le-am dat eu şi Marina.

— Ma?! a întrebat Tiggy, părând jignită.

— Te rog, *chérie,* ascultă-l pe Georg!

— Aş vrea să ştiţi că eu şi Ma nu ne-am propus niciodată să vă inducem în eroare. Tot ce am făcut în ultimul an a fost dictat de tatăl vostru, iar eu şi Marina doar ne-am supus planului.

— O, Doamne! a gemut Electra.

Tensiunea de la masă era palpabilă. Georg a adăugat, hotărât:

— Aţi citit jurnalul şi v-aţi dat seama că eu şi Marina îi datorăm totul. El ne-a inspirat o..., a spus Georg, alegându-şi cu grijă cuvintele, ... loialitate infinită. După cum o să citiţi în curând, n-am făcut decât să încercăm să vă protejăm în continuare.

— Surprize după surprize, a şoptit Maia, clătinând din cap.

— Ştiu, *chérie,* ştiu! a exclamat Ma, cu lacrimi în ochi. Dar asta e. Adevărul suprem se află în aceste ultime pagini.

Georg a răsuflat adânc.

— Trebuie să vă spun că am primit instrucţiuni stricte de la tatăl vostru să nu vă arăt aceste ultime pagini decât... într-un anumit moment... dar, după ce am discutat mai devreme cu Ally, am decis că e mai bine aşa.

Star părea tulburată.

— Georg, ce urmează să aflăm? a întrebat ea.

El a clătinat pur şi simplu din cap.

— Ally? a insistat Star.

— N-am citit. Am aflat doar în linii mari, de la Georg.

Îndrăzneţ, Jack a cuprins-o cu braţul, ocrotitor. Georg şi-a pus mâinile la spate şi, în timp ce toate surorile stăteau ca pe ghimpi, a spus:

— După cum ştiţi acum, dar pe atunci nu ştiaţi, la vârsta de optzeci şi cinci de ani îl cam lăsase inima. Numai să vă provoace durere nu-şi dorea! Citindu-i jurnalul, aţi aflat şi despre ameninţarea pe care Kreeg Eszu o reprezenta şi care..., a murmurat el, plecându-şi capul, ... pare să fi fost perpetuată de următoarea generaţie. După ce şi-a dat seama că i se apropia sfârşitul şi că n-avea să mai fie pe pământ ca să vă protejeze el însuşi, tatăl vostru a conceput un plan ca să-şi salveze fiicele de o viitoare persecuţie, fie din partea lui Kreeg însuşi, fie din partea fiului său, Zed.

— Care a fost planul, Georg? a întrebat Tiggy, agitată.

— Să se confrunte cu Kreeg.

— O, Doamne, a murmurat Merry.

— Au murit în aceeaşi zi, a murmurat Maia. Ally, în ziua în care ai văzut iahtul, era şi *Olympus* în apropiere?

Ally a dat din cap, adeverind.

— Deci el n-a murit la Atlantis, aşa cum ai spus?! a întrebat CeCe, iritată.

— Nu, CeCe, nu.

— Sfinte Sisoe, Georg! Şi presupun că şi tu ştiai, Ma? Cum ai putut să ne trădezi în halul ăsta?! a strigat Electra.

— Ştiu că e tulburător, a spus Ally, dar nu-i vina lor. Povestea nu s-a terminat.

— L-a ucis Kreeg? *El* l-a ucis pe Kreeg? O, Doamne! a strigat CeCe.

— Vă rog, fetelor, trebuie să citiţi! le-a implorat Georg.

— Nu putem să stăm aici şi să citim, e ridicol! a protestat CeCe. Star, a adăugat ea, întorcându-se spre soră-sa, nu vrei să citeşti tu cu voce tare pentru toată lumea? Aşa cum ai făcut-o pentru mine?

— Of, asta vreţi cu toţii?

Cei din jurul mesei au fost unanim de acord. Star părea extrem de agitată fiindcă i se încredinţase o asemenea responsabilitate. Mouse i-a pus, blând, o mână pe spate. Ea a răsuflat adânc şi apoi a înghiţit în sec.

— Bine, atunci!

— Fetelor, partenerii pot rămâne? a întrebat Chrissie. Sau o tăiem de-aici?

— Nu, rămâneţi cu toţii! a răspuns Maia, asigurându-se că se uita şi la Mary-Kate, şi la Jack. Toată lumea de aici face parte din poveste, într-un fel sau altul. Cred că ar trebui să fim cu toţii aici ca să-i înţelegem sfârşitul.

— De acord! a spus Ally, sprijinindu-se de umărul lui Jack, iar ceilalţi, date fiind circumstanţele excepţionale, nu s-au mai arătat surprinşi de atare gest.

— Miles, înainte să începem, a spus Electra, fă o faptă bună şi mai adu câteva sticle de vin!

— Aş bea un gin tonic, a cerut Tiggy. Cred că asta ar fi ales Pa în momentul de faţă.

— Şi eu vreau unul! a exclamat CeCe.

— Sună bine, a fost de părere Star.

Mouse a spus, ridicându-se:

— Bun, o să fac un rând de gin tonic tare. Haide, Miles!

Cele şapte surori au început să se pregătească pentru revelaţiile care urmau. Fiecare dintre ele îşi avea propriile suspiciuni în privinţa împrejurărilor în care le murise tatăl. Oare chiar voise protectorul lor să le răpească şansa de a-şi lua rămas-bun de la el? Aşa ceva era de neînţeles.

După ce paharele au fost umplute şi fiecare şi-a ocupat locul, Star şi-a dres glasul.

— Suntem gata?

— Da, a spus Ally, suntem gata!

Star şi-a îndreptat atenţia spre vraful de hârtii.

— Atunci, să începem! *Fiicele mele, nepreţuitele mele fiice...*

ULTIMELE PAGINI ALE LUI PA

TITAN

IUNIE 2007

CAPITOLUL 55

Fiicele mele, nepreţuitele mele fiice, dacă citiţi rândurile de faţă, înseamnă că Georg şi-a făcut datoria. Deja ştiţi că nu mai sunt şi urmează să aflaţi toate împrejurările plecării mele de pe acest pământ. Fiţi sigure că vă veghez din cer în viaţa de apoi, în care, ştiţi bine, cred din toată inima.

Dacă Georg mi-a urmat instrucţiunile, atunci aţi avut parte recent de o aventură în toată regula, fiecare dintre voi descoperind atât trecutul propriu, cât şi împrejurările în care am ajuns s-o adopt. Îmi închipui că, într-o anumită măsură, aventura respectivă a fost plină de suferinţă, dar sper că v-a adus şi o mare bucurie. Fără îndoială că, citindu-mi jurnalul, aţi aflat tot ceea ce nu ştiaţi despre cum anume am ajuns să ne întâlnim. V-am îndrăgit enorm familiile biologice şi, mulţumită lor, am devenit omul care sunt.

Aş vrea să vă lămuresc: nu intenţionasem să scriu paginile astea. După cum sper să vă pot explica, lucrurile n-au mers aşa cum m-am aşteptat. Dimpotrivă.

Citindu-mi jurnalul, aţi aflat că întreaga mea existenţă a fost împovărată de viaţa altcuiva. Kreeg Eszu crede că, pe când făceam foamea în Siberia, în anii '20, eu, Atlas Tanit, i-am ucis mama şi am furat un diamant nepreţuit pe care îl avea asupra ei. Din motivul ăsta, ştiţi bine, m-a urmărit toată viaţa.

În toamna anului 2005 am suferit un mic atac de cord, dar n-am vrut să vă îngrijorez nejustificat. Numai că, în urma analizelor făcute la Geneva, medicii m-au anunţat că cel mai important organ îmi ceda şi că, deşi nu puteau spune cu certitudine, aş fi avut mare noroc dacă apucam nouăzeci de ani. Vestea nu m-a devastat defel. Am trăit vreme

îndelungată – mai mult decât mă aşteptam. A fost privilegiul vieţii mele să văd cum aţi crescut şi aţi devenit oameni remarcabili şi-i mulţumesc stelei mele norocoase că mi s-a îngăduit timpul pe care l-am avut pe pământ.

Însă veştile despre sănătatea mea precară m-au convins să iau măsuri urgente. Fără prezenţa mea ocrotitoare, m-am temut că aveaţi să fiţi vulnerabile la persecuţia lui Kreeg sau a fiului său, Zed. Prin urmare, alături de Georg şi Ma (aşa cum am avut onoarea să fac în cea mai mare parte a vieţii mele), am conceput un plan care, în opinia mea, o să-i împiedice pe cei doi să vă mai necăjească vreodată.

După cum v-aţi dat seama, dreptatea pe care Kreeg Eszu o caută mai presus de orice e răzbunarea. E o pedeapsă pentru o faptă pe care, sunt sigur că nu trebuie să subliniez, n-am comis-o. Totuşi, mi-am făcut socoteala că, dacă îi permiteam lui Kreeg să aibă parte de răzbunarea pe care o căuta de optzeci de ani, luându-mi viaţa, atunci am fi putut ajunge la o înţelegere, ca să mă asigur că aveaţi să fiţi lăsate în pace. În primăvara anului 2007, l-am contactat pe Eszu printr-o scrisoare trimisă la Lightning Communications. În acea scrisoare, i-am spus că regretam tot ce se întâmplase între noi şi că aş fi vrut să-i dau ocazia să „îndrepte lucrurile".

Nu m-a mirat că, în douăzeci şi patru de ore, Georg a primit un telefon de la secretarul personal al lui Kreeg şi a fost stabilit locul întâlnirii noastre – un golfuleţ izolat, chiar în largul coastei Delos, în Marea Egee.

Ca să vă scutesc de durerea pe care v-ar fi provocat-o o astfel de situaţie îngrozitoare şi ştiind că oricum mă îndreptam spre moarte, am cerut să vi se transmită că am suferit un ultim şi fatal atac de cord. Am rugat-o pe Ma să vă spună că trupul meu fusese luat imediat, pus într-un sicriu

de plumb şi dus pe *Titan,* unde avusese loc o înmormântare privată.

Fără îndoială că acea parte a planului meu a fost cel mai greu de dus la îndeplinire. Sunt conştient de durerea şi de nedumerirea pe care vi le-a provocat un astfel de anunţ. Regret foarte, foarte mult nu doar asta, ci multe altele. Însă sper că puteţi înţelege că n-aveam altă soluţie ca să vă ascund faptul că fusesem ucis de Kreeg Eszu.

Pe 19 iunie, în portul Nisa, am luat iahtul de la Hans Gaia, cerându-i să-l recupereze din acel golfuleţ al insulei Delos patru zile mai târziu. Hans a încercat din răsputeri să mă convingă de pericolele şi chiar de legile care îmi interziceau să navighez de unul singur, dar eram hotărât şi, în calitate de proprietar, le-am dat ordin inginerilor şi ofiţerilor să coboare de pe ambarcaţiunea mea.

Călătoria către Delos a fost una liniştită, plină de amintiri din viaţa noastră împreună. Vă asigur că n-am simţit decât tihnă pe ultimul meu drum, aşa cum eram convins că avea să fie.

În cea de-a treia zi, am intrat cu prudenţă în golful convenit şi am văzut că *Olympus* mă aştepta. La prova se zărea o singură siluetă. Am întors iahtul astfel încât să fie paralel cu celălalt, am aruncat ancora şi am ieşit pe punte.

Aveam în faţă chipul care îmi bântuise coşmarurile timp de optzeci de ani. Chipul pe care-l văzusem în cea mai cumplită zi din viaţa mea, în Siberia, într-o cafenea din Leipzig şi în faţa librăriei Arthur Morston Books. O vreme nici unul dintre noi n-a spus nimic, mulţumindu-ne să ne privim unul pe celălalt, în expectativă.

— Bună ziua, Kreeg!

— Bună, Atlas! Aştept de foarte mult timp să te văd.

— Ştiu. Pot să urc la bord?

Kreeg a zâmbit şi apoi a întins către mine o pasarelă metalică. I-am mulţumit printr-un gest şi m-am urcat pe ea cu paşi precauţi, părăsind iahtul *Titan* şi ajungând pe *Olympus*.

— Văd că ţi-ai pierdut din iuţeală, a constatat Kreeg, rânjind dispreţuitor.

— N-am avut-o niciodată. Îmi amintesc că mereu erai mai rapid atunci când jucam fotbal în zăpadă.

— Inevitabil! a chicotit el. Ţi-ai petrecut prea mult timp cu capul îngropat în cărţi!

Am coborât pe punte.

— Pesemne că da. Pot să te întreb dacă suntem singuri?

Kreeg a încuviinţat din cap, apoi şi-a dus încet mâna la spate. Ştiam ce urma să se întâmple. El a scos la iveală un mic pistol metalic şi l-a îndreptat spre pântecul meu.

— Îl recunoşti, Atlas? a întrebat.

Am clătinat din cap şi am răspuns pe un ton calm:

— Mă tem că nu.

— E un pistol Korovin.

Am ridicat din sprâncene.

— Bineînţeles! Primul pistol automat sovietic, dacă nu mă înşel? Toţi soldaţii aveau aşa ceva pe vremea când noi doi eram copii. Şi bolşevicii.

— Mă bucur că ţi-ai păstrat memoria intactă!

S-a apropiat lent, până când a ajuns la câţiva centimetri de mine, după care a îndreptat ţeava spre abdomenul meu.

— Pe ăsta l-am păstrat, a spus el. L-am luat de pe cadavrul unui soldat. L-am purtat la mine de-a lungul anilor, în speranţa că aveam să ne reîntâlnim.

— Înainte să mă ucizi, Kreeg, ai vrea să afli adevărul?

— Adevărul?! a repetat Kreeg, apoi a izbucnit într-un râs profund şi gutural. Ce cuvânt interesant! Nu-ţi face griji,

Atlas, n-am aşteptat atât de mult timp pentru ca acum să vreau să te împuşc pe loc! Aş vrea mai întâi să discutăm despre câteva lucruri. Bun, întoarce-te! mi-a ordonat, iar eu m-am supus. Mâinile sus!

— Cum doreşti, Kreeg!

Mi-a înfipt pistolul în spinare.

— Ia-o spre pupa! Am aşezat acolo o masă şi două scaune, pentru o ultimă conversaţie! a spus el, după care eu am mers încet, până când am ajuns la o masă din lemn de mahon, flancată de două scaune. Ia loc!

Mi-am tras un scaun, iar Kreeg a făcut la fel. Fără să-şi descleşteze mâna de pe pistol, şi-a sprijinit încheietura de masă, cu arma îndreptată spre pieptul meu.

— Ai un iaht frumos, Kreeg!

— Nu atât de grandios ca al tău! a lătrat el.

Ne-am privit în ochi. Ai lui erau plini de furie. Am încercat să-l calmez.

— Aşadar, iată-mă în faţa ta, neînarmat, după atâţia ani de fugă. Aştept să pui în practică ceea ce ai considerat întotdeauna că e răzbunarea ta de drept. Îţi cer un singur lucru, Kreeg: ca, după ce mor, să consideri că duşmănia s-a încheiat. Şi vă rog pe tine şi pe fiul tău să le lăsaţi în pace pe nepreţuitele mele fiice.

Kreeg mi-a zâmbit din nou, dând la iveală, de data asta, două şiruri de dinţi albiţi prin tratamente stomatologice. Faţa lui şi-a păstrat expresia ameninţătoare.

— Pentru mine, Atlas, s-a încheiat de mult!

— Într-adevăr?

Eszu a ridicat din umeri.

— Crezi că n-aş fi putut să vin la uşa ta în ultimii patruzeci de ani? Atlantis. Un palat personal cu nume pompos, tipic.

— Ai ştiut tot timpul unde eram?

— Bineînţeles. Încă din anii ’70.

— Şi de ce n-ai venit?

Kreeg a rânjit din nou.

— Toate la timpul lor.

— Pentru că îţi foloseai fiul ca să-mi hărţuiască fiicele?

— E limpede că, pentru Zed, fetele tale au un anumit... farmec, a răspuns Kreeg, armând pistolul. Iar acum, spune-mi, ce ai să-mi mărturiseşti înainte să mori?

Am clătinat din cap.

— Încep să mă întreb ce rost are. Ţi-am spus adevărul acum mai bine de optzeci de ani, în momentul în care am stat împreună lângă trupul mamei tale, am zis eu, iar Kreeg şi-a încordat maxilarul şi a mijit din ochi. Eram fraţi, Kreeg! Nu m-ai crezut atunci. De ce m-ai crede acum?

— Ce-i de *crezut,* Atlas? Nu pot să uit cum stăteai lângă mama, cu preţioasa ei icoană în mână. Mânjită de sângele ei! Icoana cu care ai lovit-o până când a murit. Punguţa de piele cu diamantul, agăţată la gâtul tău, confirma motivul.

M-am cutremurat amintindu-mi.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat!

Kreeg a încruntat din sprâncene, iar nările i s-au umflat.

— Mi-ai spus că mama era prostituată!

— Nu, Kreeg! Ştii bine că pe vremea aceea se culca, de nevoie, cu un ofiţer superior al Armatei Roşii. Ca să facă rost de mâncare pentru noi!

S-a văzut limpede că el nu voia să-şi amintească.

— Şi ce-ai mai inventat? Parcă într-o noapte era beată şi i-a povestit acelui ofiţer despre diamant?

— Exact. Iar el a ucis-o ca să i-l ia.

— O minciună excelentă! Tu ai omorât-o ca să i-l furi!

— Nu. Jur, nici măcar nu ştiam că deţinea un diamant! Am auzit-o doar spunând că avea ceva de mare valoare. L-a implorat pe ofiţer să i-l vândă ca să avem ce mânca, Kreeg! Nu-ţi aminteşti cât de flămânzi eram? Cât era de frig...

— Adevărul e că întotdeauna trăgeai cu urechea pe la uşi, ca o umbră invizibilă...

— Ba nu! Nu-i adevărat! Ştii că am avut mereu un auz fin. Tu dormeai dus, pe podea, lângă mine. Atunci l-am auzit pe ofiţer intrând pe furiş şi...

— GATA! a strigat Kreeg, lovind cu pumnul în masă.

— Ascultă! În noaptea aceea am încercat să-ţi dovedesc că mama ta, dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse, m-a rugat să duc un lucru de valoare la ruda ei din Tobolsk, ca să-l păstreze în siguranţă. Ca în cazul în care bolşevicii ajungeau să percheziţioneze casa, obiectul să nu se afle acolo. Aveam o scrisoare în mână, de la mama ta. O scrisoare pe care trebuia ca eu să i-o duc acelei rude. Dar atunci când ai văzut scena crimei, nici măcar n-ai citit-o.

— Nu era nevoie! a răcnit el.

— Ai mototolit-o şi mi-ai îndesat-o în gură...

— Ai MINŢIT ca să-ţi salvezi pielea! *Ştiai* de existenţa diamantului! Să nu-mi spui că nu ştiai! Voiai să fie al tău. Aşa că ai aşteptat ca mama să rămână singură şi ai...

Kreeg a ezitat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Am răspuns pe un ton rece, dar şi ferm:

— N-am ştiut nimic despre diamant până în acea noapte în care am fugit din casă fiindcă ai încercat să mă omori. Ce mai contează acum? N-o să mă crezi niciodată. Te rog, te implor, răzbună-te aşa cum ai visat dintotdeauna!

Kreeg a început să gâfâie. Păstrând contactul vizual, a băgat mâna în buzunar şi a scos o pastilă. A înghiţit-o fără apă şi s-a strâmbat.

— Sunt sigur că ai aflat despre diagnosticul meu. S-a anunţat la buletinele ştiri.

Am dat din cap, spunând:

— Da. Mi-a părut rău să aflu. Cancerul e cea mai crudă dintre boli.

A ridicat din umeri.

— Cancerul nu se compară cu ceea ce mi-ai luat în ziua aceea.

Am suspinat.

— Nu ţi-am luat nimic, îţi jur! Dar dacă vrei să spui că e îngrozitor să nu cunoşti niciodată dragostea unei mame, atunci ai dreptate.

Kreeg a râs.

— Excelentă observaţie, Atlas! Şi nu doar pe mama *mea* ai ucis-o. Ci şi pe a ta, cu ani în urmă!

Cuvintele lui mi-au provocat o durere viscerală.

— Ştiu, am spus. M-am gândit de multe ori la asta şi mi-am dorit ca universul să mă fi luat pe mine şi nu pe ea în ziua în care m-am născut.

El s-a lăsat puţin pe spate, bucurându-se, în mod clar, de durerea mea.

— Ironia sorţii a făcut ca tu să nu fi putut să supravieţuieşti dacă n-ar fi fost mama mea. Ea te-a ajutat să vii pe lume.

— Ştiu. Mi-a spus-o de multe ori şi sper că am reuşit s-o răsplătesc fiind un copil cuminte, mai ales după plecarea tatălui meu.

Kreeg mi s-a uitat drept în ochi.

— Scrisoarea despre care vorbeşti. Cea de la mama. Păcat că n-o mai ai, Atlas!

— O am.

— Poftim?!

— Am păstrat-o ca pe o comoară. Vrei s-o citeşti? am întrebat, iar Kreeg a dat încet din cap în semn că da. Pot să bag mâna în buzunar?

— Încet!

Am scos cu grijă scrisoarea din buzunarul pantalonilor şi am pus-o pe masă.

— Poftim. Încă mototolită şi plină de urme de dinţi, întipărite în acea zi cumplită!

Kreeg s-a uitat cu atenţie la plic.

— E pentru Gustav Melin.

— Vărul mamei tale.

— Despătureşte-o tu, Atlas! Dacă ai impresia că las arma din mână, te înşeli!

— Cum vrei.

Am luat plicul, am scos cu grijă bucata veche de hârtie şi i-am dat-o lui Kreeg, care a citit-o.

Dragă Gustav,

Sper că ţie şi Alionei vă merge cât se poate de bine. Regret că n-am vorbit atât de des pe cât mi-aş fi dorit. Mi-a fost foarte greu de când a murit Cronus.

După cum ştii, Armata Roşie ne supraveghează îndeaproape, motiv pentru care mă întreb dacă aş putea să-ţi cer o favoare.

Dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că micul Atlas se află în faţa ta. E un mesager de încredere şi are la el un pachet de o valoare incomensurabilă.

Gustav, eşti singura rudă care mi-a mai rămas. Trebuie să te rog să ai mare grijă de pachet până când se domolesc tensiunile şi mai scăpăm de supraveghere.

Te-aş ruga să nu deschizi pachetul, dar, dacă o faci, atunci ştiu că o să fii ispitit să vinzi obiectul. Te rog, Gustav, oricât de tentat ai fi, aminteşte-ţi că am în grijă doi băieţi flămânzi!

De îndată ce o să pot, o să-l vând şi o să te răsplătesc cu un comision substanţial.

Trebuie să-ţi cer un astfel de serviciu pentru că am făcut o gafă. I-am povestit unui soldat bolşevic despre existenţa obiectului în cauză. Mă tem ca acel soldat să nu încerce cumva să mi-l ia.

Te rog să-i confirmi lui Atlas dacă mă poţi ajuta, iar el o să-ţi dea pachetul.

Mulţumesc, Gustav! Cred că o să te dovedeşti un văr loial.

A ta, cu drag,

Rhea Eszu

— Recunoşti scrisul mamei tale? am întrebat eu după ce Kreeg a terminat de citit.

El a dat din cap, adeverind.

— Da. Nu mă îndoiesc că e scrisoarea ei. Dar asta nu te absolvă în nici un fel. Nu schimbă nimic.

— Sper că explică întrucâtva ce s-a întâmplat în ziua aceea. Mama ta mi-a dat dis-de-dimineaţă scrisoarea şi o punguţă de piele pe care mi-a atârnat-o de gât. Jur, Kreeg, că nu ştiam ce era în ea!

— Aiurea! De ce ţi-ar fi încredinţat mama o sarcină atât de importantă? Doar ai recunoscut deja că eram mai puternic din punct de vedere fizic. Şi sânge din sângele ei.

— Tocmai de-asta m-a ales pe mine. Era de făcut un drum de peste treizeci de kilometri, prin ger. Nu exista nici o garanţie că aş fi supravieţuit. Ea te-a protejat.

Kreeg a mijit din ochi.

— Ce scuză convenabilă!

— E purul adevăr! Îţi aminteşti că, oricum, nu erai acasă, fiindcă mergeai la şcoală în satul vecin. Doar unul dintre noi avusese şansa de a învăţa acolo. Nu ştiu ce altceva te-ar putea convinge că ea s-a gândit doar la binele tău.

Kreeg a ridicat pistolul la câţiva centimetri de masă.

— Zi mai departe!

Am înghiţit în sec.

— Îmi amintesc că am deschis uşa ca să pornesc la drum. Vântul m-a împins înapoi în antreu. Dar m-am chinuit să ies şi am tras uşa după mine. Am izbutit să mă îndepărtez vreo treizeci de metri înainte să-i văd.

— Pe cine să vezi?

— Pe soldaţi. Pe bolşevici. Cinci la număr. Am ştiut că nu era de bine. Mi-a fost frică... aşa că am fugit la magazia de cărbuni şi m-am ascuns acolo. Atunci când s-au apropiat de casă, am văzut că în fruntea lor era bărbatul cu care se culca mama ta. Au bătut la uşă, dar ea n-a răspuns, aşa că au tras un glonţ în clanţă şi apoi au intrat. Am auzit-o ţipând..., am spus, iar după aceea a trebuit să mă opresc o clipă şi să mă adun, în timp ce îmi aduceam aminte de zgomote, ... iar ei au răscolit casa. Au spart vaze, veioze, au răvăşit paturile... îţi aminteşti ravagiul!

Kreeg a rămas tăcut preţ de o clipă.

— Da.

— Mi se părea că nu mai terminau. Dar n-au dat de ceea ce căutau, fiindcă obiectul acela era la gâtul meu. Negăsindu-l, s-au înfuriat. Au început să zbiere la liderul lor, numindu-l mincinos şi blestemându-l că îi adusese acolo. Asta l-a făcut să se înfurie pe mama ta. Ea a încercat să-l convingă de nevinovăţia ei, dar el n-a vrut să audă. Am auzit-o implorând... ea a spus că avea un fiu, că nu trebuia să rămână orfan..., am povestit, cu lacrimi în ochi. Am auzit bufnituri, iar strigătele mamei tale au devenit din ce în ce mai slabe, până când s-a făcut linişte. Pe urmă, cei cinci au plecat pur şi simplu, întorcându-se în nămeţi, am povestit eu, dar m-am oprit puţin ca să mă adun, fiindcă nu voiam să omit nici un

detaliu. După o vreme, am îndrăznit să ies din magazie. Eram atât de speriat... Am intrat şi am văzut ce făcuseră. Ne distruseseră casa. Am strigat-o pe mama ta, dar nu mă aşteptam să-mi răspundă. Am găsit-o lângă icoana de lemn însângerată, pe care ţareviciul i-o dăruise tatălui tău în semn de recunoştinţă pentru loialitate. Fusese arma pe care o folosiseră, fără îndoială, ca pe un ultim mod în care să-şi arate ura faţă de ţar şi de apropiaţii lui.

Kreeg a bătut cu degetele în tăblia mesei.

— Atunci când am intrat, tu aveai icoana în mână!

— Da. O luasem doar ca s-o dau la o parte de pe cadavru. Asta a fost tot, jur pe viaţa fiicelor mele!

Kreeg a îndrăznit să-şi ia privirea de la mine şi să se uite în larg.

— Atunci când m-am apropiat de casă, am ştiut că ceva nu era în regulă, fiindcă uşa era deschisă. M-am strecurat cât de uşor am putut, fără să ştiu pe cine aveam să găsesc înăuntru. Dar nu erai decât tu! a spus el, privindu-mă din nou. Îţi aminteşti ce mi-ai zis, Atlas?

— Îmi pare rău, am şoptit, înghiţind în sec.

— N-am crezut că regretai ceea ce făcuseşi, ci că îţi era ciudă că te prinsesem.

— Te-ai aruncat asupra mea, Kreeg, fără să stai pe gânduri! Îmi amintesc până în ziua de azi forţa cu care mi-ai smuls icoana din mână. Erai foarte puternic.

— Dar şi tu ai încercat să mi-o smulgi!

— Şi m-ai pus la pământ.

Kreeg şi-a lins buzele.

— În încăierare, ţi s-a rupt cămaşa. Atunci am văzut punguţa de piele. O observasem de multe ori la gâtul mamei. Am ştiut pe dată ce făcuseşi. Un tâlhar criminal!

— Diferenţa, Kreeg, e că tu ştiai prea bine ce era în ea. Eu, nu.

— Aşa spui tu, Atlas! Da, ştiam de diamant. Şi eu o auzisem pe mama vorbind despre el, mai puţin discret decât pretinzi. Era scăparea mea. Biletul meu spre mântuire. Şi tu mi l-ai luat. Ai luat totul! a exclamat el, clătinând încet din cap.

— Atunci am izbutit să bag mâna în buzunar şi să-ţi flutur scrisoarea în faţa ochilor. Iar tu ai încercat să mi-o îndeşi pe gât.

— Era cât pe ce!

— Da. Dacă n-aş fi reuşit să apuc icoana.

— Şi să mă loveşti cu ea.

— Să mă *apăr* cu ea! Altfel, aş fi fost mort.

Kreeg s-a enervat.

— O să îndreptăm asta curând, Atlas!

— Amândoi ştim ce s-a întâmplat după aceea. Ai rămas dezorientat pentru ceva vreme, iar eu am fugit prin troiene. Deja mă îmbrăcasem pentru o călătorie lungă! am spus, ridicând uşor din umeri. Nici nu bănuiam cât de mult avea să dureze acea călătorie...

— După ce mi-am revenit, am fugit după tine şi m-am oprit în pragul casei.

— Iar cuvintele pe care le-ai strigat m-au obsedat de atunci încolo.

— „O să te găsesc, Atlas Tanit, oriunde te-ai ascunde! Şi o să te ucid!" a repetat Kreeg.

Am dat din cap, adeverind.

— Am fugit cât am putut de mult, cât mai departe de tine. În cele din urmă, m-am prăbuşit într-un hambar părăsit. Amintirile erau atât de clare în mintea mea! Era ca şi cum aş fi retrăit iarăşi şi iarăşi fiecare moment dureros. Eram

îngrozitor de speriat, Kreeg! N-aveam pe nimeni. Aşa că am hotărât să fac singurul lucru la care m-am putut gândi – să încerc să-mi găsesc tatăl.

Kreeg şi-a mângâiat bărbia.

— Anticipasem asta. Mi-am zis că, poate, iarna siberiană avea să te ucidă, dar ai supravieţuit. N-am avut niciodată ocazia să te întreb cum.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Nu ştiu, Kreeg. Drumul prin Rusia mi-a luat optsprezece luni. Ştiam că Elveţia se afla drept la vest de Tobolsk, aşa că într-acolo m-am îndreptat.

— Cum ai ştiut în ce direcţie mergeai?

Am arătat spre cer.

— Stelele. Tata obişnuia să-mi povestească ore în şir despre Cele şapte surori. Aşa mi-am găsit drumul.

— Înţeleg cum ai găsit drumul, dar cum ai făcut faţă frigului şi foamei?

Am închis ochii.

— Cred că stelele m-au ocrotit. Întotdeauna, atunci când eram foarte slăbit, dădeam peste o cabană goală sau peste un străin amabil, care se milostivea de mine. Dar mi-e ruşine să spun că am fost obligat să fac lucruri cu care nimeni nu s-ar mândri.

— Ai furat?

Am încuviinţat din cap.

— Am furat. Am minţit. Am manipulat oameni. Dar am supravieţuit.

Kreeg m-a privit cu atenţie.

— E de necrezut că un băiat în vârstă de doar de opt ani ar putea supravieţui unei călătorii de optsprezece luni în pustietatea rusească!

Ca să-mi arăt nedumerirea, mi-am întins mâinile, dar am făcut gestul un pic prea repede, iar Kreeg a apucat pistolul mai bine.

— Am trăit în viaţa mea lucruri care mi-au confirmat că dimensiunea fizică e doar o parte din povestea umană. Nu-mi pot explica, dar cumva am supravieţuit, am spus eu, însă Kreeg a pufnit, nemulţumit de răspunsul meu. Până la urmă, n-am reuşit să ajung în Elveţia. Am sfârşit sub un tufiş dintr-o grădină pariziană, unde m-am prăbuşit.

Duşmanul meu a ţinut-o pe-a lui, în pofida adevărului:

— Aşadar, încercai să-ţi găseşti tatăl ca să-i dai diamantul! El ştia de existenţa lui şi te-a instruit să-l furi! Aţi complotat împreună!

Am respins spusele lui, zicând:

— Te înţeleg, Kreeg, dar refuzi să fii raţional! Jur pe viaţa fiicelor mele că n-am ştiut niciodată despre diamant! Nici măcar n-am ştiut că *era* un diamant decât după ce am ajuns în hambar şi m-am uitat în punguţa pe care mi-o dăduse mama ta. Şi chiar şi atunci, am crezut că era un bulgăre de onix sau dintr-o piatră semipreţioasă, fiindcă mama ta îl mânjise cu cremă neagră de ghete şi îl lăcuise cu lipiciul pe care-l folosea la sculpturile în os. Abia după ce bulgărele a început să-mi lase urme pe degete, l-am curăţat cu o cârpă şi mi-am dat seama ce se ascundea dedesubt. Uite! am exclamat, descheindu-mi încet doi nasturi de la cămaşă şi scoţând de la gât punguţa de piele ponosită.

— Ce-i asta?

— Ce crezi, Kreeg? Aş fi vrut ca tu să-mi fi dat şansa să ţi-l dau înapoi acum optzeci de ani, dar voiai să mă omori mai întâi, iar pe atunci nu voiam să mor! N-am putut să ţi-l înapoiez nici în celelalte ocazii în care m-ai vânat şi în care a trebuit să fug din nou, ca să-mi salvez viaţa. La Leipzig,

atunci când ai dat foc clădirii în care locuiam, sau la librăria de la Londra. Şi iată, l-am păstrat în răstimp. Am sperat ca, dacă ar fi fost nevoie, să ţi-l pot înapoia în schimbul vieţii mele şi al siguranţei fiicelor mele.

Kreeg a luat punguţa şi a dat s-o dezlege cu o singură mână, ceea ce s-a dovedit a fi imposibil, aşa că am adăugat:

— Nu-i nevoie să ţii pistolul îndreptat spre mine, Kreeg! Am optzeci şi nouă de ani. Nici dacă aş vrea, n-aş putea fugi. Nu uita că am venit de bunăvoie.

Kreeg s-a gândit şi, după o clipă, a lăsat încet arma pe masă. A desfăcut punguţa şi a scos cu grijă conţinutul. A examinat piatra cu atenţie şi a început s-o şteargă de pantaloni. Apoi a ridicat-o în lumină, iar ea a strălucit magnific în razele soarelui mediteraneean.

Kreeg părea cu adevărat năuc.

— De ce n-ai vrut să-l vinzi?

— Nu era al meu.

— Deci recunoşti că l-ai furat!

— Nu. Recunosc că, fără voia mea, am intrat în posesia lui.

Kreeg a tăcut şi, pentru prima dată, am văzut un licăr de îndoială trecându-i pe chipul bronzat.

— Prin urmare, ai păstrat diamantul. Dar nu mi-o poţi da înapoi pe mama!

— Nu pot, frate, nu! Dar, dacă nu pentru diamant, spune-mi, te rog, de ce i-aş fi dorit moartea? Doar pe ea o aveam. Crede-mă când îţi spun că am iubit-o!

Kreeg a început să se joace, săltând diamantul în palmă.

— Îţi plăcea mai mult gândul de a avea mâncare în stomac!

Mi-am luat capul în mâini.

— Cine îşi poate dovedi vreodată dragostea? Ea nu există decât în suflet şi se bizuie pe încredere. Dacă ai avea încredere în mine aşa cum cred eu că ai avut cândva, ai şti că nu i-aş fi putut face niciodată rău mamei tale.

— Frumoase cuvinte, Atlas! Întotdeauna te-ai priceput la vorbit.

— Un diamant frumos, pe care... l-am dat înapoi.

Am închis ochii. Aerul proaspăt şi sărat al mării mi-a umplut plămânii şi soarele mi-a încălzit faţa. Involuntar, mi-am întins braţele deasupra capului şi o tihnă cerească s-a pogorât peste mine. Aşa că am conchis:

— Kreeg... nu mai ţin greutatea lumii pe umeri. Îţi sunt recunoscător pentru ocazia de a-ţi spune adevărul despre ce s-a întâmplat, fie că mă crezi sau nu. Iar acum... sunt liber! Ridică pistolul, frate! Mă predau şi mor fericit!

Eszu a şovăit.

— Vrei să mă întrebi ceva înainte?

M-am gândit o clipă.

— Da. Te obsedează ideea că ştiam de existenţa diamantului. Chiar acum câteva momente credeai că tata îmi spusese despre el. Kreeg, n-a făcut-o! Aşa că, te rog, spune-mi la ce te refereai.

Eszu a încuviinţat din cap.

— Cum vrei, Atlas! Mi-ai spus povestea ta. Acum o să ţi-o spun şi eu pe a mea. Încep cu naşterea ta.

CAPITOLUL 56

Tiumen, Siberia, 1918

Domnia ţarului Nicolae al II-lea fusese marcată de o nemulţumire crescândă în rândul poporului, pe care ţarul nu izbutise s-o domolească sau s-o înăbuşe. În mare parte, furia celor mulţi era pricinuită de repartizarea pământurilor, aristocraţia deţinând cea mai mare parte a lor.

Ruşii fiind un popor profund credincios, cei mai mulţi dintre ei mergeau în fiecare săptămână la biserică, unde se propovăduia că Dumnezeu îl alesese pe Nicolae drept ţar. Numai că, pe măsură ce burţile rămâneau flămânde, credincioşii începuseră să se întrebe de ce conducătorul lor de drept divin avea nevoie de atât de mult pământ şi de atât de multă putere ca să-şi îndeplinească îndatoririle, în vreme ce familiile celor mulţi n-aveau de nici unele. Astfel, mişcarea socială revoluţionară începuse să ia proporţii, culminând în februarie 1917, când zilele de proteste şi ciocnirile violente nu-i prea dăduseră de ales ţarului Nicolae al II-lea, care fusese silit să renunţe la tron. Îi lăsase imperiul pe mână fratelui său, Marele Duce Mihail Alexandrovici, care, dându-şi seama de unde bătea vântul, refuzase să urce pe tron, declarând că n-avea s-o facă decât dacă o mişcare democratică ar fi justificat-o.

Drept urmare, se formase un guvern provizoriu, condus de Aleksandr Kerenski. Soluţia iniţială la problema familiei detronate a ţarului păruse să fie exilul. Începând din februarie, posibilităţile acordării de azil păruseră relativ promiţătoare. Dar, după luni de dezbateri, Marea Britanie şi

Franţa îşi retrăseseră ofertele de azil politic, fiindcă soţia ţarului, Alexandra, era considerată filogermană.

Aşadar, problema plasării familiei rămăsese nerezolvată, dar, în timpul mandatului lui Kerenski, Romanovii trăiseră într-o relativă siguranţă. După revoluţie, familia imperială fusese escortată la conacul guvernatorului din Tobolsk, unde i se asigurase un trai confortabil, pe seama unei subvenţii guvernamentale destul de generoase. Mai mult decât atât, unii dintre membrii suitei casei imperiale primiseră permisiunea să meargă la Tobolsk împreună cu Romanovii, ţarul şi ţarina alegându-i pe cei mai de încredere dintre ei.

Câteva luni mai târziu, avusese loc Revoluţia din Octombrie. Poporul era nemulţumit de implicarea continuă a Rusiei în Primul Război Mondial şi de faptul că prim-ministrul Kerenski conducea cu o mână de fier. Drept urmare, Armata Roşie bolşevică răsturnase guvernul provizoriu şi preluase puterea. Bolşevicii îl numiseră în funcţia de premier pe conducătorul lor carismatic, Vladimir Lenin.

Dintr-odată, situaţia familiei imperiale ruse devenise tot mai sumbră, soarta membrilor ei fiind intens dezbătută de bolşevici. Unii optau pentru extrădare. Alţii susţineau că familia trebuia să fie condamnată la închisoare pe viaţă. Mulţi doreau execuţia, ca să elimine ceea ce ei considerau a fi cancerul care împiedica realizarea adevăratei egalităţi în sânul poporului rus.

După ce Lenin preluase puterea, Romanovilor nu li se mai îngăduise să petreacă prea mult timp în afara conacului guvernatorului. Familia fusese chiar împiedicată să meargă duminica la biserică. Bineînţeles că fusese suprimată şi subvenţia acordată odinioară de guvernul Kerenski, iar „luxul” de a avea unt şi cafea dispăruse peste noapte.

În cele din urmă, liderii partidului conveniseră că cea mai bună cale de acţiune în privinţa fostului ţar Nicolae era un proces de faţadă la Moscova, astfel încât ei, bolşevicii, să demonstreze că deţineau întreaga putere politică. Dar pentru ca asta să se întâmple, aveau nevoie de ţar în viaţă.

Nu exista nici o garanţie. Bolşevicii de rând erau din ce în ce mai nemulţumiţi de faptul că ţarul încă trăia, iar în martie 1918, facţiuni rivale din rândurile lor descinseseră la Tobolsk, sporind temerile legate de siguranţa familiei imperiale. Astfel, guvernul numise un comisar special, care să mute familia la aproape şase sute de kilometri spre vest, în oraşul Ekaterinburg.

Comisarul Vasili Iakovlev şi oamenii lui au hotărât să înceapă acea călătorie periculoasă în toiul nopţii. Nicolae, Alexandra şi fiica lor cea mare, Olga, au fost sculaţi din pat la ora două dimineaţa, împreună cu câţiva membri ai suitei. Apoi grupul a fost nevoit să treacă vaduri, să schimbe trăsuri şi să devină ţinta câtorva tentative de asasinat, zădărnicite în ultimul moment. După ce au străbătut aproape două sute cincizeci de kilometri şi au înfruntat o grămadă de primejdii, familia imperială şi suita ei au ajuns în oraşul Tiumen, unde Iakovlev a cerut un tren care să-i ducă mai repede la Ekaterinburg.

— În tren cu tine! a lătrat el la fostul ţar.

— Foarte bine, a răspuns Nicolae, luând-o pe Olga de mână.

Alexandra a mers în urma lor. Lapetus Tanit, astrologul personal al ţarului şi profesor al ţareviciului şi al surorilor acestuia, şi-a cuprins soţia pe după mijloc. Clymene era doamnă de companie a ţarinei şi mai avea puţin până să nască, iar Lapetus îşi făcuse griji pentru ea tot drumul. Cu toate astea, nu avuseseră de ales şi ascultaseră de ordinele

comisarului Iakovlev. Dacă ar fi rămas la Tobolsk, Gărzile Roşii le-ar fi venit de hac.

Clymene a dat s-o urmeze pe ţarină, dar, la primul pas, a făcut o grimasă de durere. Lapetus a strâns-o de braţ cu putere.

— Te simţi bine, draga mea?

— Da, a oftat ea. Copilul e foarte energic azi.

— Ei, acum zicem că-i băiat? a întrebat Lapetus zâmbind.

— Staţi pe loc! a strigat Iakovlev, în timp ce cuplul se apropia de tren. Numai familia lui Nicolae!

— Şi ce să facem? a întrebat Lapetus.

— Intraţi în vagonul ăsta!

Iakovlev a arătat spre alt vagon, care nu era legat la locomotivă.

— Majestatea Sa... ştie?

Iakovlev a râs.

— Nu contează ce ştie el! Haideţi, în vagon! a strigat, ridicând arma.

Lapetus nu s-a clintit.

— Chiar trebuie să ameninţaţi cu arma o femeie însărcinată?

— Bineînţeles, pentru că, la fel ca tine, se supune orbeşte unui nemernic de autocrat!

Lapetus a simţit o mână pe umăr.

— Haide, prietene, să mergem!

Cronus Eszu era un conte prusac şi fusese membru loial al suitei casei imperiale încă de la urcarea pe tron a tatălui lui Nicolae. Cronus le preda limbi străine şi cultură universală copiilor ţarului. Întrucât Lapetus preda muzica şi clasicii, lecţiile celor doi aveau adeseori aspecte comune, ceea ce făcuse ca Lapetus şi Cronus să devină prieteni buni. Cronus era căsătorit cu Rhea – de asemenea, doamnă de

companie a ţarinei – şi aveau împreună un fiu în vârstă de patru ani, pe nume Kreeg.

Mulţi membri ai suitei şuşoteau pe la colţuri că ţarul Nicolae al II-lea nu ţinea la Cronus la fel de mult ca tatăl lui, dar că preferase ca acesta să-i rămână în preajmă după revoluţie, din pricină că avea un fiu nevârstnic, care altminteri ar fi fost condamnat la o moarte sigură.

— Ai dreptate, Cronus! a răspuns Lapetus. N-avem de ales.

Şi-a ajutat soţia să urce în vagonul vecin, care era întunecat, umed şi cu totul abject. Apoi l-a luat pe Kreeg din braţele lui Cronus, l-a ridicat şi l-a dus înăuntru.

— Aşa, micuţule! a exclamat el, uitându-se de jur împrejur. O, Doamne, ce *ger* e, nu-i aşa?

— Da, parcă e mai rău înăuntru decât afară, a răspuns Clymene.

În total, în vagon au fost urcaţi şapte membri ai suitei casei imperiale, printre care alte două doamne de companie. În urma ultimului dintre cei şapte, un soldat a trântit uşa.

De afară, Iakovlev a strigat:

— Să mergem!

Locomotiva a şuierat, scoţând aburi. Atât familia Tanit, cât şi familia Eszu au privit prin fereastra vagonului cum roţile mari au început să se învârtă, iar Romanovii au fost luaţi din gara Tiumen.

— Chiar crezi că îi duc la Ekaterinburg? a întrebat Rhea.

— Cine ştie, draga mea! a răspuns Cronus. Bolşevicii ăştia se tot ceartă şi se contrazic între ei!

— Oare o să-i mai vedem pe stăpânii noştri, Lapetus? l-a întrebat Clymene pe soţul ei, cu lacrimi strălucindu-i în ochi.

— Mă tem că nu, dragostea mea, mă tem că nu! a răspuns el, luând-o de mână.

— Bieţii copii nevinovaţi, Lapetus! Nu pot să înţeleg.

Dintr-odată, cei din vagon s-au prăvălit la pământ, loviţi puternic din spate.

— Ce se întâmplă?! a strigat Rhea de pe podea.

— Ne trag pe altă linie! a răspuns Cronus.

După câteva minute de zguduială, tamponul s-a lovit de ceva solid, vagonul s-a oprit, iar un soldat a deschis uşa, răcnind:

— Rămâneţi pe loc!

— Putem găsi ceva de mâncare pentru soţia mea? a întrebat Lapetus. Sau o pătură? După cum vedeţi, e însărcinată! Poate că nu vă convine că facem parte din anturajul ţarului, dar nu vă puteţi răzbuna pe un prunc nenăscut!

Soldatul şi-a dat ochii peste cap, dar, câteva clipe mai târziu, s-a întors aducând nişte pleduri de lână aspră şi câteva bucăţi de pâine.

— Mulţumesc! a spus cu sinceritate Lapetus.

După câteva ore pe care şi le petrecuseră fără să mai dea ochii cu bolşevicii, ocupanţii vagonului s-au hotărât să se culce. Erau epuizaţi după acea călătorie-maraton. S-au înghesuit unul în altul într-un colţ al vagonului, ca să se încălzească un pic.

Destul de curând, cei din familia Eszu au început să sforăie, aşa cum o făceau adesea în timp ce dormeau.

— Lapetus, a şoptit Clymene, eşti treaz?

— Da, dragostea mea. Te simţi bine?

S-a întins spre mâna ei.

— Da, dar am ceva să-ţi spun. Crezi că toată lumea doarme?

Lapetus şi-a lungit gâtul spre Cronus şi Rhea, care continuau să respire liniştit. Ca să se asigure că aşa era, a fluierat uşor, fără să stârnească nici o reacţie.

— Da. Te ascult.

— Bine. În noaptea de dinaintea plecării de la Tobolsk, ţarina mi-a cerut ceva. E o misiune pe care acum mă tem că n-o mai pot duce la capăt.

— Spune-mi.

Clymene a tras aer în piept.

— Ea ştia că Iakovlev avea de gând să ne mute peste noapte. Am întrebat-o dacă dorea să ia ceva care să-i amintească de trecut şi de rangul ei de suverană legitimă. S-a dus la scrin, a scos o cutiuţă dintr-un sertar mic şi apoi a desfăcut-o. Iar apoi..., a spus Clymene, dar Cronus a mormăit în somn, întrerupând-o, după care a început iar să sforăie, ... apoi în faţa ochilor mei s-a ivit cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată. Ţarina mi-a spus că piatra asta preţioasă se afla în posesia familiei imperiale de generaţii întregi şi că era bijuteria ei preferată. Mi-a spus că nu putea s-o ia cu ea, pentru că, cel mai probabil, ar fi căzut în mâinile bolşevicilor. Aşa că...

— Ţi l-a dat ţie, a încheiat Lapetus în locul soţiei lui.

— Da.

— Unde e acum?

— L-am cusut în căptuşeala fustei.

Lapetus a oftat.

— Nu pot decât să mă rog să ai ocazia să i-l înapoiezi.

— Nu trebuie să afle nimeni.

— Înţeleg, dragostea mea, a spus el, strângând-o mai tare de mână. N-o să afle nimeni.

În cele din urmă, epuizarea i-a făcut pe cei doi să adoarmă. Dar după o vreme Clymene s-a trezit, simţind cum

o durere puternică îi străbătea pântecul. Parcă ceva îi măcina măruntaiele. A strigat de durere, iar Lapetus a sărit ca ars.

— Draga mea! Ce s-a întâmplat?

— Copilul..., a gemut Clymene.

El i-a pus o mână pe pântec.

— E totul în regulă?

— Nu ştiu. Mă doare...

Un alt junghi i-a spintecat pântecul, făcând-o să ţipe din nou.

— Ce se întâmplă? a întrebat Cronus, ameţit de somn.

— Copilul! a răspuns Lapetus, asudând de spaimă. Iubirea mea, cred că vine copilul!

Clymene părea cuprinsă de panică.

— Dar mai are o lună!

— Cred că ţi s-a rupt apa. Cronus, ai putea aduce o lampă?

— Bineînţeles! E una lângă uşă.

Toţi cei din vagon s-au trezit şi au sărit în picioare. Clymene a ţipat din nou.

— O să fie bine, draga mea, o să vezi! Sunt aici, a consolat-o Lapetus.

Cronus s-a întors cu lampa şi, după ce a căutat un chibrit în buzunare, i-a dat-o lui Lapetus. Acesta din urmă a dat pătura la o parte şi s-a uitat la Clymene. Spre groaza lui, a observat că lichidul nu era deloc limpede, ci roşu.

Clymene a văzut privirea şocată a soţului ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, dragostea mea, nimic! a spus Lapetus, agitat.

— Rhea! a strigat Cronus.

Soţia lui şi-a aruncat păturile de pe ea şi s-a dus la Clymene. Lapetus a arătat spre sânge, iar Rhea a dat din cap în semn că înţelesese.

— Vera, Galina! a strigat ea către celelalte două doamne de companie. Am nevoie de voi!

Ambele s-au supus.

— Mamă? a întrebat o voce piţigăiată. Ce se întâmplă?

— Nimic, Kreeg, a spus Cronus, ridicându-şi fiul în braţe. Mergem să jucăm cărţi.

— Mi-e somn, a răspuns Kreeg.

— Ştiu. Dar îţi trece.

— Lapetus, adună cât mai multe pături. O să avem nevoie de ele ca să absorbim sângele. Vera, am nevoie şi de apă!

— Dar abia avem de băut...

— La naiba, Vera, nu vezi unde suntem? a răbufnit Rhea. Găseşte o cale să topeşti nişte zăpadă.

Vera a coborât în grabă din vagon. Rhea a pipăit pe sub fusta lui Clymene, ca să-şi dea seama dacă ieşea copilul. Ceea ce a găsit a alarmat-o.

— Clymene, o să fie bine! Copilul vine pe lume, dar invers, cu picioarele înainte, a spus ea, trăgând aer adânc în piept. N-o să fie uşor, dar o să te ajutăm cu toţii să treci peste asta!

— De aceea e atât de mult sânge? a întrebat Galina, îngrijorată.

Rhea a încuviinţat din cap.

— Picioarele copilului au sfâşiat-o.

Lapetus s-a întors, aducând un teanc de pături.

— Ce pot să fac? a întrebat el.

Rhea a întors capul astfel încât să audă doar el.

— Ţine-o de mână. Mângâi-o pe cap. Roagă-te.

Lapetus a dat din cap şi s-a supus. Travaliul a fost lung şi dureros. De multe ori, Rhea a fost convinsă că biata Clymene avea să leşine, ceea ce ar fi însemnat sfârşitul ei şi al copilului. Dar, deşi n-ai fi zis, ori de câte ori părea că se lăsa învinsă, ea găsea apoi încă un dram de putere.

— Bine, Clymene! Un ultim efort şi iese copilul! Dar trebuie ca efortul să fie unul mare! Împinge cât de tare poţi! a strigat Rhea, iar Clymene, gâfâind, a făcut semn că înţelesese. Bine! a adăugat Rhea întorcându-se spre Lapetus. În clipa în care apare capul, cordonul ombilical o să fie înfăşurat în jurul gâtului. Cum scot copilul, i-l desprinzi cât mai repede! Ai înţeles? a întrebat ea, iar Lapetus, zdruncinat, s-a străduit să dea din cap în sens afirmativ. Atunci, suntem gata! Haide, Clymene. Gata?

— Da, a îngăimat Clymene.

— Trei, doi, unu, împinge!

Ţipetele femeii au străpuns însuşi sufletul soţului ei. Deodată, copilul a ţâşnit pur şi simplu, dar mâinile pricepute ale Rheei l-au prins la timp. Lapetus era în stare de şoc, privind pruncul cenuşiu-vineţiu care tocmai îşi făcuse loc pe lume.

— Lapetus! a strigat Rhea. Acum!

Auzind porunca femeii, Lapetus n-a mai şovăit, ci a apucat cordonul fibros, încâlcit în jurul gâtului fiului său.

— Nu fi blând! Scoate-l repede!

Deşi instinctul îi spunea altceva, Lapetus a eliberat copilul cu o mişcare brutală.

— De ce... nu... plânge? a bâiguit Clymene.

Lapetus şi Rhea nu-şi luau ochii de la trupşorul care nu izbutise să tragă aer în piept.

— O, Doamne... Te rog..., nu..., a şoptit Lapetus.

Rhea a apucat pruncul de picior ca pe un viţel nou-născut şi i-a dat o palmă puternică peste fund. Dintr-odată, copilul a părut să se trezească la viaţă şi, în timp ce primele raze de lumină se iveau peste Tiumen, în vagon s-au auzit plânsetele unui bebeluş.

Rhea i-a dat copilul lui Clymene.

— Foarte bine, Clymene! Te-ai descurcat minunat!

Proaspăta mamă s-a uitat la copil, cu soţul ei alături.

— Bun-venit, băieţelule!

— Ştiai tu ce ştiai, Clymene! a spus Lapetus, simţind cum i se umpleau ochii de lacrimi. Sunt atât de mândru de tine!

Soţia lui i-a zâmbit, aşa cum o făcuse atunci când privirile lor se întâlniseră pentru prima dată în sala de bal a Palatului Alexandru.

— Nici tu nu te-ai descurcat prea rău. N-aş fi reuşit fără tine!

— Ai născut un copil perfect, Clymene!

— Dar l-am făcut împreună!

— Nu. E perfect pentru că vine din tine.

Cronus s-a apropiat, cu Kreeg în braţe.

— Felicitări, prieteni! Cu cât mai mulţi în vagonul ăsta, cu atât mai bine! Şi o veste bună, Lapetus...., a spus el arătând spre un dulap. Conaţionalii nu ne-au dezamăgit! Au dosit o sticlă de vodcă în dulapul ăla. Aduc un pahar ca să udăm capul copilului!

— Nici vorbă, Cronus Eszu! Adu-o aici, acum! Trebuie să-i sterilizez rănile lui Clymene. Asta-i exact ceea ce ne trebuie! a spus Rhea.

Cronus a chicotit.

— Asta e, Lapetus. A meritat să încerc!

Pe măsură ce soarele siberian se ridica pe cer, o linişte profundă s-a aşternut în vagon. Cu toţii, mai puţin proaspeţii

părinţi, se prăbuşiseră, extenuaţi de acele cinci ore, iar copilul sugea, mulţumit, la sânul lui Clymene.

— Ce cuminte e, a şoptit Lapetus.

— Îi e foame, a răspuns Clymene, zâmbind.

— Ştiu că, din pricina nenorocirilor care ni s-au întâmplat în ultimul timp, n-am avut răgaz ca să discutăm despre nume, a spus Lapetus. Dar acum, când s-a născut, cum îl botezăm?

— Nu i-ai promis mamei tale că o să-i dai numele ei primului tău fiu? a întrebat Clymene, chicotind.

— Adevărat. Dar nu cred că fiului nostru i se potriveşte numele de *Agatha*.

— Augustus? a întrebat Clymene.

— Un pic cam pompos, nu crezi? a răspuns Lapetus. Augustus Tanit! Nu ştiu ce să zic...

El şi-a lungit gâtul în timp ce se gândea ce nume să-i dea copilului.

— Totuşi, ar fi frumos să înceapă cu „A”. Ce zici de Alexei? Sau de Alexandru, în cinstea ţarului?

Lapetus s-a uitat lung la soţia lui.

— Vrei să-l condamnăm la moarte?!

Clymene a clătinat din cap.

— Râd de tine, dragul meu, a spus ea, apoi a tresărit dintr-odată. Au!

— Ce-i?

— Mă doare...

Clymene şi-a vârât mâna sub fustă, la locul care o durea, apoi a scos-o plină de sânge. Lapetus s-a schimbat la faţă.

— Încă sângerezi...

Clymene a înghiţit în sec.

— Da.

— Ce să fac, Clymene?

Ea şi-a privit soţul în ochi şi i-a pus mâna, tandru, pe obraz.

— Te iubesc, Lapetus! Din toată inima. E singurul lucru de care am fost cu adevărat sigură în viaţa mea.

— Şi eu te iubesc, Clymene.

— Ei, bine, a spus ea, sunt foarte obosită. Atât de... obosită!

Clymene a închis ochii, iar soţul ei a început s-o mângâie pe cap.

— Odihneşte-te, draga mea! Eşti în siguranţă, copilul nostru e în siguranţă şi suntem aici, împreună.

La scurt timp după aceea, mama, tatăl şi copilul au căzut într-un somn adânc.

Mai târziu, i-au trezit nişte urlete.

— Scularea!

Au clipit în lumina puternică ce se revărsa pe uşa deschisă a vagonului şi l-au văzut pe soldatul bolşevic care stătea cu puşca îndreptată spre ei. Toţi cei de faţă s-au ridicat, cu excepţia lui Clymene, care era palidă ca o moartă.

— Draga mea! a spus Lapetus, dar ea s-a mulţumit să clipească încet.

— Ţi-am cerut să te ridici, la ordinul Gărzii Roşii! a strigat soldatul.

Nou-născutul a început să plângă.

— Vă rog, soţia mea e bolnavă! A născut azi-noapte. Dacă aveţi puţină milă, aduceţi-i un doctor! a implorat Lapetus.

Soldatul s-a apropiat încet de el.

— Milă?! Unde era mila ţarului atunci când poporul murea de foame pe ogoare? a şuierat soldatul cu glas scăzut. Să se ridice imediat!

— E... în regulă, a gâfâit Clymene. Lapetus, ia copilul!

Soţul ei l-a luat, iar Rhea Eszu s-a grăbit s-o ajute să se ridice.

— Am o listă de nume! a lătrat soldatul. Următoarele persoane o să mă însoţească: Vera Orlova, Galina Nikolaeva, Clymene Tanit!

— Ce treabă aveţi cu doamnele de companie? a întrebat Cronus. Le duceţi la ţarină?

Soldatul a zâmbit enigmatic.

— Să zicem că da.

Vera şi Galina s-au agăţat una de cealaltă şi au început să plângă. Lapetus a simţit că sângele începea să-i fiarbă în vine.

— Domnule, după cum am spus, soţia mea abia ce a născut azi-noapte. Copilul are nevoie de mama lui!

Soldatul s-a uitat la Clymene şi a încuviinţat din cap.

— Poate lua şi copilul.

— Nu! a strigat Clymene. Nu!

Lapetus a căzut în genunchi.

— Vă rog, lăsaţi-o aici! Ce rău putem face în vagonul ăsta de tren? Vă implor, lăsaţi-ne familia laolaltă!

— Iubitul vostru Nicolae n-a ţinut seama de familii şi nici eu nu ţin. Afară!

— Luaţi-mă pe mine în locul ei!

Soldatul a început să râdă în hohote.

— Nu, nu prea cred! Bărbaţii ar fi foarte nemulţumiţi!

Lapetus s-a încordat tot.

— Vă rog! E bolnavă!

— Uită-te la mine, a spus soldatul pe un ton calm. Uită-te bine la mine. Aşa arată un om căruia nu-i pasă, a adăugat el, îndreptându-se spre uşă. E simplu. Vii acum, sau o să fii împuşcată.

Lapetus s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o pe Clymene. Lacrimile îi şiroiau din ochi fără încetare.

— Clymene...

— Nu-i nimic, Lapetus, a şoptit ea. Nu-i nimic.

— Nu se poate! a exclamat el, plângând. Am ajuns atât de departe, dragostea mea! Atât de departe...

A strâns-o în braţe cât a putut de tare.

— Amândoi ştim că, oricum, nu mi-a rămas mult timp de trăit. Nu pot opri sângerarea.

— Dacă am reuşi să te ducem la un doctor...

— Avem tot atâtea şanse să facem asta câte are copilul nostru să se ridice în picioare şi să meargă azi. Pentru oamenii ăştia, suntem întruchiparea a tot ceea ce urăsc ei mai mult, a spus Clymene, iar apoi, cu ultima fărâmă de putere, l-a apucat de cap pe soţul ei şi l-a sărutat. Trebuie să plec acum, Lapetus. Curaj! Pentru copilul nostru.

— Promit, a şoptit Lapetus.

— Protejează-l.

— Veşnic. Te iubesc, Clymene!

— Şi eu te iubesc, Lapetus! a spus ea, apoi şi-a privit copilul. Ne-am cunoscut doar puţin, fiule. Îmi pare rău pentru amândoi! Mămica te iubeşte mai presus de orice, a adăugat, iar din ochi i-a ţâşnit o lacrimă care a căzut pe obrazul fiului. N-am timp să-ţi dau decât un singur sfat: fii bun, micuţule! Ăsta-i secretul fericirii, a încheiat ea, sărutându-l cu blândeţe pe creştet.

Apoi Clymene Tanit a răsuflat adânc şi s-a îndreptat, clătinându-se, spre uşă. Ea şi celelalte două femei au fost scoase din vagon şi urcate într-o trăsură. Lapetus a petrecut-o din priviri, ţinându-şi fiul în braţe şi plângând, devastat. Vizitiul a dat bice armăsarului, iar trăsura a pornit vijelios,

ducându-le cine ştie unde pe Clymene şi pe celelalte tinere femei.

Lapetus s-a uitat la fiul lui, care îi scâncea uşor în braţe.

— Îmi pare rău, micuţule! Îmi pare atât de rău! a exclamat el, iar apoi, pentru prima dată, copilul şi-a ridicat pleoapele, dând la iveală doi ochi căprui, adânci. Ţii greutatea lumii pe umeri, băiete! O să te numesc „Atlas”.

CAPITOLUL 57

Ziua întreagă, familia Eszu a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l consoleze pe Lapetus, care căzuse pradă disperării.

— Cum o să-l hrănesc pe Atlas? O, Doamne, nu pot să-l pierd şi pe el!

— Ieri am văzut capre cu iezi, a spus Rhea. La nici trei kilometri depărtare de aici. Cronus o să aducă o capră, iar laptele ei o să fie de ajuns.

— Unde s-a dus toată lumea, tati? a întrebat Kreeg.

— La o mică plimbare, atâta tot. Şi eu plec la plimbare, ca să mă împrietenesc cu o capră!

Lapetus şi-a apucat prietenul de braţ.

— Cronus, e periculos! Nu ştiu unde s-au dus soldaţii, dar dacă te văd...

— Mă văd şi gata, a răspuns Cronus cu blândeţe. Dar copilul tău are nevoie de hrană, Lapetus! Ca noi toţi, de altfel. Nu ştim cât mai stăm aici. Trebuie s-o fac!

— Măcar lasă-mă să vin cu tine! i-a cerut Lapetus.

— Ai spus-o chiar tu: dacă sunt văzut, o să fiu împuşcat, cel mai probabil. Micul Atlas nu merită să piardă doi părinţi într-o singură zi, a adăugat el, punând o mână pe umărul lui Lapetus. Dar o să vezi că n-o să păţesc nimic. Iar acum, ajută-mă să rup o pătură. O să am nevoie de o funie pe care s-o leg de gâtul caprei.

Două ore mai târziu, după cum promisese, Cronus s-a întors. Era însoţit de o capră, dar şi de un ţap mare şi de nişte iezi.

— Se pare că familia nu se lasă despărţită! a anunţat el, chicotind.

Rhea a muls capra şi i-a arătat în amănunt lui Lapetus cum să-l hrănească pe Atlas, înmuindu-şi degetul mare în lapte şi punându-l în gura fiului său, care a primit hrana cu recunoştinţă.

Până la sfârşitul zilei, biata capră fusese mulsă până la epuizare, iar cei cinci ocupanţi ai vagonului aveau, în sfârşit, burţile pline.

Pe când soarele stătea să apună, s-a auzit sunetul îndepărtat al unor copite de cai.

— Se întorc! a spus Rhea, strângându-l în braţe pe Kreeg.

Tropotul se apropia din ce în ce mai mult. Apoi uşa vagonului s-a deschis, iar în prag s-a ivit un soldat pe care exilaţii nu-l mai văzuseră până atunci.

— Puteţi să plecaţi! a decretat el.

Au amuţit cu toţii.

— Poftim? a întrebat Cronus.

— N-avem treabă cu voi! Puteţi pleca!

Cronus părea nedumerit.

— Pot să întreb ce s-a schimbat?

Soldatul a suspinat.

— Armata Albă trimite întăriri în zonă, ca să se confrunte cu noi. În clipa de faţă, sunteţi cea mai mică dintre grijile noastre!

— Unde vreţi să mergem? a întrebat Rhea. Ne-aţi luat actele!

Soldatul a ridicat din umeri.

— Asta e problema voastră, nu a mea.

A dat să plece.

— O clipă! a exclamat Lapetus. O să circule din nou trenurile pe linia asta? Putem să folosim gara?

— Calea ferată transsiberiană a fost rechiziţionată de Armata Albă. Cum credeţi că trimit ăia întăriri? Sunt deja pe drum!

— Vă rog, spuneţi-mi unde e soţia mea! l-a implorat Lapetus.

Soldatul s-a uitat lung la el, dar n-a scos nici un cuvânt. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

— Nu-mi vine să cred, a şoptit Cronus. Nici măcar ei nu par să mai ştie cine ţine frâiele...

— Ce facem acum? a întrebat Rhea.

— N-avem prea multe opţiuni, a răspuns Cronus. Fără acte de identitate, o să avem probleme. Armata Albă o să presupună că suntem Roşii. Şi viceversa.

— Cred că soldaţii bolşevici vor să rămânem aici, a gândit cu voce tare Lapetus. Ăsta e scopul. Ei ştiu foarte bine că nu putem pleca nicăieri.

— Mă tem că ai dreptate, Lapetus, a spus Cronus. Slavă Domnului pentru capre! Şi..., a adăugat el, ducându-se la dulap şi scoţând ceva de acolo, ... pentru vodcă!

Următoarea lună a fost dificilă, dar s-a creat un anumit program. Mulgeau capra de dimineaţă, apoi Cronus pleca la vânătoare. Deşi rareori se întâmpla ca într-una dintre capcanele lui să se prindă un iepure sau, mai rău de-atât, un rozător, devorau carnea. Lapetus chiar reuşise să scoată combustibilul dintr-un automobil abandonat, aşa că aveau şi foc.

După patru săptămâni, un soldat din Garda Roşie a bătut la uşa vagonului şi i-a înmânat câteva hârtii lui Cronus.

— Ce sunt astea? a întrebat el.

— Documente.

Cronus, şocat, s-a uitat la ele.

— E un singur set aici! Avem nevoie de cinci!

— Un set autorizat pentru cinci persoane, a răspuns soldatul ridicând din umeri. Trebuie să călătoriţi împreună!

Apoi el a plecat la fel de repede cum venise. În acea seară, cei trei au discutat despre ce anume le rămânea de făcut.

— E deliberat! a spus Lapetus. Vor să rămânem împreună, ca să ne urmărească mai uşor.

Cronus a dat din cap în semn că şi el gândea la fel.

— Unde mergem?

Lapetus a oftat.

— La Tobolsk. E cea mai apropiată aşezare.

— Şi ce o să facem după ce ajungem acolo? Poate că sună ciudat, dar aici cel puţin avem un adăpost şi ne putem procura hrană, a fost de părere Rhea.

— Avem mai multe oportunităţi la Tobolsk. Cea mai importantă dintre ele e şansa de a câştiga bani. În privinţa cazării, o să trebuiască să ne mulţumim cu orice găsim.

După cum era de aşteptat, drumul până la Tobolsk a fost îngrozitor. Cei cinci s-au înfăşurat în pături, iar Lapetus a confecţionat un brâu în care să-l poarte pe Atlas, pe sub haina de blană. Cronus a luat şi capra, pe care au muls-o de mai multe ori pentru copil. Din păcate, ţapul şi iezii au fost tăiaţi pe drum, ca să fie hrăniţi ceilalţi. După o săptămână de umblat prin nămeţi, călătorii au ajuns, extenuaţi, la marginea aşezării, chiar la asfinţit.

— Căutaţi case neluminate! i-a sfătuit Lapetus.

După ore întregi de căutări şi de cercetări, au dat peste o căsuţă, vizibil nelocuită. Puţin spus că era dărăpănată – avea ferestrele sparte, cărămida sfărâmată şi o uşă care fusese forţată. Dar le ajungea.

În următoarele câteva săptămâni, cei doi bărbaţi s-au apucat să facă reparaţii, astupând ferestrele şi dregând uşa. Apoi au început să-şi pună problema banilor. Lapetus şi

Cronus s-au certat mai bine de o oră, întrebându-se la cine să se ducă în oraş, după care Rhea a sugerat o alternativă:

— Ştiţi că mă pricep să sculptez în os. Am putea încerca să vindem sculpturile la piaţă. Deşi mă îndoiesc că o să găsim cu uşurinţă colţi de morsă prin locurile astea.

— Aşa-i, a recunoscut Lapetus. Dar ai putea să lucrezi obiectele din oasele de la picioare ale cerbilor moscaţi? Pădurile sunt pline de astfel de animale.

— Şi de enoţi, a adăugat Cronus. Ar fi de ajuns craniile?

Rhea a încuviinţat din cap, iar cei trei s-au întrebat în sinea lor cum de ajunseseră din Sala Tronului de la Palatul Alexandru, la căutatul oaselor de animale ca să-şi asigure supravieţuirea.

Astfel, Cronus şi Lapetus au început să vâneze animale pentru Rhea, ceea ce presupunea un dublu beneficiu, fiindcă asta le asigura şi hrana. Odată ce obiectele de os erau gata, cei doi se duceau duminica la piaţa din Tobolsk şi vindeau marfa. Într-o astfel de zi, un violonist cânta în mijlocul pieţei. Lapetus l-a privit vreme de o oră, tânjind cu ardoare după viaţa lui de odinioară. Omul care cânta era talentat, dar avea o postură incorectă, lucru care l-a iritat pe Lapetus, în calitate de fost profesor. Luându-şi inima în dinţi, el s-a apropiat de violonist.

— Scuzaţi-mă, domnule, l-a abordat el, daţi-mi voie să vă spun că sunteţi foarte priceput! Dar dacă aţi ţine mai bine cotul, aţi putea cânta mai uşor notele dificile. Îmi permiteţi?

Prudent, muzicianul l-a lăsat să-i aranjeze braţul, apoi s-a pus din nou pe cântat. După un timp, a spus:

— O, Doamne, e mai bine aşa! Mulţumesc!

— Cu plăcere!

Lapetus i-a zâmbit, apoi s-a întors la taraba lui.

— Daţi lecţii? a întrebat violonistul. Nu sunt atât de arogant încât să presupun că nu mai am ce învăţa.

— Îndrăznesc să spun că da, domnule, a răspuns Lapetus, scoţând un suspin. Odinioară am fost profesor. Dar nu mai sunt.

— Ce păcat! a exclamat violonistul, ridicând din umeri. Aş primi cu bucurie nişte lecţii. N-aş putea plăti mult, dar v-aş da o treime din ceea ce câştig în piaţă.

Lapetus a zâmbit cum nu mai zâmbise de multe luni.

Câteva săptămâni mai târziu, vestea despre dibăcia lui Lapetus s-a răspândit la Tobolsk. El a început să ofere lecţii de muzică oricui plătea. Şi aşa au izbutit s-o scoată cu toţii la capăt, vreme de cinci ani încheiaţi.

În acest timp, familiile Tanit şi Eszu au făcut tot posibilul să se integreze în societate fără să atragă atenţia. Îi apăsa permanent faptul că instabilitatea politică din ţară îi făcea să nu ştie exact de cine depindea siguranţa lor. Discutaseră de multe ori despre fuga din Rusia şi despre repatrierea în ţările lor de origine – Tanit, în Elveţia, iar Eszu, în Prusia. Cu toate astea, orice plan de fugă părea prea periculos, mai ales cu doi băieţi mici.

Pe măsură ce Atlas creştea, tatăl lui îşi petrecea multe ore în timpul iernilor lungi şi geroase, învăţându-şi fiul să cânte la o vioară uzată, pe care o primise în dar de la un client. Atlas dădea dovadă de un talent de-a dreptul incredibil, iar Lapetus se emoţiona ori de câte ori îşi asculta fiul cântând.

— Pe cuvânt, Rhea! a exclamat Lapetus după o lecţie. De când sunt profesor, n-am cunoscut aşa talent înnăscut. Ar putea fi un virtuoz! Clymene ar fi foarte mândră de el!

Rhea şi-a tras nasul.

— Ar fi mai bine să plece cu Cronus şi cu Kreeg ca să înveţe să vâneze. Ne-ar prinde bine tuturor!

Atlas a încercat să nu pună la suflet remarca ei.

— Ştii, l-aş învăţa bucuros şi pe Kreeg. La urma urmei, Cronus îl învaţă limbi străine pe Atlas. Poate că trebuie doar să descoperim instrumentul la care ar avea talent Kreeg!

Rhea şi-a dat ochii peste cap.

Într-adevăr, în ciuda eforturilor lui Lapetus, Kreeg nu arăta prea mult interes pentru muzică. De altfel, nu-l interesa nici să înveţe vreo limbă străină de la tatăl lui. Lapetus găsea că o astfel de situaţie era destul de tristă. Vedea strălucirea din ochii lui Cronus ori de câte ori acesta făcea lecţii cu Atlas, învăţându-l noţiunile de bază ale francezei, englezei şi germanei. Era o mică fărâmă din existenţa lor de odinioară. În schimb, după cum spusese Rhea, vânătoarea era singura activitate tată–fiu de care Kreeg părea să fie preocupat.

Aproape imediat ce a putut formula propoziţii, Atlas a început să întrebe despre mama lui şi despre unde anume se afla ea. Venise momentul de care Lapetus se temuse, dar pentru care era bine pregătit. Aşa că într-o noapte şi-a luat fiul în braţe şi l-a dus afară, ca să privească cerul care strălucea de stele.

— Mama ta e sus, printre stele, Atlas!

— De ce? a întrebat el.

— Pentru că acolo se duc oamenii după ce îşi părăsesc trupul. Devin... praf de stele.

Cu ochii mari de uimire, fiul lui Lapetus a privit cerul imens.

— Pot s-o văd pe mami?

— Poate că da, dacă te uiţi foarte atent, a răspuns Lapetus, după care a arătat cu degetul în sus. Cred că ai putea s-o vezi printre Pleiade, Cele şapte surori!

— Şapte surori? a întrebat Atlas.

— Da. Vezi stelele acelea care sunt puţin mai strălucitoare decât celelalte? Atlas a dat din cap în semn că le vedea, iar tatăl lui a zâmbit, propunându-i:

— Haide să-ţi spun povestea lor!

Din acel moment, Atlas Tanit a devenit captivat de astre. După o vreme, tatăl lui a terminat să-l înveţe tot ceea ce ştia despre miturile şi legendele greceşti care explicau formarea lor, precum şi despre astronomia fizică din spatele acelor minuni strălucitoare.

— Nu te poţi pierde niciodată atât timp cât poţi vedea stelele, Atlas!

— Adevărat?

— Da, Steaua Polară se mişcă într-un mic cerc în jurul polului ceresc. Pentru că ea e o constantă pe cerul nopţii, o să-ţi poţi găsi drumul oricând!

I-a arătat fiului hărţi peste hărţi, pe care le cumpărase la preţuri reduse de la prietenii din piaţă. Fascinaţia lui Atlas pentru globul pământesc – la o vârstă atât de fragedă – era remarcabilă. Lapetus îşi iubea fiul mai mult decât orice pe lume şi-şi dedica fiecare oră liberă pasiunilor şi dezvoltării copilului.

Acele ore s-au înmulţit în 1922, când Marea Foamete a devastat ţara. Pieţele erau goale şi, dintr-odată, nimeni nu mai avea bani în plus ca să cumpere sculpturi în os sau să plătească lecţii de muzică. Lucrurile au devenit din ce în ce mai dificile în gospodărie. Cronus, îndeosebi, începuse să se vlăguiască, renunţând adesea la mese pentru ca ceilalţi să

poată mânca mai mult. Acum Kreeg rămăsese singurul care să pună capcanele.

Lapetus Tanit a început să se gândească la diamantul pe care soţia lui îl cususe în căptuşeala rochiei. Cât de diferită ar fi fost viaţa lor dacă l-ar mai fi avut! Singura şansă să scape de oroarea Rusiei plecase odată cu soţia lui şi acum se afla, aproape sigur, în mâinile bolşevicilor.

În iarna anului 1923, situaţia devenise gravă. Atlas avea cinci ani, Kreeg, nouă, iar stomacurile lor deveneau tot mai mari şi mai goale.

— Nu se mai poate, Lapetus! O să murim aici! i-a spus Cronus prietenului său, prăbuşindu-se pe un scaun.

— N-o să las să se întâmple aşa ceva, Cronus! Am ajuns prea departe ca să ne împotmolim acum!

— Avem nevoie de un plan pentru băieţi. Vine ziua în care o să fim cu toţii prea slăbiţi ca să-i mai putem hrăni. Trebuie să facem ceva. Acum!

— Ce propui, Cronus?

— Mi-ai vorbit despre familia ta cea bogată.

— E adevărat, părinţii mei au bani. Dar sunt în Elveţia. Le-am scris de mai multe ori ca să le spun că sunt în viaţă şi că au un nepot. Cine ştie dacă scrisorile au ajuns vreodată la destinaţie...

Cronus a dat din cap în semn că pricepea, apoi, cu o expresie gravă, şi-a privit prietenul drept în ochi.

— Cred, Lapetus... că trebuie să pleci.

— Unde?

— Trebuie să te duci în Elveţia. Să ceri ajutor. Altfel, n-o să supravieţuim.

Lapetus a amuţit.

— Prietene, aş face orice ca să ne fie mai bine! Dar ştii fără putinţă de tăgadă că aş muri pe drum.

Cronus şi-a dus la frunte mâna descărnată.

— Recunosc că şansele de izbândă sunt... mici. *Cert* e doar că, dacă nu facem nimic, o să pierim cu toţii aici. Fiul tău, Kreeg, Rhea... Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i salvăm!

Lapetus a privit focul care ardea în soba de fier.

— Bineînţeles! a răspuns el.

— Aş vrea să te pot însoţi. Dar nu cred că am puterea necesară.

— Nu, a confirmat Lapetus. Sunt singurul care ar putea face drumul, a recunoscut el, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Vă rog să aveţi grijă de Atlas. E un copil deosebit!

— Da, Lapetus. Promit! a spus Cronus, iar după aceea s-a ridicat şi abia dacă a reuşit să-şi îmbrăţişeze vechiul prieten. Să fii convins că o să-l revezi!

A doua zi, la prima oră, Lapetus şi-a trezit fiul şi i-a explicat că pleca după ajutor.

— De ce, tată? a întrebat Atlas, cu teama oglindită în ochii lui de copil.

— Fiule... mă tem că a sosit momentul în care nu mai am de ales între a rămâne sau a pleca. Nu mai rezistăm aşa. Trebuie să încerc să găsesc ajutor.

Lui Atlas i s-a strâns inima şi l-a cuprins disperarea.

— Te rog, tată, nu pleca! Ce ne facem fără tine?

— Eşti puternic, copile! Nu la trup, poate, dar la minte – cu siguranţă. Puterea asta o să te ajute să supravieţuieşti cât timp sunt plecat.

Atlas s-a aruncat în braţele tatălui, iar căldura fiinţei acestuia l-a învăluit pentru ultima oară.

— Cât o să dureze? a reuşit băiatul să întrebe, plângând din ce în ce mai tare.

— Nu ştiu. Multe luni.

— N-o să supravieţuim fără tine!

— Aici greşeşti. Dacă nu plec, cred că nici unul dintre noi n-are un viitor. Îţi jur pe viaţa iubitei tale mame că o să mă întorc după tine... Roagă-te pentru mine, aşteaptă-mă...

Supus, băiatul a încuviinţat din cap. Tatăl lui a adăugat:

— Nu uita cuvintele lui Lao Tze: *Dacă nu schimbi direcţia, s-ar putea să ajungi în locul spre care te îndrepţi*.

— Te rog, întoarce-te, a şoptit Atlas.

— Nepreţuitul meu fiu, te-am învăţat cum să te laşi călăuzit de stele. Dacă o să ai vreodată nevoie să mă găseşti, uită-te la Pleiade, la Cele şapte surori. Maia, Alcyone, Asterope, Celaeno, Taygete şi Electra o să te protejeze. Şi, bineînţeles, Merope, care e o stea specială, fiindcă o poţi vedea doar uneori. Ori de câte ori o s-o vezi, să ştii că eşti pe drumul spre casă!

CAPITOLUL 58

Tobolsk, 1926

Kreeg Eszu şi-a mutat calul la F3.

— Şah mat! a spus el, zâmbind.

— Ce? a răspuns Atlas, nedumerit. Cum ai reuşit să faci asta?!

— Se numeşte „hipopotam”, amice. Îţi permite să câştigi din şase mutări, a explicat el, ridicând din umeri. Îmi pare rău!

— Mă înveţi şi pe mine? l-a rugat Atlas.

— Păi, de ce ţi-aş dezvălui toate secretele mele? a răspuns Kreeg rânjind. Ce rost are să joc şah cu tine dacă nu pot câştiga?

— Haide, Kreeg! Vreau să ştiu!

— Mă mai gândesc. Poate că te învăţ dacă te duci şi tai lemnele în locul meu.

Atlas şi-a dat ochii peste cap.

— Bine!

— Băieţi! a strigat Rhea, care a intrat, clătinându-se, în camera de zi. Maxim vine în jumătate de oră. Trebuie să strângeţi tabla de şah! Ştiţi că nu-i place dezordinea.

Kreeg şi-a fulgerat mama cu privirea.

— Chiar trebuie să vină azi? E mereu aici, a mormăit el.

— Da, dacă vrei să mănânci, a mormăit Rhea printre dinţi.

— Ce? a întrebat Kreeg.

— Nimic. Da, Maxim trebuie să vină din clipă în clipă. Ar trebui să vă faceţi nevăzuţi. Nu ţi-ai mai vizitat tatăl de ceva vreme, Kreeg. Du-te şi roagă-te la mormânt!

Băiatul cel mare a părut abătut.

— Dar mă întristează!

— Lasă, că te înveseleşte Atlas! Se pricepe, nu? a spus ea apropiindu-se de Atlas şi ciufulindu-i părul. Ia-ţi vioara cu tine, Atlas!

Rhea a tras o duşcă din sticla de vodcă aproape goală pe care o ţinea în mână. Cronus Eszu murise cam la patru luni după ce Lapetus Tanit plecase spre Elveţia. Subnutrit şi slăbit, se prăbuşise pur şi simplu în zăpadă, în timp ce verifica una dintre capcanele cu care prindeau iepuri sau rozătoare. Atlas fusese cel care îl găsise. Băiatul n-avea să uite în veci ţipătul strident al lui Kreeg, care fugise în casă, după ajutor.

Cât despre Lapetus, nu se mai ştia nimic despre el din ziua în care plecase, prin nămeţi, în 1923. Atlas nu mai putea de dorul lui. Cu toate că el şi ceilalţi doi rămaşi în Siberia vorbeau de parcă Lapetus s-ar fi putut întoarce în orice zi, ei cunoşteau, în adâncul sufletului, soarta care se abătuse asupra lui.

Nu mult după moartea lui Cronus, lucrurile începuseră să stea mai bine, fiindcă Rhea îşi luase un amant bolşevic pe nume Maxim, care punea mâncare pe masă (cât de puţină, având în vedere vremurile pe care le trăiau) şi, lucrul cel mai important pentru Rhea, vodca pe care începuse să se bizuie ca să vrea să mai trăiască încă o zi.

Kreeg şi Atlas şi-au pus cizmele de blană, fularele, căciulile şi mănuşile şi au început să urce dealul unde îl îngropaseră pe tatăl lui Kreeg.

Atlas ştia cât de greu îi era fratelui său de cruce să meargă la mormânt, aşa că a încercat să schimbe două vorbe cu el.

— Ce crezi că o să fii după ce te faci mare, Kreeg?

Băiatul şi-a tras nasul.

— Nu-mi pasă, atât timp cât câştig foarte mulţi bani. Vreau o casă mare, în care să-mi fie cald, iar toate dulapurile să fie pline cu mâncare!

— Ar fi bine, a fost de părere Atlas. Cred că mie mi-ar plăcea să fiu căpitan de navă. Aş putea călători prin toată lumea!

— Parcă voiai să te faci muzician.

— Da! a adeverit Atlas cu entuziasm. Poate că o să mă fac şi una, şi alta!

Kreeg a chicotit, ceea ce l-a mulţumit pe cel mic.

— Poate. Cică pe când *Titanicul* se scufunda, cvartetul de coarde a continuat să cânte. Aşa că, atunci când vaporul tău o să se scufunde, poţi să le cânţi pasagerilor o melodie!

— Vaporul meu n-o să se scufunde niciodată! a declarat Atlas, mândru.

— Aşa ziceau şi despre *Titanic...*

— Da, dar eu o să fiu mult mai atent decât a fost căpitanul Smith!

— Cum spui tu, Atlas!

Băieţii au continuat să meargă şi, în cele din urmă, au ajuns la mormântul lui Cronus, pe care Kreeg îl marcase cu o bucată mare de lemn. Au rămas tăcuţi o vreme. Kreeg se tot foia.

— Nu ştiu niciodată ce să spun, a recunoscut el.

— Ţi-e dor de tatăl tău? a întrebat Atlas.

— Bineînţeles! a răspuns Kreeg.

— Păi, spune asta.

Kreeg a tuşit.

— Mi-e dor de tine, tată! a exclamat, iar apoi s-a întors spre Atlas. Ştii, te-am auzit vorbind cu tatăl tău în faţa casei, a şoptit el. Câteodată mi se pare că staţi de vorbă.

— Aşa mi se pare şi mie.

Kreeg a dat din cap, conchizând:

— Norocul tău! În fine, haide să mergem!

A început să coboare dealul. Atlas s-a grăbit să-l prindă din urmă.

— Credeam că îl urăşti pe Maxim!

— Da, dar mai bine dau ochii cu el decât să stau aici!

— Ştii că mama ta nu-l iubeşte, nu-i aşa? a spus Atlas, iar Kreeg a ridicat din umeri. O face ca să avem pâine pe masă.

— Atunci, aş fi vrut ca pâinea să fie mai bună, a răspuns Kreeg zâmbind.

Băieţii au ajuns înapoi acasă, au intrat şi l-au văzut pe Maxim ţintuind-o pe Rhea de perete şi sărutând-o cu foc.

— Băieţi, parcă v-am spus să mergeţi afară! a strigat Rhea, netezindu-şi fusta.

— Aici locuim, a răspuns Kreeg. Nu ne poţi obliga să plecăm!

— Tocmai ai fost obraznic cu mama ta? a întrebat Maxim, întorcându-se spre Kreeg.

— N-aş fi obraznic cu mama. Pur şi simplu, nu-mi place cu cine umblă.

— Kreeg..., l-a implorat Rhea.

Maxim a traversat bucătăria cu paşi măsuraţi, apoi a ajuns faţă în faţă cu băiatul.

— Ia zi, copile! De ce?

— Fiindcă vii aici ca mistreţul la baltă!

După o pauză tensionată, Maxim şi-a dat capul pe spate, râzând.

— Eu, mistreţ?! Ai auzit, Rhea? Fiul tău m-a făcut porc!

Iute ca fulgerul, Maxim l-a plesnit pe Kreeg peste faţă cu atâta forţă, încât acesta a căzut la pământ.

— Kreeg! a strigat Rhea.

— Ei, ei, Rhea, copiii trebuie să înveţe să fie respectuoşi cu adulţii! s-a stropşit Maxim, întorcându-se cu faţa la ea. Nu-i aşa?

— Da, Maxim, a spus Rhea plecându-şi privirea. Kreeg, ia pildă de la Atlas! Iar acum, băieţi, băgaţi-vă în pat!

Atlas a dat fuga la Kreeg şi l-a ajutat să se ridice. În mod cu totul neobişnuit, lacrimile îi şiroiau pe faţă. Atlas mai văzuse asta o singură dată, în ziua în care murise tatăl lui. Băieţii s-au grăbit să intre în camera lor, care nu era mai mult decât o cămară. Maxim făcuse rost de o veche saltea dublă, pe care o împărţeau. Kreeg s-a aruncat pe ea şi a continuat să plângă pe înfundate.

Atlas s-a cocoţat la celălalt capăt al saltelei şi şi-a cuprins genunchii cu braţele.

— Te simţi bine, Kreeg? Lovitura a fost foarte puternică!

— N-am nimic, a răspuns el.

— Ai fost foarte curajos! De fapt, a spus Atlas, nu cred că am văzut vreodată pe cineva care să aibă atât de mult curaj!

Kreeg s-a întors cu faţa la el.

— Adevărat?

— Da! L-ai făcut mistreţ pe Maxim! a spus Atlas, zâmbind.

Kreeg şi-a şters nasul cu mâneca.

— Asta aşa-i.

— A fost nemaipomenit!

Kreeg a ridicat din umeri.

— Mare lucru...

— Cred, a spus Atlas pe un ton prudent, că tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine.

Kreeg şi-a plecat privirea şi a tăcut o vreme.

— Poate că mâine te învăţ cum să dai mat cu strategia hipopotamului.

— Asta mi-ar plăcea foarte mult!

— Bine. Oricum, sunt obosit. Haide să dormim puţin!

Băieţii şi-au tras păturile de la capătul saltelei şi şi-au pus capetele pe perne.

Kreeg s-a trezit peste noapte, descoperind că avea gura uscată şi că i se încărcase limba. În timp ce se întindea, şi-a dat seama că nu mai băuse apă dinaintea acelei partide de şah pe care o jucase cu Atlas. Îi era era extrem de sete. A căscat şi s-a hotărât să se ducă şi să ia carafa din bucătăria improvizată. Cămăruţa lor era cufundată în beznă, dar pe sub uşă intra un licăr de lumină. S-a ridicat şi a trecut uşurel peste Atlas, ca să nu-l trezească. Când să atingă clanţa, a auzit vocea înăbuşită a mamei lui. Kreeg s-a încruntat. *Nu* avea de gând să rişte încă o întâlnire cu Maxim. În schimb, şi-a lipit urechea de uşa din lemn şi a ascultat.

— Spune-mi, Maxim, ai face-o pentru mine?

Rhea vorbea mai incoerent ca niciodată. Evident, era foarte beată.

— Mai explică-mi o dată. Vrei să vând ceva?

Şi Maxim vorbea poticnit, ceea ce arăta că, de când se culcaseră cei doi băieţi, el şi Rhea băuseră zdravăn.

— Un diamant al Romanovilor, Maxim! N-am văzut unul mai mare în viaţa mea!

— Nuuu... Vinde-l singură!

— Ştii că nu pot. Dacă încerc să-l vând la Tobolsk, o să se afle că am avut legătură cu mişcarea Albilor. O să se afle despre relaţia mea cu Romanovii. Dar dacă îl vinzi tu, care faci parte din Armata Roşie, o să se presupună că l-ai furat.

— Spune-mi, Rhea, cum ai ajuns să ai un diamant al Romanovilor?

— S-a ivit ocazia şi am profitat.

— Spune-mi mai multe!

— După ce au fost luaţi ţarul şi ţarina, soldaţii ne-au lăsat pe unii dintre noi, inclusiv pe o femeie însărcinată, să putrezim într-un vagon de tren. În noaptea aceea, gravida a intrat în travaliu, iar eu am adus copilul pe lume. E vorba despre Atlas.

Maxim a părut să râgâie.

— Continuă! a îndemnat-o el pe Rhea.

— În timp ce aduceam pe lume copilul, am simţit o umflătură tare în căptuşeala rochiei mamei lui. Am pipăit, am văzut ce era şi l-am pus în buzunar.

— L-ai furat?

Rhea a oftat.

— Da.

— Nu ţi-a fost teamă de repercusiuni?

— Trăiesc în Rusia. Mă tem mereu de repercusiuni. Am făcut doar ceea ce am crezut că trebuia să fac ca să supravieţuiesc. În plus, proaspăta mamă sângera foarte mult. Urma să moară.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl băiatului?

— Ţi-am spus, Lapetus a plecat să caute ajutor. Avea rude în Elveţia.

— Încercare de nebun! N-avea cum să reziste nici trei zile în pustietate!

Rhea a continuat:

— M-am gândit să-i dau diamantul înapoi lui Lapetus. Dar mi-am zis că dacă Clymene *i-ar fi spus* soţului ei despre diamant, Lapetus ar fi presupus că îl avea la ea atunci când soldaţii o luaseră din vagon, lucru care s-a întâmplat după ce ea născuse.

— Dacă i-l dădeai înapoi, ar fi ştiut că l-ai furat.

— Da.

— Deci, unde e diamantul?

— Ăsta-i un secret pe care ţi-l spun doar dacă eşti de acord să mi-l vinzi. Bineînţeles, o să-ţi dau o răsplată frumuşică. Şi tot... ce vrei pe lângă asta.

— Să-l văd!

— Maxim, nu pot să...

— Spune-mi unde e, Rhea!

— Nu mă crezi?

— Aş vrea doar să-l văd.

— Nu-i aici.

— Nu?

— Nu. L-am ascuns în altă parte.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să-l văd. În orice caz, e târziu. Trebuie să plec.

Kreeg l-a auzit ridicându-se.

— Maxim... ăsta rămâne micul nostru secret, nu-i aşa? N-o să spui nimănui despre diamant?

— Bineînţeles că nu. Ne vedem în curând!

S-a auzit zgomot de paşi, după care uşa casei s-a trântit cu putere. Hotărând să nu mai bea paharul de apă, Kreeg s-a strecurat înapoi în pat, năucit de ceea ce tocmai aflase. Dintr-odată, şi-a dat seama că, dacă ceea ce spusese mama lui era adevărat, nu numai că puteau scăpa de traiul acela mizer, dar că era cu putinţă ca asta chiar să se întâmple. S-a uitat lung la chipul băiatului adormit, pe care-l considera fratele său mai mic. Pieptul lui Atlas se ridica şi cobora încet şi ritmic.

Deşi gândurile îi alergau prin cap precum nişte şobolani puşi pe fugă, un lucru îi era clar lui Kreeg mai presus de toate: în nici un caz nu trebuia ca Atlas să afle ce făcuse Rhea.

CAPITOLUL 59

Olympus, iunie 2007

După ce Kreeg şi-a terminat povestea, am rămas tăcuţi, privind Egeea cea albastră, ale cărei vălurele loveau uşor iahtul.

— Tata mi-a spus că mama a murit la naştere..., am îngăimat eu în cele din urmă.

— Te-a minţit! a exclamat Kreeg.

— Ca să mă protejeze, am spus eu cu glas gâtuit. Îţi aminteşti momentul în care au luat-o bolşevicii?

Kreeg a încuviinţat din cap.

— Era speriată? l-am chestionat eu.

Kreeg a ezitat.

— Tu n-ai fi fost?

— Ba da, am şoptit, iar după o clipă, m-am uitat la enorma nestemată de pe masă. Am păstrat diamantul până acum, crezând că era al Rheei! Dar... de fapt, fusese al mamei mele.

— Fusese al ţarinei.

— Dat de bunăvoie. Dar mama ta l-a luat.

— Şi apoi l-ai luat tu cu forţa! a ripostat Kreeg.

— Continui să crezi că tata ştia că Rhea luase diamantul de la mama şi că m-a pus să-l iau înapoi pe furiş?!

— Da.

— Dacă *ar fi ştiut* că Rhea îl luase din rochia mamei în timpul travaliului, i l-ar fi sustras mamei tale cu mult înainte.

Kreeg s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Tot una... Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. După noaptea în care am auzit-o pe mama vorbind despre

diamant, am întrebat-o despre el într-un moment în care nu erai prin preajmă. Mi-a spus că îl păstra pentru viitorul nostru, pentru ziua în care aveam să părăsim Rusia. Nu putea să-l vândă la Tobolsk.

În timp ce povestea, o urmă de îndoială îi umbrise faţa de câteva ori.

— Kreeg, am spus eu cu blândeţe, vreau să te rog ceva. Îmi acorzi o ultimă cină, la bordul iahtului meu, poate? Haide să mâncăm împreună, aşa cum făceam pe vremuri! N-am bucătar fiindcă am venit singur, dar în frigider se află caviarul la care amândoi visam pe vremuri, iar în cămară am o sticlă de vodcă excelentă.

Eszu s-a gândit o clipă.

— De ce nu? După cum ai zis, am crescut ca fraţii şi am împărţit pâinea în fiecare seară – atunci când o aveam! a spus el, scoţând un chicot sinistru. Poţi să-mi povesteşti despre viaţa ta şi despre cum ai ajuns să-ţi colecţionezi fiicele din cele patru colţuri ale pământului... ca pe timbre.

Cuvintele lui nu m-au afectat.

— Pot să mă ridic şi să te conduc pe *Titan*? am întrebat.

El a dat din cap în semn că era de acord. M-am ridicat şi m-am îndreptat încet spre pasarela pe care el o aşezase între cele două iahturi gigantice. M-am târât în patru labe şi am coborât pe puntea mea. Kreeg, însă, a şovăit, neştiind unde să pună pistolul.

— Haide, dă-mi-l! l-am îndemnat eu.

— Tu mă crezi nebun! a răspuns Kreeg.

— Am înţeles. Dar dacă nu vrei să mi-l dai, lasă-l pe *Olympus*! Jur că nu sunt o ameninţare pentru tine! N-am fost niciodată.

M-a privit şi apoi a vârât pistolul, precaut, în buzunarul de la spate. După aceea s-a urcat pe pasarelă şi mi-am dat

seama că făcea un mare efort fizic. În timp ce se târa între iahturi, mâinile au început să-i tremure, poate că din cauza presiunii pe care o exercita asupra lor. Pasarela s-a clătinat, iar el şi-a pierdut echilibrul. Fără să se gândească, a întins mâna, dar a constatat că n-avea de ce să se ţină. Iute ca fulgerul, l-am prins şi l-am tras la bord.

— Eşti bine? am întrebat, în timp ce îl ajutam să coboare pe punte.

— Da! a răspuns el smulgându-şi mâna şi ridicându-se. Ai o barcă frumoasă! Poate că decorul e un pic cam... demodat pentru gusturile mele, dar te reprezintă.

Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am dat din umeri, nonşalant.

— Am încercat să îmbin trecutul şi prezentul.

— Exact asta am vrut să spun.

Am dat drumul unui scurt hohot de râs.

— Vino, te rog!

L-am condus la masa de pe puntea principală, în partea din spate.

— Te rog, ia loc! Aduc nişte mâncare.

M-am dus la bucătărie şi, pe un platou, am pus caviar, somon afumat, brânză şi mezeluri, împreună cu o sticlă de vodcă Russo-Baltique, pe care o păstram pentru o ocazie specială. Întorcându-mă la masă, am văzut că pistolul era din nou lângă Kreeg.

— Văd că ţi-ai dezvoltat gustul pentru delicatese! a glumit el.

— Spune-i asta proprietarului iahtului de milioane de euro, de pe care tocmai am venit noi doi!

Kreeg ne-a turnat amândurora câte un păhărel de Russo-Baltique.

— *Vaşe zdorovie!*[65] a spus el, ridicând paharul.

— *Vaşe zdorovie!* am răspuns eu.

A rămas nemişcat, uitându-se cum îl dădeam pe gât, după care mi-a urmat exemplul.

— Kreeg, dacă aş încerca să te otrăvesc, poţi fi sigur că aş folosi o vodcă mult mai ieftină!

A început să râdă.

— Iată un om pe gustul meu!

Am savurat împreună caviarul şi am început să golim încetul cu încetul sticla dintre noi.

— Ei, Atlas, a spus apoi Kreeg, ziceai că anumite evenimente din viaţa ta te-au făcut să pui la îndoială simplitatea realităţii din jurul nostru. Te rog să dezvolţi ideea!

Am înghiţit şi m-am şters pe buze cu un şervet alb de in.

— În călătoriile mele prin lume, în timp ce fugeam ca să scap de tine, m-am trezit la Granada, în Spania. La vremea aceea, eram zdrobit sufleteşte, pe punctul de a renunţa. Acolo, în marea piaţă din faţa catedralei, am întâlnit-o pe Angelina, o ţigancă tânără, care mi-a ghicit în palmă. Era... uimitoare. Mi-a spus lucruri despre viaţa mea pe care, pur şi simplu, n-avea cum să le ştie. Ştia despre tine şi despre faptul că mă urmăreai neîncetat pe tot globul. Apoi, mi-a spus că într-o zi aveam să fiu tatăl a şapte fiice... şi că una dintre ele aştepta deja s-o găsesc. M-am emoţionat. Dar să lăsăm asta.

Kreeg a mai turnat câte un păhărel, pe care l-am dat pe gât.

— Ţi-ai găsit vreodată tatăl? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

---

[65] În sănătatea ta! (în limba rusă în original)

— Nu... deşi mi-am petrecut mulţi ani căutându-l. Până la urmă, am aflat că a murit în drum spre casă. A ajuns până în Georgia. Totuşi, am primit veşti de la bunica mea din Elveţia. Înainte să moară, mi-a lăsat tot ce avea, inclusiv terenul de pe malul lacului Geneva, unde am construit Atlantis. Aşa am început să fac avere, am povestit, zâmbind trist. Tot ceea ce atingeam părea să se transforme în aur, dar asta nu însemna nimic pentru mine.

Kreeg a pus cremă de brânză pe *blinie*[66], apoi a aşezat uşurel cuţitul pe masă.

— Iar eu a trebuit să stau şi să mă uit.

M-am foit pe scaun.

— În fine. Povesteşte-mi despre soţia ta.

Kreeg a tăcut puţin.

— Te referi la Ira?

— La cine altcineva?

— Ne-am cunoscut imediat după înmormântarea soţului ei. Era în doliu. Eu am consolat-o. Ce ar mai fi de spus?

A băgat în gură turta cu somon afumat.

— Te-ai căsătorit cu ea pentru bani?

Kreeg a înghiţit şi apoi a clătinat din cap.

— Nu. Am iubit-o.

— Atunci, îmi pare foarte, foarte rău. Ai îndurat cea mai grea durere pe care poate s-o simtă un om!

El şi-a mai turnat un păhărel de vodcă.

— Poate că da. Dar moartea mamei mi-a oferit un scut care m-a protejat de ghimpii vieţii. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta. Oricum, mă abat de la subiect. Spune-mi cum ţi-ai găsit fiicele!

---

66 Turtă rusească

În următoarele două ore, i-am povestit cum am ajuns să adopt fetele, de când mă găsise Bel sub gardul lui *monsieur* Landowski, până la cartea de vizită pe care Cecily Huntley-Morgan o păstrase ca să-i poarte noroc.

— Chiar dacă m-ai urmărit toată tinereţea, îmi dau seama acum că fuga mea continuă de tine mi-a oferit cel mai mare dar – pe fiicele mele. Iar acum îţi mulţumesc pentru asta, am spus eu ridicând paharul şi închinând în cinstea lui Kreeg, dar el n-a făcut la fel.

Dintr-un motiv oarecare, povestea despre cum îmi găsisem fiicele părea să-l fi neliniştit. Dacă ar fi fost să-mi ascult intuiţia, aş fi zis că fostul meu frate era... zdruncinat.

— Am un singur regret, am adăugat.

— Anume? a întrebat el cu glas scăzut.

— Nu mi-am găsit niciodată cel de-al şaptelea copil nepreţuit. Sânge din sângele meu... Nu ştiu..., am adăugat eu cu glas plin de nostalgie, dus pe gânduri. Poate că Angelina s-a înşelat şi, de fapt, copilul acela nici n-a venit pe lume, am spus, iar Kreeg a rămas tăcut, umplându-şi încet paharul şi privindu-mă. Am cunoscut-o pe Elle, iubita mea, la Paris, pe vremea când amândoi eram copii. Poate că îţi aminteşti că ai văzut-o cândva, eram cu prietenii într-o cafenea din Leipzig. Ai intrat şi am ştiut că m-ai recunoscut. I-am spus lui Elle că trebuia să plecăm imediat, dar, după cum bine ştii, n-am făcut-o, iar tu mi-ai dat foc la casă. A trebuit să sar pe fereastră ca să scap. Mi-am rupt braţul şi n-am mai cântat niciodată la iubitul meu violoncel.

— Îmi cer scuze! a spus Kreeg. Erai foarte talentat cu arcuşul. Dar nu contează, tot ai reuşit să scapi.

Încurajat de vodcă, am spus cu îndrăzneală:

— Desigur, ştiam că tatăl tău era prusac, dar şocul pe care l-am simţit văzându-te în uniforma SS... vechiul meu prieten, fratele meu... nazist!

— Sărăcia şi foamea, alimentate de amărăciune, te pot înrăi, Atlas!

M-am holbat la el.

— Nu s-a întâmplat în cazul meu.

Kreeg şi-a încrucişat braţele.

— Elle era foarte frumoasă.

— Aici putem fi amândoi de acord, am spus eu, sorbind din vodcă. Cum ai scăpat din Germania după război?

— Am văzut ce urma să se întâmple în 1943 şi am fugit în singurul loc unde ghearele lui Hitler nu puteau ajunge – la Londra. M-am dat drept emigrant rus – anii petrecuţi la Curte mi-au oferit acoperirea perfectă. Din întâmplare, am întâlnit o prinţesă Albă care fugise la Londra în 1917. Era bătrână şi bogată, iar eu i-am măgulit orgoliul. M-am mutat în apartamentul ei, care duhnea a numeroase pisici pe care le răsfăţa ca pe nişte copii. N-a trecut mult până să mă ia în patul ei. De câte ori puteam, fugeam în barurile din Soho şi atunci am început să vorbesc cu omul ăla îngrozitor, Teddy. Îţi poţi imagina mirarea mea când am auzit numele de Tanit!

— Şi drumurile noastre s-au mai întâlnit o dată.

— N-o să uit niciodată frica din ochii tăi în clipa în care m-ai văzut peste drum, a spus Kreeg, aruncându-mi cel mai greţos zâmbet. Mi-a făcut o mare plăcere!

— După apariţia ta la librărie, eu şi Elle am luat decizia să părăsim pentru totdeauna ţărmurile Europei şi să ne făurim o nouă viaţă împreună în cealaltă parte a lumii – să dispărem în imensitatea Australiei, împreună cu restul imigranţilor. Ne doream linişte. Aveam nevoie de ea.

Kreeg a pufnit şi a mai tras o duşcă.

— *Tu* aveai nevoie de linişte, deşi pe mine nu mă lăsai să mă bucur de ea?

— Aranjaserăm plecarea cu vaporul şi am convenit să ne întâlnim la bord. Dar... Elle n-a mai venit. Până când am căutat pe vapor şi am descoperit că ea nu era nicăieri, s-a ridicat ancora, am spus eu, şi, brusc, m-am simţit vlăguit. Dintre cele mai crunte momente pe care le-am trăit, în drum spre Australia am atins fundul prăpastiei. Nici măcar lunga călătorie din Siberia până în Franţa nu s-a comparat cu dezolarea pe care am simţit-o... în sfârşit, îmi pierdusem speranţa, am recunoscut, iar Kreeg a rămas tăcut, dar privirea i-a devenit mult mai intensă. Şi totuşi, am continuat, o tânără orfană mi-a salvat viaţa. M-a făcut să-mi amintesc de bunătatea intrinsecă a umanităţii. Fără bunătatea străinilor, acum n-am fi stat aici împreună, bucurându-ne împreună de ultima noastră cină.

— Eu mi-am pierdut credinţa în natura umană cu mult timp în urmă!

— Iar mie mi-au *redat-o* oamenii... dar noi am fost întotdeauna diferiţi.

— O, da! a exclamat Kreeg, trântindu-şi brusc paharul de vodcă pe masă. *Tu,* fiul perfect şi bun. Eu – sânge din sângele mamei mele –, scandalagiul. Tânărul furios. A fost evident de la început că te-a iubit mai mult pe tine – băiatul liniştit, inteligent, dulce. S-a zbătut pentru tine, ţi-a dat tot ce avea mai bun de mâncare... Ba chiar a avut mai multă încredere în *tine* decât în propriul fiu ca să-i ducă diamantul lui Gustav!

Eram şocat de felul în care interpreta el trecutul.

— Percepţia ta asupra realităţii e una deformată. Pur şi simplu nu-i adevărat! Ţi-am explicat deja că Rhea m-a trimis pe mine ca să te protejeze. Pentru numele Domnului, pe tine te-a trimis la şcoală!

— Ca să poată petrece mai mult timp cu tine!

Kreeg a apucat sticla de vodcă şi a luat cinci înghiţituri enorme. Pentru prima dată, am văzut clar resentimentele pe care le nutrea încă din copilărie. Chiar îmi purta pică.

— Eram diferiţi, Kreeg, asta-i tot! Nici unul nu era mai bun decât celălalt.

— Te-am urât pentru credinţa ta infailibilă în bunătatea oamenilor. Atunci... şi acum.

Am clătinat din cap.

— E singurul lucru pe care nu mi l-ai putut lua niciodată. Asta, şi pe iubita mea Elle. Recunosc, te-aş fi ucis înainte să-i poţi face vreun rău.

Kreeg a mormăit ceva în paharul de vodcă.

— Ce-ai spus?

Kreeg mi-a aruncat o privire urâcioasă. Se vedea că era foarte beat.

— Am spus că, de fapt, ţi-am luat-o şi pe ea.

— Poftim?!

Kreeg şi-a adunat gândurile. Când a vorbit din nou, avea glasul mai grav, mârâit:

— Am luat-o, Atlas! Ţi-am luat-o!

Tensiunea arterială începuse să-mi crească şi mă luptam să rămân calm.

— Spune-mi la ce te referi. Acum!

— N-a urcat pe vapor fiindcă am răpit-o.

Am dat să vorbesc, dar am constatat că nu puteam.

— Te-am urmărit de la librărie până în port. N-ar fi trebuit să pleci de lângă ea, Atlas! Asta a fost greşeala ta.

Mi-am pus mâna pe piept, în dreptul inimii, crezând că avea să mi se oprească.

— Minţi... minţi...

Kreeg a ridicat un deget, amintindu-şi ceva.

— Ai vrea să vezi o fotografie din ziua nunţii noastre? Sunt sigur că am una pe undeva...

— Te rog, nu! O, Doamne, nu...

Şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos din portofel o fotografie alb-negru, decolorată. Kreeg la tinereţe, fără urmă de zâmbet pe buze, şi... da, chipul pe care nu-l mai văzusem de şaizeci de ani. Spre uluirea şi devastarea mea, Elle purta o rochie de mireasă. Am simţit că leşinam.

— Cum?! Elle a mea ştia ce eşti, ce îmi făcuseşi... Nu s-ar fi învoit niciodată să se mărite cu tine...

Kreeg s-a aplecat spre mine şi mi-a spus cu glas scăzut:

— I-am explicat pur şi simplu că, dacă nu venea cu mine, urcam la bord şi te împuşcam pe loc. Vezi tu, ştiam totul despre intenţia ta de a pleca!

CAPITOLUL 60

Portul Tilbury, Essex, Anglia, 1949

Fusese o noapte lungă pentru Kreeg Eszu. După ce a urmărit de la Londra maşina lui Rupert Forbes, s-a uitat pe furiş la Atlas Tanit şi la frumoasa lui iubită, care se cazau la hotelul Voyager şi care apoi au ieşit la cumpărături în oraş. I-a urmărit pe doc, unde Atlas o desenase migălos, vizibil îndrăgostit până peste cap. După aceea, cei doi se întorseseră la hotel, iar Kreeg se aşezase pe o bancă de pe faleză, la nu mai mult de o sută cincizeci de metri de intrarea hotelului. Stătuse acolo toată noaptea.

Era clar că cei doi plănuiau să plece spre Australia cu RMS *Orient* în câteva ore. Noaptea lungă îi dăduse lui Eszu timp să se gândească la ce avea de făcut. În realitate, nu se aşteptase să dea atât de uşor peste Tanit. În primul rând, fratele lui de cruce nici nu se obosise să folosească un pseudonim în locul numelui de familie. Ciudat de neglijent din partea lui!

De fapt, Kreeg nici măcar nu-şi căutase duşmanul în mod susţinut, ci îşi petrecuse timpul curtând-o pe prinţesa Albă şi integrându-se în noul oraş. Dar soarta făcuse ce făcuse – ca întotdeauna când venea vorba de Atlas – şi drumurile lor se încrucişaseră din nou, mai devreme decât se aşteptase Kreeg.

Vreme de ani şi ani, el visase să-şi zărească faţa reflectată în ochii muribunzi ai lui Atlas. Numai că văzuse prea multă moarte în război. Vieţi după vieţi se stinseseră pur şi simplu în jurul lui, oameni care cădeau ca nişte piese de domino.

Uneori îi invidiase pe cei care pieriseră. Cel puţin ei nu mai aveau parte de priveliştea masacrului care-i înconjura.

Drept urmare, Kreeg ajunsese la concluzia că, pentru Atlas, moartea n-ar fi fost suficientă. Nu, pedeapsa lui Tanit trebuia să fie *viaţa*. Acum Kreeg tânjea ca fratele lui să simtă durerea pe care o îndurase el atunci când îi răpise nepreţuita mamă. Durerea fusese... *era*... atroce. Şi voia ca şi Atlas s-o simtă.

Spera doar să aibă ocazia să se răzbune înainte ca Tanit şi femeia lui să se îmbarce pe RMS *Orient.* În caz contrar, ar fi fost obligat să se urce pe vapor şi să-i urmeze în Australia. S-a cutremurat la acel gând.

Portul Tilbury începuse să se aglomereze în jurul orei nouă dimineaţa, moment în care Kreeg s-a ridicat de pe bancă, a cumpărat un ziar şi s-a aşezat la un colţ de stradă paralel cu hotelul. Inima începuse să-i bată puţin mai repede, nerăbdător să vadă cum s-ar fi putut desfăşura evenimentele, aşa că a încercat să se calmeze. Avea nevoie doar de o clipă în care cei doi să nu fie împreună. Da, nimic mai mult! La ora nouă şi douăzeci şi cinci de minute, Kreeg a zărit silueta înaltă şi musculoasă a lui Atlas, care ieşea din hotel, cu o valiză în mână. Kreeg nu şi-a luat ochii de la Atlas şi, spre bucuria lui, a văzut că femeia blondă nu-l urmase. Tanit a urcat pe pasarelă şi s-a îmbarcat.

Cinci minute mai târziu, femeia blondă a ieşit, ducând în mână o valiză şi o sacoşă de hârtie bleu. Asta era şansa lui! Kreeg a înaintat iute spre ea. Folosind ziarul drept scut, a băgat mâna în buzunarul paltonului şi a scos pistolul Korovin. Strângând pistolul în mână, a aşezat ziarul în aşa fel încât să ascundă perfect arma. Apoi s-a apropiat din ce în ce mai mult, până când s-a aflat la un pas de femeia blondă.

Avusese toată noaptea la dispoziţie ca să-şi plănuiască mişcarea, aşa că şi-a executat planul fără cusur. A apucat-o de umăr şi i-a înfipt vârful pistolului în partea de jos a spatelui. Ea a icnit.

— Dacă ţipi, te împuşc, i-a şoptit el la ureche, iar ea a dat din cap în semn că pricepuse. Urmează-mă... i-a ordonat Kreeg, întorcând-o şi uitându-se în ochii ei albaştri, îngroziţi. Bună, draga mea! a strigat el. Mă bucur să te văd!

Apoi a îmbrăţişat-o, cu arma îndreptată spre pieptul ei.

— Te rog, nu face asta, a spus Elle în şoaptă.

— Prea târziu, a şoptit Kreeg întorcând-o cu faţa spre vapor, în timp ce o ţinea ferm de braţ. Vii cu mine.

— Unde, Kreeg?

— Îţi explic mai târziu.

— Şi dacă ţip acum? E plin de oameni.

— N-ar fi înţelept. Înainte să apuci să închizi gura, am şi urcat pe pasarelă şi i-am tras un glonţ în cap lui Atlas. Ca să nu mai vorbim de cel pe care ţi l-aş înfige în coloană.

— Şi dacă pur şi simplu refuz să te însoţesc?

— Din nou, mă urc la bord şi îl împuşc pe loc.

— Oriunde ai de gând să mă duci, el o să te găsească. Ştiu asta.

— N-are decât să încerce. Haide, draga mea!

— Stai. Lasă-mă să-i scriu un bilet.

Kreeg a pufnit.

— Un bilet?! În care să-i explici ce ţi s-a întâmplat? Ţi-a spus că sunt prost? Nu m-ar mira!

— Nu. Vrei să-i provoci durere, nu-i aşa? De-asta mă împiedici să urc pe vapor.

Kreeg a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce isteaţă eşti!

— Ce ar putea fi mai dureros decât să creadă că am ales să-l părăsesc? Îi scriu un bilet de adio. Atunci, cel puţin, o să am o consolare în urma despărţirii... iar durerea logodnicului meu o să fie de două ori mai mare, a pledat ea, iar Kreeg a chibzuit asupra propunerii. Poţi s-o numeşti o ultimă dorinţă!

— Crezi că am de gând să te omor?

— Îmi ţii ţeava armei lipită de spate.

Kreeg a scos un chicot sinistru.

— Scrie-ţi naibii biletul!

Elle s-a aplecat să-şi deschidă geanta şi a scos o bucată de hârtie pe care o luase de la hotel şi un pix. Kreeg s-a uitat peste umărul ei la fiecare cuvânt.

— Poftim. Eşti mulţumit?

Kreeg a citit biletul.

Karma mea a fost să te cunosc pe tine.

Regăseşte-ţi liniştea, fără povara de a-mi purta de grijă.

Etern, a ta,

Elle xx

(Găseşte-ţi drumul în viaţă, aşa cum trebuie s-o fac şi eu)

Eszu a dat din cap, în semn că era de acord cu cele scrise.

— Bine, acum stai să găsesc pe cineva care să i-l dea, a spus ea.

— Ce? Nu! Haide! Plecăm acum! Oricum n-are nici un rost.

A apucat-o mai strâns de braţ şi a început s-o tragă după el.

— Au!

Elle a scăpat sacoşa de hârtie bleu în care se afla rochia de satin, nu înainte de a strecura biletul în ea. În timp ce Eszu o trăgea departe de mulţime, Elle s-a uitat la vapor şi l-

a zărit pe punte, pentru ultima oară, pe bărbatul pe care-l iubea şi care privea cu nerăbdare spre port.

— La revedere, dragostea mea, a şoptit ea. Găseşte-mă.

Kreeg a dus-o câteva străzi mai departe, unde a obligat-o să intre într-un Rolls Royce negru.

— Stai în faţă, lângă mine! i-a ordonat el, iar ea s-a supus şi, de îndată ce a închis portiera, Kreeg a ridicat ziarul de pe pistol. Dacă încerci să fugi, te împuşc!

Elle gâfâia, dar a rămas dârză.

— Pot să te întreb unde mergem acum?

Kreeg a rânjit.

— Te-ar surprinde să afli că nu m-am gândit la asta?

— De fapt, da, a răspuns ea.

Kreeg a pornit motorul şi a început să conducă, ţinând pistolul în poală, iar Elle a vorbit sin nou:

— N-a făcut ce crezi tu că a făcut, Kreeg! E un om bun. Cel mai bun!

Kreeg i-a aruncat o privire.

— A, deci ţi-a spus cine sunt şi de ce îl urmăresc?

— Bineînţeles! Ne cunoaştem de mici.

— Vorbeşti serios? Deci ştii şi tu ce băieţel arogant şi parşiv era!

Lui Elle i-a venit o idee.

— Ştii că încă are diamantul. Vrea să ţi-l dea înapoi. Dacă opreşti maşina, putem merge să-l luăm acum.

Kreeg a ridicat iarăşi dintr-o sprânceană.

— Mai are diamantul?

— Jur pe viaţa mea!

Kreeg a părut indecis, dar apoi şi-a încleştat din nou mâinile pe volan.

— Faptul că n-a vândut diamantul nu-l exonerează de crimă!

— Nu el a ucis-o pe mama ta, Kreeg, ci soldaţii bolşevici!

— Gura! s-a răstit Kreeg. Văd că te-a spălat pe creier cu minciunile lui. Atlas Tanit nu-i nevinovat, aşa cum tu nu eşti urâtă!

— Ce vrei să faci cu mine? a întrebat Elle, dar Kreeg a rămas tăcut. Dacă ai de gând să mă omori, te rog s-o faci repede!

El a clătinat din cap.

— Am văzut destulă moarte până acum. N-are rost să măcelăreşti aiurea.

— Atunci, ce ai de gând?

— Ziceai mai devreme că scopul meu e să-i fac cât mai mult rău lui Atlas.

— Da...

— N-am de gând să te omor. O să te păstrez.

CAPITOLUL 61

Titan, iunie 2007

Nu mi-e ruşine să recunosc că plângeam fără s-o ascund.

— Kreeg, planul tău de o viaţă a izbândit! Mi-ai luat totul!

— Ştiu, a răspuns el cu răceală.

— Oare Elle nu şi-a dat seama că, plecând cu tine, oricum mă omora pe loc?

— Poate. Dar a fost alegerea ei. I-am jurat că, dacă se căsătorea cu mine, n-aveam să te mai urmăresc. M-am ţinut de cuvânt, după cum ştii.

— Dar nu şi fiul tău! am exclamat, scârbit. Îmi urmăreşte fiicele ca şi cum ar fi la vânătoare de potârnichi, am spus, iar imediat mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor. O, Doamne! Spune-mi că fiul tău nu e al lui Elle!

— Nu. Zed e fiul Irei.

Am simţit cum mi se învârtea capul.

— Biletul de la Elle... L-am păstrat atât amar de vreme ...

Cu mâini tremurânde, mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos bucata de hârtie. Kreeg a părut surprins.

— Ce?! Cum l-ai găsit? După cum ziceam, l-a scăpat pe doc.

— Am recunoscut sacoşa de hârtie bleu. Un băiat a aruncat-o la bordul vaporului care pleca.

Kreeg mi-a smuls biletul şi s-a uitat atent la el, mijind din ochi în lumina stinsă a zilei. După două clipe, buzele lui subţiri s-au curbat într-un zâmbet.

— Cred că te-am crezut mai deştept decât erai, Atlas! Biletul e un mesaj. „Karma", „Regăseşte", „Etern", „Elle",

„Găseşte”... Dacă te uiţi la prima literă din fiecare rând, scrie...

M-a apucat durerea de stomac.

— „Kreeg”! am exclamat, iar el a dat din cap, adeverind. Dar asta înseamnă... Elle le-a trimis o scrisoare lui Horst şi lui Astrid. Şi aceea era codificată? O, Doamne, câte mi-au scăpat! m-am căinat, lovindu-mi genunchii cu pumnii. Te implor, spune-mi ce s-a întâmplat cu Elle!

Kreeg s-a lăsat pe spate.

— A murit. Asta s-a întâmplat cam la trei ani după ce ne-am căsătorit.

M-a cuprins o durere adâncă.

— Cum?! am strigat. Spune-mi totul! Trebuie să ştiu!

Kreeg a făcut o grimasă.

— N-a mai fost la fel după... naştere. Era din ce în ce mai slăbită. Până la urmă, gripa a răpus-o. Doctorul a spus că un bolnav trebuie să aibă *voinţa* de a-şi reveni. Dar ea n-o avea.

— Naştere? Deci *aţi făcut* un copil împreună? O, nu! am strigat, luându-mi capul în mâini. E un coşmar!

Kreeg a rămas perfect nemişcat.

— Nu. N-am făcut un copil împreună.

Mi-am ridicat privirea.

— Ce? Păi... asta înseamnă...

— Da. La scurt timp după ce ţi-am răpit-o pe Elle, ea a descoperit că era însărcinată cu copilul tău. Ţiganca ta a avut dreptate.

Eram numai ochi şi urechi.

— Ce s-a întâmplat cu copilul nostru?

— Elle a crezut că a murit la naştere. A fost neplăcut – a fost operată la spital şi n-a ştiut nimic. Între timp, am conceput un plan. E de înţeles că n-aveam nevoie de micul tău bastard.

— Mi-ai ucis şi copilul? Cu mâinile tale?! O, Doamne, O, DOAMNE! Ce fel de monstru eşti?!

— Te rog, Atlas, până şi eu sunt în stare să am un dram de milă! Nici măcar eu n-aş ucide un copil cu sânge-rece! L-am lăsat la uşa unui preot. I-am dat-o preţiosului tău Dumnezeu, ca să aibă grijă de ea.

— O ea? O fată?

— Da.

— Sora dispărută! Nepreţuita mea Merope...

— Am văzut în asta şi o cale de a-ţi râde în nas. Am pus inelul pe care i l-ai cumpărat lui Elle în coşul copilului, sperând că într-o bună zi aveai să dai cumva peste el... şi să înţelegi ce pierduseşi.

— Inelul cu smarald al lui Elle? Cel cu şapte vârfuri?

— Da.

Cât de repede am putut, am înşfăcat pistolul de la capătul mesei şi m-am ridicat în picioare. Am îndreptat arma spre capul lui. Nu mi-e ruşine să spun că furia mea nu cunoştea limite.

— Spune-mi unde era casa acestui preot, sau jur că te împuşc pe loc!

Kreeg şi-a ridicat mâinile. În momentul în care şi-a dat seama de greşeala lui, i-am văzut spaima oglindindu-i-se în ochi.

— Nu-mi amintesc..., a murmurat el, dar eu am armat pistolul, gata să trag. Irlanda..., s-a bâlbâit, ... West Cork! Acolo am dus-o pe Elle după ce am plecat din portul Tilbury.

— De ce Irlanda? De ce s-o duci acolo? SPUNE-MI!

Dintr-odată, Kreeg şi-a întins braţele.

— Am vrut un loc izolat şi îndepărtat. Unul unde nu te-ai fi gândit să adulmeci... Şi unde era mai bine decât la

marginea Europei? În anii ’50, West Cork era cât se poate de rural, Atlas. N-avea nici măcar electricitate. Era perfect.

— Perfect... am şoptit, în timp ce strângeam arma cu putere.

— Am cumpărat o casă dărăpănată în pustietate, cu banii pe care i-am furat de la prinţesa Albă.

— Unde era casa?

— Lângă un oraş numit Clonakilty.

— Cum se numea?

— Casa Argideen.

— Ai luat totul... *Tot* ce era al meu!

Kreeg a sărit în picioare şi m-a privit drept în ochi.

— Mi-ai ucis mama!

— În adâncul inimii, ştii că n-am făcut-o. Ai folosit asta ca scuză, pentru că m-ai urât de la început. Ai crezut că ţi-am furat atenţia care ţi s-ar fi cuvenit.

Ochii lui Eszu s-au înroşit.

— Toată lumea te iubea! Copilul perfect!

— Iar eu te iubeam *pe tine,* frate! Te-am admirat, te-am protejat, iar dacă aveai probleme, îţi luam apărarea.

Acum Kreeg era cel care plângea.

— Atlas, eroul! Atlas cel puternic! Atlas cel curajos! Şi Atlas cel bun...

— Nu, l-am contrazis, clătinând din cap, obosit. L-ai distrus pe cel care am fost odată. M-ai lăsat să port greutatea lumii pe umeri. M-ai pedepsit pentru tot ceea ce sunt. Nu eşti mulţumit?

— N-o să fiu mulţumit decât atunci când n-o să mai respirăm acelaşi aer! Arma e acum la tine. Împuşcă-mă şi pune capăt poveştii ăsteia! m-a somat Kreeg, care începuse să tremure. Acum îmi dau seama că ai toate motivele s-o faci.

Cu siguranţă că nici măcar *tu* nu poţi ierta ceea ce ţi-am mărturisit azi!

M-am clătinat pe picioare, în timp ce-mi cântăream opţiunile.

— Mă gândesc. Da. Recunosc.

— Atunci, FĂ-o! a ţipat Kreeg. Fii om măcar o dată! Pedepseşte-i pe cei care au păcătuit împotriva ta, care au încercat să te distrugă... apasă pe trăgaci!

Am ţinut pistolul la capul lui Kreeg o vreme, dar apoi mâna mi-a tremurat şi am lăsat arma să cadă pe masă.

— Nu. Niciodată.

— Ce?! Nu înţeleg...

— Nu mă faci să mă schimb. Nu suntem la fel, am spus eu, luându-mi capul în mâini şi răsuflând adânc de câteva ori. S-a terminat, Kreeg!

— Poftim?!

— Da. Eu... te iert. Iar acum mă duc la culcare. Sunt un om bătrân şi sunt foarte, foarte obosit.

— Ce faci? a mârâit Eszu, văzând, uluit, că m-am răsucit pur şi simplu pe călcâie şi m-am îndreptat încet spre salon. Vino înapoi, Atlas! În seara asta îi punem capăt, într-un fel sau altul!

— *S-a terminat,* Kreeg. Gata. Punct.

Am coborât scările şi m-am prăbuşit pe pat.

CAPITOLUL 62

M-am trezit în momentul în care am simţit pe faţă lumina puternică a răsăritului elen. Întorcându-mă, mi-am dat seama că adormisem îmbrăcat, lucru pe care nu-l mai făcusem din copilărie. M-am ridicat şovăielnic, cu o bine cunoscută senzaţie de gheară în piept. M-am mustrat pentru răgazul pe care mi-l luasem ca să mă odihnesc, fiindcă, la Atlantis, planul meu era cu siguranţă în plină desfăşurare. Marina avea să le anunţe pe fete că murisem în urma unui atac de cord.

Kreeg ar fi trebuit să-mi ia viaţa. Dar iată că trăiam. Ştiam că trebuia să iau legătura cu Georg cât mai repede cu putinţă. M-am ridicat în picioare, am ieşit din cabină şi am început să urc scara principală. Am ieşit pe punte, dar nici urmă de adversarul meu.

— Kreeg? Hei! am strigat.

Am mers de la prova până la pupa, timp în care am privit soarele splendid care se ridica la orizont. În cele din urmă, am ajuns la pasarela dintre *Titan* şi *Olympus*. Mulţumit că Kreeg nu se mai afla pe iahtul meu, m-am târât pe pasarelă, în ciuda durerii tot mai mari pe care o simţeam piept.

— Kreeg? Sunt Atlas! Hei!

Nici urmă de el. Am coborât în adâncurile iahtului, continuând să-l strig. Am căutat prin cabine, inclusiv în cele ale personalului, în birouri şi la bucătărie – nimeni, nicăieri. În cele din urmă, am urcat pe puntea de comandă, unde se afla cârma iahtului. În timp ce mă uitam în jur, am observat ceva. Deasupra panoului de comandă se afla o bine cunoscută punguţă de piele. M-am îndreptat spre ea. Alături era un plic alb, adresat lui *Atlas*.

Am desfăcut şnurul punguţei şi, spre surprinderea mea, diamantul era încă înăuntru. Cu o oarecare nelinişte, am deschis plicul, în care se afla o carte de vizită de pe biroul lui Kreeg.

AI CÂŞTIGAT, ATLAS. M-AM PREDAT OCEANULUI. ÎN SFÂRŞIT, S-A TERMINAT.

Am pus încet cartea de vizită în buzunarul de la piept şi mi-am atârnat diamantul de gât. Tocmai cercetasem amănunţit iahtul, aşa că ştiam că Kreeg nu se afla pe *Olympus*. „Predat oceanului”... Oare se aruncase peste bord? M-am dus la marginea punţii de comandă şi am privit marea, dar n-am văzut nici un cadavru, nimic ieşit din comun. Să fi fost o stratagemă?

Aveam senzaţia că nu. Kreeg lăsase diamantul. Dacă ar fi fugit, cu siguranţă că l-ar fi luat cu el.

— Adio, Kreeg. Sper să-ţi găseşti totuşi liniştea, am şoptit.

Ce era să fac acum? Evident, aveam datoria de a contacta paza de coastă elenă, numai că nu puteam risca să fiu găsit acolo, la bord, cu o armă asupra mea. Din ce în ce mai cuprins de panică, am pus la cale un compromis. Întorcându-mă la panoul de control, am introdus frecvenţa corespunzătoare pe staţie.

— Paza de coastă, acesta e iahtul cu motor *Olympus*! Poziţia noastră e treizeci şi şapte virgulă patru latitudine nordică şi douăzeci şi cinci virgulă trei longitudine estică! Avem un om suspectat că a căzut peste bord! Terminat.

A urmat o scurtă pauză înainte de a primi răspunsul:

— *Olympus*, mesaj primit, confirmaţi poziţia la Delos?

— Confirm! am răspuns.

— Îl vedeţi pe cel căzut peste bord?

— Nu. Lipseşte un om de pe iaht.

— Recepţionat, *Olympus*! Trimitem ajutor! a anunţat vocea.

Am închis staţia şi m-am întors cât am putut de repede pe *Titan,* luând pasarela cu mine. Nu voiam să-mi asum riscul ca autorităţile să creadă că fusese încă o ambarcaţiune în apropiere de *Olympus*. După ce m-am întors pe iahtul meu, m-am dus repede la prova şi am ridicat ancora. Sforţarea mi-a suprasolicitat inima, care acum mă durea. Chiar şi aşa, m-am străduit să ajung degrabă pe puntea de comandă, unde am pornit motoarele şi am întors iahtul cu faţa spre larg. Dintr-odată, am auzit un semnal sonor dinspre tribord. Am băgat motorul în ralanti şi m-am repezit la hublou. Spre groaza mea, am văzut un mic catamaran, plin cu tineri, care încerca să se dea din calea mea. Am ridicat mâna ca să-mi cer scuze, dar nu-mi puteam permite să pierd timpul. Am pornit din nou motoarele. Catamaranul s-a dat la o parte, cei de acolo blestemând, fără îndoială, iahtul nesuferit care nu-i respecta pe alţi navigatori.

În timp ce mă îndreptam spre larg, mă întrebam unde să duc iahtul. Aveam nevoie de un loc liniştit în care să acostez şi să chibzuiesc la un nou plan. Din păcate, o ambarcaţiune care valora milioane de lire sterline nu se putea ascunde uşor. Pe când eram adâncit în gânduri, am auzit staţia pârâind.

— *Titan! Titan,* recepţie!

Mi s-a răcit sângele în vine. De unde ştia paza de coastă că iahtul meu se afla în apropiere? M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să opresc motoarele şi să sar peste bord, aşa cum făcuse Kreeg.

— *Titan!* Aici iahtul cu motor *Neptune*! Recepţie!

— *Neptune...* am şoptit. Cine eşti?

Am scos binoclul şi m-am uitat la babord, tribord şi prova. N-am văzut nimic, aşa că am plecat de pe puntea de comandă şi m-am dus la pupa. Da, în spatele meu era o pată albă. Ridicând binoclul, am identific un Sunseeker mic, care părea să se îndrepte în viteză spre mine.

Întorcându-mă pe puntea de comandă, am accelerat la maximum, ştiind că puterea impresionantă a unui Benetti nu se compara cu cea a iahtului care mă urmărea. Dar cine să fi fost cei de pe *Neptune*?

— Repet, *Titan,* recepţie! *Neptune* are o încărcătură preţioasă la bord!

„O încărcătură preţioasă?" am repetat în sinea mea.

— Confirmăm, am auzit prin staţie, că fiica dumneavoastră, Ally, se află la bord! Se întreabă dacă aţi dori să vă opriţi la un ceai.

Era cât pe ce să cad din picioare.

„Ally? Ce naiba caută aici? Nu, nu, nu, nu..."

Tot planul meu complex se ducea de râpă.

— Haide, draga mea, am şoptit, îndemnându-mi ambarcaţiunea să mă ia mai repede de-acolo.

Staţia a pârâit din nou.

— Pa? Sunt Ally! Te vedem! Ai chef de o întâlnire în Marea Egee? Terminat!

Vocea lui Ally s-a dovedit a fi atât un tonic, cât şi o otravă. Mă liniştea mult s-o aud, dar mă durea profund să nu pot să-i răspund.

Mi-a vibrat buzunarul şi am scos telefonul. Afişa un număr necunoscut. Ştiind că, după toate probabilităţile, apelul era de la Ally, care se afla la bordul navei *Neptune,* l-am ignorat. Şi totuşi, câteva clipe mai târziu, telefonul a sunat din nou, anunţându-mă că aveam un mesaj vocal. M-am grăbit să-l deschid şi am auzit din nou vocea fiicei mele.

— Hei, Pa! Ally sunt. Ascultă, n-o să-ţi vină să crezi, dar sunt chiar în spatele tău! Am un... prieten cu mine şi mă întrebam dacă ai vrea să te opreşti. Am putea lua prânzul împreună? Oricum, să-mi spui ce părere ai. Te iubesc. Pa!

— Şi eu te iubesc, Ally, am şoptit.

Am închis mesajul, cu ochii în lacrimi. În realitate, nu-mi doream decât să opresc, s-o îmbrăţişez pe Ally şi să-i spun totul. Dar, în adâncul inimii, ştiam cât de prostesc ar fi fost gestul meu. Mă aşteptasem să mor în acea zi, iar Kreeg să trăiască. Dar se întâmplase contrariul. Ca să-mi ocrotesc fiicele, *era nevoie* ca ele să creadă că pierisem. Dacă Zed ar fi aflat vreodată de prezenţa mea de astăzi... M-am cutremurat în momentul în care m-am gândit la consecinţele pe care le-ar fi putut suporta fiicele mele.

După ce am accelerat la maximum aproape o oră, Sunseekerul lui Ally a dispărut din peisaj. Reducând viteza, am scos din nou telefonul din buzunar şi l-am sunat pe singurul om în care puteam avea încredere. În care *întotdeauna* putusem să am încredere – Georg Hoffman.

— Atlas?! a răspuns el, cu sufletul la gură. Eşti în viaţă?!

— Da, Georg. Sunt în viaţă. Şi ştii bine că asta e o problemă uriaşă.

— Care e situaţia cu Kreeg?

— A murit. Trebuie să trecem la planul B. Imediat!

— Am înţeles, Atlas!

Fiicele mele, aici se termină cu adevărat povestea mea. Cu ajutorul lui Georg, Ma, Claudia, Hans Gaia şi al multor altor membri ai „echipei" mele, *Titan* s-a întors la Nisa. Aţi aflat de atacul meu de cord, de înmormântarea privată şi vi s-au dat scrisorile, alături de coordonatele fiecăreia, înscrise pe sfera armilară.

Fără îndoială că întrebarea arzătoare e: „Dar unde te-ai dus, Pa?”

M-am întors pe insula Delos, ca să-mi trăiesc în tihnă ultimele zile, în mijlocul frumoasei coaste greceşti. Cu ajutorul lui Georg, am cumpărat o căsuţă albă, cu o magnifică vedere la mare, şi am aşteptat să-mi vină vremea. Să ştiţi că, indiscutabil, ultimele mele zile au fost pline de amintiri fericite ale vieţii noastre împreună pe ţărmurile magice ale Atlantisului.

Acum ştiţi totul.

Povestea lui Atlas.

Povestea lui Pa Salt.

Povestea voastră.

Cele mai mari daruri din timpul pe care l-am mai primit pe pământ au fost discuţiile cu Georg, care mi-a povestit despre odiseea fiecăreia dintre voi, iniţiată ca să vă descoperiţi familiile biologice. Să ştiţi o dată pentru totdeauna: sunt extrem de mândru de voi! Deşi nici una nu e sânge din sângele meu, mă bucur enorm că aţi moştenit pasiunea mea pentru călătorii, spiritul meu de aventură şi, mai presus de toate, dragostea mea profundă pentru umanitate şi credinţa în bunătatea înnăscută. Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vă amăgesc. Cunoscând acum toate împrejurările în care m-am aflat, cred că o să mă iertaţi.

Sper, mai presus de orice, că Georg a reuşit s-o găsească pe sora dispărută. Ştiu că a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-i dea de urmă, după ce am izbutit să-i dau numele Casei Argideen şi un desen cu inelul pe care i-l dăruisem cândva mamei ei.

Totuşi, am sentimentul că Georg o să aibă nevoie de ajutorul vostru. Fiicele mele, după ce o găsiţi, să fiţi bune cu

ea. Spuneţi-i cât de mult o iubesc. Cât de mult am tânjit s-o găsesc. Spuneţi-i că n-am renunţat niciodată s-o caut. Spuneţi-i cât de fericit sunt să fiu tatăl ei, aşa cum sunt şi al vostru.

Am spus tot ce era de spus. Dar să ştiţi că voi toate aţi făcut ca viaţa mea să merite trăită. Chiar dacă am îndurat tragedii şi durere, mi-aţi dat mai multă speranţă şi fericire decât aţi putea şti vreodată. Sper că povestea vieţii mele v-a învăţat cel puţin să ţineţi seama de sfaturile pe care vi le-am transmis în timp:

Profitaţi de fiecare zi!

Trăiţi clipa!

Bucuraţi-vă de fiecare secundă a vieţii – chiar şi de cele mai dificile momente.

Cu drag,

Al vostru Pa (Salt) x

TITAN
IUNIE 2008

CAPITOLUL 63

Star a lăsat din mână ultima pagină şi s-a uitat în jur. Majoritatea surorilor plângeau fără să se ascundă, iar partenerii lor le consolau. Star a simţit mâna lui Mouse pe spinare.

— N... nu ştiu ce să spun, s-a bâlbâit Ally.

— Nenorocitul ăla, a murmurat Electra. A luat-o pe Elle de lângă Pa... Şi pentru ce?

— Merry... cum te simţi? a întrebat Miles, cu un aer îngrijorat.

Ea a înghiţit în sec.

— Cred că bine..., a răspuns ea cu glas gâtuit, începând să plângă. O, Doamne, îmi pare rău! a adăugat, făcându-şi vânt cu mâna în dreptul ochilor.

— Of, mamă, vino la mine! a spus Mary-Kate ridicându-se şi îmbrăţişând-o.

— Îmi pare foarte rău, Merry! E îngrozitor ce a păţit mama ta! a adăugat Tiggy.

— Şi bietul Pa! Să afle toate astea chiar la sfârşitul vieţii... a spus Maia, înghiţind în sec.

— Nici nu-mi pot imagina, a adăugat Ally, printre sughiţuri de plâns. Nu-mi vine să cred că eram atât de aproape de el! Dacă barca lui Theo ar fi fost puţin mai rapidă...

— Ne-a protejat până în ultima clipă, a spus Star. A vrut să-şi sacrifice viaţa ca să nu fim noi în pericol. Tipic!

— Înţelegeţi de ce a trebuit să „rămână mort”? le-a întrebat Georg. Tatăl vostru era îngrozit de faptul că, dacă Zed ar fi descoperit că el fusese prezent în momentul morţii lui Kreeg, v-ar fi putut face rău.

Toate fetele au dat din cap în semn că erau de acord cu raţionamentul avocatului.

— Când a murit, Georg? Cu adevărat, vreau să spun? a întrebat Electra.

— Da, la cât timp după ce a sosit pe Delos s-a... *dus*? a întrebat CeCe trăgându-şi nasul.

Georg s-a codit.

— L-am văzut ultima dată la trei zile după moartea lui Kreeg. L-am ajutat să cumpere proprietatea. După cum probabil că ştiţi, insula e foarte mică şi are o mare importanţă mitologică. Pe ea sunt cel mult două case. I-am oferit actualului proprietar de patru ori mai mult decât valora casa, iar el s-a mutat aproape imediat, cu capre cu tot.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare, Georg! Când a murit Pa? a întrebat Electra pe un ton vehement.

Georg a clătinat din cap şi s-a uitat rugător la Ally, care s-a uitat la Ma. Aceasta s-a ridicat în picioare. Trăgând aer adânc în piept, a început să vorbească:

— Fetiţele mele, e timpul să fiţi curajoase! Tatăl vostru încă n-a murit.

Pe punte s-a aşternut liniştea. Tiggy a făcut ochii mari, murmurând:

— Ştiam eu...

Electra a oftat.

— Nu... nu se poate... îmi spui că Pa Salt trăieşte? Acum?

— Da, a adeverit Ma.

Vântul oceanului a suflat peste masă.

— Ne-ai ascuns asta..., a spus Star. Cum ai putut fi atât de crudă?

— *Chérie,* eu...

— E încă pe Delos? a întrebat Maia.

Georg a încuviinţat din cap.

— Da, Maia. Dar e foarte slăbit.

— Discuţiile la telefon... a şoptit CeCe. Cu el vorbeai, Georg?

— Nu tocmai. Claudia a stat cu el în ultimele câteva săptămâni. De-asta n-a fost la Atlantis. Ea mă ţine la curent. Tatăl vostru se stinge cu repeziciune.

— O, Doamne! a strigat CeCe.

— Acum înţeleg... a spus Star.

— Nimeni n-ar fi putut prevedea că avea să supravieţuiască atât de mult, fetelor! Am presupus că rămânea pe Delos doar câteva săptămâni. Dar a depăşit previziunile tuturor doctorilor.

— Tipic..., a îngăimat Ally.

Georg a continuat:

— A refuzat orice intervenţie medicală. Nu vrea să ia pastile sau să facă analize – n-a folosit nici măcar o perfuzie.

— Cum de mai e încă în viaţă? a întrebat Electra.

Georg s-a uitat la Ma, care i-a zâmbit lui Merry.

— Cred... Nu, *ştiu* că dorinţa de a o găsi pe sora dispărută l-a ţinut pe pământ.

— Puterea de a crede, a confirmat Tiggy pe un ton plin de înţelegere.

Star s-a uitat la Ally, întrebând:

— De când ştii?

— De la amiază. Am insistat ca Georg să le spună tuturor şi să le dea ultimele pagini ale lui Pa, care, conform planului iniţial, aveau să fie păstrate până după moartea lui.

Lui Georg îi tremurau mâinile în timp ce sorbea dintr-un pahar cu apă.

— Fetelor, credeţi-mă că de mult îmi doream să vă spun adevărul! Dar ştiţi ce a făcut tatăl vostru pentru mine. Am jurat să-i fiu loial până la ultima mea suflare.

— Există o diferenţă între loialitate şi cruzime, Georg! a protestat CeCe.

Avocatul a dat din cap în semn că era de acord.

— În adâncul inimii, ştiam că trebuia să vă spun adevărul, a recunoscut el, printre lacrimi. Şi mă gândeam la cât de mult ar fi însemnat pentru el să vă vadă înainte de sfârşit.

Nimeni nu ştia ce să spună.

— De ce naiba nu mergem?! a întrebat Electra. Dacă e pe moarte, n-avem timp de pierdut! Adu-l pe căpitanul Hans! Dacă există vreo şansă să-l mai vedem, n-am de gând să aştept până dimineaţă! Toată lumea e de acord?

— Da, absolut! a răspuns Maia, ridicându-se. Avem două opţiuni. Prima e să ne înfuriem şi să ne înveninăm. Asta e cel mai simplu. A doua e să acceptăm tot ceea ce s-a întâmplat. Mergem mai departe cu dragoste şi cu bunătate, în ciuda nedreptăţilor care am putea considera că ni s-au făcut. Acum, a întrebat ea, ce ar alege Pa?

I-a întins o mână lui Tiggy, care a luat-o şi i-a întins cealaltă mână lui Ally, până când cele şapte surori s-au unit precum una singură.

— Georg, a spus Ally, ai auzit ce a spus Electra. Vorbeşte cu Hans! Mergem să-l vedem pe Pa. Acum!

Georg s-a ridicat repede de la masă. Toată lumea era în stare de şoc. Partenerii, îndeosebi, amuţiseră. Nimic din ce puteau spune ei n-ar fi putut domoli taifunul de emoţii pe care-l trăiau surorile în acel moment. În cele din urmă, Ally a fost cea care a vorbit:

— Îşi aminteşte cineva că mi s-a părut că l-am auzit pe Pa atunci când am răspuns la telefon în biroul lui? Poate că era chiar el!

Electra şi-a amintit şi ea ceva. A întrebat:

— Ma, atunci când m-am întâlnit cu Christian la Paris, el era în misiune pentru Pa?

Ma a dat din cap, adeverind.

— Da, *chérie*. O căuta pe Manon Landowski, nepoata lui Paul.

— De ce?

— Tatăl vostru voia pur şi simplu să mulţumească pentru ultima dată, înainte de a muri, familiei care l-a salvat la începutul vieţii lui. Pentru ca actul lor de bunătate să nu fie uitat de următoarele generaţii ale familiei Landowski.

— A găsit-o Christian?

Ma a adeverit printr-o nouă înclinare din cap.

— Da. E cântăreaţă şi compozitoare! Christian i-a dat scrisoarea de la tatăl vostru, iar ea i-a spus că tatăl ei, Marcel, vorbise adesea cu drag despre „băiatul cel tăcut".

— Cu drag!? a exclamat Maia. Măi, să fie! Cine ar fi zis?

Zgomotul motoarelor a prins să răsune, iar Georg s-a întors.

— Hans estimează că ajungem la Delos înainte de răsărit. O sun pe Claudia ca să-i spun că venim, a anunţat el, iar apoi a tăcut preţ de o clipă. Fetelor... e bine ce facem?

Omul care în ultimul an fusese sursa lor de îmbărbătare, acum părea complet zdruncinat.

— Categoric, Georg! a declarat Star.

— Putem vorbi acum la telefon cu el? Doar în caz că, până să ajungem la Delos, s-ar putea întâmpla ceva rău? a întrebat Ally.

Georg a clătinat din cap, plin de tristeţe.

— S-ar chinui să vorbească la telefon. Nu prea mai are putere. De fapt, ca să-i fie cruţată inima, cred că e mai bine ca sora mea să nu-i spună că venim.

— O, Doamne! Şi dacă nu rezistă până dimineaţă? a întrebat Star.

— O să reziste, Star! O să reziste! a asigurat-o Tiggy.

CAPITOLUL 64

Titan se apropia de Delos şi mica insulă era scăldată în lumina de dinaintea răsăritului. Era stâncoasă, cu petice de iarbă verde şi galbenă spre vârf. Acel peisaj, laolaltă cu coloanele greceşti din vechime care erau presărate pe pământ, crea o atmosferă de minune antică.

N-aveau cum să ajungă cu Benetti în micuţul port, aşa că Hans Gaia a aruncat ancora cât de aproape a putut şi le-a dat o barcă cu care să ajungă la ţărm. În timp ce Ally conducea micuţa ambarcaţiune – în care se aflau şi Georg şi Ma –, pe ponton a apărut o siluetă cunoscută. Claudia le-a ajutat pe fete să coboare din barcă şi le-a îmbrăţişat. Pe Georg, fratele ei, l-a strâns la piept cel mai tare. Menajera, rezervată de fel, s-a lăsat moale în braţele lui.

— Fetelor, a spus ea, plângând, tatăl vostru e un înger păzitor!

— Du-ne la el, Claudia! i-a cerut Maia.

I-a condus pe o cărare prăfuită, care pleca din port şi se îndrepta către poalele unui deal mare şi verde, unde ajungea să se îngusteze atât de mult, încât surorile au fost nevoite să meargă în şir indian. Pe măsură ce se apropiau de coama dealului, s-a ivit un bungalow alb, izolat. Din locul acela, priveliştea era magnifică, după cum o descrisese Pa, oferind o vedere panoramică asupra insulei antice şi a mării care o înconjura.

— Claudia, cum se simte Pa? a întrebat Ally.

— Nici măcar el nu-i invincibil. Săptămâna trecută a făcut alt atac de cord. Crezând că era ultima lui zi, i-am spus că Merry a fost găsită în cele din urmă şi că veneaţi cu toatele în zonă, ca să depuneţi o coroană de flori. Asta l-a ţinut pe linia

de plutire. O viaţă întreagă a refuzat să capituleze, dar acum..., a murmurat Claudia întorcându-se spre Merry şi luând-o de mână. Draga mea, poate că ar fi mai bine ca mai întâi să le laşi pe fete să-l pregătească pentru sosirea ta. E foarte firav.

Merry a dat din cap în semn că era de acord.

— Bineînţeles!

— Ma, vrei să intri tu prima şi să-i spui că suntem cu toatele aici? a întrebat Maia.

— Ceva îmi spune că ştie deja, a şoptit Tiggy.

— Desigur, *chérie,* a răspuns Ma, zâmbind cu tristeţe. Mă duc eu mai întâi.

Împreună cu Marina, Claudia a intrat pe uşa casei reci şi umbroase şi a condus-o pe coridor, până la un dormitor aflat în partea din spate.

— Eşti gata? a întrebat Claudia.

Ma a încuviinţat din cap, apoi a deschis uşa. Pe un pat dublu din colţul camerei, Atlas moţăia, sprijinit de şase perne albe. În momentul în care Marina s-a apropiat, el a deschis ochii încet şi şi-a întors capul spre ea. Pielea îi era cenuşie, iar ochii, înfundaţi în orbite. Totuşi, irisurile căprui îşi păstraseră privirea intensă.

— *Bonjour, chéri,* a spus ea cu glas scăzut, luându-i mâna fragilă. Sunt eu, Marina.

Atlas a zâmbit pe dată.

— Bună, Ma!

Ea l-a îmbrăţişat cu blândeţe, puţin demoralizată să-l vadă atât de slab. Apoi a tras un scaun de lemn şi s-a aşezat lângă el.

— Marina... Îmi pare atât de rău.... îmi pare foarte rău... pentru tot, a şoptit el.

— Şştt, *chéri,* n-ai de ce.

— Fetele... sunt bine?

— *Minunat,* Atlas!

Vestea l-a liniştit.

— Au aflat că sunt în viaţă?

— Da, Atlas. Şi aşteaptă să te vadă.

El a părut să-şi lase umerii în jos.

— Fetele sunt aici? Pentru mine?

— Da. *Cu toatele*.

— Vrei să spui...? a murmurat Atlas, iar Marina a dat din cap, adeverind. Ea..., a rostit el cu glas gâtuit, ... ea e aici? Prima mea fiică?

— Da.

Atlas a încercat să se adune, chinuindu-se să respire.

— Fetele ştiu că sunt pe moarte?

— Nu fi ridicol, *chéri*! De parcă ai putea face vreodată ceva atât de normal!

— Ma, a spus el, strângându-i mâna puţin mai tare, nu-i nimic! Au aflat?

Marina şi-a reţinut lacrimile. Atlas îşi ocrotea fiicele până în ultima clipă.

— Da. Doresc să-şi ia rămas-bun. Ca şi mine, dragul meu, a adăugat ea, mângâindu-l uşor pe cap. Ce de necazuri ţi-au văzut ochii de-a lungul vieţii!

— Necazuri, Marina? a întrebat el, izbutind să clatine din cap. Nu. Doar viaţă şi umanitate – cu bune şi cu rele – de-a lungul a nouăzeci de ani.

— Înainte ca ele să intre aici, vreau să-ţi mulţumesc şi eu pentru că mi-ai încredinţat educaţia lor. Pentru că m-ai acceptat, deşi n-aveam nici o calificare relevantă...

— Draga mea Marina, a spus el, zâmbind, am văzut cum aveai grijă de acei copii de la Paris. Am ştiut câtă dragoste aveai în tine.

— Am făcut şi lucruri îngrozitoare... lucruri de care îmi e cumplit de ruşine!

El i-a mângâiat mâna.

— După cum le-am tot spus fetelor, nu-i judecaţi niciodată pe ceilalţi după ceea ce *fac,* ci după *cine* sunt. Georg a venit? a întrebat el, iar Ma a încuviinţat din cap, ceea ce a smuls un suspin de pe buzele lui. Te-ai întrebat vreodată de ce a simţit Georg că nu putea să-ţi mărturisească dragostea lui, când, în toţi anii ăştia, a fost atât de evident ce simţea pentru tine?

Ma a chicotit uşor.

— Aş minţi dacă aş spune că nu. Dar există multe lucruri pe care nu le ştie despre mine. Mi-e teamă să nu-i fie... *ruşine* cu mine.

— Te rog să vorbeşti cu Georg. Amândoi trebuie să lăsaţi trecutul în urmă. Te rog, Marina, viaţa e atât de scurtă... promite-mi că o să încerci! şi-a conjurat el prietena de o viaţă, implorând-o din priviri.

— Promit, a spus Marina, apoi a stat să se reculeagă o clipă. Spune-mi, ai energia necesară să-ţi vezi fiicele?

Lui Atlas i-a revenit zâmbetul pe faţă.

— Dacă n-o am, o găsesc! Oare ele o să facă faţă?

— O, da! Am crescut nişte femei puternice. Le chem înăuntru!

Marina s-a ridicat, i-a luat din nou mâna şi i-a sărutat-o.

Atlas s-a lăsat pe perne şi şi-a adunat ultimul dram de putere. A închis ochii preţ de o clipă, ca să se roage universului.

— Mulţumesc că le-ai trimis!

Uşa dormitorului s-a deschis din nou, iar lui Atlas au început să-i şiroiască lacrimile pe faţă în timp ce îşi saluta, pe rând, cele şase fiice. Le-a luat pe fiecare în braţe şi le-a

sărutat uşor pe creştet, aşa cum făcea pe vremea când erau mici. Ele plângeau, dar cu lacrimi de bucurie, nu de durere. Deşi multe vicisitudini fuseseră cât pe ce să le destrame familia, universul îi adusese împreună pentru ultima oară.

Surorile s-au aşezat în jurul patului tatălui lor. Atlas era vizibil bucuros să fie înconjurat de oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

— Fetele mele cutezătoare, deştepte şi frumoase, am vrut doar să vă apăr de rele!

— Ştim, Pa, ştim! l-a liniştit Star.

— Suntem atât de... atât de fericite să te vedem din nou! a exclamat Ally, plângând.

Atlas şi-a aţintit privirea în tavan.

— Povestea e lungă. Nu mă aşteptam să trăiesc..., a spus, întorcându-se spre ele. Dar am scris totul şi i-am dat paginile lui Georg. Deja ştiţi adevărul.

— Aşa e, Pa, a spus Electra cu blândeţe. Georg ne-a dat paginile înainte să ajungem aici.

— A, zău? s-a mirat Atlas, ridicând dintr-o sprânceană. Te rog să-mi aminteşti să-l concediez! a glumit el, iar surorile au râs pe înfundate, printre lacrimi. De fapt..., a murmurat, ... unde e?

— Afară, a răspuns CeCe. Să-l chem?

Atlas a zâmbit.

— Mulţumesc, CeCe!

Maia s-a aplecat spre tatăl ei.

— Pa, prin „moartea" ta, cu toatele am crescut şi ne-am regăsit pe noi înşene. Acum ne-am maturizat, aşa cum ţi-ai dorit.

Atlas a dat uşor din cap, în semn de aprobare.

— Sunt foarte mândru de voi! Georg mi-a spus că v-aţi găsit familiile.

— Da, a răspuns Maia pe un ton tandru. Dar, mai important de-atât, ne-am găsit viitorul. Şi fericirea.

— Atunci, ăsta-i cel mai frumos cadou pe care vi l-aş fi putut face vreodată!

— Pa, am o singură întrebare, a spus Ally. În ultimul an, noi toate am avut impresia la un moment dat că te-am auzit sau că te-am văzut.

— Sau măcar mirosit, a şoptit Electra.

— Te-ai întors vreodată la Atlantis? a întrebat Ally.

— Sau ai fost la Bergen? a adăugat Star. Mi s-a părut că te-am văzut la concertul lui Ally.

Tatăl lor a zâmbit.

— Din păcate, nu, deşi v-am urmărit evoluţia. Se poate spune că am fost cu voi în spirit, aşa cum o să fiu întotdeauna. Doar trebuie să priviţi spre Cele şapte surori şi o să fiu şi eu acolo – Atlas, tatăl vostru, care vă veghează!

— O să fii mereu *Pa Salt* pentru noi! a spus Tiggy printre sughiţuri de plâns.

El a zâmbit.

— Desigur. Încă mai miros a mare, micuţă Maia?

Fetele au râs din nou. Tatăl lor voia să fie puternic pentru ele.

S-a auzit o bătaie slabă în uşă, iar Georg Hoffman a intrat în cameră.

— Bună ziua, Atlas!

— Bună ziua din nou, Georg! Ce drăguţ din partea ta că ai venit să-ţi iei rămas-bun a treia oară! a glumit Atlas, făcând cu ochiul, plin de bonomie. Scuzaţi-mă, fetelor, aţi putea să faceţi puţin loc?

Maia şi Ally s-au mutat, astfel încât Georg a ajuns lângă patul lui Atlas. Avocatul l-a luat de mână pe muribund, dar acesta l-a tras uşurel în braţele lui. Surorile au văzut că tatăl

lor îi şoptea ceva lui Georg, care a dat din cap cu fervoare, apoi s-a ridicat.

— Mulţumesc, prietene, că le-ai adus pe toate! E cel mai frumos dar pe care puteai să mi-l faci!

— Apropo de daruri, a spus Georg, Ally, a sosit Bear!

— Pa... ai vrea să-ţi cunoşti nepotul?

— Fiul tău, Ally? E aici?

Ea a dat din cap, adeverind.

— Căpitanul Hans tocmai l-a adus de pe *Titan*.

Atlas a lăcrimat.

— Vă rog, aduceţi-l...

Ally a ieşit şi s-a întors cu fiul ei în braţe.

— Pa, el e Bear! Iar tu, Bear, fă cunoştinţă cu bunicul tău!

— Salutare, nepreţuitule! Pot să-l iau în braţe? a întrebat Atlas, iar Ally a ezitat o clipă. Te rog, nu v-am scăpat pe nici una şi n-am de gând să încep acum!

Ally a zâmbit şi şi-a aşezat uşurel fiul în braţele tatălui ei.

— Bear... ce nume minunat! a exclamat acesta din urmă. O, Doamne, Ally! s-a minunat el, ridicându-şi privirea spre ea. Seamănă foarte mult cu tine!

Fetele îl priveau cum gângurea şi cum îl alinta pe Bear, care cumva îi oferea un suflu suplimentar de energie, ca şi cum bătrânul ar fi absorbit putere de la viaţa tânără pe care o legăna – şi de la viitor. Înviorat, Atlas a fost în stare să-şi întrebe fiicele despre partenerii lor, cu toate că Georg îi povestise totul, şi să afle din gura propriilor fiice cum o duceau acum familiile pe care el le cunoştea de multă vreme.

Atunci când a considerat că era momentul potrivit, Maia s-a uitat în ochii fiecărei surori în parte. Cu toatele au simţit că venise clipa.

— Pa, a spus Maia, a mai venit cineva să te vadă. Aşteaptă afară.

Respiraţia lui Atlas s-a accelerat. Tiggy l-a luat de mână.

— Nu-ţi fie teamă, Pa! Asta e răsplata ta din partea universului!

Fetele s-au ridicat una câte una, iar el le-a trimis un sărut în timp ce ieşeau din cameră. Apoi, foarte încet, uşa s-a deschis din nou şi a intrat Merry.

— Bună ziua, Pa! a spus ea zâmbind.

S-a îndreptat spre el şi l-a sărutat uşurel pe frunte. Ochii lui Atlas erau larg deschişi. A şoptit:

— Elle...

Merry a clătinat din cap.

— Mă tem că nu. Mary a fost numele pe care mi l-a dat familia mea în Irlanda. Dar toată lumea îmi spunea „Merry", pentru că eram veselă. Fiicele tale susţin că, dacă m-ai fi găsit mai devreme, m-ai fi botezat „Merope".

Dându-şi seama de coincidenţă, Atlas a radiat de bucurie. Uluit, i-a aruncat fiicei sale o privire lungă.

— Merope... Merry! Chiar tu?

— În carne şi oase. Sânge din sângele tău!

Atlas era prea emoţionat ca să vorbească, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. A întins mâna şi Merry i-a strâns-o cu putere. Curând, a început să plângă şi ea. Cei doi au stat în tăcere o vreme, tată şi fiică, privindu-se unul pe celălalt pentru prima oară.

— Semeni cu mama ta, a îngăimat Atlas. Merry, era atât de frumoasă! Vezi? Iat-o!

El a arătat spre desenul în cărbune, care acum se afla pe peretele de lângă pat.

— Am văzut copia pe care o are Georg, a spus Merry. Fetele mi-au zis că m-au recunoscut în clipa în care am ajuns pe *Titan,* a adăugat ea, arătând cu capul spre desen. Toată lumea se întreba unde dispăruse originalul.

— Am rugat-o pe Claudia să-l aducă. E tot ce mi-a mai rămas de la Elle, eu..., a murmurat Atlas, gâtuit de emoţie, privindu-şi fiica. Acum, când eşti aici, o parte din ea e cu mine. Ce miracol! Iartă-mă, draga mea, că n-am putut fi în preajmă ca să te ocrotesc! Te-am căutat cu anii, în întreaga lume. Nu m-am aşteptat niciodată să fii în Irlanda, eu...

Merry şi-a dat seama că el se pierduse cu firea.

— Şştt, e în regulă, Pa! Totul e în regulă acum. Deci, spune-mi despre ea, despre Elle! Povesteşte-mi despre mama!

Atlas a zâmbit larg.

— Ar fi o onoare!

A ţinut-o de mână pe Merry şi i-a spus tot ce a putut. Prima lui fiică a privit lumina ce îi dansa în ochi în timp ce-şi amintea de iubirea vieţii lui şi de tot ce reprezenta ea pentru el. În cele din urmă, Atlas a obosit, iar Merry l-a privit cum aţipea, strângându-i încă mâna. Încet, i-a dat drumul şi l-a simţit pe tatăl ei plecând în zbor de lângă ea. S-a ridicat repede şi s-a dus să le aducă pe celelalte fete, ca să-şi ia rămas-bun.

Ele şi-au sărutat tatăl pe rând şi s-au aşezat în jurul patului, ţinându-se strâns de mâini şi plângând. În cele din urmă, atunci când soarele a început să se înalţe peste Delos, lumina s-a strecurat pe faţa lui Atlas. El a deschis ochii şi a zâmbit afectuos şi iubitor.

— O văd. Mă aşteaptă. Elle mă aşteaptă...

Şi astfel, după o viaţă de o frumuseţe, durere şi bunătate incomensurabile, Atlas Tanit a închis ochii pentru ultima oară.

EPILOG

Atlantis
Un an mai târziu

Cu toate că abia începeau, Cele şapte surori au reuşit să se strecoare în mica barcă a lui Christian, care le asigura plecările şi sosirile pe şi de pe continent.

— Eşti sigură că te descurci cu comenzile bărcii, Ally? a întrebat el.

— Da, mulţumesc! a răspuns ea, aşezându-se la cârmă.

— Gata, Ma, suntem gata! a spus Maia, rotindu-se cu faţa spre ponton şi întinzându-şi mâinile către Marina.

— *Oui, chérie!*

Ma i-a dat urna de alamă cizelată în care se afla cenuşa lui Atlas. Apoi a făcut un pas în spate, iar Georg şi-a aşezat mâinile, drăgăstos, pe umerii ei.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să veniţi cu noi? Nu i-ar lua prea mult timp lui Christian să pregătească o a doua barcă! i-a îmbiat Electra.

— Mulţumesc, draga mea, dar nu! Frumos e ca voi şapte să-l conduceţi pe ultimul drum, a răspuns Ma.

— Vă aşteptăm cu toţii aici! a asigurat-o Georg.

Ally i-a făcut semn din cap lui Christian, care a dezlegat parâma, apoi barca s-a îndreptat încet către mijlocul lacului. Era o zi de iunie caldă, uscată şi senină, iar lumina soarelui strălucea pe suprafaţa sticloasă a apei. După ce a ales un loc retras, Ally a oprit motoarele, iar ea şi surorile ei s-au bucurat de tihna şi de splendoarea pe care le răspândeau apa şi munţii.

În mod ciudat, nici una dintre surori nu era tristă. În schimb, erau împăcate fiindcă, în sfârşit, izbutiseră să-i ofere tatălui lor despărţirea care le fusese refuzată iniţial. Barca a plutit în linişte o vreme.

— Ally, vrei să...? a murmurat Maia în cele din urmă.

Sora ei a încuviinţat din cap şi, de sub una dintre bănci, a scos tocul flautului. A luat instrumentul, l-a dus la gură şi a început să cânte. Piesa pe care o aleseseră era „Jupiter" din *Planetele* de Gustav Holst – una dintre piesele preferate ale lui Pa.

Ally a cântat cu eleganţă, ca întotdeauna, iar notele au plutit peste lac, până la Atlantis. Surorile au închis ochii şi fiecare în parte a vorbit cu tatăl ei. I-au mulţumit că le salvase de soarta tristă pe care ar fi putut s-o aibă şi i-au mulţumit şi pentru dragostea necondiţionată pe care le-o arătase.

— Mulţumesc, Ally! a spus Star după ce sora ei a terminat de cântat.

— Bine, atunci! a exclamat Maia, deschizând cu grijă urna, luând un pumn de cenuşă şi împrăştiindu-l uşurel peste oglinda lacului. La revedere, Pa! a adăugat ea pe un ton stoic.

Urna a fost trecută de la o soră la alta. Unele dintre ele au vorbit mult timp, iar altele, deloc. În cele din urmă, cenuşa a ajuns la Merry.

— Mulţumesc, a spus ea zâmbind şi trăgând aer adânc în piept. Pa, deşi abia te-am cunoscut, sunt foarte mândră să fiu fiica ta!

A împrăştiat o ultimă mână de cenuşă în apă.

După o vreme, Ally a repornit motorul şi s-au întors pe uscat. Pe peluză, dincolo de debarcader, o mare de rude şi de prieteni se adunase ca să comemoreze extraordinara viaţă a

lui Atlas Tanit. Christian a legat parâma şi i-a oferit mâna Maiei, iar ea a coborât pe pontonul din lemn. Valentina a dat năvală şi a cuprins-o în braţe. Floriano a urmat-o, ţinând-o în braţe pe Bel, fetiţa lor în vârstă de trei luni, care a gângurit în clipa în care a ajuns în braţele mamei.

— Bună, scumpa mea! Haide să ne dăm la o parte, ca să poată coborî toată lumea!

Surorile s-au întors pe uscat şi în braţele primitoare ale celor dragi. Era într-adevăr o zi de bun augur, în care familiile se cunoşteau între ele, iar cele patru colţuri ale globului se reuneau la Atlantis.

— Vino, Al! a spus Jack, luându-şi partenera în braţele lui vânjoase.

După moartea (oficială) a tatălui ei, Jack fusese un adevărat sprijin pentru Ally. Niciodată nu se simţise atât de protejată. Atunci când se liniştiseră apele după acea zi petrecută pe Delos şi toată lumea se adunase la Atlantis, Merry fusese cea care ţinuse un toast în cinstea cuplului:

— Cu un pahar de şampanie în mână, aş vrea să-i felicit pe Jack şi pe Ally! V-aţi *deconspirat* zilele astea şi... mă bucur foarte mult să vă văd atât de fericiţi!

— În cinstea lor! exclamase Mary-Kate, făcându-le pe surori să chiuie, iar pe Ally, să roşească.

Acum Jack a sărutat-o tandru.

— Toată lumea de pe mal te-a auzit cântând. A fost frumos!

— O spui pentru că n-ai de ales! a glumit Ally, chicotind uşor.

— Nu, are dreptate, ai cântat magnific! Perfect până la ultima notă! a spus Thom, geamănul lui Ally, venind s-o îmbrăţişeze şi el.

— Vorbeşte serios, a confirmat Felix, care sorbea nişte suc de portocale, nu Veuve Clicquot. Thom îmi atrage atenţia de fiecare dată când îmi scapă o notă, a adăugat el, chicotind. Te felicit! Îl faci foarte mândru pe Pa Salt!

— Mulţumesc, Felix!

— Mami! a strigat Bear, care s-a îndreptat cu paşi repezi spre Ally, în timp ce se agăţa de Ma cu o mână şi de Georg cu cealaltă.

— Eşti prea rapid pentru bunica ta, *chéri*! a exclamat Ma.

— Şi pentru bunicul, după cum se vede, a spus Ally zâmbindu-i lui Georg. Bună, Bear!

Şi-a luat fiul în braţe.

— Se străduieşte să ţină pasul cu Rory, noul lui prieten, a precizat Jack, râzând. Fac curse!

— Îţi aduc un pahar de şampanie, Ally? a întrebat Thom.

Ea a şovăit şi s-a uitat la Jack.

— Cred că deocamdată beau suc de portocale, ca Felix.

— Vin imediat! a spus Thom, pornind către casă.

Mai sus, la marginea peluzei, Orlando Forbes se minuna de structura remarcabilă a construcţiei.

— Deosebită! Cu totul deosebită! Şi zici că aţi descoperit că a fost construită abia în anii '60?! Pur şi simplu nu-mi vine să cred, domnişoară Star! Am ochi pentru astfel de lucruri şi aş fi bănuit că e din secolul al XVIII-lea, a spus el punându-şi mâinile în şolduri. E o capodoperă arhitecturală!

— Pa s-ar bucura foarte mult să ştie că îţi place, Orlando! a răspuns Star. Bineînţeles, niciodată n-ar fi reuşit să facă toate astea fără bunicii tăi.

— Dragul de bunicuţ Rupes, nu? a întrebat Orlando.

— E limpede, curajul şi buna-cuviinţă sunt în sângele familiei Forbes! a glumit Mouse.

— Da. Ce păcat că, în cazul vostru, au sărit peste o generaţie! i-a ironizat Star, chicotind.

— Of! M-ai tăiat în carne vie, domnişoară Star! a strigat Orlando, strângându-se dramatic de piept.

— Ştii, dacă te porţi frumos, s-ar putea chiar să te las să vezi bibliotecile lui Pa, l-a îmbiat Star.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi că mă port *vreodată* urât? a răspuns Orlando.

— Atunci când vine vorba de tine, dragă frate, nu-i nevoie de nici o insinuare! a exclamat Mouse, luând o nouă înghiţitură de şampanie.

Star i-a aruncat o privire peste umăr noii sale surori.

— Tocmai mi-a venit o idee, Orlando! I-ai fost prezentat aşa cum se cuvine lui Merry?

Auzindu-şi numele, Merry s-a întors.

— Despre mine vorbiţi? a întrebat ea, îndreptându-se spre ei. Măi, măi, măi, a chicotit, să fie însuşi vicontele? Cum merge jurnalismul în industria vinicolă?

Orlando a părut să intre la apă.

— O, Merry, mii de scuze pentru micul meu şiretlic! Şi totuşi, eşti de acord, fără îndoială, că nu căutam decât binele suprem!

S-a înclinat şi a întins mâna, iar Merry i-a strâns-o. Mary-Kate s-a apropiat de mama ei.

— O, Doamne, tu eşti Orlando? Tipul care a pretins că era viconte? Eşti o legendă în familia noastră!

— O, serios? a răspuns Orlando, umflându-se în pene.

— Da! Râdem de asta tot timpul. Dacă cineva trânteşte vreodată o minciună, noi spunem că „trage un Orlando”!

Mouse a izbucnit în râs văzând cum fratele lui se dezumfla ca un balon.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, a spus Georg, tocmai mi-am dat seama că am nevoie de o semnătură pe nişte documente de moştenire. Merry, vii un pic cu mine?

— Desigur, Georg!

Merry le-a făcut cu mâna celorlalţi şi l-a urmat pe avocat în casă.

— Mă bucur că ai reuşit în sfârşit să pleci în turul lumii, Merry!

Ea a chicotit.

— Şi eu, Georg! Cu toate că n-a fost deloc itinerarul pe care mă aşteptam să-l urmez! Abia aseară am venit cu avionul de la Granada.

— Am auzit. Trebuie să recunosc, mi se pare minunat că ai decis să vizitezi toate locurile prin care a trecut tatăl tău de-a lungul anilor.

Merry a dat din cap, plină de fervoare.

— Pur şi simplu, am vrut să văd totul cu ochii mei. Povestea lui a fost cel mai uimitor lucru pe care l-am citit vreodată!

— Şi ai reuşit să ajungi peste tot?

— O, da, a răspuns Merry cu mândrie. Am văzut gara din Tiumen, vechiul atelier al lui *monsieur* Landowski, portul Bergen, Coober Pedy... şi lista poate continua. Acum mă simt foarte apropiată de tatăl meu.

Georg i-a pus o mână pe spate.

— Sunt sigur că te veghează. Apropo... Am auzit de la Ally şi de la Jack că *monsieur* Peter te-a însoţit în câteva dintre destinaţiile europene.

Georg a ridicat dintr-o sprânceană, iar Merry a ţâţâit din buze.

— Mă faci să roşesc, Georg!

— Îmi cer scuze. Dar mă bucur să aud veştile despre apropierea dintre voi doi, a răspuns el cu sinceritate.

— La fel cum mă bucur eu pentru tine şi Marina!

Pe faţa lui Georg s-a înfiripat un zâmbet.

— Ne iubim de peste treizeci de ani. În tot acest timp, i-am observat graţia, frumuseţea, răbdarea... dar niciodată n-am avut curajul să-i spun ceva. După cum se pare, nici ea...

Georg a condus-o pe Merry în biroul lui Atlas. Ea fusese o singură dată acolo şi tremurase în momentul în care simţise esenţa fizică, materială, a tatălui ei. Deşi întreaga staţie de computere şi de monitoare era impresionantă, ochii i se opriseră asupra comorilor personale ale lui Atlas, aşezate la întâmplare pe rafturile din spatele biroului. Zâmbise în clipa în care văzuse câteva dintre „broaştele norocoase" ale lui Grieg, o vioară veche şi uzată, precum şi un bulgăre de opal, nedesprins din rocă.

Acum ea l-a urmat pe Georg până la birou, iar el i-a înmânat un document.

— Dacă semnezi acolo unde ţi-am arătat, devii oficial una dintre moştenitoarele lui Atlas, aşa cum şi-a dorit el.

— E foarte frumos din partea fetelor că au permis asta! N-am avut niciodată aşteptări...

— După cum ştii, cele şase surori au *insistat* să fii tratată egal, a întrerupt-o Georg, iar ea a dat din cap, recunoscătoare, şi a deşurubat capacul stiloului. Apropo, chiar trebuie să ne părăseşti în seara asta, Merry? O să ne lipseşti tuturor!

— Mă tem că da, a răspuns ea, suspinând. Totuşi, numai eu plec – MK rămâne cu Jack şi cu Ally. Am promis să mă duc la Dublin ca să-l văd pe Ambrose, a adăugat, abătută. Sănătatea lui e într-adevăr în declin. A făcut atât de multe

pentru mine de-a lungul anilor, încât acum trebuie să fiu alături de el!

Georg a dat din cap, cu un aer compătimitor.

— Ştiu că toată lumea de aici o să înţeleagă.

— În plus...

Merry a terminat de semnat şi apoi s-a afundat în scaunul de piele al lui Atlas, aşezat lângă fereastră.

— Da, Merry?

— Îţi aminteşti că tatăl meu îl pomeneşte în jurnal pe fratele lui Elle, adică pe unchiul meu. Atlas a scris că acesta a fost adoptat pe vremea când era copil şi că a fost dus undeva în Europa.

— Îmi amintesc, a răspuns Georg, sprijinindu-se de birou.

— Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu el. Am făcut nişte investigaţii.

Pe buzele lui Georg a apărut un zâmbet.

— Ai descoperit ceva?

Merry a ridicat din umeri.

— Câte ceva, da. Am început să investighez împreună cu Ambrose, doar ca să-i ţin mintea ocupată. Dar acum îmi doresc de-a dreptul cu disperare să aflu ce s-a întâmplat cu el. E improbabil, desigur, dar..., a spus ea, iar ochii i-au sclipit, ... e posibil ca el să fie încă în viaţă.

Georg a dat din cap, înţelegător.

— Văd că aşchia nu sare departe de trunchi, Merry! E de la sine înţeles că, dacă doreşti vreodată să apelezi la serviciile mele, aş fi onorat să te ajut, s-a oferit el, apoi s-a uitat pe fereastră, cuprinzând cu privirea mulţimea de oameni adunaţi pe peluză, de lângă care ei doi plecaseră cu câteva momente în urmă. Am înţeles, de asemenea, că şi Orlando Forbes e destul de priceput atunci când vine vorba de astfel de lucruri.

Merry a chicotit.

— Chiar aşa?

Georg a dat din cap, adeverind. Conversaţia a fost întreruptă de vocile lui CeCe şi Chrissie, care tocmai treceau pe lângă uşa deschisă a biroului.

— Ştii, vreau să văd toate tunelurile secrete ale casei! a exclamat Chrissie.

— De fapt, o să punem să fie astupate, a răspuns CeCe. E timpul s-o luăm de la capăt! a exclamat ea, iar apoi i-a observat pe Georg şi pe Merry. Hei! Presupun că nu l-aţi văzut pe bunicul Francis pe aici, nu-i aşa?

Georg a dat din cap, arătând spre fereastră.

— E pe terasă, CeCe!

— Minunat! Mersi!

Ea şi Chrissie s-au dus la bucătărie şi apoi au ieşit pe enorma uşă glisantă de sticlă, care dădea spre terasă. L-au găsit pe Francis Abraham stând la masa antică de bronz şi au tras două scaune, ca să-i ţină companie.

— Ei, fetelor! a exclamat el. Chiar mă întrebam pe unde eraţi. Voiam să vă mulţumesc din nou că m-aţi invitat. E o onoare să îţi văd casa şi să comemorez viaţa tatălui tău, CeCe!

— Mulţumesc că ai bătut atâta drum, Francis! Mă bucur că ai venit.

CeCe a luat mâna bunicului ei şi i-a strâns-o cu putere.

— Mi-ar plăcea să pictez lacul. Crezi că ar fi posibil? a întrebat el.

— Bineînţeles! Am pânze şi palete la etaj. Ne ocupăm de asta mai târziu.

La celălalt capăt al mesei, Zara, fiica lui Charlie, nu mai pridea să laude Atlantisul.

— Putem să trăim aici?! E o *nebunie*!

Ea s-a aşezat, iar Charlie şi Tiggy i-au urmat exemplul.

— Nu ştiu dacă ţi-ar plăcea atât de mult, a răspuns Tiggy. De fiecare dată când ai vrea să mergi la o petrecere, ar trebui să te urci în barcă.

Zara a râs.

— Atunci, o să trebuiască să dăm petreceri aici!

— Nu ştiu dacă biata Claudia ar face faţă uneia dintre faimoasele tale petreceri! a spus Charlie, ciufulindu-i părul.

— Încetează, tată! a răbufnit Zara.

— Da, încetează, Charlie! a exclamat şi Tiggy, întinzând mâna şi ciufulind de zor părul lui ondulat şi castaniu.

— Bine, bine, am înţeles! a bătut el în retragere, apoi şi-a amintit ceva. De fapt, doamnelor, mă scuzaţi vreo zece minute? Am promis să am o discuţie rapidă cu Ally. Îţi aminteşti unde mi-am pus geanta cea mare, Tigs?

— Cred că în bucătărie.

— Excelent. Revin imediat!

Charlie s-a ridicat şi a intrat în casă. Zara i-a aruncat o privire mirată lui Tiggy, care s-a mulţumit să ridice din umeri, zâmbind.

În altă parte a proprietăţii, la cererea Stelei Jackson, Electra o plimba pe aceasta printr-una dintre grădinile lui Pa, iar Miles asculta fiecare cuvânt din conversaţia lor.

— Îmi amintesc că, atunci când ne-am întâlnit la cină, mi-a vorbit despre florile lui, şi-a amintit Stella. Era foarte mândru de ele. Acum înţeleg de ce!

— Avea foarte multe talente, a spus Electra.

— Păi, da! Ia te uită la toţi cei de faţă, care au fost aduşi laolaltă de un singur om! a exclamat Stella, zâmbind. Întâlnirea de astăzi e un omagiu în toată puterea cuvântului!

— Ai dreptate. Chiar dacă, în mod uimitor, cei mai mulţi dintre invitaţii de astăzi nici nu l-au cunoscut! Eşti în minoritate, bunico!

Stella şi-a dus o mână la inimă.

— Să particip la comemorarea lui e, într-adevăr, o mare onoare pentru mine. Era atât de cald la suflet şi avea o bună-cuviinţă unică! Toate astea sunt greu de explicat în cuvinte.

— Totuşi, eu ştiu exact ce vrei să spui, a precizat Electra.

— Ce crezi că o să se întâmple cu casa? a întrebat Miles.

— Cu Atlantis? O păstrăm. Pe veci! Ori de câte ori viaţa devine prea grea, o să avem întotdeauna un adăpost la care să ne întoarcem.

— Ce frumos! s-a bucurat Stella, cu faţa luminată de un zâmbet. Exact ce şi-ar fi dorit el!

Miles, veşnic pragmatic, a continuat cu întrebările:

— Şi Ma, Claudia şi Christian? Ce o să se întâmple cu ei începând de mâine?

— Ally şi Maia au vorbit cu ei. Toţi trei vor să rămână. Atlantis e şi casa lor, nu doar a noastră. În plus, acum Ma şi Georg au o... relaţie, aşa că nu-mi fac griji că ea o să se simtă singură dacă noi, surorile, nu suntem tot timpul aici!

În casă, Georg şi Merry au auzit o bătaie la uşa biroului.

— Intră! a răspuns avocatul, iar Maia şi-a vârât de îndată capul pe uşă. Scuze, nu vă întrerup, nu-i aşa?

— Deloc, draga mea! a asigurat-o Merry.

— Mă întrebam dacă aş putea să vorbesc o clipă cu Georg.

— Bineînţeles! a exclamat Merry. Oricum, eu sunt gata să mai beau un pahar de şampanie. Continuăm mai târziu, Georg! a adăugat ea, apoi a traversat camera şi a sărutat-o pe Maia uşurel pe obraz. Ne vedem imediat!

— Mersi, Merry! a spus Maia, închizând încet uşa în urma ei. Bun! a exclamat ea, netezindu-şi rochia. S-a mai întâmplat ceva?

Georg a încuviinţat din cap.

— Voiam să vorbesc cu tine mai târziu. Ştiu că ziua asta e foarte emoţionantă...

— Stai liniştit, Georg! Ce ai aflat?

— Am primit un răspuns de la părinţi. Mă bucur să spun că e aşa cum sperai. Mama şi tatăl au spus că fiul lor – al tău – e adoptat.

Maia a simţit un gol în stomac.

— Bine.

— Dar, a continuat Georg, mi-au mai spus că vor ca el să decidă dacă doreşte să afle despre tine atunci când o să împlinească optsprezece ani sau după aceea. Încă n-a manifestat interes faţă de mama lui naturală şi, în mod înţelept, nu vor să-l tulbure.

Maia a dat din cap în semn de aprobare.

— Foarte înţelept, într-adevăr!

Georg i-a pus o mână pe umăr.

— Eşti la fel de perspicace şi de prudentă ca şi Atlas. Ar fi fost foarte mândru de tine!

Maiei i-au dat lacrimile.

— Sper, Georg! M-am hotărât să-i scriu o scrisoare în momentul în care o să împlinească optsprezece ani şi să-i dau posibilitatea să aleagă dacă doreşte sau nu să-şi afle trecutul. Aşa cum a făcut Pa cu noi, surorile.

— Iar atunci când o s-o faci, eu o să fiu mesagerul tău credincios.

— Îţi mulţumesc, Georg! a exclamat Maia, strângându-l în braţe.

Două etaje mai sus, în camera din copilărie a lui Ally, doctorul Charlie Kinnaird se uita la micul aparat pe care, la rugămintea ei, îl adusese de la cabinet.

— Gata! a confirmat el.

Jack s-a aşezat pe pat, alături de Ally, strângând-o de mână.

— Deci? Ce părere ai, doctore?

Charlie a zâmbit.

— Am nevoie doar de un moment ca să fiu sigur.

Ally şi-a lăsat capul pe umărul lui Jack.

— Ce mai face cerbul ăla alb al tău, Charlie? a întrebat ea.

— Îl vedem rar, dar atunci când îl vedem... ne trec fiorii de emoţie! Administratorul moşiei, Cal, a vrut să-i pună un dispozitiv de urmărire, dar..., a spus Charlie, ridicând din umeri, ...am considerat că s-ar estompa oarecum magia.

Doctorul a recunoscut privirea neliniştită din ochii celor doi. Era ceva la care fusese martor de multe ori înainte. Ca să detensioneze atmosfera, a întrebat:

— Cum sunt strugurii, Jack?

— Eu zic că a fost o recoltă destul de bună anul ăsta. Urmează să ne întoarcem luna viitoare ca să ne uităm la noii muguri.

Charlie a zâmbit.

— O viaţă între Norvegia şi Noua Zeelandă! Sunt teribil de invidios!

— Chiar trebuie să-i mulţumim lui MK, a explicat Ally. Noroc că peste iarnă se ocupă ea de toate!

I-a aruncat o privire nerăbdătoare lui Charlie. Acesta s-a dus cu aparatul la fereastră, ca să aibă destulă lumină şi să poată, astfel, să confirme rezultatul.

— Ei, bine, e oficial! Felicitări amândurora!

Jack şi Ally au izbucnit în râs şi s-au îmbrăţişat.

— O, mulţumesc, Charlie! Mulţumesc!

Ally s-a ridicat, s-a dus la el şi l-a sărutat.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti! E o veste minunată. Ştiu cât de încântaţi o să fie cu toţii.

— Sper. Mă întreb dacă...

A întrerupt-o zgomotul motorului unei bărci care se apropia pe lac. Charlie s-a întors ca să se uite pe fereastră.

— Se pare că avem un musafir! a spus el.

— Cine? a întrebat Ally în timp ce privea mica barcă ce se apropia din ce în ce mai mult de debarcader.

Jack s-a dus şi el la fereastră. Pe peluză, toată lumea se aduna ca să-l întâmpine pe oaspetele cel misterios. După ce a ajuns la ponton, a fost recunoscut.

— O, nu..., a şoptit Ally.

Afară, Tiggy îşi pironise privirea pe omul din barcă.

— Nu se poate...! a icnit ea.

— Îmi pare rău, Tiggy, a spus Electra, venind lângă ea. El e!

Îmbrăcat într-un impecabil costum gri, cu ochelari de soare de aviator şi cu părul uns şi dat pe spate, Zed Eszu şi-a legat barca şi s-a îndreptat încet spre casă.

— Mama naibii! a spus Miles, ducându-se numaidecât spre Eszu.

Imediat au pornit într-acolo şi Floriano cu Mouse.

— Rămâi pe loc, băiete! a spus cel mai mare dintre fraţii Forbes.

— Cine ţi-a dat voie să vii aici? Ai încălcat proprietatea! a strigat Marina de pe terasă.

— Ce primire călduroasă! a răspuns Zed, cu un zâmbet insinuant. Am trecut doar ca să le văd pe surorile mele preferate şi să-mi exprim condoleanţele pentru moartea tatălui lor! Astăzi îi împrăştiaţi cenuşa – am aflat asta

mulţumită accesului la conturile pe care un prieten al meu le are pe reţelele de socializare.

Maia şi-a făcut loc prin mulţime, vitejeşte, ca să-l înfrunte. În clipa în care a început să vorbească, în vocea ei nu era nici urmă de teamă:

— Poţi să pleci, Zed! N-ai ce căuta aici. Ai venit ca să ne intimidezi. Dar nu mai ţine.

— Să vă intimidez? Amărâtul de mine? Cum ar putea un fost iubit să facă aşa ceva, scumpa mea? a întrebat Zed, iar Floriano şi-a încleştat vizibil pumnii. Am vrut doar să mă asigur că eşti bine după o perioadă atât de... traumatizantă!

— Ştiam că o să apari, a şuierat Electra. Dar, în mod ciudat, n-ai dat nici un semn de viaţă de când proiectul tău, Atlas, a eşuat. Din ce am citit în ziare, Lightning Communications urmează să aibă alt director general.

Zed s-a zburlit.

— E adevărat că reimaginarea infrastructurii globale de internet în timpul crizei financiare n-a fost cel mai bun pas al meu, a declarat el, sugându-şi dinţii. Mai ales că am fost finanţaţi de... Berners.

— Care s-au dus la fund! i-a reamintit Star cu plăcere.

— Da. E clar că n-am simţul afacerilor, ca tata.

— Nu ne mai e frică de tine! a spus Tiggy, luând-o de mână pe Maia.

— Zău? a făcut Zed, privind-o intens.

— Zău, n-ai nici o putere asupra noastră, Zed! a declarat Maia. Iar acum, cară-te de la Atlantis şi nu te mai întoarce!

— Cum doreşti, draga mea! a răspuns Zed, apoi a dat să plece, dar s-a răzgândit şi s-a răsucit pe călcâie. Ei, aş putea să vă mărturisesc ceva ce nu-i în ziare? a adăugat el, rânjind ca un şarpe. Vedeţi voi, am avut noroc atunci când partenerul meu de afaceri, David Rutter, a murit.

— Noroc, deşi a murit?! s-a mirat Merry, clătinând din cap.

— Exact. N-aş vrea să vă faceţi griji că Zed Eszu o să ajungă de izbelişte, asta-i tot.

CeCe s-a încruntat.

— David Rutter... *Jur* că ştiu numele ăsta!

Zed a pufnit.

— Poate că asta se întâmplă pentru că e un lucru perfect normal. Toată lumea a auzit de el! David a fost director general la Berners.

— O, Doamne, da..., a mormăit CeCe printre dinţi. A murit?

Zed a dat din cap, adeverind.

— Da. Cu puţin timp în urmă, a avut un atac cerebral letal. Foarte ciudat! Omul era perfect sănătos. Avea antrenor personal, dietetician, iar într-o zi... poc! A crăpat.

— Ca şi imperiul Eszu! a adăugat Ally, care tocmai sosise din casă.

— Nu chiar, draga mea! Pentru că bătrânul David mi-a lăsat ceva prin testament.

Zed şi-a vârât mâna în buzunar. Cumva, CeCe ştia ce urma să vadă. Zed a scos la iveală cea mai mare perlă pe care o văzuse vreodată oricare dintre ele. Culoarea ei trandafirie, pală strălucea în soare.

— Ştiţi cât valorează această mică frumuseţe? a întrebat el.

CeCe a înghiţit în sec.

— Mai bine de un milion de euro, a spus ea, străduindu-se să nu-şi trădeze şocul.

— Nu eşti atât de proastă pe cât credeam, CeCe! Ai dreptate. Pentru că nu-i o perlă oarecare. E faimoasa perlă *Roseate,* a adăugat el, ceea ce le-a făcut pe surori să se uite

una la alta cu ochii mari. A fost pierdută în Australia vreme de mulţi ani, dar echipa lui David a găsit-o. Iar el mi-a lăsat-o mie înainte să moară! Vă vine să credeţi?! Întotdeauna am fost convins că bătrânul ticălos mă ura. A dat vina pe proiectul Atlas pentru prăbuşirea băncii.

— Uau, ce prieten bun..., a murmurat CeCe.

— Într-adevăr! Aşadar, departe de a fi lipsit de bani, rămân milionar, a spus Zed, privind drăgăstos perla. O iau de la capăt, vă asigur de asta! Proiectul Atlas o să meargă mai departe. În onoarea tatălui meu.

— E timpul să pleci, Zed! a spus Maia, făcând un pas în faţă.

Zed şi-a luat un aer trist.

— Eşti sigură că n-am voie să rămân şi să beau un pic de şampanie, Maia? Ca pe vremuri? a adăugat el, făcând cu ochiul.

Într-o secundă, pumnul lui Floriano a intrat în contact cu mutra lui Zed, scoţând un pocnet care te umplea de satisfacţie şi care a părut să reverbereze până pe întinderea lacului.

— Ai auzit-o pe Maia! Pleacă! a strigat Floriano.

Zed s-a clătinat, ţinându-se de nasul însângerat.

— O să te dau în judecată pentru vătămare corporală gravă!

— Ca avocat, te asigur că încălcarea proprietăţii şi refuzul de a pleca înseamnă că prietenul meu a acţionat în legitimă apărare. Iar acum mişcă-ţi fundul şi întoarce-te pe nenorocita aia de barcă! a spus Miles.

Furios, Zed s-a întors pe ponton, apoi s-a urcat în barcă, a pornit motorul şi a plecat în trombă.

— Toată lumea e în regulă? a întrebat Ally. Maia?

— Absolut, a spus ea sincer, înainte să dea fuga la Floriano. Eroul meu!

— Mă doare pumnul de mor! a recunoscut el, râzând. N-am lovit pe nimeni până acum.

— Floriano, îţi mulţumesc că ai făcut ceea ce ne doream toate să-i facem de multă vreme! a spus Electra. Pur şi simplu... nu-mi vine să cred că a apărut!

— Perla..., s-a bâlbâit CeCe, are perla...

Tiggy a pus o mână pe spatele surorii ei.

— Eşti bine, Ce?

— E blestemată, Tigs! Există un zvon despre ea... poate că vă amintiţi...

— O, *Doamne*! i-a spus Star surorii ei. Perla blestemată despre care ne-ai povestit? Din Australia? *Asta* era?

— Da. Nu-mi vine să cred! a bâiguit CeCe.

— *Dacă* o ia de la capăt... în orice mod ne-ar provoca... avem noi ac de cojocul lui! a spus Maia. Nu-i aşa?

— Da! a confirmat Ally. Normal!

— Chiar nu trebuie să vă faceţi griji că o să-l mai vedeţi..., a şoptit CeCe.

Tiggy s-a uitat spre lac.

— Da, Cee, ai dreptate. N-o să-l mai vedem.

— Ascultaţi, a intervenit Ally, având în vedere că suntem cu toţii aici..., a spus ea în timp ce se uita ţintă la Jack, care a dat din cap în semn de aprobare, ... ce-ar fi să vă dau o veste?

S-a întins spre partenerul ei, care a luat-o de mână.

— S-ar putea să trebuiască să te pregăteşti pentru asta, mamă! i-a spus Jack lui Merry.

Ally s-a adresat mulţimii nerăbdătoare:

— Eu şi Jack am vorbit mai devreme cu Charlie, care mi-a confirmat că sunt însărcinată!

A izbucnit un cor de ţipete şi de urale. În frunte cu o Merry extaziată, aproape toată lumea i-a îmbrăţişat.

— Felicitări, felicitări, felicitări!!! O, Doamne, o să fiu bunică! a spus ea, cu ochii inundaţi de lacrimi. Jack, de-ar fi trăit tatăl tău s-o vadă şi pe-asta... S-ar fi bucurat enorm pentru tine! a exclamat ea, iar apoi s-a uitat în ochii lui Ally şi a adăugat: Amândoi taţii voştri s-ar fi bucurat.

— *Oh, mon dieu, chérie!* a ţipat Ma. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Ally a dat din cap, adeverind.

— Da, Ma!

— Pa şi Elle o să continue să trăiască prin intermediul următoarei generaţii, a spus Maia, însoţindu-şi vorbele de cel mai larg zâmbet. E perfect!

— Mă duc să mai deschid o şampanie! a strigat Claudia. Nu că Ally ar putea să bea...

A dat fuga în casă.

— E o veste minunată! Minunată! a exclamat Georg. Şi cred că a venit momentul perfect ca să fac o ultimă treabă... Mă întreb dacă aş putea să vorbesc o clipă cu Cele şapte surori!

Surorile s-au privit între ele şi au pornit în urma lui Georg, care deja traversa peluza. Au mers pe lângă casă şi au ajuns, în cele din urmă, la teii tunşi impecabil care semnalau intrarea în grădina tainică a lui Pa. Au trecut prin ea şi au fost întâmpinaţi de mirosul dulce de levănţică ce emana din straturile de flori bine îngrijite. În timp ce intrau, surorile s-au gândit la copilăria lor. Şi-au îndreptat numaidecât privirile spre treptele care duceau la golfuleţul cu pietricele, în ale cărui ape limpezi şi răcoroase înotaseră în fiecare vară.

Minunata grădină era deosebit de impresionantă în acea zi. Dădea direct spre lac, cu o vedere spectaculoasă la soarele

care tocmai stătea să apună între munţi. Nu era de mirare că acela fusese locul preferat al lui Pa.

— Aşadar, a spus Georg, doi ani mai târziu, iată-ne din nou aici!

Sfera armilară strălucea puternic în faţa lor. Benzile subţiri şi complexe se suprapuneau şi protejau mica bilă aurie din centrul structurii – care era, de fapt, un glob străpuns de o tijă metalică al cărei capăt se termina într-un vârf de săgeată.

— Mai am un ultim lucru să vă arăt, a spus Georg îndreptându-se cu paşi măsuraţi către sfera armilară. Am primit instrucţiuni precise de la tatăl vostru în ceea ce priveşte designul sculpturii, a adăugat el, vârându-şi mâna între benzi şi apucând globul auriu din mijloc.

Apoi el l-a răsucit ferm, până când încheietura mâinii a început să-i tremure. Uluite, fetele au privit cum globul a început să se desprindă. Georg a continuat să-l răsucească, până când a detaşat cu totul jumătatea superioară.

Iar acolo, înăuntrul sferei, se afla un diamant uriaş, care făcea ca razele de lumină să danseze prin toată grădina. Fetele au amuţit. Ştiau foarte bine la ce se uitau.

— Uau! a exclamat Maia în cele din urmă.

— Incredibil! a bâiguit Ally.

— După cum ştiţi, a spus Georg, tatăl vostru a purtat cu el peste tot diamantul ăsta. Chiar şi atunci când murea de foame. Ar fi putut să-l vândă, dar n-a făcut-o niciodată.

— Ne-am întrebat unde ar fi putut să ajungă! a zis Tiggy râzând. Eu am presupus că, după confruntarea cu Kreeg, a ajuns pe fundul Mării Egee.

— Şi eu, a adăugat Star.

— Dar a fost aici tot timpul..., a şoptit Merry.

— Aşa e! a confirmat Georg. Atunci când m-am dus să-l văd pe Atlas penultima oară, el mi-a dat diamantul în păstrare şi mi-a cerut să-l montez în interiorul sferei armilare. Mi-a cerut să vi-l dau la momentul potrivit. Am simţit că azi a venit acel moment.

— O ultimă lovitură de teatru..., a spus Maia.

— Şi? Ce facem cu el? a întrebat Ally.

Georg s-a gândit o clipă.

— Atlas a vrut ca fiicele lui să decidă asta. Avea încredere în integritatea voastră.

— Cât valorează, Georg? a întrebat CeCe.

— Un diamant pierdut al ultimei ţarine a Rusiei? a întrebat el, râzând. Nu sunt expert, dar odată ce o să fie evaluat – şi o să fie – aş face un prognostic pesimist: zece milioane de euro.

— Am putea schimba vieţi cu banii ăştia! a fost de părere Maia.

Ally s-a uitat la sora ei.

— Multe, da!

— O fi o prostie, a spus Star, dar pe vremea când eram mici, eu şi CeCe voiam să înfiinţăm o organizaţie caritabilă. Îţi aminteşti, Ce?

Sora ei a zâmbit.

— Fundaţia Cele şapte surori?

— Exact! a exclamat Star, râzând. Voiam să încercăm să ajutăm orfanii să-şi găsească familii perfecte, precum era a noastră, indiferent de locul din lume în care s-ar fi aflat acei orfani.

Fetele au reflectat în tăcere, ştiind că *asta* voiau să facă.

— Fundaţia Cele şapte surori. Ce frumos! a spus Maia. Haideţi!

A luat-o de mână pe Ally, care a luat-o de mână pe Star, care a luat-o de mână pe CeCe şi tot aşa, până când au înconjurat sfera. Fără o vorbă, Georg a ieşit tiptil din grădină.

Surorile au stat o vreme în jurul sferei armilare, simţindu-se în siguranţă una în compania celeilalte. Foarte încet, cercul a început să se mişte, până când a ajuns să se învârtă, iar grădina s-a umplut de râsete.

Merry l-a luat de mână pe Christian şi a păşit în barcă.

— Pe curând! a strigat ea, în timp ce se îndepărta de pontonul pe care se afla noua descoperita ei familie.

Le-a făcut cu mâna entuziast şi le-a trimis sărutări tuturor. După ce Christian a scos barca pe lac şi a dat să ocolească peninsula, îndreptându-se spre portul Geneva, cele şase surori şi domeniul Atlantis au început să dispară din peisaj.

Merry şi-a îngăduit să se relaxeze, tolănindu-se pe pernele de piele moale ale ambarcaţiunii, închizând ochii şi bucurându-se de vântul cald, care-i adia peste faţă. Deschizând ochii din nou, a zărit o stâncă. Limpede ca ziua, a văzut acolo silueta înaltă a unui bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albă, care îi făcea cu mâna. Fără să stea pe gânduri, i-a făcut şi ea cu mâna şi i-a zâmbit cu gura până la urechi. În timp ce se uita la bărbat, şi-a dat seama că îi cunoştea chipul.

Apoi, o femeie frumoasă, cu părul blond, a apărut lângă el şi l-a luat de mână.

— Mamă..., a şoptit Merry, ameţită. Christian! a strigat ea. Christian! Opreşte barca! Opreşte-o!

Fără să stea pe gânduri, Christian a oprit motorul.

— E totul în regulă, Merry?

— Te rog să mergi într-acolo...

Merry a arătat spre cuplul care încă îi făcea cu mâna.

— Bineînţeles! a răspuns Christian, începând să se apropie încet cu barca de stâncă.

— Te iubesc! a strigat bărbatul.

— Şi eu te iubesc, a şoptit Merry.

Christian a dus barca aproape de stânci. Merry şi-a privit părinţii cât a putut de mult, dar în cele din urmă imaginea s-a estompat.

Şi a ştiut că ei s-au dus.

MULŢUMIRI

După moartea Lucindei, ne-am confruntat cu presiuni imediate din partea cititorilor, privitoare la soarta celei de-a opta cărţi promise. Mama mă rugase să termin de scris seria, dar nu exista nici o garanţie că rezultatul ar fi fost unul acceptabil pentru editorii ei din ţară şi din străinătate.

Din fericire, la prima mea întâlnire cu Jeremy Trevathan şi cu Lucy Hale de la Pan Macmillan, aceştia m-au asigurat că aveau încredere în plan, iar restul lumii le-a urmat exemplul. Îi sunt deosebit de recunoscător genialei Lucy, care a continuat să mă sprijine enorm pe tot parcursul procesului de creaţie. De fapt, întreaga echipă de la Macmillan a fost fenomenală. Le mulţumesc în special lui Jayne Osborne, Lorraine Green, Becky Lloyd şi Samanthei Fletcher.

În ceea ce-i priveşte pe editorii Lucindei din întreaga lume... ce pot să spun? Mama a fost în poziţia aproape unică de a fi prietenă bună cu voi toţi şi ştiu că ar fi vrut să-şi exprime recunoştinţa pentru contribuţia voastră extraordinară la moştenirea „Celor şapte surori". Mulţi dintre voi aţi început acest proiect împreună cu ea, în urmă cu un deceniu, iar *Atlas* reprezintă sfârşitul unei călătorii remarcabile pe care aţi făcut-o cu toţii. Le mulţumesc celor care mi-au trimis mesaje de încurajare în timpul procesului de scriere, în special Claudiei Negele, lui Grusche Juncker, Fernando Mercadante şi Sander Knol. De asemenea, lui Knut Gørvell, care a recunoscut deschis că nu prea avea încredere în mine, dar care a fost cel mai entuziast dintre toţi după ce a citit manuscrisul! Aş mai dori să le aduc un omagiu traducătorilor extraordinari care au lucrat cu atâta sârguinţă

la seria „Cele şapte surori” de-a lungul anilor. Rolul lor e adesea subestimat, dar niciodată de Lucinda sau de mine.

Ştiam că aveam nevoie de un redactor excelent, iar Susan Opie a fost exact asta. Am descoperit că viaţa de romancier poate fi una solitară, mai ales în situaţia mea, iar gândurile, reflecţiile şi îndrumările lui Susan au fost de nepreţuit. N-aş fi reuşit fără tine!

Departe de a fi sfârşitul universului „Celor şapte surori”, *Atlas* e, de fapt, în continuă expansiune. Ultimul an s-a dovedit a fi unul de educaţie în lumea cinematografiei şi vreau să le mulţumesc lui Sean Gascoine, Faye Ward, Caroline Harvey şi Benjaminei Mirnik-Voges pentru răbdarea şi expertiza lor.

Le mulţumesc lui Jacquelyn Heslop, Nathan Moore, Charles Deane, Matthew Stallworthy, James Gamblin, Ellie Brennan, David Dunning, Cathal şi Mags Dineen, Kerrie Scot, Kirsty Kennedy, Tory Hardy, Martyn Weston, Richard Staples şi Annei Evans care, în diferite moduri, mi-au oferit sprijin pe parcursul anului trecut.

Iunie 2021–iunie 2022 s-a dovedit a fi un *annus horribilis,* în care familia mea a fost lovită de încă două decese neaşteptate. Bunica mea dinspre mamă, Janet Edmonds, a murit în ianuarie 2022. Bunica a fost o persoană blândă şi plină de viaţă. De-a lungul anilor, am experimentat alături de ea episoade de râs homeric. Apoi, în mai 2022, am pierdut-o pe sora mea vitregă, Olivia. Nu doar o soră minunată, Olivia a fost asistent personal şi director editorial la Lucinda Riley Ltd. timp de mulţi ani. Era primul punct de contact pentru cititori şi comunica extraordinar de bine cu ei. De asemenea, a condus activitatea firmei cu mare eficienţă şi uşurinţă. Ar fi greşit din partea mea să nu menţionez contribuţia enormă pe care a avut-o la tot ceea ce

s-a întâmplat în spatele scenei, inclusiv în cazul acestui roman. Îţi mulţumesc, Livi!

Îi datorez mulţumiri călduroase tatălui meu vitreg, Stephen, agentul care se ocupă de aspecte ale afacerii pe care eu, pur şi simplu, nu le pot rezolva. În cele mai dificile circumstanţe, Stephen şi-a asumat o mare parte dintre responsabilităţile practice şi nu ştiu ce m-aş face fără el. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Jess Kearton, care a învăţat foarte repede toate aspectele legate de rolul său foarte amplu la Lucinda Riley Ltd. şi e de încredere în tot ceea ce face.

Îi sunt nespus de recunoscător partenerei mele, Lily, care mi-a fost un reazem stoic în ultimele optsprezece luni. (Lily, te rog să mă ierţi pentru faptul că a trebuit să-mi suporţi crizele artistice timp de cinci ani!) Îi mulţumesc pisicii mele, Tiggy, pentru că a convins un fan canin că specia ei poate fi iubitoare. În sfârşit, le mulţumesc fratelui meu şi surorilor mele – lui Kit, pentru că m-a făcut să râd ca nimeni altcineva, Isabellei, pentru superba ei muncă de cercetare, şi Leonorei, pentru entuziasmul autentic faţă de carte. Mama ar fi nespus de mândră de voi toţi!

Ultimele cuvinte trebuie să-i aparţină Lucindei Riley. Sper că ea n-o să se supere fiindcă le-am preluat din secţiunea *Mulţumiri,* conţinută, de-a lungul anilor, în seria „Cele şapte surori”:

Vă mulţumesc în cele din urmă VOUĂ, cititorilor, a căror dragoste şi susţinere mă inspiră şi mă fac să învăţ ce-i modestia, în vreme ce călătoresc în cele patru colţuri ale pământului şi vă ascult poveştile. Să scriu o serie de şapte cărţi părea o idee extrem de nebunească în 2012 şi nu mi-am imaginat niciodată că „Surorile” *mele aveau să emoţioneze*

atât de mulţi oameni din întreaga lume. Le-aţi primit în inimile voastre, aţi râs, aţi iubit şi aţi plâns împreună cu ele, aşa cum fac şi eu atunci când le scriu poveştile.

Dacă am învăţat un lucru din experienţele anului trecut, e acela e că, în realitate, nu avem decât prezentul. Dacă puteţi, încercaţi să vă bucuraţi de el, indiferent de împrejurările în care vă aflaţi. Şi nu renunţaţi niciodată la speranţă, fiindcă aceasta e flacăra fundamentală care ne ţine în viaţă ca fiinţe umane.